

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

PROP & KAPSEL

Moralsk støtte

Fosterskader

Unilever-konference

Høring om politiet

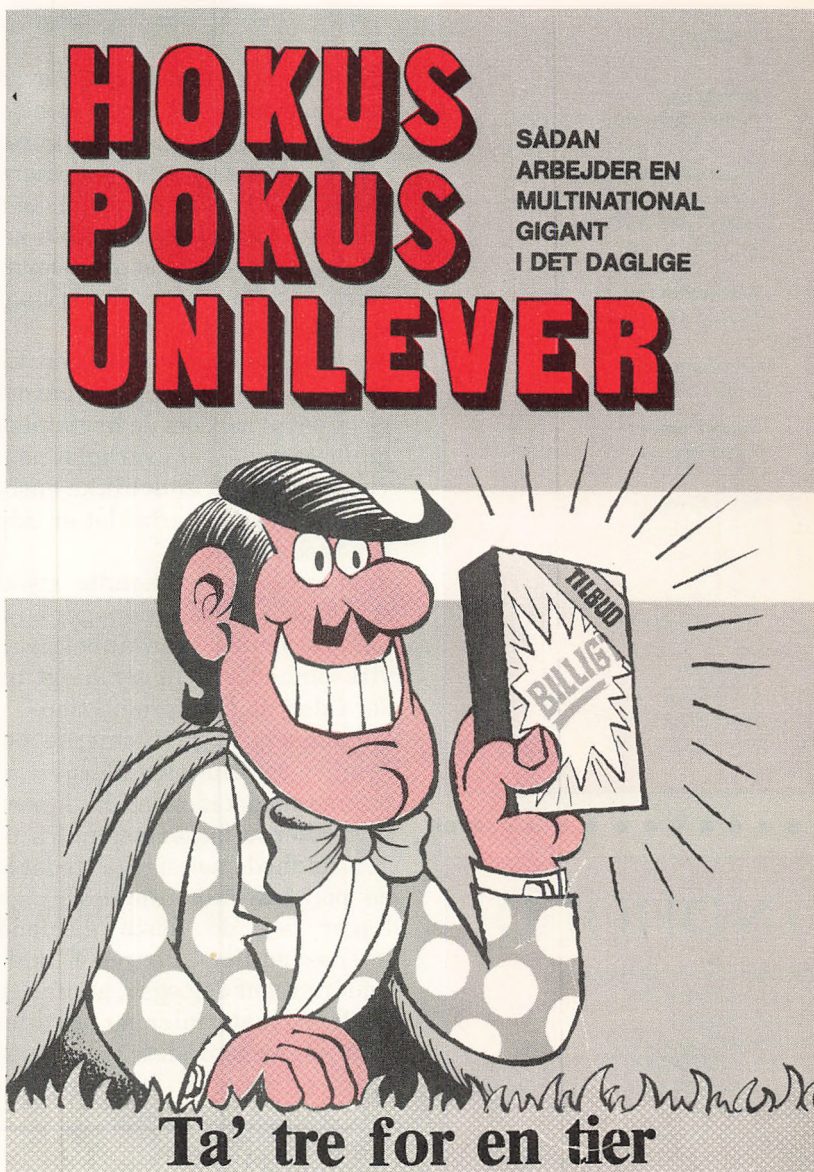
AIC's seminar

Ny virksomhed

Barselsorlov

Fredsgrupperne

La Cabana

1/84

MEDLEMSBLAD FOR DANSK BRYGGERI-, BRÆNDERI- OG
MINERALVANDSARBEJDER FORBUND

PROP & KAPSEL

Medlemsblad
for Dansk Bryggeri-
Brænderi- og
Mineralvandsarbejder
Forbund

Redaktion
Preben Mortensen (ansvarsh.)

Forbundets adresse
Lindevangs Allé 6, 1.
2000 København F.
Tlf. (01) 86 09 77

Forbundsformand
Preben Mortensen

Næstformand
Anker Skjødt

Hovedkasserer
Erik Nielsen

Sekretærer
Erik Kielberg
Lone Christensen

Konsulent
John Pedersen

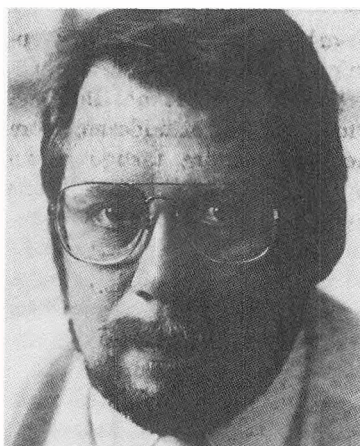
Trykkeri
SP-TRYK, 4200 Slagelse
Tlf. (03) 52 08 29

INDHOLD

Grænseværdier/sikkerhed	2
Leder - Samarbejde	3
Moralsk støtte	4
Barnløshed/fosterskader	5
Novelle - HJEMMELIV	6-7
Unilever-konference	8-16
Familiekursus	16
Høring om politiet	16
Opråb!	17
AIC's seminar	18-21
Solhavegården	23
Ny virksomhed	25
Fredsgrupperne	28
La Cabana	30

Grænseværdier giver ikke sikkerhed

– siger miljøkonsulent Jørgen Elikofer, Landsorganisationen i Danmark (LO)

»Når de hygiejniske grænseværdier fastsættes, så laves først en medicinsk og hygiejnisk vurdering – dernæst skal værdierne vurderes ud fra de økonomiske og tekniske konsekvenser. Man kan altså godt risikere, at grænseværdierne ikke udtrykker noget sundhedsmæssigt«.

Siger miljøkonsulent Jørgen Elikofer, LO – og lægger dermed vægt på, at selv om de hygiejniske grænseværdier er overholdt på en virksomhed, så er det ikke ensbetydende med, at arbejdet er uden sundhedsrisiko.

»Det er kun den kendte risiko, som grænseværdierne tager højde for. Derfor må man anbefale, at virksomhederne ligger langt under i den daglige produktion«.

LO mener, at problemerne omkring opløsningsmidlerne vil nærme sig det ideelle, »hvis grænseværdierne fastsættes ud fra noget sundhedsmæssigt – i stedet for de politiske kompromisser, som ligger bag de fleste gældende grænseværdier«. Jørgen Elikofer understreger dog også, at ufarlige stoffer og materialer bør udvikles: »På maler-området er vi nået langt, og dér er ca. 20.000 menne-

sker blevet hjulpet, men derudover har vi mellem 150.000 og 200.000 andre, som er udsat for opløsningsmidler. Derfor er det også forkert at kalde opløsningsmiddel-hjerneskadet for et »maler-syndrom«. Hjerneskadet er et opløsningsmiddel-syndrom«, påpeger Jørgen Elikofer.

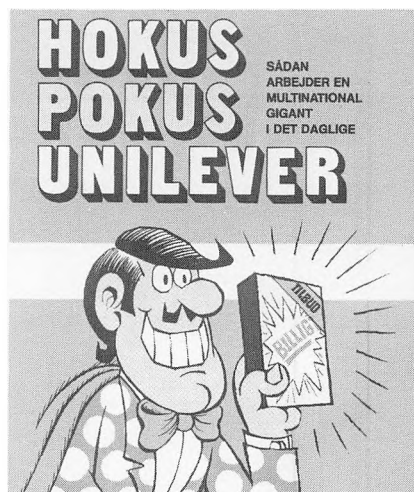
»Men desværre må vi sige«, slutter LO's miljøkonsulent, »at der ikke rigtig er en bevidst indsats mod opløsningsmidler – heller ikke fra Arbejdstilsynets side«.

Hygiejniske grænseværdier

Disse værdier angiver den højst tilladte luftforurening. Alligevel anbefaler Arbejdstilsynet, at forureningen holdes under grænseværdien. Erfaringerne viser nemlig, at overholdelse af HGV ikke giver nogen garanti for, at der ikke opstår skader.

Grænseværdierne ændres jævnligt på baggrund af ny viden om stoffernes farlighed. 1. januar 1985 træder nye værdier i kraft, og grænseværdien for en række opløsningsmidler falder til det halve.

Listen over hygiejniske grænseværdier samt varslingslisten fås hos Arbejdstilsynet, tlf. (01) 38 28 00.

FORSIDEBILLEDE:

Ta' tre for en tier
Læs artiklen om
multinationale selskaber
side 8-16.

Samarbejde

Folketingsvalget den 10. januar 1984 gav ikke noget arbejderflertal, tværtimod gik arbejderpartierne i Folketinget samlet tilbage fra 85 til 82 mandater.

Uanset om Schlüter-regeringen vil føre sin politik igennem med eller uden Fremskridtspartiet, så vil vi måske i de næste fire år have en borgerlig regering, der meget markant vil føre en borgerlig politik.

De nedskæringer, man har set, siden Schlüter-regeringen kom til i september 1982, vil fortsætte og gøre situationen for arbejdsløse, syge, pensionister, studerende og familier med børn endnu værre, end den er i dag.

Den borgerlige regerings recept på en økonomisk opgang er besparelser på alle de offentlige finanser med det til følge, at vi alle skal betale lidt mindre til den fælles husholdning, – den fælles husholdning, som skal være med til at give visse svagtstillede grupper i samfundet en anstændig tilværelse.

Den borgerlige regerings økonomiske politik vil øge antallet af personer, som lever på et niveau, der betegnes som fattigdomseksistens.

Privatisering skal være opskriften på økonomisk fremgang.

Privatisering er et skridt på vej væk fra et samfund med en høj social standard, et samfund, hvor retten til at kunne gøre brug af samfundets goder er bestemt af, hvor meget man tjener.

Arbejderpartierne i Folketinget og udenfor må nu indse, at kun i samarbejde vil man fremstå som et reelt politisk alternativ til det borgerlige flertal i Folketinget.

Arbejderpartierne må samarbejde for at imødegå den borgerlige regerings asociale nedskæringspolitik.

Arbejderpartierne må samarbejde, hvis vi ved næste valg skal have en arbejderregering og der skal føres arbejderpolitik i Danmark.

Moralsk støtte til kolleger på Seven-Up, Bangkok, Thailand

IUL har skrevet til jer for at bede om jeres støtte for og solidaritet med fagforbundet ved Seven-Up i Bangkok, Thailand, som blev medlem af IUL forrige år.

Virksomheden forsøger at knuse forbundet. IUL har henvendt sig til ledelsen for flasketapningsafdelingen i Bangkok og til hovedkontoret for Seven-Up International i New York. Indtil nu dog uden næneværdigt resultat. På grund af den politiske situation i Thailand har fagforeningen begrænsede handlingsmuligheder. International solidaritet er derfor yderst nødvendigt.

Vi behøver henvendelser fra alle medlemsforbund, specielt fra de, som repræsenterer ansatte ved Seven-Ups flasketapningsafdelinger og de, som serverer Seven-Up for kunder indenfor hotel- og restaurationsbranchen. I første række til Seven-Up International, men ligeledes til flasketapningsvirksomheden i Bangkok.

BAGGRUNDEN ER FØLGENDE:

Seven-Up virksomheden i Bangkok er en thai-ejet koncessionsvirksomhed, som fremstiller Seven-Up og Royal Crown Cola til landsomfattende forhandling. Det har en produktion på 96.000 flasker pr. dag og en arbejdsstyrke på ca. 300 personer.

Det skiftede ejere i sommeren 1980 efter at have lidt tab og har siden dette haft tre forskellige bestyrelser. Den nuværende bestyrelsesordførende er Mr. Surin Dunnvatanachit. Virksomhedsledelsens taktik er at eliminere forbundet som dannedes i 1975 og som har omkring 200 medlemmer.

Fra og med juli til november forrige år er 104 ansatte blevet afskediget eller tvunget til at rejse. I de tal indgår 10 medlemmer af forbundets bestyrelse.

Virksomhedens løfte om at betale

afskedigelsesløn som kompensation til de arbejdere, som accepterede at rejse »frivilligt« og at opføre sig med at afskedige almindelige medlemmer, hvis tre af forbundsstyrelsens medlemmer gik med til at rejse »frivilligt«, er ikke blevet holdt. Forsøg fra forbundet på at forhandle med virksomhedsledelsen og at få denne til at samarbejde med the Beverage Workers' Federation, som forbundet er medlem af, skete ingen fremgang før i begyndelsen af december, det vil sige ikke før IUL greb ind.

Den 21. november sendte IULs sekretariat et telex til Seven Up International i hvilket man protesterede mod de foranstaltninger, som blev truffet i Bangkok og hvor man understregede sin hensigt om at bistå forbundet, når det gjaldt at forsvare dens fulde rettigheder, og hvor man opfordrede virksomhedens ledelsesordførende om at hjælpe til med at genoprette »normale, ikke aggressive arbejdsforhold« ved det thailandske datterselskab. Den 23. november sendtes et telex med lignende indhold til virksomhedsledelsen for den thailandske virksomhed.

Svaret modtoges den 23. respektiv 24. november. Svaret fra Seven Up International var undertegnet af Andreas Gemblar, præsident, og han sagde, at skønt Bangkokvirksomheden ikke var et datterselskab, var man urolig og »frabad sig at diskutere spørgsmålet med flasketapningsvirksomheden, men foreslog, at det blev diskuteret med de berørte funktionærer i det nationale forbund«. Bangkokvirksomheden sendte et langt svar, hvor man forsikrede, at man var klar over de ansattes interesser og forsvarede sin handling måde med, at det var nødvendigt at »skære udgifterne ned, eliminere ineffektivitet og stoppe den udbredte korruption«, og påberåbte sig »bevis på at medlem-

mer af forbundsstyrelsen var indblandet i økonomisk vantrivsel«. Den 29. november sendtes de grundlæggende punkter fra Bangkokvirksomheden til Mr. Gemblar sammen med et svar og oplysningen om, at virksomheden den 28. november havde afskediget yderligere 14 ansatte, medens man samtidig sad i »samtale« med forbundet.

Den 29. november sendte IUL også et telex til bestyrelsesmedlemmet i Bangkokvirksomheden og tilbageviste hans påstande ved et påpege, at forbundet i tre tilfælde havde bedt om et møde, men havde afslået og protesterede videre mod afskedigelsen af de 14 ansatte den 18. november. Vi opfordrede ham også til indenfor domstolen at fremlægge bevis for anklagerne om økonomisk vantrivsel.

Intet svar er modtaget på disse meddelelser. Vi har forstået, at Bangkokvirksomheden siden dette har været i forbindelse med forbundet og the Beverage Workers' Federation, men at ingen af de afskedigede arbejdere er genansatte. Samtidig annoncerer virksomheden efter nyt personel. Den 30. december sendte IULs sekretariat igen et telex til Mr. Gemblar, hvor vi bad om et svar og konstruktiv handling.

På dette stadium er det af grundlæggende betydning, at yderligere pression kommer fra medlemsforbundene. Målsætningen er, at de 104 afskedigede arbejdere genansættes og at forhandlinger om en kollektiv aftale kommer i stand.

Opfordringer om, at konstruktive foranstaltninger i denne henseende ønskes, bør sendes til:

Mr. Andreas Gemblar, President
Seven-Up International, Inc.
120 Park Avenue
New York, N.Y. 10017
USA
Telex 422609 pmi ui

og til:
Mr. Surin Dunnvatanachit,
Managing Director
Seven-Up Bottling (Bangkok) Co.,
Ltd.
Nonthaburi
Bangkok - Thailand
Telex 87288 sakodun th

Det ville også være værdifuldt, hvis I publicerede om forholdene og at information om artikler i forbundsblade eller i den almindelige presse sendes til Seven-Ups virksomhedsledelse i jeres land og til det internationale hovedkontor i New York.

Seven-Up har siden 1978 været et datterselskab af Philip Morris. (IUL udgav i august 1982 en virksomhedsprofil af Philip Morris). Det kunne derfor være til hjælp, hvis tobaksarbejderforbundet også skrev til Philip Morris. Vi vil holde jer underrettede om udviklingen.

Med venlig hilsen
Dan Gallin

Med baggrund i IULs brev har forbundet afsendt følgende protest:

»Igennem den Internationale Union af Levnedes- og Nydelsesmiddelarbejderforbund, IUL, som Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund er medlem af, er vi informeret om, at Seven-Up International, Inc. intet gør for, at der findes en løsning på den faglige kamp, der foregår ved Seven-Up's datterselskab i Bangkok, Thailand.

Vi kræver, at Seven-UP's hovedkvarter i New York handler og pålægger deres datterselskab i Bangkok, Thailand, forhandlinger med The Beverage Worker's Federation i Thailand om gennemførelse af kollektive aftaler og genansættelse af de 104 afskedigede arbejdere, herunder 10 fagforeningsrepræsentanter – en afskedigelse, der finder sted samtidig med, at der antages nye folk. I solidaritet mod undertrykkelse af vore kammerater i Thailand

Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund

På forbundets vegne:
Preben Mortensen
Lone Christensen«

»Fostret er et fintmærkende barometer«, fastslår læge Inger Schaumburg, Arbejdstilsynet

Barnløshed og fosterskader

Mænds sædceller og kvinders ægceller kan ødelægges af organiske opløsningsmidler. Ufrivillig barnløshed, spontane aborter og misdannede eller for tidligt fødte børn kan på denne måde blive konsekvensen af arbejde med opløsningsmidler.

Flere læger har i de senere år rettet søgelyset mod opløsningsmidlernes fosterskadende virkninger. En af dem er læge Inger Schaumburg, Arbejdstilsynet. Hun forklarer, at opløsningsmidlerne uhyre let trænger gennem moderkagen og over i fostrets blod – og skader dermed fostret.

»I løbet af graviditetens tre første måneder dannes fostrets organer. Vi véd, hvordan opløsningsmidler kan skade f.eks. hjernen på et voksent menneske – og må derfor formode, at skaderne bliver endnu værre på fostrets uudviklede organer«, siger Inger Schaumburg. »Men også i graviditetens sidste seks måneder kan fostret skades«, tilføjer hun.

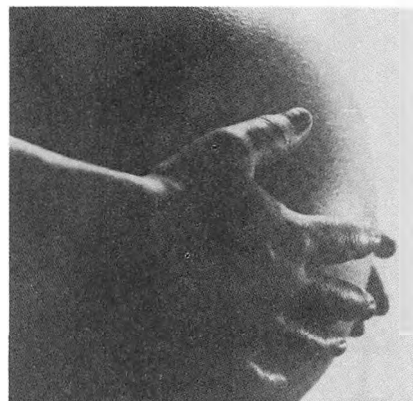
Spontane aborter og barnløshed

Spontane aborter kan også skyldes opløsningsmidler. Nogle aborter finder sted så tidligt i graviditeten, at de ikke registreres – bl.a. fordi graviditeten endnu ikke er konstateret. Men en lang periode mellem to menstruationer efterfulgt af en kraftig blødning kan skyldes en ufrivillig, spontan abort.

»Og dermed er aborten også udtryk for ufrivillig barnløshed«, siger Inger Schaumburg.

Barnløshed som følge af påvirkninger i arbejdsmiljøet er ringe udforsket, men flere undersøgelser peger på organiske opløsningsmidler som én årsag. Eksempelvis er sædceller meget følsomme overfor påvirkninger i tre måneder før befrugtning.

Påvirkninger fra organiske opløsningsmidler kan altså være én

Fostret er beskyttet af den runde mave – men ikke overfor opløsningsmidler. Foto: Søren Madсен/Alfa Foto.

af årsagerne til, at hvert tiende par i Danmark har svært ved at få børn – og at hver tiende graviditet slutter med en ufrivillig abort.

Grænseværdier ingen garanti

Ingen opløsningsmidler kan på forhånd frikendes for at være årsag til barnløshed og fosterskader – ganske enkelt fordi langt fra alle stoffers virkninger er undersøgt tilbunds. Om nogle enkelte opløsningsmidler kan det dog med sikkerhed fastslås, at de er skadelige for foster-udviklingen. Det gælder f.eks. benzen, ethanol, styren, per- og trichlorethylen, toluen og xylen.

For toluen gælder eksempelvis, at stoffet påvirker kroppens produktion af kønshormoner – og det kan medføre sterilitet og seksuelle forstyrrelser.

Heller ingen erhverv kan på forhånd frikendes for at indebære risici for barnløshed og fosterskader.

Overholdelse af de hygiejniske grænseværdier giver i øvrigt ingen garanti: Nedre grænse for opløsningsmidlernes fosterskadende virkninger er nemlig ikke fastlagt.

»Men«, siger læge Inger Schaumburg, »fostret er et fintmærkende barometer, som er følsomt overfor selv meget små påvirkninger. Og hvad der er farligt for gravide er formentlig heller ikke ufarligt for andre...«

HJEMME LIV

Af John Hansen
Fredericia afd.

te et...
essløs, og va...
e mændene for en Ug...

fsen with love:

Slut

Af Christin...

Et års trivsel

ret Munkesø... i Kalundborg har

Arbejdernoveller

P&K har modtaget følgende arbejdsnovelle og modtager gerne flere.
Lad det blive et fast indslag.

chokolade

Sejr i
mod

- 1. Johanne W.
- 2. Johannes Mølle
- 3. Fay Weldon: Ver
- 4. Eeva Kilpi: Tar
- 5. Niels Vogel: D
- 6. var Hans og G
- 7. Victor MacL

panelet sendes til SAMLIV dag

**BETALER FOR AT
ARBEJDE GRATIS**

— Hvis du er arbejdsløs, skal du sidde og ha' det for det.

kassernes Samvirke, siger til Ekstra Bladet: Folk blive

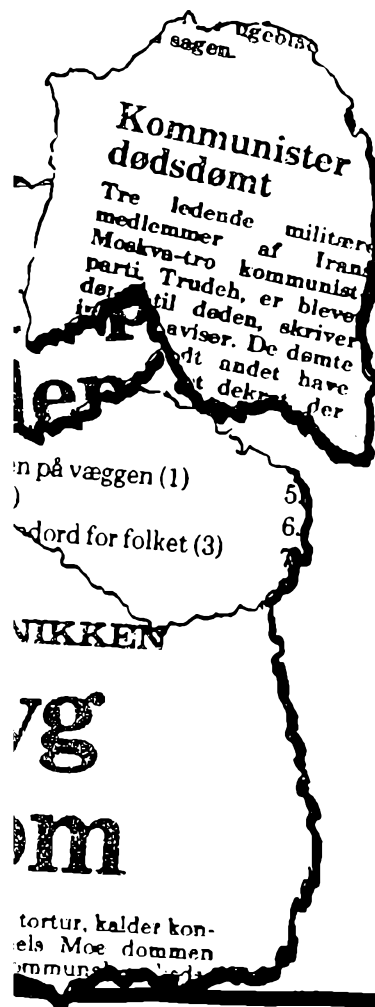
Da de sad og spiste, opdagede han pludselig, at situationen opstod igen. Den situation han gentagne gange havde fundet sig selv midt i. Han sad og spiste, stille og hyggeligt småsnakkende med sin familie om dagens begivenheder. Børnene snakkede om skole og kammerater, konen om hvor meget hun nåede at lave af alt muligt, efter hun var gået ned i tid på sit arbejde. Hun var netop midt i en sætning, der handlede om, at børnene var begyndt at interessere sig mere for samværet i familien, efter hun nu var mere hjemme. Noget de havde håbet på ville ske. Man hørte jo så meget om alt muligt dårligt, sådan et

par teenager unger kunne rode sig ind i. Det hele havde været ved at blive for stresset for dem. Med alt for lidt tid sammen og alt for meget, der skulle have været gjort i går. Men situationen var der altså igen, han sad s'gu og var helt deprimeret, midt i de gode hændelser. Hvad fa'en var der egentligt galt med ham? Han vågnede lidt op, da han opdagede, de sad og så lidt undrende på ham, og knægten konstaterede: »Så, nu er far sur igen«. Han tog et tag i sig selv og kom med en halvgammel vits for at vise, han ikke var sur. Det fik den øvrige familie til at se endnu mere forbavset ud.

Så greb tøsen afledende ind ved at hvæse til sin broder: »Far er da bare træt, han har jo været på arbejde«. Han valgte at overhøre den næste bemærkning fra hans nøgternt konstaterende søn: »Ja, og siddet på sin røv og set de grønne flaskers paradys glide forbi sig, det må s'gu da også være surt«. Han følte selv han var meget stille den aften. Så TVavisen, forsøgte sig med at læse lidt i en bog, hans kone havde lånt på biblioteket »Victoria og verdensrevolutionen« var titlen, skrevet af en eller anden, der højst sandsynlig havde været eller var lærer, ved navn Inge Eriksen. Det var altid den slags mennesker, der forstod at formulere deres tanker og drømme over for andre, men de førte nok også et noget mere inspirerende liv end dem

ved maskinerne i de store, grå fabrikshaller. Ja, grå var de jo ikke nødvendigvis mere. Nu forsøgte man sig jo visse steder med at hænge kunst på væggene. Det var da også meget rart at gå og se på, men det rokkede nu ikke særligt meget ved den kendsgerning, at inspirationen til ligesom at ændre på samfundet forsvandt endnu hurtigere, end den endeløse række af flasker hen ad båndet. For hver dag, der gik, blev man mere og mere afventende, der måtte vel ske et eller andet en skønne dag, sådan helt af sig selv. På den anden side, hvad fa'en kunne man vente sig mere her i samfundet, når man først havde arbejde? Dem der gik på bstanden havde det sgu ikke for godt, der var vist heller ikke for meget overskud dér. Men de havde da mere tid til det sociale samvær, med børn, venner og familie. Nogle af dem, han kendte, var da også ret aktive i forskelligt bevægelsesarbejde. Han sukkede ved tanken. Ja, i bevægelsesarbejdet skete der da lidt en gang imellem. Se nu bare al den røre omkring fredsbevægelserne, for ikke at tale om kvindebevægelsen. Nå, nu han tænkte efter, syntes han nu ikke, man hørte særligt meget til damerne på barrikaderne mere. De røde strømper var vist røget i kommodeskuffen her først i 80'erne. Det var noget andet i 75, da fik de s'gu rusket op i nogle gamle fordomme.

Pludselig mente han at vide, hvorfor han i den senere tid af og til havde været deprimeret. Det var nok på grund af folketingsvalget i morgen, hvem skulle man stemme på? Ja, det var det gode spørgsmål i hans indre debat. Det spørgsmål, der ikke havde været til at besvare, men nu stod det ham lige så klart som blankt. Lige netop han ville stemme blankt, og hvis alle de øvrige uden for partiapparaterne så gjorde det samme, så måtte der da ske noget. Hans kone så lidt bekymret hen på ham, da han kom til at grine højt ved tanken. »Er du sikker på, du kan blive ved med at klare det arbejde, derude? Er der ikke noget om, at man kan være meget isoleret på så moderne en arbejdsplads? Med al den teknologiske styring af arbejdsprocesserne må det da være temmeligt trivielt. Skal I overhovedet selv tage initiativ til nogetssomhelst? Ja, jeg spørger bare. I den senere tid har du virket så deprimeret og næsten ikke været til at komme i kontakt med. Jeg kan godt forstå, børnene tror, du altid er sur«. Han fór op ved denne svada: »Har man nu ikke lov til at holde kæft længere«, og skyndte sig at se ud som om, han var opslugt af bogen. Han krummede tær i skoene, da hun på vej ud af døren kom med en sidste salut: »Ikke på alle steder og til alle tider, min fine ven«.

SID's Unilever-konference

Multinationale selskaber

(Flemationale selskaber)

Eksistensen af multinationale selskaber har været kendt i mange år.

Først fremstillede de store selskaber deres produkter i hjemlandet og eksporterede disse til de lande, hvor de gennem handelsmæssig og politisk indflydelse kunne komme ind på markedet.

Da der i den vestlige verden skete en rivende udvikling i forbruget, ændrede de multinationale selskaber politik. I stedet for at eksportere deres varer, begyndte de at eksportere kapital.

Dette betyder, at de enten køber nyetablerede produktionsvirksomheder i de enkelte lande, eller helt, eller delvist opkøber igangværende virksomheder.

Resultatet er, at de multinationale selskaber kan dominere produktionsleddet.

Udviklingen i engros- og detailleddet er det samme.

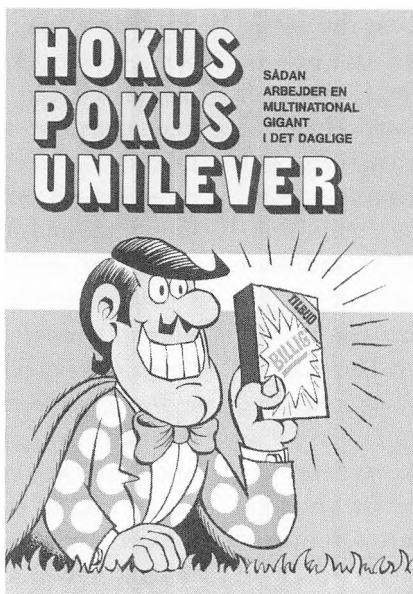
Resultatet er, at de multinationale selskaber i høj grad præger vort daglige forbrugsmønster.

Udviklingen i bankverdenen er, at de store banker er spredt over hele jordkloden, og disse banker er i høj grad multinationale, med en omsætning i en størrelsesorden, der aldrig tidligere er set.

De multinationale selskaber har altså et bredt forgrenet net, hvor de sidder på en magt, der i høj grad bestemmer udviklingen i de enkelte lande.

I-landene

I vores del af verden – den industrialiserede – hvor vi har demokratiske styreformers og stærke fagbevægelser og hvor det er lykkedes at få opbygget en høj levestandard, bedre tryk på arbejdspladserne, miljøbestemmel-

ser og en øget social standard, er der sket en forøgelse af de multinationale selskabers omkostninger og set med deres øjne betyder dette mindre profit.

U-landene

Det, de multinationale selskaber så gør, er, at de vender sig imod udviklingslandene, der ikke har stærke fagbevægelser eller vores sociale standard, og i ly af U-landenes, som regel totalitære styre, eller med økonomisk pression, etableres så enorme produktionsanlæg i de enkelte U-lande. Med den nye teknologi og med en meget billig arbejdskraft, der er let at finde og som ikke kan stille krav, bliver der så fremstillet alle slags varer til priser, industrilandene ikke kan gå op imod.

Dette er ikke nok for de multinationale selskaber. I en årrække har de opereret i østlandene.

Overalt i østlandene – ikke mindst i Sovjetunionen – dukker produktionsvirksomheder op, der er etableret med multinationale selskabers teknologi og kapital. Da der ikke kan handles valuta øst/vest, laves der såkaldte kom-

pensationsaftaler, som betyder, at de multinationale selskaber aftager øst-producerede varer til meget lave priser – i nogle tilfælde priser, der i detaljleddet ligger under produktionspriserne i de vestlige lande.

Sådanne aftalers omfang kan man få en idé om, når man i 1980 ved, at østlandenes samlede gæld til vestlige banker ligger meget tæt ved 40 mia. \$.

De multinationale selskabers interesser i Danmark har overvejende samlet sig på følgende områder:

- I produkter af olie og olieprodukter er de helt dominerende.
- I planglasindustrien er de helt dominerende.
- I emballageindustrien, hvor de har en stor dominans.
- I den kemiske industri og elektroindustrien samt levned- og nydelsesmiddelsektoren har de overvejende dominans.

Det har vist sig, at de udenlandsk ejede virksomheder her i landet er større end dansk ejede virksomheder. De har større omsætning, og de har større værditilvækst.

Fagbevægelsen og de multinationale selskaber

I de seneste to årtier har fagbevægelser med stadig større opmærksomhed fulgt de multinationale selskaber, deres udvikling og ekspansion, som er gået fra det ene kontinent til det andet.

Det er først og fremmest den internationalt organiserede fagbevægelse, der har stået vagt i gevær over for denne nye modstander.

Især fra internationale brancheorganisationer blev nationale fagbevægelser opmærksom på nødvendigheden af international solidarisk strategi for at imødegå de negative sider ved de multina-

tionale selskabers forretningsstrategier.

Fagbevægelsen og strategi

går i kort fortalt ud på at etablere faglige repræsentationer inden for hvert enkelt multinationalt selskab til koordinering af nationale overenskomstforhandlinger.

Eksempelvis har man vedtaget på nordisk plan at etablere et fagligt samarbejde inden for Unilever, – det samme er tilfældet på europæisk plan.

SID's Unilever-konference blev afholdt 5.-8. januar 1984.

I konferencen deltog faglige repræsentanter fra Sverige, Norge, Finland, Vesttyskland, Holland, England, IUL (Internationale sammenslutning af Levnedsmiddelforbund), EAL (Europæiske Sammenslutning af Levnedsmiddelforbundere), Danmark.

Formålet med konferencen var gensidig orientering om Unilevers udvikling og indflydelse i de enkelte lande.

Orientering om SID's internationale arbejde og de multinationale selskaber.

FN's og EF's initiativer til kontrol med de multinationale selskaber og dansk LO's økonomiske analyseafdeling.

Selv i en ganske almindelig butik rammes jeg ofte af skræk og panik. Men når jeg går ind i et stormagasin, så kræver det mer end min selvdisciplin.

Her er for meget, for her findes alt lige fra flygler til middelhavssalt. Jeg kom for at købe no'et ganske bestemt, men hvad det var har jeg fuldstændig glemt.

Snart flyder varer ud for mit blik. Susen for ærerne. Tungen slår klik. Jeg peger i blinde før alting blir sort. Betaler og skynder mig sanseløs bort.

Hen på et værrhus. To øl og tre snaps redder mig fra en øjeblikkelig kollaps. Så hjem for at pakke mit indkøbsnet ud selv om jeg ved det gir gåsehud.

Aldrig en ting jeg kan bruge til no'ed. Alskens besynderligt husgeråd. Hvad skal jeg med sko der er alt for små, en rangle af sølv og en ternet BH?

Blandt de mange fortvivlede fund: et hundedække, men ingen hund. En haveslange, men hvor er mit bed? Hvor længe skal dette mon vare ved -

Hjælp! Giv mig styrke! Jeg drages påny mod magasinernes udsalgsgny og vakler og famler og køber i flæng hundehus, tropehjælm, svømmebassin ...

Således lyder mit vidnesbyrd: Billige tilbud har kostet mig dyrt. Så bind mig, bevogt mig, og bedøv mig med vin, og frels mig fra udsalg og sikker ruin!

Af Benny Andersen
fra digtsamlingen Svanes Viser, Borgen.

Unilevers udvikling

Stiftelsen af Unilever skete ved en sammenslutning inden for sæbe/margarineindustrien i 1930. Sammenslutningen blev det engelske »Lever Brothers Ltd.« og det hollandske »Margarine Unie«, som hver for sig var dominerende inden for henholdsvis sæbeindustrien og margarineindustrien og som dermed havde interesse for de

samme råstoffer – de vegetabiliske og animalske fedtstoffer og olier. En af de væsentligste grunde til de to firmaers samarbejde var – og er stadig – at undgå at betale skat i begge lande. Lederen af Margarine Unie, Anton Jürgens, havde udarbejdet et forslag til en freds-aftale, som gik ud på, at de to selskaber delte markederne imellem sig. Dette forslag blev forkastet på grund af skatte- og toldreglerne i de to lande. I stedet udarbejdede et udvalg bestående af lederne fra de to selskaber den aftale, som er grundlaget for Unilever i dag.

Denne aftale betyder, at de to selskaber begge er repræsenteret i Unilevers centrale ledelse. Endvidere fastslår aftalen, at de to firmaer deler koncernens overskud i forhold til deres indskudte kapital, at de frit kan benytte hinandens patenter og opfindelser samt forskere og eksperter. Aftalen fastslår ligeledes, hvordan de to firmaer deler ansvarsområderne imellem sig.

I dag er Unilever-koncernen verdens største multinationale selskab, som handler med fødevarer. På listen over samtlige multinationale selskaber ligger koncernen som nummer 24 (se tabellen). I 1981 var Unilevers omsætning på 61.063 millioner hollandske gylden (ca. 210 milliarder kr.). Det svarer til ca. 60 pct. af Danmarks bruttonationalprodukt.

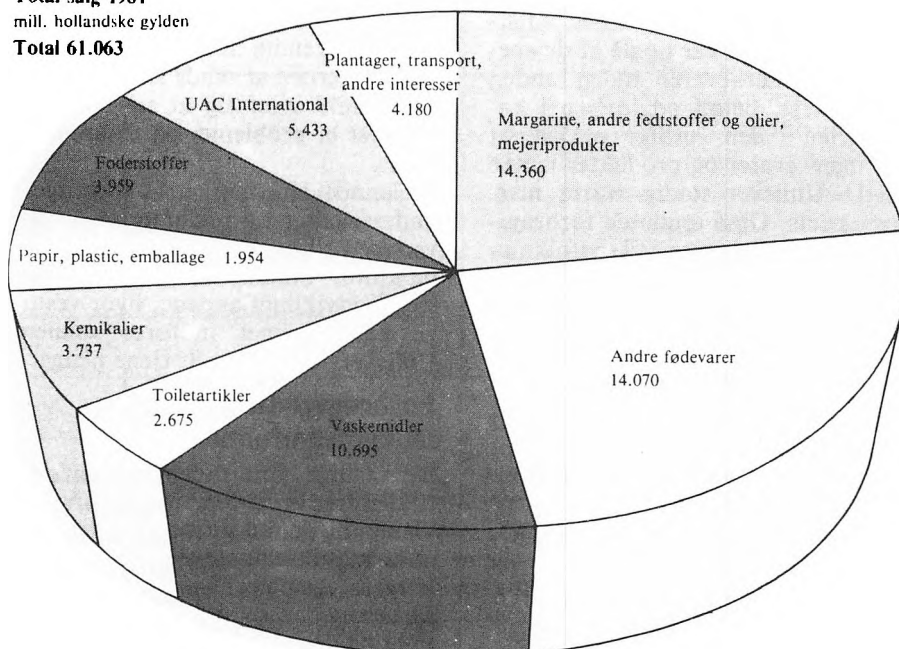
Unilever har med sine mere end 800 datterselskaber i 75 lande og 1.000 produkter stor indflydelse på vores hverdag. Vi er også afhængige af de arbejdspladser, som koncernen med sine 280.000 ansatte holder i gang. Ligeledes har koncernen stor indflydelse på forholdene i den tredje verden. Koncernen har brug for U-landenes råvarer til så fordelagtige priser som muligt, men virker også som formidlere af den vestlige forbrugerkultur.

Der er altid plads til en til

Dette vel nok bedst kendte af Unilevers reklameslogans er ikke særligt sigende, når det gælder arbejdere på koncernens virksomheder. Ny teknologi, rationa-

Unilevers totale omsætning fordelt på produktgrupper

Total salg 1981
mill. hollandske gylden
Total 61.063

liseringer og fyringer er problemer, som fagbevægelsen også slås med Unilever om. Unilevers hovedkvarter ligger i Amsterdam og London, selv om ledelsen i Unilever i de enkelte lande forsøger at de kan træffe beslutninger på lokalt plan, så står disse påstande i strid modvind til fagbevægelsens erfaringer med Unilever.

Hovedkvartererne i Amsterdam og London er enerådende i beslutningerne for alle Unilevers arbejdsområder i hele verden.

I Amsterdam og London beslutter man, hvordan produktioner skal placeres, flyttes fra et land til et andet, eller hvor man vil investere i nye arbejdspladser. Normer for rationaliseringer med nedgang i antal arbejdspladser i de enkelte lande dikteres også fra Amsterdam og London.

SID's oplevelser med Sunlight i Glostrup

Et meget gennemgående træk af de oplevelser, fagbevægelsen i de enkelte lande har vedr. Unilevers fremgangsmåder:

Sunlight Vinolia er en af Unilevers største virksomheder i Danmark. Fabrikken i Glostrup med omkring 200 ansatte producerer og forhandler sæbe- og toiletartikler. Blandt disse nogle af de kendteste internationale mærkevarer, Lux, Rexona, Elida og Valo sæbepulver.

Fabrikken i Glostrup er opdelt i tre forskellige afdelinger. Sunlight Vinolia, der forhandler de finere toiletartikler. Sunlight, der producerer og forhandler vaskepulver og Leverindus, som leverer vaske- og rengøringsmidler til industrien.

Lukning af Sunlight

I perioden fra 1965 til slutningen af 1970'erne viste Sunlights regnskab til stadighed underskud. Dette gav virksomheden påskud til i 1977 at iværksætte undersøgelse af en mulig overflytning af virksomheden til Vesttyskland. Det var i denne situation, fagforeningen viste sin styrke over for den multinationale koncern. Afdelingen pressede koncernen til,

Verdens 25 største selskaber

I mill. \$	total omsætning for 1981
Exxon	108.108
Royal Dutch/Shell	82.337
Mitsui & Co. Ltd.	68.709
Mitsubishi Corp.	68.271
Mobil	65.458
General Motors	62.699
Texaco	57.628
British Petroleum	52.229
C. Itoh & Co.	51.502
Marubeni Corp.	47.404
Sumitomo Corp.	44.931
Standard Oil of Cal.	44.224
Ford Motor	38.247
Nissho-Iwai Co.	32.124
Standard Oil (Ind.)	30.372
Sears, Roebuck	29.260
ENI	29.103
IBM	29.070
Gulf Oil	28.252
General Electric	27.854
Atlantic Richfield	27.798
Isti-Ricostruzione	26.400
Phibro-Salomon	25.109
Unilever	24.109
ITT	23.197

Kilde: *Multinational Monitor.*

at der blev foretaget en undersøgelse af Sunlights regnskaber og investeringsplaner. Denne undersøgelse, som blev foretaget af en gruppe forskere fra Roskilde Universitetscenter, konkluderede, at den mest rentable løsning ville være at flytte hele produktionen til udlandet og lukke fabrikken i Glostrup.

Men under hensyntagen til Unilevers forretningsomdømme i Danmark og de store omkostninger ved transport af sæbepulver til Danmark samt oprettelsen af en ompakningscentral i Danmark, blev løsningen, at Unilever besluttede kun at flytte håndsæbeproduktionen til Mannheim i Tyskland og beholde sæbepulverproduktionen i Glostrup. Samtidig kunne en del af de sparede arbejdspladser besættes med personale til ompakning af håndsæbe og deodoranter, som skulle importeres fra andre Unilevervirksomheder i Europa.

Resultatet af rationaliseringerne blev, at arbejdsstyrken på Sunlight blev reduceret med ca. 20

pct., idet 30 af virksomhedens ca. 140 ansatte blev fyret. Endog med så god en fratrædelsesbonus, at de ansatte ligefrem »stod i kø for at blive fyret«, som Erling Schou, Sunlights fællestillidsmand, udtrykker det.

SID's styrke

Specialarbejderforbundet ville ikke gå med til en fuldstændig lukning af virksomheden. Med trusler om at få forbrugerne til at boycotte Unilevers produkter og lave kampagner mod den internationale koncern fik SID sit krav om en bibeholdelse af væsentlige dele af virksomheden i Glostrup igennem.

Det var håndsæbeproduktionen, som var mest rentabel, mens sæbepulverfabrikationen giver underskud. Også samfundsmæssigt var håndsæbeproduktionen en fordel.

En stor del af virksomhedens produktion var baseret på affaldsstoffer fra landbruget. Ved at flytte produktionen til Tyskland kom virksomheden til at importere sæbe dyrt og landbruget måtte sælge sine affaldsstoffer billigt.

Men ifølge Unilever var håndsæbeproduktionen urentabel og produktionsapparatet nedslidt. Og det danske marked for sæbe og deodoranter var ikke stort nok til at kunne bære nye investeringer. Eftersom Unilevers fabrik i Mannheim i Tyskland i forvejen havde ledig kapacitet, ønskede koncernen at flytte denne del af produktionen, bl.a. fordi transportomkostningerne for håndsæbe er mindre end for sæbepulver.

Fællestillidsmanden på Sunlight, Erling Schou, er ikke sikker på, at det kunne betale sig for virksomheden.

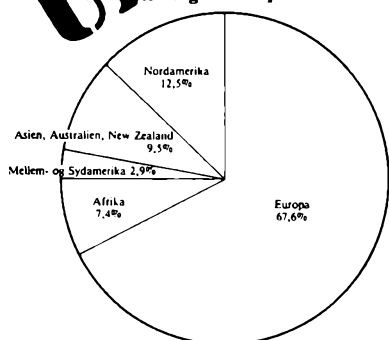
– Vi pakker alligevel hvert eneste stykke sæbe om. Ingen danske købmænd køber længere håndsæbe stykvis. Vi skal pakke alt om i økonomipakninger.

Dertil kommer omkostningerne til transport fra Mannheim til Glostrup. Men det er tal, vi ikke kender, fordi salgstransport og købspriser kun figurerer i koncernens interne regnskaber.

Derimod fik SID lovning på, at

Unilever ville foretage en række investeringer i Sunlights fabrikker. Fire millioner kr. blev investeret i bedre maskiner til sæbepulverproduktionen og et nyt lager for at sikre, at virksomheden lever i landet.

Unilevers omsætning fordelt på lande i 1981

Kilde: Unilevers Årsrapport 1981

Kartus MS 2-166/81

Unilever i Norden

Generelt

Unilevers adfærd i Norden er et udmærket billede på, hvorledes et multinationalt selskab indordner sig under de eksisterende forhold, det være sig såvel lovgivningsmæssige som arbejdsmarkeds-mæssige.

På baggrund af den seneste årsrapport for Unilevers virksomhed kan det konstateres, at Unilever i Norden har haft et særdeles mager regnskabsresultat – i flere produktioner ligefrem et »negativt udbytte« (underskud).

Sådanne regnskabstal skal dog tages med et vist forbehold, når det drejer sig om et multinationalt selskab, hvor der i selve koncernens struktur med filialer i mange lande, er mulighed for at placere overskuddet, hvor det tjener sig bedst for virksomheden som helhed.

Hvis vi på dette sted ser bort fra, at Unilever har gjort anvendelse af denne mulighed, kan man generelt sige, at det ikke på kort sigt er koncernens målsætning at opnå et positivt regnskabsresultat, men ene og alene at opnå en stor og helst dominerende markedsandel.

Denne målsætning søges dog altid tilsløret bedst muligt, idet man ikke ønsker at pådrage sig offentlighedens opmærksomhed som et monopol. At det er en grundlæ-

gende målsætning for Unilever afslører økonomen og forfatteren Helge Andersen i en artikel i LO-bladet nr. 15, 1976. Her refererer han til et møde i Dansk Reklameforening, hvor en deltager – ansat i Unilevers reklamebureau »Lintas« – udtalte:

»Når vi aflægger vort regnskab for salgsindsatsen, er det ikke et spørgsmål om, hvor mange mio. kr. vi har brugt, men alene et spørgsmål, om vi har vundet markedsandele. Vinder vi terræn, har vi konkurrenterne i knæ – og et fremtidigt marked.«

Her har vi Unilevers grundlæggende målsætning udtrykt meget utvetydigt, men i praksis er denne ofte meget vanskelig at afsløre. Eksempelvis kan man forestille sig, at der i mange situationer foreligger aftaler med virksomheder inden for samme branche, eventuelt gennem opkøb af en aktiepost i den pågældende virksomhed. I denne forbindelse kan der henvises til samarbejdet eller makkerskabet med den anden multinationale gigant på dagligvaremarkedet, Nestlé og de to koncerners fællesforetagende, Findus, som også opererer i de nordiske lande.

Det er således ikke muligt at påvise Unilevers eksistens på det norske marked, men gennem Findus – som er stærkt repræsenteret her – kan man formode, at Unilever også har interesser i Norge. Som nævnt er det en af de multinationale selskabers muligheder at foretage transaktioner mellem diverse datterselskaber. Et eksempel herpå har vi også på det nordiske marked med hensyn til kapitaloverførsler. I forbindelse med Unilevers opkøb af den svenske Pierre Robert koncern i 1975 kunne dagbladet Aktuelt den 19. august 1978 afsløre, at man tilsyneladende illegalt overførte 35 mio. d.kr. til Sverige.

Et forhold man blev bekendt med, da de svenske politimyndigheder ankom til Danmark for at efterforske denne mulighed, og i øvrigt samtidig kunne oplyse, at man i Sverige havde haft besøg af det finske politi, som efterforskede en tilsvarende kapitaloverførsel fra Sverige til Finland.

Der kunne gives mange flere eksempler vedr. Unilevers politik i de enkelte lande.

SID's Unilever-konference i 1984 var en fortsættelse af en Unilever-konference, der blev afholdt i 1979. Som led i SID's internationale samarbejde har man fra 1979-konferencen løbende arbejdet ud fra følgende konklusion:

Information

Der må skabes en bedre kommunikation imellem »Unilever« arbejdspladserne og afdeling, forbund samt internationale organisationer.

Til information imellem »Unileverejede« virksomheder i forskellige lande nedsættes et kontaktudvalg med repræsentation fra virksomhederne og forbund og internationale fagsekretariater.

Repræsentanterne i aktieselskabets styrelsen må intensivere deres indsats for at få indsigt i selskabets budget- og langtidspanlægning – informationerne videregives.

Der afholdes jævnlige konferencer med deltagelse af repræsentanter fra forskellige lande.

Hvis der etableres aktioner efter samme retningslinier, som Sydafrika-aktionen, må planlægningen ske på et meget tidligt tidspunkt, således at den største effekt opnås.

Denne effekt opnås ved, at de internationale organisationer orienteres hurtigst muligt, ligesom sagen behandles på arbejdspladsen og på nordisk plan.

Som de vigtigste punkter i udvekslingen af informationer kunne nævnes:

- Fabrikkens kapacitet/ændringer,
- Investeringer,
- Antal ansatte / og fordeling,
- Produktionens størrelse, løn og lønformer.

Fagbladene må fortsat meget nøje følge udviklingen på de enkelte virksomheder, såvel nationalt som internationalt. Nyhedsformidlingen må ske i tæt samarbejde med tillidsrepræsentanterne, således at disse orienteres forud for fagbladenes udsendelse. Alt materiale fra interne meddel-

elser til referater fra S.U. mød
tilsendes forbundet.

Arbejdsforhold

Der må arbejdes hen efter fælles
aflønningsregler indenfor koncer-
nerne. Det er vigtigt at der ikke ligger
en fordel i at flytte produktionen.
Det fagretlige system bør ændres,
således at man har mulighed for
deltagelse i internationale akti-
oner hurtigt og effektivt.
Der etableres et kontaktnet, hvor
løn, bonus og andre arbejdsvilkår
skal indberettes til, oplysning-
erne videregives til de øvrige
tillidsrepræsentanter.

Nationale foranstaltninger

Der må ske en styrkelse af koope-
rationen for at undgå en videre
udbygning af multinationale sel-
skaber samt en udflytning af
virksomhederne.

Der må i fagbevægelsen ansættes
tilstrækkelige antal medarbej-
dere således, at en opfølgning af
de multinationale selskaber kan
finde sted.

Der må igennem lovgivningen ske
en styring af investerings- og fra-
dragspolitikken.

Internationalt

Der må ske en styrkelse af IUL
igennem en forøgelse af kontin-
gentet, som passende kunne fast-
lægges som en procent af gennem-
snitslønnen for der igennem at
vise vor solidaritet overfor udvik-
lingslandene.

Der må arbejdes hen efter at man
opnår bedre løn- og arbejdsforhold
i U-landene.

IUL må anvendes i en større ud-
strækning end hidtil i forbindelse
med formidling af information
landene imellem.

IUL må arbejde hen efter en styr-
kelse af fagbevægelsen i de svage
lande (U-landene).

1984-konferencen besluttede

at konklusioner fra 1979 blev
fastholdt som gode rammer for
den internationale fagbevægelses
fortsatte samarbejde omkring det
multinationale selskab Unilever.

FN's og EF's initiativer til kontrol med de multinationale selskaber

og LO's analyseafdeling

Uddrag af indlæg ved

Preben Foldberg, LO.

En række af de multinationale
selskaber har en omsætning, som
er større end de enkelte landes
bruttonationalprodukt. Der er
derfor behov for, at fagbevægelsen
styrker deres indsats over for de
multinationale selskaber for at
opnå indsigt i deres forhold. I
denne forbindelse er det vigtigt, at
fagbevægelsen udvikler organer,
der kan indsamle data og følge
udviklingen bl.a. gennem de in-
ternationale fagsekretariater,
men også ved et samarbejde mel-
lem de enkelte landsorganisati-
oner. Dansk LO har gennem sit
internationale engagement bi-
draget aktivt til at styrke oplys-
ningsarbejdet om de multinati-
onale selskabers forhold og akti-
viteter.

Gennem de internationale sam-
arbejdsorganisationer arbejdede
man i flere år med retningslinier
for de multinationale selskaber,
indeholdende en række mini-
mumskrav, disse skulle leve op
til, for at deres opførsel kan be-
trages som acceptabel i relation
til det omgivende samfund.

Arbejdet med de multinationale
selskaber er blevet gennemført i
såvel OECD, FN og EF-regi. I
1976 blev der i OECD vedtaget en
deklaration vedrørende multina-
tionale selskaber og internati-
onale investeringer. Denne fulg-
tes op i 1977 af ILO's tresidige
principerklæring vedrørende
multinationale foretagender og
socialpolitik. I FN-regi arbejdes
med et adfærdskodeks for multi-
nationale selskaber. Forslaget be-
handles i en arbejdsgruppe og kan
næppe forventes vedtaget før i
midten eller slutningen af 1980-
erne.

OECD-reglerne fra 1976 er blevet
revideret i 1979 og netop før jul
var der møde i OECD vedrørende
yderligere ændringer og tilføjel-
ser til deklARATIONEN. Der er i de-
klARATIONEN tale om en henstilling
om, at efterleve denne og det siges
direkte, at efterlevelse er frivillig.

Der er ikke mulighed for at
iværksætte sanktioner over for
virksomheder, som overtræder
deklARATIONEN, udover man kan
fremdrage eksempler i forbin-
delse med overvågning af, hvorle-
des deklARATIONEN virker. OECD's
regler er naturligt baseret på
denne organisations idégrundlag
om at fremme økonomisk samar-
bejde og frihandel. Det fastslås
bl.a., at intet land må diskrimi-
nere over for udenlandske inve-
steringer, hvilket vil sige, at der
skal være fri bevægelighed for
kapital. Denne grundholdning
ligger bag deklARATIONENS indhold
og denne kan derfor heller ikke
betragtes som særligt vidtgående
i forsøget på at få indsigt i de mul-
tinationale selskabers forhold.
Ethvert land kan dog uanset de-
klARATIONEN fastsætte egne regler
for etablering af virksomhed.

Multinationale selskaber må i
henhold til deklARATIONEN ikke
modarbejde værtslandets politi-
ske interesser, så den rolle ITT
indtog i Allendes Chile vil være i
klar modstrid med OECD-dekla-
RATIONEN. Selskaberne skal endvi-
dere efterleve det enkelte lands
politik med hensyn til miljø, regi-
onaludvikling o.lign. De multina-
tionale afskæres herigennem fra
en formel indflydelse på infra-
strukturen i det enkelte land, selv
om realiteterne vel nok er ander-
ledes.

Multinationale selskaber bør
endvidere fremskaffe oplysninger
til de ansatte, som i overens-
stemmelse med den lokale lovgiv-
ning, giver dem mulighed for at få
reel indsigt i driften i den pågæl-
dende enhed. Det skal bemærkes,
at oplysningspligten vel burde
omfatte hele koncernens forhold.
Der er specielt på dette punkt be-
hov for mere detaljerede regler,
hvis det skal lykkes for de faglige
organisationer at følge de multi-
nationales aktiviteter. Herudover
skal de almindelige arbejdsmar-
kedsregler følges og det må sikres,
at der uddannes lokal arbejds-
kraft, og at disse anvendes i
størst muligt omfang. I persona-
lepolitikken skal det endvidere
undgås, at der diskrimineres over
for lokale ansatte.

I tilfælde af lukninger, der giver

beskæftigelsesmæssige ændringer eller ved foranstaltninger, som medfører væsentlige ændringer, som medfører konsekvenser for de ansatte, skal der foretages forhandlinger med de pågældende offentlige myndigheder for at undgå skadelige følger. Disse regler i deklARATIONEN tilsvares af et EF-direktiv, der gør sådanne forhandlinger obligatoriske i EF-medlemslandene.

Deklarationen foreskriver multinationale selskaber en oplysningspligt om deres aktiviteter. Reglernes hovedindhold er, at man skal offentliggøre de årlige regnskaber samt give supplerende information om bl.a.:

- Datterselskaber og associerede virksomheder
- Selskabets aktiviteter i geografiske områder
- Omsætningen fordelt på aktiviteter
- Nyinvesteringer
- Ansatte
- Udgifter til forskning og udvikling m.m.

Hvordan man konkret kan anvende de enkelte oplysninger i det faglige arbejde kommer i gennemgang af EF's regnskabsdirektiv.

OECD-deklarationen siger endvidere, at man skal afstå fra handlinger, der svækker konkurrencen f.eks. gennem monopoldannelser eller ødelæggende foranstaltninger over for konkurrenten. Endvidere nævnes, at man naturligvis skal efterleve den lokale lovgivnings konkurrenceregler.

I deklARATIONEN nævnes endvidere at selskaberne ikke må øve pression og bestikkelse eller give ulovlige tilskud til politiske partier. Dette er regler, vi har set adskillige eksempler på ikke blev overholdt. (Flyfabrikken Lockheads tilskud til politikere i en række lande).

Ved revisionen i 1979 blev det tilføjet, at man i tilfælde af faglige konflikter i et land ikke kan beordre ansatte fra et andet land til at udføre arbejdet. En af de ting, der arbejdes med i den igangværende revision, er, at information

og forhandlinger skal foregå på værtslandets sprog.

Hovedindholdet af OECD-deklarationen må betegnes som et nyttigt værktøj, der omfatter de fleste problemer på det overordnede niveau, men der er i en række tilfælde behov for præciseringer og særlige vejledninger til brug i det faglige arbejde.

Den internationale arbejdsorganisation ILO, der i modsætning til OECD omfatter de fleste lande i verden, hvor OECD kun omfatter de industrialiserede vestlige lande, har i 1977 vedtaget en trepartserklæring om multinationale selskaber og socialpolitik. Hovedprincipperne i ILO-erklæringen følger indholdet i OECD's regler, men man kan sige, at knapt så mange emner er omfattet af ILO-erklæringen, men at denne på en række punkter er mere uddybet – specielt i relation til spørgsmålene om uddannelse og beskæftigelse samt lønmodtagernes adgang til at føre faglige forhandlinger, hvorimod reglerne om information om selskabernes aktiviteter er ret begrænsede. ILO-erklæringen er nok vanskelig at anvende konkret i de mere industrialiserede lande, hvor man som hovedregel respekterer lønmodtagernes rettigheder, selv om den økonomiske krise i en række lande har betydet større problemer for de organiserede lønmodtagere. Specielt kolleger i USA og England har kunnet bidrage med oplysninger om forfølgelse af faglige aktive, hvorimod ILO-erklæringen i udviklingslandene kan være et nyttigt redskab for overholdelse af de faglige rettigheder i forhold til multinationale selskaber. Man skal dog ikke være blind for, at regeringer og de multinationale samarbejder ret intenst, da landene er presset til at følge ønsker fra moderselskaberne, hvilket kan påvirke resultaterne af efterlevelsen af internationale erklæringer.

Et punkt i ILO-erklæringen som kunne fortjene et par bemærkninger er reglerne om, at man ikke må true med at flytte produktionen. Det er opfattelsen, at under den økonomiske krise ligger en sådan trussel ofte i luften

uden at være udtalt. Alene udviklingen med en større koncentration af produktionen, som vi har set i Unilever gør, at denne trussel ligger som et pres.

I løbet af 1983 er indhentet erfaringer fra ILO's medlemslande om efterlevelsen af trepartskonventionen. Det generelle indtryk er, at mange lande ikke har udfoldet de store aktiviteter på disse områder, hvilket kan hænge sammen med, at de lande, som har de største problemer, har forholdsvis svage fagbevægelser.

FN arbejder med et adfærdskodeks for multinationale selskaber, hvilket arbejde er på det forberedende stadie. Der har været holdt en konference på Filippinerne om forslaget og FFI presser meget på for at få gennemført et adfærdskodeks. Det må vurderes, at en egentlig FN-vedtagelse vil være mere bindende for de enkelte landes regeringer end ILO's vedtagelser. FFI vil behandle mulighederne for gennemførelse af adfærdskodekset på et møde i slutningen af januar.

Forslaget til FN's adfærdskodeks indeholder de samme hovedpunkter som OECD og ILO-vedtagelserne, men det foreslås, at der etableres et egentlig FN-organ til at overvåge, at adfærdskodekset bliver efterlevet og til at indsamle materiale om virkningerne af adfærdskodekset. Herudover inddrager forslaget fra FN en række temaer, der ikke tidligere har været medtaget. Det siges, at multinationale selskaber ikke må deltage i valutaspekulationer mod enkeltlande, for herigennem at bringe dette i vanskeligheder. Det bør heller ikke være acceptabelt, at et selskab påvirker det lokale kapitalmarked, så dette får politiske konsekvenser i det enkelte land. Som eksempel kan nævnes forsøg på at manipulere børskurser gennem forøgede køb og salg, da børsomsætningen ofte er lille i forhold til de pengemængder, som de multinationale administrerer. FN's adfærdskodeks indeholder en række miljøbeskyttende bestemmelser, såvel i relation til det eksterne miljø som i relation til arbejdsmiljøet på den enkelte arbejdsplads. Der kræves bl.a. op-

lysningspligt omkring skadelige stoffer, der indgår i produkter, og i produkter.

Som noget afgørende er FN-kodekset på behovet for samarbejde mellem de enkelte landes regeringer for at kunne kontrollere de multinationale selskabers struktur, hvilket er den samme problemstilling, som fagbevægelsen for længst har erkendt.

Et centralt problem i forhold til selskaber, der har aktiviteter i flere lande og som handler med hinanden, er fastsættelse af de priser, man handler med hinanden til. For lave salgspriser giver producenten underskud og for høje priser overskud og det modsatte resultat opnås hos køberen.

Ad denne vej skabes der muligheder for at regulere indtjeningen i det enkelte land samt den skat, der skal betales. Man kan således altid få et selskab, man gerne vil have lukket, til at give underskud. Her er vi ved et af de store problemer, da det er uhyre vanskeligt for udenforstående at kontrollere, hvilke salgspriser der anvendes mellem selskaberne og om disse er rimelige. Det er vanskeligt i lande med ordnede skatteforhold og regnskabslovgivning. Men tænk så på, hvilke problemer de mindre udviklede lande er udsat for. OECD-deklarationen bestemmer, at de priser, der skal anvendes, er de priser, som anvendes mellem to uafhængige foretagender. FN-adværskodekset siger, at det er markedspriser, som skal anvendes. Dette kan være yderst vanskeligt at definere, hvis der er tale om halvfabrikata, der indgår i andre produkter. OECD skattekodeks foreskriver visse regler for skattepligtige indkomsters placering og dobbeltbeskatningsaftaler mellem enkeltlande indeholder visse regler. Den danske skattelovgivning rummer mulighed for at forkaste anvendte salgspriser. Der vespærrer i øjeblikket en sag mellem Dansk Esso, datterselskab af Exxon, og den danske stat ved den højeste retsindestand vedrørende en forhøjelse af Esso's skattepligtige indkomst, på grund af for høje oliepriser betalt til andre koncernselskaber.

Denne problemstilling er meget afgørende, når vi betragter enkelte selskaber i multinationale koncerner, da det enkelte selskabs regnskaber sjældent kan betragtes isoleret. Man har forsøgt at angive løsninger på problemet i de foreliggende retningslinier, men man kan sige, at mangfoldige detailproblemer kendes.

På en række felter har EF målrettet kunnet gennemføre ting, som har været til gavn for lønmodtagerne. Men det felt, hvor EF vel har betydet og kan betyde de største fremskridt, er i relation til selskabslovgivningen, hvor EF-reglerne helt klart har medført fremskridt. Uagtet ens personlige holdning til EF, er der ingen tvivl om, at en række af de bestemmelser om indsigt i erhvervslivets forhold, der er indeholdt i EF's selskabsretlige direktiver, vanskeligt kunne gennemføres i alle lande isoleret.

I EF arbejdes med 8 selskabsretlige direktiver, som i større eller mindre grad er ført ud i praksis i de enkelte medlemslande. Direktiverne vedrører følgende:

DIREKTIV:

1. Offentlighed om selskabernes forhold
2. Kapitalkrav, stiftelse m.m.
3. Fusioner
4. Regnskabsbestemmelser
5. Aktieselskabers struktur
6. Børsprospekter – oplysninger ved introduktion på fondsbørsen
7. Koncernregnskaber
8. Revision

Her omtales 4., 5. og 7. direktiv, da de har mest direkte relation til konferencens emne. Det skal samtidig understreges, at reglerne kun gælder for aktieselskaber og i Danmark for anpartsselskaber, hvilket er en speciel dansk konstruktion.

Det 5. direktiv om selskabers struktur er endnu på forslagsstadiet. Der angives 2 modeller for et selskabs ledelse – den engelske model med board of directors og den model, som kendes i Norden med en bestyrelse som den kontrollerende funktion, og direktion som den udførende. Man har her valgt et kompromis for at sikre

opbakning fra alle medlemslande. Forslaget til 5. direktiv foreskriver også, at lønmodtagerne har adgang til at vælge medlemmer til bestyrelsen. Endvidere skal der udpeges en direktør, som er ansvarlig for personalespørgsmål. Man har ikke villet gå så langt, at man sikrer de ansatte repræsentation i selskabernes direktion og hermed indflydelse på den daglige drift.

En anskuelse af 4. og 7. direktiv i sammenhæng, da reglerne om koncernregnskab og den almindelige regnskabsaflæggelse må ses i sammenhæng. I Danmark er en del af det 7. direktiv, som endnu ikke skal være gennemført, indarbejdet i årsregnskabsloven, der er den lovmæssige gennemførelse af 4. direktiv, men kan centrere sig om hovedprincipperne i koncernregnskaber samt de oplysninger, som EF-reglerne giver mulighed for at udlede.

Koncernregnskabet er principielt en sammenlægning af regnskaberne for alle de virksomheder, der indgår i koncernforholdet, idet man eliminerer interne avancer og udbytte betalt mellem selskaberne. Årsagen til disse reguleringer er, at man ønsker at vise et regnskabsbillede som hvis der var tale om en enkelt virksomhed.

Koncernregnskabet er specielt interessant for en økonomisk bedømmelse af koncernen, da man ikke kan basere sin vurdering på regnskabet for et enkelt selskab, men er nødt til at tage højde for hele koncernen på grund af de økonomiske transaktioner mellem de enkelte virksomheder.

Når man arbejder med regnskaber for virksomheder, der indgår i koncerner, skal man være opmærksom på de måder, der findes for gennem koncern-interne transaktioner at overføre penge mellem de enkelte koncernvirksomheder. Mulighed for at overføre midler som lån mellem de enkelte selskaber, og rentebetalingerne kan anvendes til at regulere indtjeningen. Dette giver i Danmark endda muligheder for ved at minimere skattebetalingen i en række specielle koncernstrukturer. Herudover kan penge over-

flyttes som udbytte mellem de enkelte selskaber. Handelen med brugte anlæg er også set som en mulighed for at overtage likviditet mellem koncernselskaber.

Der er som det fremgår, rige muligheder for at påvirke det enkelte selskabs resultat. Koncernregnskabet er derfor vigtigt, da det viser et sandt regnskabsbillede for koncernen under ét.

Når aktiviteterne er beliggende i forskellige lande, som det ofte er tilfældet med multinationale selskaber, vil de enkelte landes lovgivning spille ind, og det vil ofte være vanskeligt at udlede de nødvendige data. Det er ikke alle lande, der har offentlig regnskabsaflæggelse, og principperne er forskellige. I denne retning vil EF's regnskabsdirektiver være af stor hjælp, da man opnår standardiseret økonomiinformation i de europæiske lande.

Koncernbegrebet defineres lidt forskelligt i de enkelte lande, men ifølge EF's 7. direktiv foreligger der et koncernforhold:

- Når en virksomhed ejer over 50 pct. af stemmerne i en anden virksomhed,
- Hvis en virksomhed har ret til at udpege et flertal af ledelsen i en anden,
- Bestemmende indflydelse over en anden virksomhed ifølge aftale eller vedtægtsbestemmelse, eller hvis
- Ledelsen er udnævnt i kraft af moderselskabets aktiebesiddelse.

7. Direktiv medfører en udvidelse af koncernbegrebet i forhold til lovgivningen i flere lande. Fra dansk side kunne vi tænke os enkelte tilføjelser. Men gennem det udvidede koncernbegreb vil en del af de konstellationer, hvor multinationale selskaber ikke har en stemmemæssig majoritet, skulle inddrages i koncernregnskabet. Ad denne vej bliver det således muligt at få flere oplysninger gennem de aflagte regnskaber end det er tilfældet i dag.

Af hensyn til kontrollen med de multinationale selskaber, foreskriver EF's regnskabsregler, at selskaberne skal give en række oplysninger om deres forhold og

aktiviteter, som kan give nyttig information. Man skal oplyse om, hvilke dattervirksomheder der ejes og kapitalplaceringer i associerede virksomheder, dvs. virksomheder, hvor man ejer mellem 20 og 50 pct. af egenkapitalen. Disse regler giver mulighed for en kontrol med, hvilke virksomheder, der beherskes, idet man skal oplyse navn og hjemsted. Den andel man ejer samt virksomhedens egenkapital og resultat. I relation til en kontrol med de enkelte selskabers aktiviteter skal oplyses omsætningens fordeling på aktiviteter og markeder, så man kan følge selskabernes globale spredning. Dette krav er også indeholdt i OECD-deklarationen.

Koncernregnskabet skal bestå af resultatopgørelsen, der udviser selskabets indtjening og balancen, som udviser, hvad man ejer og skylder væk samt supplerende noter. For moderselskaber skal resultatopgørelsen udvise indtægter og udgifter vedrørende dattervirksomheder og balancen skal udvise gæld og tilgodehavender hos dattervirksomheder og associerede virksomheder. Der skal gives oplysning om handelen imellem koncernvirksomhederne med hinandens aktier. Endelig skal oplyses om datterselskabsaktiernes værdiansættelse.

Dansk LO lægger afgørende vægt på regnskaber og koncernregnskaber, når LO prøver på at få afdækket ejerforholdene i dansk erhvervsliv, da disse skal indeholde de før omtalte oplysninger, når bortses fra en række udeladelsesbestemmelser, der er gennemført.

I forbindelse med omtalen af arbejdet med multinationale selskaber, skal omtales dansk LO's nyeste initiativer med henblik på kortlægning af ejerforhold og kapitalkoncentration i dansk erhvervsliv. LO har etableret en analyseafdeling, der har til opgave at følge udviklingen i erhvervslivet og udføre serviceopgaver for dansk fagbevægelse på det driftsøkonomiske område.

Det primære arbejdsområde er at udarbejde regnskabsanalyser for LO og medlemsforbundene samt yde service og rådgivning til lønmodtagervalgte bestyrelsesmed-

lemmer i aktie- og anpartsselskaber. Herudover forestår afdelingen planlægning af indholdet i fagbevægelsens virksomhedsøkonomiske uddannelser. Endvidere arbejder analyseafdelingen med kortlægning af ejerforholdene i erhvervslivet for at afdække den kapitalkoncentration, der finder sted. Grundlaget er bestemmelserne i Dansk Selskabslovgivning om, at alle aktionærer, der har over 10 pct. af stemmerettighederne i danske selskaber, skal fremgå af en særlig fortegnelse. Der er i 1983 rettet henvendelse til alle virksomheder med en aktiekapital på over 2 mio. kr., hvilket er ca. 1.600 selskaber. Resultatet udviser, at der er tale om en kraftig koncentration af den danske erhvervsformue. Udenlandske virksomheder ejer 5,3 mia. kr. svarende til 22,4 pct. af den samlede aktiekapital i den foretagne undersøgelse. Dette giver et billede af de udenlandske investeringer i Danmark. Hvor meget danske selskaber investerer i udlandet findes der ingen tal for. I det hele taget er statistikken på dette område meget dårlig i Danmark. OECD har foretaget undersøgelse af udenlandske investeringer som et led i opfølgningen af deklarationen om multinationale selskaber. Der er ikke medtaget tal fra alle lande, men der ses klart en internationalisering af investeringerne, hvilket er en naturlig følge af en frihandelspolitik, men samtidig må vi se i øjnene, at antallet af multinationale selskaber vil vokse, og der vil skulle bruges øgede ressourcer på en kontrol med deres aktiviteter. Dansk LO foretager en løbende dataindsamling om erhvervsforhold, der registreres på EDB. Hovedformålet er at følge udviklingen og etablere en databank bl.a. i relation til, hvem der er de reelle ejere af erhvervslivet. Herudover følger LO løbende alt hvad der sker internationalt med hensyn til lovgivning, EF-direktiver, regnskabsstandarder o.lign. for at søge at præge dette, så der kan fremskaffes flest mulige informationer til det faglige arbejde.

I fremtiden er der behov for et tættere fagligt samarbejde dels gen-

nem det bestående samarbejde i relation til internationale organisationer og de faglige branchesekretariater, men også med en direkte kontakt mellem de enkelte landsorganisationer for at udveksle oplysninger om enkeltvirksomheder f.eks. regnskaber, oplysninger om ejerforhold o.lign. til brug i det faglige arbejde. Dette vil være nødvendigt for at leve op til at følge udviklingen i de multinationale selskabers aktiviteter. En anden ting, der er vigtigt, er oplysningsarbejdet, så folk bliver opmærksomme på de internationale regler, der findes. Man kunne forestille sig, at man udarbejdede egentlige vejledninger til forståelse af de forskellige regler om de multinationale forhold samt checklister til en kontrol af, at disse lever op til de vedtagelser, der er truffet i de internationale organisationer.

Afslutningsvis – den økonomiske krise medfører en øget økonomisk magtkoncentration, da en lang række virksomheder bukkes under. Herigennem begrænses indflydelsen og beslutningsretten til erhvervslivet i stort omfang. Der er derfor behov for, at de ansatte får en større indflydelse og man søger at opnå kontrol med den udvikling, der sker. Det er en stor opgave for fagbevægelsen, men de lande, der har velfungerende faglige organisationer, bør påtage sig dette arbejde. Dansk LO har taget initiativer på hjemligt plan og LO's internationale afdeling yder en stor indsats i de internationale organisationer. Men der skal ikke være tvivl om, at der også er behov for en stor indsats, og at LO må søge at udnytte alle til rådighed stående midler.

SID's Unilever-konference

Deltagere fra forbundet:

Anker Skjødt

Erik Ole Nielsen,

(Kbh. mandlige afd.)

Lone Christensen

Familiekursus på Esbjerg Højskole den 8. til 20. juli 84

Igen i år arrangerer ESBJERG HØJSKOLE familiekursus, der er åbent for alle aldersklasser.

Såvel enlige som familier med børn kan deltage.

For børn gælder det dog, at de skal være fyldt 6 år ved kursets start.

I forløbet vil der 6 formiddage blive nedsat debatgrupper, som vil beskæftige sig med kreative og politiske emner.

Som eksempler kan nævnes: Medier, musik, dramatik, demokrati, fagbevægelsen.

Der vil blive lagt vægt på, at der arbejdes praktisk og skabende i grupperne.

Endvidere vil der blive etableret børnegruppe og ungdomsgruppe, hvor der også vil blive lagt vægt på det skabende og praktiske element.

Den øvrige tid vil der være kulturelle tilbud i form af foredrag, film m.v. Endvidere vil der være mulighed for, at deltagerne selv laver forskellige arrangementer / aktiviteter.

Yderligere vil vi beskæftige os

med egnen omkring Esbjerg, bl.a. Esbjerg by, fiskerimuseet / sælarriet, marsken m.v.

På kurset vil der være plads til ca. 140 deltagere.

Erfaringerne viser, at pladserne vil blive optaget i løbet af kort tid, så hvis du/I er interesseret i en ferie med indhold, hører vi gerne fra dig/jer hurtigst muligt.

Kurset koster 2.100 kr. for voksne og 1.450 kr. for børn og unge under 18 år for 14 dage med alt iberegnet.

Personer, der er fyldt 18 år ved kursets afslutning har mulighed for at søge om stats- og kommunistøtte.

ESBJERG HØJSKOLE er behjælpelig med dette.

Program og tilmeldingsblanket fås ved henvendelse til:

ESBJERG HØJSKOLE

Stormgade 200

6700 Esbjerg

Tlf. (05) 12 48 88

Kursusledere: Lene Kirkegaard og Jens Korbo.

Høring om politiet

Havnearbejdernes talsmand i Esbjerg sad fængslet i et halvt år, inden han blev pure frifundet. En busfuld blokadvagter blev holdt op på en mørk landevej og måtte tilbringe natten i kachotten. Havnearbejderne oplevede voldsomme sammenstød med politiet, der tenderede til overfald fra politiets side.

Er det politiets forsøg på at knække faglige aktioner? Eller er det bare politiet, der er kommet i klemme i et fagligt slagsmål og trådt i spinaten? Hvad er egentlig det lovlige grundlag, når politiet rykker ud til en faglig aktion? Og bliver det overholdt af politiet?

Det er nogle af de problemer, som

vil blive taget op på en høring om »Kriminalisering af faglige aktioner«, som afholdes i Århus den 25. februar. Det er Samarbejdet mellem Arbejdere og Akademikere, som arrangerer, i håbet om at komme bag om de ophidsede diskussioner, når politiet har været i aktion i en faglig konflikt.

Høringens panel er sammensat af folk, som på den ene eller anden måde har været på avisernes forsider i forbindelse med de seneste års største faglige konflikter.

De skal bl.a. høre vidneudsagn og vurderinger fra advokat Hans Kjellund, Århus og politimester Kai Harne, Hobro.

FRA FORBUNDET

Forretningsudvalgets sammensætning:

Nordjysk Kreds:

Poul Erik Guldborg

Sydjysk Kreds:

Thomas Olsen

Fyns Kreds:

Jens A. Olsen

Sjælland-Falster Kreds:

Bent Embo

Københavns mandlige afd.:

Holger Foss og Bent Meyer

Københavns kvindelige afd.:

Barbara Kryger og Inge Jensen

Forbundets daglige ledelse:

Preben Mortensen, Anker Skjødt,

Erik Nielsen, Erik Kielberg og

Lone Christensen

Konsulenter:

John Pedersen og Erland Petersen

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE

afholdt onsdag den 23. november
1983.

DAGSORDEN:

1. Forhandlingsprotokollen
2. Beretning
3. Regnskab
4. Forskellige sager

Ordstyrer: Thomas Olsen.

Godkendelse af protokoller

Følgende protokoller blev godkendt:

Ordinært hovedbestyrelsesmøde, afholdt 29. juni 1983.

Ekstraordinært hovedbestyrelsesmøde, afholdt 25. august 1983.

Ordinært forretningsudvalgsmøde, afholdt 10. august 1983.

Beretning

Forbundsformanden meddelte, at forbundets forretningsudvalg nu består af følgende:

Daglig ledelse, formand og næstformand for Københavns mandlige og kvindelige afdelinger, Bent Embo fra Sjælland-Falster Kreds, Jens A. Olsen fra Fyns Kreds, Thomas Olsen fra Sydjysk Kreds og Poul Erik Guldborg fra Nordjysk Kreds.

Forbundets hovedbestyrelse består af ovenstående samt fra Sjælland-Falster Kreds: Kaj Knudsen, Mineralvandsarbejderne, Tage Petersen, Holbæk afd. som repræsentant for depotarbejderne.

Fra Fyns Kreds: Aage Jensen, Svendborg afd.

Fra Sydjysk Kreds: Bjarne Frandsen, Århus mandlige afdeling, Hardy Christensen, Vejle afd. som repræsentant for depotarbejderne, Allan Nielsen, Horsens afd. og Dora Rasmussen, Fredericia afd. Nordjysk Kreds: Finn Holm, Aalborg afd. I, som repræsentant for depotarbejderne, Knud Erik Kvortrup, Randers afd., Carsten Jensen, Aalborg afd. II og Elin Petersen, Silkeborg afd.

Københavns kv. afd.: Kirsten Hastrup.

Københavns md. afd.: Torben Olsen, Ib Christensen og Kristian Nielsen.

Meddelelse om den nye forbundsledelse er tilgået de organisationer, vi samarbejder med.

Forbundet har udsendt *cirkulære nr. 38/83* vedrørende sympati-strejkevarsel overfor Bryggeriforeningen og Depotindehaverforeningen i forbindelse med konflikten på La Cabana, Romantica og The Ritz i Herning.

Nr. 39/83 til medlemmerne vedrø-

rende valg af forbundets daglige ledelse samt vedlagt kongresudtalelsen.

Endvidere er udsendt *cirkulære nr. 40/83* til afdelingerne vedrørende økonomisk støtte til de afdelinger, der måtte ønske at sende busser til hjælp ved blokaden i Herning, og *cirkulære nr. 41/83* vedrørende LO's opfordring til fredsaktion den 22. november. *Cirkulære nr. 42/83* om uddannelse indenfor FIU-systemet.

Den 11. november er afgået bus til Herning fra såvel Carlsberg som Tuborg, med deltagere til blokadevagt i Herning natten mellem den 11. og 12. november.

Der er afsendt en check, stor kr. 10.000,00 til Gastronomisk Landsforbund i Herning til støtte for deres konflikt.

Tidligere forbundsformand Steen Nielsen har bekræftet forbundets skrivelse og meddelt, at han går på efterløn pr. 1. januar 1984, og bekræfter, at sidste lønudbetaling for ham er for december 1983. Endvidere at tilgodehavende ferie for 1982 vil være afviklet inden udgangen af dette år.

Ringsted afdeling har afholdt ekstraordinær generalforsamling med et punkt på dagsordenen: Nedlæggelse af afdelingen. Medlemmerne vil pr. 1/1 1984 blive overflyttet til Næstved afdeling, idet afstemningen viste 12 for, 1 imod og 1 undlod at stemme.

LO's Amtskontor i Skanderborg er anmodet om juridisk bistand for et medlem af Silkeborg afdeling, der fører sag mod skatterådet, Silkeborg Kreds.

Forbundet har fra Københavns md. afd. modtaget brev vedrørende fortolkning af begrebet »personlige værnemidler«, idet

2 • FRA FORBUNDET

Carlsberg Bryggerierne vægrer sig mod at udlevere termotøj, hvis de skal betale »kuldetillæg«.

Forbundet betragter »kuldetillæg« som et genetillæg på linie med f.eks. smuds- og ulempetillæg, og mener ikke, at Carlsberg og Bryggeriforeningens påstand om, at kuldetillægget skal betragtes som en pligt til selv at sørge for varm påklædning, kan holde, og mener i den forbindelse, at spørgsmålet eventuelt må løses ad fagretlig vej.

Forbundet har anmodet Bryggeriforeningen om et organisationsmøde vedrørende fortolkning af § 22 om betaling af frihed ved arbejdernes syge hjemmeværende børn/barn.

Til skatte- og afgiftsminister Isi Foighel er sendt en protest mod den påtænkte afgiftsforhøjelse på mineralvand, idet der henvises til, at det »kun« er sodavand med eller uden kulsyre, der rammes af denne afgift, medens »læskedrikke beregnet på fortynding« går fri, hvilket er konkurrenceforvridende. Kopi af protesten er sendt til orientering for afdelingerne.

Fra Bryggeriforeningen er modtaget indberetning vedrørende en tillidsrepræsentant på Tuborg, idet der i hans område foregår en arbejdsvægring vedrørende vendetrucks, indtil der foreligger en normeringsaftale.

Der er modtaget en skrivelse fra et medlem fra Helsingør, der glæder sig over forløbet af kongressen og samtidig udtrykker ønsket om godt samarbejde mellem afdelingerne indenfor vort forbund.

Som tidligere meddelt har forbundet fra Dansk Folke-Ferie modtaget henvendelse om muligheden for et lån på 12 mio. kr. løbende over 15 år.

Forbundet har i første omgang meddelt, at man ville tage stilling til spørgsmålet efter kongressen. Det er nu meddelt Dansk Folke-Ferie, at selv om man godt kan se det positive for medlemmer, der holder deres ferie i Folke-Feries huse, som hvis vi ydede lånet ville få rabat, så måtte forbundet afslå henvendelsen.

Kolding afdeling har tilmeldt et medlem på 19 år til RAS-kurset i januar måned. Forbundet har meddelt, at det nok ikke lige var den aldersklasse, der var tænkt på i forbindelse med RAS-uddannelsen.

Til kredsene og de to københavnske afdelinger er sendt meddelelse om forretningsudvalgsmødet d.d. i forbindelse med nyvalg af FU-medlemmer.

Fra Teknologisk Institut er modtaget invitation til et pressemøde vedrørende Fredericia Bryggeri i anledning af, at et flerårigt forskningsprojekt om arbejdsforholdene på bryggeriet nu er afsluttet. På mødet den 31. oktober d.å. vil projektrapporten blive fremlagt. John Pedersen deltager for forbundet.

Fra Fredericia og Hedensted afdelinger er modtaget skrivelse vedrørende forbundets breve til afdelingerne af 5. september vedr. medlemmer, der ikke fulgte undervisningen på et kursus i Midelfart Ferieby i tiden 2.-4. september. Afdelingerne kan ikke acceptere forbundets kritik, og beder om, at spørgsmålet om vedkommendes videre deltagelse i kurser må blive taget op til ny vurdering.

Skælskør afdeling har udbedt sig forbundets stillingtagen vedr. karensdag, hvis et medlem, der er mødt på arbejde, bliver syg og må

gå hjem i arbejdstiden.

Forbundet har i den anledning udsendt *cirkulære nr. 43/83*, hvori retningslinierne vedr. karensdagsloven trækkes op.

Fra LO's pjeceafdeling er modtaget rapporten »Det kan betale sig at samarbejde«. Forbundet har bestilt 100 eksemplarer, så hovedbestyrelsen og afdelinger kan få et eksemplar tilsendt.

Forbundet har skrevet til Helsingør afdeling vedr. godkendelse af særtalet for Wiibroe Bryggeri. Ved gennemgang af særbestemmelserne for kuskene konstateredes, at denne aftale er ringere end selve hovedoverenskomsten. Forbundet udbeder sig en forklaring på en sådan aftale.

Fra Foreningen af Depotindehavere i Danmark modtaget en klage over næstformand Anker Skjødts opførsel og sprogbrug på møderne mellem de to organisationer. Anker har svaret formanden for Depotindehaverforeningen ved at henvise til, at det er meget uheldigt, at det netop er formanden for Depotindehaverforeningen, der fremfører disse klager, samt at argumentationen er yderst anstrengt og billig, men at man i øvrigt altid er villig til at føre et tilfredsstillende sprog.

Depotindehaverforeningens formand har på baggrund af Ankers brev svaret forbundet og meddelt, at man er tilfreds med svaret og anser svaret som en passende undskyldning. Ingen i forbundsledelsen betragter Ankers svar som en undskyldning, tværtimod betragter man Ankers svar som en irettesættelse af formanden for Depotindehaverforeningen.

Den 11. oktober 1983 blev der i Depotindehaverforeningen udfærdiget et protokollat vedr. opsi-

gelse af et medlem på Carlsberg depot, Ordrup, grundet salgsnedgang. Københavns md. afd. kunne ikke på en salgsnedgang på 217.000 flasker acceptere denne opsigelse.

Depotindehaveren havde ønsket arbejdsfordeling, hvilket afdelingen havde sat sig imod.

Depotindehaveren hævdede i øvrigt, at salgsnedgangen siden 1978 var på 1,3 mio. flasker.

Fra arbejdsiden forbeholdt man sig at videreføre sagen.

Fra Silkeborg afdeling modtaget klage over, at nogle forhold på depoterne i Silkeborg endnu ikke er bragt i orden. Man henviser til, at Erik Kielberg havde lovet at tage sig af sagerne, men afdelingen har endnu intet hørt fra EK. EK kontakter afdelingen og får bragt dette i orden.

Den 11. november modtog forbundet fra Foreningen af Depotindehavere i Danmark en klage over, at forbundet nægter at godkende arbejdsfordelingsaftaler, hvilket man anser for at være overenskomststridigt.

Forbundet har med FU-beslutningen fra april mødet 1983 nægtet at godkende arbejdsfordelingsaftaler. Det var formandens opfattelse, at man burde ændre beslutningen til, at det var afdelingerne, der afgjorde, om man skulle acceptere arbejdsfordeling. Dog var det afdelingernes ansvar, at overenskomsten blev overholdt, hvis man indførte arbejdsfordeling.

Der skal den 2. december være organisationsmøde, hvor dette vil blive behandlet.

Fra DA modtaget kopi af brev, der er sendt til Arbejdsretten, hvori man meddeler, at sagen nr. 9826 vedr. køkkensagen, Carlsberg, er hævet for Arbejdsretten, da sagen er forligt udenretligt.

Vedr. sagen Carlsberg Fadølshus, har der ved forbundets konsulents hjælp været foretaget en undersøgelse af hele området. Der er lavet en rapport om dette, hvilket har fået DfB til at skrive et brev til Københavns md. afd. og meddele, at arbejdet i området må betragtes som normaliseret.

Til trods for dette tager DfB forbehold overfor sagen, såfremt der på ny måtte forekomme en nedgang i fustagetapningerne. Formanden skrev til afdelingen og advarede dem imod at godkende DfB's forbehold.

Som meddelt på kongressen har Depotindehaverforeningen trukket sagen vedr. Dragør Strandhotel. Det lykkedes altså ikke at få sagen kørt arbejdsretligt, men sagen har vist, at forbundet bør være mere opmærksom på de sikkerheds- og miljømæssige forhold, der hersker på arbejdspladserne. Hvis vi kører sagerne rigtigt, og hvis vi mener, at vi har ret, så skal vi køre sagen helt til tops.

Fra Arbejdsretten modtaget dom i sagen nr. 9947 vedr. en arbejdsvægning i tankvognshallen, Tuborg i januar måned 1983.

For den første del af perioden betales kr. 3,00 pr. time og den anden del af perioden, hvor boden er skærpet, kr. 15,00 pr. time.

Fra Arbejdsretten modtaget stævning vedr. arbejdsnedlæggelsen i afd. 47 i august 1983. Afdelingen mødte ikke frem i Arbejdsretten.

Fra Arbejdsretten modtaget stævning vedr. udkørsel af øl og vand fra Carlsberg og Tuborg under overenskomstforhandlingerne. Der er også gjort gældende fra DA, at fagforeningen skal idømmes bod, da det er fagforeningen, der har opfordret til begrænset udkørsel af øl og vand. Afdelingen

møder ikke i sagen, men der sendes svarskrift vedr. organisationsansvar, da det må tilbagevises, at det er afdelingen, der har besluttet, at der køres begrænset øl og vand ud.

Fra Arbejdsretten modtaget stævning vedr. arbejdsnedlæggelser i Fadølshuset Carlsberg i maj 1983. Afdelingen møder ikke i sagen.

Poul Erik Guldborg:

Var klar over, at der var kommet nye formænd i Randers og Aalborg, men ikke i Århus.

Det var i orden, at vi støttede La Cabana-sagen i Herning. Fællesorganisationen i Grenå arrangerer busture til Herning, så man kan deltage i blokaden mod La Cabana.

Vi har selv en skamplet, som forbundet har papir liggende om, uden der er gjort noget i sagen. Mineralvandsfabrikken Landkjær – i 80-81 kørte de 27 mio. fl. pr. år. Lønnen var 24 til 16 kr. pr. time. Bilka solgte deres vand. De bruger 16-17 årige drenge som arbejdskraft. De snyder for feriepenge.

Vedr. fravær fra fabrikken, får folk besked på, at de kan slutte med at arbejde der.

Det er lige før Landkjær i disse situationer påstår, at folk skylder dem penge.

Kredsen har forsøgt at få overenskomst på området, efter at SID har sagt, at vi kan dække dette område, men det er ikke lykkedes. Der har i øvrigt været en del avis-skriveri i sagen. Forbundet er som sagt orienteret om sagen, uden der er sket noget.

Jeg vil godt have, at sagen tages op af forbundet. Det kan jo så være, at der sker noget med ny ledelse i forbundet.

Preben Mortensen:

Vedrørende valg, så er det bestyrelsessammensætningen, vi er blevet orienteret om fra Århus. Bjarne Frandsen er fortsat formand.

Jeg har ikke kendskab til, at Landkjær-sagen ligger i forbundet. Erik Kielberg kan kontakte SID i sagen, med svar til næste forretningsudvalgs møde, hvorefter vi kan tage stilling til, hvad vi kan gøre i sagen.

Erik Kielberg:

Jeg er sammen med SID's folk den 29.-30. november og tager sagen op.

Thomas Olsen:

Der har været rygter om, at La Cabana og de 2 andre restauranter i Herning, har fået øl med jernbanen fra Fredericia.

Rygtet passer ikke. Carlsbergs Herning depot, som jeg har talt med mener, at La Cabana har øl til 14 dage.

Det er omegnsskøbmændene, der sælger øl til La Cabana. Det ville være bedst, hvis SID gik ind og udsendte et cirkulære, så denne fremgangsmåde blev stoppet.

Det lokale depotudvalg er startet op i Sydjysk Kreds efter kongressen.

Vi ser frem til forbundsinitiativet vedrørende opstart af et landsdepotudvalg.

Fredericia-undersøgelsen »Virksomhed på åben mark« er et historisk dokument, som vi vil lave studiekreds over. Det kunne være spændende at høre vore kolleger, hvad de mener om det, der er kommet ud af undersøgelsen.

Kan forbundet stille konsulent John Pedersen til rådighed for vor studiekreds over rapporten.

Preben Mortensen:

Jeg talte med Anthonsen i Bryg-

geriforeningen vedrørende rygterne om, at der kom øl til La Cabana på jernbanevogne, læsset i Fredericia.

Det er Bryggeriforeningens opfattelse, at hverken de eller Dansk Arbejdsgiverforening vil acceptere øl fra Fredericia til La Cabana. De ville stoppe for sådanne leveringer, hvis de fandt sted.

DA har også en interesse i at få området overenskomstdækket.

Vi kan ikke lukke for al handel af øl til byen Herning, men hvor mon de blokaderamte restauranter får de andre varer fra, som de sælger. Der må en større opbakning til blokaden, end der er nu.

SID ville godt gå mere aktivt ind, men SID kører efter bogen. Den lokale SID-afdeling er suveræn i beslutningerne vedrørende støtte til blokaden, og den lokale SID-afdeling går åbenbart ikke i spidsen med støtteaktiviteter.

Forslag til opstart af det landsdækkende depotudvalg kommer under punktet forskellige sager. Fredericia-studierækken kan konsulent John Pedersen godt deltage i. John ved alt om rapportens indhold, han har selv deltaget i dette arbejde.

Bent Meyer:

Jeg synes, det er udmærket, at vi protesterer overfor skattestigningen på mineralvand. Forslaget betyder 1 kr. pr. l. – altså 25 øre pr. flaske. Det vil skade vandsalget.

Men vi skal ikke nøjes med en skriftlig protest. Forbundet skal besøge skatteministeren.

Med hensyn til forbundets daglige ledelses indstilling om, at der gives grønt lys for arbejdsfordeling, er det nok en rigtig vurdering, at der kan etableres arbejdsfordeling i henhold til hovedoverenskomsten. Desværre fik vi jo ikke

dette afsnit ud af hovedoverenskomsten.

I vor støtte til blokaden foran La Cabana er det godt, at forbundet medvirker, så vi kan stille med blokadevagter. Hvis der opstår løntab for dem, der deltager som blokadevagter, klarer forbundet så et løntab?

Pension til Steen Nielsen skal stoppes fra den dag, Steen Nielsen forlader forbundet. Pensionsordningen, forringes den, når betalingen stoppes?

Viktor Søndergaard:

Man kan selv vælge, om indbetalingen til pensionen skal sættes i stå, eller om man fortsat vil indbetale. Forringelsen er, at man selv betaler, og at det ikke er forbundet, der betaler.

Preben Mortensen:

Jeg kender ikke så meget til denne pensionsordning, men Steen Nielsen spørger jo på baggrund af, at der er betalt kr. 400,00 pr. måned til Ivar Nielsens LO-pensionsordning i et år efter, at Ivar Nielsen var afgået som forbundsformand.

Det er rimeligt, at forbundet økonomisk går ind og dækker løntab for vore, der vil gå blokadevagt foran La Cabana.

Med hensyn til etablering af arbejdsfordeling, så foreslår vi, at afdelingerne selv afgør, om man accepterer etablering af arbejdsfordelingsordninger.

Der er nogle depoter, hvor vi kan risikere, at der går et af vore medlemmer, plus depotindehaveren. Vi har også afdelingsformænd, der arbejder på så små depoter. Hvis vi så i visse perioder siger nej til arbejdsfordeling, fyres vore folk, og depotindehaveren klarer selv arbejdet.

Jeg har ikke noget imod, at vi mø-

der op hos skatteministeren. Jeg så gerne, at arbejdsgiversiden deltog i protesten, men det vil de ikke. Når det ikke er en fælles protest, tror jeg ikke, der er så meget vægt i protesten.

Holger Foss:

Formanden omtalte LO's opfordring til at stoppe arbejdet 5 minutter i 12.00, som en samlet fredaktion i hele landet. Var enigi, at det var et godt initiativ. I vor kongresudtalelse har vi jo vedtaget at gå mere aktivt ind i arbejdet for fred. Det var fint, vi fulgte LO's opfordring. Ville godt foreslå yderligere, at forbundet tegnede et medlemskab i Fagbevægelsen for fred.

Vedrørende aktiviteterne i Herning var det et godt initiativ, forbundet havde taget. Henvendelsen til de københavnske afdelinger om at stille med blokadevagter, var blevet fulgt godt op ude på arbejdspladserne. Alene fra vore arbejdspladser afgik der 2 busser med blokadevagter til Herning. Det er en vigtig kamp, der skal vindes. Det var en god oplevelse at se, at vi var mange, der den aften mødte op som blokadevagter.

Vi har på vor generalforsamling besluttet, at vi ruller ud igen. Jeg regner med, at Mineralvands- og Brænderiarbejderne i København havde fået samme henvendelse fra forbundet om at stille med blokadevagter, men jeg så ikke nogle repræsentanter fra disse 2 afdelinger.

Jeg forstår ikke dansk fagbevægelse. Det er oprørende som de store fagforbund savnes i kampen for sagen i Herning. Hvis de store fagforbund ville bruge den magt, vi har samlet, blev det en dyr spøg for Herning-området, og det ville ikke tage lang tid at få ordnede arbejds- og lønforhold.

Jeg er enig med Poul Erik Guldborg i, at vi selv har uløste problemer, der ikke er blevet behandlet ved henvendelser til forbundet.

Når mandlig afdeling havde omtalt denne slaphed i forbundet, var man blevet mødt med kulde i hovedbestyrelsen, også fra Poul Erik Guldborgs side. Det var bittert. Man havde ret til at gøre opmærksom på, når rejste sager ikke blev ordnet.

Det er i orden at skrive til Steen Nielsen, som formanden foreslår. Det er ikke rimeligt, at vi skal betale pension til folk, der er holdt op. Steen Nielsen har sin kapitalpension.

Hvem har besluttet? Hvor er det vedtaget?, at vi har betalt til LO-Pensionen for Ivar Nielsen, efter at Ivar Nielsen er holdt op. Jeg ved helt sikkert, at Kaj Petersen var den sidste, vi vedtog at betale til LO-Pensionen for.

Jeg vil godt have undersøgt, hvem og hvordan beslutningen for Ivar Niensens pensionsordning er taget.

Ordet pamper bliver brugt imod os, og med rette, når der opstår sådanne sager.

I sagerne børns sygdom og forskydningstillæg, som formanden omtalte i beretningen, har vi i mandlig afd. besluttet at køre med lav profil.

Vi har ikke taget stilling til en faglig voldgift vedrørende betaling ved børns sygdom. Vi afventer organisationsforhandling i sagen, hvorefter vi vurderer vor indstilling til en faglig voldgift.

I forbindelse med fustager rapporten havde DfB taget rapporten til efterretning.

DfB var indforstået med at slutte den faglige sag, men tog i samme brev forbehold overfor at rejse sagen igen. Jeg vil godt takke for

forbundets hjælp, hvor forbundet gør opmærksom på, at DfB's forbehold ikke bør accepteres. Mandlig afd. har meddelt DfB, at vi ikke accepterer deres forbehold.

Til mit jubilæum solgte havnearbejderne støttemærkater til deres konflikt. De arbejdsgiverrepræsentanter, der var og hilse på til jubilæet og åd og drak på vores regning, er medvirkende til, at vi har fået kr. 20.000,00 i bod, fordi havnearbejderne selvfølgelig var velkomne til at sælge deres støttemærkater. Det er urimeligt, at Dansk Arbejdsgiverforening tillader sig den slags klassekamp. Nu er det sådan, at vi ikke betaler boden, før vi er rykket for betalingen nogle gange.

Vi inviterer til et par hyggelige timer for pressen, Dansk Arbejdsgiverforening (ikke fordi vi tror, de kommer) og håber også at se jer andre, så giver vi en øl og sælger støttemærkater til fordel for vor bod.

Preben Mortensen:

Vedrørende børns sygdom ønsker jeg en organisationsforhandling, hvor jeg håber, vi kan afklare en fortolkning af aftalens omfang, så tillidsrepræsentanterne lokalt videre kan bruge aftalen så åbent som muligt.

Jeg mener, vi er dårligt tjent med at få en faglig voldgiftsavgørelse på fortolkningen af, hvad der er hjemmeboende børn, fordi en sådan fortolkning nok vil forringe de muligheder, der er lokalt rundt i landet vedrørende de lokale regler for at bruge aftalen.

Jeg skal lige præcisere, at forbundet ikke har betalt til Ivar Niensens kapitalpension efter, Ivar Nielsen er holdt op, men til LO-pensionen med kr. 400,00 pr. måned i et år, til Ivar Nielsen blev 65 år.

Vedrørende hvor dette er besluttet, ser jeg om beslutningen står nogle steder og svarer FU næste gang.

Barbara Kryger:

Tilsluttede sig, at forbundet dækkede løntab ved blokadevagt foran La Cabana.

Steen Nielsen må holde ferie på samme betingelser som andre efterlønnere. Var enig i, at forbundet ikke betaler til en pension for Steen Nielsen, efter Steen Niensens afgang til efterløn.

Forbehold vedrørende accept af en valgt tillidsrepræsentant, fordi vedkommende ikke ville tage et truck-kort, kan vi ikke acceptere. Arbejdsgiveren i Århus skal tage deres forbehold af bordet.

I forbindelse med aftalen om børns sygdom, har vi nogle lokale aftaler i hverdagen, som dækker situationer, der ikke direkte er defineret i aftalen. Kvindelig afd. så derfor med stor bekymring på, hvis en faglig voldgift skulle fortolke aftalens omfang.

Vedrørende RAS-kurser, var det for ensidigt at sige, at det var et tilbud til folk med 7 års skolegang – også andre skulle have tilbudet.

Bryggeriarbejdere er på skiftehold, og det forpligter til, at man i arbejdstiden kan følge sin skolegang op på kurser. Dette bør være et væsentligt argument fremover. Vi står svækket som skifteholdsarbejdere vedrørende muligheder for at følge kursusudbuddene. I arbejdsretssagen vedr. køkkener Carlsberg, hvor vi har indgået forlig, har vi talt om, at vi for fremtidige sager vil gå ind i nogle vurderinger om, hvorvidt vi skal indgå forlig i sager, hvor vi ikke har påtaget os organisationsansvar.

Strategien fremover i arbejdsmiljø sager må være at begrænse ar-

bejdsstop til de områder, der er berørte af gener.

Preben Mortensen:

Var ikke enig i Barbara Krygers argumentation for deltagelse på RAS-kurser i provinsen.

Provinsen havde så godt som ikke skiftehold. I vore aftaler for RAS-kurser i provinsen står der, at kurserne er målrettet folk, der har behov for efteruddannelse, samt at man lokalt skal være enige om, hvem der deltager på kurserne fra de enkelte bryggerier. Aftalens indhold var et kompromis med arbejdsgiverforeningen for at få RAS-kurser i provinsen. Vedrørende fremtidige aftaler, var der ingen tvivl om, at hvis kurserne ikke var målrettet andre end dem, der i forvejen går på kurser, vil det blive meget vanskeligt at få arbejdsgiverforeningen til fortsat at lave aftaler for RAS-kurser i provinsen.

Bent Meyer:

Depotoverenskomsten indeholder aftale for arbejdsfordelingsordninger. Preben Mortensen har ret. Vi kan ikke sige nej til fordelingsordninger, når det står i overenskomsten. Men problemet med, hvem der skal acceptere etablering af arbejdsfordeling, må løses.

Godkendelsen må ske i fagforeningen og ikke lokalt på arbejdspladsen, fordi man lokalt kan føle sig truet til at gå ind i en arbejdsfordelingsordning, der ikke bygger på salgsnedgang. Carlsberg Ordrup depotet sagde vi nej til arbejdsfordeling. En blev afskedit, men de kører med 2 mio. fl. på årsbasis. Det kan godt være, at der er periodesvingninger, men set over et år, er byrden ikke mindre, de når de 2 mio. flasker. I sådanne situationer er der ikke

grundlag for arbejdsfordelingsordninger.

Preben Mortensen:

Vi kan ikke afvise arbejdsfordelingsordninger. Vi kan på et organisationsmøde fortolke nogle rammer, før vi lukker op for godkendelse af arbejdsfordelingsaftaler. Jeg mener, at aftaler skal godkendes af den lokale fagforening.

Anker Skjødt:

I forbindelse med La Cabana-sagen er Carlsberg depotet i Herning et problem. Folkene er jo organiseret hos SID, hvis blokade startede den 9/11-83.

OBS-folkene i Herning stoppede salg til de tre restauranter, da man blev opmærksom på, at de selv hentede øl i OBS i Herning. Men det, der er umuligt at kontrollere, er, når restauranterne sender 20 personer ud at købe 3 kasser øl hver. Det sker nemlig også. Disse ting blev opdaget, fordi de 3 restauranter afleverede tom emballage til depoterne.

Andre ting, der sker, er, at frie fagforeninger etablerer modblokade mod fagbevægelsens blokade.

LO-kongressen behandler en resolution, der omhandler støtte til blokaden, og LO-kongressen vil sikkert lægge op til at gå mere aktivt ind i sagen.

SID's ledelse er utilfredse med mangler på SID's lokale afdelingsaktiviteter i Herning, men i SID er lokale afdelingsformænd suveræne og bestemmer dermed lokale aktiviteter selv. Jeg er enig i, at arbejdsfordelingsaftaler skal indtil godkendelse, men sagen hæster. Afdelinger klager over, at godkendelser mangler, og at folk derfor ryger ud i arbejdsløshed. De aftaler, jeg her taler om, er ikke de

aftaler, der indeholder misbrug af arbejdsfordelingsordninger, og selvfølgelig skal ordningerne være anmeldt og godkendt af arbejdsformidlingen. Med hensyn til RAS-kurser i provinsen, kan vi ikke nu bruge en ny argumentation for, hvem der kan deltage på kurserne.

Det er beklageligt, at vi ikke overholder de nuværende aftaler med hensyn til tilmeldinger af kursusdeltagere. Dette kan skade fremtidige muligheder for aftaler med arbejdsgiverne om etablering af RAS-kurser.

Inge Jensen:

Der har været en del debat på arbejdspladserne om den ekstraordinære kongres var rigtig eller ej. Hovedbestyrelsen havde jo også debatten. Derfor har vort klubområde sendt vor støtte til forbundet i sagen.

Aftale om børns sygdom. Tilidsrepræsentanterne på Carlsberg og Tuborg har besluttet, at vi lokalt med DfB afklarer, hvilke direktiver, der er givet i forbindelse med den daglige administration af aftalen.

Vedr. afspadsering af overarbejde, så er vi i den situation, at DfB ikke vil give besked om afvikling af overarbejde ved afspadsering i god tid, før man afspadserer.

I fremtidige aftaler må vi tage højde for, at man får 14 dages varsel.

Holger Foss:

Med hensyn til aftalen syge børn, som Barbara Kryger havde gode erfaringer med, så havde mandlig afd. ikke samme gode erfaringer. Vi har ikke sagt, at vi vil fastholde en faglig voldgift. Denne vurdering tager vi, når organisationsmødet i sagen har fundet sted.

Var enig i, at forholdene i provin-

sen var anderledes end i København, og at der derfor var forskel i aftalerne for RAS-kurser.

Jeg kan tydelig erindre, at jeg i forhandlingerne om RAS-kurser overfor arbejdsgiverne sagde, at der var behov for disse kursustilbud, fordi vi havde kolleger med 7 års skolegang, og sådan en skolegang var utilstrækkelig. Dette blev selvfølgelig sagt sammen med andre argumenter for behov for kursustilbud til vore kolleger. Jeg er enig i konklusionen vedrørende principperne for indførelse af arbejdsfordelingsordninger. Det er glædeligt, at Herning-sagen tages op i forbindelse med LO-kongressens debat om beretningen.

Barbara Kryger:

RAS-kurserne og hvem, der kan deltage – det, der bekymrer mig, er, hvis vi siger, at det er folk med 7 års skolegang. De, der har haft orienterende fag i skolen, kan da berige andre deltagere på RAS-kurserne.

Vedrørende arbejdsfordelingsordninger kan det overlades til de enkelte afdelinger at forhandle disse ordninger.

Preben Mortensen:

Vi må have styr på vore principper for forhandling af lokale aftaler. Tillidsrepræsentanterne kan godt forhandle aftalerne, men aftalerne kan ikke iværksættes, før de er godkendt af den lokale fagforeningsafdeling.

Dette må slås fast.

Vedrørende RAS-kurser taler vi ikke om 7 års skolegang, men om, at 30 til 40 årige har størst behov for kursustilbuddet.

Beretningen blev vedtaget.

Regnskabet

Godkendelse af regnskabet blev udsat til decembermødet.

På decembermødet vil regnskab for oktober og november 1983 blive forelagt til godkendelse.

Forskellige sager

Preben Mortensen:

Følgende blev foreslået til forretningsordenen for hovedbestyrelse og forretningsudvalg:

1. Ordinært hovedbestyrelsesmøde afholdes hvert år i juni og december måned.
Ordinært forretningsudvalgsmøde afholdes en gang om måneden, undtagen i juli måned.
På de ordinære møder aflægger forbundsformanden beretning om forbundets virksomhed, og på det ordinære hovedbestyrelsesmøde i juni forelægger hovedkassereren årsregnskab til godkendelse.
2. Almindeligt stemmeflertal i en sag er afgørende. I tilfælde af stemmelighed, er forbundsformandens stemme afgørende.
3. Sekretæren er i forbindelse med forbundsformanden pligtig til snarest muligt efter hvert møde at udsende et skriftligt referat af mødet og dettes beslutninger til hvert enkelt hovedbestyrelsesmedlem.
4. Alle vigtige spørgsmål, herunder sanktion til strejke, udskrivning af ekstrakontingent, skal forelægges hovedbestyrelsen til afgørelse. Dette kan dog ske ved, at forslaget fremsendes skriftligt til hvert en-

kelt hovedbestyrelsesmedlem, som da hurtigt, og inden den i henvendelsen fastsatte frist, er pligtig at svare.

5. Under forbundsformandens forfald, er næstformanden forpligtet og bemyndiget til at overtage hans funktioner.

FU tilsluttede sig forslaget til forretningsordenen, der var i overensstemmelse med vore love. Ajourført forretningsordenen for FU- og HB-møder fremlægges på næste FU-møde.

Preben Mortensen:

Med hensyn til deltagelse på kongresser i ind- og udland samt på internationale konferencer har det hidtil været således, at man efter anciennitet i HB udpegedes til at deltage på disse kongresser og konferencer.

HB enedes om, at man fremover – alt efter kongressens eller konferencens indhold – udpeger repræsentanter til at deltage i disse.

Holger Foss:

Var enig i de to betragtninger. Til konferencer kunne man også sende andre end den daglige ledelse, internationalt og nationalt. I de sammenhænge, hvor der er stemmeret og valg, burde det også afskaffes, at kun den daglige ledelse deltog.

Preben Mortensen:

På kongresser er vi jo som regel gæster. Men på konferencer kommer vi med indlæg, og her mener jeg, at en fra den daglige ledelse som minimum bør deltage og være ansvarlig overfor, at forbundets holdninger dækkes ind. Iøvrigt må vi kræve rapport fra de ting, man deltager i.

Bent Embo:

Ville godt høre, om kun nye hovedbestyrelsesmedlemmer kom i betragtning til kongresser og ikke ældre. Så nu ikke problemet var stort, vort forbund deltog i få kongresser. På nogle kongresser i udlandet var der ingen tolkning til dansk, så udbyttet var i disse tilfælde småt.

Alternativet kunne også være, at hovedbestyrelsen rejste ud og så andres arbejdsforhold og betingelser.

Jeg tror, det bliver svært at drøfte repræsentation i hovedbestyrelsen hver gang, nogle skal repræsentere os. Det tillader tidsintervallerne ikke. Fremtidens regler kan godt drøftes i hovedbestyrelsen.

Preben Mortensen:

Jeg mener ikke, det er et spørgsmål om nye eller ældre hovedbestyrelsesmedlemmers deltagelse i kongresser som gæster, men et spørgsmål om at afskaffe en bestemt rækkefølge, hvor det går efter tur.

Hovedbestyrelsen skal bruges mere i vore aktiviteter.

I orden, at regler behandles i hovedbestyrelsen.

Barbara Kryger:

Invitationerne til de forskellige arrangementer ligger åbenbart ikke i så god tid, så hovedbestyrelsen kan behandle, hvem der deltager. Derfor må det være rigtigt, at forretningsudvalget træffer beslutningen vedr. deltagelse.

FU tilsluttede sig, at retningslinier for repræsentation på kongresser, konferencer og alternativet hovedbestyrelsesstudieture, bliver forelagt hovedbestyrelsen, samt at beslutninger om, hvem der deltager, lægges i forretningsudvalget.

Preben Mortensen:

Forbundet har fra LO modtaget cirkulære nr. 84/1983 vedr. Stats-skattedirektoratets meddelelse om fradragsberettigede diæter.

Ved heldagsmøder ... kr. 140,00

Ved halvdagsmøder .. kr. 70,00

Ved rejsedag med overnatning kr. 165,00

Hvis betalingen for overnatning indbefatter betaling for morgenmåltid, nedsættes fradraget for overnatningsudgifter med kr. 25,00.

I forbindelse med den kritiske revisions gennemgang af bilagene, har man bemærket nogle uregelmæssigheder ved konsulent Erland Petersens hotelregninger, taxaregninger og diætbilag.

Vedr. diætbilag modtager Erland konstant overnatningstillægget til trods for, at de fleste hotelregninger er inklusive morgenmad. Der er en del taxaregninger, der ikke kan forklares, og hotelregningerne er i nogle tilfælde ikke i overensstemmelse med de beløb, hotellet har oplyst til den kritiske og autoriserede revision.

Der er tale om bedrageri, som bør anmeldes til politiet, hvilket Erland er enig i.

Den kritiske revision har endvidere påtalt, at det er umuligt at revidere kritisk, når man ikke påfører bilagene, til hvilket formål det er brugt.

Bent Embo:

Vedrørende dokumentation for kørselsudgifter skal man så møde med bilag? Det mener jeg ikke, fordi hvis man skal ud i landet og kører i egen bil, så mener jeg, at vi får togbilletprisen refunderet uden bilag.

Preben Mortensen:

Det er jeg enig i. Det, vi skal have

bilag på, er Taxa-kørsel. Datoer og kørsel fra og til, så man har dokumentation for, at Taxa-kørsel er i forbindelse med faglige møder.

Viktor Søndergaard:

Ved kvartalssikkerhedsmøder får vi bilag, hvor Taxa-kørsel er med, uden Taxa's kvittering for kørslen. Det går ikke. Vi skal have dokumentation på, at pengene er gået til taxa-kørsel.

Med hensyn til transportudgifter, så dækkes beløbet med, hvad togbilletprisen er. Kilometerpenge er der faste takster for.

Barbara Kryger:

Vi mangler vel også en tydeliggørelse af, hvad skal diæter dække.

Preben Mortensen:

Diæter dækker omkostninger ved møder.

I øvrigt er vore diæter ude af trit med udgifter i visse situationer.

Holger Foss:

I forbindelse med den kritiske revision af Erland Petersens udgifter og politianmeldelse, hvem skal anmeldes?

Preben Mortensen:

Med det, der ligger nu – hoteleje- ren.

Barbara Kryger:

Skal diæter dække mødeudgifter så som – børnepasning, taxa, for- tæring, øl eller hvilke udgifter?

Preben Mortensen:

Diæter skal dække fortæring, men der kan ikke laves stive rammer.

Når jeg mener, diæterne er skæve, er det også fordi, at uanset om man bor i København eller ude i landet, og møderne holdes i Kø-

benhavn, får alle ved heldagsmø- der kr. 130,00, og man har ikke samme mødeomkostninger.

Bent Meyer:

Politianmeldelse mod hotellet forstår jeg ikke. Hvis der er betalt kr. 250,00 for et værelse i Odense, så er regningen, hvis jeg har for- stået det kr. 100,00 for høj.

Preben Mortensen:

Hotellet har udskrevet regnin- gen, derfor politianmeldelse mod hotellet.

Bent Meyer:

Politiundersøgelse af sagen viser vel bare, at der er betalt kr. 250,00, og at prisen er for stor.

Viktor Søndergaard:

Det er et spørgsmål, om ikke di- æter bør defineres, eventuelt i økonomiudvalget. Man må nok skelne mellem før og nu systemer.

Erland Petersen:

Jeg har betalt det, regningen lød på. Hvis beløbet er indført med kr. 150,00 i hotellets bog, er der noget forkert.

Erik Nielsen:

Gennemgang af bilag har vist for- skellige hotelpriser for værelser på samme hotel. Revisionen un- dersøger dette, og så må vi se, hvad de når frem til.

Holger Foss:

Der er nogle ting, jeg ikke forstår. En regning på kr. 250,00, som er ført i hotellets bøger med kr. 150,00. Hvor er de 100 kr.

Preben Mortensen:

Da Erland Petersen selv siger, han har betalt kr. 250,00, og ho- tellet har bogført regningen til kr. 150,00, har nogle snydt. Derfor politianmeldelse for bedrageri.

Bent Meyer:

Diætordningen er, at man kun ta- ger hotelværelse på regning. Alle ved da, at Hotel Yde ikke koster kr. 250,00, især konsulent Erland Petersen, der kommer meget på Ydes Hotel.

Det er mærkeligt, at Erland Pe- tersen ikke har studset over pri- sen.

Jens Olsen:

Jeg kender kun priser på Grand Hotel, som er fagbevægelsens, og som vi bør bruge.

Preben Mortensen:

Det er ikke alene Hotel Yde i Odense, vi taler om.

Erland Petersen:

Jeg har i de 2 tilfælde været uop- mærksom. Jeg er helt enig i, at der bør politianmeldelse mod hotel- lerne.

Holger Foss:

Jeg vil have nøje forklaringer og foreslår ekstraordinær revision et år tilbage.

Preben Mortensen:

Jeg har ikke noget imod ekstraor- dinær revision, men kritik må følge de regler, der har været vedr. diæter m.m.

Lone Christensen:

Jeg synes også, det er i orden med ekstraordinær revision, men skal revisionen så ikke være for alle. Jeg synes, man skal tage højde for ved revisionen, at nogle regler for diæter ikke har været tydelige, for eksempel diætsatser, når man har hotelværelse med eller uden mor- genmad.

Inge Jensen:

Får nyvalgte revisorer vejledning om, hvordan man foretager kri-

tisk revision, så de ved, hvad deres arbejde handler om.

Viktor Søndergaard:

Som hovedkasserer taler man med nyvalgte revisorer om deres arbejdsopgaver, men man skal jo passe på, at man som hovedkasserer ikke lægger for faste ting frem, så det virker som instrukser. Revisorer skal have frihed til at arbejde med tingene.

Lone Christensen:

Regler for udbetalinger og diæter et år tilbage bør følge revisionen, der skal foregå et år tilbage.

Holger Foss:

Diæter med eller uden morgenmad er fastslået. Det med dobbeltværelse lyder mærkeligt. Der kan ikke herske tvivl om, blandt valgte og konsulenter, hvilke regler vi har.

Viktor Søndergaard:

Jeg vil ikke bestride aftalen om dobbeltværelse. Konsulentbilag gennemgås af hovedkassereren og får et OK, før der sker udbetaling. I denne situation har jeg ikke været hjemme, og har derfor ikke sagt OK, men uanset om jeg havde været hjemme, så kender jeg ikke hotelpriiser og havde nok sagt OK.

Bent Meyer:

Jeg forstår ikke, regler for diæter er uklare for nogle. Konsulentbilag går jo over hovedkassereren. Har der ikke en gang været en tilbagebetaling af for store diæter udbetalt til Erland Petersen?

Erland Petersen:

Overnatningspris på nogle hoteller er med morgenmad, selvom man ikke spiser morgenmad på hotellet.

Preben Mortensen:

Vedrørende diæter med eller uden morgenmad på hoteller er reglerne nu helt klare, man får kr. 25,00 mindre pr. dag i diæter, når morgenmad er med i værelsesprisen.

Der har været fejludbetaling af diæter, fejl der er rettet med tilbagebetaling.

Revisionen et år tilbage vil finde bilag, der mangler dokumentation, fordi bilag har fået accept uden dokumentation eller forklaringer. Fremover må der forklaringer på de bilag, der udbetales udefra.

John Pedersen:

Jeg ser med ro på, at der sker revision tilbage. Jeg har ikke nogle tvivl med hensyn til reglerne.

Poul Erik Guldborg:

Diæter blev jo nedsat på en kongres, hvorefter overnatningsdiæter blev kr. 155,00 pr. dag. Jeg tror ikke mange – i hvert fald i hovedbestyrelsen – har været bevidst overfor diæter kr. 130,00, hvis morgenmad var med i hotelpriisen.

Barbara Kryger:

Oversigt over regler er nødvendig. Reglerne har for hovedbestyrelses- og forretningsudvalgsmedlemmer åbenbart været uklare, måske også i forbundet. Vi må have en debat, hvor vi præciserer reglerne.

Viktor Søndergaard:

Konsulenter har jo før været på regninger og ikke diæter. Den nuværende ordning har virket godt nok siden 1977. Økonomiudvalget har i øjeblikket diætregerne til gennemgang for at se på behov for en revision. Her kan man også få hidtidig praksis afklaret.

Holger Foss:

Forvirring i hovedbestyrelsen og forretningsudvalget om regler og praksis er måske forståelig.

At den daglige ledelse i forbundet og konsulenterne ikke kender regler m.m. kan ikke passe.

Jeg vil godt sige, at dette er ikke en sag med smuttere eller spørgsmål om fejltagelser. Dette kan sagen ikke forklares med.

Erland Petersen:

Jeg havde troet på en seriøs behandling og ikke at få hugget hovedet af.

Barbara Kryger:

Politiet må afgøre, om der er sket nogen form for bedrageri. Den vurdering skal vi ikke tage her og nu.

Thomas Olsen:

Kan vi konkludere, at sagen tages til efterretning.

Holger Foss:

Jeg vil ikke tage noget til efterretning med det, der ligger her. Blandt andet sagen i Århus.

Preben Mortensen:

Om Århus-sagen er bevidst handling, om der er tale om smuttere eller hvad, vil revisionens konklusioner afdække. Det, vi må afvente og se, er, om der for Erland Petersens vedkommende er en tendens i de handlinger, Erland Petersen har brugt ved ophold og rejser i provinsen.

Politiet må ind, hvis der er svinde i sagen.

Forretningsudvalget tilsluttede sig at afvente revisionens konklusioner med bemærkninger i sagen.

*Konsulentrappor-
ter:*
Blev omdelt i FU.

*Forretningsudvalget godkendte
rapporterne uden bemærkninger.*

*Fordeling af arbejdsopgaverne
mellem forbundets
tillidsrepræsentanter og
konsulenter*

*Forbundsformand: Preben Mor-
tensen*
Lede forbundets daglige arbejde.
Faglige generelle forhold.
De danske Spritfabrikker.
Branchesikkerhedsråd nr. 9.
ATP-Dyrtidsfond.
Lønmodtagernes Garantifond.
Bladudvalg – Prop & Kapsel.
Nordisk Unions styrelse.
De forenede Bryggerier, herunder
Fredericia, Wiibroe og Neptun.
Dagsrapporter.
Lønstatistikur.
Udviklingsudvalg.
Personaleforhold.

Næstformand: Anker Skjødt
Depoter under Depotindehaverfor-
eningen.
Jyske Bryggerier.
Forbundskurser.
FIU-kurser.
Specialarbejderkurser.
Strukturudvalg.
Oplysningsarbejde.
Bladudvalg – Prop & Kapsel.
Brancheudvalg for uddannelse af
ufaglærte.
Gruppelivsforsikring.
Internationalt IUL, EAL-EG.
NNS bestyrelse og faglige forhold
NNS.

Sekretær: Lone Christensen
Protokolfører for forbundet.
Oplysningsarbejde.
Forbundskurser.

FIU kurser.
Strukturudvalg.
Internationalt IUL, EAL-EG.

Sekretær: Erik Kielberg
Provinsbryggerier.
Enkeltstående virksomheder.
Faglige forhold SID.
Kredsarbejde.
Udviklingsudvalg.

Hovedkasserer: Erik Nielsen
A-kassen.
Forbundets regnskaber.
Personaleforhold.
Ejendomsadministration.
Den praktiske tilrettelæggelse af
forretningsudvalgs-, hovedbesty-
relsesmøder samt andre større
møder i forbundsregi.

Bent Embo:
Ville godt spørge, om Lone Chri-
stensen sad som forbundets rep-
ræsentant i Brancheudvalget.

Preben Mortensen:
I Brancheudvalget sidder Anker
Skjødt fortsat.

Bent Embo:
Økonomiudvalget er ikke nævnt.
Tager vi forbundsudvalg bagef-
ter?

Forretningsudvalget tog den fore-
lagte arbejdsopgavedeling for den
daglige ledelse i forbundet til ef-
terretning.

Vedrørende forbundets repræsen-
tant i BSR 9 besluttede

Forretningsudvalget:
at en fra den daglige ledelse skal
sidde i BSR 9. Hvem meddeles FU
efter indstilling fra den daglige
ledelse.

Preben Mortensen:
Der skal normalt afholdes HB-
møde i december måned. På kong-

ressen tilkendegav den funge-
rende formand, at forbundets le-
delse ville efterkomme det løfte,
man tidligere havde givet om en
samarbejdskonference mellem
København og provinsen. For-
manden fandt, at det var fornuf-
tigt at afholde en HB-konference i
januar 1984, og så samtidig flytte
HB-mødet til dette tidspunkt.

Formanden foreslog, at man af-
holder en konference på en uge af
5 dage, fra mandag til fredag, hvor
HB og samtlige afdelingsformænd
bliver indbudt.

Af emner foreslog formanden:

1. *Overenskomstprocedure.*
Overenskomstsituationen
1983 har klart vist, at over-
enskomstfornyelser for bryg-
geri- og depotområdet forhand-
les, afsluttes og går til uraf-
stemning samtidig.
Man må erkende, at det ikke er
depotindehaverne selv, der af-
gør udviklingen inden for om-
rådet. Det er DfB, der afgør,
hvordan udviklingen skal fo-
regå inden for dette område, så
det er lidt af en illusion at tro,
at det er frie forhandlinger, der
føres mellem forbundet og De-
potindehaverforeningen.
Det spiller også ind, at et nej fra
depotarbejderne eller fra bryg-
geriarbejderne ved en over-
enskomsturafstemning, auto-
matisk vil betyde konflikt for
begge områder.
Konferencen skal derfor drøf-
te, om vi bør vælge en anden
forhandlingsprocedure fra
1985.
2. *Internationalt økonomisk sam-
arbejde.*
Nordisk Faglig Internationale
og den vesttyske fagbevægelse
har lavet en pjece, der hedder
»Det kan betale sig at samar-
bejde«.

Den anviser nogle nye veje for den internationale økonomiske politik.

Den forsøger at påvise, at der kan føres en anden økonomisk politik, som gavner beskæftigelsen og især hjælper u-landene til en bedre samhandel og dermed bedre betalingsbalance. Pjecen påviser, at dette kan ske, uden at det betyder øget underskud på betalingsbalancen eller statsbudgettet. Det kræver dog, at alle lande er indstillet på at føre en ekspansiv økonomisk politik. Fagbevægelsen har mistet troen på, at politikerne kan løse arbejdsløsheden, og derfor går fagbevægelsen sammen internationalt for at anvise nye veje for en ny økonomisk verdensorden.

3. *Teknologistatus, hvordan kommer vi videre.*

Teknologistatusrapporterne viser os, hvordan situationen er på bryggerierne i dag. Det er dog ikke nok bare at konstatere, hvordan situationen er, men også, hvad forbundets krav er til den ny teknologi.

Forretningsudvalget tilsluttede sig, at hovedbestyrelsesmødet afholdes i januar 1984. At der i tilslutning til HB-mødet bliver afholdt konference, hvor afdelingsformændene deltager. Emnerne på konferencen bliver de af formanden foreslåede.

Preben Mortensen:

På kongressen vedtog man en ny struktur, herunder ændring af tildeling af delegerede.

I strukturudvalgets forslag skulle kvindelig afd. København have 18 delegerede. På kongressen blev der stillet et ændringsforslag, som

lød på, at kvindelig afd. København skulle have 19 delegerede. Ændringsforslaget blev vedtaget, men dirigerne tog ikke en afstemning om selve forslaget efter vedtagelsen af ændringsforslaget. Det var formandens opfattelse, at når forslaget skulle til urafstemning, så skulle der stemmes om, hvorvidt kvindelig afd. København skulle have 18 eller 19 delegerede.

Såfremt man kun stemmer om, hvorvidt kvindelig afd. København skal have 19 delegerede, og forslaget falder ved urafstemning, er selve strukturudvalgets forslag også faldet. Det var formandens opfattelse, at kongressen vedtog hele strukturforslaget, så ændringsforslaget bør til urafstemning med strukturudvalgets forslag.

Bent Embo:

Kongressen vedtog jo, at kvindelig afdeling København skal have 19 delegerede. Det er vel dette vedtagne ændringsforslag, der skal til urafstemning.

Preben Mortensen:

Urafstemningen går på 19 delegerede til Københavns Kvindelige Afdeling, men hvis forslaget falder, så skal forslaget om 18 delegerede træde i stedet for.

Barbara Kryger:

Fremgangsmåden vedr. urafstemningen er i orden.

Forretningsudvalget tilsluttede sig, at 19 delegerede til Københavns Kvindelige Afdeling, ved urafstemningen blev sat op mod 18 delegerede.

Preben Mortensen:

På kongressen vedtog man at nedsætte et landsdækkende depotudvalg.

Formanden foreslog, at man afholder en ny depot- og distributionskonference, som dels diskuterer, hvordan vi gennemfører kravene fra sidste depot- og distributionskonference, dels indstiller, hvilke arbejdsrammer et landsdækkende udvalg skal have, dels hvordan sammensætningen skal være i udvalget.

Formanden foreslog, at Erik Kielberg sammen med de valgte hovedbestyrelses- og depotrepræsentanter tilrettelægger og planlægger en depot- og distributionskonference i første halvdel af 1984.

Poul Erik Guldborg:

Vedrørende lokale depotklubber i Nordjylland, så laver vi spørgeskemaundersøgelser. Når vi får retursvar, planlægger vi rammer for det videre arbejde.

Vedrørende landsudvalget – har forbundet nogle ideer?

Preben Mortensen:

Det er godt, at Nordjylland og Sydjylland har lokale depotudvalg. Jeg mener, at det må være rigtigt, at depotkonferencen diskuterer arbejdsrammer for landsudvalget.

Thomas Olsen:

Depotkonferencen må være det rigtige forum at diskutere arbejdsopgaver og sammensætning for landsudvalget.

Bent Meyer:

Jeg støtter en ny konference og kommissoriet for konferencen. Deltagelsen skal vel også være fra kørslen udover depoterne.

Thomas Olsen:

Begge områder skal være repræsenteret – det er helt naturligt, København kommer med.

Forretningsudvalget konkluderede, at konferencen planlægges af Erik Kielberg. HB valgte depotrepræsentanter.

Preben Mortensen:

Ifølge reglerne er det FU, der indbyder husets valgte og ansatte til den årlige skovtur og julefrokost. FU er nu udvidet til 13 medlemmer, og formanden mente, at det var for mange til at deltage i disse arrangementer.

Formanden foreslog, at FU fortsat står som indbyder til skovtur og julefrokost, men at det kun er forbundets daglige ledelse, der deltager i disse.

FU var enig i, at i julefrokosten deltog kun de daglige ledelser i huset, ud af forretningsudvalget.

Preben Mortensen:

Omtalte, at cirkulære vedrørende forbundets Grundkurser var udsendt. Sidste tilmelding var 10/12-83.

Økonomiudvalget blev nedsat efter sidste kongres af HB. Udvalgets opgave var at finde besparelser, hvilket ikke er lykkedes særligt godt. Det behøver ikke at være udvalgets skyld, men formanden fandt ikke, at det var nødvendigt fortsat at opretholde udvalget.

Forbundets økonomi bør behandles i FU, og med en ændret regnskabsorientering vil FU være kompetent til at behandle de sager, som man skulle arbejde med i økonomiudvalget.

Bent Meyer, Bent Embo og Viktor Søndergaard:

Var enige i, at udvalgets arbejde nok ikke altid var taget alvorligt, fordi beslutninger var taget, før økonomiudvalget havde vurderet de økonomiske konsekvenser af

beslutningerne. Det, der var brug for, var budgetoversigter.

FU besluttede, at økonomiudvalget ophører.

Damerne, der har med bogholderiet at gøre, skal fremover opstille kvartalsvise regnskaber til FU, hvor det fremgår, hvilke udgifter og indtægter forbundet har. Dette, så FU får bedre indsigt i, hvor vi løbende står med udgifter og indtægter.

FU ønsker også budgetoversigter i forhold til aktiviteter, så den fremtidige udvikling kan følges.

Preben Mortensen:

Vedr. udviklingsudvalget har afdelingsformanden for Randers afdeling, Harly Didriksen, trukket sig fra udvalget. Det er ikke Randers afdeling, der har fået en plads i udvalget, så derfor fandt formanden, at man burde behandle sagen i HB.

Holger Foss:

Jeg mener, at hovedbestyrelsen skal udpege en ny repræsentant i udviklingsudvalget i stedet for Harly fra Randers.

FU besluttede, at hovedbestyrelsen udpeger repræsentanter til udviklingsudvalget.

Preben Mortensen:

Fra Fredericia afdeling modtaget aftale for lagerbemandingen på Fredericia Bryggeri.

Der er indgået sær aftaler for Ceres depoterne i Århus området. Man mangler stadig underskrifter fra nogle af depotindehaverne, men de skulle være undervejs.

Fra Københavns md. afd. modtaget aftale for Reklamelageret Carlsberg samt for diversemanden, beskæftiget som trafikvagt ved gæstebær, distributionskøkken og kantine.

FU godkendte aftalerne. Afdelingerne må dog gøres opmærksom på, at der fremover må følge forklaringer med aftalerne, så betydningen af aftalernes indhold tydeliggøres for FU.

Preben Mortensen:

Specialarbejderforbundet afholder fra den 5. til 8. januar 1984 en international konference vedr. det multinationale selskab »Unilever«. SID har gennem NNS indbudt også vort forbund, og vi har tilmeldt os med 3 pladser.

FU besluttede: Hvis forbundet har 3 pladser på konferencen, spørges Erik Ole Nielsen, mdl. afdeling, om han ønsker at deltage. Fra forbundet deltager Anker Skjødt og Lone Christensen.

Preben Mortensen:

Fra Gastronomisk Landsforbund modtaget indbydelse til en ungdomskonference den 17.-18. november 1983. Forbundet har fået tildelt 4 pladser, hvilket man ikke fandt var nødvendigt at gøre brug af. Forbundets næstformand har deltaget i konferencen.

Fra de ansatte HK'ere i forbundet har man modtaget en henvendelse om, at man boykoter Metro, grundet at man ansætter ikke-organiseret personale.

FU besluttede at sende Metrokortet retur til Metro, med besked om, at vi ikke handler der mere, grundet deres personalepolitik.

Preben Mortensen:

Fra afdelingsformanden i Århus md. afd. modtaget ansøgning om at give dispensation for deltagelse i FIU-kurser, hvor man på grund af arbejdspress i 1983 kun gennemgik 1 modul. Han ønsker at få lov til at deltage i 3 moduler i 1984.

FU var enig i, at vi må fastholde reglerne for kursusdeltagelse. Man kan ikke flytte ugeantal fra det ene kalenderår til næste kalenderår.

Preben Mortensen:

Fra konsulentafdelingen modtaget ansøgning om indkøb af nyt måleudstyr til undersøgelser af arbejdsmiljøet. Det udstyr, man har i dag, er anskaffet i 1973, og der er sket store forandringer, hvor især teknikken er klart forbedret. Måleudstyret kostede i 1973 kr. 24.279,95 incl. moms. Det ny udstyr koster kr. 76.481,02 incl. moms, hvilket formanden fandt var dyrt, men nødvendigt, såfremt man ønskede at kunne måle arbejdsmiljøet. Arbejdsgiverne bruger nye måleinstrumenter, og hvis vi skal kunne kontrollere disse målinger, må forbundet anskaffe de samme instrumenter, som arbejdsgiverne har.

FU bevilgede kr. 76.481,02 til indkøb af udstyr til konsulenternes brug.

Preben Mortensen:

Børsinformations analyseinstitut har lavet en regnskabsanalyse af 14 danske bryggerier.

Såfremt man ønsker at rekvirere de individuelle regnskabsanalyser af de enkelte virksomheder, koster de kr. 950,00 excl. moms stykvis. Man kan, hvis man ønsker at købe alle 14 regnskabsanalyser, købe dem samlet for kr. 6.135,00.

Formanden fandt, at det var vigtigt at få alt det materiale, vi kunne, om bryggeriindustrien. Det kan bruges som hjælp, når forbundet skal formulere sine krav omkring udviklingen i bryggeribranchen.

FU besluttede at købe materialet hjem.

For at bruge indholdet af analysen, måtte materialet gennemgås, med henblik på eventuel nødvendig omskrivning til et forståeligt dansk.

Indholdet i analysen skal omtales i Prop & Kapsel. De afdelinger, der ønsker at få analysen stillet til rådighed, kan ved henvendelse til forbundet få analysen.

Preben Mortensen:

I forbindelse med kapitalpensionsordningen er der sket nogle lovændringer, som vil have betydning for vore medlemmer, idet vi ved overenskomsten 1981 fik kapitalpensionsordningen ind i denne.

Fra Arbejdernes Landsbank har man modtaget en orientering om lovændringerne, som vil blive bragt i Prop & Kapsel.

Bent Embo:

Det er godt, at vore kolleger orienteres i Prop & Kapsel. Så vidt jeg kan se, skal man have over kr. 5.000,00 stående, før den nye ordning har betydning.

Anker Skjødt:

Der sker det, at alle får et brev hjem om den nye lovgivning i forbindelse med kapitalpensioner og køb af aktier og obligationer. Ingen forstår brevets indhold. Vi beder så Landsbanken oversætte brevets indhold til dansk og har sat oversættelsen i Prop & Kapsel.

Holger Foss:

Jeg kan ikke lide, at vi i Prop & Kapsel orienterer om skattefrie tilbud.

Preben Mortensen:

Det er jo en orientering om en lovgivning. I øvrigt skal der betales skat af renterne på en kapitalpension.

FU bevilgede et landsrabat-togkort til Thomas Olsen – pris kr. 1.485,00. Tilbuddet stod åbent for øvrige FU-medlemmer, der grundet rejseafstande til FU-møder havde ønsker om at gøre brug af togtkort.

Preben Mortensen:

Forbundet har som ejer af ejendommen forpligtelse til at holde gården og gaden fri for sne. Det kræver, at man har en ordentlig fejmaskine, og formanden foreslog derfor, at man indkøbte en fejmaskine, som man har været ude og kigge på. Den koster kr. 15.000,00.

FU bevilgede indkøb af snefejmaskinen.

Thomas Olsen:

Hvad gør man for at forhindre, at kolleger aftaler med bryggeriet, at karensdagen ved sygdom dækkes ind af afspadserings- eller feriedage?

Preben Mortensen:

Vi har fra forbundet meddelt bryggerierne, at vi ikke vil acceptere, at karensdage ved sygdom dækkes ind af feriedage. Så nu stopper denne fremgangsmåde.

Holger Foss:

Jeg vil godt foreslå, at vi støtter Fagbevægelsen for fred med 1 kr. pr. medlem pr. år.

FU tilsluttede sig forslaget. Fagbevægelsen for fred støttes med 1 kr. pr. medlem pr. år samt et med-

lemskab som foreslået under beretningen.

Anker Skjødt:

Angående feriecentre i Danmark under Dansk Folke-Ferie. Dansk Folke-Ferie havde på baggrund af de erfaringer, man havde fået i forbindelse med åbningen af Middelfart ferieby, indbudt en række mindre forbund til et orienterende møde i dagene 11.-12. november i Middelfart. Baggrunden var den, at man i Middelfart havde fået et økonomisk tilskud fra Dansk Metalarbejderforbund på kr. 15 mio., som derved har opnået en fortrinsret til kursusvirksomhed i feriebyen. Derfor ønskede man i forbindelse med etableringen af Gilleleje ferieby at indbyde en række mindre forbund til at gå ind i denne med en kapital på ca. kr. 75,00 pr. medlem, der kan deles over 3 år.

Feriebyerne, der oprettes i den kommende tid, vil alle blive indrette således, at de kan anvendes til kursusvirksomhed i vinterhalvåret, ligeledes vil de blive godkendt af FIU-Kommiteen, så der kan opnås refusion på kurserne. Middelfart ferieby er allerede nu optaget i kursuskalenderen som »Metalskolen Middelfart«.

Fordelen ved et sådant arrangement er, at vi som forbund allerede inden, der åbnes på det frie marked, kan placere vore kurser på de tidspunkter, vi måtte ønske. Der er også en økonomisk fordel, nemlig at opholdsudgiften er billigere – ca. kr. 1.000,00 pr. uge.

FU var enige i:

at vi bruger fagbevægelsens højskoler og Dansk Folke Ferie,
at vi ikke ønsker fortrinsret til at bruge visse kursussteder,
at vi ikke ønsker at isolere os fra andre grupper i fagbevægelsen

ved at bruge et bestemt kursussted,
at vi på kongressen havde vedtaget en kontingentpolitik, med det mål at skabe balance mellem kontingentstørrelsen og vore aktiviteter. Dette mål stod først, før en investering på kr. 620.000,00

FU konkluderede:

Dansk Folke Ferie får mundlig besked på, at vi ikke har sympati for deres forslag.

Næste FU-møde afholdes onsdag den 7. december 1983 kl. 13.00.

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE I A-KASSEN

afholdt den 23. november 1983.

DAGSORDEN:

1. Forhandlingsprotokollen
2. Beretning
3. Forskellige sager

Alle var mødt.

1. Forhandlingsprotokollen

Forhandlingsprotokollen fra ordinært forretningsudvalgsmøde den 5. oktober 1983 godkendtes.

2. Beretning

Kassen har til afdelingerne udsendt *cirkulære nr. 22/1983* vedrørende udbetaling af feriepenge i forbindelse med virksomhedslukning mellem jul og nytår 1983. Fra arbejdsdirektoratet har kassen modtaget følgende cirkulærer:

Cirkulære nr. 16/83 vedrørende indberetning af ledige unge under 25 år, der har krav på arbejdstilbud, jfr. § 1 i lov om arbejdstilbud til ledige.

Cirkulære nr. 17/83 vedrørende indberetning af ledige på 25 år og derover, der har krav på arbejdstilbud, jfr. § 1 i lov om arbejdstilbud til ledige.

Cirkulære nr. 18/83 vedrørende ansættelse af personer under arbejdstilbudsordningen på jobskabesarbejde og senere udvidelse af antal beskæftigede.

Cirkulære nr. 19/83 vedrørende befordringstilskud til personer, der deltager i kurser under uddannelsesloven og som benytter eget transportmiddel.

Fra kursusstævnet forelå der, i skrivelsen af 5. oktober 1983 under journal nr. 83-241-325 en afgørelse i en sag, hvor De forenede Bryggerier har klaget over, at kassen har afslået at udbetale godtgørelse for tabt arbejdsfortjeneste m.v. i forbindelse med gaffeltruckkursus og køreteknisk kursus.

Kassens afslag om udbetaling var baseret på, at ansøgningsskemaer og kvitteringslister var indsendt for sent og kursusnævnet har, under hensyn til, at der ikke er fremkommet oplysninger til støtte for virksomhedens påstand om det modsatte, afgjort sagen med, at kassens afslag om udbetaling opretholdes.

Arbejdsdirektoratet har i skrivelse af 18. oktober 1983 under journal nr. 83-312-106 indskærpet, at udbetaling af dagpenge og efterløn ikke må finde sted før udløbet af den gældende udbetalingsperiode, samt at dagpengekort tidligst må underskrives og indsendes ved dagpengeperiodende udløb.

Endvidere har kassen fra arbejdsdirektoratet modtaget rundskrivelse f 20. oktober 1983 underjournal nr. 10 kt. 83-213-95 vedrørende indbetaling af kildeskat efter omlægningen af forskudsudbetaling til dagpenge, efterløn og feriepenge.

Kassen har i lov af 16. november 1983 meddelt Danmarks Nationalbank hvem, der har fuldmagt til at underskrive på kassens vegne.

Køge afdeling

Kassen har den 26. oktober 1983 sendt skrivelse til Køge afdeling, hvori der anmodes om en omgående afregning, samt forlanges revision af afdelingens regnskab.

Ifølge den foreliggende skriftlige beretning er der i september optaget 12 mænd og 4 kvinder, i alt 16 medlemmer.

Der er udmeldt 12 mænd og 4 kvinder, i alt 16 medlemmer. Medlemstallet var ved udgangen af september i København 3644 mænd og 1230 kvinder, i provinsen 2450 mænd og 715 kvinder, i alt 8039 medlemmer.

Den 29. august 1983 var anmeldt ...	561 arbejdsløse
Den 28. august 1983 var anmeldt ...	565 arbejdsløse
således:	
160 arbejdsløse mænd i København .	4,4 %
204 arbejdsløse mænd i provinsen ...	8,2 % md. 5,9 %
80 arbejdsløse kvinder i København	6,5 %
121 arbejdsløse kvinder i provinsen .	16,7 % kv. 10,2 %
565 arbejdsløse	7,0 %

Indtægten i september har været:

Medlemsbidrag	kr.	1.385.832,00
Aconto til understøttelse	kr.	1.900.000,00
Aconto til efterløn	kr.	5.000.000,00
I alt	kr.	8.285.832,00

Udgiften i september har været:

Understøttelser	kr.	4.333.783,00
Frikontingenter	kr.	2.745,00
Efterløn	kr.	5.071.216,00
I alt	kr.	9.407.744,00

Beretningen godkendtes.

3. Forskellige sager

Ingen ønskede ordet.

Mødet hævet.

R.A.S.-holdet januar 1984.

Opråb!

Hallo - Hallo! bryggeri- brænderi- og mineralvandsarbejdere. Vi gør hermed opmærksom på, at der er noget, der hedder et R.A.S. kursus og vi vil herved gøre jer bekendt med indholdet ved et sådant.

Formålet er:

Ud fra deltagernes situation, som ansatte i en virksomhed og borgere i samfundet, at bibringe dem en viden og forståelse for de væsentligste af de mekanismer, som styrer vor tilværelse.

Fra hovedområderne kan bl.a. nævnes

Samfundsøkonomi og politik
Erhvervslivet og arbejdsmarkedet
Regnskabsforståelse
Kultur og fritid

Vi startede søndag den 15. januar 1984 kl. 21.00 i Middelfart Fe-

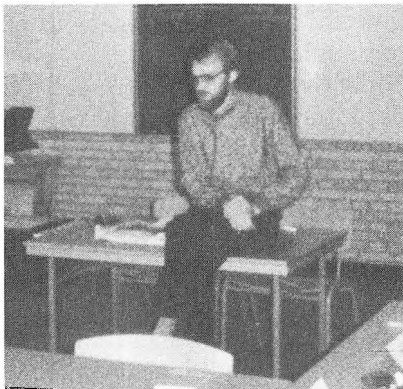

Fra den faglige dag.

riecenter, hvor 13 medlemmer fra forbundet mødtes, henholdsvis 11 bryggeri- og 2 brænderiarb., for at deltage i R.A.S. kursus af 14 dages varighed.

Vores kursusleder var Niels Skyggelund fra Nyborg.

Vi blev budt velkommen af J. Chr. Agger fra AOF, Odense, samt underviser P. Asmussen, som vi skulle have den flg. uge, med emnerne samfundsøkonomi og politik og erhvervslivet og arbejdsmarkedet. Vores lærer i regnskabslære, Steen Halvorsen, deltog også denne aften.

Lærer Steen Halvorsen.

Om mandagen startede P. Asmussen introduktion deltagerne imellem, da det er vigtigt at have lidt kendskab til hinanden. Vi gik derefter over til emnerne som for mandag, tirsdag og onsdag var samfundsøkonomi og politik - erhvervslivet og arbejdsmarked.

Onsdag aften havde vi desuden foredrag om miljø og miljøproblemer ved civ.ing. G. O. H. Andrup. Emnerne fra først på ugen var også starten om torsdagen. Torsdag eftermiddag var vi på besøg på Fredericia Bryggeri, hvor vi blev vist rundt af fællestillidsm. Erik Michelsen og direktør Niels Juhl. Fredag havde vi opsamling over

de forskellige områder og sluttede dagen til frokost. Hjem til en weekend, fri for tal og samfundsproblemer på højere plan.

Mandag havde vi emnerne kultur og fritid ved Jens Willumsen. Om tirsdagen begyndte vi med regnskabslære ved Steen Halvorsen. Eftermiddagen blev brugt i Odense med rundvisning på rådhuset og efterfølgende debat med borgmester Verner Dalskov. Aftenen blev en oplevelse i Odense Teater, hvor vi så »En midnatsdrøm« af Shakespeare frit oversat af Johs. Møllehave. Vi havde desuden den fornøjelse at blive vist rundt på teatret inden forestillingen.

Onsdag var afsat til drøftelse om samarbejde og lønforhold, med deltagelse fra forbund og arbejdsgivere. Fra forbundet deltog formand Preben Mortensen, endvidere afd.formand Bent Embo, fra Bryggeriforeningen direktør Østerberg, fra spritfabrikanterne Brizar. Denne sammensætning gav en livlig debat. Fra kl. 15.00 fortsatte vi med regnskabslære.

Torsdagen var der atter regnskabslære om formiddagen og kultur og fritid over middag. Dagen sluttede med kammeratligt samvær, hvortil vi skulle lave sange som et led i kultur og fritid.

Den sidste dag, fredag, havde vi rådgivning om uddannelse, og til sidst evaluering.

Vi erkender, det er store emner at komme igennem, men vi håber alligevel, at der er mange af jer, som vil melde sig til de næste R.A.S. kurser.

Kammeratlig hilsen fra
deltagerne på
R.A.S. kurset 84
Middelfart

»Arbejderbevægelsens internationale arbejde i Danmark«

afholdt på »Christiansborg« den 18. januar 1984

„En bonde fra Dalarna i Sverige kom for at købe en globus. Ekspedienten viste ham flere forskellige globusser, men ingen syntes at tilfredsstille bonden. Herefter spurgte bonden, om ekspedienten ikke havde en globus, hvor Dalarna kunne ses lidt mere tydeligt!«

(Svensk anekdote).

Ovenstående lille historie illustrerer udmærket, hvordan langt de fleste skandinaver opfatter internationale problemer. Det er derfor udmærket, at den nye organisation, »Arbejderbevægelsens Internationale Center« (AIC) har besluttet sig til, at der skal gøres noget ved dette. Som et led i AIC's informationsarbejde har man besluttet at lave 4 seminarer her i foråret, som skulle fortælle faglige folk, hvilke muligheder der ligger i arbejderbevægelsens internationale arbejde og kontakter. De 4 seminarer går på følgende temaer:

- 1) »Arbejderbevægelsens internationale arbejde i Danmark«,
- 2) »Arbejderbevægelsens internationale arbejde i Norden«,
- 3) Arbejderbevægelsens internationale arbejde i Europa« og
- 4) »Arbejderbevægelsens internationale arbejde globalt«.

Det første seminar faldt midt i den uge, hvor der skulle afholdes HB-konference i Odense, hvorfor undertegnede fik fornøjelsen af at repræsentere forbundet på dette seminar.

I det følgende kommer der en rapport fra seminaret, ligesom jeg afslutter med en vurdering af det første seminar og mulighederne i AIC i forhold til forbundets eget internationale arbejde.

Niels Eske Nielsen fra AIC bød velkommen og fortalte, at der ved de kommende 3 seminarer ville blive indbudt internationale gæster som oplægsholdere, ligesom Anker Jørgensen ville komme og fortælle om SI (Socialistisk Internationale).

Niels Eske Nielsen beklagede, at det internationale arbejde har en så lav prioritet, men håbede, at de tiltag, der nu er i arbejderbevægelsen bl.a. AIC, ville bidrage til at ændre denne situation.

Herefter gik man i gang med seminaret, hvis formål det var at præsentere de internationale organer indenfor den socialdemokratiske arbejderbevægelse samt diskutere, hvordan man kunne bruge disse tilbud i de faglige organisationer. – Det første indlæg var:

Kjeld Åkjær fra LO's internationale afdeling:

Han startede med at fortælle, at LO havde overtaget FFI's motto med hensyn til, hvad det internationale arbejde gik ud på, nemlig »brød, fred og frihed«.

Åkjær mente, at det største internationale problem netop nu var den store arbejdsløshed, og han oplyste, at der er hele 35 mill. arbejdsløse bare i OECD-landene. Dette betød et øget pres mod fag-

bevægelsen, og man var nu i flere lande i den situation, at man skulle kæmpe den fundamentale kamp for fagbevægelsens eksistens. NFS (samarbejdsorgan for de nordiske LO'er) blev etableret i 1972, har sekretariat i Stockholm, og har 8-9 tilsluttede organisationer. I Danmark er både LO og FTF medlemmer af NFS, og det er da også disse to organisationer, som er forum for NFS's synspunkter her i landet.

I 1973 blev EFS (samarbejdsorgan for de europæiske LO'er) etableret, og denne organisation har i dag ca. 40 mill. medlemmer. Da det var NFS, som var udfarende med at stable EFS på benene, betyder det, at EFS primært har socialdemokratisk-orienterede landsorganisationer som medlem, selv om de kristelige landsorganisationer nu også er medlemmer. (De blev optaget i 1974).

Det er lykkedes at få den kommunistiske landsorganisation i Italien til at melde sig ind i EFS, og ifølge Åkjær forsøger man fortsat at få Intersindical og CGT som medlemmer. Intersindical er den kommunistiske landsorganisation i Portugal, og CGT er den kommunistiske landsorganisation i Frankrig.

EFS' største problem netop nu er, hvordan man får gennemført kravet om en 35 timers arbejdsuge i hele Europa, men man arbejder også på at få større indflydelse på de transnationale selskaber. Helt konkret i denne forbindelse ønsker man at fremme et forslag om, at de ansatte skal have øget repræsentation i de transnationale selskabers bestyrelser (ØD!).

Med hensyn til 3. verdenslandene

arbejder LO og EFS på at styrke fagbevægelsen i disse lande. Det blev nævnt, at Tyrkiet i denne forbindelse var et meget dystert kapitel. EFS har været med til at indklage Tyrkiet for brud på menneskerettighederne p.gr.a. kampagnen mod faglige folk, specielt DISK-ledere.

Endelig er LO også medlem af FFI (Frie faglige Internationale), der har 120 medlemsorganisationer i 90 lande og ca. 80 mill. medlemmer.

Netop nu er der generalstrejke i Uruguay, og man kan frygte, at alle de faglige ledere vil blive arresteret. Sker dette, vil FFI indklage Uruguay for ILO (FN's arbejdsmarkedsorganisation) for brud på diverse konventioner. Netop en sådan sag køres der i øjeblikket i ILO mod Polen.

Apropos situationen i Uruguay nævnte Åkjær, at det i dag generelt er forbundet med livsfare at være faglig leder i de fleste sydamerikanske lande. Dette har FFI et vågent øje til.

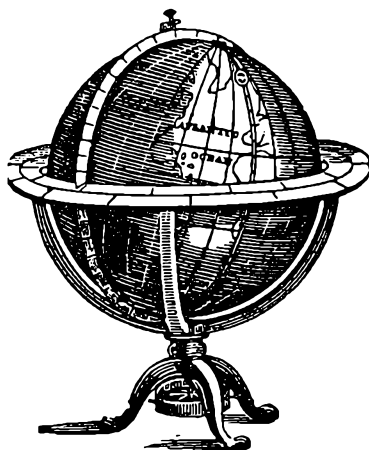
FFI har en solidaritetsfond, hvis midler skal bruges til at styrke fagbevægelsen i lande, hvor denne bliver undertrykt. I tilfældet Syd Afrika er det lykkedes med stor succes, og specielt efter mordet på Steve Biko er det lykkedes at organisere sorte arbejdere i faglige organisationer.

Der findes ca. 15 internationale faglige sekretariater, som f.eks. IUL. FFI kanaliserer nogle opgaver over i disse organisationer, for at støtte fagbevægelsen i Den 3. Verden. Et eksempel herpå, er Coca-Cola-boykotten for et par år siden, iværksat af IUL som protest imod mord og andre overgreb på faglige folk på et CC-tapperi i Guatamala.

Endelig kan FFI, ved henvendelse fra medlemsorganisationer, give økonomisk og juridisk hjælp.

Herefter gik Kjeld Åkjær over til at tale om LO's direkte internationale arbejde. – LO kan disponere over ca. 10 pct. af den s.k. »anti-apartheid-bevilling«, hvilket svarer til ca. 3,5-4 mill. kr. Disse penge bruges til aktiviteter i det sydlige Afrika.

LO's internationale fond får 2 kr. pr. medlem, svarende til ca. 3 mill.

kr. Disse penge kanaliseres til faglige organisationer i udlandet samt til organisationer, som herhjemme arbejder med internationale forhold f.eks. MS (Mellemfolkelig Samvirke).

LO's strategi for fremtiden går på at arbejde frem mod, at Danmark giver mindst 1 pct. af bruttonationalproduktet til u-landshjælp. Desuden arbejder LO sammen med de nævnte internationale organisationer for, at der vedtages en »adfærdskodex« for transnationale firmaer, og det var Åkjærs mening, at LO vil optrappe sit internationale arbejde i fremtiden.

*Poul Erik Olsen
fra Arbejderbevægelsens
U-landsudvalg:*

Dette udvalg er dannet på baggrund af den danske u-landsdebat i slutningen af 1960'erne.

Arbejderbevægelsens U-landsudvalg yder primært hjælp til oplysningsarbejde i 3.-Verdenslandene. Da det er AOF, som hér i landet står for tillidsmandsuddannelsen, har man besluttet at lægge Arbejderbevægelsens U-landsudvalg ind under AOF.

Formålet med udvalgets arbejde er at skabe forståelse for u-landsproblematikken og fastholde denne, specielt overfor tillidsfolk og andre medlemmer af fagbevægelsen.

Udvalget består i dag af 13 personer, som repræsenterer forskellige sider af den socialdemokratiske arbejderbevægelsesorganisationer, f.eks. LO, diverse forbund, Socialdemokratiet, DSU, m.fl.

Udvalget hjælper organisationer med u-landsarrangementer, og disse holdes indenfor Danidas

rammer, da størsteparten af finansieringen stammer fra Danida. Udvalget laver uddannelsesmaterialer som dias-serier, pjecer, bøger osv., ligesom det uddanner undervisere fra fagbevægelsen.

Udvalget får ca. en halv mill. kroner fra staten/Danida via Finansloven, men dette dækker kun en trediedel af Udvalgets økonomi. Den resterende million kr. kommer fra LO og andre dele af arbejderbevægelsen.

Da vi alle sammen spiller en rolle i den udvikling, som verden er inde i, bl.a. den s.k. nord-syd-dialog, er udviklingsundervisning blevet et nøgleord for Arbejderbevægelsens U-landsudvalg.

Om *Arbejderbevægelsens Solidaritetsfond*, fortalte Steen Christensen, Socialdemokratiet: Mens LO's internationale Afdeling yder hjælp til faglige organisationer rundt om i verden, yder solidaritetsfonden hjælp til politiske organisationer/partier i u-landene. Fonden blev etableret efter Socialdemokratiets kongres i 1969, men har aldrig haft et selvstændigt sekretariat. Dette arbejde klares af partiet.

Solidaritetsfonden samler penge ind i partiet og i fagbevægelsen for at kunne støtte »demokratisk socialistiske« organisationer, f.eks. befrielsesbevægelserne i det sydlige Afrika, bevægelse i andre dele af 3.-Verdenslandene, specielt Latinamerika og tidligere Sydeuropa.

Fonden følger linierne i arbejdet fra S.I., som netop kan glæde sig over tilgang af medlemsorganisationer fra de lande, hvor fonden har lagt sit arbejde.

Som tidligere nævnt har fonden ikke selvstændigt sekretariat, men indgår i partiets internationale sekretariat. Det betyder, at fonden ikke har ressourcer nok til at klare alle opgaverne, og dermed at fonden hidtil ikke har kunnet leve helt op til behovet, sluttede Steen Christensen sit indlæg.

*Peter Mortensen om
Kooperationens internationale
arbejde:*

Da »Kooperationen« også dækker landbrugets andelsforetagender

og FDB/Brugsen, er det en meget vanskelig størrelse at arbejde med. Peter Mortensen gjorde dog opmærksom på, at han repræsenterede Arbejderkooperationen, og at det var denne, som han ville snakke om.

Kooperationen arbejder internationalt indenfor »International Cooperative Alliance« (ICA), hvis væsentligste indsats ydes overfor internationale organisationer som FN, ILO og FAO. Selskaber i Arbejderkooperationen som ALKA-Forsikring, Arbejdernes Landsbank og de kooperative bolig-selskaber er medlemmer af forskellige internationale branche-komiteer.

P. Mortensen mener, at den »kooperative model« kan bruges i u-landene i deres forsøg på at kunne brødføde deres egen befolkning.

Den svenske og norske ko-operation støtter voldsomt op om ICA, og det er rent faktisk disse to lande, som finansierer ICA's tre regionalkontorer i Indien, Latinamerika og Afrika.

Via Danida forsøger den danske Kooperation at fremme kooperative projekter i u-landene. Der eksisterer fællesnordiske projekter af denne karakter i Tanzania og Kenya.

P. Mortensen sluttede med at fortælle, at Europaparlamentet netop har vedtaget en betænkning om Kooperationen. Det faktum, at alle politiske grupper i Europaparlamentet kunne bakke op om betænkningen, viste, at den ikke var meget værd, konkluderede P. Mortensen.

Claus Jensen om Arbejderbevægelsens internationale Center (AIC):

AIC blev dannet i 1981 efter en diskussion i Arbejderbevægelsens Solidaritetsfond. Organisationen blev stiftet ud fra ønsket om at skabe et samlingssted for arbejderbevægelsens internationale aktiviteter, og det er også meningen, at AIC skal dække fredsarbejdet.

AIC er en medlemsorganisation, som skal samle de forskellige mennesker og organisationer,

som vil arbejde med internationale forhold, og Claus Jensen indrømmede, at AIC's hidtidige indsats havde været minimal i forhold til de tilsvarende organisationer i Norge og Sverige. Dette skyldtes dog også, at mens AIC kun er 2-3 år gammel i Danmark, så har de tilsvarende organisationer eksisteret i de andre skandinaviske lande i over 10 år.

AIC's formål er en treleddet størrelse, nemlig 1) skabe debat om internationale forhold, 2) inspirere fagbevægelsen til at gøre noget og 3) lave indsamlingsarbejde. Claus Jensen mente, at med dannelsen af AIC var der nu mulighed for alle i arbejderbevægelsen, at melde sig ind i AIC og hér gøre et konkret stykke internationalt arbejde.

AIC udgiver et kvartalsblad, »International Horisont« sammen med andre internationale organisationer indenfor arbejderbevægelsen. Alt bliver lavet ved frivillig arbejdskraft og finansieret gennem AIC's kontingentindtægter.

Man vil nu til at begynde på at opbygge AIC på amtsplan for på denne måde at styrke de lokale initiativer.

Claus Jensen sluttede sit indlæg med at nævne nogle af de initiativer som AIC netop er i gang med. Foruden denne seminar-række, havde organisationen planlagt studierejser til hhv. BRD/Vesttyskland og Israel (!?!). Endelig vil AIC afholde en fredskonference i begyndelsen af marts 84.

Birgit Aman om ASF-Dansk Folkehjælp:

ASF (Arbejdernes Samaritter Forbund) blev dannet i 1907. Siden har organisationen, med enkelte undtagelser, kun arbejdet i Danmark indtil for 6-7 år siden, da arbejdet blev drejet i international retning.

ASF-Dansk Folkehjælps første internationale opgave var katastrofehjælp til Østrig i 1954, da dette land blev ramt af en oversvømmelseskatastrofe. Desuden var ASF-Dansk Folkehjælp krumtappen om »Arbejdernes Ungarnshjælp« i 1956, hvor man arbejdede med flygtningehjælp.

I dag arbejder ASF-Dansk Folkehjælp specielt med flygtninge fra Vestsahara, hvor organisationen hjælper med byggeri og uddannelse. Vestsahara er en tidl. spansk koloni, som er blevet annekteret ulovligt af Marokko, og som i dag kæmper for selvstændighed, godt støttet af Algeriet.

ASF-Dansk Folkehjælp samarbejder med lign. organisationer i de andre vesteuropæiske lande. Man har deltaget i førstehjælpsuddannelser i Tanzania og Angola. Desuden har organisationen ydet hjælp til det ulykkelige Libanon, bl.a. den palæstinensiske flygtningelejr Shatila, hvortil sendes sygeplejersker. Desuden har ASF opstartet en børnehave i lejren, som stadig fungerer godt trods de ekstremt vanskelige forhold.

Polen spiller også en speciel rolle i ASF's arbejde. Efter forespørgsel fra Solidarność har man ydet medicinhjælp. Da Solidarność-lederne blev fængslet, blev alle kontakter afbrudt. Derfor samarbejder ASF nu med Caritas (katolsk hjælpeorganisation). Polenshjælpen beløber sig til 6½ mill. kr., hvoraf 2 mill. kr. stammer fra Danida.

Som det fremgår af ovenstående, er det ASF-Dansk Folkehjælps primære opgave at yde humanitær hjælp på internationalt plan.

Diskussion:

Som sædvanligt, når tilhørerne bliver bombarderet med så mange oplysninger på én gang, gik diskussionen lidt trægt. Jeg vil alligevel prøve at nævne nogle af de ting, som kom frem under dette punkt på dagsordenen. Gerda Ashby fra HK spurgte, om ikke arbejderbevægelsens internationale organisationer kunne samarbejde med uafhængige organisationer som AI (Amnesty International)? Hertil blev svaret, at et sådant samarbejde allerede eksisterede. Arbejderbevægelsens organisationer havde ydet økonomisk hjælp til AI's torturcenter i København, og LO anbefalede sine medlemsorganisationer at søge tilknytning til AI's faglige grupper.

Eigil Pedersen, NNF, ville vide,

om det ikke kunne lade sig gøre at lave fælles sekretariat og administration af de nævnte 6 organisationer. Han fik det svar, at dette kunne være ønskværdigt, men absolut umuligt i den nuværende situation.

Mere alment blev det nævnt, at der desværre ikke var noget stort medlemspres på de internationale problemer. Dette arbejde bliver prioriteret for lavt.

Poul Erik Olsen nævnte, at alle faglige organisationer burde have et internationalt udvalg, samt sikre, at det internationale arbejde bliver en del af den almindelige fagpolitiske linie i organisationerne. Nævnte SID som eksempel på en organisation, som gjorde meget i denne sammenhæng, bl.a. med oprettelsen af stillingen som international sekretær. (Denne post indehaves p.t. af Claus Jensen, som også er formand for AIC).

Grethe Gram fra AIC mente, at det var en skandale, den måde »Aktuelt« behandlede internationale forhold på. Hun anbefalede, at en journalist fra »Aktuelt« blev inviteret til de kommende seminarer i rækken.

Flere var inde på, at det var for ringe, at det var så svært at komme ud med u-landsforståelse til Socialdemokratiets medlemskare.

Min konklusion:

Det forekom undertegnede meget tydeligt, at dette arrangement var et pr-nummer for AIC. Nu skal denne organisation op at stå, koste hvad det vil. Folkene bag AIC drømmer om at kunne gøre studenternes DIS efter, og blive størrelser af rejser, i første omgang altså studierejser. Desuden søger organisationen at placere sig centralt i den interne diskussion i Socialdemokratiet om freds-

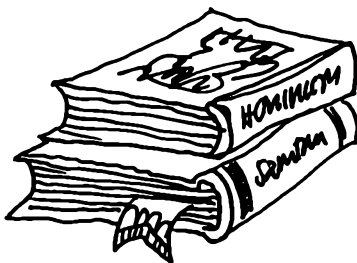
arbejdet.

Ud fra den holdning, som vi har i forbundet, mener jeg, at AIC er alt for snævert, rent partipolitisk. Det er helt og holdent en socialdemokratisk organisation, som fører socialdemokratisk politik. Jeg kan derfor *ikke* anbefale, at DBBMF bliver optaget som medlem. Ønsker enkelte afdelinger under forbundet at melde sig ind i AIC, er det selvfølgelig helt i orden, men jeg anser det ikke for en forbundsopgave at deltage i en organisation, som er så tæt knyttet til ét af »arbejderpartierne«.

Jeg vil derimod foreslå, at vi holder kontakten ved lige, f.eks. gennem at abonnere på AIC-bladet »International Horisont«, og at vi tilmelder os arrangementer, som vi mener kan have vores interesse at deltage i.

Erik Ole Nielsen
Kbh.s md. afd.

BOG nyheder

HANS JØRGEN LEMBOURN
»Teknotronia«
Forlaget Fremad
138 sider. Kr. 98,-.

Fra 1984 til år 2000 – skrækkens eller fornylselsens år

I Hans Jørgen Lembourns nye bog »Teknotronia« stilles i det sidste afsnit det klassiske spørgsmål: Quo vadis – hvor går du hen? Et godt spørgsmål til slut i en bog, som indeholder så mange muligheder.

Forud herfor har forfatteren på mere end 120 sider systematiseret, spekuleret og fantaseret sig til, hvordan udviklingen vil forløbe i de første 50 år efter årtusindskiftet.

Til brug for sine analyser er tiden opdelt i epokerne:

Stata, industria og teknotronia. Stata står for agrarsamfundet indtil år 1750. Denne epoke efterfølges af industria, som varer til midt i det 20. århundrede. Derefter opstår teknotronia, som altså

nu er godt i gang.

Det er nogle spændende tanker, der udvikles, og sammenfald imellem begivenheder i de forskellige epoker giver ofte overraskende stof til eftertanke.

I teknotronia har menneskene alle muligheder. Vi kan indrette os med byer på verdenshavene med tilhørende dyrkning af proteinerige afgrøder på havbunden, og vi kan sågar oprette byer i verdensrummet, omend det er farligt i begyndelsen. Vi kan måske endda afskaffe selve døden – en systematisk tanke – men for en sikkerheds skyld åbnes der mulighed for, at folk selv kan bestemme i dette i mere end én forstand vitale anliggender.

Mest spændende er nok overvejelserne om, hvem der kommer til at bestemme i fremtidens teknotronia. Efter sigende er den nuværende magtstruktur i opløsning. Kapitalister, politikere og organi-

sationer bliver alle manøvreret ud til fordel for den nye elite – teknotronerne – de få, som har gennemskuet det nye. En skræmmende men realistisk tankegang.

Teknotronia bliver præget af 2 typer mennesker. En gruppe, som ønsker et langsomt tempo, og én, som vil have hurtig udvikling. Kender vi ikke allerede situationen i dag? Man har på fornemmelsen, at forfatternes hjerte ligger hos dem, der vil have fart i tingene, for der er jo så mange problemer, der skal løses, og vi får mange af dem præsenteret i bogen.

Det er en spændende bog, som giver anledning til eftertanke eller snarere fremtanke. For det er vel det, der er meningen, at inspirere til, at det enkelte menneske er med til at besvare spørgsmålet: Quo vadis.

Af MAX BÆHRING

BÜLENT ECEVIT
Idag – Imorgen
Forlaget SOC
211 sider. Kr. 198,-

En politiker der giver politik dybde og visioner

Af BENT HANSEN

En politiker, der skriver digte. Hvilket mærkeligt fænomen. Det er vi ikke vant til i Danmark. Vi har nok politikere, der læser digte, men vi har ikke tradition for, at politikere også ytrer sig poetisk.

Det er nok en svaghed. Den, der ytrer sig poetisk, har en sproglig frihed, som den, der ytrer sig i enkle og tørre formuleringer, ikke har. Dansk politik formuleres oftest i meget tørre termer. Den har overtaget nationaløkonomernes sprogbrug fra universitetet. Det svirrer i luften med ord som diskonto, rente, betalingsbalance, statsunderskud, finanslovsforslag og lignende. I virkeligheden er det udtryk for en fattigdom i vor evne til at formulere, hvad sagerne egentlig drejer sig om.

Sådan har det ikke været altid. Når vi nu om stunder lærer om tidligere tiders politiske forviklinger, så blev de defineret i helt andre formuleringer. Engang i middelalderen drog europæiske riddere på korstog mod Det mellemste Østen. De fór frem under kristendommens banner for at betvinge muslimerne, der levede under halvmånen. Det var religionskrig. En kamp, hvor begge parter beskyldte hinanden for at være vantro, og i de respektive religioners navn slog man hinanden ihjel. Den egentlige sandhed bag disse slagsmål var magtpolitiske interesser, som parterne vel dårligt definerede for sig selv.

I det nordlige Europa fór de tyske ridderkorps ind i de baltiske lande under den romersk-katolske fane for at bekæmpe de mennesker, der bekendte sig til den græs-ortodokse tro. Igen så vi, at magtpolitiske interesser blev defineret i religiøse termer.

Da Luther gjorde op med romerkirken, var det også et økonomisk og magtpolitisk opgør mellem forskellige grupperinger i samfundet. Det drejede sig om fyrsternes

og det nordeuropæiske handelsbourgeois interesser i forholdet til den jordbesiddende romerkirke. Kun tilsyneladende drejede det sig om religionen. Realiteten var økonomisk og egen interesse. I vor tid synes vi, at tingene er klarere. Nu maskerer vi ikke længere økonomi bag religionen, men går direkte til sagen. På tale og skrift formulerer politikerne de behårde realiteter i økonomiske udtryk, hentet direkte fra de højere læreanstalter.

Men spørgsmålet er, om ikke også vi, i vor tid, narrer os selv med disse formuleringer. Det er en tanke, der slår en, når man læser den bog, som Forlaget SOC har udsendt af Bülent Ecevit. Det er digte og essays skrevet af en politiker, der i Tyrkiet kæmper for nøjagtig de samme idealer, som dansk arbejderbevægelse står overfor. Han bryder igennem alle de såkaldte overordnede økonomiske og politiske fagudtryk, der præger den politiske debat over hele verden, og går i sin digtning ind til kernen: Det enkelte menneske, dets sorger, dets glæder, dets problemer, dets værdier, dets frygt, dets forhåbninger.

På spørgsmålet, hvorfor digte? svarer Bülent Ecevit:

– Specielt efter, at jeg er trådt ind i politik, opfatter jeg ikke digtningen som et kommunikationsmiddel og heller ikke som et middel til at udtrykke tanker, men som en særlig måde at tænke på.

Selv om han sætter et skel mellem

sin digtning og sine politiske aktiviteter, siger han, at den private aktivitet, som han kalder digtningen, ikke er helt isoleret fra hans samfundsmæssige liv og politiske holdninger.

– Hvis jeg var holdt op med at digte og oversætte lyrik, da jeg begav mig ind på den politiske løbebane, så var min politiske identitet blevet anderledes, end den er i dag.

Hvis hele livet og hele verden for en politiker ene og alene bestod af politik, så ville han ikke være en god politiker, tror jeg. Dermed mener jeg ikke, at enhver politiker partout også skal være digter eller kunstner. Men enhver politiker bør også være i besiddelse af en anden verden udover politikken. Fra tid til anden bør han trække sig tilbage til denne anden verden og derfra nøgternt kunne betragte politikken. Politikerne har plads til at have en bred beskæftigelse, han har plads til at råde over et perspektiv, der til stadighed erindrer ham om, at politik er ingen abstrakt aktivitet, men at politikerens egentlige genstand er mennesket, og at politikerens egentlige formål er menneskets frihed og lykke.

Dermed har Bülent Ecevit slået bro mellem sit politiske arbejde og sin digtning.

Tænk, hvis andre af de politikere, der har formgivet vor verden, havde haft samme ideal. Tænk, hvis en Hitler, en Stalin, en Pinochet og lignende af slagsen havde sat sig dette mål. Ingen af dem digtede, og ingen af dem er kendt for at have læst anden poesi og hyldestigte til dem selv. I sine digte kommer Ecevit helt ind til den kerne, som skjuler sig bag alle de officielle politik-formuleringer og -definitioner. Sandheden er jo også hvis vi ser på dansk politik i dag – at vi gennem debatterne om statsunderskud, betalingsbalance, omkostningsniveau, diskontosatser osv. skjuler den kendsgerning, at alt dette drejer sig om enkelte menneskers skæbner. Der går en lige linie fra den velstående Hellerup-borger til narkovraget på Vesterbro i København. Den enes velstand er betalt af den andens nød.

Læs dette digt, hvor Ecevit fører problemet ind i vort eget jeg:

Vi er alle mordere ligesom de der
myrder
tyve som de der stjæler
vi er alle anklagede alle
anklagere
alle er vi skyldige og alle
dommere.

Iblandt frikender vi, iblandt
dømmer vi skyldig,
iblandt skåner vi, iblandt hænger
vi
os selv også mod de andre.

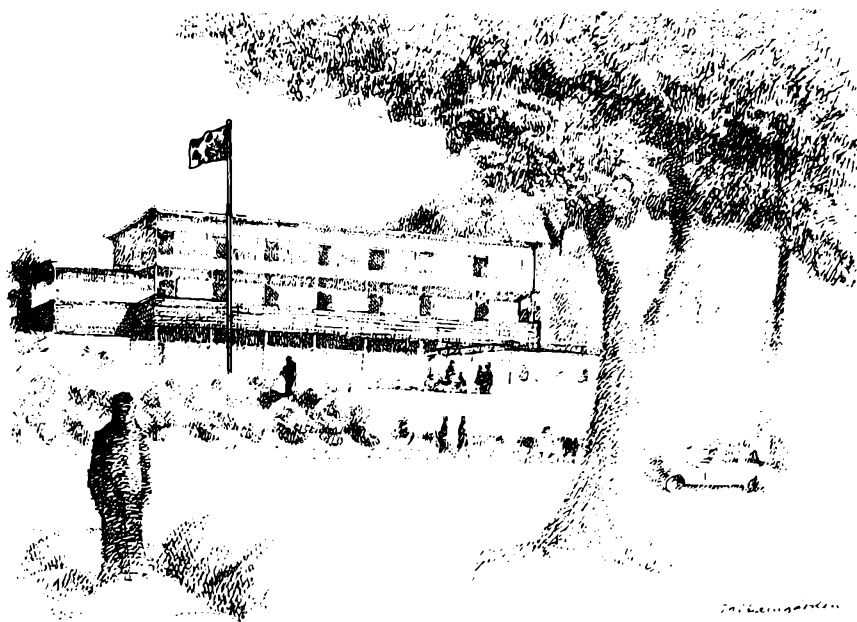
Hver dag får nogen en kniv i
ryggen
det er os som bliver stukket ned
det er os som fatter om kniven.

Ecevit's digtning er universel i sit emnevalg. Den, der har læst William Heinesens vidunderlige, romantiske bøger fra Færøerne, der giver plads til både barnet og drømmen, kan genkende næsten hele følelsesgrundlaget i dette digt, der hedder »Manden i månen«.

Mændene som drog til månen
jog manden i månen bort
i månefarernes fodspor kommer
manden i månen tilbage en dag
om natten stiger han ned fra sin
måne
og illuminerer min søvn igen.

Det er et opgør med den moderne teknologi og Vesteuropas rationalisme, som hele tiden kaster sit skarpe, kolde lys længere og længere ud i det rum, hvor drømmen ellers havde sin plads. Herhjemme havde vi engang en dramatiker, der hed Thorvald Stauning. I sine yngre dage skrev han et stykke, der hed »Livets løgne«. Måske var Stauning blevet en betydelig dramatiker, men han valgte en hårdere vej, der gjorde, at den poetiske bæk i hans sind tørrede ind. Det er trist, at dansk politik er så krævende, at der ikke er plads til at udvikle også den side af politikernes liv, der giver politik en dybde, som befolkningen nok savner. Blot kan man måske trøste sig med, at politik i sig selv er en kunst og ikke en videnskab.

Arbejderbevægelsen kan være stolt af Solhavegården

Arbejderbevægelsens mindste højskole – Højskolen Solhavegården i Espergærde – har eksisteret i snart 5 år. I 1979 modtog bestyrelsen godkendelse som højskole – og siden da er det gået stærkt! Solhavegårdens vigtigste opgave – at være højskole for arbejderbevægelsens unge politisk og fagligt interesserede – er indtil nu blevet løst ganske fortræffeligt. På de 5 år har Solhavegården gennemført 6 lange Sommerhøjskole-kurser med varighed af hhv. 12 og 20 uger. I alt har 84 unge mellem 17 og 25 år gennemgået denne særlige højskole-aktivitet.

Arbejderbevægelsen har grund til at være stolt

Højskolens forstander, Erik Stubtoft, siger herom: »Arbejderbevægelsen har god grund til at være glade – ja næsten stolte – af den måde, som Solhavegården foreløbig har løst denne opgave på. Der tales ofte om manglende holdninger – socialistiske holdninger, forstås – blandt unge! Men det er netop her, at Højskolen Solhavegården har sat ind. Solhavegårdens Sommerhøjskole er en politisk, ja, en ideologisk sko-

ling for de unge – uden, at vi af den grund glemmer de praktiske hjælpemidler til dagens politiske og faglige arbejde.«

»De unge, som har været gennem Sommerhøjskolens spændende – nu 20 uger – er godt rustet til at blive aktive i Arbejderbevægelsen«, siger Erik Stubtoft. »Vi finder dem for en dels vedkommende allerede centralt placeret i arbejderbevægelsens organisationer – og sådan skal det være!«

Sommerhøjskolen starter igen den 24. juni i år

Solhavegårdens 7. Sommerhøjskole starter i slutningen af juni i år – og slutter midt i november. Som sædvanlig byder højskolen på fantastisk gode økonomiske vilkår. Hvis man er medlem af et LO-forbund, DSU eller DUI-Leg og Virke kan man faktisk deltage gratis på Sommerhøjskolen – med mindre man modtager dagpenge. Så skal man selv betale opholdet, men alligevel har vi også fine økonomiske vilkår for arbejdsledige.

Fortsættes side 24

Spændende kursus for efterlønsmodtagere

Højskolen Solhavegårdens øvrige tilbagevendende virksomhed er ikke mindre spændende.

For eksempel er Højskolen kendt i en del fagforbund for sine kurser for efterlønsmodtagere.

Her kan efterlønsmodtagere og deres ægtefæller for en rimelig penge, bl.a. gennem stats- og kommunetilskud samt i nogle tilfælde tilskud fra deres fagforbund, opleve 2 ugers rigtigt dejligt fællesskab.

Kurset giver lærdom, kammeratskab, nye indtryk, provokationer og gode ideer til at gøre den nye tilværelse som efterlønsmodtager spændende – sammen med andre.

»I 1984 har vi fastlagt 3-4 efterlønskurser, nogle kun på en uge, andre på to uger«, siger forstanderen, »og ærlig talt – så burde alle efterlønsmodtagere overveje at tage på sådanne kurser – men så ville vi jo ikke have nok pladser. Men vi er glade for dem, vi kan klare. Vi har da også udvidet antallet af deltagere, som vi kan have i 1984 – og vil nok øge antallet i 1985 endnu en gang.«

Masser af tilbud for alle

Der er, som man kan forstå, fart på Højskolen Solhavegården.

Med sine kun 40 værelser er det en lille, miljøvenlig, ja nærmest familiær, højskole.

Kurser for pensionister, (Generationskurser) faglige kurser for unge, DSU-kurser i stribevis, kulturkursus, mediekursus, tillidsmandskurser og internationale kurser.

Alt det er bare Solhavegården.

»Og tænk så på, at vi afholder Debat-søndage. 5-6 gange om året, årsmøde og andre arrangementer for vores meget interesserede skolekreds.

Derudover lejer vi bygninger ud til kurser for faglige og politiske organisationer, AOF m.v.

Enhver kan se for sig, at på Solhavegården sker der noget. Alt sammen til gavn og glæde for Arbejdebevægelsen«, siger forstander Erik Stubtoft.

Han fortsætter: »Vi har i øvrigt lagt en arbejdsplan frem til 1987 og udvikler stadig nye ideer. Jo, Højskolen Solhavegården er et godt aktiv for Arbejdebevægelsen«.

Kursusplan og flere oplysninger kan fås ved henvendelse til: Højskolen Solhavegården, Strandvejen 388 A, 3060 Espergærde, telf. (02) 23 22 85.

Højskolen Solhavegårdens kursusvirksomhed 1984

Kursus for efterlønsmodtagere

Nr. 30: 1. til 14. juli

Kurset henvender sig til alle, der får eller i nær fremtid overgår til efterløn. Indholdet er bredt samfundsmæssigt og har emner, som efterlønsmodtagere vil få stor glæde af i fremtiden.

Kursusprisen er for undervisning og ophold kr. 1.950,00 for de 2 uger. Der kan søges stats- og kommunetilskud – i nogle tilfælde også tilskud fra din fagforening.

Kursus for unge ledige kvinder (18-30 år)

Nr. 20: 23. til 28. april

Kurset bliver et aktivt kursus, hvor der skal arbejdes med og skabes interesse for at tage hjem i det lokale samfund og sætte aktiviteter i gang sammen med andre. Kursusprisen er for undervisning og ophold kr. 975,00. Der kan søges tilskud i nogle fagforeninger/forbund. Dagpenge kan opretholdes under kurset. Der kan etableres dag-børnepasning under kurset.

Pris pr. barn kr. 325,00.

Generationskurser

Nr. 24. 20. maj til 2. juni

Nr. 26. 10. til 23. juni

Nr. 31. 22. juli til 4. august

Generationskurserne henvender sig først og fremmest til de lidt ældre – og dem over 55 år. Kursusprogrammet er meget alsidigt, samfundsmæssigt, kulturelt, aktiverende. Og vi synger meget og gerne . . .

Kursusprisen er for undervisning og ophold kr. 1.950,00 for de to

uger. Der kan søges stats- og kommunetilskud.

Sommerhøjskolen 1984

Nr. 29: 24. juni til 10. november

Det 20 uger lange højskoleophold for unge mellem 17½ og 25 år omfatter emner som arbejdsmarkedsspørgsmål, samfundsforhold, ungdomspolitik, internationale forhold, beslutningsformer, demokrati – og en næsten 2 uger lang studierejse til . . .

Kursusprisen er med undervisning og ophold kr. 750,00 pr. uge. Du kan opretholde dagpenge under kurset. Medlemmer af LO-fagforbund, DSU eller DUI-Leg og Virke har særlige gunstige økonomiske vilkår.

Lønmodtagernes Garantifond

Garantifonden følger med lønudviklingen

LG træder til og udbetaler lønmodtageres krav på tilgodehavende løn m.v., i de tilfælde, hvor arbejdsgiveren ikke kan betale som følge af konkurs eller insolvent ophør i øvrigt.

Siden 1979 har lønmodtagere – ud over feriegodtgørelse – højst kunnet få udbetalt 40.000 kr. efter skat. På grund af den almindelige lønudvikling hæves denne beløbsgrænse nu til 60.000 kr. Ændringen får virkning for lønmodtagere, hvis arbejdsgiver ophører eller går konkurs fra den 1. januar 1984 at regne.

Lavere bidrag

Bidraget for 1984 er fastsat til 72 kr. årligt pr. fuldtidsbeskæftiget lønmodtager. Det er et fald på 10 pct. i forhold til 1983. Nedsættelsen kan gennemføres, fordi antallet af konkurser og virksomhedsophør nu synes at have toppet.

Kortere ekspeditionstid

Fondens stadige bestræbelser på at forkorte behandlingstiden har resulteret i et mærkbart fald. 3/4 af anmeldelserne kan nu færdigbehandles på mindre end 1 måned.

Ny virksomhed på åben mark

... Erfaringer fra Fredericia Bryggeri

I Prop & Kapsel nr. 9/83 blev der redegjort for formålet med undersøgelsen af arbejdsforholdene på Fredericia Bryggeri.

Der blev set nærmere på nogle af undersøgelsens hovedresultater, bl.a. på deltagelsen i planlægningsprocessen, hvor det blev fastslået, at DfB-ledelsen bevidst holdt arbejderparten ude af planlægningen. Endvidere blev der peget på den uselvstændighed, der var til stede i FB's ledelse i centrale spørgsmål, hvor det var arbejderne opfattelse, at alt blev styret af DfB i København.

I denne artikel fortsættes med uddrag af undersøgelsen, og der skal her ses på ledelsens strategi for implementering af intentionerne. Med »implementering af intentionerne« menes: gennemførelse af hensigterne. For at gøre følgende uddrag af rapporten mere letlæselig er de nævnte fagudtryk derfor ændret til de tilsvarende danske, ifølge ovenstående.

Strategi for gennemførelse af hensigterne

Der var fra planlæggerens side gjort meget for at præcisere målene fra Fredericia Bryggeri, både med hensyn til produktionsforhold og medarbejderforhold.

Desuden var der detaljerede planer for, hvordan opbygningen og indkøringen af det tekniske system skulle styres.

Hvor det drejede sig om, hvordan hensigterne på det »sociale« område dvs. organisation, ledelses-, personale- og samarbejdspolitik m.v., skulle gennemføres, forelå der ikke i samme grad retningslinier eller klare forestillinger om, hvordan denne proces skulle foregå. Det viste sig også, at der opstod mange problemer i indkøringen, som dels kan henføres

til, at planlæggerne og den tidligere FB-ledelse, kun var delvis forberedt på de krav, der stilledes til styringen af den sociale indkøringssproces.

Erfaringerne fra FB peger efter forskergruppens mening på, at en bevidst, enig og operationel gennemførelsesstrategi er en afgørende faktor i forbindelse med indkøringen af ny virksomhed.

De overvejelser, planlæggerne gjorde sig på dette punkt, drejede sig først og fremmest om rekruttering og uddannelse af de nye medarbejdere. På disse områder forelå der detaljerede planer i hvert fald for bryggeriarbejdernes vedkommende, og erfaringerne herfra med tidlig rekruttering af de første arbejdere og tid til kurser og oplæring, inden indsættelse i produktionen synes, efter forskergruppens opfattelse, at være positive.

På andre områder derimod opstod der tidligt i indkøringssfasen usikkerhed – og begyndende uenighed i topledelsen – om hvordan hensigterne skulle udmøntes i praksis. I denne opgave indgik – foruden rekruttering og oplæring – introduktion af de nye medarbejdere, etablering af ledelses- og organisationsstruktur, opbygning af arbejdsorganisationen og udarbejdelsen af personalepolitik m.v. Der var behov for vejledende principper for, hvordan den sociale og organisatoriske udviklingsproces skulle styres, samt en klar bevidsthed om, hvordan normer, roller og politikker dannedes.

Det er forskergruppens vurdering, at en sådan bred gennemførelsesstrategi savnedes i indkøringssfasen, og at dette var medvirkende årsag til, at hensigterne på det ledelsesmæssige, organisatoriske og samarbejds-mæssige område ikke blev opfyldt i den

grad, det var tanken fra planlæggerens side.

At der ikke, eller kun i ufuldstændig grad, forelå en klar gennemførelsesstrategi synes hovedsageligt at skyldes, at planlæggerne og den tidligere FB-ledelse ikke i tilstrækkelig grad var opmærksom på behovet for en sådan.

Den måde, den sociale gennemførelsesproces i praksis kom til at foregå på, bestod forenklet fortalt i, at FB's direktør og administrationschef skulle varetage gennemførelsen ud fra de oplæg og ideer, der bl.a. var kommet fra medarbejderforholdsgruppen, og som var konfirmeret af byggekomiteen.

(Medarbejderforholdsgruppen blev nedsat af byggekomiteen i marts 1976 og havde til formål at udarbejde forslag vedr. medarbejderforhold m.v.)

Den bestod af ledere på DfB, heriblandt den kommende FB-direktør Nis Juhl. Gruppen supplerede sig med tre eksterne konsulenter, hvoraf den ene senere blev ansat som administrationschef på FB. De øvrige konsulenter kom fra Danmarks tekniske Højskole og Dansk Arbejdsgiverforening).

På uddannelsesområdet fik de bistand fra uddannelsesafdelingen i København, men stod ellers alene med opgaven. Da de to ledere havde fordelt opgaverne mellem sig på den måde, at direktøren fortrinsvis tog sig af produktions-spørgsmål og administrationschefen fortrinsvis af personale-spørgsmål, blev det i realiteten administrationschefens måde at gribe tingene an, der kom til at præge processen i den tidlige indkøringssperiode.

Det var administrationschefens filosofi, at man fra starten skulle holde mulighederne åbne, og at forholdene skulle udvikle sig »hen ad vejen« under medvirken af flest mulige medarbejdere.

Han ønskede ikke at lægge sig fast på bestemte løsninger, og det var hans gennemgående synspunkt, at man skulle forsøge med helt utraditionelle organisationsformer med en høj grad af nærdemokrati.

Da ideerne imidlertid var meget

lidt konkrete, kneb det med at omsætte dem i praksis, og der bredte sig specielt i mellemlidergruppen en skepsis med hensyn til, om ideerne var realistiske.

Også fra de faglige organisationer var der skepsis overfor administrationschefens tanker, da de i nogen grad gik på tværs af det samarbejds mønster, som fagbevægelsen byggede på.

Administrationschefens forsøg på at skabe noget alternativt skabte således både begejstring og modvilje og medførte en uenighed om midler og – senere – mål med udviklingen på FB.

Da uenigheden udviklede sig til en egentlig konflikt (i ledelsen) var det ikke muligt at få skabt en fælles udviklingspolitik, og udviklingen blev i perioder i højere grad styret gennem opståede konflikter og løsninger på disse, end gennem en enig strategi for gennemførelse af de oprindelige hensigter.

De områder, hvor en mere bevidst og operationel gennemførelsesstrategi kunne have virket befordrende for en højere grad af målopfyldelse, er efter forskergruppens opfattelse:

- Kommunikation af realistiske forventninger til de nye medarbejdere. Dette gælder såvel forhåndskommunikation (gennem information om FB) som de forhold, der kommunikeres gennem ansættelse og introduktion m.v. I det faktiske forløb har det måttet konstateres, at startforventningerne har været højere end realiteterne har kunnet leve op til.
- En overvejet balance mellem de normer og forventninger, der gælder i introduktionsperioden (før produktionsstart), og de, der gælder i den normale arbejds situation.
- En procedure for opbygning af og uddannelse i forbindelse med arbejdets organisation og etablering af selvstyre.
- En politik og en procedure for rekruttering og udvikling af ledelsesgruppen og opbygning af en fælles ledelses- og personalepolitik.
- En generel strategi for opbygning og udvikling af hele orga-

nisationen, de enkelte grupper og samspillet mellem disse.

Inddragelse af mellemlidergruppen

Det er en meget klar konklusion i undersøgelsen, at mellemlidergruppen på FB i alt for ringe grad blev inddraget i planlægningen og udviklingen af forholdene på bryggeriet. Centrale ledelsesbeslutninger blev truffet af direktøren og bestyrelsesformanden, uden at mellemliderne blev inddraget i disse beslutninger. Af disse og af andre grunde er det forskergruppens opfattelse, at mellemlidergruppen fik nogle meget vanskelige og utilfredsstillende arbejds vilkår i indkøringsperioden, hvilket medførte, at mange af lederne blev skeptiske og demotiverede over for ideerne om de progressive ledelses-, organisations- og samarbejdsformer, der var centrale i de samlede hensigter med bryggeriet.

Samspillet mellem social og teknisk udformning

I dette afsnit af hovedkonklusionerne har forskergruppen enkelte positive kommentarer, bl.a. nævnes medarbejderhusene, den decentrale placering af værksteder samt en række mere specifikke konstruktioner ved det tekniske anlæg. Her mener forskerne, at der er et harmonisk samspil mellem den fysisk/tekniske udformning og de sociale hensigter.

Medarbejdernes indflydelse på bygninger og anlæg begrænsede sig dog til de variationsmuligheder, der forekom inden for de givne fysiske rammer. Filosofien med, at forholdene skulle udvikle sig hen ad vejen, havde således kun begrænset gyldighed, og nye synspunkter og ønsker, som medarbejderne fremsatte, f.eks. et stort samlingslokale, lod sig ikke realisere.

De behov for ændring og udvidelse af de fysiske rammer, der opstod senere i løbet af indkøringsperioden, lod sig kun klare på bekostning af andre hensyn.

Som eksempel herpå nævnes, at forøgelsen af funktionærgruppen betød, at undervisnings- og mødelokaler måtte inddrages til kontorer.

Hermed er redegjort for et uddrag af undersøgelsens hovedkonklusioner.

Undersøgelsen »Ny virksomhed på åben mark« indeholder dog mange andre interessante og detaljerede redegørelser, som det desværre på grund af pladsforhold ikke er muligt at bringe i dette nr. af Prop & Kapsel.

En del af disse emner vil blive taget op ved senere lejlighed.

Til orientering for alle interesserede kan oplyses, at forbundet har købt et betragteligt antal eksemplarer af undersøgelsen, og det er muligt for forbundets medlemmer at købe de to bind til en særdeles favorabel pris: Kr. 130,-.

J.P.

Meddelelser fra afdelingerne

Fredericia afd. afholder ordinær generalforsamling lørdag den 28. april kl. 9.30 i Tillidsmandscen-tret, Købmagergade 20, Fredericia.

Dagsordenen vil blive annonceret ved opslag på arbejdspladserne samt i den lokale dagspresse.

Med kammeratlig hilsen
Thomas Olsen

† DØDSFALD

Revisor i Fredericia afd. Gunnar Mikkelsen er afgået ved døden den 10. januar kun 51 år gammel.

Gunnars bortgang er et smerteligt tab, ikke mindst for de fagligt aktive i klubben på Fredericia Bryggeri og i fagforeningen. Hans holdninger og hans engagement var en evig kilde til inspiration for os.

Blandt kolleger på FB var Gunnar umådelig vellidt, han havde en dejlig umiddelbar måde at omgås folk på, som kun få er i besiddelse af.

Æret være hans minde.

Fagforeningsformand
Thomas Olsen
Fredericia afdeling

Loven om ret til barselorlov er ændret

Rettigheder før fødsler

Man har ret til frihed fra arbejdet på grund af graviditet fra det tidspunkt, hvor der skønnes at være 4 uger til fødslen.

Rettigheder efter fødslen

Efter fødslen har forældrene ret til fravær fra arbejdet i tilsammen indtil 24 uger, hvoraf indtil 10 uger kan udnyttes af faderen efter den 14. uge efter fødslen. Fraværsretten kan kun udnyttes af én af forældrene ad gangen.

Barnets fader har ret til fravær fra arbejdet i indtil 2 uger efter fødslen eller barnets modtagelse i hjemmet. Disse 2 uger ændrer ikke ved retten til 24. ugers orlov.

Besked til arbejdsgiveren

Kvinder skal inden 8 uger efter fødslen underrette sin arbejdsgiver om, hvornår hun vil genoptage arbejdet.

Mænd: En mand, der bruger 10 uger ud af de 24 ugers orlov, skal senest 8 uger efter fødslen underrette arbejdsgiveren om tidspunktet for fraværets påbegyndelse og længden heraf.

Hvis manden bruger retten til de 2 uger efter fødslen, skal han med 4 ugers varsel underrette arbejdsgiveren om, hvornår han påregner at begynde fraværet, og om længden af fraværet.

Såfremt fraværsretten efter den 14. uge efter fødslen deles mellem forældrene, således at kvindens fravær falder i flere perioder, skal hun i forbindelse med varsel til arbejdsgiveren give underretning om påbegyndelsen og længden af senere fravær.

Lov om ændring af lov om barselorlov m.v.

(Forlængelse af barselorlov)

§ 1

I lov nr. 234 af 4. juni 1980 om barselorlov m.v. foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 1, affattes således:

»En kvindelig lønmodtager har ret til fravær fra arbejdet på grund af graviditet og barsel fra det tidspunkt, hvor der skønnes at være 4 uger til fødslen. Efter fødslen har forældrene ret til fravær fra arbejdet i tilsammen indtil 24 uger, hvoraf indtil 10 uger kan udnyttes af faderen efter den 14. uge efter fødslen. Fraværsretten kan kun udnyttes af én af forældrene ad gangen.«

2. I § 1 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Uafhængigt af fraværsretten efter stk. 1 har barnets fader ret til fravær fra arbejdet i indtil 2 uger efter fødslen eller barnets modtagelse i hjemmet.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

3. § 4 affattes således:

»§ 4. En kvindelig lønmodtager, der udnytter sin ret til fravær i henhold til § 1, stk. 1, skal inden 8 uger efter fødslen underrette sin arbejdsgiver om, hvornår hun vil genoptage arbejdet.

Stk. 2. En mandlig lønmodtager, der udnytter sin ret til fravær ved fødslen eller modtagelsen i hjemmet i henhold til § 1, stk. 2, skal med 4 ugers varsel underrette arbejdsgiveren om, hvornår han påregner at begynde fraværet, og om længden af fraværet.

Stk. 3. En mandlig lønmodtager, der udnytter sin ret til fravær efter § 1, stk. 1, skal senest 8 uger efter fødslen underrette arbejdsgiveren om tidspunktet for fraværets påbegyndelse og længden heraf.

Stk. 4. Såfremt fraværsretten efter den 14. uge efter fødslen deles mellem forældrene, således at den kvindelige lønmodtagers fra-

vær falder i flere perioder, skal hun i forbindelse med varsel til arbejdsgiveren efter stk. 1 give underretning om påbegyndelsen og længden af senere fravær.

Stk. 5. Ved fravær i henhold til § 1, stk. 3, skal adoptionssøgende, hvis orlovens længde og placering ikke er fastlagt ved barnets modtagelse, iagttage de i stk. 1-4 nævnte frister.

Stk. 6. En kvindelig lønmodtager, der udnytter sin ret til fravær efter § 1, stk. 3, fordi barnet på grund af for tidlig fødsel eller for lav fødselsvægt er indlagt på sygehus i forlængelse af fødslen, skal inden 2 uger efter fødslen underrette sin arbejdsgiver herom. Samtidig skal en mandlig lønmodtager underrette sin arbejdsgiver herom. Fristerne i stk. 1, 3 og 4 forlænges da med den tid, i hvilken barnet har været indlagt, og et afgivet varsel efter stk. 2 bortfalder og erstattes af en ny 2 ugers frist. Endvidere skal forældrene inden 1 uge efter, at barnet er modtaget i hjemmet, underrette deres arbejdsgivere om tidspunktet for modtagelsen.«

§ 2

Stk. 1. Loven har virkning for tilfælde, hvor fødslen finder sted eller adoptivbarnet modtages den 1. juli 1984 eller senere.

Stk. 2. Loven har dog først fuld virkning fra den 1. juli 1985, idet de i § 1, nr. 1, nævnte »24 uger« og »10 uger« i tiden fra 1. juli 1984 til 1. juli 1985 er henholdsvis »20 uger« og »6 uger«.

Stk. 3. Loven har endvidere virkning for personer, der overgår til at modtage dagpenge efter § 3, stk. 2 og 3, i den samtidig med denne lov vedtagne lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Forlængelse af dagpengeperioden ved barsel og adoption).

Loven træder i kraft fuldt ud fra 1. juli 1985.

Fra 1. juli 1984 til 1. juli 1985 har man ret til 20 ugers orlov, hvoraf manden kan bruge op til 6 uger.

Fredsgrupperne skader fredens sag

Erik O. Nielsen og de såkaldte fredsgrupper skader i deres naivitet fredens sag ved at bagatellisere vor sikkerhedspolitik. De overser helt, at NATO har kæmpet for fredens sag i over 30 år og med lykkeligt resultat.

Nu opfordrer Erik O. Nielsen ydermere i det seneste nr. af Prop & Kapsel forbundet til at deltage mere aktivt i fredsbevægelsen, og han er nærmest forarget over, at jeg blander mig. – Jeg har tydeligt nok trådt på et par ømme tæer, for E. O. N. snakker udenom, ja, prøver endda at være morsom for at aflede opmærksomheden.

Lad mig derfor gentage: Det havde været på sin plads, om vore kammerater ved fredskonferencen i Prag havde påtalt den sovjetiske udvidelse af nye avancerede atommissiler i Østeuropa! – Det havde også været på sin plads, om de kære fredsfolk gav lyd fra sig, da sovjetiske u-både med atomladninger »besøgte« vore to nabolande!

Men vi hørte ikke fra jer, og E. O. N. har i sit læserbrev ikke en eneste kommentar hertil! – Han afslører dermed, hvad jeg også antydede i mit læserbrev, at der er politik i halen på den fredsbevægelse.

Må jeg lige erindre om, at et af de kommunistiske langtidsmål (punkt 36) lyder således: »Infiltrer og få kontrol over flere fagforeninger«. Et andet mål (pkt. 20): »Infiltrer pressen. Få kontrol over boganmeldelser, udgivelser og bestyrelsesposter«. Eller punkt 42: »Skab det indtryk, at vold og oprør er lovlige aspekter i vor tradition...«

Det er minsandten nogle kønne fredsmagere! – I samme flok ser vi en del upolitiske, men naive og verdensfjerne mennesker, som går gennem livet med lukkede øjne og ikke ser, hvad der sker. Og i fællesskab har de haft evne til at svække os militært og moralsk. Skal vi tale om afspænding i Europa, så må vi føre en troværdig

sikkerhedspolitik, og nøgleordet skal være militær politisk stabilitet. Kun derigennem kan vi overbevise Sovjetunionen om, at vi vil forsvare vor frihed.

Tap Syd, Tuborg
Børge Stride

Svar til Bjarne Nielsen Hjørring afd.

Under overskriften »Uberettiget kritik« i »Prop & Kapsel« nr. 9/83, tager du klart afstand fra min kritik af kursusledelsen ved de sidste weekendkurser i Middelfart og samtidigt giver du udtryk for, at de tilbageværende kursister finder bortvisningen af 7 kolleger fra kurset korrekt.

Indledningsvis vil jeg bemærke, at det vel havde været mere rigtigt, at den kritik jeg kom med på kongressen også var blevet imødegået på kongressen – og ikke langt senere i fagbladet.

Dernæst vil jeg gøre opmærksom på, at kritikken også var rettet mod de sidste weekendkurser i Løjt Feriecenter og G1 og G2 på Roskilde Højskole.

Min kritik bygger ikke på egne formodninger, men på seriøse henvendelser fra de af afdelingens medlemmer, som har deltaget på de omtalte kurser og derfor er jeg helt sikker på, at kritikken er berettiget. Jeg vil også gøre opmærksom på, at en af afdelingens medlemmer meldte fra til de 2 sidste weekendkurser, da han fandt, at kursets standard var så ringe, at han ikke ville spille tid på det. Yderligere underbygges min kritik ved, at en anden jysk afdeling har kritiseret kursusledelsen på nøjagtig samme baggrund, som jeg har gjort det.

Man skal ikke altid se kritik som noget negativt. Kritik af nogle forhold er positivt på den måde, at forholdene kan blive taget op til revision og måske forbedret. Det er netop, hvad jeg tror sker i dette tilfælde. Uddannelsen af vore faglige aktive er hele grundlaget for forbundets eksistens og derfor må ingen kursister gå med følelsen af, at deltagelse har været tidsspilde.

Med kammeratlig hilsen
Thomas Olsen

**Husk indlæg til
Prop & Kapsel
skal være redaktionen i
hænde
senest d. 6. i måneden**

Samarbejdet Arbejdere Akademikere indbyder til høring om:

Kriminalisering af faglige aktioner

Kongreshuset i Århus d. 25.2.84 kl. 11-17

Havnearbejderkonflikten, Karl Jørgensen-sagen, La Cabana

Panelet

Politikere:

Ebba Strange
Preben Wilhjelm
Ole Espersen
Bernhard Baunsgård

Jurister:

Ole Krarup, professor Kbh.
Jørgen Jepsen, lektor Århus

Tillidsmænd:

Svend Erik Christensen
fmd. SID, afd. T, Esbjerg

Bent Moos

fmd. Hotel- og Restaurations-
personalet

Villy Juhl

sek. Bogbinder og Kartonage-
arbejdernes forbund

Flemming Bay-Jensen

fmd. Politiforbundet

Vidner:

Fra Havnearbejderkonflikten
og La Cabana

Hans Kjellund, advokat i Århus
Kai Harne, politimester i Hobro

Prolog: Carl Scharnberg

Musik og sang: Peter Abraham-
sen

Den nye film om Karl Jørgen-
sen-sagen vises kl. 10.00 og kl.
17.00

Pris: 60 kr. incl. frokost, 25 kr. u.
frokost

Arr.: Samarbejdet mellem Arbej-
dere og Akademikere i Århus,
Grønningen 4, Århus C, (06)
12 32 00.

Samarbejdet mellem arbejdere og akademikere i Århus har taget initiativ til en høring om:

1. Den juridiske baggrund for ændringen af politiets optræden i forbindelse med faglige konflikter
2. Konkrete vidneudsagn, der belyser politiets optræden i Havnekonflikten 1982/83 og La Cabana i Herring
3. Politiets metoder og aktiviteter belyst af Karl Jørgensen-sagen fra Esbjerg

Formålet med høringen er, at få sat fokus på følgende problemer:

- Foregår der en kriminalisering af faglige aktioner?
- Optræder politiet mere restriktivt end tidligere ved faglige aktioner?
- Er der politisk rygdækning for en ændret optræden fra politiets side?

Fagforeninger, studerende og lærlinge samt øvrige interesserede kan deltage i høringen.

Høringen vil blive optaget på bånd, således at høringens erfaringer baglægger kan blive udgivet i bogform.

Biografen Øst for Paradis vil i løbet af høringen arrangere en række filmforevisninger af film, amatøroptagelser, video mv., alle med et indhold, der belyser høringens emne.

KRIMINALISERING AF FAGLIGE AKTIONER

Har du lyst til at vide mere om de mest aktuelle faglige konflikter og politiets optræden, kan du tilmelde dig her:

Navn: _____

Adresse: _____

Pris: (sæt kryds) _____ 60 kr. incl. frokost og materiale, sendes på check

Pris: (sæt kryds) _____ 25 kr. incl. materiale, betales ved indgangen

Sendes til:

Samarbejdet mellem arbejdere og akademikere i Århus, Grønningen 4, tlf. (06) 12 32 00

Blev slået til psykisk vrang på Herning politistation

La Cabana

Med en dyb flænge fra øjenbrynet og op i panden blev en ca. 40-årig bryggeriarbejder fra Aalborg smidt i en celle i kælderen på Herning politistation. Her sad han blødende i seks timer, inden han blev løsladt.

Hans kollega, fællestillidsmand Karsten Jensen, De danske Spritfabrikker i Ålborg, fortæller, at den 40-årige var fuldstændig fra sans og samling, da han blev lukket ud fra stationen.

Mandag morgen mødte han på arbejde på Spritfabrikken, men hans arbejdskammerater så, at han rystede over hele kroppen og han var ikke i stand til at tale sammenhængende, og han blev straks kørt hjem. Han var sygemeldt i en uge efter besøget i Herning arrest, oplyser Karsten Jensen.

Den 40-årige blev anholdt under en demonstration foran Herning politistation lidt i tre natten til lørdag den 5. november.

Sammen med 150 andre protesterede han over indespærringen af 14 århusianere, som var blevet anholdt fredag aften på en mørk landevej 20 kilometer fra Herning sammen med to journalister.

Da demonstranterne var på vej væk fra politistationen, dannede 20-30 betjente kæde for at få vejbanen ryddet hurtigere.

To betjente greb pludselig den 40-årige, fordi man mente, at han ikke flyttede sig hurtigt nok, fortæller Karsten Jensen, der gik ved siden af arbejdskammeraten, da betjentene greb den 40-årige og hev af sted med ham.

På vej ind til stationen faldt der ingen slag, men under kropsvisitationen blev den 40-årige frataget alt, også sine briller. Han protesterede og fortalte betjentene, at han ikke kunne se uden brillerne

og havde let ved at få migræne på grund af synsforstyrrelser.

Han rakte derfor ud efter brillerne, som lå på et bord, men en betjent slog hans hånd væk.

Den 40-årige rejste sig op og ville forsvare sig, men i samme øjeblik var to betjente over ham, og han blev væltet omkuld og i faldet ramte hovedet bordkanten og et askebæger, og han fik en dyb flænge.

Betjentene ville derefter have ham til at underskrive en rapport om vold mod embedsmænd i funktion. Det nægtede han, og to betjente begyndte at slå ham hårdt med flad hånd. Slagene fortsatte regelmæssigt i over en time, og de efterlod ikke mærker, men gjorde frygtelig ondt, især fordi betjentene slog ved nyrerne, fortæller fællestillidsmand Karsten Jensen, De danske Spritfabrikker i Ålborg.

Vicekriminalkommissær Bent Espersen, Herning, der ledede aftenens anholdelser, er meget overrasket over episoden.

– Jeg har ikke hørt om det tidligere, og der foreligger ingen skriftlig rapport, oplyser han.

Heller ikke politiinspektøren kender noget til sagen.

Politiinspektøren har i forbindelse med arrestationen af 16 passagerer på en mørk landevej fortalt en journalist ved TV-avisen, at anholdelserne af de 16 passagerer, havde haft en forebyggende virkning.

Der var ro og orden fredag den 4. november – både aften og nat

foran restaurant la Cabana i Herning, oplyste politiinspektøren til TV-journalisten tirsdag eftermiddag den 8. november, og den besked gav journalisten videre samme aften for åben skærm under et interview med formanden for Folketingets Retsudvalg, Ebba Strange, SF.

Men politiinspektøren havde »glemt« at se i politistationens interne protokollog'en. Hans underordnede betjente havde noteret seks anholdelser foran restaurant la Cabana fredag aften og nat!

Øjenvidner fortæller, at tre af de anholdte var gæster fra la Cabana, og tre fra demonstrationen, endvidere blev en demonstrant sparket i skridtet af en rocker og ført bort i ambulance.

Politiinspektøren og politiledelsen i Herning har siden erkendt, at der ikke var ro og orden foran la Cabana fredag den 4. november! Samme politiinspektør har også fortalt pressen, at der ikke var maskinpistoler til stede på landevejen 20 kilometer fra Herning. Fire øjenvidner så imidlertid to betjente gå kontrollerende frem og tilbage i vejrabatten med maskinpistoler.

I dag vil politiinspektøren hverken be- eller afkræfte maskinpistolernes tilstedeværelse på landevejen under arrestationen af de 16 personer, der var på vej til den lovlig anmeldte faglige demonstration foran La Cabana.

Justitsminister Erik Ninn-Hansen har redegjort for hændelsesforløbet. Han giver tre grunde for at bringe de 16 passagerer på landevejen til politistationen.

Den ene grund hedder »en del uro på stedet«.

Samtlige 16 passagerer i to folkevognsbusser var indespærret og konstant omringet og under opsyn af over ti betjente ved hver vogn. Der var på intet tidspunkt optræk til flugt eller vold, oplyser samtlige 16 passagerer.

Ministerens anden redegørelse for at bringe passagererne til stationen er »de vejrmæssige forhold«. Meteorologisk Institut og Karup Vejrtjeneste oplyser samstemmende, at vejret var relativt klart med en sigtbarhed på op til 1500 meter mellem klokken 20.45 og 21.10 fredag aften den 4. november, mens passagererne ventede på at komme videre til Herning. De kom til Herning, men i håndjern.

Ministerens tredje redegørelse er »de trafikale forhold«.

Anholdelsen foregik ved en vejspærring i højre vejbane mod Herning. 10 til 12 politibiler og salatfade spærrede det inderste vejspor, men da strækningen er tresporet, havde ordensbetjentene ingen problemer med at dirigere trafikken udenom spærringen, og der var konstant fri bilpassage fra begge sider.

Ministeren har glemt at redegøre, at der blev brugt håndjern mod otte personer. Ministeren har i sin tre siders redegørelse heller ikke fortalt, at der var maskinpistoler til stede ved anholdelsen.

Ministeren har redegjort, at »den sidst anholdte blev løsladt lørdag den 5. november 1983 klokken 13.28«.

Det er næsten en rigtig redegørelse!

De to sidste forlod politistationen klokken 13.42. Den ene af de to var en 70-årig tidligere modstandsmand og støberiarbejder, som blev indespærret i 17 timer. Ministeren mangler nu at redegøre, om det er ham eller politiledelsen i Herning, der har fortiet den konkrete sandhed i anholdelsesforløbet.

*Børge Guldbrandt
Journalist og øjenvidne
til anholdelsen på landevejen og
øjenvidne til arrestationen af
40-årig bryggeriarbejder*

personalia

VI GRATULERER!

KØBENHAVN

*25 års jubilæum på
Carlsberg Bryggerierne*

Den 5. marts
Ejnar Trzeciak,
Dalvangsvej 32,
2600 Glostrup

Den 9. marts
Knud Henning Nielsen,
Holbækvej 120,
4420 Røgstrup

Den 17. marts
Karl Henning Sørensen,
Studsgaardsgade 27, 6. tv.,
2100 København Ø

*25 års jubilæum på
Tuborgs Bryggerier*

Den 2. marts
Grethe Jørgensen,
Charlotte Muncks Vej 8, 1. th.,
2400 København NV

Den 8. marts
Edith Marie Petersen,
Studsgaardsgade 7, 3. th.,
2100 København Ø

ODENSE

*25 års jubilæum på
Albani Bryggerierne*

Den 12. marts
Preben Glue,
Rødegårdsvej 119,
5000 Odense C

HORSENS

*25 års jubilæum på
Ceres Bryggerierne*

Den 24. februar
Freddy U. Hansen,
Holbergsgade 14,
8700 Horsens

*25 års jubilæum på
Horsens Ny Malteri*

Den 11. marts
Hans K. Iversen,
Nygade 30,
8700 Horsens

Forbundet afholder

Depot- og distributionskonference

30.-31. marts og 1. april 1984
i Odense

Hensigten med konferencen er at behandle bl.a. nedsættelse af depotudvalg, overenskomsten og den teknologiske udvikling på depot- og distributionsområdet.

Deltagerantallet er begrænset til ca. 50, men dog således, at samtlige afdelinger har mulighed for at sende en deltager til konferencen.

Det er afdelingerne, der står for tilmeldinger til konferencen.

Afdelingerne skal tilmelde deltagere til forbundet senest d. 12. marts 1984.

E. K.

Ferie på Malta i forbundets egne huse

NYHED!
Indenrigsfly
Beldringe, Tirstrup
og Aalborg + 200 kr.
på Kastrup pris

Forbundet har i samarbejde med Dansk Folke-Ferie muliggjort det for medlemmerne at holde ferie i Mellieha Feriecenter, til en meget favorabel pris.

Her er Malta.

Solskinsøen i det sydlige Middelhav, er en selvstændig stat som består af 3 små øer: Malta, Gozo og Comino.

Her bor 300.000 maltesere, som udover deres eget sprog også taler engelsk.

Ø-gruppen ligger på samme breddegrad som Tunis og har dermed en behagelig temperatur i vinterhalvåret.

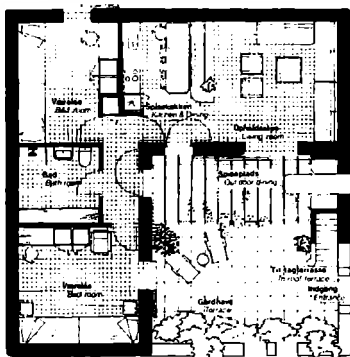

Mellieha Feriecenter.

150 dejlige gårdhavehuse på den spændende Middelhavsø Malta. Feriecentret ligger på den nordlige del af øen på en skråning ned mod Maltas bedste badestrand, med en storslået udsigt over Middelhavet og til den gamle by Mellieha, som ligger kun 5 minutters buskørsel fra centret.

Få minutters kørsel fra centret ligger ligeledes den lille havn, hvorfra færger går til nabøen Gozo flere gange om dagen.

Feriecentret består af: Supermarked, møntvaskeri, restaurant, barer, hobbyrum, bordtennis, stor swimmingpool og soppebassin for børn.

Schjerve

Gårdhavehusene består af 2 soveværelser, bad og toilet, moderne spisekøkken, stor opholdsstue med direkte adgang til dejlig gårdhave og skyggefuld pergola. Hvorfra en indvendig trappe går op til det private soltag med milevid udsigt over det blå Middelhav.

Klima.

Ideelt klima hele året. Selv i vintermånederne januar og februar kan man opleve dagtemperaturer omkring 17-18° og 5-6 timers solskin.

Den varmeste tid er fra midt i juli til midt i september med max. temperatur i august omkring 33°.

Den friske brise fra Middelhavet gør, at varmen ikke føles generende trykkende.

Flyv til Malta.

Kastrup: Hver tirsdag og lørdag
Billund: Hver tirsdag

Tilslutningsfly fra Beldringe, Tirstrup og Aalborg.

Behagelige fly som på 3 timer og 30 minutter sørger for din transport. Ombord på flyet får du serveret en lille anretning inden du lander på solskinsøen Malta.

Priser for fly:

Fra Kastrup og Billund:

Tirsdage: 1.190,- kr. t/r

Lørdage: 1.290,- kr. t/r

Dertil kommer statsafgift

p.t. kr. 185,- + eventuelle olietillæg.

Fra Beldringe, Tirstrup, Aalborg:

Samme priser som fra Kastrup kun

+ 200,- kr. for indenrigsflyvning t/r.

Priser for bungalow.

Ugepris pr. hus max 6 personer incl. linned, el og rengøring		
kr. 1295.-	24. april	- 19 maj
kr. 1695.-	19 maj	- 16. juni
kr. 2695.-	16. juni	- 11 august
kr. 1895.-	11. august	- 8 september
kr. 1495.-	8 september	- 13 oktober

Børnerabatter til alle under 15 år.

Børn mellem 0- 2 år gratis

Børn mellem 2-15 år kr. 200,- rabat

Priser der er til at betale

Priseksempler:

6 pers. fra Kastrup 2 voksne + 4 børn	
afrejse tirsd. 1/5. i 2 uger:	
Bungalow i 2 uger à kr. 1295.-	2.590,-
Fly, far	1.190,-
Fly, mor	1.190,-
Storesøster 14 år	990,-
Storebror 12 år	990,-
Lillesøster 7 år	990,-
Lillebror 1½ år - GRATIS	—
	7.940,-
Statsafgift 185,- x 5	925,-
	8.865,-

Eller 1.447,- pr. person for 2 uger
incl. statsafgift.

Udfyld kuponen med ferieønsket og send den til forbundet inden 8/3. Mærk kuverten i nederste venstre hjørne med "feriehus Malta".

Alle praktiske oplysninger vedr. reisen bedes henvendt til Dansk Folke-Ferie tlf. 01-13 91 50.

Ansøgning om et feriehus på Malta

Ansøgningen gælder i perioden 24.4.84-13.10.84

Navn: _____ Til dag _____

Adresse: _____ Til aften: _____

Postnr.: _____ By: _____

Cpr. nr.: _____ Aldering: _____

ønsker et hus i Mellieha Feriecenter Alrejse tirsdag lørdag
fra den / til den / - eller fra den / til den /

Fly fra Kastrup Billund Beldringe Tirstrup Aalborg

Antal voksne _____ Antal børn _____ alder _____

Antal flysæder _____ (Børn over 2 år skal have deres eget flysæde)

Dansk Bryggeri, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund

Lindevans Alle 6. 1., 2000 København F

PROP & KAPSEL

Jubilæum - 40 år

La Cabana -
en principsag

Socialdemokratiet og
den teknol. udvikl.

Ny konsulent

Besøg i provinsen

Nordisk Unions
konference

AIC's seminar

2/84

MEDLEMSBLAD FOR DANSK BRYGGERI-, BRÆNDERI- OG
MINERALVANDSARBEJDER FORBUND

PROP & KAPSEL

Medlemsblad
for Dansk Bryggeri-,
Brænderi- og
Mineralvandsarbejder
Forbund

Redaktion
Preben Mortensen (ansvarsh.)

Forbundets adresse
Lindevangs Allé 6, 1.
2000 København F.
Tlf. (01) 86 09 77

Forbundsformand
Preben Mortensen

Næstformand
Anker Skjødt

Hovedkasserer
Erik Nielsen

Sekretærer
Erik Kielberg
Lone Christensen

Konsulenter
John Pedersen
Henrik Hansen

Sats og montage
Holbæk Fotosats ApS
Tryk
SP-Tryk - Slagelse

INDHOLD

40 år på Thor	2
Fred(en)	3
NNS - Årsmøde	4
Dansk fredskonference	4
La Cabana-sagen	6
Socialdemokratiet vil styre den teknologiske udvikling	10
Læserbreve	11
Ny konsulent	12
Besøg i provinsen	13
Nordisk Unions konference	17
AIC's seminar	19
Reception	24

TILLYKKE med de 40 år på Thor

Den 20. marts 1984 har Karl Gustav Lyngå, Nålemagervej, Randers, 40 års jubilæum på Bryggeriet Thor.

Karl Gustav blev ansat på bryggeriet som 20-årig, og han har i de første år af sin tid på bryggeriet været beskæftiget med stort set alle de former for jobs, der findes på et bryggeri, og han mener derfor med rette at kunne kalde sig udlært bryggeriarbejder.

De sidste 18 år har han været beskæftiget som kontorbud, et job, som passer ham særdeles godt, da han som en meget udadventt person her har mulighed for at komme i kontakt med en masse mennesker. Han har altid et smil og en hurtig replik til de personer han kommer forbi.

Til en af hans fritidsinteresser hører harmonikaspil, hvormed han har underholdt sine kolleger til fester på bryggeriet.

For år tilbage medvirkede han med sin harmonika i en radioudsendelse, som havde titlen »På'en igen«, dette var en af hans store oplevelser.

Karl Gustav har sagt, at hvis han skulle se tilbage på arbejdspladsen, som den var tidligere, var der nok mere slid dengang, men der var til gengæld taget et større menneskeligt hensyn. Som eksempel herpå nævnte han, at

han ved et længere tids hospitalsophold, hvor han gennemgik en operation, havde modtaget en stor buket roser fra den på denne tid værende direktør, med en bemærkning om, at hvordan det end gik, skulle han ikke spekulere på sit job, man skulle nok finde noget til ham på bryggeriet, som hans helbred kunne klare.

Det var noget, som gav modet tilbage, når man som forsørger for en familie med små børn og nyfødte, var så afhængig af sit job.

Han betragter trygheden i jobbet som noget særdeles vigtigt for, at man kan leve en værdig tilværelse.

Det er noget, som er værd at kæmpe for.

Han takker sine arbejdskammerater for godt kammeratskab gennem årene.

På jubilarens vegne
Knud Erik Kvortrup

FORSIDEBILLEDE:

FRED

Læs lederen
side 3

Fred(en)

Flere og flere mennesker engagerer sig i fredsbevægelser og debatten om oprustning. Magtbalance, terrorbalance, militarisme, forsvar og sikkerhedspolitik overlades ikke bare kun til eksperterne og politikerne.

Frygten for atomkrig er ikke længere noget, det enkelte menneske skubber fra sig, men er trængt op til overfladen og har erstattet modløsheden med handling – håbløsheden med håb – og isolation med fællesskab.

Det er stormagterne, der dirigerer betingelserne for rustningskapløbet. Det er ene og alene deres eget lands interesser, der sættes over menneskehedens interesser.

Vi må spørge os selv: Hvem har givet dem denne ret? Hvem har givet dem ret til at fremstille våben, der ikke kun kan slå deres egne befolkninger ihjel, men også hele den øvrige verden. Ikke kun én, men 40-50 gange. De modsætningsinteresser, der i dag er mellem stormagterne, kan tvinge dem ind i udenrigspolitiske krisesituationer, hvor situationen bliver så anspændt, at det kan udløse reaktioner, der starter en atomkrig.

Fredsbevægelser demonstrerer for fred – og demonstrerer derfor mod det, der kan forhindre fred. Det er klart, at der altid i en bevægelse vil være forskellige opfattelser af, hvordan man når frem til målet – ja, man er endda ikke enige om, hvad målet er. For fred er ikke et mål i sig selv – det er en tilstand, der er bestemt af, om modsætningerne kan løses ad fredelig vej eller ved magtanvendelse.

Fredsbevægelserne må imidlertid finde en fælles strategi for at have mulighed for at påvirke sikkerheds- og

forsvarspolitikken.

Man får ikke fred, fordi man demonstrerer mod opsætning af nye våben. Det bliver så kun et spørgsmål om, hvor mange gange jordens befolkning kan slås ihjel. Med de bestående våbenarsenaler, man har i dag, kan man udrydde jordens befolkning 40-50 gange – med de nye våben endnu flere gange.

Fredsbevægelser må i første omgang arbejde for, at alle våben, som er offensive, dvs. rettet mod en anden nation, bør afskaffes. Man får derved fjernet den største trussel – nemlig atomtruslen – da atomvåben aldrig vil blive brugt som forsvarsvåben, men kun som angrebsvåben. Ved at få ændret sikkerhedsdoktriner fra at være offensive til at være deffensive (selvforsvar), vil chancen for fred og overlevelse være langt større end den udvikling, vi er i på nuværende tidspunkt, hvor supermagterne langsomt men sikkert styrer os mod selvudslettelse.

Det er imidlertid vigtigt for at sikre freden, at man erkender årsag og sammenhæng. Hvis fredsbevægelser gør den ene part (supermagt) ansvarlig for oprustningen, kommer man ingen vegne. At besidde, true eller bruge atomvåben er uanstændigt overfor menneskeheden, uanset fra hvilken side, det sker.

Fredsbevægelser har kun mulighed for at trænge igennem, hvis de forbliver som en bevægelse, der uanset politiske meningsforskelle gør freden til det overordnede og stille de samme krav til begge parter:

**Stop oprustningen!
Gør verden atomfri!
Arbejd for fred!**

NNS - Årsmøde

22. februar 1984

NNS samt Hotel- og Restaurationsarbejdernes Samvirke

Deltagere fra vort forbund:
Anker Skjødt
Erik Nielsen
Lone Christensen

På det afholdte årsmøde i NNS blev Bent Sørensen fra Tjenerforbundet valgt som formand for NNS. Den siddende formand, Palle Nielsen, fra SID, modtog ikke genvalg.

Den afgivne beretning på årsmødet var et udtryk for mange forhenværende og kommende aktiviteter – i forbindelse med fælles initiativer nationalt, internationalt og på skandinavisk plan. Da vort forbunds repræsentanter på årsmødet var enige i de aktiviteter, NNS generelt beslutter, men klart måtte konstatere, at NNS' aktiviteter i forbindelse med La Cabana-konflikten i Herning bliver mindre i den kommende beretningsperiode, set i forhold til den afsluttede – meddelte vi NNS årsmødet, at vi undlod at stemme for beretningen.

Beretningen blev vedtaget, men altså ikke enstemmigt.

Årsmødet vedtog, med 2 stemmer imod, følgende udtalelse:

Udtalelse

NNS samt Hotel- og Restaurationsarbejdernes Samvirke, der repræsenterer 90.000 medlemmer, udtaler på sit årsmøde den 22. februar 1984:

»Årsmødet fordømmer kraftigt den politik, der fra regeringen og dens støttepartier føres over for den arbejdende befolkning.

Der er intet som helst grundlag for, hverken fra regeringens eller nationalbankdirektørens side, at fremsætte udtalelser om nulløsninger og løntilbageholdenhed. Noget sådant smager af trusler og skræmmepolitik og kan kun

opfattes som et kampskridt over for fagbevægelsen og det virker i høj grad uanstændigt, hvis man tror, at en sådan fremgangsmåde vil virke befordrende på den generelle situation på arbejdsmarkedet og roen på arbejdspladserne.

Der skal ikke herske den ringeste tvivl om, at der ikke kan accepteres nogen form for lønramme ved de kommende overenskomstforhandlinger – ikke mindst på baggrund af det real-lønsfald, som fagbevægelsens medlemmer indtil nu har haft.

Årsmødet ønsker stærkt at understrege, at den økonomiske politik, som den borgerlige regering udøver, kun har ført til, at den sociale ulighed er blevet endnu større.

Det danske samfunds problemer løses ikke ved at foretage indgreb over for lønmottagerne og nedskære de offentlige udgifter.

København, den 22. februar 1984.

Palle Nielsen, dirigent
Bent Sørensen, formand»

2 undlod at stemme

De 2 stemmer, der var imod udtalelsen, var fra vore repræsentanter på årsmødet, idet vores holdning var, at udtalelsen havde svagheder, vi ikke kunne tilslutte os.

Generelt må vi sige, at udtalelser fra en nationalbankdirektør eller en regering ikke kan være fagbevægelsens grundlag for krav til vores løn- og arbejdsforhold.

Forbundets forretningsudvalg var enige i, at NNS årsmødet udtalelse var for svag og dermed en udtalelse, vi ikke kunne tilslutte os.

Dansk Fredskonference 84

I weekenden d. 7.-8. april 1984 afholdes Dansk Fredskonference 84 i kantinen på B&W øen. Initiativet til denne vigtige konference er taget af Fællesorganisationen for KBH./Frbr. samt Fagbevægelsen for Fred i samarbejde med store dele af dansk fredsbevægelsesorganisationer. Det forventede deltagerantal fra hele landet anslås til ca. 1000 personer – fordelt med 500 faglige repræsentanter og 500 fra den øvrige fredsbevægelse.

Konferencen vil blive præget af diskussioner og beslutninger, der kan anvise vejene til en forstærket indsats i kampen for fred og nedrustning. Aktuelt i første linie står kampen for en nedtagning af de nyopstillede atomraketter i England, Vesttyskland, Italien, DDR og Tjekkoslovakiet, og kravet om gennemførelse af reelle nedrustningsforhandlinger mellem øst og vest. Endvidere vil konferencen drøfte det videre arbejde frem mod Norden som atomvåbenfri zone. Og endelig skal det tilføjes, at også spørgsmålet om det kommende forsvarsforlig vil optage konferencen.

Til konferencen er inviteret en lang række fremtrædende repræsentanter fra det politiske og faglige område samt eksperter og særligt vidende i spørgsmålet om dansk forsvars- og sikkerhedspolitik. Der er inviteret en række internationale gæstetalere, der inden for de senere år har hævdet sig i kampen for afspænding og nedrustning. Vi vil senere, når tilsagn foreligger offentliggøre disse navne.

La Cabana konflikten slut?

Konflikten i sagen omkring La Cabana i Herning bliver ikke »Den glemte krig«, selv om den foreløbig har løbet i knap syv måneder. Endnu en gang er der blevet ført bevis for, at enighed og sammenhold i arbejderbevægelsen på tværs af faggrænser kan føre til resultater. Flere og flere fagforbund – blandt dem DBBMF – er kommet til og har deltaget i blokaden.

Man har – selvfølgelig må man vel sige – set KU'ere (Schlüters børnehær) i den vante militante stil optræde som provokatører for at få politiet til gribe ind overfor demonstranterne.

Men konflikten har også vist, at politiet er kapitalens vogtere, hvor en politimester f.eks. tiltager sig ret til at standse en bus med demonstranter på landevejen, foretage kollektive anholdelser på trods af, at demonstrationen var lovligt anmeldt.

Der er overhovedet ingen grænser for, hvad de »etablerede« kan bruge politiet til.

Da DBBMF lavede totalt stop for kørsel af leverancer fra depoterne til La Cabana, agerede politiet lods for Kaj E. Nielsens opkøb af varer hos private købmænd i området, når man skulle igennem blokaden.

Det er også en hån mod de kammerater, som er blevet slået af politiet eller bidt af deres aggressive hunde, at de gennem skatterne er med til at betale for en hær af betjente, som de sidste syv måneder har dannet mur omkring Kaj E. Nielsens etablissement.

Det er ting, som arbejderklassen under den nuværende regering må leve med, men som de har vist, at de ikke vil finde sig i. På trods af chikanerier af alle varianter har vi vist, at det nytter at stå sammen i fagbevægelsen og arbejderklassen i det hele taget.

Mens dette skrives, er et forlig, og således en løsning på konflikten måske på vej.

Så har kampen ikke været forgæves!

La Cabana-sagen – en principsag

Dette var emnet ved et offentligt møde på Restaurant Isefjord i Holbæk den 15. marts. Mødet var arrangeret af Arbejdernes Fællesorganisation og Tjenerforbundet i Holbæk. »Prop & Kapsel« var til stede ved mødet. Kampagneleder var Vagn Juul, Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke.

Kenneth Novak bød på Fællesorganisationens vegne velkommen til de fremmødte og gav derefter ordet til Vagn Juul fra Samvirket, som indledte med at trække linierne op for konfliktens opståen. Det hele startede med, at der var overenskomst med de fleste af de 16 ansatte på La Cabana, men da man ikke kunne opnå en samlet overenskomst for alle, måtte man trække forbundsmedlemmerne ud. Vi i Samvirket betragter arbejdskraft som en vare, og enhver sælger véd, at når man sælger noget, prøver man at opnå den højeste pris, men man vil gerne have kontrakt på salget. Denne »kontrakt« (overenskomst) har vi altså endnu ikke kunnet få med Kaj E. Nielsen på La Cabana.

Politiets rolle

Vagn Juul kom også ind på politiets rolle i sagen. – I begyndelsen var det Herning politi, der var myndigheden derovre . . . og politiets opførsel over for os var helt urimelig. Der har været mange episoder, og det var en af grunde til, at der kom så meget i pressen om vold osv. Det meste af det blev i første omgang fremprovokeret af politiet.

Vagn Juul omtalte sagen om de 16, der blev stoppet af politiet, da de var på vej til demonstrationen. Efter dette blev Herning politi »taget fra«, og der blev sendt andre politifolk derop, og det har løst noget op for sagen.

Garantilønnen

De, der arbejder på La Cabana nu, er husmødre og studerende, som er interesserede i at tjene en eks-

Kampagneleder Vagn Juul, HRS.

tra skilling, altså folk, som man kan have siddende derhjemme ved telefonen og vente, til virksomheden mener, at der er brug for dem. Uden garantiordning eller anden form for kompensation. I Samvirket eksisterer begrebet deltid ikke. Vore medlemmer skal kunne leve af det arbejde, de udfører.

Tjenerne har en ordning med garantiløn – dog skal man under alle omstændigheder have 13,1 pct. af omsætningen, hvis den overstiger garantilønnen. Det, der var problemet på La Cabana var, at arbejdsgiveren ikke ville betale garantilønnen. Han betalte godt nok de 13,1 pct., men det giver en masse urimeligheder.

Uden garantiløn er tjenerens mulighed for at tjene sin løn omtrent som en poker-spillers: Hvordan fordeler folk sig i restauranten? Hvem er så heldig at betjene de »bedste« selskaber? Hvilke pladser/borde er gæsternes foretrukne?

Hvordan skulle man kunne leve af det, hvis arbejdsgiveren kunne

Af Aa.T./L.N.

sige: Ja, du har jo ikke været så flink i dag, så du kan tage de bageste borde?

Konfliktens start

Da nogle servitricer fra Herning henvendte sig på deres afdelingskontor, fordi de ikke kunne få deres overenskomstmæssige løn, var problemet netop, at deres arbejdsgiver ikke ville betale garantilønnen.

Det viste sig dog, da det kom til konflikt, at der blev lagt så meget pres på dem, at nogle faldt fra; bl.a. havde nogle af dem simpelt hen ikke råd til at miste arbejdet, og andre turde ikke være med. Resultatet var, at vi trak de tilbageværende ud, da vi mange gange havde forsøgt at få restauratørerne til at tegne en overenskomst med os – og så begyndte blokaden.

Man må vel nok sige om Herning, at det er borgerskabets højborg (V har borgmesterposten). Dette får vi at mærke på vores krop, når vi står derovre. Der er i det hele taget slået megen politisk mønt på denne sag. Det er klart, at borgerskabet har vind i sejlene for øjeblikket, og de bruger alle chancer for at knægte fagbevægelsen; det ser vi over det hele, og denne sag har været en prøveklud for dem.

Filmen

Der blev vist en film, som var optaget af et mediehold fra Assens Højskole på den dag, da konflikten havde varet i 100 dage. Der var bl.a. optagelser fra »Danmarks frie fagforeninger«s demonstrationer i byen. Her gik uorganiseret personale, selvstændige, børn og unge i demonstrationstog ned ad byens gader afsyngende »Der er et yndigt land«. En repræsentant for dem oplyste, at »en fagforening er en privat forening på linie med en fodboldklub!« I den klub ville jeg nødig sidde på reservebænken.

Kristeligt Fællesforbund havde fået en åbenbaring og messede, at tiden er løbet fra klassekampen. Fællesforbundets medlemmer må ikke strejke, og til gengæld må arbejdsgiverne ikke lock-out!! Voldgift skal klare sagen!

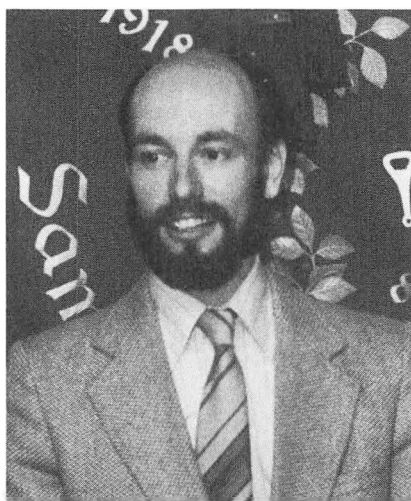
Den samme dag havde Samvirket arrangeret en demonstration, som om aftenen samlede ikke færre end 900 mennesker. Mange havde været med i blokaden, og en del havde lidt fysisk overlast. Bl.a. havde Richard Madsen fra Gastronomisk Landsforbund måttet lægge bagdel til politihundenes tænder. Alligevel var stemningen god; en af deltagerne havde været der tre gange og ville, om det skulle være, bruge megen tid endnu. Blot måtte de konstatere, at det var lidt farligt at stå i blokaden, hvis ikke der var mindst 10 til 15 stykker. Man ønskede mere oplysning om, hvad der skete i konflikten ud på arbejdspladserne; på den måde kunne man måske få folk »ud af lænestolene«.

– Alt det her skulle gerne udmøntes i, at vi kan få vist, hvor vigtigt der er for os at få opbakning: At man vil møde frem i Herning. Specielt nævnte Vagn Juul DBBMF, som tirsdag den 13. havde været til stede med 300 medlemmer.

– Hvis alle fagforbund ville være så venlige at gøre det samme, så kunne vi måske få en afslutning på konflikten. Det er en meget principiel arbejdskamp, vi har her, og vi er bange for, at hvis den bliver tabt på gulvet, er der mange »små« arbejdsgivere, der

Tage Petersen. DBBMF

Kenneth Novak, formand for HRS, Vestsj. amt.

vejrer morgenluft med hensyn til at bryde solidariteten i fagbevægelsen.

Pressen

Med hensyn til pressens dækning af blokaden, havde Vagn Juul nogle bemærkninger. Det var nemlig ikke selve sagen, man fokuserede på, men al staffagen omkring konflikten – mest det voldelige. Vi i Samvirket prøver at køre en disciplineret og saglig blokade – også i samarbejde med politiet. Der vil altid under så lang en konflikt dukke yderligtgående elementer op, men det er enkeltstående tilfælde, og det er naturligvis ikke dem, pressen skal dyrke. Desuden mener vi, at pressen fortier en masse ting og på den måde giver et vrangbillede af kendsgerningerne.

Lad mig give et enkelt eksempel. Enhver by har sin original og således også Herning. Denne i sig selv harmløse mand bliver en dag hentet ind i La Cabana, hvor man hælder så meget sprut i ham, at man kan gejle ham op til at gå ud og provokere blokadevagterne. Han får en kniv i hånden og stiller sig truende an. Man får fat i politiet og beder dem om at fjerne ham. Han bliver lodset ind i en bil og fragtet hen i en anden gade. Men inden politibilen er tilbage, står manden igen og truer med kniven.

For anden gang kontakter man politiet og beder dem fjerne manden, da han virker provokerende. Men nu siger den overbetjent, man har fået fat i: – Jamen, kan I ikke se, at det er en harmløs origi-

nal. Og så blev der ikke gjort mere ved den sag. I en oppisket stemning kunne tingene have taget en voldelig drejning, og det er dette, vi så vidt muligt vil undgå. Men det havde selvfølgelig været »natmad« for Kaj E. Nielsen.

Denne episode har ikke været nævnt i dagspressen, og sådan er der så mange ting, som forties.

Debat

På et spørgsmål fra salen, der drejede sig om, hvorvidt det har været muligt at finde ud af, hvor de blokaderamte restauranter får deres øl fra, svarede Vagn Juul:

– Vi har gjort en stor indsats for at finde ud af det, men i netop Herning-området er det svært. Vi véd, at man har været helt i Nakskov med privatbiler for at hente øl.

Fra salen: – Har man undersøgt mulighederne for at arrangere sympatiblokader – hvad med depotterne?

– Bryggeriarbejderne har i arbejdsretten fået besked på, at sådan noget må man skam ikke, men vi har alligevel haft enorm støtte af bryggeriarbejderne (DBBMF). Det er de små fagforeninger, der har støttet os, vi har ikke set meget til folk fra f.eks. SID og HK.

Når fagbevægelsen er i Herning, foregår det fredeligt og roligt. Det, man viser i fjernsynet, er ikke typiske situationer, dem har TV nemlig ikke lyst til at vise. De kunne have vist en situation med bryggeriarbejderne, der står stille og roligt med deres faner – det er der jo ikke nogen sensation i. Da der var 300 bryggeriarbejdere deroppe, var der ingen problemer. Stille og roligt – fredelig aktion. Til sidst kom Vagn Juul igen ind på den øvrige fagbevægelses rolle i sagen. Han mente, at den kunne bestemme, hvor længe det ville være nødvendigt at lade blokaden fortsætte.

– Alle de dyre ord og alle de fine resolutioner hjælper ikke så meget som aktiv deltagelse i Herning. Vi ønsker en overenskomst og har været nødt til at iværksætte denne blokade. Nu er det, vi har brug for solidaritet.

VI SKAL SE NOGLE FOLK I HERNING!

Mange aktioner for at løse »La Cabana« -sagen

Den 7. februar var Samvirkets arbejdsudvalg endnu en gang at finde blandt de demonstrerende foran restaurant »La Cabana«. »3 kuverter« spurgte Samvirkets formand, Erik Steentoft, om han og Samvirkets arbejdsudvalg var overrasket over at møde hovedbestyrelsen fra Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund og 300 af dette forbunds medlemmer i demonstrationen:

– Nej, for ved bestyrelsesmødet i NNS og HRS den 2. februar, meddelte »bryggerne«s næstformand, *Anker Skjødt*, at man ville arrangere et stort møde i Herning tirsdag den 7. februar med forbundets forretningsudvalg og 250-300 deltagere. Efter mødet ville alle fortsætte foran »La Cabana« og indgå i Samvirkets demonstration.

– Da jeg fik denne meddelelse, meddelte jeg, at Samvirkets arbejdsudvalg ville være til rådighed for mødet, hvis man skulle have ønske om at tale med os, stille spørgsmål, eller hvis vi skulle redegøre for, hvordan vi følte, at situationen var for nuværende.

– Vi skulle samme dag, altså tirsdag den 7. februar, have afholdt et ordinært arbejdsudvalgsmøde, men vi har fundet dette møde i Herning så vigtigt, at vi har udset vort planlagte møde til en anden dag.

– Når vi har denne holdning, skyldes det, at »bryggerne« så ubetinget har ydet os den største hjælp i Samvirkets bestræbelser

på at få overenskomst med de tre restaurationer i Herning. Vi føler, at det er helt fantastisk, at man bakker os op på denne måde. Tænk om LO og LO's forbund på samme måde havde vist deres solidaritet og ikke bare i ord og på skrift. Vi fik selvfølgelig en fin opbakning på LO's kongres, men det havde virket stærkere, hvis alle havde følt deres solidaritet på samme måde som »bryggerne«.

Hvordan fungerer det daglige arbejde i Herning ellers?

– Vi i Samvirkets arbejdsudvalg føler, at den daglige kampagneleder i byen, oplysnings- og organisationssekretær Bente Jansen, sammen med amtsbestyrelsen og en hel del frivillig arbejdskraft i fællesskab har løst denne opgave tilfredsstillende. Selvfølgelig har der ind imellem været problemer, men de har ikke været større, end at de er blevet løst hen ad vejen. Det hele har egentlig fungeret fint – og det tror vi også, at det vil blive ved med.

Hvor lang tid har Samvirket tænkt sig at fortsætte denne demonstration i Herning?

– Vi har ved flere lejligheder sagt, at vi må blive i Herning, indtil der er opnået et for os acceptabelt resultat.

Har Samvirket søgt kontakt til restauratør Kaj E. Nielsen og de to andre restauratører?

– Det har vi ikke gjort direkte, men ved samtaler med LO's formand, Knud Christensen, har vi lagt et meget stærkt pres på ham og LO. Det resulterede i første omgang i, at LO-sekretær, Bent Nielsen, skulle tage kontakt til Kaj E. Nielsen. Det blev beklageligvis til et par resultatløse telefonsamtaler mellem Bent Nielsen og Kaj E. Nielsen.

– Det næste, vi gjorde, var så, at vi forlangte at få et møde med LO's forretningsudvalg, idet vi vidste, at »La Cabana« sagen havde været behandlet på et forretningsudvalgsmøde den 22. december. Det har vi imidlertid ikke kunnet få mulighed for. Det har så resulteret i, at vi torsdag den 9. februar skal have et møde med en halv snes LO-forbund, for at formå dem til at gå mere direkte ind i konflikten i form af anmeldelse af sympatikonflikter.

– Desuden har der fra et lokalt folketingsmedlems side været udfoldet store bestræbelser for igen at få skabt kontakt. Endvidere har der været rettet henvendelse til vor arbejdsgiverorganisation om at gå med ind i billedet. Som det sidste er der rettet henvendelse til to forbundsformænd, som også har givet udtryk for deres vilje og lyst til at gå med til at skabe kontakt for at få løst op for problemerne.

Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund har udsendt en pressemeddelelse, hvor man opfordrer samtlige fagforbund til hver at støtte Samvirkets demonstration med en dag om måneden. Hvordan stiller du dig til dette initiativ?

– Vi må konstatere, at »bryggerne« igen har taget et specielt initiativ. Vi er meget glade for, at man på denne måde går ind for at være med til at skabe kontakt også til de øvrige forbund. Vi kan

så håbe, at disse LO-forbund så giver tilslutning til, at der i det mindste én gang om ugen er et af de store forbund, der deltager i demonstrationen. For jeg håber da bestemt ikke, at konflikten skal vare så længe igen.

Ja, hvor længe?

– Der er som sagt mange bestræbelser i gang, og vi håber, at disse initiativer giver resultat, så konflikten snart er slut.

Demonstrantmeninger

Verner Johnsen, Nykøbing F:

– Fordi jeg ønsker at støtte demonstrationen mod den uorganiserede restaurant på den anden side af gaden. Jeg tog hjemmefra i formiddags ved 11-tiden og er

nok hjemme i morgen eftermiddag ved 2-3 tiden. Det, synes jeg, er helt i orden, for denne kamp er meget vigtig for den danske fagbevægelse. Det er noget svineri, at arbejdsgiveren ikke vil underskrive overenskomst med Samvirket.

Jette Thorstensen, København:

– Det er sjette gang, at jeg er her. Jeg synes, det er vigtigt, at vi bryggeriarbejdere støtter denne demonstration, fordi det er en principiel sag for hele fagbevægelsen. Hvis denne kamp ikke vindes, er fagbevægelsens fundamentale rettigheder undermineret. Det vil sige, at enhver kan gå ind og tage et job hvor som helst uden overenskomst. Det og ordnede forhold er noget, som vi arbejdere har kæmpet for i mere end hundrede år. Det undermineres nu af »La Cabana«s ejer, som ikke vil underskrive en overenskomst.

– Vi håber, at andre fag efter vort eksempel vil slutte op om demonstrationen her, så der til sidst stiller mange fra hvert fag hver

Demonstrantmeninger ▶

Vort fremmøde er en solidaritetserklæring

Det er ikke første gang, at »Bryggerne«s næstformand *Anker Skjødt* har stået blandt de demonstrerende i Herning. »3 kverter« spurgte i den anledning, hvorfor han igen var med i demonstrationen.

– Fordi jeg mener, at Samvirkets demonstration skal opretholdes, og kampen skal vindes. Det er nødvendigt at vi får sikret alle i dette land ordnede løn- og arbejdsvilkår. Vi kan ikke leve med, at en enkelt arbejdsgiver tilbyder vilkår, som vi ikke kan acceptere.

Hvad angår det »bryggerne«?

– Vi har et fællesskab med NNS samt Hotel- og Restaurationsarbejdernes Samvirke, ligesom vi sammen er en del af dansk fagbevægelse, og det, som vi foretager os, er en solidaritetserklæring fra vor side. Såfremt Samvirket ikke får en rimelig overenskomst, slås der hul over for en lang række mindre arbejdsgivere, der vil benytte denne

situation til at fortsætte også over for vore medlemmer og dermed tvinge dem ud i noget, som vi ikke kan have sympati for. Jeg tænker i første omgang på de små depoter, hvor der er én til to mand, som er beskæftiget hos en enkelt depotindehaver, og jeg tænker selvfølgelig også på mindre bryggerivirksomheder. Med den fremturen de »gule« fagforeninger, Kristeligt Fællesforbund og Danmarks Frie Fagforeninger har, kan vi ikke acceptere, at de bare skal ligge i halen på os og tage de goder, som dansk fagbevægelse har skaffet igennem flere år.

Vi ser, at mange af jeres afdelinger er mødt op med faner i dag. Hvor mange er der?

– Der er 30 faner. De og medlemmerne er her, fordi det er forbundets indstilling, at en af mulighederne for at komme igennem, er, at demonstrationen er »bemandet« også på hverdage og ikke kun på fredage.

Får I de andre fagforbund til at slutte op omkring denne vedtagelse fra jeres forretningsudvalg?

Det er vort store håb, at de andre fagforbund vil slutte op omkring den. På denne måde er der også økonomi i det, idet vi aflaster Samvirket, fordeler byrderne, og det er en solidarisk handling. Ganske vist står vi uden for LO, hvilket er en gammel historisk sag, men vi betaler fuldt kontingent, og vi føler, at vi hører hjemme i dansk fagbevægelse, og vi føler også, at LO's forbund og ledelse støtter os i den argumentation, vi bruger.

Havde I aftalt dette arrangement længe i forvejen?

– Nej, vi aftalte det for en lille uges tid siden, og vi kommer igen om en måneds tid; men vi ser gerne, at vi ikke skal herop i mange måneder endnu, idet vi håber på en snarlig løsning af konflikten.

eneste dag. Det er det eneste, der nytter noget.

– Selv vil jeg helt sikker komme igen endda mere end én gang om måneden.

Karsten Jensen, Aalborg:

– Jeg er her for at støtte Samvirkets kamp for at få overenskomst med »La Cabana«. I min afdeling har vi støttet demonstrationen siden dens start i august, idet vi er taget med busser hertil to-tre gange om ugen. Det er forkasteligt, at LO ikke har støttet mere, når man på LO-kongressen bakkede Samvirket op. – Men, hvad der er sket – intet, nej intet. Det er kun blevet til udtalelser, men man har ikke engang vist sig i Herning i kampen mod »La Cabana«.

– Hvis bare de andre forbund ligesom mit eget tog hertil en aften hver måned. tror jeg, at vi kunne nå meget langt. For hvis vi hver aften kunne stille en sådan styrke som nu med 300 deltagere, kunne det kun gå godt. Selv har jeg været her 30-35 gange, og jeg opfatter Samvirkets kamp lige så godt som min egen, og jeg vil blive ved med at komme her, lige til der er underskrevet en overenskomst med Samvirket.

Socialdemokratiet vil styre den teknologiske udvikling

Partiet fremlægger sit syn på den teknologiske udfordring i forslag til nyt arbejdsprogram.

– Valg af teknologi er valg af samfund, sagde Socialdemokratiets formand, Anker Jørgensen, da han tirsdag præsenterede forslaget til partiets nye arbejdsprogram.

Forslaget er udarbejdet af partiets hovedbestyrelse og er nu til debat i partiforeningerne, før det skal endeligt vedtages på den ordinære kongres i september.

Anker Jørgensen fremhævede den tekniske udvikling som en af de nærmeste års største udfordringer. Han sagde, at en aktiv teknologipolitik har afgørende betydning for dansk økonomis strukturproblem, for den fortsatte produktion på virksomhederne og dermed for beskæftigelsen. Teknologien skal anvendes til at demokratisere samfundet yderligere, til at sikre den enkelte større mulighed for at deltage i den demokratiske proces og give mulighed for livslang uddannelse.

Programmet fastslår, at de styrkepositioner, som dansk industri allerede har opnået, skal udvikles, og de teknologiske informationscentre udbygges. Anker Jørgensen understregede, at introduktion og udvikling af nye omfattende teknologiske systemer forudsætter en politisk stillingtagen samt et gensidigt forpligtende samarbejde mellem virksomhederne og det offentlige. Der må skabes bedre mulighed for teknologivurdering, både ud fra et helhedssyn og ud fra for eksempel et lokalt synspunkt. Fordele og ulemper ved teknologi må vurde-

res nøje gennem et Teknologivurderingsråd.

– Teknologivurdering er ikke nødvendigvis noget, der indskrænker mulighederne, men skulle gerne være noget kreativt og fornyende, også i forbindelse med den industrielle udvikling, sagde Anker Jørgensen.

I øvrigt hedder det i teknologiafsnittet:

»Det ydre og indre miljø er truet. Der må derfor satses på teknologier, som løser de miljø- og ressourcemæssige problemer og samtidig fremmer produktion og beskæftigelse. Anvendelse af teknologi skal løsrives fra snævre privatøkonomiske interesser og skal fjerne nedslidende og sygdomsfremkaldende elementer i arbejdsmiljøet. De ansattes og forbrugernes interesser skal styrkes gennem øget medbestemmelse og indsigt. Derfor forudsætter indførelse af teknologi mulighed for vurdering og valg«.

»Stride Børge« og freden (II)

I P&K 1/84 fremkommer højreek-stremisten Børge Stride igen med sine besynderlige betragtninger om fredsarbejdet. Læserbrevet bærer den meget malende titel »Fredsgrupperne skader fredens sag«.

Jeg føler det derfor nødvendigt at komme med nogle kommentarer til Børges læserbrev, selv om jeg udmærket er klar over, at de intet vil ændre i »Stride Børge«s holdninger til fredsarbejdet. Kommentarerne er mere beregnet på andre, som måske kunne falde for nogle af Børges uhyrlige påstande.

Vi har med glæde kunnet konstatere, at Socialdemokratiet i det sidste års tid har ændret holdning til en lang række sikkerhedspolitiske emner, frem for alt NATOs dobbeltbeslutning og opstillingen af de 572 amerikanske atomraketter i Europa.

Desværre er det ikke lykkedes for Socialdemokratiet at få alle dets medlemmer og støtter til at forstå denne ændring i sikkerhedspolitikken. Folketingsmedlem Robert Pedersens særstilling er velkendt. – Det samme gælder desværre for Børge Stride. At han er »gammel socialdemokrat« har han selv givet udtryk for i et læserbrev i BT d. 28.12.83, der bar titlen »Slå hånden af venstrefløjen, Anker«, selv om de fleste socialdemokrater nok vil betakke sig for synspunkter af den karakter,

som Børge repræsenterer.

Børge Stride skriver, at »de (fredsgrupperne) overser helt, at NATO har kæmpet for fredens sag i over 30 år og med lykkeligt resultat.« – Ja, det skal guderne vide! Det var efter Prometeusplanen, lavet af NATO-strateger, at obersterne kunne overtage magten ved et kup i Grækenland, og ved den lejlighed fremkom oplysninger om, at lignende planer findes for hvert enkelt NATO-land. Gennem hele NATOs levetid, fra 1949 til i dag, har denne organisation været en støtte for imperialistisk aggression. Seneste eksempel er Maggie Thatchers »Falklandskrig« med Argentina, som briterne kun vandt med solid støtte fra NATO og USA.

Forholdet mellem NATO og Danmark er også et interessant kapitel. Det fremgår f.eks. om planerne for forsvar af Danmark, at NATO vil forsøge at holde Jylland mod udenlandske aggressorer, mens øerne overlades mere eller mindre til en eventuel fjende. Det er netop kommet frem i pressen, at USA suverænt bestemmer, om der skal sendes tropper til forsvar af Danmark eller ej. Dette beviser, at Danmark er meget vigtig for NATO, mens det modsatte bestemt ikke er tilfældet.

Endvidere undrer »Stride Børge« sig over, at jeg opfordrer forbundet til at deltage mere aktivt i fredsbevægelsen. Dette ville ikke undre Børge, hvis han havde læst udtalelserne fra kongresserne. Af referatet fra forbundets FU-møde d. 23.11.83 (optrykt i P&K 1/84) fremgår det, at forbundet har besluttet sig for indmeldelse i »Fagbevægelsen for fred«, helt i overensstemmelse med kongresbeslutningerne.

Havde »Stride Børge« ulejligen sig med at følge fredsdebatten i »Bryggeriarbejderen«, ville han også have set, at jeg i hele to indlæg har præciseret, at en konsekvent fredspolitik er rettet imod opstilling af såvel amerikanske som russiske raketter. Derfor duer hans påstand om fredsbevægelsens énsidige politiske holdning ikke!

Med hensyn til de fremmede u-både i den svenske skærgård og

i de norske fjorde, så er det også en argumentation, som bider sig selv i halen. Havde vi ikke den ulykkelige situation i Europa, at kontinentet groft sagt er delt i to, nemlig den amerikanske indflydelsessfære (NATO) og den sovjetiske (WAPA), havde vi slet ikke haft situationen med fremmede u-både i svensk og norsk farvand. Den sikkerhedspolitik, som Børge er talsmand for, er netop forudsætningen for de u-bådes tilstedeværelse, som Børge harcelerer så stærkt imod.

Jeg vil her også stille et direkte spørgsmål til Børge Stride, nemlig hvorfra han har de ejendommelige teser, som han kalder »de kommunistiske langtidsmål«? – Jeg har spurgt flere, men ingen har kunnet genkende disse teser. Jeg kunne forestille mig, at de stammer fra nogle anti-kommunistiske dokumenter fra 1950'erne, hvor den kolde krig huserede overalt. – Dette hænger også godt sammen med de synspunkter, som »Stride Børge« tidligere er fremkommet med. Lad mig i denne forbindelse referere til det tidligere nævnte læserbrev til BT, til indlægget »Hold fast Ritt!« i P&K 3/81, samt til indlæggene »Om at påvirke skoleelever ideologisk« og »Fornuften sejrer!«, begge fra P&K 4/81. – Sidstnævnte indlæg var i øvrigt en co-produktion, skrevet sammen med et medlem af Det konservative Folkeparti. Som afslutning vil jeg konkludere, at det *ikke* er fredsgrupperne, som skader fredens sag, men derimod folk af Børge Strides slags, som mener, at NATO bevarer freden, og at der fortsat skal oprustes, selv om verden i dag rummer A-våben nok til at tilintetgøre vores planet hele 7 gange.

Erik Ole Nielsen,
Kbhvn. mdl. afd.

Til Børge Stride

Der er heldigvis mange, som hører til den flok, der kaldes naive og verdensfjerne mennesker. Det er den store flok, der forsøger at standse oprustning i øst og vest. Som Carl Scharnberg siger om to

Ordet er fortsat frit . . .

tilskuere, der kigger på en stor demonstration:

– De er da idioter, siger den ene.

– Ja, svarer den anden, men der er mange af dem!

I øvrigt kunne det være sjovt at vide, hvad det er for »kommunistiske langtidsmål«, som du skriver om.

Ulla Rasmussen, Odense

Fra afdelingerne

Ordinær generalforsamling

Bryggeri- og Mineralvandsarbejdernes Fagforening for Århus og Omegn afholder ordinær generalforsamling lørdag den 14. april 1984 kl. 9.30 i Århus Kongreshus. Dagsorden ifølge lovene.

På afdelingens vegne
Bjarne Frandsen

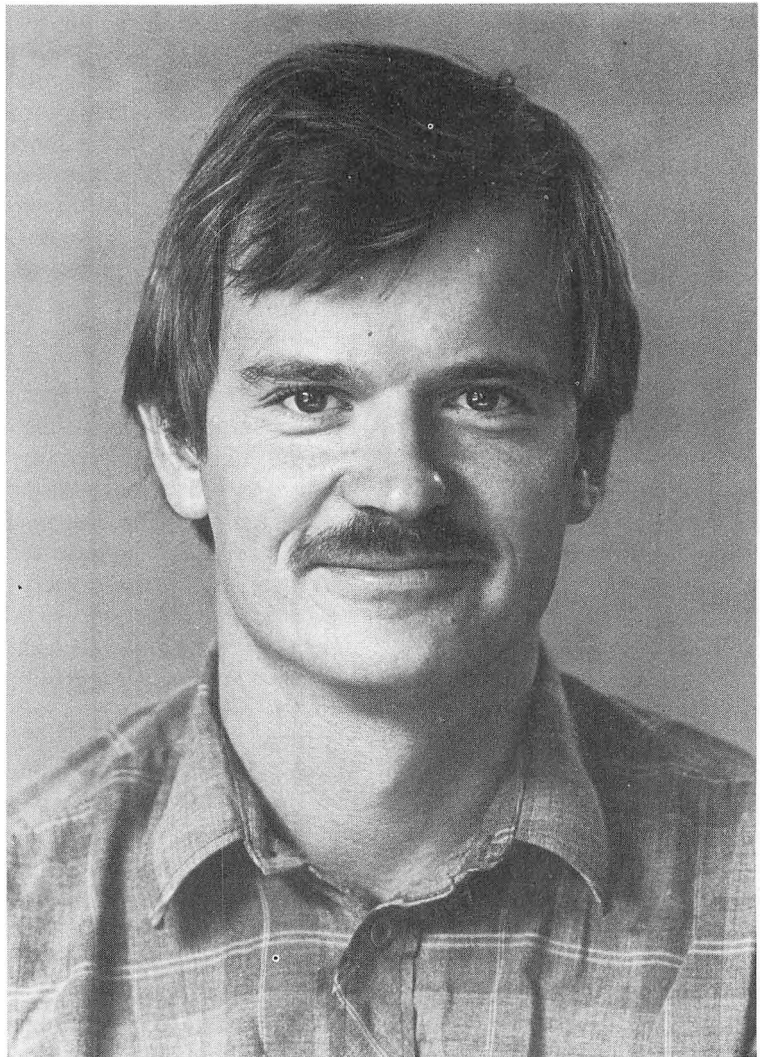
Ny formand for Arbejderbevægelsens U-landsudvalg

Arbejderbevægelsens U-landsudvalg har i dag valgt den 39-årige sekretær i AOF's Landsforbund, Ole S. Hansen, til ny formand. Han afløser LO-sekretær Niels-Jørgen Hilstrøm, der efter eget ønske træder tilbage efter 11 år på denne post.

Ole S. Hansen blev for tre år siden ansat som faglig sekretær i Arbejdernes Oplysnings Forbund efter at han i otte år havde beklædt en tilsvarende stilling i AOF København.

Arbejderbevægelsens U-landsudvalg blev oprettet i 1973 med det formål at drive oplysningsvirksomhed omkring u-landsproblemer specielt i forhold til lønmodtagerne. Udvalgets sekretariat var i forvejen placeret i AOF.

*LO's presse- og
informationsafdeling*

Ny konsulent i forbundet

Forbundet har den 13. februar 1984 ansat Henrik Hansen som ny konsulent.

Henrik Hansen har været bryggeriarbejder på Tubborg siden 1973 og været aktiv både som klubbestyrelsesmedlem og som valgt sikkerhedsrepræsentant.

Indførelsen af den nye teknologi har altid haft Henriks store bevågenhed, og ikke blot indførelsen, men også det arbejdsmiljø, der kommer ud af denne udvikling. Ligesom den store udvidelse af brugen af kemikalier, der i dag uhæmmet indføres på virksomhederne, har haft Henriks store opmærksomhed.

Forbundets forretningsudvalg var ikke i tvivl om ansættelsen. Selv blandt de mange ansøgninger, der var indsendt, stod Henriks kvalifikationer højt. Ligeledes var man ikke i tvivl om, at Henrik ville arbejde energisk og målbevidst til gavn for alle forbundets medlemmer.

Henrik Hansen bydes hermed velkommen til arbejdet med ønsket om, at det må være til gavn for alle.

God arbejdslyst.

FRA FORBUNDET

Forretningsudvalgets sammensætning:

Nordjysk Kreds:

Poul Erik Guldborg

Sydjysk Kreds:

Thomas Olsen

Fyns Kreds:

Jens A. Olsen

Sjælland-Falster Kreds:

Bent Embo

Københavns mandlige afd.:

Holger Foss og Bent Meyer

Københavns kvindelige afd.:

Barbara Kryger og Inge Jensen

Forbundets daglige ledelse:

Preben Mortensen, Anker Skjødt,

Erik Nielsen, Erik Kielberg og

Lone Christensen

Konsulenter:

John Pedersen og Erland Petersen

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE

afholdt onsdag den 7. december
1983.

Fraværende: Anker Skjødt med
lovligt forfald.

DAGSORDEN:

1. Forhandlingsprotokollen
2. Beretning
3. Regnskab
4. Forskellige sager

Ordstyrer: Jens A. Olsen.

1. Forhandlingsprotokollen

Der lå ingen protokoller til godkendelse.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden meddelte, at der ikke var noget på båndet fra forrige FU-møde, den 23. november. Der har nu været teknikere i huset for at oplære nogle flere i opstilling af båndoptageren, således at det ikke skulle kunne gentage sig, at der ikke kom noget på båndet.

Lone Christensen:

Når der nu er sket det, at der ikke er noget på båndet, så må jeg skrive efter mine støttenotater, som er skrevet i tiltro til, at båndet kørte, og så vil jeg bede om, at når referatet foreligger og der evt. er rettelser, at disse så afleveres skriftligt.

2. Beretning

Forbundsformanden indledte beretningen med en omtale af La Cabana konflikten, som kører videre. Blokaden fortsætter og er skærpet. Det er vigtigt, at hele fagbevægelsen slutter op om denne blokade. LO-kongressen har udtalt sig, og deres udtalelser vil blive bragt i decembernummeret af Prop & Kapsel.

Over hele landet vil man nu etablere busser fra næsten hver by til Herning. Vore afdelinger bør koble sig på, så vort forbund også bliver repræsenteret.

Forbundet må dække de udgifter, der vil være, til arbejdstab og fortæring, men samtidig har vi diskuteret retningslinierne, og det er meddelt de københavnske afdelinger, at det kun må være folk, der er på daghold, der deltager, hvor forbundet betaler. Andre har ret til at deltage, men hvis

det er folk på aftenhold, så er det en hel dags løntab, vi skal dække. Det er forbundet med mange udgifter, men vi må naturligvis sige, at det er småpenge imod, hvis sagen skulle blive tabt.

Carlsberg depotet i Herning kan fortsat levere øl til La Cabana, Ritz og Romantica, hvilket betyder, at forbundet har meddelt Bryggeriforeningen i henhold til 2. strejkevarsel, at vi nu vil blokere tilførslen til depotet fra Carlsberg og Fredericia.

Bryggeriforeningen vil ikke godkende dette strejkevarsel. De siger, at man ikke kan varsle strejke på bryggeriet til et depot. Man skal varsle overfor depotet, og det er SID-medlemmer.

Forbundet har kontaktet SID for at meddele dem, at det er deres forbund, der skal meddele strejkevarslet for deres medlemmer. Hvad der så sker, ved vi ikke.

Formanden meddelte, at København og Fredericia har fået underretning om, at vi stopper for leverancen til Herning - lovligt eller ulovligt.

Såfremt vi ikke gør det, må vi sige, at hvis depotindehaveren kan fortsætte leverancen, er vi enormt svækkede, og der er kun én vej, og det er at lukke for tilførslen. Afdelingerne har efterkommet dette. Formanden udtrykte tvivl om, hvorvidt vi generelt kan stoppe for leverancerne til Herning, der er også andre, der skal have øl deroppe.

Om arbejdsfordeling sagde formanden, at der havde været møde i Depotindehaverforeningen om overenskomsten og særtafterne. Erik Kielberg, Bent Meyer og han selv havde været til mødet, og man havde meddelt forenin-

gen, at hvis man går på fordeling, skal man have understøttelse, så må det være sådan, at afdelingen, som modtager papirerne og sender dem videre til forbundet, må sikre sig, at understøttelsen udbetales i henhold til de aftaler, der foreligger.

Aftalerne står i hovedoverenskomsten og betingelserne er:

1. Det skal være dokumenteret, at der er tale om produktionsnedgang.
2. Man skal give det rettidige varsel til A-kassen, og det skal mindst 8 dage forud være meddelt arbejdsformidlingen.

Man meddelte fra Depotindehaverforeningens side, at man ikke ville acceptere, at afdelingerne skulle godkende disse ting. Forbundet vil have godkendt et eller andet sted, at arbejdsfordelingsaftaler er begrundet i salgsnedgang, idet det er offentlige midler, det drejer sig om.

Forbundet meddelte derfor Depotindehaverforeningen, at der ikke blev nogen fordelingsaftaler, hvor afdelingen ikke havde godkendt aftalen.

Hvad der videre sker i sagen vides ikke, men det var formandens fornemmelse, at første gang de får at vide, at forbundet ikke vil godkende en aftale og derfor ikke udbetaler understøttelse, vil man prøve på at forfølge forbundet ad arbejdsretlig vej.

Formanden var optimistisk vedrørende det sidste argument.

På Neptun, Silkeborg, er et medlem faldet og slået sine briller i stykker om fredagen, så han ikke kom på arbejde om mandagen. Bryggeriet betalte brillerne, men ville ikke betale for den 1. dag.

Forbundet skrev til Bryggeriforeningen og bad om et organisationsmøde. Dette blev aflyst, fordi Bryggeriforeningen skrev til Neptun, at de skulle betale fra 1. dag.

Sagen er dermed ude af verden.

Der er sendt cirkulære ud om, at ved tilskadekomst, så skal man under alle omstændigheder meddele dette, så der bliver skrevet rapport.

En sag på Ceres, Århus, vedrørende en tillidsrepræsentant, hvor man, såfremt han ikke tog en truckuddannelse, ikke fortsat ville godkende ham som tillidsrepræsentant.

Forbundet har skrevet til Bryggeriforeningen, at man ikke kunne acceptere, at der nu var nogle andre forudsætninger. Der var møde i Bryggeriforeningen den 6. december, hvor Bryggeriforeningen gav os ret i, at man måtte trække forbeholdet tilbage, men man skrev dog i protokollatet, at man var ved at bygge nogle nye lagerområder, og at man mener det nødvendigt, at alle har truckkort, så man kan afløse hinanden. Det må blive et problem, man må klare internt, men desværre er situationen den, at der ligger arbejdsbeskrivelse for 1980, der ikke er underskrevet.

Det vil sige, når der ikke er underskrevne aftaler, så er det arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet, der er gældende. Problemet kan være, om manden kan være i afdelingen eller ikke. Det er på Ceres, Århus, som mange andre steder. Man har ikke nogen aftaler. En dårlig – underskrevet – aftale er bedre end ingen aftale. Det er umuligt at holde fast i nogle ting, når der

ikke foreligger en aftale.

De eneste steder, hvor arbejdsgiverne afgiver retten til at lede og fordele arbejdet, er de steder, hvor vi indgår aftale. Dette er et problem på mange provinsbryggerier.

Det nytter ikke, at man har aftaleudkast liggende – de skal underskrives – og hvis man ikke kan komme igennem med det, så må man blande organisationen ind i billedet på et tidligere tidspunkt, end vi har været det i forbindelse med Århus.

Vedrørende særaftaler på Carlsminde, hvor man har ret til at sende kvinder hjem, hvis der ikke er beskæftigelse nok, 2, 3, 4 dage om ugen mod en vis form for betaling, har man fundet frem til, at man i stedet for en procentvis betaling, når man blev hjemsendt, kunne aftale et fast dagbeløb hele året. Når man så blev hjemsendt, så skulle bryggeriet ikke betale ekstratillæg i den forbindelse. Samtidig har man aftalt, at man ikke hjemsender mindre end 5 dage – altså ikke mindre end en uge.

Aftalen er begrundet i de ændrede dagpengeregler.

Formanden syntes, at det var en god aftale, og hvis den blev godkendt, skulle forbundet prøve at få den overført til andre bryggerier. Det viste sig imidlertid, at Bryggeriforeningen ikke ville godkende aftalen, og forbundet kunne ikke få at vide, hvad årsagen var.

Vi kunne begrunde og forklare, at der ikke var øgede omkostninger for bryggeriet, hvis hjemsendelserne oversteg en vis andel, også at det kunne betyde bespa-

relser for bryggeriet, men det betød også, at vore medlemmer ikke blev så hårdt ramt.

Det var de ikke lydhøre overfor. Lovens bogstav er altså sådan – man har en overenskomst, og den skal man rette sig efter.

Vores fornemmelse er, at da Albani har opkøbt Carlsminde, vil Albani sikkert ved sin produktionstilrettelæggelse sørge for, at der ikke bliver produktionsstop i Carlsminde, så er der heller ingen grund til for bryggeriet at udbetale 13,00 kr. dagligt til 5 damer hele året, hvis de i forvejen ved, at de ikke vil gøre brug af aftalen.

De sagde ikke dette, men det var vor fornemmelse, at det var grunden.

Forbundet skulle have haft en faglig voldgift vedrørende folk fra Gl. Tap, der var beskæftiget i diverseafdelingen på Carlsberg. Da den blev nedlagt, blev mandskabet overflyttet til andre områder, hvor man fastholdt, at de fortsat skulle bevare det samme akkordtillæg i henhold til en aftale man lavede, da man nedlagde Gl. Tap. Forbundet mente, at der forelå papirer og dokumenter nok til at bevise, at vi kunne vinde sagen.

Ved en gennemgang af sagen – vort klageskrift – måtte vi konstatere, at der var nogle misforståelser mellem TR, afdelingerne og forbundet, der gjorde, at et af vore stærkeste argumenter ikke længere kunne holde. Når vi var i den situation, at vi mistede argumenterne, så kunne vi umuligt køre en faglig voldgift – for vi kunne ikke lave om på argumentationen, når vi havde fremsendt klageskrift.

Afdelingerne og forbundet var enige om, at vi trak den faglige voldgift samme eftermiddag.

Herefter havde vi et organisationsmøde, hvori vi fik fastslået, at nedgangen fra kr. 26,90 til kr. 26,00, som lønnen var i rengøringen, ikke var forhandlet af tillidsrepræsentanterne.

TR havde protesteret imod, at bryggeriet havde taget den beslutning.

Der forelå udskrift fra Arbejdsretten vedrørende de politiske demonstrationer i oktober 1982. Forbundet fik først en udskrift med forkert navn, som blev sendt retur, men har nu fået en ny udskrift. Udskriftet siger ikke noget om, hvad der er foregået, kun at sagen har været for.

Arbejdsretssagen vedr. Fredericia Bryggeri, Ceres i Århus og Albani, hvor man ikke ville læsse øl til Herning, har forbundet måttet erkende, at det var overenskomststridigt, og at tillidsrepræsentanterne ikke havde handlet efter reglerne.

På baggrund af, at det f.eks. er Thomas Olsen i Fredericia, der har meddelt vægringen mod at læsse, vil man gøre organisationsansvar gældende overfor afdelingen. Det samme gælder i Århus, hvor det er Otto Dehn, næstformand i Århus md. afd., der har meddelt vægringen. Svarkriftet siger, at det ikke kan være rigtigt, hvis en afdelingsformand er valgt som tillidsrepræsentant, at man så dermed kan gøre afdelingen ansvarlig. Det betyder, at samtlige valgte afdelingsformænd, som arbejder på bryggerierne, vil være nødt til at nedlægge som TR, fordi man,

hvis man begår en fejl, kan gøre afdelingen ansvarlig.

På Ceres, Århus, er det ikke konstateret, at der reelt har været foretaget en arbejdsvægring. Man truede med, at man ikke ville læsse, men det blev ikke til noget. Derfor bliver medlemmerne dømt på trusler og ikke på gerninger. Det kan ikke være rigtigt.

Forlig i sagen kunne forbundet måske godt gøre vedrørende medlemmerne, så de kunne slippe så billigt som muligt, men vi vil ikke forlige sagen, fordi vi vil fastholde nogle principper.

Vi vil ikke acceptere, at afdelingsformænd skal hænges ud, fordi de også er tillidsrepræsentanter.

Forbundsformanden gik herefter over til at redegøre for sagen vedrørende den kritiske revision, som på sidste møde blev pålagt at gå bilag igennem et år tilbage, på grundlag af deres bemærkninger, der især gik på Erland Petersen. 1983-bilagene er gået igennem, og revisionen er færdige med John Pedersen, Erland Petersen, Viktor Søndergaard og Anker Skjødt. Man mangler at gennemgå Erik Kielberg og Preben Mortensen fra daglig ledelse, derfor fandt formanden det ikke rigtigt at diskutere de bemærkninger, der var kommet til den valgte ledelse, på dette møde.

Han meddelte, at revisionen ikke havde bemærkninger, der tydede på, at man har overtrådt de regler, der er, men revisionen fandt dog visse ting, der kunne være betænkeligt, og det var, at man, når daglig ledelse, udover de får diæter, faktisk har frit slag til at

købe på godt og ondt, og det mener revisionen, der skal være mere præcise retningslinier for. Hvis man får al sin fortæring betalt, er det så rimeligt, at man får diæter ved siden af?

Taxa-regninger skal være noteret hvorfra og hvortil, som der også er udsendt cirkulære om. Det samme gælder, hvis man har haft nogen med ud at spise på forbundets regning. Så skal det være noteret, hvem der har været med, så der er en forklaring. Revisionen kan ikke foretage kontrol, hvis ikke det er påført, hvem, der har været med.

Formanden meddelte, at han under punktet forskellige sager ville komme med et forslag om nedsættelse af et udvalg til behandling af disse ting.

På sidste møde var der anmærkninger fra revisionen vedrørende Erland Petersens forhold.

Der var regninger fra Ydes Hotel i Odense. Revisionen gik tilbage og fandt flere regninger derfra, og man har anmodet hotellet om at bekræfte eller afkræfte, om det virkelig var prisen på disse værelser. Der er meldt tilbage, at det var rigtig nok, hvorefter formanden ringede tilbage til hotellet og sagde, at vor autoriserede revisor har haft en opringning til hotellet og havde talt med én, der sagde, at priserne ikke passede med, hvad det normalt ville koste.

Det kendte hotelejereren ikke noget til.

Formanden kunne ikke forstå, at man undervejs havde ændret forklaring, men det måtte vi tage til efterretning.

Blot er det underligt, at da revisionen ringede, kunne man både forklare priserne og efter spørgsmålet om, hvem der havde skrevet under, sagde hotelejereren, at den person kendte man godt, og at han vist ikke var helt fin i kanten.

Dette måtte man så blot tage til efterretning.

Formanden havde haft en samtale med Erland Petersen om, at når Erland var i Odense, så havde han aldrig sat sine ben på bryggeriet om fredagen. Han var færdig torsdag eftermiddag, hvorefter han tog en overnatning yderligere og derudover en heldagsdiæt, og var i København fredag kl. 11-12 middag.

Erland Petersen havde gjort formanden opmærksom på, at sådan var reglerne, man havde en hjemrejsedag.

Viktor Søndergaard kunne ikke bekræfte, om det var rigtigt eller ej, men mente, at om man blev og overnattede, måtte være afhængigt af, på hvilket tidspunkt, man var færdig på bryggeriet.

Erland Petersen har også et tilfælde, hvor han har været tre dage i Odense, en dag i Assens, og slutter på Svendborg Bryghus torsdag, hvorefter han tager tilbage til Odense og overnatter der, i stedet for at tage hjem. Han tager morgentoget kl. 8.15 og er i København kl. 11. Det er yderligere en overnatning og en heldagsdiæt, som forbundet har skullet udrede.

Formanden kunne godt acceptere, at reglerne måske ikke var helt klare, men ville antaste det moralske i, at Erland ikke tog hjem.

Endvidere har der været et specialarbejderkursus i Odense, der starter kl. 10, hvor Erland var taget afsted dagen før. Det er yderligere en overnatning og en heldagsdiæt. Man kunne sagtens have taget toget om morgenen kl. 7.

Der foreligger Taxa-regninger til over 1.000 kr., som revisionen ikke mener er behørlige. Erland har lavet et svarskrift på det, som betyder, at nogle af tingene kan der ikke svares på i dag, fordi det er andre personer, der skal svare på, om de har givet tilladelse til, at der også kunne foretages privat kørsel. F.eks. har Erland Petersen taget en Taxa, først forbi Anker Skjødt og videre hjem til sig selv.

På Anker Skjødts 40 års fødselsdag har man taget en Taxa fra forbundet til Anker, og så fået lov til at tage en Taxa hjem derfra. Erland har oplyst, at det var Steen Nielsen, der havde givet tilladelserne, men til Ankers fødselsdag var det Viktor Søndergaard. Dette er ikke undersøgt, men der er stadig Taxa-regninger, der ikke er nogen forklaring på.

Dette vil blive undersøgt.

Udover dette, er der spørgsmålet om specialarbejderskolerne. Formanden havde talt med John Pedersen og Erland Petersen for at få at vide, hvordan man afregner med specialarbejderskolerne. Konsulenterne får diæter og transportudgifter betalt. Så skal indtægter fra skolerne tilgå forbundets kasse. Overnatningsudgifter skal påføres regningerne, så forbundet får pengene tilbage. De blev tilkaldt, fordi formanden, da han trådte til, fandt det rime-

ligt at følge konsulenternes ordning, også for de valgte.

Underviser formanden i København i fire timer, får han over 700 kr., hvilket han fandt rimeligt skulle tilgå forbundets kasse, og at han så blot fik en diæt. Han fik også at vide, at sådan var reglerne, hvilket han dog havde konstateret ikke gjaldt for forbundets valgte folk. De har ret til at beholde beløbet, og det er klart, at så gives der heller ikke diæter eller andet fra forbundet.

Erland og John meddelte, at når de havde overstået et halvårssemester, så blev der sendt en regning, og pengene kom så i forbundets kasse.

Denne forklaring blev givet videre til den kritiske revision, og hver gang de møder en diæt, som Erland, John eller formanden har hævet vedrørende undervisning, så skal der også findes en indtægt fra skolerne.

Der er ingen indtægter fra Erland, hvilket blev drøftet med ham. Erland meddelte, at det havde han ikke gjort de sidste 5 år. Det er upræcist at finde frem til, hvem der har givet Erland besked på dette. Det underlige er, at begge konsulenter ikke får samme besked.

Forbundet får fortsat penge for John Pedersens undervisning. Specialarbejderskolerne, der får betaling af staten for de timer, de har, må altså ligge inde med nogle penge, som de ikke har afregnet.

Ved samtaler med skolerne har man fået forklaringer af forskellig art, bl.a. at man har udbetalt til en anden mand, hvor beløbet

dog ikke er hævet. Formanden ville ikke anklage nogen for at have gjort noget forkert, blot sige, at det var mange tusinde kroner, som forbundet ikke har modtaget, fordi man ikke havde sørget for at kræve skolerne. Det må være en administrativ fejl et eller andet sted i forbundet, hvis Erland har fået den besked, som John ikke har fået, at man ikke skal sende regninger til skolerne. Sidste gang vi talte om hotelregninger, var det et spørgsmål om et værelse på Park Hotel i Århus, hvor Erland havde sagt, at han ville betale det beløb tilbage, som ikke passede på hotelværelset. Erlands diæter har været gået igennem for 1983, og på formandens opfordring også for 1982, da det viste sig, at der var en tendens. Denne tendens var også i 1982.

Erland har på Park Hotel i Århus haft dobbeltværelse, hvilket han henviser til at have fået lov til af Ivar Nielsen og Steen Nielsen.

Der er 24 eksempler i 1982, og den ret Erland har fået af Ivar Nielsen, har han ikke brugt før i slutningen af 1982 og i 1983. Her begynder Erland Petersen at bruge dobbeltværelser, hvad han ikke gjorde de første 21 gange i 1982. Spørgsmålet er, om Erlands forklaringer holder.

Hotelregningerne fra Park i Århus er et eksempel, man har afkrævet Erland en forklaring på, men som han ikke har kunnet give. Der ligger 5 tilfælde i 1982 og 1983, og alle 5 gange er der kun en regning på det samlede beløb. Revisorerne bad om, at hotellet fremsendte en specificeret regning for det, den dækker. Det viser sig, at Erland har købt på

regning ved siden af og fået det påført hotelregningen.

På et hotel i Nyborg har man taget allerhøjeste pris på nuværende niveau, og alligevel ligger regningen over dette beløb. Daglig ledelse har haft møde lige forud for dette forretningsudvalgs-møde, og daglig ledelse er enige om, at Erland bør holde op i forbundet. Dette er indstillingen til FU.

Formanden meddelte, at når sagen var med i beretningen, så var det, fordi man måtte stemme beretningen ned, hvis man ikke var enig i den vurdering. Formanden satte sit mandat ind på spørgsmålet, for når revisionen skulle bruge så lang tid, og når man havde konstateret, at der ikke var tale om et enkelt tilfælde, men at det var en tendens, så bør forbundet også tage konsekvensen. Man kan ikke sidde dette overhørigt, især ikke da Erland også har haft en sag i 1981, hvor han måtte tilbagebetale 5 gange diæter, han havde taget for meget. Allerede dengang skulle det have været slået fast, at der var nogle retningslinier, som skulle overholdes.

Hvis forretningsudvalgets flertal beslutter, at man ikke er enig med den daglige ledelse, så har det de konsekvenser, at man må gå videre til hovedbestyrelsen, som eventuelt kan indkalde til en ekstraordinær kongres.

Formanden meddelte, at han var parat til at tage konsekvenserne. Han ønskede ikke at sidde som forbundsformand og være vidne til de uregelmæssigheder, der havde været flere gange og blot

konstatere, at det kunne klares med en tilbagebetaling.

Hovedkassereren har meddelt, at han tager samme konsekvens, men det må være op til den enkelte, hvilken stilling de tager, men de fire tilstedeværende fra daglig ledelse er enige om, at det må være konsekvensen, at Erland Petersen forlader forbundet.

Debat til beretningen

Holger Foss:

Vi sender 100 bryggeriarbejdere m/k til Herning på fredag fra København som blokadevagter ved La Cabana.

Efter samtalen om Carlsberg depotet i Herning med Preben, har vi lukket for leverancerne af øl, men vi har ikke megen fidus til, hvordan det virker, for vi kan kun lukke fra bryggeriet og fra fjernlageret. Vi har ingen indflydelse på, hvad der kommer fra beredskabslagre. I arbejdsfordelingssager er jeg enig i konklusionen, Preben er kommet med.

Erland Petersen-sagen har jeg ikke mange bemærkninger til ud over, at jeg er rystet, og jeg agter at stemme for beretningen.

Preben Mortensen:

Tjenerforbundet har fået en aftale med jernbanefolkene i Herning. De kontrollerer, hvor varerne kommer fra. Viser det sig, at f.eks. Aalborg bestiller varer og omdirigerer det til Herning, så lukker vi for Aalborg. Det er jernbanefolkene, der kontrollerer, at det kun er Carlsberg depoter, der afhenter varer og ikke La Cabana.

Lone Christensen:

Var enig i arbejdsfordelingsaftalerne. Hvis det er sådan, at afdelingerne har godkendt aftalerne, så synes jeg, vi skal acceptere arbejdsfordeling.

På Carlsminde, hvor kvinderne kan blive hjemsendt fra 1-4 dage på en uge, så synes jeg, det er ærgerligt, at der ikke kan komme en aftale igennem. Hvis det omvendt får den konsekvens, nu hvor Albani har opkøbt Carlsminde, som Preben siger, at man så ikke vil stoppe produktionen og sende kvinder hjem, så er det bedre end en aftale for, at der kan hjemsendes.

Jeg er enig i vurderingen af arbejdsretsagen, læsning af øl.

Med hensyn til den revision, der skal være, skal jeg kort sige, at jeg vil godt konkludere det derhen, at forskellen på de betalte regninger i forhold til, hvad det koster at bo på hotel, kan ikke forklares, og det kan ej heller forklares for kongressen. Jeg har i øvrigt tilsluttet mig, at det er en del af beretningen i dag, og dermed har jeg også tilsluttet mig, at det vil have samme konsekvens for mig, som for Preben og Erik.

Bent Meyer:

Vedr. La Cabana er det en god ting, at vi har fået kontakt med folk, som kan sørge for, at de ikke får øl med godsbanen. Vi skal være opmærksomme på, at varerne også kan komme gennem TRANS fra Carlsberg og Tuborgs lagre rundt omkring i Danmark. Vi har 27 forskellige steder i Københavns omegn. Vi må passe på, at der ikke siver øl ud til La Cabana.

Jeg er enig med Preben vedrørende arbejdsfordeling. Der er dog nogle ting, vi må præcisere overfor afdelingerne.

For at acceptere etablering af arbejdsfordeling, skal der være konstateret en salgstilbagegang. Salgstilbagegangen skal være i forhold til salget året før på samme tid.

Hvis man accepterer, at man kan lave arbejdsfordeling om vinteren, fordi man sælger meget om sommeren og lidt om vinteren, så vil der ske en yderligere nedslidning af vore medlemmer, idet det er muligt, at vi ikke slæber så meget om vinteren, men så knokler vi om sommeren.

Vi ved, at det er DfB, der har sagt til depoterne, at de skal etablere arbejdsfordeling, for at depoterne kan få en højere indtægt på årsbasis.

DfB kunne ikke selv tænke sig, og ville aldrig tage en mand i distributionen og sætte ham på arbejdsfordeling, fordi man ikke sælger så meget i en kort periode. Vi skulle måske tage en drøftelse med DfB og sige til dem, at der sker noget på depoterne, som vi ved, at de er ophavsmænd til, som skaber en masse uro, og som kan give nogle kraftige reaktioner.

Med hensyn til konsulenten, så er det naturligvis beklageligt, at noget sådant er sket, men det må så også være glædeligt, at vi selv løser problemerne ved at gøre det på den måde, som daglig ledelse er enig i, hvilket jeg 100 pct. tilslutter mig.

Barbara Kryger:

Angående La Cabana, så er der tilfredshed i vore rækker med den

stilling forbundet har taget. Vi er godt klar over, at det var meget dyrt sidste gang, vi deltog i blokadvagten, og derfor er det nødvendigt at indskrænke udgiften til arbejdstab fremover. Der er stor forståelse i kvindelig afdeling for sagen, men det er svært at forklare – især efter LO-kongressen – hvorfor LO ikke er gået stærkere ind – hvorfor sker der ikke det samme som f.eks. i Hope Computer-sagen. Vi havde forventet, at forbundets repræsentanter på LO-kongressen havde forsøgt at gøre noget.

Har forbundet mulighed for at inspirere LO til en indsats?

Faglig voldgift med diverse-sjakket, er jeg enig i fremstillingen fra Prebens side.

Der har været sendt masser af materiale ind til forbundet, men det har ikke været adskilt, så det er ikke en fejl fra forbundets side. Det er dokumentation, der ikke har været redegjort nok for. Kvindelig afdeling var enig i, at forbundet ikke skulle gå ind og få en faglig voldgift på den sag.

Erlands situation og konsekvensen er vi enige i. Det er en nødvendig konsekvens, og vi stemmer for beretningen.

Preben Mortensen:

Omkring de, der deltager i Herning. Det er ikke forbundet, der tager initiativer til, at f.eks. København sender 100 afsted. Dette af hensyn til, at f.eks. brænderne ikke skal synes, at det er mærkeligt, at forbundet ikke henvender sig til dem. Afdelingerne tager selv initiativ. Forbundet fortæller blot, hvordan retningslinierne er. Vi betaler transport – vi beta-

ler diæter og arbejdstab. Hvis man meddeler et eller andet sted deroppe i Herning, at man kommer, så arrangerer forbundet et måltid mad, som vi også betaler. Faglig voldgift diverse-sjakket Carlsberg. Der er vel ingen, der har gjort noget forkert. Vi har brugt megen tid på at gennemlæse materialet i sagen.

Da vi skulle gennemgå det sidste materiale til brug for sagen, stod vi lige foran kongressen, og her bruger Barbara og jeg to minutter på det sidste stykke papir. Det var så omfattende, at havde vi sat os ned og brugt noget længere tid, ville der have været nogle formuleringer, vi ville have fundet ud af ikke var helt korrekte.

I sidste fase brugte vi for lidt tid, og det var ærgerligt, men det siger os, at selv om vi tror, vi er på sikker grund, så må vi altså nærlæse tingene, så vi er sikre på, at vi ikke kommer i en lignende situation fremover.

Erik Kielberg:

Ved mødet med Depotindehaverforeningen fredag den 2. fremhævede vi, at for at man kunne køre arbejdsfordeling, så skulle man lave aftale med den lokale afdeling og ikke med de ansatte. Jeg har talt med Niels Skyggelund, og han sagde: Hvad pokker er det her for noget. Jeg har indgået en aftale med depotet og fået forelagt, at der er tale om en salgstilbagegang på 23 pct., der siden er vokset til 50 pct. Dernæst har afdelingen lagt dagpenge ud i 7 uger til kolleger, fordi forbundet har nægtet at udbetale understøttelse. Hvis det bliver ved, så vil Niels spørge Arbejdsdirektoratet, om dette er lovligt. I sagen

er der dokumenteret tilbagegang i salget. Niels kan ikke forstå, at når afdelingsformanden har været med i forhandlingen, at forbundet så stadig nægter at godkende, at folk går på arbejdsfordeling. Dette har betydet i denne sag, at vi nu har fået afskediget to mand hvert sted, og det vil sige, at vi får aldrig de folk i arbejde igen. Vi skal prøve at kigge på, at når formanden har fået bevist tilbagegang i salget, så er der grundlag for en fordeling.

Preben Mortensen:

Jeg forklarede Niels sagens indhold i går. Som tidligere hovedbestyrelsesmedlem ved Niels godt, at vi ikke har kunnet tage stilling til arbejdsfordelingsaftaler på det tidspunkt, vi fik deres aftale tilsendt. De 50 pct.'s tilbagegang er kun konstateret i en måned, oktober 82 og oktober 83. Det må være et helt år, der er tale om.

Hvis vore afdelinger får dokumentation for salgsnedgang, så vil FU også godkende arbejdsfordelingsaftaler.

Efter dette FU-møde, vil der blive åbnet for dagpenge til vore kolleger, der er på arbejdsfordeling, ifølge de aftaler, Niels har lavet. Dette er Niels orienteret om.

Jeg tror ikke, vi kan inspirere LO mere, end vi har gjort i Herning-sagen. Anker Skjødt gør alt, hvad han kan i denne sag. Han har mange kontakter med LO-folkene, og gør alt mellem himmel og jord for at få folk til Herning.

Vi bliver rost meget for vore initiativer i sagen. Men LO finder med deres jurister, at de hele tiden skal balancere på grænsen af,

hvad der er lovligt. Det samme gjaldt jo deres gode fredsinitiativ.

Inge Jensen:

Manglende underskrifter på aftaler. Vi må gøre noget ved problemet. Skal vi ikke rette henvendelse til afdelingerne om spørgsmålet.

Konsulentsagen, jeg er enig i daglig ledelses stillingtagen. Vi er selv meget nøjeregnende med vore udgifter og slår meget hårdt ned, hvis der sker uoverensstemmelser og unøjagtigheder. Jeg stemmer for beretningen.

Preben Mortensen:

Alle afdelingsformændene er samlet på næste hovedbestyrelsesmøde, her kan vi præcisere, hvor vigtigt det er, at aftaleforhold er i orden.

Vedr. arbejdsfordelingsordninger på depoter, så vil vi indskærpe, hvordan man forhandler dette spørgsmål. Depotindehaverforeningen er også interesseret i, at der laves ens aftaler afdelingsvis. Efter vort møde i dag skriver vi et cirkulære i morgen til afdelingerne og giver retningslinierne.

Bent Meyer:

Når der på depoter er en tilbagegang på 23 og 50 pct., så må der være nogle ganske bestemte ting, som forårsager dette.

Det kender vi godt. Det er afgiftstigninger og det er andre perioder, hvor der er uregelmæssigheder i leveringen, så hamstres der i en periode, hvor salget stiger. Hvis man skal have arbejdsfordeling i februar, så må det være februar sidste år, hvis salg der gæl-

der som grund for, om man siger ja eller ej, og ikke disse forskellige årsager.

I København vil vi kræve, at ingen indgår en arbejdsfordelingsaftale før fagforeningen har været inde i billedet.

Jeg ved godt, at det ikke altid er så nemt i provinsen, for der er der afdelingsformænd, der arbejder på depoterne, og så må man gribe sagen anderledes an.

Til det, Kielberg sagde om 50 pct.'s tilbagegang, vil jeg sige, hvis det var reelt, så ville vi godt acceptere det, men det er ikke reelt, tingene bruges på en forkert måde.

Hvis forbundsformanden har nogen mening derom, så ville vi gerne høre, om det var en idé at rette henvendelse til DfB vedr. hele depotområdet. I København føler vi det, som om vi bevæger os på en krudttønde. Hver dag sker der noget på depoterne, og der bliver større og større utilfredshed, og vi ved, at det går på, at DfB giver direktiver til vore depotmedhjælpere.

Preben Mortensen:

Var enig i, at der bør rettes en henvendelse til DfB, men det skulle så være efter formandskonferencen.

Afdelingsformændene må forstå, hvorfor vi gør dette.

Preben var sikker på, at når tingene blev drøftet med formændene, ville de være enige i konklusionen.

Nyborg og 50 pct., det er ikke tilfældigt.

Man sælger Brugs-øl 40 kr. billigere end normalt øl.

Der er meget billigt øl på Fyn. Hvis man når op på 10 pct. billig øl, så bliver der ikke nogen små bryggerier tilbage. Tendensen må blive, at der kommer en salgstilbagegang på Carlsberg og Tuborg, hvis der bliver ved med at komme billigt øl på markedet.

Jens Olsen:

Omkring Herning, da vil Odense afd. arrangere bustur den 6. januar med 40-50 medlemmer.

Niels Skyggelund har fået besked på, at der var lukket for understøttelse, indtil der er taget en beslutning om arbejdsfordeling.

Erik Kielberg:

Niels Skyggelund gik med til fordeling på grund af en salgstilbagegang på 23 pct. Den er siden vokset til 50 pct. Salget fra 1.10. 82 til 1.10. 83 er gået tilbage med 23 pct.

Bent Meyer:

Jeg kan godt gå med til Prebens fremgangsmåde med udsendelse af cirkulære til depotmedlemmer, men jeg vil gerne have med, at for at gå med til noget sådant, skal man kunne dokumentere, at der er tilbagegang. Bent spurgte Kielberg, om han var orienteret om, hvorvidt det var på Carlsberg eller Tuborg depotet, salgsnedgangen på 23 pct. var.

Erik Kielberg:

Både på Carlsberg og Tuborg depoter er der salgsnedgange, som er vokset til 50 pct. Det er begrundet i billig-øl, at salget er gået tilbage.

Bent Meyer:

De faktiske tal viser ikke, at depoterne er gået så meget tilbage.

Beretningen blev godkendt.

3. Regnskab

Regnskabet for september og oktober 1983 blev godkendt.

Efter en debat om den nuværende opstilling over regnskabet til FU besluttede FU:

at regnskabet fremover skal forelægges kvartalsvis i FU til godkendelse.

Opstillingen over regnskabet skal indeholde oversigter over indtægter og udgifter, så FU får en hurtig indsigt i, hvor forbundet står økonomisk, med henblik på at gribe ind, hvis der sker en forrykkelse i forbundets økonomi. Budgetoversigter skal indgå i de fremtidige oversigter til FU.

4. Forskellige sager

Preben Mortensen:

Urafstemningen over kongresforslaget om antal delegerede, som vi lagde principper for på sidste FU-møde, finder sted med påbegyndelse senest 2. januar 1984. Afstemningen løber så i januar 1984.

FU tilsluttede sig afstemningsperioden.

Preben Mortensen:

Valgte til udviklingsudvalget er kongresvalgte. Harly Didriksen, Randers, er trådt ud af udviklingsudvalget. En suppleant fra

Randers er trådt ind i udviklingsudvalget. Dette er ikke korrekt, da man er kongresvalgt til udvalget for 4 år.

FU besluttede, at Randers repræsentanten er Nordjyske Kreds' repræsentant i udvalget.

Sydjyske Kreds' repræsentant i udvalget er Allan Nielsen fra Horsens.

Udvalget udvides med 2 medlemmer, 1 repræsentant fra Fyns Kreds samt 1 repræsentant fra Sjælland-Falster Kreds.

Kredsene vælger selv deres repræsentanter til udviklingsudvalget indtil næste kongres.

På næste kongres vælges der til udvalget efter de normale regler for valg.

1 repræsentant fra hver af de 4 kredse samt repræsentanter fra de københavnske afdelinger, og fra den daglige ledelse i forbundet.

Der skal også være mulighed for, at aktuelle virksomhedsrepræsentanter er repræsenteret i udvalget.

Thomas Olsen, Fredericia, sidder i det nuværende udviklingsudvalg som repræsentant fra det mest moderne bryggeri, vi kender.

Preben Mortensen:

Der er udsendt følgende cirkulærer til afdelingerne:

Nr. 43: Karensdag ved 1. sygedag. Vores fortolkning af loven er: Arbejdsgiverne skal betale sygeløn fra 2. hele fraværsdag.

Nr. 44: Taxaregninger, som forbundet godtgør, skal påføres hvorfra og hvortil kørslen er sket, ellers sker der ingen godtgørelse af taxaregninger.

Bent Embo:

Hvordan dokumenterer man togudgifter, hvis man ikke bruger togkørsel, men egen bil, når man er ude i et forbundsærinde?

Erik Nielsen:

Man undersøger de billetpriser, der dækker transporten og skriver disse beløb på til godtgørelse af transportudgifter.

Det blev fastslået, at man *mindst* skal have dækket, hvad togbilletterne koster, når man rejser for forbundet.

Inge Jensen:

Hvornår kan man tillade sig at komme med en taxabon til forbundet? Var på arbejde til en halv time før dette møde, og tog derfor en taxa.

Preben Mortensen:

Vi har ingen faste retningslinier endnu, men vi kan selvfølgelig se på nogle faste retningslinier.

Gennemgik den omdelte forretningsorden.

Der er modtaget protokollat om bonusaftale i Horsens (Ceres), der betød 50 øre mere pr. time.

Der er skrevet til to kongressekretærer, at de skal komme ind i forbundet og redigere protokollen fra kongressen.

Københavns kvindelige afdeling har orienteret om, at Barbara Kryger er valgt som formand for afdelingen.

Københavns mandlige afdeling har sendt tre resolutioner, som er vedtaget på afdelingens generalforsamling i november.

Fra LO er modtaget pjece fra arbejdsmiljøafdelingen om ar-

bejdsmiljø 83. Det er en udmærket pjece, som vi har bestilt 100 af til HB og afdelingerne. Der kan bestilles flere om ønsket. Sikkerhedsrepræsentanter, der deltager i kvartalsmøder, får også en pjece.

Bent Meyer:

Forbundsformanden bør meddele, at vi har tiltrådt de på kongressen vedtagne udtalelser i vore resolutioner.

Holger Foss:

De behøver ikke at blive læst op, men det er jo blevet almindeligt, at afdelingens resolutioner bliver bragt i Prop & Kapsel, og vi vil gerne have dem med der.

FU tog de omtalte sager til efterretning.

Mandlig afdelings resolutioner bringes i Prop & Kapsel.

Preben Mortensen:

Mineralvandsafgiften: Regeringen havde ændret signaler, således at den krone, der var foreslået på mineralvand også kommer til at gælde læskedrikke. Spørgsmålet var: Skulle vi fortsat protestere, for det betød jo, at der nu var status quo.

De radikale og Fremskridtspartiet har så stillet det ændringsforslag, at afgiften for læskedrikke bliver 35 øre og for mineralvand 80 øre.

Mineralvand er det efter Bryggeriforeningens mening ikke så vigtigt at følge op, når der nu er gået hul på, at læskedrikke også beskattes.

Bryggeriforeningen opfatter, at det er de mindre mineralvandsfabrikker, det går ud over.

FU var enige i, at vores beskæftigelse vil gå meget stærkt tilbage ved de påtænkte afgiftsstigninger.

Vi fastholder vort foretræde for udvalget og protesterer mod afgiftsforhøjelser, som vil skade vores beskæftigelse.

Orienterede om, at Antonsen, Bryggeriforeningen, har meddelt, at ølafgifter nu skal indekseres, så afgiften automatisk stiger.

Man er usikker overfor EF-bestemmelserne. Ved rejse mellem EF-landene må man nu indføre 2 liter øl, fra nytår må man indføre 4 liter øl, og om to år er der fri indførelse af øl til eget forbrug.

Det kan betyde op til 90-100.000 hl øl om året, der på den måde bliver dækket af folk, der kører over grænserne.

Prisniveauet på dansk øl vil stige i forhold til tysk øl. Antonsen ville gerne have, at vi tog dette op.

Der var brev fra Lolland-Falster Bryghus: A/S Odin har overtaget aktiekapitalen i Lolland-Falster Bryghus. De er ikke medlemmer af Bryggeriforeningen.

FU tog sagerne til efterretning.

Var opmærksom på, at vi ikke mister kontrollen med, at overenskomsttaftaler, vi har, skal overholdes, selv om arbejdsområder er overtaget af ikke-medlemmer af Bryggeriforeningen.

Hovedbestyrelseskonferencen afholdes fra 16.-20. januar 1984 på Grand Hotel i Odense, som er fagbevægelsens hotel. Dagsprisen er kr. 450,- med morgenmad, frokost og aftensmad og kaffe et par gange.

Dette er et specielt tilbud, fordi vores Odense afdeling har aktier i foretagendet.

Normalt bruger vi ikke Grand Hotel, grundet prisklassen.

Vi har bedt LO's juridiske afdeling stille med en repræsentant på konferencen. Helst én, der har været med til at udarbejde pjecen »Det kan betale sig at samarbejde«.

Forbundet har modtaget brev fra de to afdelinger i København om, at de gerne vil gå over til 14-dages træk af kontingentet.

Hvis man kan få en ordning, så det kan lade sig gøre, må vi meddele samtlige afdelinger det, så andre kan komme med. Tidligere undersøgelser har vist, at trækket skal sættes ind manuelt, men vi undersøger, om det kan lade sig gøre.

Erik Nielsen:

Vi holder møde med en konsulent for KD-Data for at høre, hvad der kan lade sig gøre.

Bent Embo:

Jeg fristes til at tage en gammel travert frem. Jeg har tidligere rykket for, at man skulle gå over til 14-dages kort. Det må være lettere – det må kunne lade sig gøre.

Jens Olsen:

Jeg kan huske, at en af årsagerne var, at vi kun kunne bruge de kort, der var, og det var 8-dages kort.

Bent Meyer:

Den gamle hovedpine, som Bent Embo refererer til, var, at vi

skulle sidde og skrive optiske tal. Det skal man ikke mere.

Preben Mortensen:

Det må kunne lade sig gøre at bruge 14-dages kort, nu vi selv taster ind. Vi undersøger sagen. Vedrørende Ivar Nielsens LO-pension, som vi har betalt med 4.800 kr. til et år efter Ivar Nielsens fratræden, har det ikke været muligt at finde ud af, hvor beslutningen er taget. Det kunne være en selvbestaltet bevilling fra Poul Mathiesens side, som nævnt af Viktor Søndergaard. Steen Nielsen har afviklet sine ting, han har afhentet sin kapitalpension, og han har skrevet papirerne til efterløn.

I forbindelse med revisionen og deres bemærkninger til regnskabet, må det være rigtigt, at vi nedsætter et udvalg, der arbejder med, hvilke retningslinier og regler, der er for udbetaling og dækning af udgifter i forbindelse med faglige aktiviteter.

Udvalgets forslag til regler skal så godkendes her i forretningsudvalget.

Problemet har været, hvorvidt forbundets daglige ledelse har haft ret til at forvalte midlerne, som de er forvaltet. Det er os, der træffer beslutningerne – det er os, der har haft ret til at sige, vi giver provinsen et måltid mad, når de er her osv.

Forbundsledelsen træffer beslutning om dette, derfor må der være nogen med i udvalget ude fra. Der må gerne komme meget stramme regler, men der må være mulighed for at være fleksibel.

Man handler under ansvar, og så må den kritiske revision sige til, hvis de føler, man har overtrådt sine beføjelser.

De to kritiske revisorer bør sidde i udvalget, de skal jo kontrollere, at de vedtagne regler overholdes. Der skal også sidde en fra forbundets daglige ledelse og gerne nogen ude fra.

Barbara Kryger:

Det er en god idé med et udvalg. Foreslog, at de to kasserere fra de københavnske afdelinger går ind i udvalget. De har kontakt med, hvad der hentes af arbejdstab og andre ting. Skal man have diæter, hvis man får fuld forplejning?

Preben Mortensen:

Det er nogle af de spørgsmål, revisionen har rejst, og som udvalget må behandle.

Udvalget må tilrettelægges.

De to københavnske kasserere, de to revisorer samt en repræsentant fra forbundets daglige ledelse er foreslået til udvalget.

Holger Foss:

Forslaget om de to københavnske kasserere, det har vi noget imod. Det bør hedde en repræsentant fra de to afdelinger. Der skal være styring, moral og meget andet. Der skal være erfaring for, hvad der ligger til grund for, som det er i dag.

Preben Mortensen:

Det betyder, at det er mennesker, der bor her i huset, der kommer i udvalget. Måske er det ikke kor-

rekt. Vi bør have provinsrepræsentanter med, for det er folk fra provinsen, der kender til rejser. Forbundets daglige ledelse vil også drøfte, hvordan vi mener, reglerne skal være. Preben mente heller ikke, at det skulle være de københavnske kasserere.

Barbara Kryger:

Der er andre problemer. Folk fra provinsen kommer rejsende. De skal være repræsenteret i udvalget.

Bent Meyer:

Jeg er indforstået med, at der skal være repræsentanter fra København og provinsen. Folk fra huset kan godt være med i udvalget.

Preben Mortensen:

Udvalget skal ikke være for stort, men folk der ved, hvad det er for problemer, vi kan møde. Foreslog de to kritiske revisorer og hovedkassereren, og så udpeges en fra FU, fra København og fra provinsen.

Bent Meyer:

Jeg kan ikke tiltræde formandens forslag. Jeg er bange for, at selv om Preben siger, at udvalgets arbejde skal tilbage til FU og have tingene godkendt, må vi være forsigtige med, hvad vi gør. Der skal være erfarne folk i det udvalg. Der skal ekspertise med i udvalget.

Preben Mortensen:

Det kommer der også med mit

forslag. Jeg fastholder forslaget om et udvalg på 5 personer.

Jens Olsen:

Jeg foreslår et udvalg med 7 personer.

Holger Foss:

Jeg tilslutter mig Preben Mortensens forslag og foreslår Bent Meyer fra København til udvalget.

Barbara Kryger og Jens Olsen:

Trak deres forslag vedrørende udvalgets sammensætning.

Udvalgets sammensætning blev:

De to kongresvalgte revisorer, én fra forbundets daglige ledelse, Bent Meyer fra København og Thomas Olsen fra provinsen.

Erik Kielberg:

Poul Erik Guldborg rejste spørgsmålet Landkjærs Mineralvandsfabrik på sidste forretningsudvalgsmøde, og hvad vi i forbundet har liggende vedr. sagen.

Forbundet har intet liggende fra Poul Erik Guldborg i sagen.

Der har været et møde i Aalborg, hvor man var enige i, at Esther Larsen og Poul Erik Guldborg skulle ordne overflytningen af dem, der arbejder på Landkjær fra SID til vort forbund.

Den 2. september 1982 var der møde igen, hvor vi så på sagen. Poul Aagaard, forretningsfører for transportgruppen i SID,

skulle undersøge, om afdelingen eller distriktet deroppe havde henvendelser fra SID's medlemmer om, at de ikke ønskede at blive overflyttet som medlemmer i vort forbund.

På et efterfølgende møde oplyste formanden fra SID's afdeling i Aalborg, at problemet med overflytninger fra SID til vort forbund er, at nogle af SID's medlemmer, der arbejder på Landkjær er under 18 år, og at vi kun optager medlemmer på 18 år og derover. SID's folk i Århus forstår ikke, at vi ikke vil overflytte deres medlemmer under 18 år til os. Disse medlemmer vil, hvis øvrige medlemmer overflyttes til os, stå uden arbejde.

Dem, der arbejder på Landkjær er organiseret i SID's fabriksgruppe.

Poul Erik Guldborg:

Der ligger breve fra 1980, hvor forbundet fik en henvendelse fra Nordjysk Kreds om bryggeriet Landkjær. Steen Nielsen skulle tage sig af sagen, og han og jeg har været på Landkjær sidst i 1980. Jeg fik at vide, at jeg ikke havde noget at gøre på det bryggeri, for nu var det forbundets sag.

Vi fik overenskomst med Saltum Houlbjerg, og Steen Nielsen afleverede en overenskomst fra Faxe til Landkjær. SID har altid haft problemer med Landkjær, og al korrespondance jeg har fået, kan man finde i forbundet, for det er afleveret der. 17-årige kører trucks på Landkjær, så det er vel ikke noget problem. Der har været en masse om det bryggeri.

Preben Mortensen:

Har SID overenskomst, der dækker Landkjærs Mineralvandsfabrik? Det er det, spørgsmålet går ud på. De er ikke organiserede på Landkjær. Det er problemet.

Holger Foss:

Når de ikke er organiserede, så skal de ikke overflyttes.

Erik Kielberg:

SID's hovedforbund har ikke overenskomst, den lokale afdeling kan godt have en særoverenskomst uden om forbundet.

Landkjær er ikke Poul Aagaards område, det er fabriksgruppen. Men SID kan ikke finde ud af, hvor Landkjær-folkene er organiseret.

Preben Mortensen:

Jeg foreslår, at vi må have et møde med SID om de overenskomstmæssige forhold, hvor vi får et stykke papir på, hvem der skal oprette overenskomst på virksomheden.

Jeg vil ikke tage sagen, uden der er en helt klar aftale mellem vort forbund og SID om, hvem der skal ordne forholdene hos Landkjær.

Inge Jensen:

Mente ikke, at der stod noget i forbundets love om, at man skulle være 18 år for at være medlem.

FU var enige i, at vi beder om et møde med SID, hvor vi får en klar stillingtagen fra SID vedrørende hvem, der skal ordne forholdene på Landkjær.

Efter mødet i SID tager vi sagen op igen.

Preben Mortensen:

Som formand er jeg også formand for A-kassen. Det giver et tillæg på ca. 1.000 kr. årligt.

Jeg vil godt foreslå, at vi afskaffer dette tillæg.

FU: Tillægget blev afskaffet.

Thomas Olsen:

Thomas Olsen påpegede, at HB-konferencen faldt sammen med RAS-kurset for provinsen. Hvis det derfor kneb med at skaffe folk til RAS-kurset, havde man mange at tage af i Fredericia.

Lone Christensen:

Vi har suppleanter på listen til RAS-kurserne. De går ind først. Bryggeriforeningen har meddelt, at de lokale arbejdsgivere tilsyneladende nogle steder kun er indstillet på, at der skal én med fra hver arbejdsplads. Hvis vi lokalt i Fredericia kan aftale med arbejdsgiveren, at der kommer flere på RAS-kurser, og vi mangler deltagere, vender jeg tilbage til spørgsmålet.

Poul Erik Guldborg:

Meddelte, at der skulle bygges tre mineralvandsfabrikker på Grønland – 38 mill. øl og 16 mill. vand. Derved forringes eksporten til Grønland.

Preben Mortensen:

Projektet er ikke Carlsberg/Tuborg eller Faxe. Man kan ikke eje jord på Grønland. Udviklingsudvalget har taget sig af sagen og laver en fyldig rapport.

Preben Mortensen ville gerne

have forretningsudvalgets tilslutning til, at den daglige ledelse i forbundet bemyndiges til afvikling af konsulent Erland Petersens forhold.

Erland Petersen blev herefter anmodet om at forlade mødet.

Mødet fortsat uden Erland Petersens deltagelse:

Preben Mortensen:

Jeg vil godt foreslå, at vi afvikler med Erland Petersen, så forbundet ikke får en dårlig omtale. Det er sagen, det drejer sig om, ikke personen.

Vi, den daglige ledelse, foreslår, at Erland Petersen opsiges som andre ansatte med afgang 1. marts eller 1. april 1984 samt, at Erland Petersen ikke fungerer i opsigelsesperioden.

FU:

Den daglige ledelse afvikler med Erland Petersen. Erland Petersens sidste løn bliver frem til 1. marts 1984. Tilgodehavende ferie afholdes i denne periode.

Preben Mortensen:

Dette er en værdig beslutning for forbundet.

FU:

Var enig i, at der skal ansættes en ny konsulent og i, at det udmærket kan være en bryggeriarbejder. Vi har kvalificerede folk. Alle ansøgninger til jobbet skal behandles i FU.

Stillingen averteres i Prop & Kapsel.

Næste forretningsudvalgsmøde afholdes onsdag den 4. januar kl. 13.00.

Mødet slut.

Forretningsudvalgets sammensætning:

Nordjysk Kreds:

Poul Erik Guldborg

Sydjysk Kreds:

Thomas Olsen

Fyns Kreds:

Jens A. Olsen

Sjælland-Falster Kreds:

Bent Embo

Københavns mandlige afd.:

Holger Foss og Bent Meyer

Københavns kvindelige afd.:

Barbara Kryger og Inge Jensen

Forbundets daglige ledelse:

Preben Mortensen, Anker Skjødt,

Erik Nielsen, Erik Kielberg og

Lone Christensen

Konsulent:

John Pedersen

EKSTRAORDINÆRT FORRETNINGSUDVALGSMØDE

afholdt torsdag den 8. december 1983.

Forretningsudvalgsmødet blev afholdt med telefondeltagelse fra provinsrepræsentanterne.

Anker Skjødt var fraværende med lovligt forfald.

Københavns kvindelige afdeling: Jytte Hansen deltog som suppleant for Inge Jensen.

Sydjysk Kreds: Thomas Olsen deltog i mødet ved orientering om mødets indhold, efter mødet var afsluttet.

Preben Mortensen:

I går, onsdag den 7. december 1983, havde jeg en samtale med konsulent Erland Petersen, hvor jeg orienterede Erland Petersen om, at forretningsudvalget havde besluttet, at Erland Petersens afgang skete med løn frem til 1.3. 1984, samt at tilgodehavende ferie skulle afvikles i perioden frem til 1.3. 1984.

**ORDINÆRT
FORRETNINGS-
UDVALGSMØDE I
A-KASSEN**

afholdt onsdag den 7. december 1983.

DAGSORDEN:

1. Beretning
2. Forskellige sager

Anker Skjødt fraværende.

1. Beretning

Kassen har til afdelingerne udsendt *cirkulære nr. 23/1983* vedrørende udbetaling af dagpenge i forbindelse med jul og nytår 1983, endvidere er der udsendt *cirkulære nr. 24/1983*, vedrørende indbetaling af medlemsbidrag for december 1983, og afslutning af årsregnskab.

Der er i skrivelse af 24. november 1983 til Arbejdsdirektoratet meddelt sammensætningen af A-kassens hovedledelse efter den

ekstraordinære kongres den 18.-19. oktober 1983.

Ifølge den foreliggende skriftlige beretning er der i oktober 1983 optaget 16 mænd og 0 kvinder, i alt 16 medlemmer.

Der er udmeldt 106 mænd og 50 kvinder, i alt 156 medlemmer. Medlemstallet var ved udgangen af oktober 1983 i København 3619 mænd og 1219 kvinder, i provinsen 2385 mænd og 676 kvinder, i alt 7899 medlemmer.

Erland Petersen har så her til morgen, den 8. december 1983, meddelt, at han kræver 1/2 års opsigelse som funktionær. Hvis vi ikke opfylder dette krav,

lægger Erland Petersen, gennem en sagfører, sag an mod forbundet med krav om dokumentation for, at 1/2 års opsigelse ikke overholdes.

Den daglige ledelse i forbundet er enige om at indstille:

På baggrund af Erland Petersens krav, meddeler vi Erland Petersen, at vi betragter ham som afgået med øjeblikkelig virkning. At den løn, Erland Petersen har fået udbetalt frem til 31/12-83, kræves ikke tilbagebetalt, såfremt Erland Petersen afvikler tilgodehavende ferie og færdigskriver konsulentrapporten til Teknologistyrelsen.

Den 28 september 1983 var anmeldt	565 arbejdsløse
Den 26. oktober 1983 var anmeldt ..	818 arbejdsløse
således:	
262 arbejdsløse mænd i København .	7,2 %
222 arbejdsløse mænd i provinsen ...	9,3 % mænd 8,1 %
172 arbejdsløse kvinder i København	14,1 %
162 arbejdsløse kvinder i provinsen	23,9 % kvinder 17,6 %
<hr/>	
818 arbejdsløse	10,3 %

Indtægten i oktober har været:

Medlemsbidrag	kr.	1.331.736,00
Aconto til understøttelse	kr.	1.200.000,00
Efterløn	kr.	200.000,00
<hr/>		
I alt	kr.	2.731.736,00

Udgiften i oktober har været:

Understøttelser	kr.	5.846.259,00
Frikontingenter	kr.	2.562,00
Efterløn	kr.	6.467.426,00
Feriedagpenge	kr.	138.418,00
<hr/>		
I alt	kr.	12.454.665,00

Et enigt *forretningsudvalg* tilsluttede sig den daglige ledelses indstilling i sagen.

Beretningen godkendtes.

Mødet hævet.

2. Forskellige sager

4 ankesager er afgjort, A-kassen er gjort eneansvarlig, og skal derfor tilbagebetale i alt kr. 22.364,00.

Mødet hævet.

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE I A-KASSEN

afholdt onsdag den 4. januar 1984.

DAGSORDEN:

1. Forhandlingsprotokollen
2. Beretning
3. Forskellige sager

Bent Embo valgt til dirigent. Alle mødt.

1. Forhandlings- protokollen

Forhandlingsprotokollen fra ordinært *forretningsudvalgsmøde* den 23. november 1983 og den 7. december 1983 godkendtes.

Den 26. oktober 1983 var anmeldt . 818 arbejdsløse
Den 30. november 1983 var anmeldt 862 arbejdsløse
således:

272 arbejdsløse mænd i København .	7,5 %
260 arbejdsløse mænd i provinsen ...	10,9 % mænd 8,8 %
169 arbejdsløse kvinder i København	14,0 %
161 arbejdsløse kvinder i provinsen	24,0 % kvinder 17,6 %

862 arbejdsløse 10,9 %

Indtægten i november har været:

Medlemsbidrag	kr.	1.306.704,00
Medlemsbidrag for efterlønsmodtagere ...	kr.	216.720,00

I alt kr. 1.523.424,00

Udgiften i november har været:

Dagpenge	kr.	10.226.552,00
Feriedagpenge	kr.	117.384,00
Efterløn	kr.	5.117.588,00

I alt kr. 15.461.524,00

Beretningen godkendtes.

2. Beretning

Kassen har til afdelingerne udsendt *cirkulære nr. 25/1983* vedrørende *forhøjelse af kontingentet til administrationskassen*.

Kassen har fra Arbejdsdirektoratet modtaget bekendtgørelse nr. 550 vedrørende arbejdstilbud til ledige. Kassen har endvidere modtaget skrivelse af 19. december 1983, hvori arbejdsministeriet meddeler bevilling til støtte for deltagelse i erhvervsforberedende uddannelse for unge, på nuværende niveau indtil den nye finanslov er vedtaget.

Ifølge den foreliggende beretning er der i november optaget 15 mænd og 5 kvinder, i alt 20 medlemmer. Medlemstallet var ved udgangen af november 1983 i København 3605 mænd og 1204 kvinder, i provinsen 2373 mænd og 669 kvinder, i alt 7851 medlemmer.

Medlemstallet var ved udgangen af november 1983 i København 3605 mænd og 1204 kvinder, i provinsen 2373 mænd og 669 kvinder, i alt 7851 medlemmer.

3. *Forskellige sager*

Som det tidligere har været omtalt, mangler der afregning for månederne oktober 1983 og november 1983 fra kassereren i Køge afdeling. Kassereren har ikke reageret på de breve, som er fremsendt. Der er i brevene gjort opmærksom på, at såfremt forbundet ikke fik kontakt med kassereren, eller han afregnede med forbund og A-kasse, kunne forbundet komme i den situation, at der måtte foretages en anmeldelse til politiet. Forbundet har bedt Revisionsinstituttet af 1920 skrive en rapport, og den lyder således:

Den 28/12-1983 har vi sammen med forbundets hovedkasserer forsøgt at komme i forbindelse med kassereren for forbundets Køge-afdeling. Vort besøg var anmeldt i rekommanderet brev af 21/12-1983.

Forbundet har, dels pr. telefon og dels pr. brev af hhv. 26/10 og 12/12 1983, forsøgt at komme i forbindelse med kassereren og formå ham til at aflevere afdelingens bøger og bilag samt kasse-, sparekasse- og girobeholdninger. Grunden til forbundets krav om udlevering af afdelingens bøger og værdier er, at der endnu ikke er indsendt indgået kontingent for månederne oktober og november 1983. For månederne forud er kontingentet fra medlemmerne først indsendt med 1 eller 2 måneders forsinkelse, hvilket også er påtalt. I forbindelse med vort besøg i Strøby har vi foranlediget sparekasekontoen i SDS i Køge spærret indtil videre.

Vi henvendte os derefter på posthuset i Køge for at få oplyst, om forbundets rekommanderede brev af 21/12-1983 var modtaget af kassereren. Posthuset oplyste, at brevet var eftersendt til en ny adresse, og dette skulle være modtageren i hænde den 23/12-1983. Det kunne ikke oplyses, om brevet var modtaget af adressaten.

Vi henvendte os herefter til postgirokontoret vedrørende afdelingens girokonto. Den overfor forbundet sidst oplyste saldo er pr. 27/12-1983 kr. 6.222,05, hvilket beløb langt fra kan dække det, der skulle være indgået fra med-

lemmerne og indsendt til forbundet. En henvendelse til postgirokontoret om spærring af kontoen har været uden resultat. Kontoen kan kun spærres af den for kontoen underskriftsberettigede, der er identisk med den eftersøgte kasserer. Forbundet agter herefter at henvende sig til politiet med anmodning om at få opsporet den pågældende og få fremskaffet de bøger, bilag og værdier, der måtte tilhøre Køge afdeling. Når regnskabsmaterialet er fremskaffet, vil det blive overladt revisionen til gennemgang og afstemning.

Mødet hævet.

**Husk indlæg til
Prop & Kapsel
skal være redaktionen i
hænde
senest d. 6. i måneden**

Besøg i provinsen . . .

Den daglige ledelse i forbundet samt konsulenter har et stort ønske om at komme ud og mødes med kammerater i hele landet samtidig med, at vi har stor interesse i at se vore lokale arbejdspladsforhold.

I dagene 6. til 10. februar 1984 startede vi vores rundtur i provinsen. Vi nåede med lidt tidspres at aflægge besøg i 6 byer i Nordjyske kreds.

Rapporter fra vores tur vil løbende blive udsendt i Prop & Kapsel.

For rapporternes indhold står provinssekr. Erik Kielberg.

A/S Thisted Bryghus

Mandag den 6 februar 1984

Vi ankom til Thisted Bryghus kl. 11.00, hvor vi blev modtaget af afdelingsformand Arne Poulsen. Vi blev derefter budt på en Thy Pilsner i bryggeriets mødelokale. Den daglige leder på Bryghuset, direktør P. Clemmensen bød velkommen og spurgte, hvad formålet med besøget var.

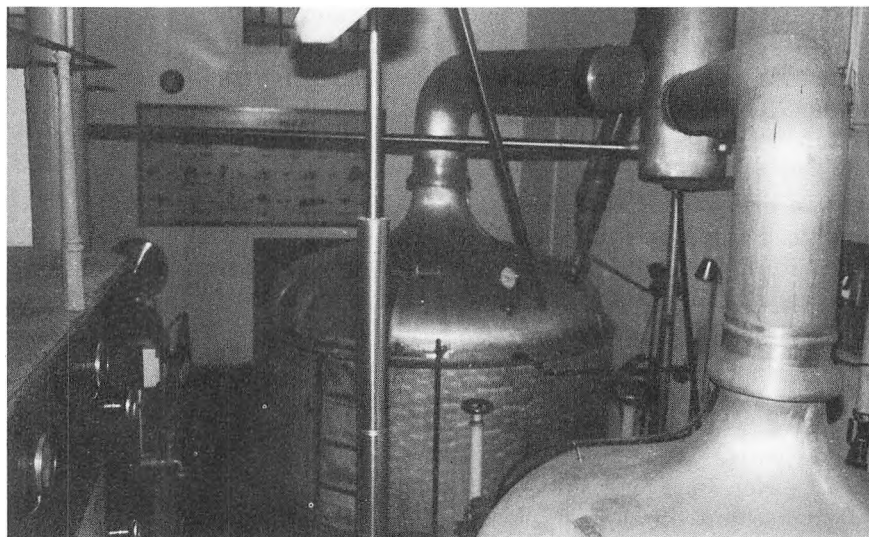
Næstformand Anker Skjødt takkede for velkomsten og beklagede, at forbundsformand P. Mortensen ikke kunne være med i besøget på grund af møde i København.

Formålet med besøget var at se bryggeriet og for at hilse på ledelsen, tillidsfolk og medlemmerne, tale med ledelsen og tillidsfolk om udsigterne for deres fælles arbejdsplads.

P. C.: – Det er I altid velkommen til. Vi håber, at forbundsformanden i nær fremtid får lejlighed til at komme på besøg og se Thisted Bryghus.

P. C. indledte derefter med en kort orientering om A/S Thisted Bryghus og Mineralvandsfabrik. Bryggeriet startede i året 1899 med produktion og salg af øl og mineralvandsprodukter. I de senere år har der været en større salgsfremgang end de tidligere år.

Vi har gennem årene plejet hjemmemarkedet i Thy-området. I september 1982 fik vi syv nye gær- og lagertanke i rustfri stål. Hver af dem rummer 110 hl, dvs.

Der brygges i ugens 5 dage. Brygstørrelse 75 hl pr. bryg.

50 pct. større kapacitet. Salget i regnskabsåret 1982/83 var ca. 9 mio. flasker øl og vand.

Set i relation til det landsgennemsnitlige salg af bryggeriprodukter kan Thisted Bryghus igen markere sig ved en bemærkelsesværdig salgsfremgang på ølfronten.

Salget af skattepligtigt øl er steget med ca. 12 pct. i 1982/83.

Thy Pilsner – bryghusets flagskib – har haft en fremgang på 7,8 pct. påske- og julebryg i kl. B en fremgang på 4,3 pct. For mineralvanden vedkommende må vi beklageligvis erkende en tilbagegang på ca. 11 pct.

Hvidtøl er nogenlunde det samme

salg som sidste år. Der er dog ikke tale om en nedgang som på landsplan.

Der har i året 1983 været beskæftiget 26. Samme antal som i 1982.

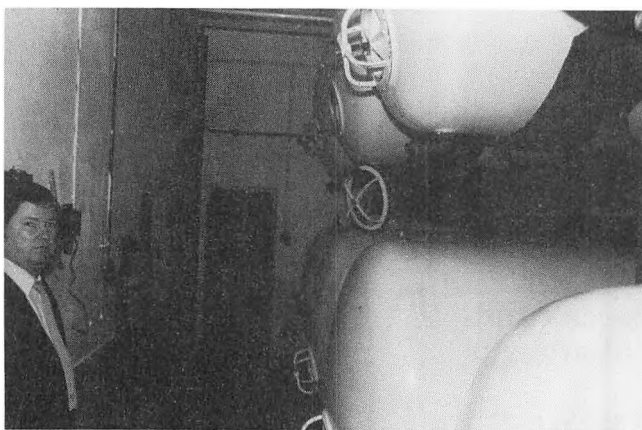
Vi ser lyst på det kommende år og synes, at vi har rygdækning for optimismen.

Hvis der er andet, I ønsker at vide, er I velkommen til at spørge.

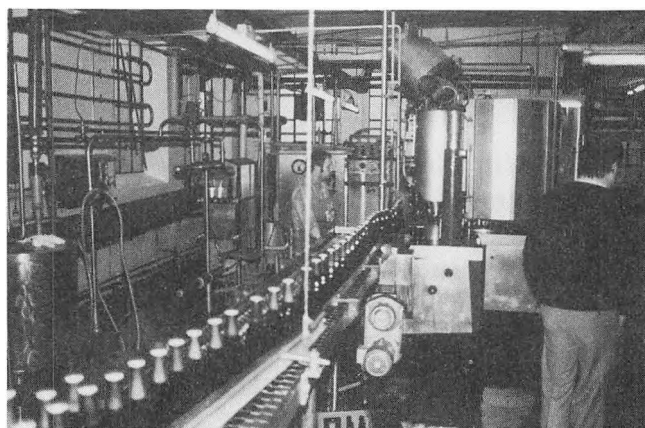
Dagl. led.: – *Hvor mange har aktier i Thisted Bryghus?*

P. C.: – Der er 1000 aktionærer, som ejer Bryghuset, og aktiekapitalen udgør kr. 600.000.

Dagl. led.: – *Hvor mange flasker af bryghusets salg er øl, mineralvand og hvidtøl?*

Kapacitet ca. 1100 hl. 7 store tanke à 110 hl. Resten er mindre tanke. Med denne kapacitet kan bryghuset producere for behovet til Thy. I Thy har de betingelserne for at klare de spidsbelastninger, der følger med sæsonerne – påske, højsommer og jul.

Kan producere ca. 10 mio. flasker om året. Behovet er ikke større på nuværende tidspunkt.

P. C.: – Øl ca. 5 mio. flasker, mineralvand ca. 3 mio. flasker og hvidtøl ca. 700.000 flasker.

Dagl. led.: – Har bryghuset løntap?

P. C.: – Vi har haft løntap et par enkelte gange. Det ville være rart, hvis vi i de stille måneder, januar, februar og marts, havde løntap. På nuværende tidspunkt forsøger vi at holde beskæftigelsen ved hjælp af vedligeholdelsesarbejde. Løntap skal kun være i den stille tid, det må ikke være hele året rundt. Det vil få konsekvenser, hvis vi ikke passer på, først og fremmest at satse på vores egne produkter.

Dagl. led.: – Leverer bryghuset øl til discount?

P. C.: – Nej. Vi leverer ikke billigtøl til discount eller andre steder.

Dagl. led.: – Er det lokalt, at bryghuset har haft størst fremgang i ølsalget?

P. C.: – Nej. Det er ikke lokalt (Thisted), vi har haft størst fremgang, men i det øvrige Thy-salgsområde. Jeg må erkende, at vi godt kunne ønske, at man i Thisted var lige så lokalt indstillet, som man er i Odense med Albani øl. Heldigvis har vore påske- og julebryg været et image for Thy Pilsner.

Dagl. led.: – Hvad med den nye afgift på mineralvand. Betyder det en nedgang i salget det kommende år?

P. C.: – Den tilbagegang, vi har haft for mineralvandenes vedkommende har to årsager. Dels den økonomiske stramning, der også præger husholdningsbudgetterne, hvor der også må spares

på børnenes sodavandsforbrug dels konkurrencen for billige stabilvarer.

Vi kan ikke på nuværende tidspunkt udtale, hvad afgiften kommer til at betyde. Vi må nok forvente en tilbagegang i salget af mineralvand. Vi kan kun beklage, at de store statsudgifter tvinger forbrugerne til mere rationelle indkøb, hvor det er prisen, der er afgørende, men vi vil ikke slække på kvalitet og velsmag og producerer derfor, som vi altid har gjort det.

Herefter var vi rundt og se bryggeriet.

Vi sluttede besøget med en Thy Pilsner. Der var dog et enkelt spørgsmål.

Dagl. led.: – Hvorfor er der ikke kvinder beskæftiget på Thisted bryghus?

P. C.: – Det er ikke, fordi vi har noget imod kvinder, de er velkommen til at søge arbejde på bryggeriet på lige fod med mændene. Er de kvalificeret, har de muligheder for at blive ansat, men der har ikke været nogen ansøgning på nuværende tidspunkt.

Derefter diskuterede vi bemandingen.

Anker Skjødt beklagede, at vi måtte slutte besøget, idet vi skulle videre til Skive. Tak, fordi vi måtte komme og se bryggeriet, og vi ønsker held og lykke fremover med jeres fælles arbejdsplads Thisted Bryghus.

E. K.

Blanderiet.

Hancock Bryggeriet i Skive

Tirsdag d 7. februar 84

Ved ankomsten blev vi modtaget af afdelingsformand Egon Andersen og den daglige ledelse, direktør F. Strange og økonomichef P. Christensen.

Næstformand Anker Skjødt takkede for velkomsten og beklagede, at forbundsformand P. Mortensen ikke kunne deltage i besøget på grund af møde i København.

Anker orienterede ledelsen om, hvad formålet med besøget var. Derefter indledte P. Christensen med en kort orientering om bryggeriet.

I daglig tale har bryggeriets navn altid været Thordal og er grundlagt i 1876. Omkring 1970 kom det til at hedde Hancock Bryggeriet.

På grund af klage fra et andet bryggeri blev navnet ændret. Grunden var, at Thor (Thordal) var til at misforstå.

Det gamle bryghus lå i Nørregade. Øllet blev kørt ud i tankvogne til tapperiet på Bryggerivej, hvor det nye bryghus startede i 1954. I 1963 blev der bygget nyt tomgodslager.

Salget i 1983 var ca. 13 mio. flasker, hvoraf de 4,5 mio. flasker er mineralvand. En lille fremgang. Vores eksport er en meget lille del af produktionen.

Der har i året 1983 været beskæftiget 21 bryggeriarbejdere.

Hvis der er ønsker om at vide mere, så sig til nu, inden vi går en tur rundt og ser bryggeriet.

Dagl. led.: – *Hvor mange har aktier i bryggeriet?*

Svar: – En – direktørens mor.

Dagl. led.: – *Har bryggeriet haft løntap?*

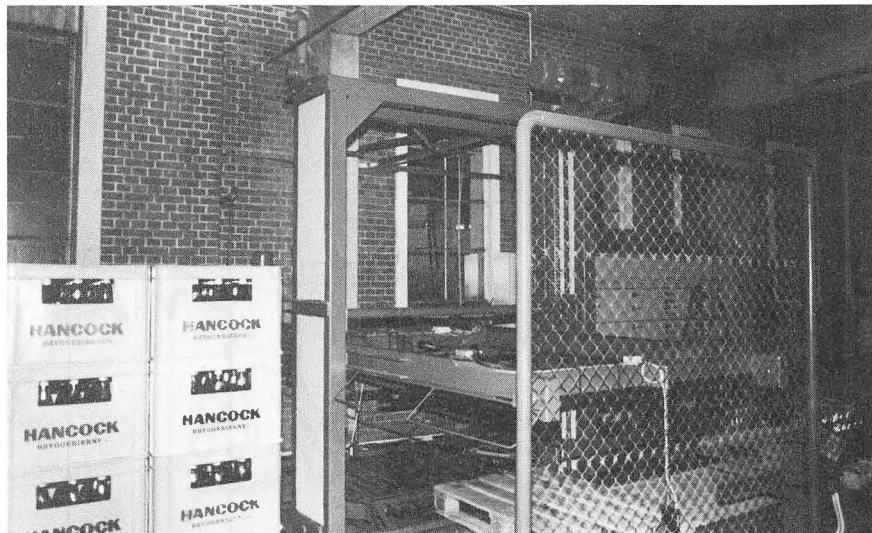
Svar: – Nej og atter nej – smil – det er der ingen muligheder for, at vi får. Husk, vi har kun én aktionær.

Dagl. led.: – *Leverer bryggeriet øl til discount?*

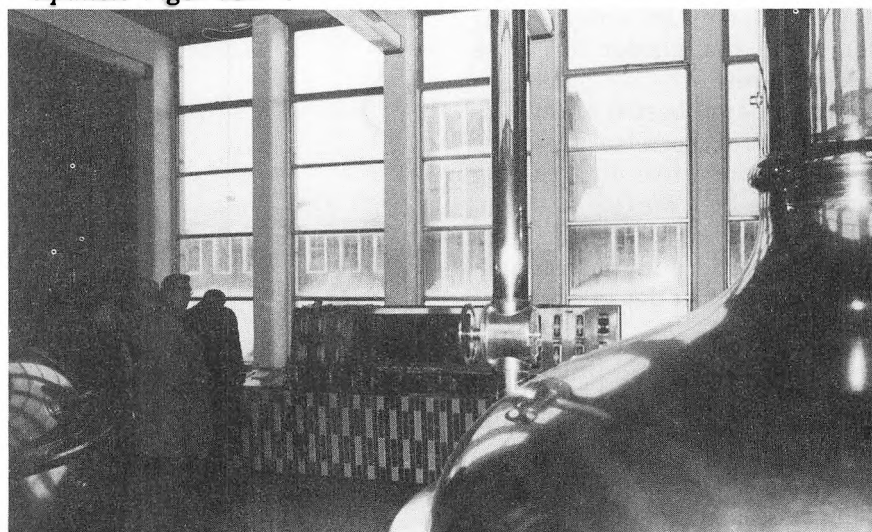
Forbundets daglige ledelse på turne i provinsen . . .

Tappemaskine.

Detpalleteringsmaskine.

Antal bryg pr. dag, brygstørrelse 75 hl. Efter brygprocessen blev urten kørt op til nedkøling i svalebakkerne.

Svar: – Nej, ikke til de priser. Det kan vi ikke klare, men vi leverer øl med handelsetiketter til normal pris til de kunder, der ønsker det.

Dagl. led.: – *Hvad med den nye afgift på mineralvand. Betyder det en nedgang i salget det kommende år?*

Svar: – Vi kan ikke på nuværende tidspunkt udtale os om, hvor stor salgsnedgangen vil blive på grund af afgiften, men der er ingen tvivl om, at vi må forvente en nedgang i salget.

Dagl. led.: – *Hvad med det lokale salg?*

Svar: – Vi kunne godt tænke os en større andel lokalt. Det er lykkedes os at få bygget ølsalget op uden for det lokale område, men ikke lokalt i Skive.

Herefter var vi rundt og se bryggeriet.

Bryghuset, Skive.

Gær- og lagerkældre

Gærkælderen bestod af 7 åbne gærkar, men på grund af udluftningsproblemer af kulsyre, var der ingen muligheder for at se gærkælderen.

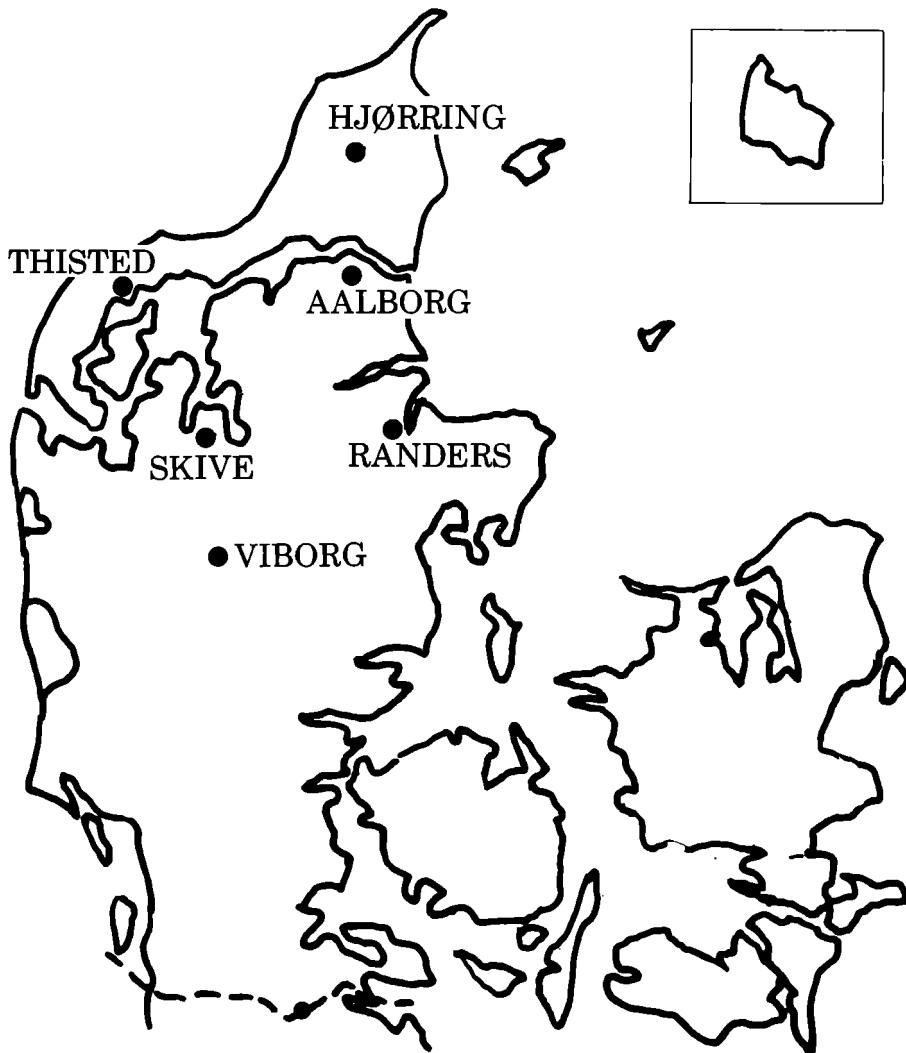
Lagerkælderen bestod af forskellige mindre større tanke. I kælderen stod 2 nye store gær- og lagertanke købt for fem år siden, som ikke havde været i brug på nuværende tidspunkt, idet man var bange for, at det gik ud over øllets kvalitet.

Herefter var der tid til en enkelt pilsner. Anker Skjødt takkede, fordi vi måtte komme og se bryggeriet og ønskede ledelsen og afdelingsformanden held og lykke fremover med deres fælles arbejdsplads.

Forbundets daglige ledelse på turne i provinsen . . .

Tapperiet er bryggeriets ældste og bestod af to 15.000-kolonner.

Nordisk Unions konference

Afholdt d. 7.-9. november 1983 i Stockholm

Nordisk Union for Nærings- og Nydelsesmiddelarbejder Forbund har afholdt en 3-dages konference, hvor følgende emner var til debat:

Deltagere fra forbundet:
Preben Mortensen
Lone Christensen

Beskæftigelse og arbejdsmarked i Norden. (Med oplæg af Kristina Persson, Det svenske NFS).

Kvinder og beskæftigelse i Norden. (Med oplæg af Boel Carlsson, Det svenske LO).

Arbejdstider, arbejdsdeling, arbejdstidsforkortelse i Norden. (Med oplæg af Anders Bäckström, Det svenske LO).

Deltagere i konferencen var:

Norge - 6

Repræsentanter fra Norsk Nærings- og Nydelsesmiddelarbejderforbund.

Finland - 3

Repræsentanter fra Det finske Levnedsmiddelarbejderforbund.

Sverige - 10

Repræsentanter fra Det svenske Levnedsmiddelarbejderforbund samt Sveriges Arbejdslederforbund.

Danmark - 11

Repræsentanter fra Nærings- og Nydelsesmiddelarbejder Forbundet, Kvindelig Arbejderforbund samt Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund.

Herudover deltog repræsentanter fra Nordisk Unions styrelse - 1 fra Norge, 2 fra Danmark.

Formålet med konferencen var:

Kan vore respektive forbund, på nordisk plan, indenfor Nordisk Union stille fælles krav til løs-

ning af de spørgsmål, konferencen beskæftigede sig med?

Konferencens debatter og konklusioner

Disse skete med baggrund i et gruppearbejde, hvor oplæg over emnerne blev diskuteret.

Udover oplæg af repræsentanter fra det svenske LO og NFS, var der rapporter fra de respektive forbund.

Hvor står vi i de enkelte lande? Hvad er vore krav til udviklingen? Hvordan når vi vores målsætning?

Beskæftigelsen

Beregninger viser: (Kilde NFS Bladet - NFS er Nordens Faglige Samarbejdsorganisationer).

Som det fremgår af beregningerne ligger Danmark i toppen med arbejdsløshed, Finland ligger lige efter. For Sverige og Norge viser den seneste udvikling, at arbejdsløsheden nu øges hurtigt. Man kan sige, at tilgangen til og tilknytninger til en arbejdssituation er større end tidligere. Det er især kvinder og unge mennesker, der nu, modsat tidligere, går ud i en arbejdssituation. I Finland og Sverige har man i dag en overproduktion, der ikke er et afsætningsmarked for.

Generelt viser det sig, at avancerede industrier, hvor maskiner udfører hoveddelen af produktionen, har 10 til 15 pct. færre beskæftiget grundet indførelse af maskinstyrede processer.

		Beskæftigelse Total 1000 tal	Arbejdsløshed 1000 tal	%	Beskæftigelse i jobtilbud/ uddannelse 1000 tal
DANMARK					
	1982	2403	263	9,0	-
August	1983	2323	290	11,0	70
Januar	1984	2387	306	13,0	-
FINLAND					
	1982	2280	150	6,2	41
August	1983	2320	157	6,2	74
Januar	1984	2330	170	7,0	-
ISLAND					
	1982	-	-	0,8	-
August	1983	-	1	1,2	-
Januar	1984	-	1,2	1,3	-
SVERIGE					
	1982	4219	137	3,1	132
August	1983	4229	180	4,0	130
Januar	1984	4274	180	4,0	-
NORGE					
	1982	1946	41	2,0	17
August	1983	1919	70	4,0	20
Januar	1984	-	83	4,8	-
TOTALT NORDEN					
August	1983		700		370
Januar	1984		740		

På langt sigt

Ved høje økonomiske konjunkturer

Det viser sig, at 70 pct. af voksne i Danmark og Sverige er tilknyttet en arbejdssituation. Tallene er noget lavere i Norge og Finland. Årsagen til forskellen kan være mere landbrug og specielt for Finland mulighed for førtidspension. Man regner her med, at 1/3 af 60-64 årige er på førtidspension. I Finland har man fra krigens tid tradition med førtidspensioner. Hårdt skovarbejde kan også være baggrund for den, gennem mange år, store tilslutning til førtidspension.

Kvindernes arbejdssituation

Kvindernes tilknytning til en arbejdssituation er de senere år øget meget.

I Sverige, Finland og Danmark har 80 pct. kvinder i aldersgruppen 25 til 44 årige tilknytning til en arbejdssituation.

Mændenes tilknytning til en arbejdssituation i de 3 lande i samme aldersgruppe er 95 pct.

I Norge ligger kvindernes tilknytning til en arbejdssituation noget lavere end i Sverige, Finland og Danmark.

Hvilke industrier er typiske?

Hvis man ser på, hvilke arbejdsområder det enkelte lands produktion satser på, er fordelingen:

Sverige: Avancerede værkstedsindustrier.

Norge: Gas og olieindustrier.

Finland: Skov- og maskinindustrier.

Danmark: Levnedsmiddelindustrier.

På hvilke områder ligger beskæftigelsen?

	Sverige	Norge	Finland	Danmark
Jordbrug	5 %	8 %	12 %	7 %
Industri	35 %	38 %	35 %	36 %
Servicefag, private	24 %	24 %	27 %	21 %
Servicefag, stat og kommune ..	36 %	30 %	26 %	36 %

35 millioner arbejdsløse i OECD-landene

De 24 lande, der tilhører OECD er: USA, Storbritannien, Frankrig, Vesttyskland, Italien, Belgien, Luxembourg, Holland, Canada, Japan, Australien, Østrig, Danmark, Finland, Irland, Norge, Sverige, Svejts, Spanien, Grækenland, Tyrkiet, Island, Portugal og New Zealand.

Den vesttyske landsorganisation (DGB) og Nordens Faglige Samarbejdsorganisation (NFS) har sammen med den europæiske og internationale fagbevægelse stillet krav til, at der sker en omlægning af den økonomiske politik i de vestlige lande.

Regeringerne i størstedelen af de vestlige lande fører nu en politik, som betyder hårde nedskæringer generelt. Investeringer i arbejdspladser forhindres, nedskæringer i den offentlige sektor sker i stor stil.

Resultatet er, at store grupper mennesker stilles udenfor arbejdslivet.

Fagbevægelsernes målsætning

internationalt er, at alle mennesker skal have tilbud om at deltage aktivt i en arbejdssituation. Denne målsætning kræver solidaritet og samarbejde udover de enkelte landes grænser.

På Nordisk Unions konference diskuterede konferencen nødvendigheden af at stille samlede krav til den politik, regeringerne i Sverige, Norge, Finland og Danmark fører.

Den politik, vi må stille krav om skal føres, er i grove træk:

- en ekspansiv økonomisk politik, hvor der investeres i kortere arbejdstid,
- på uge-, års- og livsarbejdstiden,
- i livsuddannelse som betalt arbejdstid,
- i byggeriet,
- i servicesektoren, bedre børne-, ældre-, sygeomsorg osv.,
- udvikling af arbejdspladser indenfor industrien skal ske med økonomisk hensyntagen til samfundet igennem produktionsskat til investeringer i vores forhold til en ekspansiv udvikling.

Der var på konferencen bred enighed om, at det er vigtigt, at vi i fagbevægelserne, i de enkelte

Rapport fra AIC's seminar

v/ sekretær Erik Kielberg

Arbejderbevægelsens internationale Centers konference om samarbejde i Norden afholdt på Christiansborg den 22. februar 1984.

lande, arbejder med disse grundlæggende krav og gennemførelse af disse til en samlande international politisk, ekspansiv, økonomisk politik.

Den internationale fagbevægelse har gennem rapporter og undersøgelser dokumenteret:

- en fælles gennemførelse af fagbevægelsens programmer i alle OECD-landene i løbet af 2-3 år vil skabe omkring 8,3 mio. nye arbejdspladser i OECD-området under ét,
- en opfyldelse af FN's målsætning om, at de rige lande yder mindst 0,7 pct. af deres nationalindkomst i udviklingsbistand i løbet af 2-3 år, vil skabe omkring 1,9 mio. nye arbejdspladser i OECD-området under ét og millioner af jobs i Tredje Verden.

De enkelte landes regeringers politik med manglende initiativer og nedskæringer, hvor alle regeringer håber på et internationalt opsving, uden selv at gøre en politisk indsats for et opsving, er en aggressiv, kortsynet politik, som er katastrofal for beskæftigelsen.

På forbundets hovedbestyrelseskonference i januar 1984

Konferencen diskuterede: Skal vi som fagbevægelse i OECD-landene, som jo er kapitalistiske lande, presse på for at få sat investeringer i gang i nye arbejdspladser med risiko for at styrke OECD-landenes nuværende politiske forhold.

Konferencens konklusion blev

At samfundssystemer ikke kan løse problemer om beskæftigelse og social retfærdighed, uden at samfundet bliver socialistisk. Dette er vort mål på langt sigt. Indtil vi opnår vort langsigtede mål, medvirker vi til en her og nu politik de steder, hvor vi kan gavne beskæftigelsen, både nationalt og internationalt.

Heddie Hornstrup, AIC, bød velkommen og fortalte om de kommende 2 informationsseminarer i foråret 1984

Heddie Hornstrup beklagede den ringe deltagelse og interesse for internationalt arbejde.

Herefter gik man efter en halv times forsinkelse i gang med seminaret.

Det første indlæg var:

Norge

Norsk Arbejderbevægelses Internationale arbejde.

Herom orienterede LO Norge v/ international sekretær Einar Truelsen.

Norsk LO

LO yder ikke generel bistandshjælp, men støtter fagbevægelsen i u-landene.

Der satses bevidst på at styrke fagsekretariatene ved at yde bistand herigennem. LO betragter det for værende utroligt vigtigt at støtte kampen i den 3. verden mod de multinationale selskaber for faglige rettigheder.

Norsk LO's bistand

Mellem LO og NORAD eksisterer en 3-årig rammeaftale på 20 millioner kr., hvoraf 20 pct. skal egenfinansieres.

Norsk LO har valgt FFI som den centrale samarbejdspartner, mens svenskerne har valgt fagsekretariatene.

Svenskerne har satset langt stærkere på at blive valgt ind i fagsekretariatene, hvorfor de har en bedre kontakt til disse.

Norsk LO har været nødt til at

have en samarbejdspartner, som altså er FFI.

Direkte støtte til fagsekretariatene gives ikke fra LO.

Kemiarbejderforbundet har ønsket tilskud til ICEF. Afslået.

Forbundet har selv bevilget tilskud.

LO afviser samtidig at yde tilskud til ILO's arbejderoplysningsprojekter, da man ikke vil yde tilskud til et trepartsorgan, men kun til faglig side.

Støtten til ILO må ifølge LO ske via den norske statsbistand.

Kursusvirksomhed

Tillidsmandsuddannelse om u-landene har hidtil kørt parallelt, men for tilfældigt, derfor er en international tillidsmandsskole startet af AOF.

I 1984 gennemføres 5 sådanne kurser af én eller et par ugers varighed i sommermånederne.

Prioritering af projektområder

Politisk set er Latinamerika mest interessant, men fagligt og erhvervsmæssigt er Sydøstasien det væsentligste område for Norge, hvorfor dette område prioriteres stærkest.

Sammen med FFI gennemføres en kortlægning af løn- og arbejdsforhold i Asien.

Hertil bruges 4-6 mio. kroner over et par år.

Eksempler på projekter

Portugal (arbejderoplysning).
Fungerede ikke tilfredsstillende – for megen administration. Dri-
ves nu af 6 forbund i landet.

Ægypten (undervisningssysteme)

mer). Uddannelsescentre, der er en blanding af brevscole til efteruddannelse og studiekredse for lokale tillidsfolk.

Projektet har været i vanskeligheder og fungerer for dårligt på grund af dårlig kommunikation, hvorfor en repræsentant er sendt derned i et halvt år.

Tanzania (bladprojekt og trykkeri).

Da en række forudsætninger har vist sig ikke at holde, har LO nu trukket sig ud.

Andet bistandstilbud i stedet.

Jamaica. Faglig oplæringsprojekter. Center til 1 mio. kr. årligt, hvor der samarbejdes med de 4 store fagforbund.

AIS

AIS ligner AIC i Sverige, men er langt mere centraliseret om fagbevægelsen i Norge.

Midlerne kommer først og fremmest fra fagbevægelsen, dog er partiet og AOF med.

Hvert enkelt medlem af organisationerne betaler et frivilligt beløb til AIS's solidaritetsfond.

Alle organisationsmedlemmer betaler et krone-beløb til AIS.

Der eksisterer et par underfonde til større og mindre kampagner. De store midler stammer fra staten.

AIS koncentrerer sig om mindre kampagner, fordi store kampagner, som regel koster mere end man får indsamlet.

Tilskud gives både til politiske og faglige bevægelser.

Ca. 1/2 million kr. gives til undertrykte faglige ledere.

Dog er forholdene ikke afklarede. AIS's vedtægter bestemmes af en fast samarbejdskomité mellem LO og Arbejderpartiet.

I komiteen indgår:

- 2 fra Arbejderpartiet
- 1 fra AUF
- 1 fra Framfylkingen (DUI)
- 1 fra Norsk Folkehjælp
- 4 fra LO

Formanden kommer altid fra LO (p.t. LO's næstformand).

Sekretæren for AIS er ansat i LO, efter indstilling fra LO og partiets samarbejdsudvalg.

AID's styrelse

Koordinerer bistands- og solidaritetsarbejdet og trækker bl.a. Norsk Folkehjælp ind i denne sammenhæng.

AIS har årligt 2 mio. kr. til rådighed.

De enkelte medlemmer i arbejderbevægelsen inddrages ikke direkte, hvilket betragtes som en svaghed, hvorfor der nu er en diskussion om, at enkelte medlemmer skal betale et løbende bidrag.

Folkehjælpen har dog for år tilbage ikke haft held med noget sådant.

AIS udarbejder bladet AIS-Bulletin, som uddeles gratis.

Arbejderpartiet og AUF kører fortsat deres egne internationale oplysningsaktiviteter.

Det norske bistandsarbejde og internationale arbejde er meget centreret og bør ifølge LO-folkene ændres, fordi man ikke har tag i de løbende sager i diverse internationale komiteer.

Der er behov for et mere kontinuert arbejde.

Der foregik i øjeblikket heftige debatter i norsk fagbevægelse om at engagere enkeltpersoner, et af de centrale problemer er, om man nu fra toppen kan styre det.

AIS ønsker en nordisk koordination af solidaritetsarbejdet.

Norsk Folkehjælp

Det internationale hjælpearbejde er baseret på:

1) Katastrofehjælp

Efter katastrofehjælp er ydet søges iværksat udviklingsprojekter. Det er rent humanitært arbejde.

2) Hjælp til flygtninge og forfulgte

Gives bl.a. til ANS, SWAPO, El Salvador, Guatemala m.fl.

Her tales om solidaritetsbistand. Her adskiller Folkehjælpen sig fra alle traditionelle humanitære hjælpeorganisationer.

Solidaritetsstøtten er Arbejderbevægelsens »hul« til at udvikle en hjælpeorganisation.

3) Udviklingsprojekter

Her er valgt lande, som har en speciel historisk baggrund med

borgerkrig, frihedsbevægelse m.v., nemlig:

Zimbabwe
Angola
Nicaragua
m.v.

Der ydes hjælp til at genopbygge landene og til at integrere guerillaer.

Nicaragua er valgt, fordi landet er helt centralt for hele udviklingen i Mellemamerika.

Zimbabwe er valgt ud fra samme motivation som Sydafrika.

Folkehjælpen arbejder tæt sammen med LO og AIS, som med alle de humanitære organisationer, som de er et alternativ til. I 1984 har staten bevilget 5 millioner kr. ekstraordinært til fordeling mellem de kirkelige organisationer og Folkehjælpen til brug i Nicaragua. Den klare profil ønskes fastholdt i Folkehjælpen.

Projekter

70 projekter er i gang i Libanon. Projekter for kvinder, tidligere frihedskæmpere samt uddannelsesprojekter er i gang i Zimbabwe, hvor man har et regionalt kontor.

Sundhedsoplysningscenter er etableret i Angola.

Fiskekooperativer, kvindeorganisationer, kooperativt husbyggeri og jordbrugsprojekter startes i Nicaragua. Til brug for Nicaraguas regering er udarbejdet en vejledning for, hvordan de kan søge økonomisk støtte i de vestlige stater.

Der ydes hjælp til Guatemalas flygtninge, hvor man har et regionalt kontor i Mexico.

I Bolivia støttes sundhedsprojekter og socialøkonomiske projekter.

Også i Chile gennemføres projekter.

Medlemstallet for Folkehjælpen er 12.000 individuelle medlemmer og hele fagbevægelsen er kollektivt medlem.

30 er ansat i Norge og 11 ude omkring i verden.

Økonomi

I 1984 – 15 mio. kr. til generelle aktiviteter, 2,7 mio. kr. til drifts-

udgifter til de internationale aktiviteter og 30-40 mio. kr. til projekter.

70 pct. af de internationale aktiviteter finansieres af offentlige midler. 30 pct. er selvfinansiering.

International oplysningsvirksomhed

Den internationale oplysningsvirksomhed er generelt for dårlig, bl.a. fordi man koncentrerer sig om andre af Folkehjælpens opgaver, nemlig samariter-siden.

Folkehjælpens udvikling

I 1967 var Norsk Folkehjælp, som Dansk Folkehjælp i dag, man lagde en fast profil og planlagde for en 10-årig periode, men valgte ikke at tage kampen op med Røde Kors, men i stedet satse på alle de andre fronter.

Aktiv støtte fra LO har skabt forudsætningen for, at det kunne lykkes.

LO er udover det økonomiske tilskud indgangsventil til den generelle accept i det norske samfund.

TV-kampagner

Som noget enestående har man i Norge en ordning, hvor TV i en hel måned op til en indsamling informerer om kampagnen og brede dele af befolkningen involveres i at indsamle penge til humanitære formål.

Det eksisterende organisationsapparat anvendes.

1400 banker påtager sig at optælle de indsamlede beløb.

Organisationen kan med 3 års mellemrum få lov til at bruge TV til indsamlingsformål.

I modsætning til de øvrige hjælpeorganisationer har Folkehjælpen satset på en positiv information om den 3. verden fremfor at vise sultende børn.

Informationsmaterialer

Består af: Materialer til ungdomsskoler. Der satses på en meget høj kvalitet for at undgå yderligere angreb fra Høyre.

Artikeltjeneste til fagbladene.

Aktionsavis i 1,6 mio. eksempla-

rer med eksempler til husstands-omdeling.

Temahæfter.

Aktionsvejledning for fagforbund.

Norsk arbejderbevægelse har stor gavn af Norsk Folkehjælp, fordi man får opsamlet venstrefløj, der ellers ville gå til diverse komiteer.

Arbejderpartiet

Har først for et par år siden oprettet et internationalt sekretariat med en international sekretær.

Tidligere stod LO for hele koordineringen.

Solidaritetsarbejdet koordineres via AIS, fordi det giver en større bredde for partiet, end hvis partiet selv laver kampagner.

Partiet deltager i øvrigt generelt i det brede internationale arbejde f.eks. partipolitisk i SI m.v.

I øjeblikket arbejdes med et nyt arbejdsprogram, hvor der specielt vedrørende u-landshjælpen er forslag, bl.a. om gennemførelse af et »mini - NØV«, hvor der laves aftaler mellem Sydafrikas fællesmarked SADCC, og de nordiske lande.

Der er foreslået specielle aftaler med Jamaica på henholdsvis deres produkter og så norsk Bauxit-aluminium produkter.

Arbejderbevægelsen har i Norge ingen særskilt fredsbevægelse.

Fredsbevægelsen er meget stærk og blev oprindeligt dannet af arbejderbevægelsen. Partiets internationale sekretær er selv med i Nei til Atomvåben, som med rette kan kaldes for Norges fredsbevægelse.

Norsk freds forskningsinstitut, PRIO, har mistet sin betydning efter, at Galtung har forladt det. Stedet har mere udviklet sig til at være et politisk ressourcecenter end et forskningscenter.

Arbejderbevægelsens Ungdomsfylkning

AUF's internationale arbejde er tredelt.

1) *AUF's arbejde*, som består i deltagelse i Socialistisk Ungdomsinternationale, IUSY, samt egne kampagner f.eks. vedrørende det

sydlige Afrika og Nicaragua.

2) *AIS*: AUF har lagt større og større vægt på arbejdet i AIS, men mener, at arbejdet er for stift. AUF satser på lokale aktiviteter fremfor centralistiske bureaukratiske samarbejdsformer. Udadvendte aktiviteter laves i samarbejde med AUF og AIS.

3) *Tværpolitisk internationalt samarbejde*.

Foregår bl.a. i komiteer vedrørende det sydlige Afrika, Chile og Palæstina m.v.

Norsk ungdom er direkte engageret i internationale spørgsmål, alligevel kniber det med at få et tilstrækkeligt stærkt lokalt arbejde i gang.

For Latinamerika er der dannet en bred tværpolitisk komité, hvori indgår 18 landsorganisationer, hvor alle politiske ungdomsorganisationer, undtagen højrefløj, deltager. 3 fagforbund, solidaritetsgrupper og kristelige grupper indgår ligeledes.

Komiteen ledes af en styrelse på 6 personer, som har AUF-eren Vidar, som formand.

Centralamerika er i fokus for dette arbejde.

De 3 forbund, der er med, er Kemiarbejderforbundet, Arbejdsmandsforbundet og Skolernes Forbund.

Disse 3 forbund arbejder meget selvstændigt i internationale spørgsmål og har derfor en friere stilling i forhold til AIS.

Specielt AUF og nogle fagforbund er utilfredse med, at LO ønsker så kraftig en centralisering af alt internationalt arbejde i arbejderbevægelsen indenfor rammerne af AIS.

AUF ønsker ud over at være med i AIS, også at samarbejde med andre grupper, hvor ikke blot venstrefløj, men også Centrumfolk trækkes ind i forhold til arbejderbevægelsen, det vurderes ikke mindst som væsentligt i en periode, hvor Arbejderpartiet ikke har regeringsmagten.

AUF har samtidig en selvstændig markering i forhold til ungdommen.

AUF kan ikke nøjes med at støtte de kræfter, som er med i FFI,

fordi det er for snævert afgrænset.

AIS har i kraft af sin direkte placering i LO nogle bindinger til FFI, som kan være uheldige, når det drejer sig om solidaritetsarbejde.

Den fysiske placering i LO er ifølge AUF fornuftig, hvorimod der politisk og sktivitetsmæssigt er behov for mindre bindinger i AIS's arbejde.

På trods heraf er AUF meget tilfreds med, at der gennem AIS sker en lignende koordinering af arbejdet.

AUF har gennemført studieture til bl.a. Nicaragua, ligesom de har adopteret 7 politiske fanger i Polen og sammen med den svenske søsterorganisation forsøgt at dække retsmøder imod Solidarnosc-folk.

Sverige

Svensk Arbejderbevægelses Internationale Arbejde.

Herom orienterede LO Sverige v/ international sekretær Erik Karlsson.

Strukturen i det internationale arbejde i Sverige

LO og forbundenes internationale arbejde.

Socialdemokratiets internationale arbejde. (4 sekretærer ansat).

ABF (Lig AOF)

SSU (1 sekretær ansat)

AIC, Arbejderbevægelsens Internationale Centrum, der er fællesorgan for alle arbejderbevægelsens organisationer samt kooperationen KF. Alle forbund er direkte tilsluttet som medlemmer og altså ikke indirekte gennem LO.

LO-TCO's bistandsorgan er et fælles u-landsbistandsorgan, der fortrinsvis finansieres over de statslige midler via SIDA.

Arbejderbevægelsens Fredsforum er et fællesorgan, der er oprettet formelt i tilknytning til AIC, med administrativ selvstændighed.

LO-TCO er repræsenteret i ledelsen af bistandssekretariatet, som har 7 ansatte.

I-fonden er arbejderbevægelsens internationale solidaritetsfond, som er en del af AIC, men har formelt selvstændig styrelse, som er lig AIC's bestyrelse. Rent formelt har man også givet AIC en vis tilknytning til oplysningsforbundet ABF, fordi det så her blev muligt for kooperationen KF, at tilslutte sig AIC, selv om KF ikke entydigt er en del af arbejderbevægelsen.

I-fonden er en central fond for hele arbejderbevægelsen, det vil sige incl. partiets solidaritetsfond. Dog har ungdomsorganisationen, SSU, fastholdt en egen solidaritetsfond, som tager sig af visse opgaver for at sikre SSU en selvstændig profil.

LO's internationale arbejde

9 er ansat i international afdeling. Herudover er handelspolitik, næringspolitik, multinationale selskaber og international økonomi placeret i andre afdelinger i LO.

Internt i LO er der en arbejdsdeling mellem de forskellige sekretærer i afdelingen, hvor de forskellige internationale fagsekretariater bliver fulgt.

Herudover har man en vis kontakt med Østeuropa, man kalder det bevidst kontakt og ikke samarbejde, for at lægge politisk afstand.

Metal har 5 ansatte til internationalt arbejde.

Kommunalarbejderne har 3 ansatte til internationalt arbejde.

Bygningsarbejderne har 2 ansatte til internationalt arbejde.

Transportarbejderne har 1 ansat til arbejdet med den internationale virksomhed.

LO har derfor selvsagt en vigtig opgave i forhold til forbundene og LO-distrikterne.

Koordinationen med forbundene sker i LO's internationale udvalg, hvori 9 forbund er repræsenteret, herudover er der 4 repræsentanter fra LO's ledelse samt 3 fra international afdeling, 1 fra AIC og 1 fra LO-TCO bistandssekretariatet.

Udvalget mødes én gang i kvartalet.

Hvert år holdes der forbundskonferencer om internationale spørgsmål. I 1984 er emnerne »International økonomi«, »Arbejdsløshed«, »Bistandspolitik« samt »Sydafrika«.

Herudover holdes der jævnligt uformelle møder mellem de internationale sekretærer i de forskellige organisationer.

AIC hjælper til med samordning af forbundenes internationale arbejde.

Vedrørende I-fonden, så holdes der én gang årligt et stort møde om indsamlingsaktiviteter.

Fra LO-TCO bistandssekretariat findes et arbejdsudvalg med 2 repræsentanter fra de internationale afdelinger i LO og TCO.

Et par gange årligt holdes der faste kontaktmøder mellem LO og partiets internationale afdelinger.

LO er direkte med i det svenske statslige bistandsorgan, SIDA's informationsudvalg og modtager her igennem 2,5 mio. kr. til international oplysningsvirksomhed.

Erik Karlsson fremhævede på baggrund af SIDA's store støtte til u-landsoplysning, at der er en alvorlig risiko for, at den internationale aktivitet i urimelig grad lader sig styre af disse tilskud og derfor kommer til primært at dreje sig om u-landsforhold. Andre spørgsmål om Europa, Norden m.v. er nødvendig at få med, men når fagbevægelsen selv skal betale for disse ting, viser der sig at være en vis form for træghed. Der mangler derfor en del i den internationale oplysningsvirksomhed ifølge hans mening.

Det skal bemærkes, at SIDA støtter denne virksomhed direkte og altså ikke via AIC.

U-landsprojekter

LO-TCO har en rammeaftale med SIDA, hvor der for en 3-års periode bevilges et fast beløb, som er til rådighed for u-landsprojekter. SIDA har et krav om en selvfinansiering på 20 pct. ved u-landsprojekter.

Det, LO og forbundene tilsammen bruger i de internationale organisationer som solidaritets-

tilskud, kan regnes som LO's egen indsats. LO får derfor endnu ikke 4 gange så meget, som de selv yder.

LO-TCO's bistandsorgan blev startet i 1975 med 1/2 million kr. til rådighed og en halvtidssekretær ansat.

Nu er omsætningen 32-33 millioner kr. og der er 7 fuldtidsansatte.

90 pct. af LO-TCO's projekter går via de internationale fagsekretariater.

LO-TCO håndterer således ikke selv projekterne, det gør sekretariaterne og de står for udførelsen af disse projekter.

Grunden til, at pengene kanaliseres via de internationale fagsekretariater er, at man vil undgå at blive beskyldt for at føre en national politik, ligesom tyskerne og amerikanerne beskyldes for.

Der satses på bredden og ikke eliten i den 3. verden.

LO-TCO samarbejder direkte med 13 fagsekretariater.

Fagsekretariaterne bruges bevidst af LO for at knytte de enkelte forbund tættere til u-landsprojekterne.

Det lokale internationale arbejde

Tidligere havde LO et kontaktnet af u-landsinformationsmedarbejdere, men da man ønskede at dæmpe u-landspræget, valgte man i stedet internationale kontaktfolk, der bruges lokalt som indledere ved kurser m.v.

Kvaliteten af dette arbejde afhænger meget af de enkelte personer.

Enkelte steder fungerer det godt, andre steder meget dårligt.

Af SIDA's bevilling på 2,5 millioner kr. går ca. 200.000 kr. til dette arbejde i distrikterne, og 400.000 kr. går til forbundene.

Socialdemokratiet har opbygget et kontaktnet, der ifølge LO fungerer rimeligt godt.

Til alle kontaktpersoner udsendes jævnlige materiale fra LO m.fl. Det er LO's opfattelse, at skal de lokale kontaktfolk fungere, så skal de have nogle konkrete opgaver, som de kan tage sig til. I AIC diskuteres i øjeblikket, om

der skal laves lokale AIC-organisationer for at styrke det lokale arbejde, som trods alt er for svagt og for lidt koordineret.

Hvorfor AIC?

Grunden til, at LO og partiet oprettede AIC, var de mange organisationer, som opstod udenfor arbejderbevægelsen samt arbejderbevægelsens manglende indflydelse på solidaritetsarbejdet.

AIC blev dannet, fordi bevægelsen havde behov for et aktivorgan, da bevægelsens organisationer generelt handler alt for svagt.

Man har i arbejderbevægelsen brug for en organisation, som er permanent, der, uanset hvilke internationale spørgsmål det drejer sig om, kan tage initiativ på bevægelsens vegne uden først at skulle have alt besværet med at få hele bevægelsen til at danne en komité.

Det, mener LO, er opnået med dannelsen af AIC.

LO's solidaritetsstøtte

LO har 2,5 mio. kr. til solidaritetsarbejde samt 1,2 mio. kr. til FFI. På grund af oprettelsen af I-fonden og LO-TCO's bistandssekretariat og en speciel Afrika indsamling er det svært at bruge yderligere LO-midler.

I-fonden får direkte tilskud fra LO og forbundene, men store beløb indsamles også på egen hånd. LO har besluttet, at deres indsamlinger sker via I-fonden og dermed via AIC.

Den eneste undtagelse herfra er, at LO i et enkelt tilfælde har indsamlet penge til Solidarnosc. I-fonden kunne stå for det, fordi partiet ikke ville støtte Solidarnosc, men det hører til undtagelserne.

Nordens Faglige Samarbejdsorganisation

v/ Lennart Forseback.

Hvad er NFS

NFS omfatter samtlige landsorganisationer i Norden samt tjenestemændenes centralorganisationer i Danmark, Finland, Island og Sverige. Tilsammen repræsenterer de 9 medlemsorganisationer 6,5 mio. lønmodtagere i privat og offentlig sektor.

NFS' opgaver er gennem samarbejde over grænserne at øge lønmodtagernes muligheder, at tilgodese deres krav på arbejde, give alle social tryghed og indflydelse på den økonomiske og sociale udvikling i dets helhed.

NFS arbejder på tre niveauer.

Norden

NFS søger at påvirke regeringerne.

Internationalt

NFS deltager i det internationale faglige samarbejde og samordner de nordiske medlemsorganisationers spørgsmål.

Information

NFS driver informations- og oplysningsarbejde.

Sådan styres NFS

Generalsekretæren leder arbejdet i NFS' sekretariat, som ligger i Stockholm.

Lennart nævnte til slut lidt om det politiske samarbejde.

Peer Carlsen, LO

Indledte med, at hans indlæg ville blive en gentagelse af det, der var sagt, men for at undgå gentagelser, havde Peer dog et par kommentarer.

Det var meget interessant at høre, hvordan AIC er bygget op i de nordiske lande.

I Danmark er internationalt arbejde ikke bygget op af LO.

Det svenske forbund har en langt større international virksomhed end vi.

Vi gratulerer

Peer Carlsen nævnte lidt om Dansk Folkehjælp, som nok burde diskuteres rent internt. U-landsbistand til de fattigste, Internationales 2 mio. frie fagforeningers stærkt faldende medlemstal og NFS' opbygning i 1972.

Peer sluttede med, at det er 12 år siden, NFS blev opbygget. Nu må vi koordinere samarbejde.

Diskussion

Klokken 14.30 var der ikke megen tid til spørgsmål, idet seminaret sluttede kl. 15.00.

Jeg vil dog alligevel nævne et par af de ting, som kom frem under dette punkt på dagsordenen. Karin Dencker, Solhavegården, spurgte om, hvorfor der ikke i indlæggen var et eneste ord om arbejdsløsheden. Det må også være et problem for de øvrige nordiske lande.

Hertil blev svaret, at det havde der ikke været tid til, men de måtte erkende, at det var et stort problem.

Karin: Hvad med 35 timers arbejdsuge, det var heller ikke nævnt.

Erik Karlsson, Sverige, mente ikke, at 35 timers arbejdsuge ville løse problemet.

Vi var i tidnød, så der kom ingen konkret svar.

SEMINARET SLUT.

E.K.

Reception

Fredag den 27. april

Carlsbergs kørselsklub indbyder til reception i kantinen over Port A mellem kl. 11.00 og 13.00 i anledning af tilidsmand Ib Christensens 50 års fødselsdag.

På kørselsklubbens vegne

Jørgen Frimand

KØBENHAVN

25 års jubilæum på
Carlsberg Bryggerierne

Den 3. april

Kell Preben Rasch Henriksen,
Nordbyvej 5, 1. tv., 2720 Vanløse.

Den 10. april

Gert Ejner Jensen, Forhåbnings-
holms Allé 9A, 1., 1904 Køben-
havn V.

Den 13. april

Niels Chr. Lessing, Hvidovrevej
38, 2610 Rødovre.

Den 13. april

Freddy Paul Wenzel, Alkmaar
Allé 7, 2791 Dragør.

Den 13. april

Bent Egelykke Pedersen, Rønne-
vangshusene 64, 2630 Tåstrup.

Den 20. april

Poul E. Phister Ritter, Sportsvej
57, st. tv., 2600 Glostrup.

Den 20. april

Hans Erik Pedersen, Helgebak-
ken 16, 2. th., 4000 Roskilde.

Den 20. april

Vinia Anna Hedevig Sander, Bog-
trykkervej 25, 4. th., 2400 Køben-
havn NV.

Den 22. april

Veron A. Kai Jensen, Rundhol-
men 4, st. tv., 2720 Vanløse.

Den 22. april

Hans V. Eigil Nielsen, Sankt
Hans Gade 15, 3. th., 2200 Køben-
havn N.

Den 22. april

Jørgen Carl Thunø, Nylandsvej
42, 3. th., 2000 København F.

Den 25. april

Ove Nielsen, Vangedevej 228, 4.
tv., 2860 Søborg.

Den 27. april

Erik Lund Frandsen, Hvidovrevej
2. st. th., 2610 Rødovre.

Den 29. april

Bent Elkan Dybvald, Frederiks-
vej 33, 2. th., 2000 København F.

Den 30. april

Jutta Poulsen, Vesterbrogade 102
A, 4. tv., 1620 København V.

25 års jubilæum på

Tuborgs Bryggerier

Den 8. april

Bent Larsen, Virum Stationsvej
112, 2830 Virum.

Den 13. april

Helvig Crillesen, Ørnevej 20, 1.
tv., 2400 København NV.

Den 20. april

Hans Chr. Borup, Hvidovrevej
488, 3. th., 2650 Hvidovre.

Den 20. april

Jytte Nielsen, Ryparken 192, 2.
th., 2100 København Ø.

Den 30. april

Erik Jensen, Kantatevej 8, 1.,
2730 Herlev.

ÅRHUS

50 års jubilæum på

Ceres Bryggerierne, Århus

Den 7. april

Egon Hansen, forhandler, Hei-
bergsvvej 25, 8230 Åbyhøj.

ODENSE

25 års jubilæum på

Albani Bryggerierne

Den 5. april

Anna Knudsen, Hørdumsgade 58,
1., 5000 Odense C.

Den 20. april

Army Merete Nielsen, Kroggårds-
vej 6, 5270 Odense N.

Den 21. april

Erik Thomsen, Syvhøjevej 63,
5260 Odense S.

PROP & KAPSEL

1. MAJ

Ceres Bryggerierne
Horsens

Arbejdsmarkeds-
udd.fonden

Depot- og
distributionskonf. -

Ferielegaterne

30 km-aftalen

Konsulenttjenesten

3/84

MEDLEMSBLAD FOR DANSK BRYGGERI-, BRÆNDERI- OG
MINERALVANDSARBEJDER FORBUND

PROP & KAPSEL

Medlemsblad
for Dansk Bryggeri-,
Brænderi- og
Mineralvandsarbejder
Forbund

Redaktion
Preben Mortensen (ansvarsh.)

Forbundets adresse
Lindevangs Allé 6, 1.
2000 København F.
Tlf. (01) 86 09 77

Forbundsformand
Preben Mortensen

Næstformand
Anker Skjødt

Hovedkasserer
Erik Nielsen

Sekretærer
Erik Kielberg
Lone Christensen

Konsulenter
John Pedersen
Henrik Hansen

Sats og montage
Holbæk Fotosats ApS

Tryk
SP-Tryk - Slagelse

INDHOLD

1. MAJ	3
Ceres Bryggerierne i Horsens	4
Arb.markedsudd.fonden	6
Depot- og distributionskonf. ...	7
Skærmterminaler og graviditet	8
Ferielegaterne	9
30 km-aftalen mellem SID og vort forbund	10-11
Ordet er frit	15
Konsulenttjenesten	16
Besøg i provinsen	18
Personalia	24

1. Maj

ARBEJDERBEVÆGELSENS DEMONSTRATIONSDAG

maner til kamp for en ny og
arbejdervenlig regering.

JA til

35 timers arbejdsuge med fuld
lønkompensation.

Frie forhandlinger
mellem arbejdsmarkedets organisationer.

Højere understøttelse.

Bedre vilkår for efterlønsmodtagere
og pensionister.

NEJ til

Regeringsindgreb i kommende
overenskomster.

Karensdagen.

Foringelse af dagpengesatserne.

Til den sorte regering.

**Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvands-
arbejder Forbund**

LINDEVANGS ALLE 6¹ · 2000 KØBENHAVN F · TEL. 01-86 09 77

FORSIDEBILLEDE:

1. MAJ

Læs lederen
side 3

1. MAJ

Arbejdernes Internationale Solidaritetsdag

I Danmark fejrer tusindvis af mennesker denne dag med deltagelse i demonstrationsoptog, møder eller andre former for arrangementer.

Men Danmark er et lille land med mange forskellige partier og organisationer, hvad der naturligvis er godt for demokratiet. De mange partier og organisationer med tilknytning til arbejderbevægelsen er alle enige om, at 1. maj er så vigtig en dag, at man allerede 7-8 måneder før denne dag bør drøfte, hvordan det hele skal arrangeres.

På demokratisk vis nedsætter man en lille gruppe mennesker til at diskutere, hvilke paroler de mange tusinde mennesker skal gå under.

Man har på forhånd sikret sig, at enighed ikke kan opnås, da parolerne gerne må lyde på *frihed*, men ikke *frihed* til, hvordan parolerne må lyde.

Disse få mennesker tager derfor beslutning om, på (u)demokratisk vis, at de mange tusinde mennesker, der gerne vil demonstrere for *frihed*, *ikke skal have frihed* til at demonstrere sammen.

I stedet for et stort demonstrationsoptog, et stort arrangement i hver by, ser vi, at i flere byer er der mange demonstrationsoptog og arrangementer. I mange byer flere demonstrationer og arrangementer og i få byer et enkelt demonstrationsoptog, et enkelt arrangement.

De mange hundrede talere ønsker alle sammen en fremtid med visioner, med håb om frihed, lighed, broderskab, søstersammenhold, solidaritet, fred, socialisme, arbejderpolitik, arbejderregering.

Hvis disse visioner og håb skal opfyldes, kan dette kun ske, hvis arbejderne står sammen.

Sammenholdet er en nødvendig forudsætning for at opfylde vore ønsker.

Enighed om målet er en nødvendig forudsætning for at nå det.

I et demokratisk parti og organisation må og skal forskellige opfattelser af, hvordan vi når målet, respekteres, men forskellige opfattelser må ikke føre til, at man ikke sammen forsøger at nå dette mål.

1. maj er »Arbejdernes Internationale Solidaritetsdag«. Solidaritet er ikke at handle imod fællesskabet, men for fællesskabet. Solidaritet er ikke at gå hver for sig, men at gå sammen.

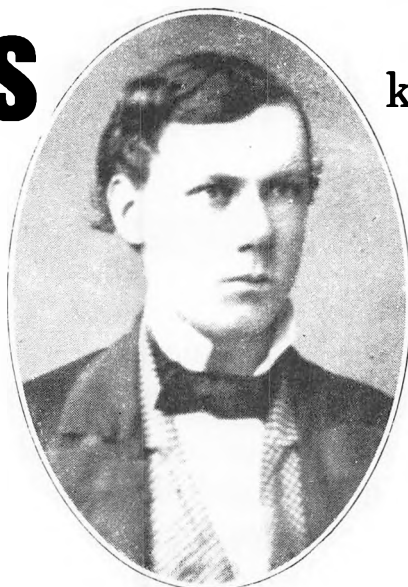
Ceres Bryggerierne i Horsens

Den 10. maj 1984
kan Ceres Bryggerierne
i Horsens fejre
125 års jubilæum

Bryggeriets grundlægger var August Waagepetersen, der i 1858 købte den grund, hvorpå bryggeriet ligger i dag. På dette tidspunkt var der allerede 2 hvidtølsbryggerier i byen, men på dette bryggeri skulle også laves bajerskøl. Den 16. marts 1859 påbegyndtes salget af hvidtøl, mens salget af bajerskøl startede 10. maj 1859.

Bryggeriet havde ikke noget navn i det første halve års tid, men fik senere navnet Horsens Bajersk og Hvidtølsbryggeri. Dette blev bevaret, til det blev afhændet til et konsortium bestående af etatsråd I. Z. Levy, løjtnant A. Levy og cand. pharm. W. Sørensen, som ændrede navnet til Horsens Aktie-Bryggeri. A. Levy overtog i 1874 hele bryggeriet og gik tilbage til det gamle navn.

I 1897 afløste man det gamle aftapperi med et nyt anlæg med roterende tappemaskine og mekanisk proppemaskine, og hvor øllet

A. Waagepetersen.

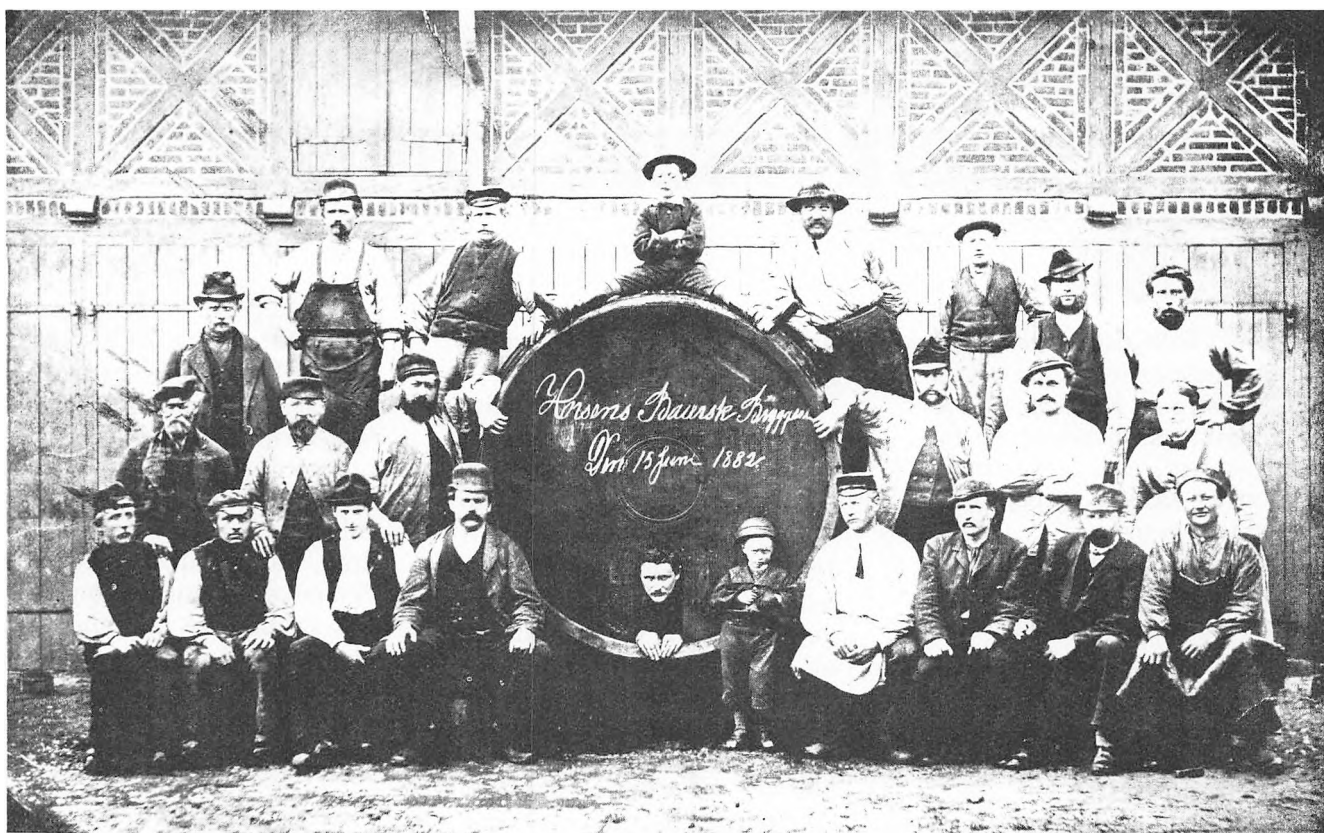
efter aftapning blev pasteuriseret. Det var på det tidspunkt et af de virkelig moderne flasketapperier her i landet.

I 1898 blev bryggeriet sammenluttet med Ceres Bryggerierne i Århus og fik navnet Østjyske Bryggerier.

Frem til 1926 ændrede man kældrene fra træfode til tanke, og man installerede en ny kolonne, der kunne tappe 6.000 flasker i timen.

Denne kolonne udskiftede man i 1953, og den kørte til 1973, hvor man havde indkøbt en kombikolonne, som kunne køre alt: dåser og flasker i alle størrelser og afskygninger. Der var bare den hage ved det, at denne kolonne skulle placeres i Århus, og Horsens lukke. Det blev i 11. time ændret til, at den skulle til Horsens, så det var med stor glæde, at vi modtog denne meddelelse i 1973, som sikrede arbejdspladser til 100 mennesker.

Bryggeriets Personale i 1882.

Senere kom så sammenslutningen til Jyske Bryggerier, og man har nu samlet al eksportproduktion i Horsens.

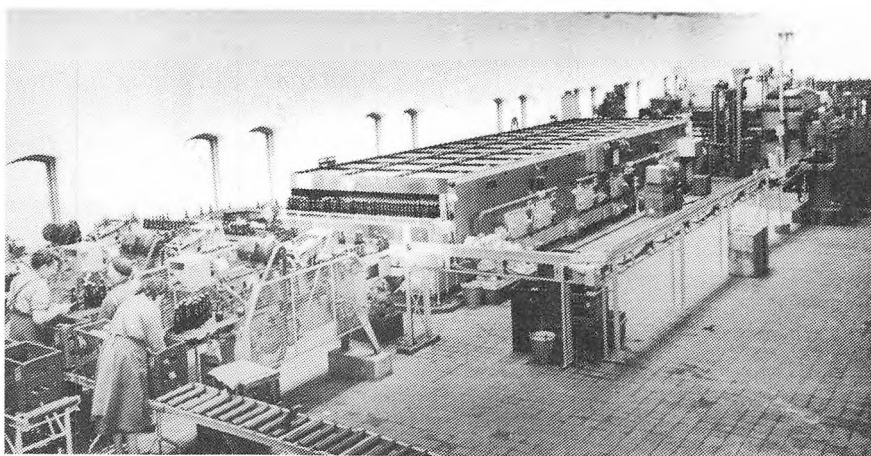
I skrivende stund ser vi i afdelingen med fortrøstning på fremtiden, hvis man beholder den store produktionssammensætning, så man også på Ceres Horsens kan nå at fejre 150 års jubilæum.

Jubilæet bliver markeret med, at man nok lidt nostalgisk vil brygge et jubilæumsbryg af den gamle Hesteøl, som i begrænset mængde vil blive solgt i lokalområdet.

Der afholdes reception på jubilæumsdagen fra 10.00-12.00 og medarbejderfest den 12. maj.

Der skal fra afdelingen lyde et hjerteligt tillykke med de 125 år i håb om, at man i mange år frem kan bevare en god arbejdsplads.

På afdelingens vegne
Allan Nielsen.

Aftapperiet 1953

Udsnit af
aftapperi 1973

Bidrag til Arbejdsmarkedsuddannelses fonden

Et flertal i Folketinget, bestående af regeringspartierne, Det Radikale Venstre og Fremskridtspartiet indgik, som bekendt, før folketingsvalget, et forlig om indførelse af en såkaldt Arbejdsmarkedsuddannelsesfond (AUD). Lovgivningen herom er nu endeligt vedtaget, og de administrative bestemmelser fastlagt.

1. Den 1. april 1984 trådte loven om Arbejdsmarkedsuddannelsesfondens i kraft. Fonden bestyres af arbejdsministeren og har udelukkende til formål at dække udgifterne for specialarbejderuddannelsen, efteruddannelse af faglærte m.v., de særlige omskolingsforanstaltninger samt de erhvervsintroducerede kurser for unge og langtidsledige.

Ifølge loven skal fonden finansieres gennem bidrag fra samtlige arbejdsgivere og lønmodtagere, der er omfattet af ATP-ordningen. Bidraget til Arbejdsmarkedsuddannelsesfondens for en fuldtidsbeskæftiget lønmodtager er for hele 1984 fastsat til i alt kr. 972,00, hvoraf lønmodtageren og arbejdsgiveren hver betaler halvdelen.

ATP har fået pålagt opgaven at opkræve bidragene. Arbejdsmarkedsuddannelsesfondens er af praktiske grunde i det følgende benævnt AUD.

2. På samme måde, som ved bidraget til ATP, er det arbejdsgiveren, der beregner og tilbageholder lønmodtagerens andel af AUD-bidraget ved hver lønudbetaling. AUD-bidragets størrelse afhænger af det antal timer, lønmodtageren er beskæftiget. Vi har her i tabelform udarbejdet en samlet oversigt over lønmodtagerbi-

draget, afhængig af beskæftigelsesens omfang.

Det er vigtigt, at det enkelte medlem er opmærksom på, at disse bidrag til AUD udtrykkeligt skal fremgå direkte af lønsedlen.

3. Den endelige lov om AUD er ændret i forhold til lovforslaget. Oprindeligt var det tanken, at bidraget til AUD skulle kunne fratrækkes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst på samme måde, som bidraget til arbejdsløshedsforsikringen. Efter den vedtagne lov behandles bidraget nu på samme måde, som ATP-bidraget. Dvs., at det ikke medregnes ved opgørelsen af en lønmodtagers skattepligtige indkomst.

Også her skal det indskræpes over for medlemskredsen, at man er opmærksom på disse regler:

Lønmodtagerens AUD-bidrag skal fratrækkes før beregning af A-skat og anføres direkte på lønsedlen. Den årlige oplysningsseddel til skattevæsenet (S74) vil indeholde en særskilt rubrik til det samlede AUD-bidrag, der er tilbageholdt hos den enkelte lønmodtager.

Det skulle give mulighed for, at den enkelte kan kontrollere, at bidraget til AUD stemmer overens med de forpligtelser, lovgivningen indeholder.

Som det fremgår af tabellen, kan arbejdsgiveren, for en ugelønnet, der arbejder mindst 30 timer pr. uge, trække kr. 13,50 i ugelønnen. Tilsvarende trækkes for månedslønnede, der arbejder mindst 130 timer pr. måned, kr. 54,00 i månedslønnen.

AUD-BIDRAG 1984

		Lønmodtagerens andel kr.
<i>Beskæftigelsesens omfang</i>		
<i>Månedslønnede</i>	Mindst 130 timer	54,00
Arbejdstimer	Under 130 - men mindst 86 ² / ₃ timer	36,00
pr. måned:	Under 86 ² / ₃ - men mindst 43 ¹ / ₃ timer	18,00
	Under 43 ¹ / ₃ timer	0
<i>14-dages lønnede</i>	Mindst 60 timer	27,00
Arbejdstimer i	Under 60 - men mindst 40 timer	18,00
14-dages perioden:	Under 40 - men mindst 20 timer	9,00
	Under 20 - men mindst 10 timer	4,50
	Under 10 timer	0
<i>Ugelønnede</i>	Mindst 30 timer	13,50
Arbejdstimer	Under 30 - men mindst 20 timer	9,00
pr. uge:	Under 20 - men mindst 10 timer	4,50
	Under 10 timer	0
<i>Løsarbejdere</i>	Pr. time	0,33

Forbundets depot- og distributionskonference - 2

Afholdt den 30. marts - 1. april 1984 i Odense

Deltagerne:

32 depot- og distributionsarbejdere fra hele landet, 3 kredsformænd, forbundets daglige ledelse og forbundets konsulentafdeling.

Emnerne:

Overenskomstforholdene, teknologiaftalen v/forbundsformand Preben Mortensen.

Landsdækkende depotudvalg v/forbundssekretær Lone Christensen.

Udviklinger indenfor depot- og distributionsområdet v/salgsdirektør i DfB Ebbe H. Christiansen.

Demonstration af EDB-teknologi på depotområderne - Samprojekt A/S v/ Børge Rasmussen.

Konklusioner:

Med baggrund i oplæg, gruppearbejde og plenum-debatter kom konferencen til følgende konklusioner:

Med i konklusionerne er resultatet af nr. 1 konference samt de principper, kongressen 1983 tilsluttede sig for depot- og distributionsområderne:

Depot- og distributionsarbejdere bærer i dag for meget af vognene med en nedslidning af arbejderne til følge.

For at ændre på disse forhold må der ske en vurdering af den enkelte arbejders eller den enkelte vogns arbejdsforhold, herunder antal kundebesøg, afstand mellem kunderne, afbæringsforhold samt øvrige arbejde på depotet eller bryggeriet.

Ud fra disse forhold laves der bemandingsaftaler, som skal sikre et sundt og roligt arbejdstempo.

Det landsdækkende depotudvalgs kommissorium:

at undersøge fordele og ulemper ved nuværende lønsystemer på depoterne og distributionen og komme med indstilling til evt. ny aflønningsform til overenskomstforhandlingerne i 1985,

at arbejde med generelle normer til brug for lokale bemandingsaftaler,

at følge udfyldelse af 30 km aftalen med SID vedrørende organisering af depotarbejderne,

at indkalde og afholde depot- og distributionskonferencer og indarbejde resultaterne heraf i forbundets politik,

at følge den teknologiske udvikling på depot- og distributionsområdet, herunder lave teknologistatus og i samarbejde med forbundets konsulenter at belyse og komme med forslag til forbedringer af arbejdsmiljøet på depoter og distributionen,

at udarbejde forslag, der sikrer, at al transport og lagerarbejde af øl og mineralvand udføres af forbundets medlemmer,

at aflægge beretning om udvalgets arbejde på forbundets kongresser.

Udvalgets sammensætning:

Konferencen indstiller til hovedbestyrelsen, at udvalgets sammensætning bliver 1 repræsentant fra hver af de 4 kredse, 1 repræsentant fra Københ.s mandlige afdeling, og fra forbundet næstformand Anker Skjødt.

Udvalgets arbejdsform planlægges af udvalgets medlemmer.

Arbejdernes kamp i Guatemala

Igennem NNS har vi sendt følgende protest som støtte for arbejdernes kamp i Guatemala.

Coca-Cola Atlanta USA

90.000 medlemmer af det danske samvirke af nærings- og nydelsesmiddelarbejdere protesterer herved imod lukningen af EGSA-fabrikken i Guatemala og kræver i solidaritet med vore kolleger, at aftalen med IUL, der blev indgået i 1980, opfyldes. Vi planlægger at handle med al vor styrke i denne sag og opfordrer Dem til at overveje Coca-Colas omdømme her i Danmark.

SSTEGAC - Guatemala

90.000 medlemmer af det danske samvirke af nærings- og nydelsesmiddelarbejdere udtrykker vor største solidaritet med jer i kampen mod Coca-Cola.

Arbejdsministeren - Guatemala

På vegne af 90.000 medlemmer af det danske samvirke af nærings- og nydelsesmiddelarbejdere opfordrer vi Dem til at erklære lukningen af EGSA-Coca-Cola fabrikken, for at være en lockout.

Skærmterminaler og graviditet

Der er gennem den seneste tid fremkommet oplysninger om op-hobning af aborter blandt kvinder, der udfører skærmterminalarbejde. F. eks. er fra Amerika berettet om, at der i løbet af 14 måneder hos i alt 12 gravide kvinder optrådte seks spontane aborter og én for tidlig fødsel. De følgende 3 år sås imidlertid ikke unormale graviditetsforløb på trods af, at arbejdsforholdene forblev uændrede. Som mulig årsag til aborterne er blandt andet nævnt skadelig stråling fra skærmterminalerne.

Hvilke skadelige påvirkninger kan tænkes at udgå fra en skærmterminal?

En skærmterminal fungerer efter samme princip som et fjernsyn. Fra en elektronkilde sendes elektroner mod skærmen. Hvis den spænding, elektronerne accelereres med, er høj nok, kan der frembringes røntgenstråling. Spændingen, som benyttes i billedrør (10-15 kV), er imidlertid for lille til, at røntgenstråler kan udsendes. Ultraviolet lys, infrarødt lys, mikrobølger og radiobølger forekommer ikke i skadelige mængder – når de overhovedet kan måles. Det statiske elektriske felt, som ofte findes omkring en skærmterminal, kan give ubehag, men næppe egentlige sundhedsskader.

Aborter

Aborter er meget hyppigt forekommende. Hos mennesket menes en meget stor del af alle graviditeter (30-80 pct., hvis også de allertidligste stadier medregnes) at ende med spontan abort, og i de allerfleste tilfælde kan der påvises defekter i graviditetsproduktet. En stor del af disse aborter formodes at optræde så tidligt i

graviditeten, at de end ikke bemærkes af kvinden selv eller måske blot registreres som »uregelmæssig« eller »kraftig« menstruation.

Årsagerne er kun delvis kendt. Ændringer i arveanlæg (»mutationer«) opstår spontant, tilsyneladende altså uden ydre anledning. De er en afgørende forudsætning for »arternes opståen« og udvikling. Alligevel tyder videnskabelige undersøgelser på, at de fleste mutationer hos højerestående organismer er skadelige eller ødelæggende for graviditetsproduktet, selv om der ikke med de til rådighed stående midler kan påvises fejl i arveanlæggene, men der vil meget ofte være tale om misdannelser.

Det er vist, at aborthyppigheden øges som følge af skadelige påvirkninger fra miljø, arbejde og visse medikamenter. At sådanne faktorer kan skade fosteret (»teratogen virkning«) er sikkert fastslået gennem undersøgelse af gravide kvinder og forsøgsdyr. Det er muligt, at påvirkninger fra miljøet kun kan gives skylden i en mindre del af tilfældene, men den eksisterende viden om årsags-sammenhænge er for begrænset til, at man kan sige noget præcist herom.

Aborter er altså meget hyppigt forekommende, muligvis endog den almindeligste graviditetsafslutning. Det er derfor klart, at de til stadighed vil optræde ikke bare spredt, men også klyngevis hos forskellige grupper af kvinder udelukkende som følge af tilfældighedernes spil.

Konklusion

Da aborter er så almindelige, og da millioner af kvinder daglig arbejder ved skærmterminaler, er der altså ikke noget mærkeligt i, at man nu og da ser aborter hos

flere kvinder på samme arbejdsplads. Da de påvirkninger, som kan tænkes at udgå fra en skærmterminal, desuden er få og små, tvivler vi meget stærkt på, at der er en sammenhæng mellem skærmterminalarbejde og de observerede ophobninger af aborttilfælde. Alligevel bør spørgsmål af så alvorlig karakter naturligvis ikke ignoreres, og direktoratet for arbejdstilsynet følger udviklingen nøje. Større undersøgelser er planlagt eller pågår både i Sverige og USA, ligesom et projekt vil blive gennemført af arbejdsmedicinsk klinik i Århus.

Direktoratet for arbejdstilsynet finder derfor ikke, at der på nuværende tidspunkt er grundlag for, at fraværsmelde kvinder, der arbejder ved skærmterminaler i henhold til dagpengelovens § 33, stk. 4.

Kontaktperson:
Overlæge Ole Svane
eller
Arbejdsrådgiver Svend Lings

Lønstigning

Den uge, hvor 1. maj 1984 falder:

Ifølge overenskomsten og med virkning fra begyndelsen af den lønningssuge, hvor 1. maj 1984 indgår, forhøjes grundlønnen med 270 øre pr. time

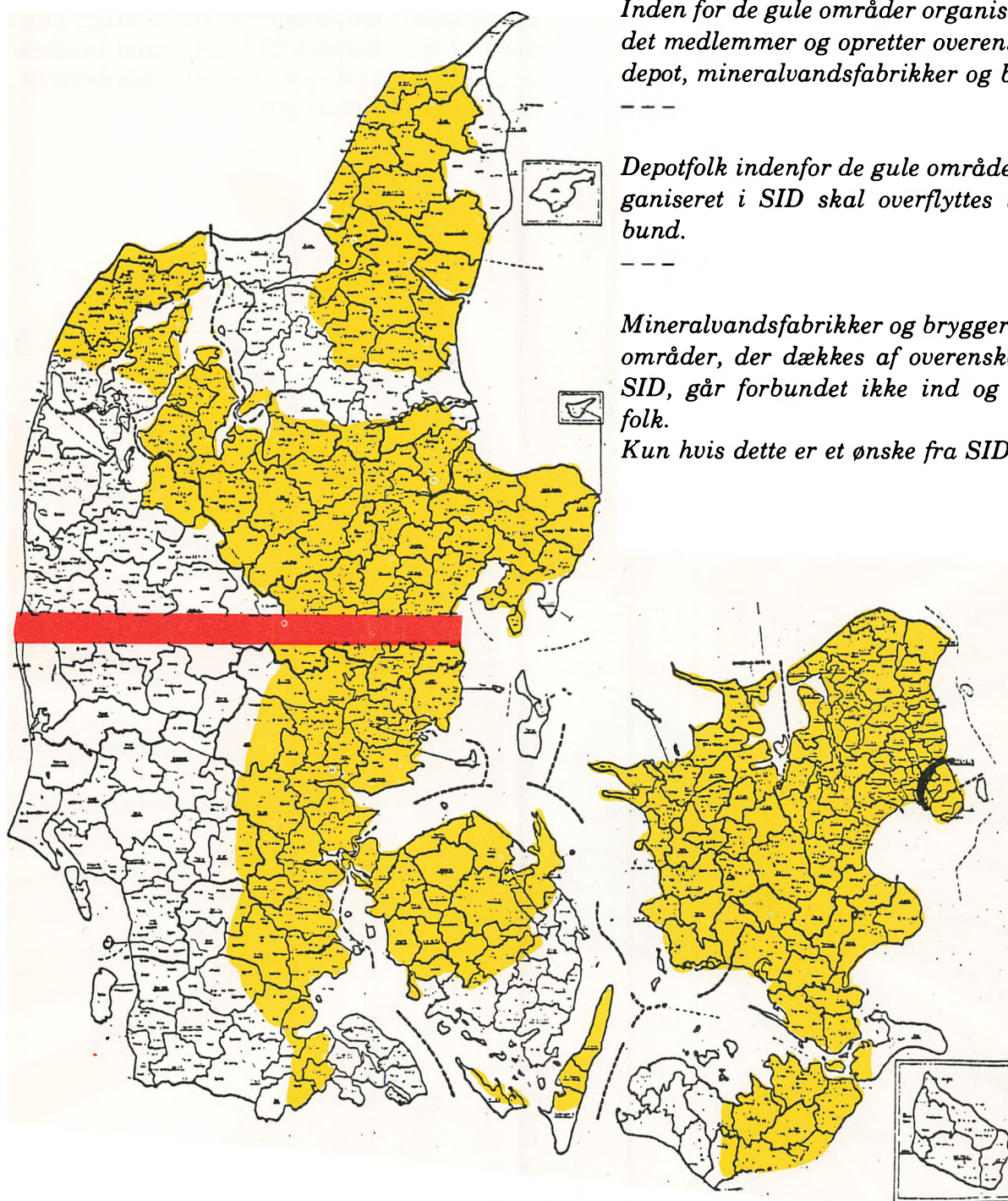
Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvands arbejder Forbunds geografiske opdeling i kredse og afdelinger pr. 1. maj 1984.

Inden for de gule områder organiserer forbundet medlemmer og opretter overenskomster på depot, mineralvandsfabrikker og bryggerier.

Depotfolk indenfor de gule områder, der er organiseret i SID skal overflyttes til vort forbund.

Mineralvandsfabrikker og bryggerier i de gule områder, der dækkes af overenskomster med SID, går forbundet ikke ind og organiserer folk.

Kun hvis dette er et ønske fra SID.

Nordjyske kreds

9 fagforeninger i følgende byer:

Hjørring
Aalborg 2 afd.
Randers
Grenå
Silkeborg
Viborg
Skive
Thisted

Sydjyske kreds

9 fagforeninger i følgende byer:

Århus 2 afd.
Horsens
Vejle
Fredericia
Kolding
Haderslev
Sønderborg
Hedensted

Fyns kreds

4 fagforeninger i følgende byer:

Odense
Assens
Svendborg
Nyborg

Sjælland-Falster kreds

12 fagforeninger i følgende byer:

Mineralvandsarbejderne
Brænderiarbejderne i
København
Helsingør
Frederiksværk
Roskilde
Holbæk

Slagelse

Køge

Skælskør

Næstved

Nykøbing Falster

Kalundborg

København: 2 afd.

30 km-aftalen mellem SID og vort forbund

Den aftale, vi har med SID forbundet indeholder i hovedtræk:

I de byer, hvor der er – eller har været – produktionsvirksomheder, er det vort forbund, der i en cirkel på 30 km organiserer og opretter overenskomster på depoter, bryggerier og mineralvandsfabrikker.

Depotfolk indenfor cirklen på de 30 km, der er organiseret i SID, skal overflyttes som medlemmer af vort forbund.

Mineralvandsfabrikker og bryggerier, der ligger indenfor 30 km cirklen, der dækkes af overenskomsten med SID, skal ikke overflyttes som medlemmer af vort forbund. Dette kan dog ske, *men kun* hvis dette er et ønske fra SID forbundet.

Hvordan arbejdes der med 30 km aftalen?

Forbundet har aftegnet vores geografiske opdeling på et Danmarkskort.

Af kortet fremgår det, hvordan vore kredse og afdelinger er placeret i hele landet.

De gule områder på kortet er de geografiske områder, hvor vort forbund, ifølge aftalen med SID, organiserer og opretter overenskomster.

SID og vi er enige i, at vore lokale afdelinger hver især – og uafhængige af hinanden – kan arbejde med at gennemføre indholdet i 30 km aftalen.

Hvis der opstår problemer lokalt med at gennemføre indholdet i 30 km aftalen, skal de problemer, der eventuelt opstår, indberettes til forbundet, hvorefter forbundet og SID vil tage eventuelle problemer op til drøftelse.

Danmarkskort og forbundscirkulære

Vi giver her i Prop & Kapsel et eksempel på, hvordan Danmarkskortet med vore optegninger ser ud.

Et større og helt korrekt opdelt kort samt forbundscirkulære i sagen er udsendt som arbejdsgrundlag til samtlige 36 afdelinger.

Restauranterne

»The Ritz« og »Romantica« Herning

Efter ca. 8 mdr. blokade mod La Cabana, The Ritz og Romantica i Herning er blokaden mod The Ritz og Romantica ophævet.

De to restauranter er kommet til fornuft og har indgået overenskomster med Hotel- og Restaurationspersonalets organisationer.

Vi fortsætter kampen for overenskomster på La Cabana – og har udsendt følgende beslutning som en pressemeddelelse:

Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund

... skal herved meddele, at grossister, detailhandlere, vognmænd, depoter og øvrige, der direkte eller indirekte sikrer leverancer af øl og mineralvand til restauranten La Cabana i Herning, ikke fremover vil kunne få øl og mineralvand udleveret på de virksomheder, hvor forbundet har overenskomst.

Udtalelse

fra Bryggeriarbejdernes fagforening i Odense
Generalforsamling den 31. marts 1984

Den politiske situation kræver fagbevægelsens fulde bevågenhed. Den borgerlige regerings politik i dag gør, at vi i fagbevægelsen må bruge mange kræfter på at slås for rettigheder, som burde være selvfølgelige.

Hvorfor skal folk, som er tvunget ud i arbejdsløshed, straffes?

Grethe Fenger Møller har efterhånden stukket sine sorte fingre så langt ned i de arbejdsløses lommer – at der kun er lommeulden tilbage.

Vi skal naturligvis fastholde kravet om 35 timers arbejdsuge med fuld lønkomensation – både for på den måde at få flere i arbejde – men også fordi produktionen er øget.

Ikke kun de arbejdsløse har mærket den sorte politik – karensdagen blev indført som direkte tilskud til arbejdsgiveren. Den skal fjernes.

Ligeledes forsøg på at knægte vor aktionsret – senest set i La Cabana konflikten.

Den automatiske dyrtidsregulering, som er sat ud af kraft – må vi, når den genindføres 1. marts 1985, kræve forhøjet.

På et andet område er det vigtigt, at hele fagbevægelsen øger indsatsen – nemlig i kampen for freden. Hvis den kamp ikke vindes, er det nyttesløst at kæmpe for andet.

For at nå disse mål kræves enighed i fagbevægelsen, derfor også en fælles 1. maj.

For denne enhed bærer fagbevægelsen et særligt ansvar. Hele samfundet må mærke, at arbejderbevægelsen har både vilje og kraft til at tage landets skæbne i egne hænder.

STYRK
ARBEJDERBEVÆGELSEN

Dirigent Steen Hansen

fra Dansk Bryggeri-,
Brønderi- og
Mineralvandsarbejder
Forbund, Horsens
afdelings
generalforsamling

Vi udtaler vor uforbeholdne støtte til den modstand, der rejser sig fra stadig flere kredse i arbejderbevægelsen mod atomoprustningen. Opstillingen af mellemdistanceatomvåben, såvel i Vest- som i Østeuropa, må stoppes omgående. Parterne må tilbage til forhandlingsbordet i Geneve, så en egentlig nedrustning kan komme i gang.

Danmark må frasige sig sit medansvar for denne atomoprustning ved at gøre sin indflydelse gældende i NATO. Men vi må selv vise vejen. Ved de kommende forhandlinger og forsvarsforliget må arbejderbevægelsens repræsentanter på tinge sige fra overfor nye oprustningsskridt. I stedet skal vor regering medvirke til at skabe tillid og sikkerhed mellem folkene.

I stedet for flere og mere raffinerede våben kræver vi, at der investeres i arbejdspladser. Fagbevægelsen for Fred har mange gange påvist, at der skabes flere arbejdspladser, hvis pengene investeres i civil produktion fremfor i militært isenkram.

Vort kriseramte samfund har simpelthen ikke råd til at kaste penge ud til nyttesløst militær.

JA TIL ET ATOMVÅBEN-FRIT
NORDEN!

UDTALELSE

EF-valget drejer sig om Danmarks forhold til EF.

I alle partier findes der EF-modstandere. De udgør et stort flertal ved meningsmålingerne. De har nu en chance for at sige et *nej til EF*, der går på tværs af alle andre meningsforskelle.

EF-tilhængerne frygter en klar stillingtagen til EF. De prøver derfor at få EF-valget til at dreje sig om spørgsmål, der intet har med EF at gøre. Dette luskeri må stoppes!

Det er på høje tid. Der arbejdes nu febrilsk på at gøre EF til en »Europæisk Union«. Der er brug for et klart *dansk nej*. Dette gøres ved at stemme på konsekvente EF-modstandere.

Ved EF-valget i 1979 viste det sig muligt at samle EF-modstanderne på tværs af partipolitik. Folkebevægelsen mod EF blev den største danske gruppe. Styrkes den yderligere bliver det nemmere at få Danmark ud af EF.

Bryggeriarbejderne i Horsens vil yde deres bidrag hertil ved at støtte liste N – Folkebevægelsen mod EF's – tværpolitiske liste. Vi opfordrer andre til at gøre det samme.

Bryggeriarbejderne i Horsens ser kampen mod EF som en kamp mod de kræfter, der forsøger at reducere dansk fagbevægelse til en sygekasse, som en kamp mod krisen og massearbejdsløsheden, som en kamp mod stormonopolernes ansvarsløse skalten og valten med ressourcer og menneskeskæbner, og som en kamp for fortsat *dansk selvstændighed*.

EF er storkapitalens fællesmarked, der ensidigt vælter krisens byrder over på det arbejdende folk.

Derfor må vi sikre, at pengemagten ikke vinder over folkets magt. Dette gøres ved, at vi, uanset partipolitiske anskuelser, sørger for, at Danmarks kurs bestemmes i Danmark og af det danske folk. Stem på liste N den 14. juni 1984!

Fagforeningsformand
Allan L. Nielsen
Dirigent: *Ove Larsen*

FRA FORBUNDET

Forretningsudvalgets sammensætning:

Nordjysk Kreds:

Poul Erik Guldborg

Sydjysk Kreds:

Thomas Olsen

Fyns Kreds:

Jens A. Olsen

Sjælland-Falster Kreds:

Bent Embo

Københavns mandlige afd.:

Holger Foss og Bent Meyer

Københavns kvindelige afd.:

Barbara Kryger og Inge Jensen

Forbundets daglige ledelse:

Preben Mortensen, Anker Skjødt,

Erik Nielsen, Erik Kielberg og

Lone Christensen

Konsulent:

John Pedersen

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE

afholdt onsdag den 4. januar 1984.

Fraværende: Barbara Kryger
med lovligt forfald.

Som suppleant for Barbara Kryger
deltog Jytte Hansen.

DAGSORDEN:

1. Forhandlingsprotokollen
2. Beretning
3. Regnskab
4. Forskellige sager

Ordstyrer: Bent Embo.

1. Forhandlingsprotokollen

Preben Mortensen:

Protokoller fra det ordinære- og
ekstraordinære FU-møde i de-
cember er færdige. Som jeg om-
talte på sidste FU-møde har vi

ikke båndafspilning af november
FU-mødet, hvilket betyder, at
protokoller skal skrives ud fra
håndskrevne notater, taget på
mødet. Derfor tager det tid at få
denne protokol færdig.

Vi har ikke udsendt protokoller
fra december FU-møderne, da vi
mener, FU-protokollerne skal ud i
den rigtige rækkefølge. Ud over
det, ligger der nogle kæmpeproto-
koller, som vi endnu ikke har haft
tid til overhovedet at gå gang med
fra FU-møder i september og ok-
tober 1983. Protokoller, som er på
over 200 sider, som skal totalom-
skrives. Omskrivningen er nød-
vendig, fordi båndafskrifterne er
ud i en køre, uden kommaer,
punktum'er osv. Det er fuldstæn-
dig ulæseligt. Vore damer siger,
at det er blevet en kæmpebelast-
ning for deres arbejde at skulle
afskrive bånd. Man kan ikke bare
sætte sig hen og skrive time efter
time efter et bånd.

Når så båndene er afskrevet af
damerne, redigerer vi det, der er
afskrevet. Først herefter kan da-
merne skrive de protokoller, der
forelægges FU. – Til godkendelse.
Det er et tungt system, som vi vil
prøve at ændre til et nemmere sy-
stem.

Vi får en ny dame her 1. marts,
som kan skrive efter bånd. Vi må
så se, om vi administrativt kan
klare afskrivning af bånd fra vore
møder. Hvis ikke, må vi tage sa-
gen op igen her i FU.

Vi regner med, at protokoller fra
november og december-møderne
kan ligge færdige til godkendelse
på et ekstraordinært FU-møde,
som jeg senere skal anmode om, at
vi afholder i næste uge.

FU – tog redegørelsen vedr. pro-
tokolsituationen til efterretning.

2. Beretning

Vedr. blokaden mod La Cabana i
Herning har forbundet i den for-
løbne beretningsperiode modta-
get en masse indberetninger om
forskellige vognmænd og andre,
der leverer til de 3 blokaderamte
restauranter. Forbundet er nu
også orienteret om, at både Carls-
berg og Tuborg depoter i Herning
leverer til de omtalte resturan-
ter.

Vi er derfor nødt til at udvide blo-
kaden, således at vi totalt stopper
leverancerne til Herning. For-
bundet har derfor sendt strejke-
varsel for leverancer til Carlsberg
og Tuborg depotet i Herning. For-
bundets daglige ledelse og for-
mændene fra afdelingerne i Fre-
dericia og Københavns mandlige
afd. har d.d. haft et møde med rep-
ræsentanter fra Hotel- og Re-
staurationspersonalets Samvirke
for at drøfte situationen i Her-
ning. De kunne dokumentere, at
både Carlsberg og Tuborg depotet
havde leveret varer til en eller flere
af de konfliktramte restauranter.
På mødet havde men drøftet, hvad
man skulle gøre for at stoppe det-
te, og der var enighed om, at det
eneste effektive våben var at
trække folkene væk fra depotet.

Vi måtte påpege, at vore forbund
godt kunne klare at trække vore
medlemmer væk fra Tuborg depo-
tet, men Carlsberg depotets folk
var medlemmer i SID, og de havde
ingen tanker om at tage et så dra-
stisk skridt. SID repræsentanten
på mødet forklarede, at afdelin-
gerne var suveræne, og afdelings-
formanden i Herning, SID, var
ikke indstillet på noget sådant. Vi
måtte derfor på mødet fastholde,
at så længe Carlsberg depotet
fortsætter med at køre varer ud i

Herning, er det umuligt for vore forbund at trække vores medlemmer væk fra depotet. For at løse op for dette problem aftalte man, at SID skulle forsøge at få folkene på Carlsberg depotet overflyttet til vores forbund, så vi kunne trække alle folk væk fra depoterne. Det store, stærke SID forbund kunne altså kun løse problemet ved at flytte medlemmerne over til det lille Bryggeriarbejder Forbund, der så skulle kæmpe hele fagbevægelsens kamp.

Såfremt det ikke lykkedes at få medlemmerne fra Carlsberg depotet overflyttet til os, så kan vi ikke gøre mere, end vi gør på nuværende tidspunkt. Vi er dog fortsat indstillet på at stoppe for ølleverancerne til de 3 omtalte restauranter i Herning.

Vi er nødt til at fortsætte denne kamp af hensyn til respekten for vores organisation. Når vi udadtil har sagt, vi støtter blokaden, så skal vores trussel også have en virkning over for dem, vi har indledt blokaden imod.

Blokaden mod La Cabana er en kamp for hele fagbevægelsen og derfor støtter vi den så meget, vi kan. Taber man denne kamp, er der fremover frit slag for alle, der ikke ønsker nogen form for overenskomster. Det er utroligt, at LO kører med så lav profil i denne sag. Overenskomster er hele grundlaget for fagbevægelsens eksistens, og LO burde gennemføre en kæmpedemonstration i Herning, især efter, at de kristelige fagforeninger har holdt en demonstration til gavn for restaurationsejerne og fik en fantastisk pressedækning.

Samvirket har anmodet om et

møde med LO's forretningsudvalg, hvor man vil kræve en større indsats. Hvad det ender med, ved man ikke, men Samvirket har lovet os, at man hele tiden vil holde os orienteret om udviklingen i sagen.

Vedrørende korrekturlæsningen på overenskomsterne, herunder særaftalerne, har man på depotområdet haft visse problemer. I flere særaftaler har man aftalt en provisionssats, uden at det er fastslået, om provisionen er til deling, eller om det er pr. ansat. Der er også vedrørende hovedoverenskomsten uenighed om, hvorvidt medhjælpertillægget i hovedoverenskomsten skal hæves med kr. 12,- pr. uge fra kr. 210,- til kr. 222,-.

Depotindehaverforeningen er af den opfattelse, at de 30 øre pr. time, man fik på særaftalerne, ikke kan betyde, at man skal hæve medhjælpertillægget generelt, da det kan betyde, at visse depotindehavere kommer til at betale de 30 øre pr. time 2 gange. Der bliver afholdt et nyt organisationsmøde, hvor det afgøres, hvordan vi får disse problemer afsluttet.

På bryggeriområdet er man næsten klar. Der mangler kun et par særaftaler, herunder Skælskør, der har gjort indsigelse mod produktionstillæggets størrelse. Vi har anmodet afdelingen om kopier af produktionsaftalerne, men vi tror ikke, at der er nogen underskrevne aftaler om ændring af produktionstillægget i overenskomstperioden. Såfremt det ikke kan dokumenteres, kan forbundet ikke fastholde kravet over for Bryggeriforeningen.

På forretningsudvalgs møde i december måned diskuterede vi ar-

bejdsfordelingsaftalen på depotområdet. Undertegnede, Erik Kielberg og Bent Meyer fra Københavns mandlige afd. var til et organisationsmøde i Depotindehaverforeningen, hvor man ændrede kravet for godkendelse af arbejdsfordeling fra, at godkendes af forbundet, til at skulle godkendes af afdelingen.

Godkendelsen skulle dog være i henhold til overenskomstens bestemmelser.

1. Af salgsmæssige årsager.
2. Dette skulle dokumenteres af depotindehaveren over for den lokale afdeling.

Depotindehaverforeningen nægtede at acceptere en sådan fremgangsmåde, og vi forlod mødet og meddelte foreningen, at såfremt man ikke dokumenterede salgsnedgangen, ville der ikke blive udbetalt dagpenge, da afdelingerne ikke kan godkende arbejdsledigheds erklæringer uden dokumentation.

Vi måtte så have en faglig voldgift for at få fortolket, hvad lokal aftale betyder. Senere kom der klage fra foreningen over manglende godkendelse af arbejdsfordelingsaftaler, og et nyt organisationsmøde blev afholdt, hvor forbundet var repræsenteret ved Anker Skjødt og Lone Christensen.

Man blev enige om et protokollat, der accepterede, at man lokalt mellem depotindehaveren og medlemmerne på depotet kunne indgå en arbejdsfordelingsaftale, men at aftalen skulle påtegnes af den lokale afdeling.

Da påtegning ikke er det samme som dokumentation, er det en yderligere forringelse af vores principper og imod det, man blev

enige om på sidste FU-møde.

På et morgenmøde i den daglige ledelse blev vi enige om at acceptere resultatet, mod at vi udsendte et cirkulære til afdelingene, hvor vi fortolker, at afdelingens påtegning af en arbejdsfordelingsaftale skal være det samme, som at få den fornødne dokumentation.

Daglig ledelse er klar over, at protokollatet ikke tilfredsstillende alle, og man diskuterede også, om man skulle tage et nyt organisationsmøde for at få lavet teksten om. Vi var dog enige om, at det ville være uheldigt for fremtidige møder i Depotindehaverforeningen og andre steder, hvis forbundets forhandlere ikke har kompetence til at kunne slutte aftale. Det betyder ikke, at FU ikke kan kritisere indgåede aftaler, men organisationen må acceptere aftalerne. Vi kan ikke komme længere i denne sag, og så må vi prøve at få det bedste ud af de aftaler, vi her har fået.

Vi har i forbindelse med arbejdsfordeling fået 2 aftaler ind fra Frederiksværk og Nykøbing Falster, hvor afdelingen ikke har godkendt disse. Forbundet har meddelt disse 2 afdelinger, at der ikke udbetales dagpenge, før afdelingen har godkendt disse, og at det er i henhold til overenskomstens bestemmelser.

For Nykøbing Falsters vedkommende var dagpenge udbetalt i et stykke tid, men vi stoppede for udbetalingen, indtil afdelingen godkendte aftalen, hvilket er sket og med den behørig dokumentation.

Forbundet har fra Fredericia fået indberettet en sag, hvor man på et depot, hvor der opstår sygdom, ikke erstatter den pågældende person, men i stedet blot begynder

at køre med énmandsbetjente vogne. Forbundet har klaget til Depotindehaverforeningen og meddelt, at vi ikke kan acceptere en sådan fremgangsmåde. Man har endnu ikke svaret os på denne henvendelse, og såfremt Depotindehaverforeningen bliver ved med at trække sagen i langdrag, vil vi rykke for et svar.

Vedrørende en sag rejst af mandlig afd. i København om fortolkning af hovedoverenskomstens § 22, »om betalt frihed ved arbejders syge, hjemmевærende barn/børn«, har der været afholdt et organisationsmøde i Bryggerforeningen.

Som tidligere omtalt på FU-mødet, blev sagen rejst i forbindelse med en far, der har samkvemsret, og i en situation måtte blive hjemme, da barnet blev syg, mens barnet opholdt sig hos faderen. Bryggeriet accepterede ikke, at skulle betale for frihed, da barnet ikke blev betragtet som at være hjemmевærende, når der var tale om et ophold hos en person, der har samkvemsret.

På organisationsmødet enedes man om, at bryggeriet ville vurdere fra sag til sag og ville, hvis der var tale om specielle tilfælde, hvor forholdene gjorde, at barnet ikke kunne afleveres på grund af store geografiske afstande, betale i henhold til § 22.

Man fastholdt, at § 22 kun dækker, hvor barnet normalt opholder sig. Forbundet ønsker ikke at få fortolket paragraffen, da en opmandskendelse givet vil fastslå, og dermed stramme ordlyden, hvad begrebet »hjemmевærende barn/børn«, dækker. Forbundet forbeholdt dog sin stilling til sagen, da Københavns mandlige afd. skal have mulighed for at behandle sagen i deres organer.

Forbundet har dog meddelt afdelingen, at uanset deres stillingtagen, vil forbundet ikke køre en faglig voldgift på spørgsmålet. Man må i stedet søge at forbedre overenskomstens ordlyd ved overenskomstforhandlingerne i 1985.

Fra Randers afdeling har forbundet modtaget brev om, at man mener, at der ved overenskomstfornyelsen i 1983 er sket en fejl ved akkordaftalerne. Tidligere fik man konjunkturtillæg sammen med akkordtillægget, hvilket man ikke får mere. Forbundet har meddelt afdelingen, at ved overenskomstforhandlingerne i 1981 ændredes dette, således at konjunkturtillægget blev indregnet i akkordtillægget, og dette er fortsat uændret i de aftaler, man lokalt har indgået i 1983.

Forbundet udsendte den 9. december – og ikke – som der desværre står, den 9. november, cirkulære nr. 45 vedrørende konsulent Erland Petersens afgang pr. 31. december 1983.

Da Erland Petersen ikke ville modtage FU's første tilbud om afgang til 1. marts 1984, besluttede vi på et ekstraordinært FU-møde, at han skulle afgå den 31. december 1983, og inden da afholde sin tilgodehavende ferie, samt aflevere sin årskonsulentrapport. Dette er i orden, men den 13. december modtog vi et brev fra Erland Petersens sagfører, der krævede, at forbundet gav E. P. opsigelse i henhold til funktionærlovens bestemmelser.

Forbundet meddelte advokaten, at da der var tale om bedrageri, havde vi ingen forpligtelser, og såfremt man ikke var enige i dette, måtte man gå ad rettens vej. Det er vores opfattelse, at E. P. ikke har orienteret advokaten om sa-

gens rette sammenhæng, og vi har heller ikke hørt mere fra advokaten.

E. P. mødte efter advokatens brev pludselig op på kontoret og meddelte, at han nu havde afholdt sin ferie og var klar til at fortsætte sit arbejde, indtil han skulle holde op.

Anker Skjødt meddelte ham, at han ikke længere var ansat i forbundet og bad ham forlade huset. E. P. ville kun forlade huset, hvis Anker meddelte ham dette skriftligt. Dette er gjort, og vi forventer dermed, at sagen er afsluttet.

På baggrund af den ekstraordinære revision, har de kritiske revisorer ønsket at få følgende bemærkninger indføjnet i revisionsprotokollen.

1. Generelt fået diæter og samtidig fremlagt regninger på fortæring.
2. Der er ikke på regninger angivet deltagere eller årsag til udgiften.
3. Taxaregninger er ikke påført, hvorfra og hvortil.
4. I et specielt tilfælde har vi fundet det rigtigt at meddele forretningsudvalget, at vi ikke kunne godtage vedkommendes regnskaber for hotelopholdet og taxakørsel.

Vedr. det første punkt har dette tidligere været omtalt på FU-møder, og jeg har bemærket, at det mere var et moralsk spørgsmål end et juridisk spørgsmål. Man har i visse situationer både modtaget diæter og fået fortæring. Det kan være forskelligt fra situation til situation, men som tidligere sagt: Der er ingen præcise retningslinier, og derfor kan man ikke påtale, at der er begået noget decideret forkert. Man har fulgt det, som har været kutyme, men FU har nedsat et udvalg, som skal

finde bestemte retningslinier for dette.

Vedr. punkt 2 har FU fastslået, at alle regninger skal påføres årsagen, således at den kritiske revision kan kontrollere rigtigheden af hotelophold og fortæring.

Vedr. punkt 3 har FU også besluttet, at alle taxaregninger skal påføres hvorfra og hvortil, og der er også sendt et cirkulære ud om dette.

Vedr. punkt 4 drejer dette sig om E. P., og her har FU taget konsekvensen.

Der ligger stadig nogle bilag, som den kritiske revision ønsker at få forklaringer på.

Vedr. Erik Kielberg og Anker Skjødt, er man færdige, og det har ikke givet anledning til at påtale andet, end det tidligere omtalte – at man både har diæter og fortæring.

Tilbage står bilag vedrørende Viktor Søndergaard, hvor vi mangler V. S.'s udtalelser samt den kritiske revisions stillingtagen til dette.

Det af FU nedsatte udvalg, som skal give indstilling til diæter, skal have møde den 12. og 13. januar 1984, og udvalgets indstilling vil blive behandlet på et ekstraordinært FU møde inden hovedbestyrelsesmødet.

Fra Silkeborg afdeling har forbundet modtaget en klage over nogle depotforhold. Man er utilfreds med, at Ceres depoter i Silkeborg endnu ikke er overflyttet til vores forbund, samt at et tidligere medlem på Carlsberg depotet endnu ikke har fået sit tilgodehavende. Begge sager er indberettet til forbundet for flere måneder siden.

Erik Kielberg, som disse sager er

blevet pålagt af den daglige ledelse at redegøre for sagen over for afdelingen.

Erik Kielberg har skrevet til afdelingen og forklaret, at man ikke kan komme videre med tiltrædelsesaftalen, før vi er færdige på det øvrige depotområde. Vi mangler særaftalerne fra depoter i Silkeborg, før vi kan rejse sagen for det medlem, der har penge til gode. Man har rykket afdelingen for disse særaftaler.

Vedr. lokalaftalen på Fredericia Bryggeri om fleksibilitet i forbindelse med produktionstillægget, skal sagen afgøres ved en faglig voldgift. Højesteretsdommer Erik Bjerregård har indvilget i at tage sagen, og vi mangler kun at finde en dato, som skulle blive inden for de næste 4 uger.

Den 29. december 1983 afholdtes et fællesmøde i Bryggeriforeningen grundet en arbejdsnedlæggelse i tankvognshallen på Carlsberg. Årsagen var, efter tillidsmandens opfattelse, at man ændrede ved indgåede aftaler vedrørende kørsel med mandskab på ølfilterlinierne, ved sygdom.

På fællesmødet måtte man imidlertid konstatere, at der ikke var nogen skriftlige aftale, og at der heller ikke kunne dokumenteres faste kutyper.

Både Københavns mandlige afd. og forbundet var enige i, at arbejdsnedlæggelsen var overenskomststridig, og arbejdet blev også normaliseret efter fællesmødet.

Arbejdsnedlæggelsen var påbegyndt den foregående dag kl. 14.00, uden at hverken afdelingen eller forbundet var blevet orienteret. Først den 29. om formiddagen blev vi orienteret om arbejdsnedlæggelsen af DA i forbindelse med indkaldelse til fællesmødet.

Det er en uacceptabel situation, og det må indskærpes til alle arbejdspladser, at så snart der opstår en arbejdsnedlæggelse, skal man kontakte fagforeningen, så den får mulighed for at løse problemet, inden der indkaldes til fællesmødet.

På Neptun bryggeriet i Silkeborg har der også været en arbejdsnedlæggelse grundet afskedigelse af en håndværker. Også her blev forbundet først orienteret, da DA indkaldte til fællesmødet. Arbejdet blev normaliseret efter fællesmødet, hvor vi erkendte, at arbejdsnedlæggelsen var overenskomststridig.

Fra Dansk Arbejdsgiverforening har forbundet modtaget en rykkerskrivelse for manglende indbetalt bod, idømt af Arbejdsretten, til Københavns mandlige afd. Det er en ændret praksis fra tidligere, hvor man altid opkrævede den part, der var idømt boden. Man har i et enkelt tilfælde inddraget beløbet ved kongens foged, så forbundet er bekymret over, at DA nu begynder at rykke forbundet for de bøder, afdelingerne bliver idømt. Det er uklart, om forbundet kan gøres ansvarlig, såfremt afdelingen ikke indbetaler boden. Vi kan, såfremt der er tale om en ændret praksis, ikke acceptere dette. Det kan også være, at der er tale om en fejl fra DA's side, så vi må afvente og se, hvordan sagen udvikler sig.

Vedr. arbejdsretssag nr. 9951, der omhandler arbejdsvægringer i kørselsafdelingerne på Carlsberg-Tuborg i forbindelse med overenskomstforhandlingerne for at forhindre ophobning hos kunderne, er hvert medlem, der deltog i arbejdsvægringen idømt en bod på kr. 100,-, og Københavns mandlige afd. er idømt en bod på

kr. 10.000,-, da man finder, at det er afdelingen, der gennem sit forretningsudvalg, har opfordret til disse aktioner.

Fra Arbejdsretten har forbundet modtaget besked om, at arbejdsretssag nr. 9826 (det er køkken-sagen, Carlsberg), er forligt uden retslig og derfor hæves sagen.

Vedr. klagen over afdelingerne: Odense, Fredericia og Århus i forbindelse med vægring af læsning til Herning er der indkaldt til forberedende retsmøde den 2. februar d.å. Forbundet har erkendt, at vægringen er overenskomststridig, og at tillidsrepræsentanterne også har handlet overenskomststridigt, men vi erkender ikke, at man også vil gøre afdelingen i Fredericia og Århus ansvarlig, fordi tillidsrepræsentanterne samtidig er henholdsvis formand og næstformand i afdelingerne.

Forbundet kan ikke acceptere, at man sammenblander disse ting. En afdeling kan ikke hæfte for, hvad en afdelingsformand foretager sig på sin arbejdsplads som tillidsrepræsentant. Sagen er meget principiel, og forbundet vil derfor ikke forlige sagen for at få nedsat boden, da vi ikke mener, at DA kan få ret i en sådan påstand. Fra Arbejdsretten har vi modtaget en dom på kr. 20,- pr. time for de medlemmer, der havde nedlagt arbejdet i afd. 47 på Tuborg den 10.-11. august 1983.

Vedr. arbejdsretssag 10.002, som var en arbejdsnedlæggelse i fadølshuset, Carlsberg, i dagene 2., 3., 4., 16 og 17 maj 1983, har vi modtaget arbejdsrettens dom, der lyder på kr. 20,- pr. time.

Debat til beretningen

Bent Meyer:

Vedrørende arbejdsfordeling på depoter, så sagde vi nej til et protokollat i Depotindehaverforeningen her i december, fordi vi ikke kunne få igennem, at det var afdelingernes ret at kunne nægte at godkende indgåede lokalaf-taler.

Jeg kan ikke, lige så roligt som forbundsformanden, acceptere, at afdelingerne nu blot skal påtegne lokale aftaler om arbejdsfordelingsordninger, selv om dette skal ske med dokumentation for baggrunden for fordelingen.

Holger Foss:

At Dansk fagbevægelse ikke har klaret situationen omkring La Cabana, viser for mig, at SID og LO har snøret sig ind i fagretlige regler, der gør det umuligt at arbejde efter de intensioner, som en fagbevægelse burde kunne.

Vedrørende forhandlingen i Bryggeriforeningen om § 22, (børns sygdom), hvor vi havde beholdt os mulighed for, at vi ville kræve en voldgift på spørgsmålet, kan jeg sige, at det vil vi ikke. Det er først og fremmest på baggrund af, at vi ingen ønsker har om at genere kvindelig afdelings medlemmer, som har fået nogle af de fordele lokalt, der ikke står i selve overenskomsten.

Der er blevet gjort opmærksom på, at Erik Kielberg og Anker Skjødt har regninger udover diæter, mangel på retningslinier, skulle betyde, at der så ingen grund er til påtale. For Viktor Søndergaard er der også noget, der skal afklares.

Der er for Erland Petersens vedkommende i FU fremlagt dokumentation for, hvad han har fore-

taget sig, vedlagt eksempler. Jeg vil have det skidt ved at have været med til at afskedige en funktionær, hvis det viser sig, at valgte tillidsmænd – i stort og småt – har foretaget sig nøjagtigt det samme, og det tager man til efterretning. Jeg ønsker, at de ting, de kritiske revisorer har påtalt, lægges frem i FU.

Preben Mortensen:

Der er ikke, af den kritiske revisor, i gennemgangen af bilag, konstateret flere tilfælde af ulovlige udbetalinger, som i tilfældet med Erland Petersens bilag.

Det, de kritiske revisorer har gjort opmærksom på, er, at de synes, at man ikke samtidig kan få diæter og fortæring betalt af forbundet. Forbundet har, og det ved vi alle, den kutyme, at når man er til overenskomstforhandlinger i Bryggeriforeningen, betaler forbundet frokost o.lign. Jeg har sagt til revisionen, at det kan være berettiget, at man diskuterer, hvorvidt man, når man får betalt al sin fortæring, så også skal have diæter.

En anden situation, der er påtalt, er, hvis man f.eks. har været på kursus et sted i Jylland, og man så på færgen har købt sig en øl eller et stykke mad, på regning, samtidig med, at man har fået diæter, er dette en regel. Dette har været noget, den daglige ledelse har haft ret til, men som nu stoppes.

Det er altså nogle af de ting, revisionen har påtalt. Det fandt jeg ikke, der var nogen grund til at skulle fremlægge dokumentation for, al den stund, at det har vi alle jo været med til, og det kender vi alle til. Disse ting er ikke tidligere blevet omtalt af revisionen.

Den kritiske revision har ved gennemgang af de bilag, hvor jeg har været med dem, ikke stillet

nogle krav om – i samme forbindelse som med Erland – at der skulle tages en stilling til, hvorvidt der var begået underslæb eller bedrageri.

Det, revisionen har gjort bemærkninger til, er kutymer for udbetalinger. Bemærkninger, hvis indhold det er lagt over til udvalget at udstikke nogle retningslinier for. Jeg nævnte sidst, at da undertegnede og Kielbergs bilag ikke var gjort færdige, mente jeg ikke, det var rigtigt at tage spørgsmålet om den daglige ledelses ting op, fordi der også ligger nogle ting for Steen og Viktor. Der er et par ting vedrørende Viktor's ting, som ikke er færdige. Revisionen mangler nogle svar fra Viktor, før de beslutter sig til, om disse ting skal i FU. Således har tingene været talt igennem med revisionen. Jeg mener ikke, vi i FU skal begynde at trække nogle bestemte bilag frem i sager, hvor der ikke er tale om bedrageri, men hvor der er tale om, hvordan tingene har været administreret som regler for alle.

Der er ikke noget fordækt ved dette. Det, mener jeg, fremgår af de kritiske revisorer's indstilling. De skriver helt klart i deres indstilling:

»I et enkelt tilfælde har det været nødvendigt at påpege udbetalinger i forbindelse med hotelophold og taxakørsel.«

Dette tilfælde har været forelagt her i FU, hvilket vi har taget stilling til efter ønske fra den kritiske revisor. Derudover har revisionen, som jeg har omtalt, ønsket, at administrationer af tingene skal diskuteres. Dette kan ske i udvalget, som vi har til at se på diætreglerne.

Vedrørende punkt 22 siger Holger, at af hensyn til kvindelig af-

deling, ønsker man ikke at tage en fortolkning i sagen. Det forstår jeg godt. Forbundets vurdering synes jeg dog er væsentlig, således at en faglig voldgift faktisk vil stille os ringere end på nuværende tidspunkt, fordi så vil hjemmeboende børn – helt klart – blive defineret. Og det vil ikke være en fordel for os.

Omkring arbejdsfordelingsaftalen: Der var jeg godt klar over problemet. Det var også derfor, jeg bad Bent Meyer om at komme til et møde i forbundet, hvor vi diskuterede disse ting igennem. Det er rigtigt, at vi har sluppet principperne, især for København. Principper, som vi tidligere sagde, at dem ville vi støtte, såfremt de fastholdt, at det var afdelingen, der skal lave aftalerne. – Det var et princip, som København lagde fast, og som vi fandt, var i orden. Det var også det princip, vi blev enige om, da vi gik fra Depotindehaverforeningen, når de fortsat fortolker lokalt, at det er dem, der er beskæftiget på depotet og depotindehaveren. Så må vi vedtage, at så er det afdelingen, der forhandler. Og det er rigtigt, som der står i protokollatet, at når afdelingen skal påtegne den, så må det betyde, at der er en aftale. Det må så være lokalt, og dermed har vi sluppet princippet af fortolkning lokalt, nemlig, at dette så ikke længere er afdelingen.

Depotindehaverforeningen mente på et tidligere tidspunkt, at lokalt betyder, at man slet ikke behøver at høre organisationerne. Nu står der trods alt, at afdelingen skal påtale aftalerne, og der har vi, i det cirkulære, vi har sendt ud, sagt, hvad vi betragter, at påtegning kan være. Nemlig, at aftalen skal, inden den sendes til forbundet, påtegnes af den lokale afdeling, som ved dokumentation skal

sikre sig, at der er tale om salgsnedgang i forhold til året før. Den fortolkning har vi altså givet spørgsmålet om påtegning.

Og såfremt vi ikke får ret i vores fortolkning, så må vi begynde forfra og køre sagen.

Dette var det højst opnåelige i sagen, og vi kan ikke sende folk tilbage og genoptage forhandlingen. Det vil betyde, at de fremover fra modpartens side ville sige, at de folk kan vi ikke indgå protokollater eller aftaler med. Det var spørgsmålet om forbundets troværdighed, og derfor har jeg sagt, at jeg vil anbefale, at vi tager protokollatet som det er, og må konstatere, at fejlen jo ligger helt tilbage ved, at vi i det hele taget accepterede, at der kom en arbejdsfordelingsaftale ind i overenskomsten.

SID og La Cabana

Jeg synes også, at det er rystende, at en kæmpeorganisation som SID siger, at man faktisk ikke kan foretage sig noget af hensyn til de arbejdsretlige regler. Alle anerkender, at La Cabana er en kamp for hele fagbevægelsen, og så sidder der en organisation og siger, at man ikke kan gøre mere, end man gør i denne situation.

Vi strammer os op og håber, at det kan være med til at hjælpe dem. Men det er en meget, meget svær situation, vi står i nu, og min fornemmelse er, at hvis ikke LO går ind i det nu, ja, så kan det altså tyde på, at det er et spørgsmål om man så ikke kan kæmpe i årevis, uden at arbejdsgiveren presses til at indgå overenskomst. Det er ikke nok at lave blokade. Vores kamp skal udmønte sig i, at arbejdsgiveren skal indgå en overenskomst.

Det er ikke nogen sejr, at vi kan fortsætte en blokade. Det er først

en sejr, når vi får en overenskomst, og jeg er alvorligt bange for, at den efterhånden smutter, hvis ikke LO bliver mere aktiv i denne sag.

Poul Erik Guldborg:

SID-formanden i Herning vil hellere end gerne af med de medlemmer, som er beskæftiget på depotet, fordi han ikke kan gøre noget for dem, fordi det er en lille gruppe, og han har mange andre grupper, han skal tage hensyn til. Men der sidder et bestyrelsesmedlem i SID, som arbejder på Carlsberg depotet, og derfor har der været lidt problemer.

Jeg føler ligesom Preben, at det hele er ved at løbe ud i sandet i Herning. Men hvem, der har skylden for det – først og fremmest – det er jo temmelig sikkert desværre LO og Aktuelt, for hvis der er nogen avis, der den sidste halvanden måned ikke har skrevet noget om den konflikt, der foregår i Herning, så er det Aktuelt – og LO hører man ikke spor til.

Læser man i andre aviser end Aktuelt, så finder man ud af, at de folk, der bor på Silkeborgvej i Herning har haft en underskriftsindsamling i gang, der skal påbyde politiet at flytte demonstranterne hen foran en parkeringsplads, der ligger langt væk fra restauranterne.

Justitsministeren har i den forbindelse udtalt, at han synes, det er i orden, og at det er noget af det første, han vil gå i gang med at sørge for, at de, der demonstrerer overfor La Cabana, de flyttes hen til en parkeringsplads.

Derfor synes jeg, det var på sin plads, at vi herfra sendte en skarp protest til justitsministeren om, at han i hvert tilfælde ikke skal begynde at flytte demonstranterne.

Vedrørende depoter og det protokollat, der er lavet, da mener jeg at kunne huske, da Thomas, Bent, Anker, Erik og jeg, vi sad inde i Forligsinstitutionen og snakkede meget om den arbejdsfordelingsparagraf. Der var vi fuldstændig enige alle sammen om, at den fortolkning, vi ville give, det var, at aftaler skulle godkendes i de enkelte afdelinger. Altså det var den måde, som vi ville fortolke det på. Den tilføjelse, du har lavet i det cirkulære, som er sendt ud, den vil jeg gerne bakke op, og så skal vi altså rette os efter den. Hvis det er sådan, at man ude på de enkelte depoter kunne få lov til at aftale arbejdsfordelingsordninger, så ville det vælte ind ad døren med aftaler.

Erland Petersen – der vil jeg kort og godt sige, at jeg synes, at vi blev enige om at give ham et godt tilbud sidst vi var samlet her. Jeg troede ikke, at han var så dum, at han ikke tog imod det. Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvor mange afdelinger, der har sendt breve ind på den forespørgsel, som vi har rejst om, hvem der havde et hængeparti med Erland Petersen.

Vedr. Ceres depotet i Silkeborg, der har vi fra kredsens side forsøgt længe at få Ceres depotet organiseret, og vi har henvendt os til Ceres depotet i Århus, og der fik vi den besked, at Ceres depoterne er selvstændige depoter, og de blander sig ikke i, om de skriver under på overenskomster eller ej. Han har haft to mand ansat, der var medlem af Silkeborg afdeling, men han ville ikke skrive under på en overenskomst. I protest imod den henvendelse, vi rettede til ham, truede han først med at fyre folk, og da vi blev ved med at henvende os, fyrede han én, og da vi så henvendte os igen, fik vi at

vide, at hvis vi henvendte os mere, så ville han også fyre den sidste mand.

Bent Meyer:

Jeg er naturligvis ikke ked af, at forbundsformanden er enig i den af mig rejste kritik vedrørende arbejdsfordelingsordning på depoterne. Men det kan godt være, at vi ikke er enige. Jeg mener, vi har sluppet princippet totalt, hvorimod forbundsformanden mener, at vi ved at fastholde påtegning, muligvis kan redde nogle af stumperne i land. Det kan være en vurdering, og hvis vi kan det, er der selvfølgelig også noget at holde fast i, fordi vi så muligvis kan begynde forfra igen. Men hvis vi kommer i den situation, at de intervenerer og siger, at selv om vi ikke vil påtegne, så vil vi altså have lov til at betragte det som en aftale, hvad jeg tror, de gør, og vi kommer forfra igen, så har vi tabt en del alligevel. Så har vi tabt, ligesom vi gjorde, da vi underskrev forliget den 17. juni, hvor de sagde, ja, men, når I har været så tæt på enighed, så må I ikke tro, at vi kan ændre det forhold.

Derfor mener jeg, vi skulle prøve på at få en ændret holdning til dette protokollat. Jeg kan ikke give nogle forklaringer på, hvad der vil være bedst. Om man skulle sende forbundsformanden tilbage og søge at få forhandlinger, eller man skulle sende de samme forhandlere tilbage.

Det, som Poul Erik Guldborg taler om, at vi talte meget om ordet lokalt, og at vi fortolkede det inde i Forligsinstitutionen som den lokale fagforening, er rigtigt. Alle andre på nær mig sagde, at ordet lokalt skulle fortolkes således, at det var fagforeningen. Dette holdt altså ikke. Jeg fik ret.

Jeg synes ikke, det er rigtigt, når

vi går tilbage til de uretmæssigheder, med hensyn til udbetaling af diæter og betaling for mad samtidig med udbetaling af diæter, når man siger, at der ingen klare retningslinier har været på det felt. Det mente jeg, der har været, og jeg mener også at kunne dokumentere det ved, at det jo ikke er alle i forbundet der, når de er rejst over sundet, samtidig med at de har fået diæter, også får betaling for fortæring.

Jeg kender ikke helt beløbets størrelse, men jeg vil ikke her lægge skjul på, at under revisionen, da var revisionen nede og drikke bajer hos os, og de kunne altså tale noget om nogle ret så store beløb til nogle, som havde været i Aalborg eller Århus, hvor man havde festet ikke alene for sig selv, men også for andre, som ikke kom denne organisation ved. Og sådan noget, det må nærmere dokumenteres. Jeg vil gerne følge det af Holger Foss stillede forslag om, at den dokumentation, som revisionen har stillet spørgsmålstegn ved, at den bliver forelagt og kommer til kendskab for hver enkelt FU-medlem.

Lone Christensen:

Jeg vil komme ind på to ting, dels protokollatet om arbejdsfordeling på depotområdet og dels om revisionen.

Jeg vil godt sige, at for mig er der to ting vedrørende depotområdet. Der er den ting, at man siger, at arbejdsfordeling skal påtegnes af den lokale afdeling, og hvis der ikke er en påtegning på, så er det ikke en godkendt arbejdsfordelingsordning, og dermed bliver den heller ikke godkendt her i forbundet. Jeg mener, at første gang en sådan situation opstår, at en afdeling ikke vil påtegne en arbejdsfordelingsordning, så kan

det godt være, Depotindehaverforeningen gør vrøvl over vor fortolkning, men det tror jeg næppe, de gør på baggrund af de debatter, vi havde, inden protokollatet blev underskrevet. Men hvis de gør det, så er det jo en indsigelse, vi kan tage en fortolkning af, når aftalerne ikke er underskrevet – altså påtegnet – af afdelingerne. Så har vi retten til at sige, at så skal der ikke etableres arbejdsfordeling. Så må vi formode, det er fordi, der så ikke er dokumentation i forhold til, hvad overenskomsten indeholder vedr. arbejdsfordeling og i forhold til, hvad A-kasselovgivningen indeholder i forhold til retten til at etablere arbejdsfordeling.

Revisionen. Det er min opfattelse, at der ikke ligger noget på nuværende tidspunkt vedrørende sager, revisionen har rejst.

Det, der omtales, så vidt jeg har forstået det, det er, som Preben siger, vi går ind som forhandlingsudvalg, det være sig under depotforhandlingerne, det være sig under forhandlingerne på bryggeriområdet eller spritområdet og forhandler, så bliver vi nogle gange inviteret af forbundet til at spise frokost eller aftensmad.

Og samtlige i forhandlingsudvalget har udover dette altså fået deres diæter. Det er bl.a. det, revisionen siger. Det har der åbenbart ikke været retningslinier for. Kan man både gå hen og spise – hele forhandlingsudvalget – plus at man får sine diæter for at være til forhandlingsmøde. Det er altså generelle linier, som Preben siger, der må diskuteres. Kan man det fremover.

Holger Foss:

Som FU-medlemmer er vi jo medansvarlige for, hvad der foregår i

forbundet, og det har i det store hele ikke været nogen belastning for mig gennem de mange år, jeg nu har siddet her. Men med de ting, der kom frem omkring Erland Petersen sagen, og med de oplysninger, den kritiske revision er kommet med til os. Ikke at vi har siddet og forhørt dem, men hvor de simpelthen har talt om, hvor rystet de var over, hvad de så, var der altså også ting, som går langt ud over det, Lone Christensen nu taler om, som vedrører forhold for forbundets tillidsmænd. Hvis jeg skal være medansvarlig – og det vil jeg gerne være – så kræver det, at jeg har en konkret viden om, hvad jeg er medansvarlig for. Derfor vil jeg vide – jeg vil ikke bare have at vide, at i nogle tilfælde har man ud over at have fået diæter også købt et stykke mad. Jeg vil vide, hvor mange stykker mad, man har købt, hvor mange bajere man har drukket, hvor mange mennesker, der har været til stede, hvorfor man har gjort det osv. For det er der, sagen bliver interessant iflg. de ting, som den kritiske revision har sagt til os.

Vedrørende arbejdsfordeling – På den ene side er forbundsformanden klart utilfreds med, hvad det er, der er foregået. Påpeger manglerne osv., men siger, at vi dog kan prøve i henhold til det cirkulære, der er sendt ud, at vi fortolker det på den måde, vi gør. Så langt så godt.

Så ved vi godt, at rundt omkring i afdelingerne sidder der nogle kammerater, som nok ikke vil arbejde helt nøjagtigt ud fra den fortolkning, som vi har givet. Så kommer Lone ind i billedet og siger, nu kan vi da prøve at se, om det går. Så kunne vi jo tage en sag på det. Det skulle være mærk-

værdigt, om vi kunne vinde en sådan sag, eftersom baggrunden for, at der står påtegning er, at Depotindehaverforeningen ikke ville anerkende afdelingernes ret til at afgøre, om man ville have en sådan arbejdsfordeling eller ej.

Så er det, jeg ikke helt forstår, med hensyn til, at forbundet kunne tabe ansigt ved at en sådan sag forhandles om. I Københavns mandlige afdeling har vi aldrig følt, at vi har tabt ansigt, fordi vi har måttet erkende, at vi har lavet en aftale, som ikke dækkede det, som vi mente, den skulle dække. Så har vi altså ikke tabt ansigt, fordi vi er gået tilbage til arbejdsgiverne og har genoptaget nogle forhandlinger.

Preben Mortensen:

Vedrørende La Cabana sagen foreslog Poul Erik Guldborg, at vi sender en protest til justitsministeren. Det, der er problemet, det er, at hvis det er lovligt, at politimesteren må flytte demonstrationen et andet sted hen, mener jeg ikke, det er justitsministeren, vi skal protestere overfor.

Poul Erik Guldborg:

Det er justitsministeren, der har henstillet til politimesteren i Herning, at han skal sørge for, at demonstranterne bliver flyttet. De første, der har protesteret, er DKP, efter Jyllandsposten – imod justitsministerens holdning. Det gør ikke noget, at vi bakker det op.

Preben Mortensen:

Det er jeg så enig i. Vedrørende Ceres depotet i Silkeborg, så må jeg sige – nu synes jeg, sagen har fået en anden drejning, fordi det, jeg forstår omkring overenskomsten, det var at få den i orden. Det, jeg nu forstår på Poul Erik Guldborg, det er, at manden overhove-

det ikke vil indgå en overenskomst. Det vil sige, det er ikke spørgsmålet om vi skal afvente, at vi kan lave en tiltrædelsesoverenskomst.

Der må hurtigt tages fat i den sag. Så vi aftaler et møde, hvor vi går over og siger til ham, at hvis han ikke vil indgå overenskomst, så stopper vi leverancerne til depotet.

Bent Meyer er igen inde på arbejdsfordeling. Jeg er enig i, at i forhold til forretningsudvalgets beslutninger, da er vi løbet fra dem. Det har jeg også sagt tidligere, da vi ikke kunne få tilsagn om afdelingsgodkendelse den 2. december. Da sagde vi, så er der kun en vej tilbage, det er at køre en faglig voldgiftssag. Så må vi have lokal fortolket. Det er klart, at når man så laver en aftale, hvor der kun står, at afdelingen skal påtegne, så er det en ændring af de forudsætninger, vi også var enige om den 2. december.

Men, som vi skriver i cirkulæret, så fortolker vi påtegnet, at det skal være i overensstemmelse med overenskomstens bestemmelser, sådan, at hvis afdelingen ikke vil påtegne aftalerne, så må det have den gyldighed, at så kan aftalen ikke træde i kraft. Sådan udlægger og fortolker vi protokollet. Sådan fremgår det også af det cirkulære, vi har sendt ud til afdelingerne.

Det er ikke så meget spørgsmålet om at tabe ansigt. Det er fordi, at nu har vi altså lavet en arbejdsdeling i forbundet, hvor nogle har de forskellige ting. Jeg tror ikke, det er et spørgsmål om en fadæse. Anker var helt klar over det, han lavede. Han sagde, at det var det højest opnåelige. Det tror jeg også, uanset hvem der havde været derinde, så havde vi ikke kunnet få mere end dette. Det, vi så skulle

vurdere, det var, om vi så skal acceptere det eller om vi skulle have kørt sagen principielt. Det er det, diskussionen og debatten kan stå om.

Det var altså det højest opnåelige, og det var det, som jeg mener var udgangspunktet. Hvis vi konstaterer det, så er der ikke noget at gøre ved det. Så må vi bare tage det, men såfremt den fortolkning, vi har givet af det, ikke accepteres, så bør vi køre sagen.

Jeg kan ikke se, at der er andre muligheder, andet end at vi så skulle forkaste og sige, det protokolat vil vi ikke godkende. Og det er det, jeg er betænkelig ved, fordi vi kan jo her påvise, at man har flyttet sig fra Depotindehaverforeningens side, hvor man før sagde, at lokalt det er kun depotindehaveren, og aftalen skal overhovedet ikke godkendes nogle steder. Nu er der dog kommet på, at aftalen skal påtegnes i afdelingen. Vi har så givet det vores fortolkning. Men jeg er enig – de beslutninger vi har taget i FU – dem er vi løbet fra. Det er rigtigt. Det kan vi så kun beklage.

Vedrørende revisionen. Det, der er sket, er i meget nøje overensstemmelse med de kritiske revisorer. Jeg læste op og gjorde opmærksom på, hvad de har påtegnet. Og i sidste tilfælde skriver de »i et specielt tilfælde har vi fundet det rigtigt at meddele forretningsudvalget, at vi ikke kunne godkende vedkommendes regnskaber for hotelophold og taxaregninger«. Man har ikke sagt om de andre regninger, at man ikke mener, man kan godkende dem, og det skal bringes videre. Man har kun anført og sagt, de regninger finder man, at det bør diskuteres, hvorvidt man både kan få fortæring og diæter. Det

har jeg sagt, jeg synes, det er rimeligt, at det bliver diskuteret, og der bliver lagt nogle retningslinier.

Der er nogle kæmperegninger, som ikke er færdiggjorte, og det er muligt, at når revisionen får forklaring på dem, at de så siger – det vil vi ikke acceptere. Det mener vi også, skal bringes videre til FU. Men det er i nøje overensstemmelse med revisionen, det, der er sket her. Der er ikke nogle tilfælde, hvor man kan drage paralleller mellem det, der er sket med Erland og det, der er sket i øvrigt. Erland faldt på hotelregninger og taxaregninger. Der er ikke flere hotelregninger og taxaregninger, som revisionen har stillet spørgsmålstegn ved, man ikke vil godkende. Man har stillet spørgsmål ved udbetaling af diæter og fortæring. Der er ikke påtale for nogen bestemt, andet end som jeg siger – der mangler stadigvæk en tilbagemelding fra Viktor Søndergaard, og den ved jeg ikke, hvad stillingtagen revisionen vil tage til. Den skal de have mulighed for at behandle næste gang, de kommer. De andre ting er gennemgået og drøftet med revisionen. De har gjort nogle generelle bemærkninger. Derfor, hvis man ønsker, at de ting meget nøje skal fremlægges, så er det klart, så må vi have revisionens indstilling på det. Fordi revisionen er de kongresvalgte tillidsrepræsentanter, der har behandlet denne sag og sagt, man mener, det bør bringes videre til en afgørelse i FU, og det har jeg rettet mig efter. De har ikke sagt, at de ønskede, de andre ting skulle føres frem og påtales, fordi de har godkendt dem, men blot, at der burde være nogle bedre retningslinier. Så er jeg enig i, at vi kender jo alle den situation, at vi har været til møde med forbundet i Bryg-

geriforeningen, og det har været et vist antal timer, og så er man bag efter gået hen og har fået et stykke mad og en bajer, og den har forbundet betalt, og så har man taget diæter ved siden af. Dem er der et hav af tilfælde af, og endda tilfælde, hvor jeg har sorteret alt det fra ved overenskomsten og sagt, at det er generelle tendenser.

Såfremt man fastholder, at man vil have de bilag gennemgået på forretningsudvalgsmødet, så mener jeg, det må afvente, til revisionen kommer næste gang. Så må vi have revisionens stillingtagen til det, for det er i strid med, hvad de har indstillet. Ikke fordi jeg har noget imod dette, og ikke fordi jeg ikke synes, at forretningsudvalget skal have alt at vide – det synes jeg er helt o.k. – men det er ikke det, den kritiske revision har indstillet. Det må vi altså gøre os klart.

Bent Meyer:

Ja, vi kommer nok til at tale noget mere om det. For det er Lone, der starter med, at vi alle sammen jo ved, at når vi har været til møder i Bryggeriforeningen, har vi fået vores diæter, og så har vi også fået vores aftensmad. Vi har muligvis somme tider fået vores frokost. Så det har været noget, som har været ganske rimeligt, og det er også noget, man altid har fulgt.

Jeg husker endnu, at revisionen flere gange har været dybt rystet over de ting, der er sket, og nu ved jeg ikke, hvordan det er, forbundsformanden skelner, idet der mangler nogle spørgsmål, som begge to skal ind i, og jeg kan ikke rigtig følge med i, hvad der ligger der eller om der også er nogle andre ting med i billedet.

Med hensyn til den der forde-
lingsordning, så er jeg heller ikke

der særlig tilfreds, idet jeg ikke tror på helt generelt, at vores cirkulære, som er udsendt her den 2. januar, helt dækker det, som det måske skulle gøre.

Jeg sagde i min første indledning, at så måtte vi sørge for, at tilbagegang i salget, eller dokumentationen skulle medføre, at der var en salgsnedgang i henhold til samme periode året før.

I det udsendte cirkulære står der, at det skal være i forhold til hele året før.

Alene der vil der opstå en masse fortolkningsvanskeligheder vores depotindehavere og vores depotmedlemmer imellem, idet depotindehaveren vil foruddiskontere, hvis han ser, at der allerede nu er en salgsnedgang på 2, 3 eller 4 pct. af hans salg. Så vil han sige: Ja, det bliver der hele året, derfor må jeg allerede nu indføre en eller anden arbejdsfordelingsordning.

De forende Bryggerier har givet deres depotindehavere besked på, at i de døde perioder, som man før har brugt til at slappe af i, således at man ikke blev for tidligt nedslidt, det skal man ikke finde sig i mere. Der skal man lave arbejdsfordeling – og på den måde kan man lade være med at få produktionsforhøjelse, og på den måde kan De forenede Bryggerier spare en masse penge.

Jeg er enig med Preben i, at vi kan ikke gå ind og forhandle noget bedre hjem, for så havde vi fået det den 2. december, men vi kan fastholde det, vi er enige om, at kan vi ikke få det, vi vil have, så kan vi køre en faglig voldgift og fastholde vore synspunkter.

Preben Mortensen:

Jeg skal lige sige, at jeg er meget betænkelig eller meget ked af, at mange af forretningsudvalgets medlemmer kan omtale noget,

som den kritiske revision har omtalt, men som endnu ikke er kommet til andres kendskab.

Revisionen har været nede i afdelingen og fået en bajer og omtalt nogle forhold, der var rystende, om nogle kæmperegninger et sted i Jylland.

Det er rigtigt, at der ligger nogle kæmperegninger, men det er ikke nogen af dem, der sidder i forbundsledelsen i dag, som har disse regninger.

Jeg vil gerne fremlægge, hvis der er nogen, der ønsker det, hvad der er købt på Storebæltsfærgen. Det er meget begrænset, men det er for mig ikke et spørgsmål om det er meget eller lidt, men det principielle. Det er da klart, at man ikke kan tage fortæring, hverken i toget på vejen over eller hjem, hvis man får udbetalt diæter. Det er jeg enig i, og det er dermed slået fast.

Men det er lige så klart, at kommer man f.eks. til Odense eller til en anden afdeling, så kommer man ud at spise på afdelingens regning osv. osv., og så er det klart, så siger forbundsrepræsentanten til sidst, så giver jeg til bordet. Og det er de muligheder, hvor jeg siger, det er at være fleksibel.

Revisionen har ret til at sige: Du har købt for meget. Det er sådan nogle situationer, vi kan komme i, men det er ikke forbudt at give, når vi er ude. Derfor kan vi ikke sige, at noget er overtrådt.

Man kan diskutere, hvorvidt det var moralsk eller ikke moralsk, at man gjorde det eller ikke gjorde det. Men der har altså ikke fra revisionens side været påtalt noget til nogen af dem, der sidder her i dag.

O.K., hvis man fastholder de ting, man mener er overtrådt. Det, at man har taget fortæring på vej

over med Storebæltsfærgen, og så det her med Viktor Søndergaard, så har jeg ikke noget imod det. Jeg har blot rettet mig efter de ting, som revisionen har påtalt, og som der står i rapporten. Det, fandt jeg, var mest loyal. Men jeg bryder mig ikke om, at man kan henviser til, hvad revisionen har fortalt andre steder. Det synes jeg måske kan virke lidt uheldigt.

Tilbage til arbejdsfordeling: Alt så, jeg synes cirkulæret er klart nok, hvad angår spørgsmålet om sammenligninger. Der skriver jeg helt klart, at der ikke kan etableres arbejdsfordeling på grund af sæsonsvingninger – det skal være sammenligning med året før. Det, man så måske præcis kunne skrive, er, at man skal sammenligne oktober med oktober, hvor jeg siger, det skal man ikke, for der kan være ophobning på grund af pristigninger, der gør salget stort det ene år. Man må have et bredt grundlag at vurdere det på, og der kan man altså tage det ene år frem for det andet og se, om der har været generel nedgang på depotet. En tendensnedgang, det kan man godt konstatere. Det må blot ikke være sådan, at man kommer og siger, at for 2 måneder siden var der salgsnedgang og sige, ja, kammerat, vi skal et helt år tilbage for at sammenligne. Og det mener jeg er et bedre grundlag, end hvis han blot kunne påvise, at det har været en aktuel nedgang.

Bent Meyer siger, at du gerne vil have en faglig voldgift, og det mener jeg også ville være det bedste. Det er jeg enig i, at det kan vi godt tage. Det, jeg blot ikke ønskede, var en underkendelse af det protokollat, der var her.

Så mener jeg, vi skal sige, at på baggrund af den holdning, vi har, ønsker vi, at vi kører en faglig

voldgift. Det har jeg ikke noget imod, fordi jeg mener, at rent arbejdsretligt står der i overenskomsten, hvordan sagerne skal behandles. Og der er det rigtigt, at det, vi har gjort her, det forringer faktisk det, der står i overenskomsten om, hvordan man skal behandle tingene ad fagretslig vej. Der står først lokalt, derefter afdelingen og derefter forbundet. Og det må man nok sige, at det er ikke det, vi har fået godkendt med det protokollat her.

I en faglig voldgiftssag skal vi blot være opmærksomme på, at vi omkring specielt spørgsmålet om arbejdsfordeling har det stående i vor aftale, at vi blot skal orienteres. Det vil sige, at vi allerede har fraveget nogle ting, vi har accepteret omkring arbejdsfordelingen. Der står noget om, hvordan man skal orienteres. Det står der i det forlig, man har lavet. Allerede her er vi jo på vej ud på herrens mark. Men jeg er enig i, at der ikke er noget til hinder for, at vi beder om at få et organisationsmøde for at få en faglig voldgift på aftalen. Det underkender jo ikke protokollatet på nogen måde.

Inge Jensen:

I beretningen nævnedes Preben, at I har afvist anklagen for organisationsansvar i forhold til tillidsmanden og formanden på Fredericia Bryggeri.

Det synes jeg er en interessant sag, når man ser på, hvad der er sket tidligere omkring organisationsansvar på de københavnske bryggerier. Det her er altså en sag, der kører i forhold til det at være tillidsrepræsentant og fagforeningsformand. Vi ved jo f.eks., at De forenede Bryggerier har en opfattelse af, at alle fagligt valgte

repræsenterer organisationen. Så derfor synes jeg, det er en interessant sag, og jeg er spændt på, hvordan den ender.

Med hensyn til den kritiske revision synes jeg nok, at vi som forretningsudvalg må tage stilling til det, som den kritiske revision har fremlagt. Altså den rapport, der ligger.

Den kritiske revision har i deres rapport trukket nogle ting frem, som det udvalg, vi har nedsat, bør behandle. Det synes jeg ikke, man skal anfægte. Det kan være, at der kan stilles nogle spørgsmål til de efterfølgende ting, der kommer. Altså de regninger, man ligesom mangler at gennemgå. Men dem synes jeg, man skal tage til den tid, når de kommer.

Med hensyn til arbejdsfordelingsspørgsmålet er det selvfølgelig noget møg, at vi er rendt fra nogle beslutninger, vi selv har truffet. Men vurderingen er jo også, at vi ikke kan få det bedre end det, vi har fået i det protokollat. Så vil jeg gerne spørge: Nu siger Preben i forlængelse af det, Meyer sagde før, at du var enig i, at der skulle tages en faglig voldgift. Er det på det, der står i overenskomsten?

Anker Skjødt:

Angående protokollatet og ordet påtegning, så er det jo rigtigt, som det er blevet sagt, at vi ikke kunne opnå at få ordet *godkendt* ind, men i debatten og diskussionen derinde tilkendegav man fra Depotindehaverforeningen, at såfremt den ikke var påtegnet, så iværksatte man ikke arbejdsfordelingsaftalen. Baggrunden for, at de rejste sagen, var jo Sønderborg, og at man fra forskellige depoters side havde tilstillet Depotindehaverforeningen breve fra forbundet, hvori der stod, at forbundet nægtede at godkende arbejdsforde-

lingsaftaler. På den baggrund havde man jo et fyldigt materiale imod os. Det er selvfølgelig beklageligt, at vore medlemmer bruger vores korrespondance til at dokumentere, at det ikke er dem, der er kede af arbejdsfordelingen, men at det er forbundet.

Når vi kigger på det, der hedder mæglings- og voldgiftsregler, altså § 18 i overenskomsten, så siger stykke 1, at man skal søge uoverensstemmelse ordnet mellem depotet og en af de ansatte valgte tillidsmænd. Opnås der ikke enighed, så kan fagforeningen komme ind i billedet. Og jeg mener, at når fagforeningen får en arbejdsfordelingsaftale ind, så skal de altså, efter det der står i protokollatet, påtegne den. Og så er afdelingens pligt og opgave at drage omsorg for, at det, der står i overenskomsten, og de regler, der er gældende for udbetaling af understøttelse, bliver overholdt. Dermed mener jeg stadig, at vi har en mulighed – selv om der står *påtegning*.

Angående revisionen. Jeg har ikke været hjemme på det sidste forretningsudvalgsmøde. Jeg har heller ikke været hjemme i den periode, hvor revisionen har været her. Men jeg kan da sige, at jeg i går har set af nogle af de sedler, de har pillet fra, hvor meget det egentlig drejer sig om: 7 store glas fadøl den 7. april på Københavns Hovedbanegård. Det er med vore provinsfolk den dag, vi havde udvekslinger af overenskomstkrav. Det er sådan, at for dem, der er med fra forbundet, er det altså ham, der tilfældigvis betaler regningen, der også får regningen og skal lade den gå ind i sit regnskab. Jeg har lært af denne sag, at man fremover skal betale hver for sig, for så er der ikke én, der står med en stor regning. Ikke fordi jeg me-

ner, at en regning på 7 store glas fadøl er nogen stor regning, men den er dog på et par hundrede kroner.

Bent Meyer:

Jeg er meget godt tilfreds med, at vi skal have ført en faglig voldgift. Jeg ved bare ikke, om vi kan køre den på det, som Inge Jensen spurgte om – og på den aftale, som kom til at stå i overenskomsten – eller om vi ikke skal bruge den enighed, der er opnået den 16. december, til at undgå, at vi kommer til at køre på overenskomsten.

Det er rigtigt, hvad Preben siger, at der står i den gamle aftale, at vi skal orienteres. Dermed kunne det godt være, at vi havde accepteret, men *orienteres* var det, vi altid har ment, og det var også det, debatten gik på, da vi forhandlede depotarbejdernes overenskomst, både i sekretariatet og senere inde i forligsinstitutionen: Vi har altid fortolket ordet *lokalt* som værende den lokale fagforening i byen og også altid fået det accepteret.

Holger Foss:

Det er ikke, fordi jeg har lyst til at blive ved med at tvære rundt i det revisionshalløj, for på et tidspunkt kommer der vel de ting frem, som jeg efterlyser. Når jeg tager ordet igen om det, så er det, fordi forbundsformanden er rystet over, at de kritiske revisorer, når de har været nede at drikke bajere i den mandlige afdeling, har fortalt os om, hvad de så. Jeg forstår ikke, at han er rystet over det. Jeg kan forudse, at når forbundsformanden har den opfattelse, så skal de kritiske revisorer have besked på, når de kommer næste gang, at de skal lade være med at fortælle noget.

Jeg sad og tænkte på, hvad du egentlig selv ville gøre, hvis afde-

lingens kritiske revisorer fortalte forretningsudvalgsmedlemmerne i vores fagforening, hvad de sad og fandt ud af. Og så kom jeg til at tænke på, at det kunne jeg jo egentlig ikke sige noget til. Det er manglende respekt – sådan opfatter jeg det – for to medlemmer af forretningsudvalget, som sidder her, at de kristiske revisorer ikke må fortælle os, hvad de ser, når de reviderer det forbunds regnskaber, som vi er medlemmer af ledelsen af.

Jeg føler mig fornærmet over, at du har sagt det dér, fordi så føler jeg, at jeg er sådan en eller anden uvederhæftig person – én, som revisorer ikke kan tillade sig at gå ned og sige noget til om forbundets regnskaber. Jeg har siddet så mange år i dette forbunds ledelse, at jeg føler mig kvæstet over, at du sidder og siger sådan nogle ting. Det er manglende tillid til mig. Vi har jo ikke pladret rundt til alle mulige mennesker. Vi har ikke stillet os op på generalforsamlingen eller andre steder og fortalt om de her ting. Men vi føler, at vi har ret til at vide, hvad der foregår i forbundet.

Preben Mortensen:

Bemærkningerne fra Bent Meyer var på en viden, han havde haft på baggrund af, at revisorerne havde været nede at drikke bajere i den mandlige afdeling.

Det kan virke uheldigt på de øvrige forretningsudvalgsmedlemmer, at den mandlige afdeling kan være bedre orienteret om, hvad de kritiske revisorer foretager sig, end det øvrige forretningsudvalg, samt at det, man har omtalt her plus det med Viktor Søndergaard, ikke endnu er nævnt over for ham selv. Han ved det ikke. Og derfor finder jeg det rigtigt, at det, de kritiske reviso-

rer konstaterer og som de har ført samtaler med mig om, fordi de har bedt mig om at tale med folk, der har bilag, der er spørgsmål til, må være noget, der er mellem den kristiske revision og undertegnede, indtil vi har talt med personen. Jeg siger det mere for, at de kritiske revisorer ikke skulle opfatte det som om, der skulle være nogen huller nogen steder med hensyn til, at man orienterer andre på en anderledes måde, end man orienterer forbundets daglige ledelse eller det øvrige forretningsudvalg. Og derfor kunne bemærkningerne også lægges omvendt frem: At det ligesom var mig, der dækkede over nogle personer – at det ligesom var mig, der ikke ville tage konsekvensen af de ting, der skete, på baggrund af den kritik, der kom. Jeg har slet ikke mistillid til nogen her i forretningsudvalget, men finder, at skal man behandle sager af denne karakter – det er meget alvorligt – så skal det gøres på en ordentlig måde. Tingene skal ikke behandles på baggrund af, at nogle har siddet og drukket en bajer med revisoren og på den baggrund véd dit og dat. Jeg siger ikke, at der er noget galt i, at man omtaler og siger tingene er katastrofale, men det virker i det her tilfælde præcis som om nogen havde kendskab til, at der var foregået noget et eller andet sted. Sådan noget vil jeg helst ikke have bliver omtalt, før den person, som det drejer sig om, har haft mulighed for at kommentere de bilag, der er taget fra. Personen ved stadigvæk ikke noget den dag i dag. Vi mangler hans kommentar til revisionens spørgsmål.

Bent Meyer:

Det er jo ikke første gang, revisionen er ude. De kommer ned hos os og drikker bajere og vi går op og

drikker med dem, men det var ikke dér, vi fik noget at vide. Det var, da de var ekstraordinært indkaldt, da var alle i huset jo chokerede, og derfor kan jeg godt forstå, at når revisionen nu havde fundet det frem, de skulle have og vi sad og fik en bajer, ja, så bliver der jo sagt nogle ting. Der var altså også andre end revisorerne til stede, f.eks. folk fra forbundet, og Erik Nielsen var der jo også, da vi sad og talte om det, og det var sådan nogle offentlige hemmeligheder, som vi ikke gik så stille og roligt med. Revisorerne var meget altererede og kom somme tider og spurgte til råds, det skal jeg da indrømme. Ved disse lejligheder sagde jeg, at det måtte de ordne med forbundsformanden og dem i forbundet, det lå uden for mit område. Det synes jeg ikke, der er noget odigt i.

Men det kan godt være, jeg ikke forstår det hele, og det er der vel ikke noget at sige til. Det kan også være, at vi er mere ophidsede, end man normalt er. Men jeg tager i hvert fald sådanne ting meget alvorligt.

Hvad er det, revisorerne har bedt om? De har bedt om, at der bliver stillet nogle spørgsmål om nogle forskellige regninger, som de skulle have dokumentation for. Jamen, de spørgsmål, revisorerne har bedt om at få stillet, kunne de stille i forretningsudvalget, og svarene kunne så komme fra forretningsudvalget til dem, der er impliceret i regningerne. Det er vel ikke at omgå, at det, revisorerne har bedt om, sker fyldest.

Preben Mortensen:

Revisorerne tager først stilling til, om de vil indberette til forretningsudvalget, når de har fået de pågældendes svar. Og de svar, de har fået, har de været tilfredse

med og ikke fundet anledning til, at noget skulle føres videre til forretningsudvalget andet end det, revisionen mente var noget generelt for samtlige omkring diæter og fortæring. Det gør revisionen også opmærksom på i den rapport, de har skrevet.

I et enkelt tilfælde kunne revisionen ikke godkende forklaringen på nogle regninger. Dette tilfælde ønskede revisionen, vi behandlede her i forretningsudvalget, hvilket vi har gjort.

Det er revisorerens ret at kunne spørge folk, og det er deres ret ud fra de svar, de får, at tage stilling til, om de vil godkende bilag og regninger.

Vi har, så længe forbundet har eksisteret, accepteret, at forbundets valgte revisorer var dem, der kritisk gennemgik bilagene, og hvis de sagde god for dem, blev de godkendt. Sådan har det jo altid været. Altså, kritiske revisorer, når de har godkendt bilag/regninger, så er tingene i orden. De har ret til at rette henvendelse til folk, hvad de altid har gjort, når der var noget, de var i tvivl om, og hvis de fik en forklaring, de kunne acceptere, ja, så blev der ikke gjort mere ved den sag. Sådan er det altid foregået i alle de år, der har været kritisk revision. Og det er vel også specielt derfor, at man kongresvælger dem; man giver dem den tillid, at de kan vurdere og afgøre, om pengene er udbetalt i henhold til gældende love og bestemmelser.

I denne situation har de godtaget de forklaringer, de har fået. Kun i et enkelt tilfælde har revisionen sagt, at forklaringerne ikke kunne forsvares, og derfor ville de have, at forretningsudvalget behandlede denne sag.

Det er den kritiske revision, der ved gennemgangen af forbundets udgifter afgør, om bilag/regninger på vore udgifter kan godkendes. Godkendes disse af revisionen, sker der ikke mere i sagerne. Dette er retningslinierne for den kritiske revision. Sådan har det altid været.

Bent Embo:

En faglig voldgiftssag omkring arbejdsfordeling bliver ikke kun om arbejdsfordeling, men om det principielle i henhold til § 18, hvor der klart står, at hvis der ikke opnås enighed mellem tillidsmanden osv., kan sagen indbringes for fagforeningen. Det er den ret, vi kan fastholde.

Såfremt Depotindehaverforeningen er uenige i, at det er os, der skal godkende, så må vi sige, at vi må henholde os til § 18, sådan er retningslinierne for mægling og voldgiftsregler i § 18, i overenskomsten for depotindehavere.

Bent Meyer:

Det ved jeg ikke, om jeg rigtig har sat mig ind i. Jeg tror ikke, jeg ville gøre det på den måde, fordi vi påstår – og det mener jeg, voldgiften skal køre på – at ordet *lokalt* forstås som den *lokale fagforening* i byen. Altså, jeg tør ikke bare sige, at såfremt tillidsmanden og de ansatte på depotet er blevet enige med depotmanden om, at nu skal man have arbejdsfordeling, så kører den uden videre. Man kunne også tænke sig, at de kunne lave andre aftaler om nedsættelse af løn osv., og så måtte der da være mulighed for at gribe ind og sige, at den går ikke, den aftale.

Jeg vil ikke eliminere den frygt, jeg dybest set nærer for, at man

ved dette frivillighedens princip kan tvinge medlemmerne på et depot, hvor de kun er 4, 5, 6 mand, til at indgå en arbejdsfordelingsaftale, for hvis man ikke vil, kunne det jo være, at man skulle søge sig noget andet arbejde.

Preben Mortensen:

Ja, så er det min opfattelse, at hvis vi kører den, hænger vi på protokollatet.

Bent Meyer:

Det har jeg heller ikke så meget imod, fordi så har vi ikke givet os frivilligt og skrevet under på et stykke papir, som er til gene for alle vore medlemmer og som vil skade dem temmelig meget.

Holger Foss:

Nu skal vi tage stilling til beretningen. Jeg vil stemme for den, men jeg vil samtidig gøre opmærksom på, at jeg ikke føler mig overtydet i spørgsmålet om revisionen. Nej, jeg er overtydet om rigtigheden i de spørgsmål, jeg selv har bragt frem vedrørende revisionen. Den udgang, de har fået, har ikke tilfredsstillet mig – på baggrund af de oplysninger, som revisorerne har givet bl.a. mig. Og så kan det blive en kritik af revisorerne, at de ikke har taget det så alvorligt, som de har siddet og fortalt, at de har følt, at der har været nogen anledning til at påtale det. Man kan kalde det at stemme for beretningen med et forbehold. Og det gør jeg altså, fordi jeg ikke er tilfreds med det her. Jeg føler mig ikke tryk. Jeg føler stadigvæk, at der er sket ting og sager her i forbundets daglige ledelse, som ikke er i overensstemmelse med god skik om ærlighed og samvittighedsfuldhed over for de midler, som vi i kraft af vort job forvalter. Jeg vil også

gerne sige, at jeg stiller større krav til en valgt, end jeg stiller til en funktionær, og derfor tager jeg det så alvorligt.

Beretningen blev enstemmigt godkendt.

3. Regnskab

Preben Mortensen:

Der foreligger opstillet regnskab for december, plus at vi skal godkende regnskabet fra november, som vi fik udleveret sidste gang, og alle har haft tid til at kigge på.

Regnskabet for november 1983 blev godkendt.

Erik Nielsen:

Til den omdelte budgetoversigt for januar kvartal 1984 kan jeg vel sige, at det er første gang, vi i forbundets historie nu fast har kvartalsbudgetoversigter til FU. Disse skal betragtes som en orientering til forretningsudvalget om forholdet mellem indtægter og udgifter. Indtægterne vil jeg ikke kommentere, men nogle af udgifterne. For det viser sig, at vi i januar kvartal 1984 vil have et skønnet underskud på 745.500 kr. – derfor vil jeg komme med nogle kommentarer til de forskellige udgiftsposter.

Vi har i oversigten skønnet, at udgifter til forretningsudvalgsmøder og hovedbestyrelsesmøder i januar kvartal alene bliver på 390.000 kr.

Dette beløb vil ikke være som udgift i hvert kvartal, fordi vi holder hovedbestyrelses- og formandskonference i en hel uge i januar i Odense. En aktivitet, som ikke går igen i de øvrige kvartaler.

Det kan godt være, at beløbet, der er sat af til Prop og Kapsel, 111.800 kr., nok er sat lidt højt.

Der er en ting mere, det er kontingentet til LO. I det kontingent er indregnet de kontingenter, vi skal betale til bl.a. NNS og de internationale organisationer.

Administrationstilskuddet til kredsene, der bliver udbetalt i januar kvartal.

Ellers skulle der ikke være andre ting, jeg på nuværende tidspunkt vil kommentere, men overlægge budgetoversigten til forretningsudvalget.

Preben Mortensen:

Der sker så det, at vi på april-mødet fremlægger kvartalsregnskabet og sammenligner det med det budgetterede – plus januar kvartal sidste år til sammenligning i forhold til i år. Hermed skulle man altså være langt bedre orienteret om, hvordan det går med forbundets økonomi.

Bent Meyer:

Bare en enkelt forespørgsel med baggrund i det store underskud, der fremgår af regnskabet i de kontingentindtægter på 1.314.000 kr. Er der inkluderet en kontingentstigning?

Erik Nielsen:

Ja, kontingentstigningen er inkluderet i beløbet.

Den skønnede budgetoversigt for januar kvartal 1984 blev taget til efterretning.

Revisionsprotokollen

for forbundet og A-kassen blev oplæst af Holger Foss.

FU:

godkendte de oplæste revisionsprotokoller uden bemærkninger.

4. Forskellige sager

Preben Mortensen:

Der er uddelt konsulentrapport for november-december 1983 for John Pedersen, og jeg har et forslag til ændringerne fremover vedrørende konsulentrapporter:

Det arbejde, konsulenten laver, skal fremgå af konsulentrapporten og fremover forelægges forretningsudvalget, således at forretningsudvalget kan følge tendensen i udviklingen på vore virksomheder i stedet for, at man blot beskriver, hvor man har været.

Forretningsudvalget

var enige i, at konsulentrapporterne til FU fremover skal have et indhold, der giver FU overblik over det arbejde, konsulenterne laver, så FU har grundlag for at følge med i og diskutere tendenser i udviklingen på vore arbejdspladser.

Preben Mortensen:

Der er udsendt cirkulære nr. 2, 1984, til afdelingerne, hvor der står: »Til afdelingernes orientering skal forbundet hermed meddele, at Ringsted afdeling 1. januar 1984 er nedlagt, og medlemmerne er overført til Næstved afdeling.«

Invitation til hovedbestyrelsesmedlemmer og afdelingsformænd er udsendt med følgende ordlyd: »Du indbydes herved til hovedbestyrelseskonference på Hotel Grand i Odense.

Konferencen starter den 16. januar kl. 14 og slutter fredag den 20. januar kl. 12. Programmet for konferencen vil blive fremsendt på et senere tidspunkt.

Såfremt en afdelingsformand

ikke kan deltage i konferencen, sender afdelingen en anden repræsentant. Det er vigtigt, at alle afdelinger er repræsenteret.

Hvis en afdelingsformand har meldt afbud, er han/hun pligtig til at sørge for, at der så i stedet bliver sendt en anden repræsentant til konferencen.«

Så er der sendt cirkulære ud vedrørende urafstemningen om antal kongresdelegerede. Der står på stemmesedlen, hvad man stemmer om. Afstemningen skal være påbegyndt mandag og slutter ved udgangen af januar.

Fra LO's formands- og kasserermøde den 21. december, hvor Anker Skjødt og Erik Nielsen deltog fra vort forbund, har vi modtaget et cirkulære, hvor der står:

»På LO's formands- og kasserermøde dags dato drøftedes det forestående folketingsvalg den 10. januar 1984, herunder den økonomiske baggrund for Socialdemokratiets valgindsats.«

Som omtalt i LO's cirkulære nr. 112/1983 foreligger der allerede nu en række tegn på, at erhvervsorganisationerne, en lang række private fonde og enkeltpersoner vejrer morgenluft.

Fra disse erhvervskredse vil der uden tvivl blive ydet meget betydelige økonomiske beløb til finansiering af en omfattende borgerlig valgkampagne.

LO's forretningsudvalg har på sit møde den 16. ds. drøftet dette spørgsmål indgående. På denne baggrund anbefaler et enstemmigt forretningsudvalg og formands- og kasserermøde, at forbundene yder et beløb på 5 kr. pr. medlem som et økonomisk bidrag til Socialdemokratiets valgindsats.

Rent praktisk bliver beløbet indsendt til LO osv. Udover det har vi fået en række ting fra LO, som man mener, man skal være opmærksom på i valgkampen.

Og endelig til sidst har vi fået et cirkulære, som faktisk er fagbevægelsens oplæg til denne valgkampagne.

Når jeg tager det under ét, er det fordi det ensidigt, klart siger, at man skal vende sig og stemme socialdemokratisk. Vort forbund kan ikke acceptere, at vi skal anbefale vore medlemmer ensidigt at stemme på ét arbejderparti. Dette fremgår også af forsiden på Prop og Kapsel, nr. 10, hvor vi har sagt, at man skal stemme på et af arbejderpartierne og gjort opmærksom på de arbejderpartier, der er opstillet.

Det er et enstemmigt formands- og kasserermøde. Vi har ikke stemmeret på LO's møde, men Erik og Anker var, da de kom fra mødet, klart af den opfattelse, at de ikke var enige i, at såfremt man skyder 5 kr. pr. medlem i valgkampen, at det ensidigt skulle gå til Socialdemokratiet.

Vi har diskuteret det i forbundsledelsen, og vi har nogle love, der foreskriver, hvor meget vi må give. Men vi har ikke noget imod at anbefale, at man giver 5 kr. pr. medlem. Det vil så blive lidt mere end de 30.000 kr., vi plejer at give, men de 5 kr. bliver fordelt ud fra de tidligere principper, der er fastlagt. Det, vi er i tvivl om – og det har jeg prøvet at undersøge – er, om forretningsudvalget automatisk kan bevilge de her penge og blot sende dem af sted, eller om vi skal have en godkendelse af hovedbestyrelsen.

Nu ligger hovedbestyrelsesmødet efter valget, og beløbet i sig selv

vil nok ikke ændre noget ved denne valgkamp. Men jeg har ikke noget imod, at vi indstiller til hovedbestyrelsen, at det ikke er af økonomiske årsager, at vi ikke vil bevilge de 5 kr. Det vil vi nemlig gerne som andre forbund, men at vi samtidig gør opmærksom på, at vi vil give dem efter den fordeling, som der er arbejderrepræsentation på tinget, som hovedbestyrelsen tidligere har gjort. Det forslag vil jeg gerne fremsætte her.

Holger Foss:

Principperne om støtten, som Preben har givet udtryk for, kan ikke overraske, og det er jeg enig i. Med hensyn til forretningsudvalgets beføjelser er det jo sådan, at det for det første er hovedbestyrelsen, der skal tage stilling til sagen. Så ligger der noget andet, nemlig at der er nogle begrænsninger, men der har man – når det har været nødvendigt – taget risikoen for, at nogen skulle skælde ud bagefter, fordi man har brugt mere, end man egentlig har ret til. Men for at vende tilbage til det første, så ordnes sådan en lille affære ved, at man sender et brev ud til samtlige hovedbestyrelsesmedlemmer og gør dem opmærksom på, at vi har den og den indstilling i forretningsudvalget, og hvis vi ikke får nogen indsigelser inden 24 timer, ja, så betragter man det som godkendt. Det har man gjort før.

Preben Mortensen:

Ja, det kunne vi sådan set også godt, men jeg er sådan lidt imod det, fordi hvis nu nogen ikke var enige, og dermed mente, at de gennem argumentation kunne overbevise andre, så er det blot flertalstilkendegivelserne, der er bestemmende for det. Da vi går ud over det, der er normal bevilling,

så jeg helst, at det blev ordnet på hovedbestyrelsesmødet den 16. januar 1984.

Bent Embo:

Kan vi uden videre forhøje beløbet fra 30.000 kr. Det bliver næsten til 40.000 kr. – Kan vi gøre det?

Preben Mortensen:

Man har jo tidligere bevilget langt større beløb under ansvar over for kongressen. Jeg mener, argumentationen er holdbar, idet vi følger en opfordring, der er kommet fra LO, og gør det, at vi meddeler, at vi burde have en anden fordeling, end at vi ensidigt giver til Socialdemokratiet. Det synes jeg godt, vi kan.

Bent Embo:

Jamen, så vil jeg tilføje, at jeg godt vil gå ind for, at vi i forretningsudvalget tager ansvaret over for hovedbestyrelsens godkendelse bagefter, således at vi bevilger beløbet og fordeler det efter de sædvanlige regler.

Inge Jensen:

Kunne vi ikke lige få skitseret de regler. Her sidder nogle, som er nye, og jeg har selvfølgelig fået reglerne fortalt på et eller andet tidspunkt, men det er så lang tid siden, at jeg ikke kan huske dem. Det ville være rart lige at få gået dem igennem.

Erik Nielsen:

Pengene bliver fordelt på den måde, at beløbet til partierne står i forhold til mandatantal i folketinget, og det beløb, som er bevilget, bliver så divideret med det antal mandater, som arbejderpartierne har derinde. Beløbet bliver så sendt til hvert enkelt parti i forhold til dets mandatantal. Det

er sådan, man gør. Det har vi gjort tidligere.

Inge Jensen:

Bevilges der et beløb til hvert parti, der sidder på tinget, og det beløb deles så med det antal mandater, man har i folketinget?

Preben Mortensen:

Vi bevilger et beløb, f.eks. 40.000 kr., og så siger vi, at de 40.000 kr. bliver fordelt efter arbejderpartiernes repræsentation på tinget. Men Bent Embo's forslag er jo sådan set en stramning af vores, fordi vi sagde, at vi ville have hovedbestyrelsens godkendelse af, at vi overskred, men det, du stiller forslag om nu, er, at det er forretningsudvalget, der påtager sig det ansvar og sender pengene og så senere får hovedbestyrelsens godkendelse.

Holger Foss:

Jeg kunne godt have lyst til at følge Bent Embo's forslag, men jeg er betænkelig ved det, fordi nu er det altså valg. Det kan jo være, at vi kan komme ud i nogle andre situationer, og et hovedbestyrelsesmedlem kunne godt finde på at sige: – Hvad bilder I jer ind. – Jeg tror, vi skal vente til hovedbestyrelsesmødet.

Bent Meyer:

Forbundsformandens argumentation med at vente til hovedbestyrelsesmødet er den rigtige, således at vi får lejlighed til – eller de, som måtte være imod, får lejlighed til – ved argumentation at påvirke med deres synspunkter i hovedbestyrelsen. Jeg ved helt konkret, at der ikke er nogen, som kommer til at mangle penge nu, men de kan komme til at mangle alle de penge, de har lånt til at føre valgkampen med, efter valget.

En praktisk ting, vi skal slå fast, er, om det er mandattallet før eller efter valget, og nu er det blevet efter, så det må være det mandattal, vi kender i dag – så vidt jeg ved 74 – der skal divideres op i de 40.000 kr., ikke?

Thomas Olsen:

Ja, det er også det med mandaterne, jeg vil ind på. Men jeg vil gerne støtte Bent Embo's forslag. Jeg synes, at det må være vigtigt, at de får støtten før valget. Jeg synes, det måske mest er dér, de moralsk har brug for den.

Preben Mortensen:

Altså, så har jeg ikke imod det. Så synes jeg blot, man skal bevilge det, man normalt har kunnet bevilge tidligere. Det, jeg er betænkelig ved, er, når man overskrider beløbet. Når vi gør ting uden for rammerne, så må det være i hovedbestyrelsens regi. Lad os bevilge de 30.000 kr., så kan vi senere på hovedbestyrelsesmødet tage beslutning om, at vi giver 5 kr. og sende det resterende beløb. Det kan jeg godt gå ind for.

Forretningsudvalget besluttede:

Der bevilges 30.000 kr. til støtte for arbejderpartiernes valgkamp. Fordelingen af bevillingen sker nu og til de arbejderpartier, der er repræsenteret i folketinget ud fra deres antal mandater i folketinget før valget.

Forretningsudvalget indstiller videre til hovedbestyrelsen, at vi bevilger i alt 5 kr. pr. medlem til valgkampen.

Preben Mortensen:

Vi har modtaget LO's bemærkninger til hovedbekendtgørelsen om arbejdets udførelse m.v. Det er cirkulære nr. 64/1983, man hen-

viser til. Forbundet har videre-sendt cirkulæret til afdelingerne. Det, der er præciseret, er, at det skal bemærkes, at det er vigtigt at gennemgå de udsendte bemærkninger for anvendelse af hovedbekendtgørelsen i praksis. John har lavet et cirkulære, som jeg er under-skriver på, hvori det hedder:

»I meddelelse til afdelingerne af 22. juli 1983 fremsendtes hovedbekendtgørelsen om arbejdets udførelse, der trådte i kraft den 1. september 1983. Nu foreligger Arbejds miljørådets bemærkninger til forklaring af bekendtgørelsens bestemmelser. Disse bemærkninger er færdigredigerede af Arbejdstilsynet. Til afdelingernes orientering følger vedlagt i 2 eksemplarer bemærkningerne til bekendtgørelsen. Forbundet skal anmode afdelingerne om at orientere vore sikkerhedsrepræsentanter om bemærkningerne til bekendtgørelsen. Samtidig henledes opmærksomheden på, at virksomhedernes sikkerhedsudvalg skal sørge for, at sikkerhedsrepræsentanterne orienteres og vejledes om de nye regler inden for arbejdsområderne.«

Vedrørende annoncen om konsulent satte John og jeg os sammen og fandt den tidligere annonce fra 1973, og John undersøgte retningslinierne for godkendelse af tilskud. Det gjorde så, at vi blev enige om at annoncere jobbet i Politiken og Aktuelt, som vi tidligere har gjort. Da vi ikke kunne nå at få annoncen med i Prop og Kapsel, udsendte vi annoncen som et cirkulære til medlemmerne, både om hvornår vi annoncerede i Aktuelt og Politiken og om uddannelseskravene, samt at kvalificerede ansøgere blandt forbundets medlemmer ville blive foretrukket.

Fra Bryggeriforeningen modtog vi til korrekturlæsning særaftalerne for Københavns mandlige og kvindelige afdeling. På et møde i Bryggeriforeningen fik vi rettet de sidste ting ind. Herefter var der ikke yderligere bemærkninger, og det eneste, der står tilbage, er, at vi kontakter de to afdelinger og hører, hvor mange eksemplarer af særaftalerne, man vil have. Så bestiller vi dem, og så skulle det være i orden.

Det samme gælder spørgsmålet for Hjørring, som også er i orden. Vi har også fået særaftaler for Faxe depotet i Vejle. Det var der, vi tidligere havde problemer med, at man ikke udbetalte i henhold til overenskomsten. Der var et erstatningskrav, men nu har man underskrevet aftalen for særaftalerne og fremsendt den, og den skulle være i orden.

Endvidere har vi nu fået godkendelse fra samtlige Ceres depoter i området, som også har underskrevet særaftaleoverenskomsten.

Den 19. november fik vi et brev fra Poul Erik Guldborg vedrørende en sag i Grenå, hvor vi bad om et organisationsmøde. Det gjorde så, at man gik tilbage og anmodede om, at man forhandlede tingene lokalt. Poul Erik Guldborg har så senere fremsendt et brev, den 13. december, hvori han gør opmærksom på, at man nu er blevet enige om ajourføring af såvel bemandingsplan som bonusgrundlaget, og resultatet er, at bonusen vil stige fra 47 til 87 øre pr. time til alle brænderiarbejdere. Dermed skulle denne sag være bragt i orden.

Så har jeg fået en aftale fra Århus mandlige afdeling, der vedrører, at man er begyndt at køre med en kombikolonne deroppe – altså én,

der både kører med øl og vand – og som følge heraf kommer vandkolonnen til at stå stille og skal kun indsættes i tilfælde af, at kombikolonnen er til hovedreparation eller ude af drift. Som jeg tidligere har sagt til Århus mandlige afdeling – det går altså ikke, at der ikke er nogle aftaler. Det er derfor glædeligt, at man i forbindelse med prøvekørslen har låst sig fast på, hvor meget betaling man skal have i prøvekørselsperioden samt bemandingsforhold. Aftalen viser, at man har lært noget i Århus. Vi er yderst tilfredse med, at vi nu er begyndt at få aftaler ind, så vi har noget at holde fast i.

Fra Mineralvandsarbejdernes fagforening har vi modtaget nogle orienteringer vedrørende Faxe – om ikke Faxe, så Odins køb af Nykøbing Falster Bryghus. Men der er for så vidt ikke noget nyt i de papirer, de har sendt ti medarbejderne. Det er stort set de samme papirer, som er sendt til kunder og til handlende og andre om, at det er deres agt at fortsætte med en normal produktion på Nykøbing Falster Bryghus efter købet.

Vi andre kan så sætte et spørgsmålstegn ved, om Faxe har købt det uden bagtanker om, hvordan man kan gøre brug af disse ting.

Vi har sendt et brev til Århus mandlige afdeling vedrørende lukningen af Sct. Nicolaus. Vi har forespurgt afdelingen – i forbindelse med, at de skal flytte til Gylling – om man har kontaktet Horsens afdeling, hvor området hører under og fået organiseret folk dernede. Vi har fået en tilbagemelding fra afdelingen om, at de chauffører, der skulle flyttes med derned, er gjort selvstændige, og at man i øvrigt ikke har folk beskæftiget dér. Det er et familieforetagende, og det vil sige, at vi

kommer i den situation, om vi kan lave overenskomster eller ej – det må vi prøve på, men vi får i hvert fald ikke nogle af medlemmerne fra Sct. Nicolaus med til Gylling. Chaufførerne mister vi som medlemmer, fordi man har gjort dem selvstændige.

Vi har sendt et brev til Niels Skyggelund om RAS-kurset.

Vi måtte konstatere, at de lokale tilmeldinger til kurset, som vi videresendte til Bryggeriforeningen, bevirkede indsigelser fra Bryggeriforeningen overfor tilmeldte kursusdeltagere fra Silkeborg og Århus.

Det, de henviser til, er, at de personer, vi tilmelder til RAS-kurser, skal være personer, der lokalt er enighed om at tilmelde. Der står i vore aftaler om RAS-kurser: »Tilmeldingerne skal være aftalt mellem de to parter.« Og det vil sige, at afdelingen ikke bare kan nøjes med at tilmelde, uden at der er enighed lokalt. Hvis man lokalt har fået bryggeriets godkendelse af de tilmeldte personer til RAS-kurserne, så kan der ikke herefter ske en underkendelse af deltagelse på RAS-kurserne.

Denne fremgangsmåde må vi fremover indskærpe over for afdelingerne.

Vi har skrevet til arbejdsministeren vedrørende ATP's repræsentantskab og Lønmodtagernes Dyrtdidsfonds bestyrelse:

»Ved nærværende meddeles det, at Steen Nielsen er fratrukket sin stilling som forbundsformand i vores forbund og dermed ønsker at udtræde af de nævnte repræsentative forsamlinger. Vort forbund vil gerne benytte lejligheden til at pege på vor nye forbundsformand, Preben Mortensen, som Steen Nielsens efterfølger i de nævnte forsamlinger. Vi håber, dette kan

efterkommes osv.«

Underskrevet Erik Nielsen og undertegnede.

Vi har fået et brev tilbage, hvor arbejdsministeren egenhændigt har skrevet under og gjort opmærksom på i henhold til lovgivning osv., at jeg så indtræder i stedet for Steen Nielsen.

Vi har modtaget et tidsskrift, der hedder Samspil. Det er om og for indvandrere. Det er ganske vist etableret med godkendelse af den borgerlige minister, men jeg synes, at det sikkert vil omtale de problemer, de har, og som kan vedkomme os. De spørger, om vi har lyst til at abonnere på bladet. Det koster 50 kr. for 1984. Vi vil gerne indstille et abonnement.

FU:

Abonnement på bladet Samspil tegnes.

Preben Mortensen:

Fra Foreningen Folkepressen, Dr. Tværgade, ligger der følgende:

»På vegne af Foreningen Folkepressen, der udgiver Land og Folk, tillader vi os at rette henvendelse til jer i anledning af, at vort kommunistiske dagblad bliver 50 år den 2. januar 1984. Der slides hen ad vejen, det samme sker for Land og Folks teknik. I den anledning har undertegnede bestyrelsesmedlemmer i Folkepressen ønsket at iværksætte en kampagne for tegning af andele i denne for at sikre, at Land og Folk ikke teknisk kommer bagud. Selv om vi ikke er enige i enhver situation, tror vi, I vil være enige med os i, at

Land og Folk ikke kan undværes. Vi gør opmærksom på, at Land og Folk læses af mange, og at man kan tegne andele for 100, 500 og 1000 kr.«

Det er den daglige ledelses opfattelse, at hvis Land og Folk har brug for penge og anmoder om dem, så vil vi støtte dem.

Vi finder det ikke rigtigt, at vi skal tegne andele, fordi virksomheden har brug for penge til at investere i ny teknologi. Det finder vi er en lidt omvendt måde at støtte på. Derfor vil vi anmode om, at man henlægger sagen, og så fremt de har brug for penge til at kunne opretholde Land og Folk og fremsender en anmodning om dette, giver vi et beløb dertil.

FU:

Besluttede, at Land og Folk får et brev om, at en anmodning om konkret støtte vil blive imødekommet.

Preben Mortensen:

Vi fik en henvendelse på et sent tidspunkt fra »Demokraten Weekend«, der gik på, at man udsender en speciel avis med Klaus Albrechtsens tegninger, som omhandler fred og socialøkonomiske vilkår i den 3. verden m.m. »Demokraten Weekend« kører decideret som et fredsblad. Alle forbund, lige fra Sømændene til mange andre, tegnede annoncer til denne avis med disse fantastiske tegninger. Der var ikke ret mange tilbage, men jeg tegnede et symbol på de argentinske mødre i 83-kavalkaden. Den kostede 10.000 kr. Der var deadline den dag, jeg fik henvendelsen. Derfor måtte jeg tage en meget hurtig beslutning og meddele den daglige ledelse, at jeg havde tegnet sådan et abonnement.

FU:

Godkendte det tegnede abonnement på 83-årskavalkade i specialavisen vedr. fred fra »Demokraten Weekend« under symbolet de

argentinske mødre.

Der indkøbtes 200 eksemplarer til fordeling i vore afdelinger.

Preben Mortensen:

I forbindelse med valget har vi fundet det rigtigt at tegne en valgannonce i et ekstra blad fra »Demokraten Weekend«, i Land og Folk og Aktuelt.

FU:

Havde ingen bemærkninger til de tegnede valgannoncer.

Preben Mortensen:

Så har jeg kun en sag tilbage, og det er den, der giver anledning til, at vi gerne vil have et ekstraordinært forretningsudvalgsmøde.

Jeg fik et brev for et stykke tid siden fra Fredericia afdeling. Man ønskede at ændre i ferieplanerne, sådan at nogle af ferievikarerne kunne få fast beskæftigelse eller være inde hele tiden. Det betød også, at man fra bryggeriet havde forslag om, at man kunne – hvis det var frivilligt – holde ferie mellem jul og nytår samt, at man kørte normalt grundlovsdag, mod at fredagen efter Kristi himmelfartsdag blev fast helligdag. Selv om grundlovsdag faldt på en lørdag eller en søndag, hvor man normalt ikke skulle have helligdagsbetaling, ville den fortsat falde fredagen efter Kristi himmelfartsdag.

Det er klart, at det indeholder nogle ting, som vi i første omgang ikke kunne være enige i. Det er bl.a. det med ferien jul og nytår. Men der er et argument, som er svært at komme udenom, og det er, at for det første får bryggeriet mindre produktion. Det er dyrere for dem, og de skal beskæftige nogle flere mennesker. Det er den ene ting. For det andet er vi ved at have i den situation, at det ef-

terhånden er LO og Dansk Arbejdsgiverforening, der sidder og bestemmer alt, hvad der skal foretages af aftaler. Det er så umuligt lokalt at komme igennem med aftaler. Vi kan også se på sær aftalerne, at de efterhånden bliver standardiseret. Man får besked på, at vi kan få 30 øre, og så kan man altså ikke komme videre. Det betyder, at hvis vi skal slå hul på nogle ting, er vi også nødt til at åbne mulighederne for, at man lokalt kan indgå nogle aftaler. Det er klart, at det så betyder, at der skal lægges mere kompetance ud.

Vi vil derfor gerne have en principdiskussion i forretningsudvalget om dette, inden vi tager stilling til denne aftale.

Jeg har været i Fredericia i to omgange. Jeg har haft indsigelser imod aftalen, men har på baggrund af diskussioner i Fredericia samt de beskæftigelsesmæssige konsekvenser sagt: det nytter ikke noget, at vi blot sidder og vedtager nogle ting herovre i forbundet, som hindrer, at man lokalt kan skabe nogle forbedringer rundt i landet. Det beskæftigelsesmæssige spiller meget stærkt ind i dette billede. Derfor vil jeg anbefale aftalen.

Jeg finder dog først, at aftalen kan godkendes, når vi har drøftet de principielle retningslinier for, hvordan vi skal behandle denne situation.

Vi skal på hovedbestyrelsesmødet diskutere overenskomstproceduren, og der vil vi komme ud for at diskutere, hvor meget kompetence vi kan lægge ud til afdelingerne. Det er klart, at hvis vi skal have denne diskussion, må vi også have en indstilling fra forretningsudvalget. Den daglige ledelse har afsat den 9. januar til en principiel diskussion af disse ting.

Men aftalen fra Fredericia gør altså, at vi også vil bede om et ekstraordinært forretningsudvalgs-møde. Vi foreslår ekstraordinært forretningsudvalgs-møde den 11. januar 1984.

I forbindelse med hovedbestyrelseskonferencen den 16. januar vil jeg foreslå et ekstraordinært forretningsudvalgs-møde, hvor vi i forretningsudvalget behandler indstillingen fra det udvalg, der har arbejdet med spørgsmålene til diætpolitikken.

FU:

Tilsluttede sig de to ekstraordinære forretningsudvalgs-møder, så forretningsudvalget i de omtalte spørgsmål havde en indstilling til hovedbestyrelsesmødet den 16. januar 1984.

Thomas Olesen:

Jeg vil gerne foreslå, at forbundet samler de lokalaftaler, der ligger rundt omkring både på depoter, bryggerier, brænderier osv., og udsender dem til de forskellige arbejdspladser, fordi vi indimellem, når vi møder kolleger andre steder fra, finder ud af, at vi kan bruge disse aftaler som springbræt for nogle ting. Og jeg synes, det er uheldigt, at man gennem sådan nogle tilfældige samtaler skal finde ud af, at der ligger nogle ideer hist og her. Forbundet har jo de aftaler i huset, så jeg vil foreslå, at man samler dem og sender dem ud til de forskellige arbejdspladser.

Bent Meyer:

Jeg vil gerne stille et spørgsmål med baggrund i en sag, Poul Guldborg tidligere har omtalt, hvor man på en vandfabrik i Nordjylland beskæftigede uorganiseret arbejdskraft. Poul Guldborg

var altereret på et vist tidspunkt, hvad jeg godt kunne forstå, idet vi lægger en hel masse arbejdskraft i at få organiseret andre, og det må være rigtigt, at det er inden for vort eget område, at vi gør dette. Jeg ved ikke, hvordan beslutningen blev, hvad er der sket med sagen?

Jens Olsen:

Sidste gang omtalte jeg, at vi i Odense ville arrangere en tur til Herning den 6. januar. Den har vi desværre været nødt til at aflyse. Der har været for få tilmeldinger. Når jeg kommer hjem herfra i morgen, vil vi gøre et nyt forsøg, og i den forbindelse har jeg lige snakket med Thomas. Det kan være, at vi laver turen fælles med Fredericia og får en bus til Herning så hurtigt, vi kan klare det.

Så har vi fået en henvendelse fra bryggerigruppen på Roskilde Universitet. De har anmodet mig og afdelingen om at være behjælpelige med at lave en undersøgelse omkring Albani-koncernen, hvilket jeg har sagt ja til. Jeg vil godt anmode om, at jeg får John Petersen stillet til rådighed, hvis jeg føler, der er behov for det. Efter mødet med RUC-gruppen ved jeg, om dette er nødvendigt.

Erik Kielberg:

Med hensyn til Bent Meyers spørgsmål ang. Langkjær i Nordjylland kan jeg kun sige, at jeg har fået besked fra SID i dag ved Poul Aagaard, kl. 12.30, at disse medlemmer ikke står i transportgruppen. Hvis man vil gøre sig håb om at få disse som medlemmer, så må vi henvende os til fabriksgruppen. Ja, så må vi henvende os til fabriksgruppen, idet den ikke indgår i den aftale, vi har indgået med transportgruppen.

Bent Embo:

Jeg vil gerne stille forslag om, at fremtidige forretningsudvalgs-møder starter tidligere på dagen, f.eks. ved 10-11 tiden, så vi får rimelig tid til at debattere tingene.

Preben Mortensen:

Med hensyn til det, Bent Meyer sagde, var vi jo enige om sidste gang, at vi retter henvendelse til SID, hvor bl.a. et af de problemer, som vi vil drøfte igennem med dem, var netop det her, fordi det kan være et spørgsmål, om de er medlemmer af den ene eller den anden gruppe. Men det er SID som sådan, vi vil have til at tage stilling til de her ting. Problemet er at finde frem til en dato, hvor vi allesammen kan, men det er bestemt ikke noget, der er gået i glemmebogen. Vi vil også diskutere spørgsmålet omkring overflytningen og organiseringen med SID, fordi på et tidspunkt kan man måske nok diskutere, om dette har det tempo, det skal have. Vi vil også gerne fornemme, om der ligesom er begyndt at ligge en afstandtagen fra SID til os i den her situation. Så vil vi meget gerne diskutere erfaringerne omkring La Cabana sagen, for det er uholdbart, at vi som forbund prøver at lave blokade, men at vi ikke kan få SID med til at støtte os på baggrund af deres opfattelse af de arbejdsretlige regler.

Vi må ligesom have fat i selve topledelsen i SID og gøre opmærksom på, at det er uholdbart for begge parter, at vi ikke kan lave en samlet aktion omkring de her ting. Det samme vil gøre sig gældende, hvis vi ikke kan komme ind og få en overenskomst, så jeg synes, det er rigtigt, at vi med SID finder ud af, hvordan vi skal behandle disse sager sammen med andre sager,

for der er sikkert mange andre steder, hvor vi burde gå ind og sikre os en overenskomst.

Poul Erik Guldborg:

Jeg vil give Preben ret i, at der er sikkert mange steder, vi nok kan komme ind og gøre et stykke arbejde sammen med SID.

Ang. Langkjær snakkede vi om transportgrupper og om fabriksgrupper. SID har ingen medlemmer på Langkjær. Det har jeg sagt flere gange. De har ingen medlemmer dér. Hvis man henvender sig til SID i Gudomholm, der er den nærmeste by, får man at vide, at der er ingen medlemmer derhenne. Og SID i Aalborg har heller ingen medlemmer derhenne. De har haft nogle periodevis, men de fleste er ikke medlemmer af nogen som helst fagforening. Det er unge mennesker mange af dem, der, når de er færdige med skolen, kommer derhen og kører om eftermiddagen. Og så har han nogle chauffører, dem kalder han selvstændige, det er jo blevet moderne.

Nogle af dem har været medlem af HK, men på det tidspunkt, hvor jeg undersøgte det, var der ingen SID-afdeling, som havde medlemmer på Langkær – ingen.

Erik Kielberg:

Guldborg, da vi talte om Langkær sidst, blev det pålagt mig at undersøge med SID den aftale, vi har, grænseaftalen, hvorvidt de havde overenskomst med dem. Og det har de altså ikke. De henviser til, at skal vi have oplysninger om noget som helst, må vi henvende os til fabriksgruppen. Det er, hvad jeg har fået oplyst af Poul Aagaard. Han har undersøgt det og sagt til mig, at vi ikke har disse medlemmer. Hvis du ønsker yderligere oplysninger, må du hen-

vende dig til fabriksgruppen.

Preben Mortensen:

Kun lige til sidst omkring Thomas Olsens forslag. Jeg synes sådan set, det er udmærket. Men nu ved jeg jo ikke, om du tænker på samtlige aftaler, eller om du kun tænker på de lokalaftaler, der indgår i forbindelse med særaftalerne. Hvis det er samtlige aftaler, er det jo et meget omfattende kompleks, og det kan jeg ikke overskue nu. Men ellers synes jeg selvfølgelig, det er rigtigt, at alle får kendskab til de aftaler, der foreligger. Det kan jeg ikke se, at der er noget galt i.

Thomas Olsen:

Jeg tænker selvfølgelig på de aftaler, der bliver godkendt i forbindelse med overenskomstforhandlingerne, men også de aftaler, der bliver godkendt senere. Jeg ved ikke, om man kan lave en termin, hvor man samler op og sender ud, når man har godkendt det – men hvorfor skulle man ikke kunne det.

Preben Mortensen:

Der er stillet forslag om, at vi afholder forretningsudvalgs møderne tidligere. Jeg sagde indledningsvis, at det er ligesom op til forbundets daglige ledelse at vurdere, om det materiale, der ligger, kunne klares på en eftermiddag, eller om vi skal bruge en hel dag. En hel dag er vi ret betænkelige ved, for det er forbundet med ret mange omkostninger at kunne nå et være fremme. Men hvis forretningsudvalget mener, at det, at vi først starter kl. 13.00, begrænser mulighederne for at få diskuteret tingene rigtigt igennem, ja, så er der altså ingen anden mulighed, så må vi starte noget før.

Poul Erik Guldborg:

Jeg synes, at forretningsudvalget burde begynde noget før. Jeg er nok den, der kommer længst væk fra, og hvis jeg bruger offentlige transportmidler, er jeg hjemme kl. 1.00 i nat. Og jeg skal på arbejde i morgen kl. 7.00.

Thomas Olsen:

I nr. 9 af Prop og Kapsel var der et læserbrev fra Bjarne Nielsen, Hjørring, hvor han kommenterer den kritik, jeg rettede på kongressen om uddannelserne. Så snart jeg fik Prop og Kapsel i hænde, reagerede jeg og skrev et svarbrev til Bjarne Nielsen. Det har vist sig, at det ikke kunne nå at komme med i nr. 10, fordi fristen altså er den 6. i måneden, og jeg sendte først mit brev den 9. december. Nu kan jeg ikke huske datoen for, hvornår vi fik Prop og Kapsel i hænde – nr. 9 – men det var altså betydelig senere end normalt, hvor vi plejer at få det sidst på måneden. Så jeg var selvfølgelig utilfreds med, at man ikke havde forlænget fristen, sådan at jeg kunne nå at få mit læserbrev med. Men i øvrigt er jeg utilfreds med hele fremgangsmåden, fordi på det udvidede hovedbestyrelsesmøde i Rørvig var man enige om, at læserbreve, der indeholdt kritik eller omtale af navngivne personer, ikke måtte komme i bladet, før den pågældende person havde fået mulighed for at svare i samme nummer af Prop og Kapsel. Så derfor vil jeg protestere mod fremgangsmåden.

Lone Christensen:

Hvis vi har en vedtagelse om, at læserbreve, der omhandler en person, ikke må komme i bladet, før den pågældende person kan svare, så er der jo ikke andet at gøre, end at prøve at efterleve det.

Men det kan betyde, at et læserbrev, der kommer ind den 6., ikke når at komme med i efterfølgende nummer af Prop og Kapsel, fordi man først skal have svar ind. Det skal vi gøre os klart.

*Forretningsudvalget
konkluderede:*

Forbundet arbejder med en opsamling af lokale aftaler og særftaler på depot-, bryggeri- og brænderiområderne med henblik på at udsende aftalerne til samtlige afdelingers orientering og brug.

Odense afdeling kan bruge konsulent John Pedersen, hvis der er behov for bistand i forbindelse med undersøgelser omkring Albani-koncernen.

Læserbreve til Prop og Kapsel, der indeholder kritik eller omtale af navngivne personer, optages ikke før den eller de navngivne personer har haft mulighed for at svare i samme nummer af Prop og Kapsel.

Forretningsudvalgsmøderne starter fremover kl. 11.00.

Mødet hævet.

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE I A-KASSEN

afholdt onsdag den 1. februar 1984.

DAGSORDEN:

1. Beretning
2. Forskellige sager

Inge Jensen fraværende med lovlig forfald.

Jytte Hansen mødt som stedfortræder.

Jytte Hansen valgt som dirigent.

1. Beretning

A-kassen har fra Arbejdsdirektoratet modtaget *cirkulære nr. 1/84* vedrørende fastsættelse af værdien af kost og logi ved beregning af kursusgodtgørelse, *cirkulære nr. 2/84* vedrørende tilskud ved dobbelt husførelse, endvidere er modtaget *cirkulære nr. 3/84* og *4/84* vedrørende indberetning af ledige under og over 25 år, som har krav på arbejdstilbud, samt *cirkulære nr. 5/84* vedrørende fremmøde på arbejdsformidlingen ved ledighed, som skyldes vejrlig eller materiale mangler.

Fra Arbejdsformidlingen er modtaget *meddelelse nr. 2/84* vedrørende arbejdstilbudsordning, *lov nr. 277*.

Fra Arbejdsdirektoratet er modtaget *skrivelse af 9-1-1984* vedrørende ændring af ekspeditionstider i direktoratets forsikringsafdeling. Endvidere er modtaget *skrivelse af 26-1-1984* vedrørende nye optagelsesbegæringer *AR 50* og *AR 51*.

Kassen har fra kontorassistent Birthe Vanghøj modtaget opsigelse med fratrædelse pr. 29. februar 1984.

Der har været afholdt ordinært kasseeftersyn i Odense afdeling. Eftersynet har ikke givet anledning til bemærkninger.

Der er i december optaget 18 mænd og 6 kvinder, i alt 24 medlemmer. Der er udmeldt 46 mænd og 10 kvinder, i alt 56 medlemmer. Medlemstallet var ved udgangen af december 1983 i København 3586 mænd og 1198 kvinder, i provinsen 2364 mænd og 671 kvinder, i alt 7819 medlemmer.

Preben Mortensen:

Til den skriftlige beretning stillede P.M. spørgsmål vedrørende tallene i parentes.

Erik Nielsen:

Tallene i parentes er tallene for samme måned året før, det samme gør sig gældende for det samlede medlemstal. Disse tal er udeladt i Prop og Kapsel.

Jytte Hansen:

Mente ikke, at kvindelig afdeling har det antal medlemmer, som den skriftlige beretning udviser.

Erik Nielsen:

Med hensyn til kvindelige medlemmer i København er det således, at kvindelige brænderiarbejdere er med i tallene.

Bent Embo:

Efterlyste en opstilling i den skriftlige beretning, så den var mere overskuelig, evt. med tallene fra sidste måned til sammenligning.

Erik Nielsen:

Jeg vil forsøge at udarbejde en anden opstilling af den skriftlige beretning.

Ingen andre ønskede ordet.

Beretningen godkendtes.

2. Forskellige sager

Der har den 31. januar 1984 været afholdt møde med bestyrelsen i Køge afdeling angående konstituering af formand og kasserer. Til stede udover bestyrelsen var Bent Embo, Lone Christensen og Erik Nielsen. Som formand blev konstitueret Egon Andersen,

Margrethevej 5, 4600 Køge, og som kasserer Finn Hansen, Elmenvang 15, 4672 Klippinge.

Der vil snarest mulig blive indkaldt til generalforsamling i afdelingen.

Ingen ønskede ordet.

Mødet slut.

Den 30. november 1983 var anmeldt	862 arbejdsløse
Den 31. december 1983 var anmeldt	775 arbejdsløse
således:	
262 arbejdsløse mænd i København .	7,3 %
225 arbejdsløse mænd i provinsen ...	9,5 % mænd 8,2 %
160 arbejdsløse kvinder i København	13,3 %
128 arbejdsløse kvinder i provinsen	19,0 % kvinder 15,4 %

775 arbejdsløse	9,9 %
-----------------------	-------

Indtægten i december har været:

Medlemsbidrag	kr.	1.323.924,00
Aconto til understøttelse og Medlemsbidrag for efterlønsmodtagere ...	kr.	139.944,00

I alt	kr.	1.463.868,00
-------------	-----	--------------

Udgiften i december har været:

Understøttelser	kr.	6.722.320,00
Frikontingenter	kr.	2.562,00
Efterløn	kr.	5.119.535,00

I alt	kr.	11.844.417,00
-------------	-----	---------------

ATP-ordningen

Hvad ATP-medlemmerne mener og ved om ATP

ATP-ordningen har nu bestået i 20 år, og for at få et godt udgangspunkt for en endnu bedre kontakt med lønmodtagere og arbejdsgivere har ATP ladet analyseinstituttet AIM foretage en rundspørge blandt ATP-medlemmerne om, hvad de mener og ved om ATP.

De fleste ønsker at supplere folkepensionen

Undersøgelsen viser, at den altovervejende del af lønmodtagerne finder, at folkepensionen bør suppleres.

Hovedparten af lønmodtagerne er bekendt med, at ATP er en forsikringsmæssigt opbygget pensionsordning, hvortil både arbejdsgivere og lønmodtæere bidrager.

ATP-bidraget udgør i dag kr. 1.166,40 om året, svarende til lidt under 1 pct. af en faglært arbejders løn.

De fleste lønmodtagere betragter ordningen som god, fordi de der ved opnår et tillæg til folkepensionen.

ATP-pensionens størrelse

Af AIM-analysen fremgår, at kun hvert 8. ATP-medlem ved, hvor stor ATP-pensionen er.

I dag er ATP-pensionen godt 4.300 kr. pr. år for nye pensionister, som har været fuldtidsbeskæftiget eller næsten fuldtidsbeskæftiget siden 1964. Bag denne pension ligger samlede bidragsindbetalinger til lønmodtagerens konto på mellem 7.300 og 8.800 kr. Af dette beløb har lønmodtageren selv betalt 1/3.

ATP-midlernes forrentning

ATP sætter medlemmernes »opsparing« i arbejde gennem investering i aktier, obligationer og på det seneste også i erhvervsjendomme. Pengene vender på denne måde tilbage til erhvervslivet, hvor der skabes arbejdspladser og produktion.

Kun hver 10. af de adspurgte er klar over, hvor godt ATP forrenter medlemmernes midler. Forrentningen af nye investeringer ligger på et niveau, svarende til markedsrenten, og ATP's samlede regnskabsmæssige afkast i 1983 var på knap 16 pct. efter fradrag af formueafgift.

ATP administrerer billigt

Ifølge undersøgelsen synes det at være en ret udbredt opfattelse, at en stor del af opsparingen bruges til administration. I virkeligheden er ATP's omkostninger meget små. I 1983 gik således under 1 pct. af indtægterne til administration.

ATP-huset i Hillerød har mange opgaver

AIM's undersøgelse viser, at lønmodtagerne kun har begrænset viden om de opgaver, ATP-huset løser.

Arbejdsmarkedets parter oprettede i 1964 ATP som en selvejende institution og baserede fra starten administrationen på moderne EDB-systemer. Dette har igennem årene medført, at ATP-huset har fået tillagt stadig flere opgaver fra arbejdsmarkedet.

Ud over ATP-ordningen beskæftiger ATP-huset sig med følgende opgaver:

Lønmodtagernes Garantifond (LG),

der sikrer lønmodtagere løn og feriepenge, hvis arbejdsgiveren på grund af konkurs, ophør m.v. ikke kan betale.

Arbejdsgivernes Elevrefusion (AER),

der refunderer arbejdsgivere den løn, der udbetales til EFG-elever og lærlinge under skoleophold.

Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD),

hvor ATP-huset udbetaler de »indefrosne« dyrtidsportioner til lønmodtagerne, når de udtræder af arbejdsmarkedet.

FerieGiro,

der har afløst feriemærkesystemet. ATP-huset opkræver her feriepenge hos arbejdsgiverne og udsender feriegiroanvisninger til lønmodtagerne, som de kan hæve, når de holder ferie.

Fællesopkrævning (FOK)

letter arbejdet for arbejdsgiveren, idet ATP-huset nu samlet opkræver bidrag til: ATP, LG, AER, Invalidpension (IP), Arbejdsløshedsforsikring (AL) og nu senest også til Arbejdsmarkedssuddannelsesfonden (AUD).

Lov om barselsorlov

I Prop & Kapsel 1/84 er den nye lov om barselsorlov omtalt.

Som et supplement hertil en oversigt over overgangsregler til at bruge den nye lovs rettigheder.

Overgangsregler

Hovedregel: Hvis man er på barselsorlov 1. juli 1984, har man ret til de 6 ugers længere orlov – altså 20 ugers orlov i alt efter fødslen. Hvis man har født efter 1. juli 1984 har mødre og fædre ret til 2 uger sammen lige efter fødslen.

Fra 1. juli 1985 er retten til orlov følgende:

Ret til fravær med dagpenge	4 uger før forventet fødsel	2 uger efter fødsel/ eller hjemkomst	Næste 12 uger	Sidste 6 uger
Mødre	+	+	+	Kan kun tages som orlov af én af forældrene
Fædre	÷	+	÷	

Bedre forudsætninger for øget investeringer og byggeri

1983 gav et meget fint resultat for banken. Ikke mindst på selve bankdriften har resultatet været godt, sagde formanden for Arbejdernes Landsbanks bestyrelse, forbundsformand Georg Poulsen, på bankens generalforsamling.

– Det forløbne år har herhjemme været domineret af den borgerlige regerings såkaldte genopretningspolitik. Det er ubestrideligt, at der på en række områder er sket en bedring i dansk økonomi. Betalingsbalanceunderskuddet er faldet, prisstigningstakten er faldet og renten er faldet.

– Regeringen vil gerne tage hele æren eller i hvert fald det meste af æren for denne udvikling. Uden at blive alt for polemisk må man have lov til at bemærke, at den i hvert fald er hjulpet godt på vej af den internationale økonomiske udvikling.

Med disse betragtninger indledte formanden for Arbejdernes Landsbanks bestyrelse, forbundsformand Georg Poulsen, sin beretning på bankens generalforsamling i Folkets Hus, den 7. marts.

Han fortsatte: – Der er rent faktisk flere områder inden for dansk økonomi, hvor der har været fremgang i 1983. Mest markant har den gunstige udvikling været i det danske renteniveau. Diskontoen er gradvis nedsat fra 11 til 7 pct., og obligationsrenten er faldet fra 21,5 pct., da den var på sit højeste i september 1982 til ca. 12,5 pct. ved udgangen af 1983. Pengeinstitutterne har i takt med diskontoneudsættelserne nedsat deres rentesatser, og det er klart, at et rentefald af denne størrelse må betyde væsentlig bedre forudsætninger for øgede investeringer og mere byggeri.

Stigende konkurrence

Georg Poulsen kom i sin beretning videre ind på den stigende

konkurrence pengeinstitutterne imellem, og sagde, at Arbejdernes Landsbank løbende tager bestik af dette forhold ud fra den betragtning, at vi skal kunne tilbyde de kundegrupper, vi specielt følger os knyttet til, fuldt konkurrencedygtige produkter. Dette har også givet sig udtryk i, at der i 1983 er blevet lanceret en række nye, fordelagtige produkter, ligesom adskillige rentesatser er blevet ekstraordinært justeret.

Bankens formand vendte herefter blikket fremad og sagde bl.a., at der målbevidst arbejdes på at øge bankens markedsandel og give kunderne den nødvendige rådgivning og service. I den forbindelse pegede han på, at der for tiden sættes specielt ind på at udvide markedsandelen inden for håndværk og den mindre industri, ligesom man bl.a. med ansættelsen af ca. 50 nye elever vil fortsætte og samtidig udbygge det udadvendte arbejde.

Ny teknologi

Omkring gebyrpolitikken sagde Georg Poulsen, at han forventede forståelse hos kunderne for, at det i højere grad blev den enkelte kunde, der betaler for, hvad vedkommende modtager, og at omkostningerne på serviceydelserne ikke væltes over på udlånsrenten. Også den teknologiske udvikling inden for pengesektoren berørte formanden og oplyste bl.a., at Arbejdernes Landsbank er med i det pengeautomatselskab, der blev oprettet i 1983, og som i løbet af 1984 opsætter 10 pengeautomater på offentlige pladser, nemlig i København og i Vejle. Efter en 4 må-

neders prøvetid besluttes det, om der i 1985 skal opsættes yderligere 140. Georg Poulsen berørte også emner som Homebanking og Telebank, hvis relevans der må tages stilling til i den overordnede planlægning for banken.

Puljeordning

Bankens formand fortsatte sin beretning med at omtale den udbygning af filialnettet, som har fundet sted i 1983 og som fortsætter i 1984. Således er der i 1983 åbnet tre nye filialer, nemlig i Frederikshavn, i Nykøbing F., og i Viborg, mens der i 1. halvår af 1984 åbnes yderligere tre i henholdsvis Skive, Fredericia og Svendborg. Endelig kom Georg Poulsen ind på realrenteafgiftsloven og sagde, at banken som følge heraf fra 1. april starter en puljeordning for kapitalpensions- og selvpensionsringskunder med det formål at gøre det lettere for den enkelte at opnå et stort afkast – også efter beregning af realrenteafgift.

Formanden sluttede med at rette en tak først og fremmest til bankens kunder.

– Uden disse mange gode kunder og uden meget interesserede kunder inden for fagbevægelsen, kunne vi ikke drive denne bank med samme gode resultat.

Året i tal

På generalforsamlingen gennemgik direktør Sv. Nibelius regnskabets enkelte poster.

Regnskabet viser et nettooverskud på 307,7 mio. kr. mod 147,1 mio. kr. i 1982.

Selv om også Arbejdernes Landsbank har haft store fortjenester på

A

kursgevinster på obligationer, aktier og pantebreve, kunne banken på selve driften notere et overskud på 97,3 mio. kr. Bankens reserver udgør 822,9 mio. kr. Aktiekapitalen er i 1983 udvidet med 50 mio. kr. til 250 mio. kr. og egenkapitalen udgør herefter 1.072,9 mio. kr.

Bankens balance var ved udgangen af 1983 på 8.248 mio. kr. mod 6.956 mio. kr. i 1982, hvilket svarer til en stigning på 19 pct. Også bankens indlån og udlån er steget. Indlånene er således steget fra 5.409 mio. kr. i 1982 til 6.344 mio. kr. i 1983, svarende til en stigning på 17 pct. En tilsvarende stigning er sket på udlånssiden, nemlig fra 3.061 mio. kr. i 1982 til 3.591 mio. kr. i 1983.

Forhøjet udbytte

Til aktionærerne er udbyttet forhøjet fra de gennem mange år sædvanlige 8 pct. til 10 pct. Dette skal ses som en tak fra bestyrelsen for den aktieudvidelse på 50 mio. kr. der har fundet sted i 1983 og de seneste års aktieudvidelser, og som hermed har gjort den udbygning af banken, som er sket, mulig.

Til bankens repræsentantskab nyvalgte LO's næstformand Finn Thorgrimson i stedet for tidligere LO-formand Thomas Nielsen. De øvrige valg til repræsentantskabet var genvalg.

Fredsgrupperne skader

Selv om Erik O. Nielsen kun af bitter nødvendighed vil kommentere mit brev i »Prop & Kapsel«, så skal jeg alligevel være den sidste til at beklage dette, for det var netop min hensigt at få E. O. N. og co. i tale.

Jeg synes bare, det er lidt fjollet, når E. O. N. i mangel på saglige argumenter bevæger sig ned på sandkassestadiet og skiftevis spiller fornærmet eller prøver at være morsom. Skal vi derned, ender det jo med »æh-bæh, det kan du selv være« eller at E. O. N. får navneforandring til »Erik den Røde«, som i øvrigt også havde en noget ejendommelig opfattelse af begrebet fred.

På trods af E. O. N.'s fortvivlede krumspring vil jeg igen gøre et forsøg på at holde ham til sagen: Fredsbevægelsen er domineret af den politiske venstrefløj, der bruger bevægelsen som dækorganisation for deres forehavender! – Det har E. O. N. og co. ikke kunnet tilbagevise; og han svarer ikke på gentagne spørgsmål om, hvorfor vore »kammerater« på fredskonferencen i Prag undlod at protestere mod den enorme russiske udvidelse af avancerede atommissiler og artilleri med atomgranater i Østeuropa. Nej, han forsøger tværtom at retfærdiggøre Sovjet og de russiske u-bådes tilstedeværelse i vore farvande. Jo, for havde hele Europa været kommunistisk, så ville disse »besøg« ikke være noget problem.

Selv om E. O. N. og co. foregiver,

at de ikke kender »langtidsmålene«, så forstår disse venstrestremister i det mindste at forfølge målene. Ud over at styre fredsbevægelsen forsøger de at skaffe sig kontrol over fagforeninger, skoler og lærerorganisationer, nøglestillinger i radio og TV – ja, endog folkekirken.

Jo, man kender dem på travet. De møder op samlet 1. maj og vil have os ud af både NATO og EF. De vil vælte det bestående samfund, begyndende med opløsning af kernefamilien via sociale institutioner. Sådanne folk kan ikke bruges til noget fornuftigt, og derfor opfordrede jeg Anker Jørgensen til at slå hånden af den venstrefløj, som nu er godt i gang med at ødelægge Socialdemokratiet.

Dette partis holdningsændring kan blive katastrofalt, fordi det af Sovjet kan opfattes, som vi i Danmark ikke mener noget med dobbeltbeslutningen eller med vort forsvar i det hele taget. Det har allerede svækket os militært og moralsk. Fredsgrupperne er tilfredse med freden og er parate til at opgive friheden; men fred og frihed hører nøje sammen! Og kun ved militær og politisk stabilitet kan vi overbevise Sovjet om, at vi vil forsvare vor frihed. – Gør det slet ikke indtryk på E. O. N., at vi ved NATO's hjælp har kunnet opretholde en fredsperiode på 30 år? Det er aldrig før sket i Europas historie! – E. O. N. skal være glad for, at vi har et forsvar, som kan holde fjendtligsindede borte, mens han leger fred med sine »fredsvenner«.

Til Ulla Rasmussen vil jeg sige: Jeg tror såmænd, der er mange, der lige som dig mener det godt med fredspolitikken. Men husk lige på, at det var der også i 1939. »Fred i vor tid!« sagde Chamberlain. Jo, London og Paris mente det godt, og det førte til, at Hitlers tropper besatte først Rhinlandet og siden hele Europa. Vor egen eftergivelsespolitik med nedsættelse af det militære beredskab blev katastrofalt og førte til, at Hitler invaderede Polen.

– Giver det ikke anledning til eftertanke?

Børge Stride
Tap Syd, Tuborg

Kemikalier og sikkerhed

Konsulent-tjenesten

Af HENRIK HANSEN

Et af de områder på vore arbejdspladser, der for alvor trænger til en indsats, er den uheldige brug af kemikalier direkte i produktionen og til rengøring.

Her er vi som de daglige brugere af sådanne kemikalier i uhyggelig grad overladt til at stole på arbejdsgivernes påstande om, at et givent kemikalie bestemt ikke er farligt. Vore muligheder for selvstændigt at vurdere kemikaliet er ofte begrænset til egne, tit smertefuldt indhøstede, erfaringer efter kontakt med kemikaliet.

Nu foreligger der imidlertid en mulighed for at få ryddet en smule op på kemikalieområdet. Arbejdstilsynet har i januar 83 udsendt sine »Bemærkninger til bekendtgørelse om stoffer og materialer«. Her gennemgås hvorledes arbejdsgiverne er forpligtet at registrere alle stoffer og materialer (dvs. kemikalier), der kan være sundhedsforringende eller direkte farlige.

Umiddelbart er de vigtigste paragraffer nr. 19 og 20.

§ 20 omhandler arbejdsgivernes forpligtelse til at udarbejde brugsanvisninger for hvert enkelt kemikalie, der kan være farligt eller forringe sikkerhed og sundhed.

I bemærkningerne til paragraffen hedder det, at »... den enkelte virksomhed (arbejdsgiver) må sørge for, at de brugsanvisninger, der udarbejdes efter denne bestemmelse, dels videregiver leverandørens oplysninger, men også uddyber dem i det omfang, leverandøren ikke har kunnet tage højde for samtlige anvendelser, så de relateres direkte til den faktiske arbejdssituation«, og »... brugsanvisninger efter § 20 forudsættes udarbejdet af arbejdsgiveren i samarbejde med sikkerhedsorganisationen.«

Disse to citater fra teksten er vigtige. Her forpligtiges arbejdsgiveren til at inddrage også vore sikkerhedsrepræsentanter i udarbejdelsen af brugsanvisninger, og gir os dermed en god mulighed for at sikre, at det ikke bliver det rene vrøvl som skrives i brugsanvisningerne.

§ 20 indeholder endvidere en opskrift på, hvad sådanne brugsanvisninger som minimum skal indeholde. Der er opstillet 12 punkter, som skal behandles, heraf kan nævnes punkt 4, hvor der skal anføres specielle uddannelses- og instruktionskrav, som skal være opfyldt, før man må sættes til at arbejde med et givent kemikalie.

Punkt 5 omhandler sundhedsskadelige egenskaber og dette skal uddybes med en angivelse af »... de konkrete sundhedsskadelige virkninger, der på kort eller langt sigt kan være forbundet med stoffet eller materialets konkrete anvendelse i virksomheden«.

Punkt 6 omhandler hvilke personlige værnemidler, der skal anvendes i forbindelse med arbejde med kemikaliet.

Således skal der i hvert af de 12 punkter opstilles klare anvisninger på, hvorledes arbejdsgiveren i samarbejde med sikkerhedsrepræsentanterne mener at arbejde med et farligt kemikalie udføres med den størst mulige sikkerhed. Endelig hedder det i § 20 stk. 2: »Brugsanvisninger skal opbevares tilgængeligt for de ansatte«, og i stk. 3: »De ansatte, der er beskæftiget med stoffet eller materialet, skal vejledes i brugen heraf og have brugsanvisningen udleveret med effektiv instruktion.«

For sjov skyld kan det anføres, at § 20 trådte i kraft den 1. november 1983! Hvor mange arbejdsgivere har mon udarbejdet brugsanvisninger i overensstemmelse med

denne paragraf?

§ 19 i bekendtgørelsen omhandler substitution og skal her citeres: »Et stof eller materiale, der kan være farligt for eller i øvrigt forringe sikkerhed eller sundhed må ikke anvendes, hvis det kan erstattes af et ufarligt, mindre farligt eller mindre generende stof eller materiale«.

Se, det var jo klar snak, ikke? Måske lidt for klar snak, for i stk. 2 har man fået kolde fødder. »Når brugen af et erstatningsstof eller materiale vil medføre ikke uvæsentlige forskelle i tekniske egenskaber eller udgifter, skal der foretages en samlet afvejning af de tekniske og økonomiske konsekvenser overfor de sikkerheds- og sundhedsmæssige hensyn.«

Og dette var jo en anden slags snak. Vor sundhed skal fortsat afhænge af arbejdsgiverens private pengepung. Og for ligesom at minde om, at der er EF-valg til sommer medtages under teksten, der omhandler økonomiske betragtninger, følgende: »... selv om hensynet til sikkerhed og sundhed ved erstatning vil være dominerende, må man dog så vidt muligt undgå, at der stilles krav, der kan virke konkurrenceforvridende.« (Dette var Arbejdstilsynets egen tekst!).

Skønt det er let at rejse kritik mod »Bekendtgørelsen« for ikke at være klar nok og for at tage for store hensyn til virksomhedernes økonomi til bagdel for vor sundhed på arbejdspladserne, er der dog med bekendtgørelsen kommet et redskab, som kan anvendes til at gøre det sværere for arbejdsgiverne blindt at forgi' vor hverdag med stadig flere og farligere kemikalier.

Bekendtgørelse og bemærkningerne hertil bør kunne rekvireres fra sikkerhedsudvalget.

85dB (A) som overenskomstkrav?

De senere års store problemer med at få gennemført miljøforbedringer på arbejdspladserne har sat gang i debatten om, hvilke metoder, arbejderbevægelsen skal tage i anvendelse for at få sikre og ordentlige arbejdsforhold.

LO lagde ud med en pjece »Arbejds miljø 83«, hvor man i kapitel 9 gør sig overvejelser om en ny strategi. Det hedder her: »Nu er de traditionelle veje – for arbejds miljøforbedringer (HH) – sandet til. Hvis vi ikke finder nye veje, ser det ud til, at vi ikke skal regne med arbejds miljøforbedringer de kommende år. Det er derfor på tide at gøre op med vore hidtidige strategier og arbejds metoder og prøve at søge nye veje«. Senere spørges der: »Er vi parate til at søge at indgå konkrete arbejds miljøaftaler med arbejdsgiverne?« og »Tør vi fortælle medlemmerne, at lønforbedringer, aftalt for hele arbejdsmarkedet, af og til formindskes eller helt forsvinder i røgen fra den økonomiske politiks virkemidler, mens værdien af et godt helbred ikke kan inddrages i politiske nedskæringer?«.

LO lægger altså her op til, at overenskomstsyste metet skal til at anvendes i kampen for arbejds miljøet.

Metal, der ofte gør sig bemærket med nye holdninger, udbygger argumentationen i Aktuelt fra d. 29/3 84, hvor Metals arbejds miljøkonsulent Jørgen Elikofer udtaler: »... hvis vi skal videre med arbejds miljøforbedringer, må vi erkende, at vi fremover bliver nødt til at handle med folks helbred.« I samme artikel konkluderer Bent Nielsen, LO's miljøsekretær, at »Hele situationen er så fastlåst, at den eneste vej frem er at inddrage arbejds miljøkravene i overenskomstforhandlingerne.

Nu stilles der fra LO's side altså ikke længere spørgsmål til strategien, som det var tilfældet i LO's pjece, nu synes konklusionen at være truffet.

Man kunne sige meget for og imod

LO's nytænkning, og når vi nu tager det op her i Prop & Kapsel er det netop i håb om, at problematikken vil blive diskuteret livligt fremover også i vort forbund, men et spørgsmål skal rejses allerede her.

Med den tendens til stadig svagere og svagere overenskomstresultater, som vi har set, hvorfor så

tro, at arbejdsgiverne skulle være mere imødekommende overfor krav, der gælder arbejds miljøet? Og hvad med de direkte forringelser, der er set. Kunne de ikke også tænkes at ramme arbejds miljøet? Kunne vi forestille os et overenskomstresultat (måske i kraft af et regeringsindgreb), der hæver støjgrænsen fra 90 til 91 dB(A)?

Hudgener i tappehaller

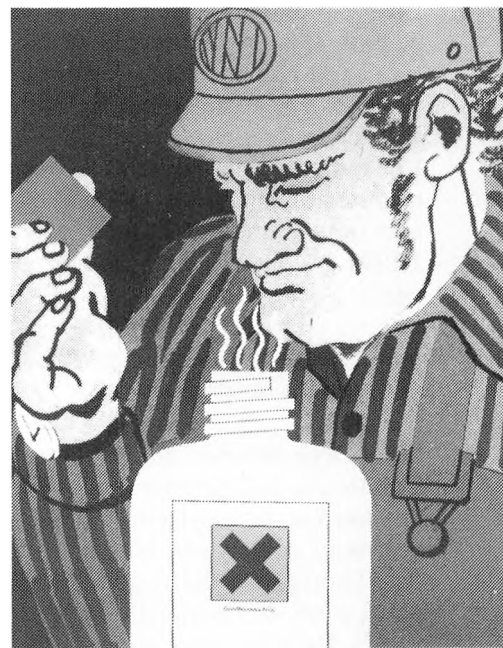
Siden de velkendte problemer på Ny Tap på Carlsberg i 1978, hvor en række piger blev alvorligt syge af påvirkninger i luften i tappehallen, har der på forbundets arbejdspladser været en stigende opmærksomhed på mulige problemer med luften i tappehallerne.

Der er, specielt på Carlsberg og Tuborg, foretaget en række undersøgelser af, hvilke stoffer, der findes i luften i tappehallerne, – stoffer – der kunne tænkes at være sundhedsskadelige. Men alle undersøgelser har været uden resultat. Der er ikke fundet nogen enkelt påvirkning, der kunne tænkes at være skadelig.

Alligevel ser vi, at stadig flere af vore kolleger klager over hudgener. Vi ser en række tilfælde af kløen i øjne og næse, hæshed, rødmen på huden, knopper og egentlige sår dannelser ofte i hovedbund og på arme og ben.

Mange af disse kolleger bliver undersøgt af egne læger eller kommer på arbejds medicinske klinikker, men altid uden at det lykkes at påvise nogen klar årsag til hudgenerne.

Det vides desuden fra undersøgelser på Tuborg, at antallet af folk, der har disse gener, er langt større end antallet, der søger læge mod symptomerne. Mange mener tilsyneladende, at deres symptomer er private eller er ikke klar over, at årsagen muligvis skal søges i påvirkninger i arbejds miljøet.

Forbundets konsulentafdeling har nu igangsat en undersøgelse, hvor der indhentes oplysninger fra hele landets tappehaller. Med undersøgelsen håber vi at kunne danne os et overblik over, hvor udbredt hudgene-problemerne egentlig er. Vi håber desuden at få oplysninger om, hvilke stoffer, der er i tappehallerne og måske derigennem kunne pege på enkelte kemikalier, der går igen, hvor der ses mange hudgener.

Vi håber i de næste numre af Prop & Kapsel at kunne vende tilbage med resultater fra undersøgelsen og med en nøjere gennemgang af, hvad det hidtil er foretaget for at registrere og modvirke hudgene-problemerne.

Besøg i provinsen . . .

Det er ikke ualmindeligt, at tankerne ledes hen på piger, handsker og laks, når man hører navnet Randers. – Randers reb og Randers øl har også bidraget til byens omdømme.

Vi ankom til bryggeriet Thor kl. 12.30, hvor vi blev modtaget af afdelingsformand Knud Erik Kvortrup og tillidsmand Harry Tindbæk.

Herefter blev vi inviteret på et glas øl i gæstestuen, hvor vi blev budt velkommen af bryggerichef Bo Johansson, inden vi var rundt og se bryggeriet.

Efter rundvisning blev vi budt på et glas øl i gæstestuen, hvor tillidsmand Harry Tindbæk og tapperichef Ib Rasmussen bød velkommen.

I.R. indledte derefter med en kort orientering om bryggeriet Thor, som blev grundlagt i 1856.

I 1977 gik Thor ind i Jyske Bryggerier A/S og er nu en del af en stor, livskraftig enhed uden at denne sammenslutning påvirker det enkelte brygs særpræg.

Thor Bryggerierne har nu sikret sig alle gamle bygninger inden for det område, der begrænses af Nørrestræde, Møllegade, Markedsgade, Thorsgade, Nordegrave. En lokal plan er udarbejdet og godkendt. Herefter råder bryggeriet i alt over 27.000 kvm og udnyttelsesmulighederne så langt ud i fremtiden som nogen tør tænke.

Mens det tidligere var sådan, at Thor solgte 80 pct. af sine produkter i selve Randers området, har vi – samtidig med at vi fastholdt denne meget store markedsandel – udvidet salget til at omfatte betydelige dele af Jylland – ikke mindst Østjylland.

Bryggeriet fremstiller på nuværende tidspunkt 23 mio. liter øl årligt. Dertil kommer 4 mio. liter vand af forskellige sorter, samtidig med, at bryggeriet har en betydelig produktion bl.a. af vand til De forenede Bryggerier.

Bryggeriet Thor i Randers

Onsdag den 8. februar 1984

Materiel.

Skyllemaskine.

Forbundets daglige ledelse på turne i provinsen . . .

Klarlampe.

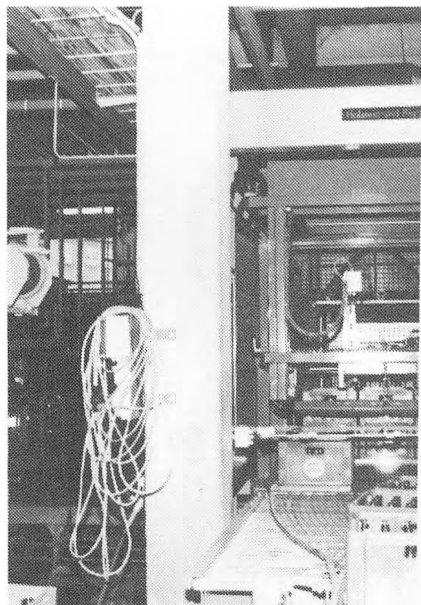
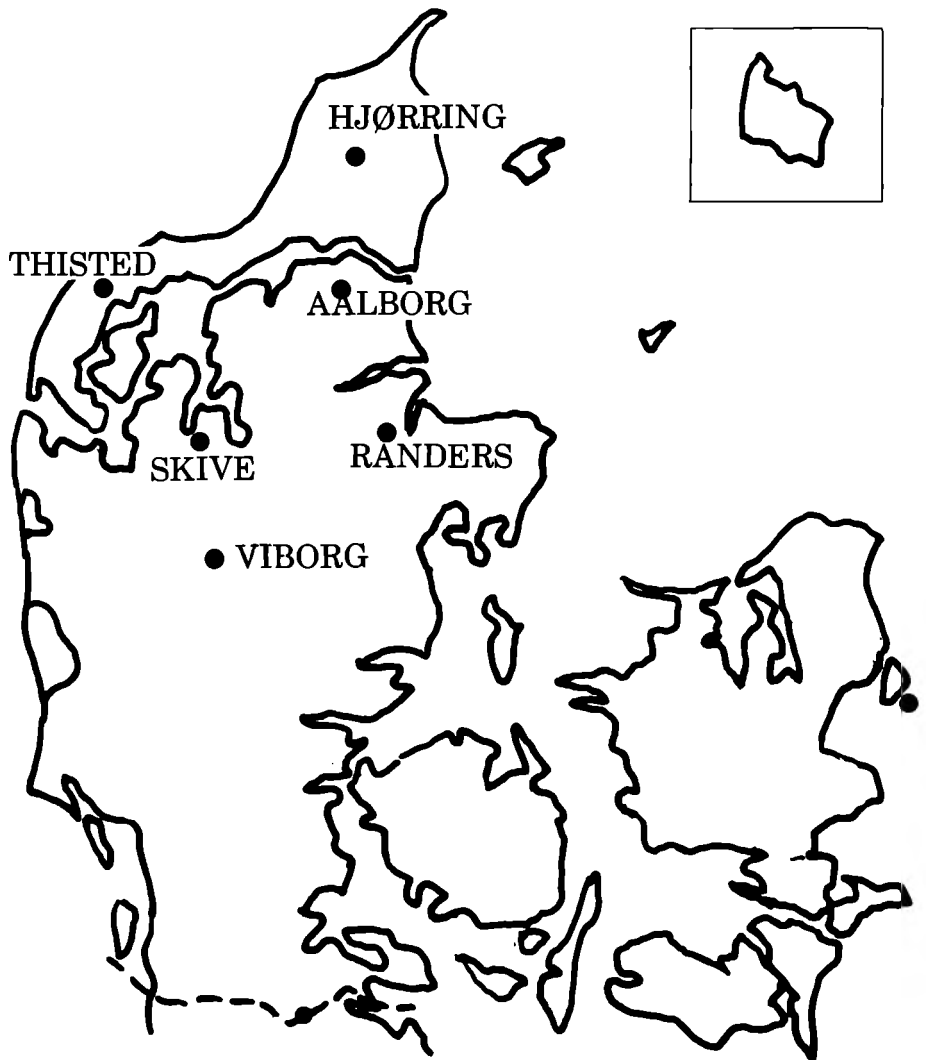
Ny teknik nødvendig

En del af materiellet skal udskiftes, fordi det er ved at være slidt. Men desuden er det nødvendigt dels at satse på ny teknologi dels på bedre forhold for medarbejderne, som vi gennemsnitlig har 250 af.

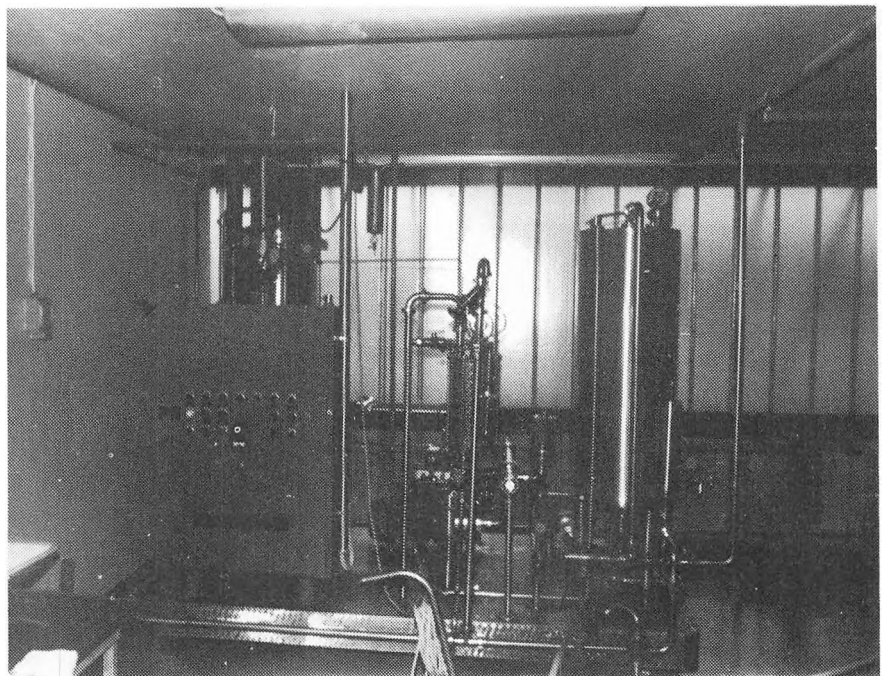
Senere følger en ny tappelinie, der kan klare 40.000 flasker i timen og endelig skal der etapevis rejses flere lagertanke.

Herefter sluttede besøget. Næstformand Anker Skjødt takkede, fordi vi måtte komme og se bryggeriet.

Efter besøget blev der afholdt møde med den lokale afdelingsbestyrelse.

Palleteringsmaskine.

Blanderiet.

Odin Bryggeriet i Viborg

Tirsdag den 7. feb. 1984

Ved ankomsten til Odin Bryggeriet kl. 14.30 blev vi modtaget af afdelingsformand Carl Fr. Lohff Johansen og tillidsrepræsentant Jan G. Jensen.

Næstformanden Anker Skjødt beklagede, at vi var i tidsnøs, idet vi skulle videre til Herning kl. 16.15.

Herefter var vi rundt og se bryggeriet.

Der var tid til en kop kaffe bagefter, hvor vi blev budt velkommen af maskinmester Axel G. Petersen. Anker Skjødt takkede for velkomsten.

A. P. indledte med en kort orientering om bryggeriet.

Bryggeriet Odin blev stiftet i 1832. I 1979 overtog Faxe bryggeriet.

Der tappes ca. 400 hl pr. dag. Bryggeriet får leveret øllet i tankvogne fra Faxe.

Bryggeriet sælger billigøl over hele landet.

Næstformanden Anker Skjødt beklagede, at vi måtte slutte besøget. Tak, fordi vi måtte komme og se bryggeriet.

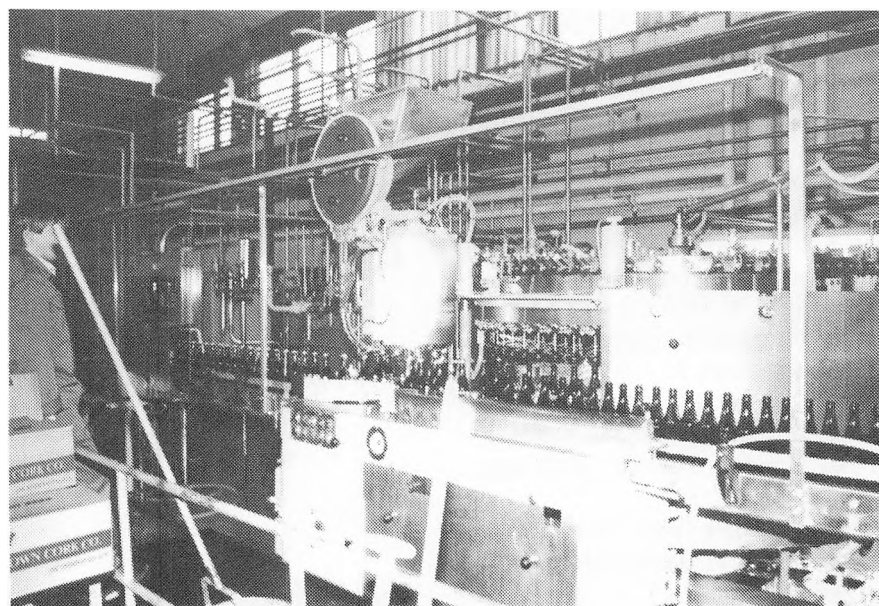
Lagerkælder - Tankstørrelse 280 hl.

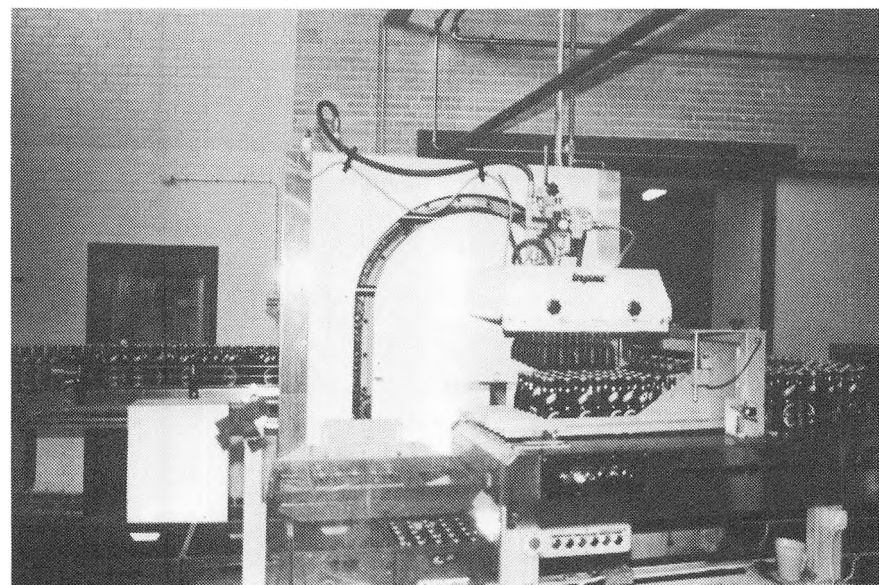
A-kasse spørgsmål.

Bryghuset - Brygstørrelse 80 hl.

Tapperiet - Tappemaskine 18.000 kolonner.

Kassefylder.

Forbundets daglige ledelse på turne i provinsen . . .

Akvavit-tanke.

De Danske Spritfabrikker i Aalborg

Torsdag den 9. feb. 1984

Vi ankom til DDSF kl. ca. 10.30, hvor vi blev modtaget af formanden Erna Kristensen, kassereren Karsten Jensen i afdelingen.

I. C. bød velkommen og næstformanden Anker Skjødt takkede for velkomsten.

Herefter indledtes med en kort orientering om DDSF koncernen og fremstillingen af akvavit.

Fremstilling af akvavit

Ingredienser: Skærmpilante, kommen, dild og den rødmende koriander. Kartoffler og korn – heraf fremkommer styrken i akvavit'en.

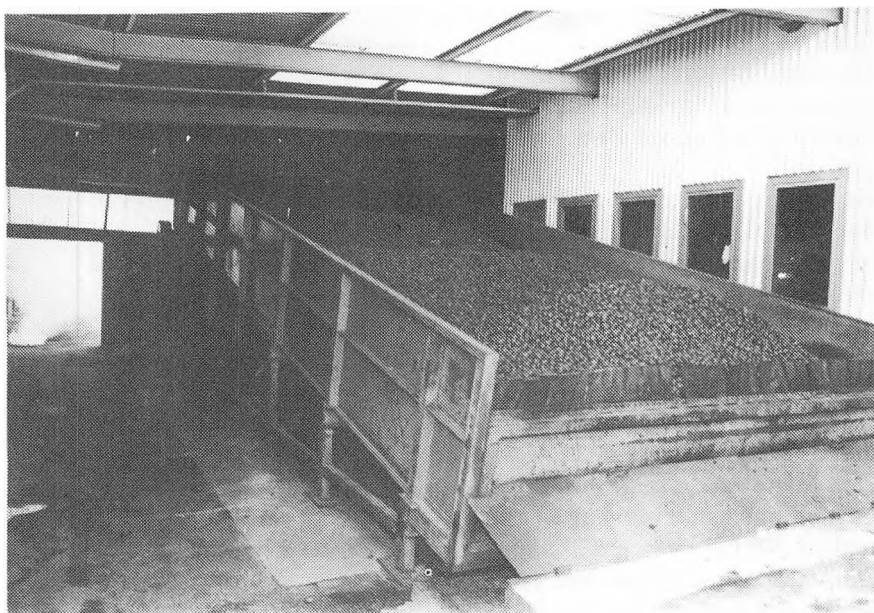
Kartoflerne vejes og styres i en grube, hvorefter et transportbånd fører dem op i en silobygning.

Udenfor kartoffelkampagnen – september til februar – anvendes korn som stivelsesholdigt råstof.

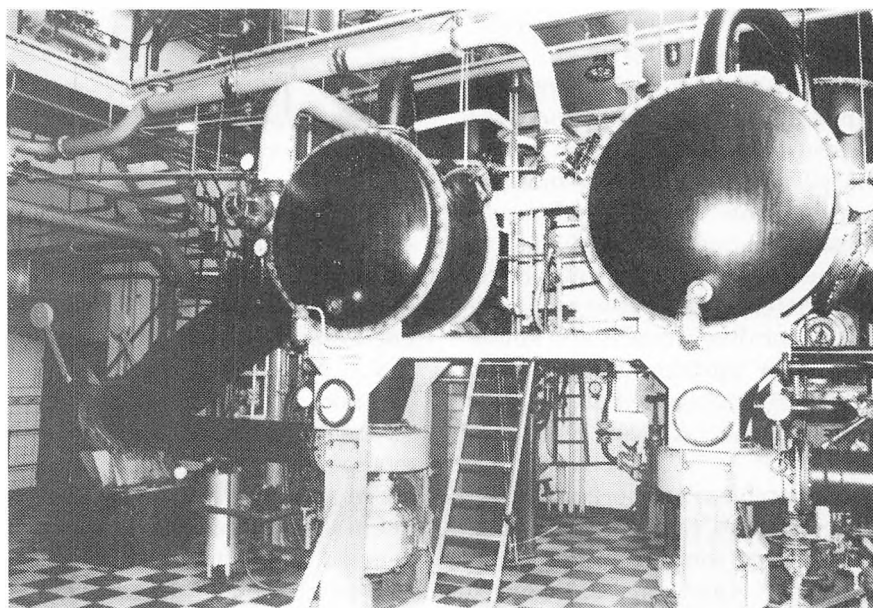
Den løse jord fjernes fra kartoflerne i en roterende tørrerenser.

Der udtages automatisk en prøve til bestemmelse af smuds og stivelse. Kartofflerne lagres i en af 5 siloer, hvor der er plads til 550 tons kartofler.

Når kartoflerne skal bruges, transporteres de i en flyderende

Kartofler til fremstilling af snaps.

Brænderiet.

Lageret.

med vand frem til en pumpe, der fører dem til en kartoffelvasker. Vandet med jord og sten løber fra og passerer et slambassin, hvor jord og sten bundfældes og vandet føres ud i Limfjorden.

De vaskede kartofler føres op i bygningen af en kopelevator, og kartoflerne knuses i en desintegrator.

Kartoflerne varmes op i en kondensator til ca. 95° C. Blandingen af faste partikler og saft pumpes ind i kogerør sammen med damp, og her koges kartoflerne ved 150° C i 2-3 minutter. Blandingen afspændes til atmosfæretryk i fordamperen og dampene herfra ledes til kondensatoren.

Den kogte kartoffelgrød tilsættes enzymer i forsukringskar og køles ned til 30° C.

Den forsukrede mæsk ledes ned i et af i alt 8 spritgærkar på 105.000 liter. Pressegær sættes til, og ved gæringen, der varer ca. 3 døgn, opstår sprit og kulsyre.

Den kulsyre, der dannes ved gæringen, renses og komprimeres og køles til flydende kulsyre.

Råspritten destilleres i brændeapparaterne fra den udgærede mæsk. Resten kaldes bærmæsk, og denne sælges som kartoffelfoder. Råspritten renses i et kompliceret rektificerianlæg med flere kolonner, hvor spritten fortyndes og destilleres mange gange, hvorved urenhederne koncentrerer og fjernes.

Finspritten har en styrke på 96 %. Urenhederne tages ud som forløbssprit og som fuselolie.

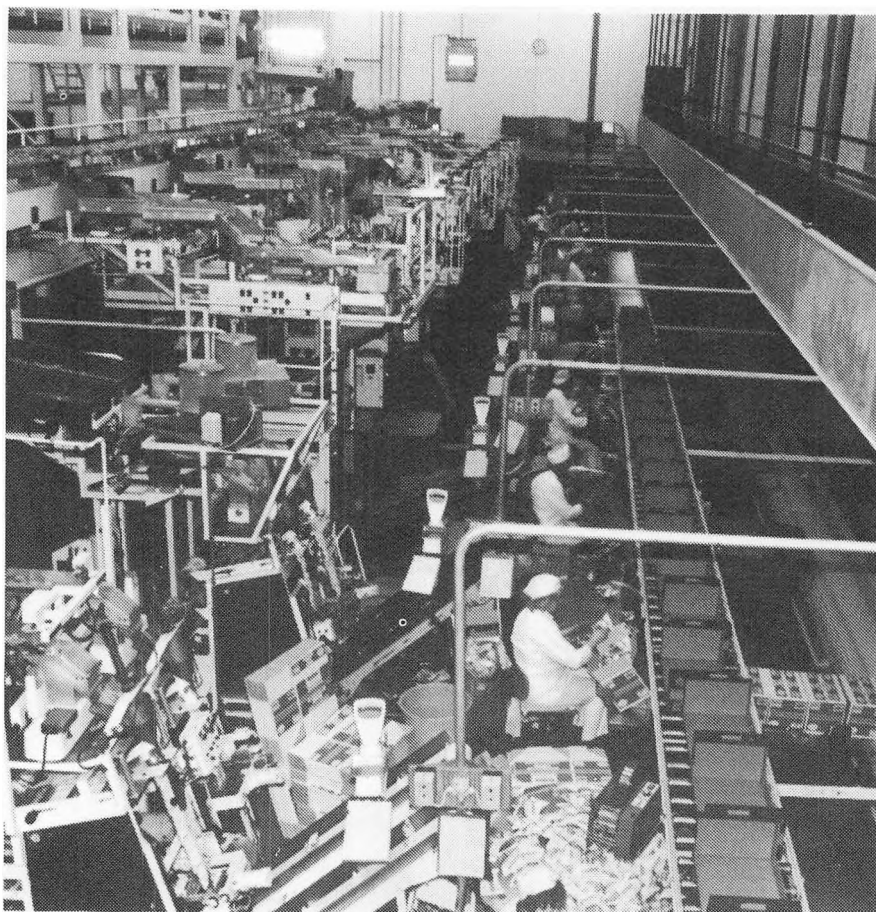
Finsprit, vand og forskellige krydderier destilleres i klarepanden til ekstrakter. Spirit, vand og ekstrakter blandes i beholdere til akvavit, som opbevares i store tankanlæg.

Når de forskellige Aalborgsnaps skal tappes, pumpes akvavit'en til aftapningslokalet.

Sådan har det altid været siden engang i 1840'erne, da en 17-årig knægt, Isidor Henius, sydfra drog op gennem Jylland.

I Aalborg blev han i 1846 fader til den røde Aalborg, der har gjort byen Aalborg til et navn på verdenskortet.

Først i 1800-tallet blev man for alvor klar over, at kartofler kunne

Pakkemaskiner.

blive den kilde, hvoraf Aalborg snapsene kunne rinde.

Til enhver tid er der mindst to millioner liter 100 procent rent alkohol i spritfabrikkernes vældige tanke. Men der er ikke en dråbe, der ikke først har passeret toldvæsenets nidkære måler. Lige gyldigt hvor mange ufattelige gilder, man kan forestille sig ved synet af disse tanke, bliver ingen af dem til noget uden statskassen som parthaver.

Kulsyren, der dannes under spaltningsprocessen, opsamles og ender som uskyldigt brus i sodavand.

Dansk akvavit findes i skibsprovianteringsforretninger i mere end 70 lande verden over.

Aalborg Taffel Akvavit, som er den værdige familiefader, er produceret siden 1846.

Aalborg Export Akvavit siden 1913.

Aalborg Jubilæums Akvavit siden 1946. Sit navn fik den, da Rød Aalborg fyldte 100 år.

Brøndums Kommensakvavit har sit navn efter Anton Brøndum, som oprettede sit brænderi i 1840.

Aalborg Fuselfri Akvavit er fremstillet siden 1860.

Aalborg Akeleje er fra 1971.

Aalborg Havstryger kom på markedet i 1978.

Gammel Dansk er født i 1964.

Krabask kom på markedet i 1973.

Den tapre Landsoldat er spritfabrikkernes nyeste bittermærke.

Kap Horn Citron Bitter kom på markedet i 1978.

Fabrikerer andre ting

Men – spritfabrikken laver ikke alene snaps, men også kartoffelchips, pommes frites og forskellige snack produkter.

I 1959 begyndte DDSF at fremstille chips og pommes frites, først i Hobro og siden 1978 på den nye fabrik i Aalborg.

Herefter var vi rundt og se spritfabrikken.

Efter rundvisningen takkede næstformanden Anker Skjødt, fordi vi måtte se spritfabrikken i Aalborg og ønskede held og lykke fremover.

Carlsberg og Tuborgs fællesdepot i Aalborg

Torsdag den 9. feb. 1984

Ved ankomsten blev vi modtaget af afdelingsformand Finn Holm. Herefter var vi rundt og se fællesdepotet.

På Carlsberg er der beskæftiget 16 medarbejdere (6 vogne).

På Tuborg depotet er der beskæftiget 14 medarbejdere (5 vogne).

Fællesdepotets lager udgør 2450 kvm (Carlsberg lageret 1025 kvm, Tuborg lageret 1025 kvm og fælleslageret 400 kvm).

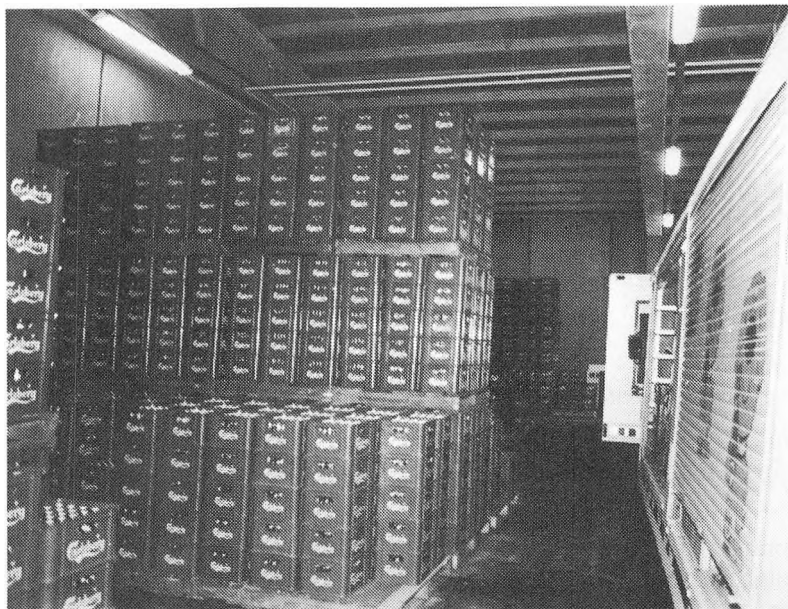
Efter rundvisningen blev vi budt på en pilsner og hilste på depotindehaveren Martin Bonderup, Carlsberg depotet.

Herefter sluttede besøget.

EDB Carlsberg depotet.

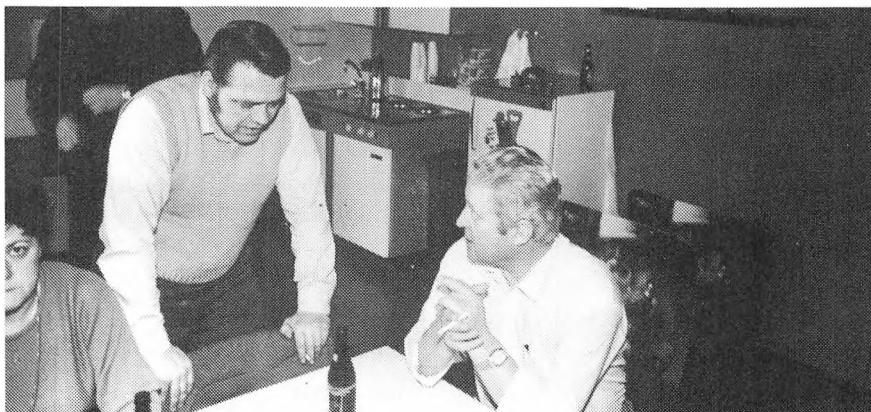
Forbundets daglige ledelse på turne i provinsen . . .

Carlsberg depotet.

Tuborg depotet.

Afdelingsformand Finn Holm, depotindehaver Martin Bonderup.

Vi gratulerer

KØBENHAVN

25 års jubilæum på
Carlsberg Bryggerierne

Den 4. maj

Erik Asferg Thomassen, Florasvej
33, 2. tv., 2600 Glostrup.

Den 4. maj

Jens Helge Rasmussen, Parkvej
145, 2. mf., 2630 Tåstrup.

Den 4. maj

Egon Valdemar Nielsen, Egekro-
gen 12 E, 3500 Værløse.

Den 4. maj

Hans Kurt Gregersen, Søstjerne-
vej 7, 2650 Hvidovre.

Den 5. maj

Alfred Chresten Christensen,
Granlunden 105, 2635 Ishøj.

Den 6. maj

Knud Asferg Thomassen, Brin-
ken 13, 1. th., 2600 Glostrup.

Den 9. maj

Channo Frederik Larsen, Hille-
rødgade 124, 2. th., 2400 Køben-
havn NV.

Den 9. maj

Egon Nielsen, Gørtlerporten 77,
2650 Hvidovre.

Den 20. maj

Kaj Krogh Hansen, Amagerfæl-
ledvej 113, 4. tv., 2300 København
S.

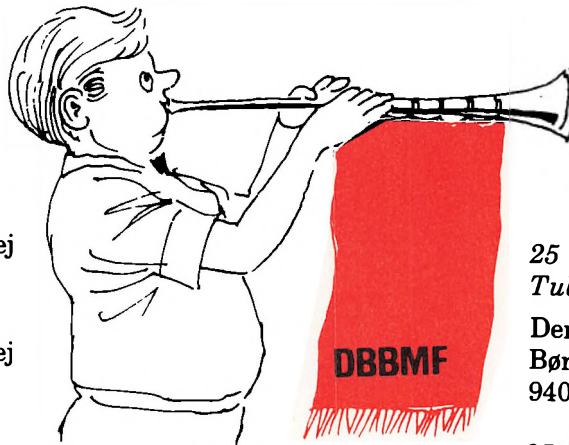
25 års jubilæum på
Tuborgs Bryggerier

Den 4. maj

Aage Jensen, Jagtvej 78 C, st. tv.,
2200 København N.

Den 4. maj

Leo Ivan Christensen, Stevnsgade
16, 2. th., 2200 København N.

Den 15. maj

Erik Leonhard Roikier, Ravnens
kvarter 3 A, 2620 Albertslund.

Den 17. maj

Jonna Marie L. Aalberg, Poppel-
gade 7, 2. tv., 2200 København N.

Den 19. maj

Erik Clausen, Ålekistevej 104
A, 3. th., 2720 Vanløse.

Den 20. maj

Frands Johan Andersen, Edvard
Griegs Gade 21, 4. th., 2100 Kø-
benhavn Ø.

Den 20. maj

Alfred Andre Jespersen, Ved Be-
llahøj 25 B, 4. tv., 2700 Brønshøj.

ODENSE

25 års jubilæum på
Albani Bryggerierne

Den 4. maj

Erik Pedersen, Næsby Skov-
vænge 23, 5270 Odense.

AALBORG

40 års jubilæum på
Tuborg depotet

Den 1. maj

Knud Jensen, Falstersgade 1,
9000 Aalborg.

25 års jubilæum på
Tuborg depotet

Den 1. maj

Børge Hansen, Lindholmsvej 66,
9400 Nørre Sundby.

25 års jubilæum på Urban

Den 19. maj

Jonna Lyng Nielsen, Østre Alle
42, 9000 Aalborg.

ÅRHUS

25 års jubilæum på
Ceres Bryggerierne

Den 13. maj

Frede Eliassen, Vester Ringgade
80, 2. tv., 8000 Århus C.

Reception

HELSINGØR AFDELING

85 ÅRS JUBILÆUM
Tirsdag d. 1. maj 1984

Der holdes reception lørdag
den 5. maj 1984 kl. 10.00-
13.00 i receptionslokalerne på
Wiibroes Bryggeri, Hestemøl-
lestræde.

Vi håber at se mange fra for-
bund og afdelingerne.

P.b.v.
Leif Nielsen

PROP & KAPSEL

Fællesmarkedet

Coca Cola –
Guatemala

Kassererkonference

La Cabana

Kursusplan

Arbejds-
miljøkonference

4/84

MEDLEMSBLAD FOR DANSK BRYGGERI-, BRÆNDERI- OG
MINERALVANDSARBEJDER FORBUND

PROP & KAPSEL

Medlemsblad
for Dansk Bryggeri-,
Brænderi- og
Mineralvandsarbejder
Forbund

Redaktion
Preben Mortensen (ansvarsh.)

Forbundets adresse
Lindevangs Allé 6, 1.
2000 København F.
Tlf. (01) 86 09 77

Forbundsformand
Preben Mortensen

Næstformand
Anker Skjødt

Hovedkasserer
Erik Nielsen

Sekretærer
Erik Kielberg
Lone Christensen

Konsulenter
John Pedersen
Henrik Hansen

Sats og montage
Holbæk Fotosats ApS

Tryk
SP-Tryk - Slagelse

INDHOLD

Fællesmarkedet - JA eller NEJ	3
Arbejdernes kamp i Guatemala	4
Forbundets kassererkonference La Cabana -	6
kampen om overenskomst	7
Forbundets kursusplan	8
Besøg i provinsen	9
Konsulenttjenesten: Arbejdsmiljøkonference -	
Pjece om gaffeltrucks	13-14
Ordet er frit	15
Personalia	16

BOG nyhed

UD AF KRISEN!

K.H. LUND SIDENIUS
UDGIVET AF SiD

EN STUDIEVEJLEDNING

Redaktion:
Claus Bjerg (SiD),
Harald Børsting (SiD), Kirsten Lund,
John Mølgaard (SiD) og
Henrik Sidenius

➤ Fremad

»Med udsendelsen af denne studievejledning til »UD AF KRISEN!« vil SiD understrege, at vi fra forbundets side mener det alvorligt, når vi siger, at det er på høje tid, vi får en bred debat om, hvordan vi kommer ud af krisen. »UD AF KRISEN!« er netop et oplæg til diskussion, skrevet af folk med forskellig holdning og baggrund. Der er altså ikke tale om et programskrift fra SiD. De enkelte kapitler fremtræder i den form, som hver af de nedsatte skrivegrupper og redaktionen har diskuteret sig frem til... Bogen kan bruges som grundlag for foredragsrækker, weekendkurser og på daghøjskoler.«

Fra *Hardy Hansens* forord til studievejledningen »UD AF KRISEN!«

FORSIDEBILLEDE:

*Coca Cola i
Guatemala bruger
1 milliard kr.
i reklamepenge
Læs side 4-5*

Fællesmarkedet

JA eller NEJ

Den 14. juni d.å. er der valg til De europæiske Fællesskabers parlament.

Efter næsten 12 års medlemskab af EF har den danske befolkning erfaret, hvad det vil sige at være medlem af en overordnet international samarbejdsorganisation, hvis fornemste opgave det er at harmonisere alt, lige fra formen på mælkekartoner til proteinindholdet i de røde pølser. Harmoniseringen er ikke for at forbedre folks sundhedstilstand, men i stedet for – som det smukt hedder – at undgå konkurrenceforvridning.

Der er ikke længere noget, der skal være specielt dansk, græsk, fransk eller engelsk, men det hele skal ligne hinanden for derved bliver alle ens, og alle føler sig som EF-borgere.

Der er ikke noget galt i, at man samarbejder internationalt – tværtimod. En lang række problemer som oprustning, fred, miljø, ressourcefordeling af verdens råvarer, handel, social og økonomisk udvikling osv., kan kun løses på en tilfredsstillende måde ved internationalt samarbejde.

FN er et organ, der gennem sine underorganisationer er med til at skabe international forståelse for de store problemer, de underudviklede lande står overfor: sult, overbefolkning, mangel på uddannelse og undertrykkelse af selv de mest elementære menneskerettigheder. Vi har alle et ansvar for at løse disse problemer, men det gøres ikke ved dannelse af internationale organisationer, der beskytter sig mod andre ved at lave toldmure og andre former for restriktioner. Danmark skal føre international politik på nordisk plan, på europæisk plan, på verdensplan gennem FN og solidarisk sammen med den del af verden, hvor der er brug for speciel dansk bistand.

EF er et internationalt organ, der fjerner det enkelte lands ret til specielt at yde den bistand, som er nødvendig. Gennem EF bliver Danmark et selvstændigt land, hvor vi ikke længere selv skal bestemme den økonomiske, sociale, kulturelle og politiske udvikling.

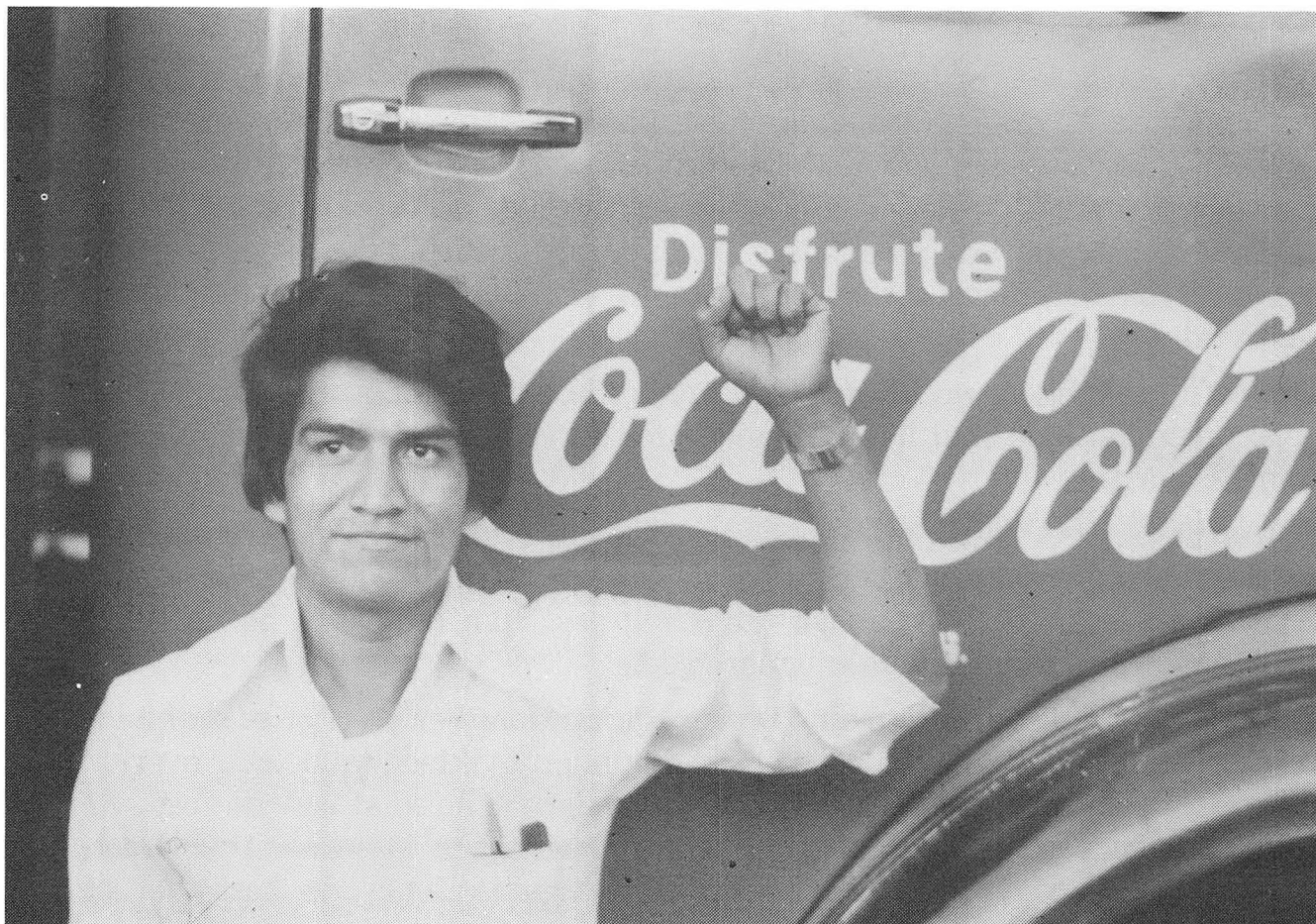
Kun som et frit og selvstændigt land kan vi bidrage og med en beskeden indsats præge verden i den retning, vi ønsker.

Danmark skal ikke spørge de store, hvad de forlanger af os. Danmark skal fortælle de store, hvad vi forventer os af dem.

Et nej til fællesmarkedet er et ja til selvstændighed.

Stem på en EF-modstander ved valget til De europæiske Fællesskabers parlament den 14. juni 1984.

Arbejdernes kamp i Guatemala

En af STEGAC-medlemmerne, som okkuperer Coca Cola fabrikken i Guatemala City. Foto: Jim Wilson, IUL, marts 1984.

COCA COLA - Multinationalt selskab

I 1980 tvang IUL, med international solidaritet fra fagbevægelsen verden over, aftaler igennem, der sikrede arbejderne ved Coca Cola i Guatemala rimelige arbejdsforhold og retten til faglige aktiviteter.

I 1984 løber dette multinationale selskab fra aftalerne.

- *De vil lukke fabrikken i Guatemala.*
- *De vil erklære fabrikken konkurs.*
- *IUL og Coca Cola's aftaler kender de ikke.*
- *De vil under dække af konkurs-erklæringen lukke fabrikken og genåbne med nye »ejere«.*
- *Målet – at faglige organiserede arbejdere ikke fortsat har Coca Cola som arbejdsplads.*

Coca Cola har mange penge

2 eksempler:

1. For nylig har de købt den største licensejere i England op. Dette var dog småtingsafdelingen for Coca Cola.

2. Coca Cola har nemlig for nylig tegnet en PR- og reklamekontrakt med en populær spansk sanger - Julio Iglesias.

Han får én milliard kroner for at lave reklame for Coca Cola.

Fabrikken i Guatemala giver i øvrigt overskud.

IUL Information:

8. maj 1984

Coca Cola situationen i Guatemala:

Coca Cola arbejderne, som har besat deres fabrik for at forhindre, at fabrikken lukkes, holder på nuværende ud på trods af en håbløs økonomisk situation, hvor familier lider og deres moral svækkes. (Fabrikken har 8. maj været besat i 80 dage).

Flere familier er sat på gaden, da huslejen ikke kunne betales.

Der er ingen penge til mad og medicin.

Et fire måneders barn er død på grund af underernæring.

Mangel på penge og dermed mangel på mulighed for at familierne kan overleve, har presset ca. 80 af arbejderne til at tage deres afskedigelse for at få afskedigelseslønnen udbetalt, så deres familier – her og nu – kunne få penge til mad og nødvendig medicin.

Penge behøves for at arbejderne ikke presses til at tage deres afskedigelsesløn – men penge er ikke nok. International pression overfor Coca Cola koncernen er nødvendig for at få resultater for Coca Cola arbejderne fremtid i Guatemala.

Udover vores løbende orientering om den internationale solidaritet vedrørende protesttelegrammer til Coca Cola koncernen i Atlanta og regeringen i Guatemala samt økonomisk støtte til arbejderne kamp for bevarelse af deres arbejdsplads, har IUL kendskab til følgende aktioner i solidaritet med arbejderne i Guatemala:

Norge

International støttekomité har bevilget 100.000 kr.

Mandag den 7. maj stoppede arbejderne i Norge produktionen af Coca Cola på 13 forskellige tappe-rier.

Italien

I Italien har der været stop af produktionen af Coca Cola. Disse stop sker løbende, hvor man holder møder på arbejdspladserne for at informere om situationen i Guatemala.

Østrig og Sverige

Planlægges boycott af Coca Cola produktionen.

Danmark

NNS har sendt 10.000 kr. SID har sendt 25.000 kr.

Desværre er der i Danmark ikke

enighed om en samlet boycott af Coca Cola's produkter.

Situationen for vore kammerater i Guatemala er katastrofal. Deres kamp for at overleve kan kun give resultat ved international solidaritet og støtte.

Vort forbund har fulgt IUL's appel til fagbevægelsen om at vise solidaritet med vore kammeraters kamp på den multinationale Coca Cola fabrik i Guatemala og forbundets forretningsudvalg har truffet følgende beslutning:

Tomt Coca Cola gods boycottes og skal, indtil der er skabt ordnede forhold for arbejderne på Coca Cola i Guatemala, ikke ekspederes videre fra de arbejdspladser, hvor forbundets medlemmer arbejder.

Via IUL har vi udover vores boycott af Coca Cola gods på vore arbejdspladser, støttet vore kammerater i Guatemala med 30.000 kr.

Sidste nye i COCA COLA sagen, Guatemala

30. maj 1984 gav den internationale fagbevægelses solidaritet med Coca Cola arbejderne i Guatemala resultat.

Coca Cola koncernen har indgået overenskomster med IUL for arbejderne på fabrikken i Guatemala.

Blokaden er hermed ophævet!

Forbundets kassererkonference

Afholdt den 27.-29. april 1984 i Odense

Deltagerne:

29 kasserere fra hele landet, 13 HK-damer fra A-kassen og de to københavnske afd., Carl Stisen, A-kassernes Samvirke, samt 3 fra forbundets daglige ledelse.

Emnerne:

A-kassernes aktuelle situation, konflikt, rådighed, vægring/op-hør, (samarbejdsvanskeligheder). Medlemmers tilknytning til arbejdsmarkedet.

Beregning af dagpenge, bierhverv m.m.

Gennemgang af nye blanketter.

v/ Carl Stisen.

Socialpensionens indflydelse på dagpenge / efterløn.

v/ Socialrådgiver Else Marie Mortensen, F.O. Odense.

Hvordan sikres afdelingskassernes arbejdsbetingelser i forbindelse med de arbejdsopgaver, A-kasselovgivningen pålægger afdelingerne.

v/ Preben Mortensen.

Konklusion

Med baggrund i oplæg, gruppearbejde og plenum-debat kom konferencen til følgende konklusioner:

Det lokale A-kassearbejde har i årenes løb fået et stadigt større omfang. Det er fortsat et mål at fastholde det lokale A-kassearbejde og dermed den enkeltes afdeling til kollegerne.

For at fastholde dette mål anbefales følgende forslag til hovedbestyrelsen som en støtte til forbedrede arbejdsbetingelser for det lokale kassererarbejde.

Administrations-tilskud

Det nuværende beløb til den enkelte afdeling er kr. 3,00 pr. medlem pr. år.

Dette foreslås ændret til kr. 10,00 pr. medlem pr. år.

Individuel tilskud

Pr. P. 65 samtale gives et tilskud på kr. 100,00.

Pr. udfyldt ferieerklæring gives et tilskud på kr. 25,00.

Der ydes på årsbasis kr. 120,00 pr. ledige medlem til den enkelte afdeling.

Hvis forslaget vedtages i hovedbestyrelsen, udsendes retningslinierne for, hvilket papir, der skal udfyldes lokalt vedr. oplysninger i den enkelte sag inden indsendelse af papir til A-kassen.

Forslaget til støtten tager udgangspunkt i, at de kr. og ører, den enkelte afdeling modtager fra forbundet i forbindelse med lokal A-kasse arbejde er øremærket beløb, som skal bruges som støtte til forbedring af vore lokale kassereres arbejdsbetingelser.

Håndbog i A-kasse området

Forbundet udarbejder en håndbog med vejledning i A-kasse arbejdet, udfyldning af blanketter osv. Håndbogen udsendes til den enkeltes afdelings vejledning og brug i det daglige arbejde.

Lønningerne:

Den uge, hvor 1. maj 1984 falder

Depoter i provinsen

	Pr. time kr.	Pr. uge kr.
Grundløn	19,69	787,60
Dyrtidstillæg	25,87	1.034,80
Normalløn	45,56	1.822,40
Konjunkturtillæg	5,12	204,80
	50,68	2.027,20
Medhjælpertillæg		210,00
Fejltællingstillæg		50,00
		2.287,20
Anciennitetstillæg efter 30 dage		24,22
		2.311,42
Anciennitetstillæg efter 600 dage, yderligere		6,68
		2.318,10

Depoter i København

	Pr. time kr.	Pr. uge kr.
Grundløn	19,69	787,60
Dyrtidstillæg	25,87	1.034,80
Normalløn	45,56	1.822,40
Konjunkturtillæg	5,12	204,80
	50,68	2.027,20
Medhjælpertillæg		330,45
Fejltællingstillæg		42,87
Chaufførtillæg		29,09
		2.429,61
Anciennitetstillæg efter 30 dage		24,22
		2.453,83
Anciennitetstillæg efter 600 dage, yderligere		6,68
		2.460,51
Tærepenge		16,06
Smørepenge før arbejdstid, pr. dag		20,00
Arbejde før kl. 6.00, pr. time		7,70
Provision pr. 100 flasker		2,31

La Cabana

Den fortsatte kamp for overenskomst på La Cabana i Herning

Restauratøren fra La Cabana har truet med at slæbe Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke for Arbejdsretten for at få gjort blokaden foran La Cabana »ulovlig«.

Restauratør Kaj E. Nielsen mener nemlig, at hans aftale med de Frie Fagforeninger gør, at blokaden kan dømmes ulovlig.

En række fagretlige eksperter har udtalt, at Kaj E. Nielsen ville tabe sagen i Arbejdsretten.

Danmarks Frie Fagforeninger er efter vores opfattelse en politisk organisation, der højst svinger sig op til at lave tomme aftaler, der bruges som et forsøg til at splitte vores faglige sammenhold og hævdvundne rettigheder.

Vi fortsætter vores støtte i kampen for, at Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke opnår overenskomstaftaler på La Cabana.

I forrige Prop & Kapsel omtalte vi, at vi havde udsendt følgende pressemeddelelse:

Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund

... skal herved meddele, at grossister, detailhandlere, vognmænd, depoter og øvrige, der direkte eller indirekte sikrer leverancer af øl og mineralvand til restauranten La Cabana i Herning, ikke fremover vil kunne få øl og mineralvand udleveret på de virksomheder, hvor forbundet har overenskomst.

Denne annonce ville Dansk Arbejdsgiverforening have kendt overenskomststridig.

I Arbejdsretten mente Dansk Arbejdsgiverforening, at forbundet kunne dømmes til at trække sympativarålet om at lukke for øl og vand, fordi »retten« måtte finde,

at det var overenskomststridigt. Arbejdsgiverforeningen finder, at indrykningen af vores annonce er i strid med gældende overenskomster.

Forbundet afviste denne påstand. – Annoncen støtter ikke på nogen måde overenskomstbrud.

Vi vil fremsætte varsler om konflikt over for de, der bliver taget i at levere øl til det konfliktramte La Cabana.

Sagen er nu af Dansk Arbejdsgiverforening udsat på ubekendt tid.

Forbundets kursusplan

for andet halvår 1984 og første halvår 1985

Der vil, som hidtil, blive udsendt indbydelse til afdelingerne med hensyn til weekend-kurserne.

Angående forbundskurserne (G1 - G2) vil der ligeledes blive udsendt meddelelser til afdelingerne med fortegnelse over medlemmer, som har gennemgået weekend-kurserne og dermed er berettiget til at gå videre. Indstilling af deltagere vil derefter ske efter de udsendte fortegninger.

Regler for kursusedtagelse

1. Det maksimale deltagerantal på weekend-kurser er 25.
2. 3 weekend-kurser skal, som hidtil, være gennemført for at kunne deltage på G1 og G2 (forbundskursus). Eventuelle nyvalgte afdelingsformænd og tillidsrepræsentanter kan i særlige tilfælde få dispensation fra denne regel.
3. 3 weekend-kurser samt G1 og G2 kan gennemføres i løbet af samme kalenderår.
4. Derefter kan der kun deltages på G3 og G4 i samme kalenderår.
5. Derefter kan der kun deltages på 2 moduler (2 uger) i samme kalenderår.
6. Eventuelle tilvalgsmoduler i form af skolekontaktkursus, kassererkursus og kurser i sikkerhedslinien tæller som andre moduler. (2 pr. kalenderår).
7. Udeblivelse fra kursus uden at melde afbud medfører, at den eller de pågældende ikke kan genoptage deltagelse i kursus uden forudgående behandling i forretningsudvalget.
8. Fritagelse under kursus kan kun finde sted, når afdelingen skriftligt fremsætter anmodning herom til kursuslederen, dette gælder hele FIU-systemet.

2. halvår 1984

Kursusbetegnelse	Landsdel	Tidspunkt	Kursusst.
Grundkursus (weekend)	Fyn og Jylland	28.-30. sept. 1984	Middelfart Ferieby
Overbygningskursus I	Fyn og Jylland	2.-4. nov. 1984	Middelfart Ferieby
Overbygningskursus II	Fyn og Jylland	23.-25. nov. 1984	Middelfart Ferieby
G1 (forbundskursus)	Alle afdelinger	7.-12. okt. 1984	Roskilde Højskole
G2 (forbundskursus)	Alle afdelinger	28. okt.-2. nov. 84	Roskilde Højskole

1. halvår 1985

Kursusbetegnelse	Landsdel	Tidspunkt	Kursusst.
Grundkursus (weekend)	Kbh. og Sjæl.-Fals.	25.-27. jan. 1985	Roskilde Højskole
Overbygningskursus I	Kbh. og Sjæl.-Fals.	22.-24. feb. 1985	Roskilde Højskole
Overbygningskursus II	Kbh. og Sjæl.-Fals.	22.-24. mar. 1985	Roskilde Højskole
G1 (forbundskursus)	Alle afdelinger	14.-19. april 1985	Roskilde Højskole
G2 (forbundskursus)	Alle afdelinger	5.-10. maj 1985	Roskilde Højskole

FRA FORBUNDET

Forretningsudvalgets sammensætning:

Nordjysk Kreds:

Poul Erik Guldborg

Sydjysk Kreds:

Thomas Olsen

Fyns Kreds:

Jens A. Olsen

Sjælland-Falster Kreds:

Bent Embo

Københavns mandlige afd.:

Holger Foss og Bent Meyer

Københavns kvindelige afd.:

Barbara Kryger og Inge Jensen

Forbundets daglige ledelse:

Preben Mortensen, Anker Skjødt,

Erik Nielsen, Erik Kielberg og

Lone Christensen

Konsulent:

John Pedersen

EKSTRAORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE

afholdt onsdag den 11. januar 1984.

Fraværende: Inge Jensen med lovligt forfald.

Som suppleant for Inge Jensen deltog Jytte Hansen.

Ordstyrer: Erik Kielberg.

Kommentarer til det afholdte folketingsvalg

Preben Mortensen:

Jeg synes, det er rigtigt at bruge anledningen til at kommentere valget. Vi må vel alle her, uanset hvilket parti vi kommer fra, konstatere, at det er skuffende, at arbejderpartierne samlet gik tilbage. Man kan måske sige – lidt optimistisk – for 2 år siden, da vi så de undersøgelser, der var, da ville arbejderpartierne kun have 72 mandater i Folketinget, og det vil sige, at der måske var mulighed for en regering, der kunne sidde med et klart flertal, hvilket heldigvis ikke viste sig at være tilfældet. På nuværende tidspunkt har man 83. Men vi må nok sige, at det er en tilbagegang. Vi har haft 16 måneder med en Schlüter-regering, og der er nok ikke tvivl om, at den vil kunne sidde i 4 år eller i hvert fald i et stykke tid. Resultaterne og konsekvenserne af den borgerlige politik tror jeg nok vil overraske og forskrække mange. Man må håbe, at når man nu får en ren

borgerlig politik, at det vil få mange til at få øjnene op for, hvad der er ved at ske. Til gengæld synes jeg måske nok, at det også er glædeligt, at socialdemokraterne denne gang har gjort opmærksom på, at det var et valg mellem et borgerligt Danmark og så en anden politik.

De vælgere, der var stillet overfor dette valg, har ikke søgt over til den borgerlige lejr i det omfang, som man kunne frygte. Ret mange er blevet tilbage og har stemt på arbejderpartierne. Hvis vi ser på, hvor meget det er, er det altså kun 2-3 pct. vælgere, der skal flyttes, så er der et flertal for arbejderpartierne, men desværre – der kan gå op til 4 år, før vi får mulighed for at kunne ændre ved disse ting.

Afdelingernes mulighed for indgåelse af lokale aftaler

Preben Mortensen:

Som omtalt på forretningsudvalgsmødet den 4/1-84 ønskede vi – den daglige ledelse i forbundet – en principdiskussion om, hvorvidt vi skulle diskutere, om man kan indgå lokalaftaler og for så vidt også sær-aftaler, uden at de skulle kunne underkendes af hovedorganisationerne.

Vi har modtaget en aftale fra Fredericia. Den bryder med nogle af de tidligere principper, vi har haft omkring ferieafholdelse, omkring helligdagsarbejde og arbejde mellem jul og nytår osv.

Jeg skal senere lade Thomas Olsen redegøre for aftalen og for baggrunden for, at man har lavet den, men inden vi når så langt, synes vi det er rigtigt, når vi alligevel på hovedbestyrelsesmødet skal diskutere spørgsmålet om procedureregler for overenskomsten, at vi åbnede den daglige ledelse for nogle tanker, vi har gjort os gennem diskussioner om, hvordan vi kommer videre.

Det er vores opfattelse, at dér, hvor man bryder igennem med nogle nye ting, sker det som regel lokalt. Vi kan se omkring rammeaftalen i København. De aftaler, man har fået dér, er aftaler, som ingen i dansk fagbevægelse har fået igennem. Rammeaftalen er en lokalaftale. Vi så omkring de sidste sær-aftaler ved depotoverenskomsten, at man f.eks. et enkelt sted var ved at bryde igennem lokalt omkring indførelse af ny teknologi. Vi har set omkring betaling ved børns sygdom, at det starter med en lokalaftale i Københavns kvindelige afdeling. Vi må konstatere den dag i dag, at hvor vi ved hovedoverenskomsten kan få for 1 dag ved børns sygdom, er det altså lykkedes andre at få op til 3 dage. Man kan sikkert nævne flere ek-

sempler på, at det er lokalt, man skal bryde igennem. Det er også vor opfattelse, at med den centralisering, der sker ved hovedoverenskomsternes deltagere, især Dansk Arbejdsgiverforening, begynder selv små forbedringer i lokalaftalerne at være noget, man underkender. Det vil sige, at der sker en mere og mere klar standardisering af sær-aftalerne. Man siger på forhånd: – her – det er, hvad I kan få; og det vil sige, at sær-aftalerne reelt ikke længere er aftaler, der indgår mellem afdelingen og den enkelte virksomhed; det er på forhånd lagt fast, hvad der kan gives. Det vil sige, at sær-aftalerne efterhånden bliver en større og større illusion.

Vort forbunds struktur lægger megen vægt på afdelingernes suverænitet. Afdelingssuveræniteten er noget godt, især i en organisation, som gerne vil være demokratisk, fordi suveræniteten betyder, at afdelingen har et ansvar. Og kun ved, at man har et ansvar, vil man også kunne aktivere medlemmerne, som derved ikke blot får en fornemmelse af, at der sidder en ledelse og træffer beslutninger om dit og dat. Men det ansvar skal betyde, at man har en reel indflydelse på de resultater, man opnår lokalt.

Det er derfor forbundsledelsens opfattelse, at vi bør kunne lægge større kompetence og ansvar ud til afdelingerne. Vi bør kunne lade afdelingerne, både omkring sær-aftaler og generelt mellem overenskomstperioderne, når vi taler om lokalaftaler, have større spillerum for at kunne lave aftaler, der ikke kan underkendes af organisationerne.

Det er klart, at det på forhånd især i hovedbestyrelsen meget nøje skal diskuteres og udtages, hvad er det, man lokalt kan forhandle? Hvor vil altså tidligere, ved overenskomstforhandlinger, udtager, hvad vi forhandler generelt, der skal vi altså her gå den anden vej og sige: disse ting er noget, man kan forhandle lokalt suverænt, og såfremt man bliver enig, skal dette ikke kunne underkendes af organisationerne. Vores problem er, at hvis vi fortsat som forbund skal kunne underkende aftaler, så har modparten også den samme mulighed. Der er selvfølgelig en fordel ved dette, og der er en hage ved det. Fordelen er dér, hvor afdelingerne er store og stærke. Jeg vil nok tro, de skulle kunne holde igen, hvis arbejdsgiverne forsøgte anslag mod nogle af de lokale aftaler, man har. De mindre afdelinger, hvor direktøren går rundt på gulvet sammen med arbejderne, der er det klart, at der er en fare for, at man står lidt svagere her. Til gengæld mener vi, at det er og må være et overgangsproblem, fordi hvis det er rig-

tigt, at det kan have indflydelse på afdelingens indstilling, – ja, så er den indflydelse der på nuværende tidspunkt, og dér kan man sige, at da bruges forbundet altså blot som en paraply eller en beskyttelse for, at aftalerne ikke bliver for dårlige. Det er uholdbart på langt sigt. Hvis vi tænker på eksemplet omkring Hjørring, som har dårlige lønninger, hvad de fik ved særtaftalerne. Her forsøgte man at bruge forbundet til at få hævet lønningerne, hvilket ikke lykkedes, fordi man gerne vil standardisere aftalerne.

Og det vil sige, at den svage afdeling har alligevel i forvejen de svage aftaler. Men jeg tror, at hvis man gjorde afdelingsledelsen deroppe ansvarlig for, hvad de opnåede af lokalaftaler, så kunne det være, at medlemmerne deroppe sagde, at når de har større indflydelse og medbestemmelse, så skal der også ske nogle flere ting.

Et andet problem, som forbundsledelsen mener, man bør være opmærksom på, er, at hvis man ønsker, at medlemmerne skal forstå forbundet og bakke det op, så må det ikke være sådan, som det meget ofte sker i dag, at medlemmerne retter henvendelse til deres afdeling og siger: vi vil gerne have ændret nogle ting – og så siger afdelingen repræsentanter, jamen – det må vi ikke for forbundet. Og det vil sige, at man egentlig giver bolden videre, for det, man siger, er: – det er ikke mit ansvar. Og det er klart, at det er uheldigt for medlemmerne, for afdelingen og for forbundet, at det bliver afdelingen, der argumenterer imod de ønskede ændringer. Men det er også klart, at den dag, ansvaret ligger i afdelingen, så er det, afdelingen må have sine argumenter klar. Det samme gælder alle former for aftaler. For det meste suser de lige igennem forretningsudvalget – det er svært at vurdere – men man kan måske lige ved at kaste et blik på papiret se, at der ikke er nogle ting i aftalen, der strider imod hovedoverenskomsten. Men vi er i den situation, at vi ikke nøje gransker aftalerne, og dermed også har tillid til, at de lokalaftaler, der bliver lavet, stort set holder sig inden for de rammer, de skal. Det er klart, at vi skal orienteres om, hvilke aftaler man laver, men at afdelingen nu også vil hæfte for at argumentere for, hvorfor man nu har indgået aftalen.

Det er selvfølgelig en ændring, og det kan naturligvis være en vej, der er farlig at betrede. Men det er vores opfattelse, at skal vi videre, må vi prøve at gå nye veje. Og det er vigtigt for os at få afdelingerne og medlemmerne med. Det tror vi kun kan ske ved, at vi giver dem mulighed for selv at kunne træffe nogle aftaler.

Det er også min opfattelse, at dansk erhvervsliv ikke på langt sigt vil kunne klare at omstille sig, hvis der sidder nogle store organisationer og træffer beslutninger om de mindste detaljer og siger, at spørgsmålet om at underkende aftaler ikke er så meget det, at vi ikke kan se det fornuftige i aftalerne, men at det simpelt

hen drejer sig om principper. Eksemplet i Nyborg er jo skræmmende, hvor man egentlig fra virksomhedens side så en fordel i at lave en aftale, som også var en aftale for medlemmerne, men af principielle grunde nægtede Bryggerforeningen at godkende aftalen. Her var slået hul på nogle ting, som kunne være en fordel, og som kunne have haft en afsmittende virkning på andre virksomheder, men det var ikke til at komme igennem med sagen af principielle årsager. Selvfølgelig burde vi egentlig også sige nej af principielle årsager, men jeg synes, at vi har en vis kontrol med det, fordi det er os, der udtager, hvad man lokalt må aftale og blive enige om. Og såfremt man ikke kan blive enige lokalt, kører man den fortsatte lokale procedure, at så havner aftalerne fortsat i forbundet, som så kan forhandle på afdelingens vegne.

Det er klart, at afgiver vi noget suverænitæt, og man bliver enige lokalt, så er der ingen vej tilbage. Så kan enigheden lokalt ikke underkendes i forbundet, men retningslinierne vil blive lagt på forhånd af hovedbestyrelsen.

Der er et par ting tilbage, som jeg synes, jeg vil afvente på baggrund af debatten om disse ting. Det er spørgsmålet om, hvordan vi kører overenskomsten, fordi det også er en indstilling, vi skal have til hovedbestyrelsen, og det er så vores opfattelse – det skal jeg så senere argumentere ud fra – at vi måske skulle forhandle de generelle krav først og derefter forhandle de lokale krav.

Fordi vi véd, at man lokalt sidder og siger: vi véd ikke, hvor meget vi skal give på det generelle, altså kan vi ikke give ret meget her. Og på det generelle siger man, at ud fra, at vi jo er nødt til at standardisere på særtaftalerne, véd vi, at der er de og de ting tilbage. Men det er klart, at en stillingtagen til en overenskomst stadig vil have den samme baggrund som i dag, at det hviler på baggrund af forhandlingsresultatet på hovedoverenskomsten samt forhandlingsresultatet på særtaftalerne. Og dér, hvor man ikke bliver enige, vil særtaftalerne gå tilbage til forbundet, som forhandler dem færdig. Hovedbestyrelsens indstilling til overenskomstresultatet tages først, når alle forhandlingerne er afsluttet – både hovedoverenskomsten og særtaftalerne.

En diskussion om selve overenskomstproceduren synes jeg, vi skal vente med, for der er også nogle andre faktorer, der spiller ind og som vi senere kan vende tilbage til.

I første omgang skal vi tage stilling til, om vi vil kunne ændre i forholdene omkring retten til at indgå lokalaftaler, altså større kompetence og ansvar til afdelingerne og en diskussion om, hvordan man kan udtage og fastslå disse ting, og om det skal gælde både de lokalaftaler, der indgås mellem overenskomsterne og også omfatte de særtaftaler, som lokalafdelingerne forhandler.

Bent Embo:

Jeg vil godt pege på en ting, du var inde på, Preben. Det er spørgsmålet om, hvor tingene forhandles. Er der noget, der har skabt forvirring igennem årene, efter min opfattelse, er det spørgsmålet om vores anciennitetstillæg – hvor det egentlig er blevet forhandlet.

Det har f.eks. altid stået i lokalaftalerne hos os, men når vi drøfter det ved lokalforhandlingerne, så henvises der altid til, at det ikke er et lokalspørgsmål, det er et hovedoverenskomstspørgsmål. Så løser man det dér. Så er det jo ret forvirrende – i hvert fald også for medlemmerne – at kunne forstå, at det dér er et spørgsmål, der forhandles under hovedoverenskomsten. Sådan kunne vi sikkert også nævne andre ting.

Men når du rejser spørgsmålet om at forhandle spørgsmål, som afdelingerne ikke kan, du nævnte bl.a. Hjørring, så kunne jeg da godt tænke mig at atille dig et spørgsmål om din holdning til den situation, at hvis man nu tænker sig, at en afdeling når et resultat, som ikke svarer til de andre afdelingers resultat ved lokalforhandlingerne, så må det vel være rigtigt, at forbundet skal overtage det og forsøge på at ordne resten, hvis de lokale afdelinger ikke selv kan ordne det.

Preben Mortensen:

Forbundet kommer kun ind i billedet, såfremt man ikke kan opnå enighed lokalt. Altså – det fulde ansvar ligger i afdelingen. Det vil sige, at opnår man enighed, ja, så er den aftale, man har opnået med arbejdsgiveren, den, der er gældende. Hvis man ikke mener, at man har fået nok, ja, så er det klart, at så kører vi den normale procedure. Og det vil sige, at tidsintervalterne ved overenskomstforhandlingerne skal være af en sådan karakter, at når man er færdig med særtaftalerne, og man ikke opnår enighed, skal det selvfølgelig slutforhandles af forbundet. Og det mener jeg må være en fordel fremfor, hvad vi gør i dag. De afdelinger, der ikke bliver færdige i dag, når de spørgsmål kommer ind til hovedforhandlingerne, så sidder vi og forhandler hovedresultatet, og så siger vi: de afdelinger, der ikke kan blive enige, de får så det, de andre har fået, og så kører vi videre.

Det er ikke en tilfredsstillende løsning for de afdelinger, der ikke kan blive enige om særspørgsmål, at man kæder hele molevitten sammen og kører det ind under hovedoverenskomstforhandlingerne, det er et forhandlingsresultat for sig selv. Derefter forhandler man særtaftaler, og dér, hvor man ikke kan blive enige, skal forbundet gå ind. Det vil sige, at forbundet så reelt vil forhandle de lokale problemer, der er – fremfor den måde, det foregår på i dag.

Men, som jeg sagde før, der er nogle praktiske ting om overenskomstproceduren. Det, vi skal, for at kunne komme til at diskutere overenskomstproceduren, er, at vi først er nødt til at finde ud af, om vi vil gå ind på nogle ændringer omkring indgåelse

af særftaler og lokalftaler. Så vi skal ligesom gøre det færdigt for derefter at diskutere, hvordan vi så skal behandle disse aftaler ved overenskomster osv.

Holger Foss:

Jeg vil rette mig efter formandens henstilling om, at vi skal lade være med at diskutere, hvordan man skal forhandle overenskomst. Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal mene om dette. På den ene side er det naturligvis en enorm fristelse for en afdeling af vores størrelse med en sådan suverænitæt, som der her tales om. Ikke fordi det sådan set nogen sinde har været et problem – for jeg har aldrig oplevet, at aftaler, vi er kommet med fra vores afdeling, ikke er blevet godkendt. Men jeg er betænkelig – og formanden har jo også selv været inde på det – fordi der altså er svage afdelinger, og det behøver absolut ikke at have noget med størrelsen at gøre. Afdelinger, som – hvis vi forestiller os, at der bliver vedtaget noget i den retning med en suverænitæt, der betyder, at man kan lave aftaler, som forbundet ikke har nogen mulighed for at forkaste – så vil der altså være afdelinger, hvis holdning vil være i klar modstrid med, hvad der f.eks. vedtages på kongresser, hvor det jo ikke minutigt er skrevet op, hvad man må og hvad man ikke må, men hvor resolutioner og vedtagelser af beretninger jo i reglen angiver en klar linie og en klar holdning til, hvad det er, dette forbund og dets afdelinger skal arbejde efter. Der vil vi garanteret komme til at opleve, at der vil blive lavet aftaler, som ikke alene direkte er ødelæggende for den afdeling, der laver dem, men som garanteret vil få en afsmitning andre steder.

Bryggeriforeningen er en lille arbejdsgiverforening, men det er en stærk arbejdsgiverforening – de har et meget nært forhold til hinanden, og jeg synes også, vi skal være opmærksomme på, at det hjælper ikke noget, at dette forbund vedtager, at man vil gøre sådan og sådan, at vi ikke mere skal have muligheden for at underkende en aftale, hvis Bryggeriforeningen ikke indfører den samme politik.

For hvis det fortsat vil være sådan, at Bryggeriforeningens medlemmer skal have deres aftaler ind til godkendelse, så betyder det også, at Bryggeriforeningen har retten og styrken til at sige, jamen – vi vil ikke godkende den aftale. Og så sidder vi ærlig talt kønt i det. Jeg er på nuværende tidspunkt meget betænkelig ved at bruge udtrykket, at forbundet slipper tøjlerne. Det er ikke min opfattelse, at forbundet skal være en paraplyorganisation, forstået på den måde, at man kan kravle ind under den, når det regner – og så ellers blæse den en lang march – sådan skal det ikke være. Men det må på den anden side også være sådan, at der sidder en instans, som kontrollerer, om de aftaler, der laves, er i overensstemmelse – ikke alene med hovedoverenskomstens bestemmelser – men sandelig også med den holdning, som er lagt på den sidste kongres, vi til enhver

tid har haft, og som man må forvente, at hovedbestyrelsen følger op.

Jeg synes, der er mange uklare ting med hensyn til konsekvenserne af det, vi lægger op til her. Jeg vil ikke på nuværende tidspunkt tage en klar stilling, for nu skal der jo diskuteres, men jeg vil gerne understrege min betænkelighed, som går på helheden, da jeg ikke er spor bekymret for vor egen afdeling i så henseende. Vi skal nok klare de problemer.

Preben Mortensen:

Værdien af dette vil kun have betydning, såfremt proceduren bliver anerkendt af den modstående organisation. Det er klart, at det mener jeg også, jeg sagde, at det betyder, at ingen af hovedorganisationerne kan underkende en sådan aftale. Men hvorvidt man lokalt kunne foretage sig nogle ting, som kunne være skadelige for andre, mener jeg også, vi kan tage højde for ved, at det jo stadig er os, som fastsætter, hvad det er, man lokalt kan have ret til at aftale. Jeg vil ikke komme ind på nogle eksempler nu, men det er klart, at hvis vi er enige om disse ting, står der tilbage en diskussion om, hvad det så er, man lægger ud, som man lokalt kan aftale og som vi ikke længere skal blande os i. Eksempler, man kan fremkomme med, som man mener kan have konsekvenser for andre, vil være noget, vi kan tage højde for og sige, jamen – o.k., det er klart, så kan vi selvfølgelig ikke slippe kontrollen på disse områder.

Men det er lige så vigtigt at få slået fast, at det, vi i dag taler om, er, at der kan være afdelinger, der er svage, som handler i modstrid, eller i hvert fald ikke handler efter den linie, kongressen har lagt. Da må vi konstatere, at aftaleforholdet ikke vil blive ændret, hvad enten vi har den ene eller den anden struktur på nuværende tidspunkt. Dette forbund har, og det må vi konstatere, de steder, hvor vi ikke har stærke afdelinger, heller ikke særlig gode aftaler. Vi kan se, når der sker en ændring, f.eks. med afdelingsledelser, som er mere offensive og får medlemmerne med. Så ser vi også, at aftalerne bliver forbedret. Og er det ikke tilfældet, ser vi blot, at aftalerne ikke er særlig gode. I begge tilfælde må vi sige, det er uden forbundets medvirken. Det er ikke sådan, at vi blander os, hvis aftalen er god. Og hvis det er sådan, at en afdeling halter bagefter, ja, så er det ikke sådan, at vi kan gå ind og sige, det vil vi ikke finde os i. I skal lave nogle bedre aftaler. For afdelingen bestemmer jo selv, på hvilket tidspunkt den vil gøre brug af, at forbundet skal ind og forhandle nogle ting for dem. Det, vi mener i denne forbindelse, er, at det vil være en fordel for de svagere afdelingers medlemmer, at de nu selv skal forvalte et ansvar, hvor man meget ofte har sagt, jamen, det er forbundet, der står for de ting, og der kan ikke ske nogle ændringer.

Vi er meget opmærksomme på, at det er en farlig vej at gå, men til gengæld siger vi også, vi må videre. Vi véd nu, og det må vi

erkende, vi kan ikke som forbund bryde igennem, hvor det ikke gælder hele arbejdsmarkedet. Så meget fokus er der på det, så meget er tingene blevet centraliserede, at Dansk Arbejdsgiverforening fører meget nøje justits med, at ikke nogle af forbundene får nogle forbedringer, man kan bruge overfor hinanden.

Der, hvor der er muligheder, det er altså, når man gør det lokalt. Og vi véd jo, at Dansk Arbejdsgiverforening siger – jamen, såfremt I ønsker at give mere end det, vi vil give ved hovedoverenskomsten, så må I lokalt finde ud af, at det kan være på baggrund af, at de, der er beskæftiget, er blevet mere rationelle eller hvad véd jeg. Det er lokalt, tingene skal brydes. Det vil aldrig kunne ske på det generelle område, sådan som tingene er i dag.

Det må vi konstatere, og så bør vi samle forbund og sige, jamen – hvis vi kan se, at det er den vej, vi skal, så bør vi ikke, fordi der har været nogle svage led, sige – at så tør vi ikke gøre det. Jeg tror, at det vil gøre leddene stærkere, at vi tør lægge suverænitæten ud til afdelingerne og give dem et ansvar, at vi tør give dem mere kompetence til at indgå aftaler.

Barbara Kryger:

Ja – det er en ordentlig diskussion, Preben rejser, og som jeg også umiddelbart synes, det er svært at tage stilling til. Jeg kan godt se det, som Preben siger, at sådan som situationen er nu, så er de bedste muligheder for at nå noget nok lokalt i mange situationer. Også fordi arbejdsgiverorganisationerne kører fantastisk effektivt med deres kontrol af deres medlemmer. Jeg kan også se, at vi tit kommer i et modsætningsforhold til vore medlemmer, fordi både forbundet og afdelingerne bliver brugt som argumenter for, at nogle ting ikke kan lade sig gøre. Man siger, det må vi ikke for fagforeningerne, det må vi ikke for forbundet, uden at der kommer nogle ordentlige diskussioner ud af det, og uden at det bliver gjort klart, hvad det er for nogle principper, der gør, at vi ikke synes, at man ikke må det ene eller det andet. Det kan f.eks. være i forbindelse med ferietilrettelæggelse, det har der været megen diskussion omkring, også dengang ferieperioden blev udvidet med først 2 dage og senere med 1 uge – hvordan den uge skulle placeres – da kom vi i kvindelig afdeling f.eks. i stort modsætningsforhold til vore medlemmer, fordi vi ikke kunne komme igennem med, at man selv skulle kunne vælge frit, hvordan man ville placere sådan en ferie. Det svækker både afdelingerne og organisationen, at der ikke er muligheder for at imødekomme medlemmernes ønsker og behov på flere områder – det kan jeg godt se.

Men jeg har også nogle betænkeligheder med hensyn til, hvad konsekvenserne kan være, og at principperne kan skrives, hvis der ikke er noget sikkerhedsnet under de enkelte afdelinger. Jeg véd godt, at Preben siger, at han helt vil have, at vi først disku-

terer principperne og så bagefter, hvis vi kan enes om principperne, prøver at gøre klart, hvilke områder der så skal være større suverænitet og ansvar på – men det er altså svært at gå ind på principperne uden også at have diskussionen om, på hvilke områder skal det så være, at afdelingerne har større suverænitet. For hvis vi skal ind i sådan noget her, kunne jeg godt forestille mig, at vi måske startede lidt forsigtigt og så eventuelt vurderede situationen og så eventuelt tog nye skridt, udvidede suveræniteten for de enkelte afdelinger. Jeg føler, det er virkelig svært at tage stilling til principperne, når det ikke er noget klarere, hvor meget den suverænitet dækker.

Preben Mortensen:

Jeg er enig – men problemet er, at hvis vi begynder at diskutere, hvor det er, vi mener, at vi kan gå ind på dette, kan der blive en lang, lang diskussion om disse ting, uden at vi på forhånd har konstateret, om vi mener, at vi kan gøre det. Det kan godt være, at hvis vi gennem en principdiskussion siger, vi mener, det kan være rigtigt at gøre det, og så når vi diskuterer de enkelte tilfælde siger – jamen, de er af en sådan karakter, så det altså ikke er muligt at gennemføre det. Så kan man sige, jamen, o.k., vi har sagt, at vi vil åbne for det, og så må vi undersøge, om der er muligheder for at gøre det. Men ellers bliver det jo sådan en gang argumentation om, hvorfor man ikke kan gøre det dér, eller hvorfor man godt kan gøre det dér – uden at vi har fået konstateret, om der er flertal for, at vi kan tage den diskussion, for hvis det viser sig, at der ikke er flertal, er der ingen grund til at gå i detaljer om, hvor vi vil åbne.

Anker Skjødt:

Ja – vi har jo diskuteret dette meget i den daglige ledelse, og vi har også haft mange betænkeligheder, og jeg synes ikke, der er nævnt noget endnu, som vi ikke har haft oppe at vende. Vi må jo i første omgang konstatere, at der ligger en aktuel aftale til grund for, at debatten er kommet så langt frem, som den er nu, og vi må sige, at deri ligger der altså nogle muligheder for at gennemføre noget, som er lokalt bestemt. Vi har også diskuteret spørgsmålet om de mindre, eller om de svagere, afdelinger – skal vi holde os til det udtryk – om vi dér kan risikere noget. Men vi er til gengæld også nået frem til, at såfremt vi får – sammen med aftalen – en god og rimelig forklaring på, hvorfor man har indgået aftalen, så har vi også en baggrund for at vurdere det meget bedre.

Vi mener ikke, at vi slipper tøjlerne, men vi mener som sagt, at vi giver afdelingerne noget mere ansvar og giver dem større mulighed for at forhandle lokalt og inddrage det lokale område på en lang række punkter, som vi normalt ikke ville komme igennem med.

Vi er også af den opfattelse, som Preben har givet udtryk for, at netop Dansk Ar-

bejdsgiverforening er en stærk organisation, idet de ikke er ret mange, og de taler meget tæt sammen og underkender alle de steder, hvor der er det mindste, der afviger fra normen. Det er også klart, at skal vi sidde og nægte at underkende aftaler, så må det jo være efter en samtale med Bryggerforeningen og en forhandlig med dem om, at de gør det samme. Så skulle vi ikke komme i de situationer, som vi var i her omkring depotoverenskomsterne. Vi skulle ikke komme i situationer, hvor vi underkender noget, som vi måske alle inderst inde ville godkende, men af princippernes årsag, så siger vi, det kan vi ikke.

Det er baggrunden for, at vi har diskuteret, og det er baggrunden for, at det er lagt op her. Vi mener altså ikke, at der er så stor risiko for at forsøge det og lægge det ansvar ud – ikke andet end, at vi selvfølgelig kan risikere at få nogle på tuden hen ad vejen. Og vi kan da også risikere, at der kommer en aftale ind, der måske rent holdningsmæssigt vil afvige en smule – men det mener vi, at det må vi kunne lære at leve med. Vi mener også, at vi ved det ansvar, vi herved lægger ud til de såkaldte svage afdelinger, får dem til at træde frem og løse nogle af de lokale problemer og derved giver dem et bedre våben og et bedre værktøj i hænde.

Det er baggrunden for, at vi har diskuteret det, og det er baggrunden for vores indstilling til, at vi gerne så, at der blev lagt en større kompetence ud til afdelingerne.

Bent Meyer:

Jeg er meget betænkelig ved det forslag, der her er blevet lagt på bordet. Men det kan da være, at det er med baggrund i, at jeg ikke har prøvet at have sådanne tanker før, at jeg ikke har tænkt over, hvad der kunne ligge i det, og at konsekvenserne kan være af en sådan karat, som vi ikke lige her og nu kan få rådet bod på. Men det er også kedeligt at stå som én, der er modstander af at gå nye veje – og det er vi ikke – men jeg tror nok, at før vi går dybere og tager en principdebat, om det kunne være noget, vi godt ville kunne leve med, så skal det nok gennemgå en kraftigere drøftelse, end vi kan gøre det her på forretningsudvalgsrådet.

Jeg kunne i nogle situationer – hvis man ellers kendte til, hvor tankerne bevægede sig henad, i hvilken retning man skulle lukke op – måske bedre finde konsekvenser eller ikke konsekvenser af det forslag, der er lagt frem. Men jeg ville være meget bange, fordi jeg af erfaring ved, at der er tillidsmænd på de københavnske bryggerier – og de må vel også betragtes som en afdeling – og der må en af konsekvenserne være, at der må lægges en større kompetence ud til de områder, og det kunne så igen medføre et uoverskueligt problem for os. Men det er rigtigt, som der bliver sagt, at der p.t. er bedst mulighed for at komme igennem med noget lokalt, så hænger det vel sammen med, at vi er ude i nogle svære

tider, og det er vel et svaghedstegn, for når man bedre kan komme igennem med noget lokalt, så er det som regel ikke kun forbedringer, så er det, fordi vore arbejdsgivere – det er vist ikke kun inden for vores industri – kræver modydelse, og det kan de enkelte afdelingsformænd, eller i denne situation tillidsmænd, muligvis i deres område godt acceptere, men på lidt længere sigt har det altså nogle konsekvenser andre steder.

Lad mig i denne forbindelse bare nævne et eksempel: Vi har jo i afdelingen altid været modstander af sælgerkonkurrencer. Vore tillidsmænd har altid været tilhængere af det, fordi de har kunnet hæfte noget på en sådan ordning. Det skete så i 1982 – da lukkede vi lidt op, fordi vi kunne se, at vi kunne få noget termotøj – vi kunne få nogle andre fordele gennem sælgerkonkurrencer. Men nu er vi altså inde i en situation, hvor vi troede, at vi bare havde givet dem lillefinderen, men nu har vi altså givet dem hele armen. Og nu kører de altså stærkt imod tillidsmanden og truer ham med afskedigelse, hvis han ikke efterlever de aftaler, som nu var indgået, dengang sælgerkonkurrence var tilladt – og det er en meget alvorlig sag.

Jeg mener også, at vi på et tidligere tidspunkt her har sagt, at vi aldrig nogen sinde må slippe – det gjorde vi nok på sidste forretningsudvalgsrådsmøde – jeg gjorde mig i hvert fald til talsmand derfor – det gode, vi havde fået ind engang for hundrede år siden, med, at vi altid skal have muligheder for at undsige os en lokalaf tale på depotområder, at det må vi aldrig slippe. For det kunne være, at nogle af forskellige årsager hoppede med på en eller anden dødsyg galej, som arbejdsgiverne kunne komme med – uden at tænke på, hvor meget i retning af uheldige konsekvenser, det kunne få andre steder.

Med det, jeg har sagt her, er jeg ikke modstander eller har ikke taget stilling til, om det er godt eller det er dårligt. Jeg vil bare have, at vi meget nøje får dette gennemdrøftet og måske på et andet sted eller et andet plan. Det synes jeg godt, jeg vil være med til at anbefale. Muligvis på et kursus med hovedbestyrelsen eller andre, som kunne berige os. Men det synes jeg også nok må være en forudsætning for, at vi går ind på de nye tanker.

Poul Erik Guldborg:

Jeg synes, lige som alle andre, der har taget ordet, at det er en meget vanskelig diskussion denne her. For det kunne jo godt være, at det var sundt, at afdelingerne fik større beføjelser – men hvilke beføjelser ville de få? For de kan ikke – går jeg ud fra, hvis vi blev enige om, at de skulle have større beføjelser – så kunne de ikke få så store beføjelser, at det kunne gå ud over, hvad der står i overenskomsten – de kunne ikke gå ud over, hvad der står i ferieloven – de kunne ikke gå ud over kongresudtalelser og de kunne ikke gå ud over, hvad der står i forbundslovene. Og så

er der faktisk ikke ret meget tilbage. Lønforhandlinger lokalt, det har de altid haft, og der har man jo set, at der er nogle afdelinger, som halter gevaldigt bagefter. Og der er det altså, man siger, at de afdelinger vil man gøre stærkere ved at give dem selv lov til at træffe større beslutninger. Altså, den chance har vi haft gennem mange år – til at afslutte nogle lokalforhandlinger, hvor lønnen kunne have været god. Og det har man jo altså ikke gjort.

Så kunne det jo godt ske, at den hjælp, de skulle have haft, var et spark i røven i stedet for – altså forstået på den måde, at de skulle have haft at vide, at nu har I at gøre noget ved sagen. For jeg tror ikke, at de afdelinger, der ligger meget svagt lønmæssigt, at ved at de bare får at vide, at nu kan I træffe de aftaler, som I har lyst til, at de så vil få hævet deres løn ret meget – det tror jeg ikke.

Du var inde på, Preben, tror jeg nok, at vi var i en helvedes situation sidste gang ved vore overenskomstforhandlinger, og det var vi sådan set også forrige gang, ved at vi kommer og skal forhandle løn, og så får vi at vide, at der er 30 eller 50 øre. Der skulle vi jo altså have været lige så vågne som arbejdsgiverorganisationerne og have sendt brev ud til afdelingerne om, at man ikke måtte slutte på en løn, der lå under et vist beløb. For det har de jo gjort – både Depotindehaverforeningen og Bryggeriforeningen – det har de jo gjort i hvert fald de to sidste gange, der har været overenskomstforhandlinger. Og der har vi jo nok savnet, at der kom et brev, bare med modsat fortegn, fra forbundet til afdelingerne, så man havde vidst lidt om, hvad man havde at rette sig efter. Men jeg vil sige, lige som Bent, at jeg vil meget gerne tage en snak om dette, men jeg vil også gerne have at vide, Preben, på hvilke områder den daglige ledelse har tænkt sig at lægge større beføjelser ud i afdelingerne?

Preben Mortensen:

Poul Erik Guldborg nævner eksempler – udover hovedoverenskomsten, ferielovsbestemmelser, forbundets love osv. – så er der ikke meget tilbage. Der er i hvert fald én ting, som er meget, meget vigtig, og det er, at den teknologiske udvikling kører meget stærkt inden for vores industri. Teknologiaftaler er meget vigtige for os, og ingen forestiller sig vel – og det ved vel alle fra de sidste to overenskomster – at teknologiaftaler fra centralt hold kan fravige den teknologiaftale, som Dansk Arbejdsgiverforening og LO har indgået. Men det er min opfattelse, at der virkelig er muligheder for at kunne lave supplerende teknologiaftaler lokalt i forhold til andre aftaler, man indgår.

Og hvis man ser bort fra de eksempler, som Poul Erik Guldborg nævnte, så sagde jeg indledningsvis, hvor man er brudt igennem. Altså, et af de steder, hvor man virkelig er brudt igennem – rent systemmæssigt set – det er det rammeaftalekompleks, man har fået i København. Hvad det inde-

holder i forhold til beskæftigelse, i forhold til anlægsgarantier og i forhold til produktionsgarantier, hvis man ikke her taler om, at der er nået noget lokalt, ja, så må man nok sige, at så var der ingen grund til at fortsætte diskussionen. Men det er et aftalekompleks, hvor Bent Jensen har sagt, at det er en af de aftaler, hvor arbejdsgiveren mest har afgivet retten til at lede og fordele arbejdet. Og det er opnået lokalt. Jeg har hele tiden sagt omkring rammeaftalen i København, fanatisk holdt fast i, at en sådan aftale skal laves af afdelingen – ikke af forbundet, fordi forbundet aldrig ville kunne få sådanne aftaler igennem. Vi er vel enige om, at det, der er vigtigt, det er, at sådanne aftaler, som vi har i København, skulle smitte af andre steder, f.eks. på Jyske Bryggerier.

Teknologiaftaler, nu kalder man det tryghedsaftaler, og andre former for aftaler, er meget vigtige, men det er klart, at de ikke kan ske i forbundsregi, for så kommer vi aldrig igennem med det. Det véd vi nu – det må vi konstatere. Og når man netop har kunnet lave et så omfattende aftalesæt, som man har kunnet i København, som er meget vigtigt for de københavnske bryggeriarbejdere, er det klart, at den aftale var der vel ingen, der havde drømt om, at forbundet ville gå imod.

Denne aftale siger noget om, hvad man kan bruge lokalafalterne til. Vi må konstatere, at hvis vi skal videre, så er det lokalt, man skal bryde igennem. Vi kan ikke gøre det generelt. Det, vi skal sikre os, det er, at der er nogle generelle ting, som der bliver holdt fast i. Arbejdstid, ferielængde m.v., det er minimumskrav, som sikrer os centralt bliver overholdt.

For så vidt synes jeg i hvert fald, man kan sige, at i København ved man ud fra den aftale, man har fået, både omkring rammeaftalen og det lønniveau, man lokalt kunne skaffe sig gennem tresserne og op gennem halvferdserne, at det var udelukkende skabt på baggrund af en lokal indsats.

De afdelinger, som i dag lønmæssigt er svage, ville ikke ændres ved den struktur, vi har i dag. For selv om forbundet kunne sige, vi giver dem et spark bagi, kan forbundet ikke gå ind og skaffe dem mere i løn. Dette kan kun ske på baggrund af det styrkeforhold, der er lokalt. Og styrkeforholdet lokalt kan kun forbedres ved, at det er de folk, der er beskæftiget i virksomheden, der tager deres egen situation op til vurdering.

Jeg er uenig – meget uenig – med Poul Erik Guldborg i, at forbundet burde have sendt cirkulære ud og sagt et eller andet minimumsbeløb, der skulle sluttes på. For så er vi inde på det, der for mig er et skråplan – det er, at vi standardiserer særaftalerne.

Hvis forbundet meddeler, I må ikke slutte under et beløb, så kunne forbundet lige så godt forhandle særaftalerne under ét og sige – ja, vi accepterer ingen særaftaler,

hvor der ikke mindst er 50 øre eller 1 krone. Så bliver særaftalerne en illusion. Jeg har nævnt nogle eksempler, hvor netop det, at man forhandler lokalt, har langt bedre muligheder, end det har, hvis der forhandles centralt. Det er ud fra sådanne ting, man ligesom kan se, jamen, hvis det viser sig, at man har muligheder for at komme igennem, hvorfor skulle vi så afskære os fra det.

Det er selvfølgelig rigtigt, at tiden sikkert også har ændret ved disse ting. Dansk Arbejdsgiverforening står stærkt i dag. Men de gør det ikke kun på baggrund af en borgerlig regering, men fordi Dansk Arbejdsgiverforening gennem de sidste 10-15 år har fået et enormt hold på deres organisationsforhold og optræder nu lige så centralt som LO altid har gjort.

Der er jo ingen, som har drømt om, at arbejdsgivere ville afgive deres suverænitet til Dansk Arbejdsgiverforening, for arbejdsgivere er altid nogle personer, der siger – det er vores virksomhed, vi vil selv have lov til at bestemme.

Men de har altså fundet sammen, og det har gjort, at nu sidder Dansk Arbejdsgiverforening med en enorm magt, der gør, at man ikke kan bruge hinanden som forbund til at hive sig op ved hårrødderne. Tværtimod – det betyder en blokering, som gør, at hvis det ikke sker fælles på en gang, og det vil sige, at hvis ikke LO ved centrale forhandlinger med Dansk Arbejdsgiverforening kan opnå nogle resultater, så får vi heller ikke lov som et selvstændigt forbund. De eneste muligheder og åbninger, der er, er, at man kan gøre det lokalt. Jeg er overbevist om, at gør vi det, så vil der også kunne komme nogle resultater, fordi det er det eneste sted, arbejdsgiverne kan røkes – og det er det eneste sted, hvor man vil kunne acceptere at lave aftaler, hvor det ikke skal køres centralt. Det er lokalt, men det er klart, at det kan betyde, at der ville være forskelle fra den ene arbejdsplads til den anden. Men det kan godt være, at den ene arbejdsplads måske har højere løn, hvor den anden arbejdsplads siger, vi har fået betaling ved, at vi har kunnet udvikle nogle bedre bemandingsaftaler, end man f.eks. har det andet sted. Da må vi sige som forbund: det er de forskelligartetheder, som er i vor industri, der er i virksomhederne. Hvis vi vil have aktive medlemmer, kan vi kun få det ved, at de også får et ansvar. Disse ting synes jeg nok kan hænge sammen. Det er derfor, vi anbefaler, at man begynder på nogle nye ideer, nogle nye tanker, og at der i forbindelse med en demokratisk organisation selvfølgelig ikke kun er rent organisationsrisik, at man får noget indflydelse.

Jeg vil også sige, at overfor dem, der er vore modstandere – arbejdsgiverne – hvis der er bedre muligheder ved, at I selv klarer den, så synes jeg ikke, der er nogen grund til, at vi ikke skulle give dem de muligheder.

Barbara Kryger:

Jeg ville have stillet samme spørgsmål

som Poul Erik Guldborg om de retningslinier, der lægges i hovedoverenskomsten og på forbundets kongresser osv., det er der jo sådan set svaret på fra Prebens side, at det stadig væk er beslutninger om faglige linier på kongresserne, som er gældende – det er hovedoverenskomsten, som gælder som overordnet aftalesæt osv.

Jeg er meget tilfreds med det svar, som kommer fra Preben omkring, at der måske især sigtes på bl.a. teknologiaftaler. Jeg vil godt sige, for at prøve at være tydelig, at jeg ville godt være med til at vove det ene øje og gå ind i dette på visse veldefinerede og begrænsede områder, og så betragte det som første skridt i en ny udvikling og en ny måde at gribe tingene an på inden for vort område. For jeg kan også godt se de blokeringer, som ligger, og jeg er enig i, at det, der er nået inden for de sidste år, stort set er nået lokalt.

Lone Christensen:

Jeg synes, det er meget vigtigt, når vi taler om lokal suverænitet og ansvar, at vi gør os klart, at vore folk har meget stort lokalt kendskab til arbejdspladserne, og at udviklingen på virksomhederne betyder, at det ville være bedst, at man fik nogle større muligheder for at bruge igennem lokalt og bruge en lokal suverænitet og ansvar til at indgå aftaler.

Selvfølger skal det altid være sådan, at de overordnede linier, der bliver lagt i hovedbestyrelsen eller på kongresser, at det her stadig er os, der sidder og definerer, om de er overholdt i de aftaler, der kommer ind.

Men som det er i dag, hvor man lokalt ikke altid argumenterer for, at det kan vi, eller det kan vi ikke, så mener jeg, hvis vi principielt beslutter os for en noget anden linie, så vil man få en meget bedre lokal argumentation – både når man skal opnå aftaler, og når der er aftaler, man ikke vil. Vi vil også her få en meget bedre lokal argumentation for indholdet i de aftaler, der tilgår os. Ikke alene synes jeg, vi skal tale om, at det er noget med at bryde arbejdsgiverforeningens stramning omkring, hvad man må. Jeg tror også, det vil betyde for os, at det, som arbejdsgiverforeningen i øjeblikket gør med deres stramninger, er at forringe nuværende lokale aftaler. Dette kunne bryde cirklen sådan, at nuværende lokale aftaler ikke blev forringet.

Jeg er bekymret for, at vi ude omkring – set i forhold til lokal kendskab til udviklingen – fra forbundets side, med vor stillingtagen ud fra principper, bremser for meget. Man kunne jo godt forestille sig, som Preben siger, at vore minimumsaftaler med hensyn til arbejdstid og ferielængde osv. er overholdt i lokale aftaler, med at en supplerende lokalaftale, når minimumsindholdet er overholdt, så kunne det være en supplerende lokalaftale, som placerede disse minimumsting sådan, at der blev taget hensyn til beskæftigelsen. Det var jo det, der kunne ske lokalt, når de overordnede linier var overholdt.

Thomas Olsen:

Jeg har selvfølgelig forståelse for de betæneligheder, der er nævnt omkring de nye tanker her. Jeg kan også godt se, at der ind imellem vil blive indgået nogle aftaler, der strider imod de holdninger, der kommer frem – både på kongresser og i andre kompetente forsamlinger. Men jeg mener, at hvis vi kunne enes om at indføre de nye tanker her, ville det betyde en enorm styrkelse af de lokale fagforeninger. Jeg synes, at man skal se på det på den måde, at der er en enorm forskel på de forskellige bryggerier, og derfor er behovet for lokale aftaler også vidt forskelligt på de enkelte bryggerier. Jeg synes, det må være sådan, at man har mulighed for at tilpasse lokalaftalerne til de forhold, der er på bryggerierne. Det andet sted, jeg synes, det ville styrke afdelingerne, er over for medlemmerne. Det kan ind imellem være frustrerende, at man kan se et klart behov for en aftale på en arbejdsplads, at man ikke kan gennemføre den, fordi vi ved, at det strider mod forbundets principielle holdninger. Det er rigtigt, som det er sagt før, at det ville forbedre argumentationerne over for medlemmerne fra afdelingen, både for og imod en aftale.

Jeg synes, vi skal diskutere dette lidt videre og så blive enige om, at vi indfører de nye tanker her, som Barbara sagde, på nogle klart afgrænsede områder.

Holger Foss:

Jeg bliver mere og mere forvirret. Jeg begynder efterhånden slet ikke at forstå argumentationen. Jeg sagde før, at jeg ville rette mig efter formandens henstilling om at lade være med at tale om, hvordan man skal forhandle overenskomster. Men det tages der hverken hensyn til fra enkelte eller fra forbundsformanden, og så vil jeg altså også snakke om det.

Der er ideen om, at man skulle forhandle hovedaftale først og derefter særaftaler, fordi det andet går ikke.

Det var i sin tid et krav, der startede i København og blev bakket op af provinssafdelinger, at vi ville forhandle på den måde, som der forhandles nu, fordi den tanke, man nu skitserer fra forbundets daglige ledelse, det er ikke nogen nyhed, det er ikke nytænkning; det har man haft i de fleste af forbundets leveår, at man forhandlede hovedoverenskomst først, og derefter kunne afdelingerne forhandle særaftaler.

Det, der skete i de situationer, som var meget naturligt og meget menneskeligt, set fra forbundets ledelses side, det var selvfølgelig at presse citronen alt, hvad den overhovedet kunne bære til hovedoverenskomstforhandlingerne, få det mest mulige hjem dér, og så kunne afdelingerne ligge og slås lokalt om, hvor meget de kunne få ud af arbejdsgiverne.

Det var efterhånden sådan, at man ikke kunne få noget, og så blev det lavet om. De bedste resultater, i hvert fald for vore medlemmer, og jeg vil også tro for provin-

sens vedkommende, er opnået ved den metode, som bruges i dag. Dertil skal jeg da gerne selv komme med den indvending, at de sidste 3-4 års overenskomstforhandlinger har jo ikke vist den tendens, at vi kunne få noget hjem på særaftaler. Men det mener jeg ikke har noget som helst at gøre med måden, der forhandles på. Det har noget at gøre med den situation, arbejderklassen her i landet er i, med stor arbejdsløshed – det styrker arbejdsgiverne, og god beskæftigelse styrker naturligvis organisationerne. Så jeg tror ikke, der er nogen fed fidus i at lave om på disse ting. Men det er klart, det er vi jo også parate til at diskutere.

Men for at vende tilbage til min forvirring, så hænger den meget sammen med, at formanden nu op til flere gange og med større og større vægt taler om den kolossale centralisering af magten, som Dansk Arbejdsgiverforening har været i stand til at få igennem inden for en relativt kort årrække. Skulle vores modsvar til arbejdsgiverforeningens centralisering være, at vi decentraliserer? Skulle det give nogen som helst styrke overfor arbejdsgiverne, overfor de lokale arbejdsgivere? Det har jeg meget, meget svært ved at indse. Vi skal her regne med, som jeg tidligere har sagt, at Bryggeriforeningen er en lille, men stærk organisation, og det er den naturligvis i kraft af, at vores industri er relativt lille, men den er enormt koncentreret – de har et meget nært samarbejde. Og uanset om Bryggeriforeningen skulle gå ind for en politik som den her skitserede, så er jeg meget overbevist om, at den lokale arbejdsgiver, dels i sit afhængighedsforhold til Bryggeriforeningen, dels i sit afhængighedsforhold til De forenede Bryggerier, som snart sagt alle bryggerier har, ikke vil lave nogen som helst form for åbninger, der er gavnlige for vore medlemmer, hvis det eventuelt skulle kunne få en afsmittende virkning.

Og så må jeg jo hermed vende tilbage til de svage led, som der er i ethvert forbund – altså de svage afdelinger, og der var det jo naturligt – og det er vel derfor, man har dannet et forbund i øvrigt – det er jo, at dette forbund så kunne tage hånd i hanke med de svage afdelinger og hjælpe dem. Vi har jo også valgt en rejsesekretær til at rejse rundt og kigge på disse ting, og det siger jeg bl.a. på baggrund af Lone Christensens bemærkninger om, at det jo er sådan, at der er et lokalt kendskab ude omkring, og så må de vide meget mere omkring disse ting, end vi andre gør. Men en rejsesekretær skulle så netop få den viden ved at rejse rundt og tale og kigge derude.

Og så blev jeg også betænkelig, da Lone Christensen ligesom antydede – jeg opfattede det direkte – men jeg vil alligevel sige ligesom antydede, at små virksomheder kunne få en bedre udvikling, ligesom vi var hindrende for en udvikling, der kunne gavne bryggeriet og dermed naturligvis også de ansatte arbejdere, og så må det

spørgsmål jo melde sig: er det virkelig sådan, at man er af den opfattelse i forbundets daglige ledelse, at forbundet har været en hindring for udviklingen på små virksomheder?

Thomas forudså, at det meget vel kunne tænkes, at der kunne indgås aftaler, som strider imod forbundets linie.

Jeg synes også, og jeg vil gerne rettes, hvis jeg har opfattet det forkert, at Thomas sagde, at det var frustrerende for afdelingerne og deres medlemmer, at der ikke kunne indgås aftaler, som eventuelt strider imod forbundets linie. Så var der jo endelig den udvej, hvis det var sådan, at det var meget frustrerende, at så kunne man jo gribe til denne udvej at diskutere om forbundets linie og holdning er rigtig, og så kunne den eventuelt ændres.

Jeg vil også gerne sige til forbundsformandens bemærkninger om den teknologiske udvikling, som jo nu går fandens stærkt, og der er ingen grund til at tro, at den vil standse. Så siger han, at der er behov for, at der bliver lavet teknologiaftaler på lokalt plan osv. Det kan aldrig laves på centralt plan. Det sidste kan jeg godt være enig i. Men jeg forstår ikke argumentationen om, at den nye holdning, som forbundet skal frem til, og som desværre ikke er defineret endnu – hvad den går på – den skulle betyde, at man skulle kunne lave sådan nogle aftaler. Og så bliver der henvist til, hvad der er rigtigt, at dér, hvor man mange gange bryder igennem, er det lokalt. Og der bliver nævnt eksempler – der er rammeaftalen i København, der er kvindernes aftale i København vedr. børns sygdom. Må jeg ikke godt lige gøre opmærksom på, at disse aftaler altså er lavet under den ordning, vi har nu. Ordningen, vi har nu, hvor forbundet skal godkende aftaler, har ikke været nogen hindring for at lave disse lokale aftaler. Poul Erik Guldborg peger jo også på, at afdelingerne har altid haft mulighed for at forhandle lokalt. Der er aldrig nogen i forbundet, der har protesteret, hvis man har lavet forbedringer, og det er derfor, jeg siger, at jeg bliver faktisk mere og mere forvirret, efterhånden som diskussionen skrider frem, fordi jeg ikke kan fatte formålet med den. Der blev sagt om formålet, at det skulle styrke afdelingerne, og dermed kommer det selvfølgelig til at styrke hele organisationen her, det er klart. Men jeg har meget, meget svært ved at se, at det skulle kunne styrke et forbunds medlemmer, at man afgiver suveræniteten på et tidspunkt, hvor arbejdsgiverne centraliserer magten, og ingen skal fortælle mig, at de drømmer om at afgive en tøddel af den magt, de har fået. Det kan vi først få slået hul på den dag, situationen vender i dette land, og ikke et øjeblik før. Jeg vil som sagt ikke tro, at Bryggeriforeningen selv skulle indgå en sådan aftale, at de ville respektere den. Det ville de gøre officielt, selvfølgelig, men der er både telefoner og fjernskrivere – de har været opfundet længe. Så jeg bliver mere og mere betænkelig ved dette her.

Måske ville det hjælpe noget på debatten – jeg synes, den er grebet lidt forkert an – måske ville det hjælpe noget på debatten, at vi andre stakler, som ikke sidder i forbundets daglige ledelse, kunne få at vide, hvad er det egentlig, man tilsigter, hvilke områder er det på? Det ville måske lette diskussionen lidt. I hvert fald gøre den meget mere positiv.

Preben Mortensen:

Da jeg startede, lagde jeg nogle betragtninger i, hvordan jeg vurderede situationen i dag.

Jeg kan ikke forstå, hvad det er, man vil have, at vi skal sige, at vi tilsigter. Jeg har helt klart sagt, at hvis man er enig i princippet, sætter vi os sammen og finder ud af, hvad det er, vi mener, at vi kan give ret til, at man lokalt kan indgå aftaler om, som vi ikke skal underkende og heller ikke den modstående hovedorganisation.

Jeg sagde på forretningsudvalgsmødet, at på baggrund af Fredericia-aftalen, som jeg ikke ønskede skulle gå forud for diskussionen af principperne, var vi nødt til at tage en diskussion her, fordi der begynder man at ændre ved nogle principper.

Vi har ikke nogle motiver som sådan til, at det er ansvar, vi vil lægge fra os. Men det er vores fornemmelse, at hvis der skal kunne ske nogle ændringer, og jeg sagde også klart, hvis der skal ske en større opbakning af de ting, forbundet skal lave fremover, og den politik, man gennemfører, er det nødvendigt, at de, der skal bakke op, dermed også føler, at de får et ansvar for disse ting. Jeg sagde også, at jeg føler, at det er i overensstemmelse med en demokratisk organisation, at man tør lægge kompetence og ansvar ud, det må også være i overensstemmelse med vore love, der siger, at afdelingerne er suveræne. Jeg sagde netop, at vi bruger ikke eksempler, sådan at vi kommer og siger, at forbundsledelsen har planlagt, vi mener, det skal være sådan og sådan. Vi har ikke på noget tidspunkt sagt, vi mener, at tendensen og udviklingen er, at vi må konstatere, at skal der ske ændringer, skal det ske lokalt, vi kan ikke bryde ind alene som forbund på det store arbejdsmarked. Det er rigtigt, at Dansk Arbejdsgiverforening centraliserer, men det betyder ikke, at den enkelte arbejdsgiver ikke tør indgå aftaler, hvis blot det bliver med den lokale afdeling. Det har jeg nævnt nogle eksempler på.

Så siger man, jamen, de aftaler, der er indgået og lavet i dag – det er under den gamle struktur. Ja – det er rigtigt. Men jeg mener egentlig, at ved at forbedre strukturen kan vi få endnu flere og bedre aftaler. Og teknologiaftaler var et eksempel, jeg her anviste. Og der må vi sige, det var ikke ret meget. Men eksemplet var dog særftalerne for depotterne. En depotindehaver havde indgået en teknologiaftale med afdelingen, som var bedre end den, som var generel, og det gjorde så med det samme, at man slog hælene i i Dansk Arbejdsgiver-

forening og sagde, man ikke ville godkende den.

Jeg nævnte aftalen omkring Nyborg, som var en væsentlig ændring i forhold til tidligere. Her sagde man, det vil vi ikke godkende. Men det afgørende er ikke, om vi skal diskutere, om arbejdsgiverne vil gå med til det eller ej. Det afgørende er, at hvis det er vores indstilling, og vi lægger den frem, og så modparten siger, at det vil vi ikke være med til, så er der ikke noget at gøre ved det. Men vi må da, hvis vi lægger den frem, diskutere, om vi er enige om, at vi synes, det er rigtigt, at vi gør sådan.

Jeg tror ikke, forbundet i sig selv på nuværende tidspunkt har været en hindring for, at man kunne lave aftaler, eller været en hindring for udviklingen for de små bryggerier. Men til gengæld mener jeg også, at forbundet slet ikke har været opmærksom på, hvad det er for nogle strukturændringer, der sker inden for bryggeriindustrien. Disse strukturændringer, hvis man skal kunne indgå aftaler for at imødegå dem – og sådan som jeg opfatter udviklingen, kan det blive bryggerikæder osv. – er det klart, at vi som forbund ikke kan gå ind og få tilsvarende aftaler som f.eks. rammeaftalen i København. Det mener jeg dokumenterer og beviser, at det betyder noget, at man har suveræniteten lokalt til at kunne indgå sådanne aftaler.

Hvis ikke det er en opfattelse, som man kan tage stilling til, eller man ikke mener, den er klart nok lagt frem, så ved jeg ellers ikke yderligere, hvad jeg skal tilføje hertil. Jeg har givet nogle eksempler, jeg har forklaret, hvordan jeg også tror, medlemmerne vil opfatte det, hvilken styrkelse det vil være af afdelingerne. Jeg er også enig i det, Barbara sagde: det skulle være begrænset, og det skal også være veldefineret, hvilke aftaler der kan indgås. Og jeg sagde, at det er under kontrol af forbundet, at man gør opmærksom på, hvad det er for nogle ting, man kan aftale lokalt.

Det er kun på den måde ved den enkelte arbejdsgiver, at der er mulighed for at komme videre.

Jeg har en anden opfattelse end den, Holger giver udtryk for. Jeg er sikker på, at hvis vi meddeler den modstående organisation, når vi taler om bryggeriarbejdere og Bryggeriforeningen, at vi er villige til at kunne lægge aftaler ud, som ikke kan underkendes, såfremt parterne er enige, så tror jeg, i modsætning til Holger, at det vil Bryggeriforeningen være glad for.

Holger Foss:

Hvad begrundes det med?

Preben Mortensen:

Det begrundes jeg med, at den politik, som De forenede Bryggerier har, er, at man ikke har noget imod, at man kan lave lokal-aftaler, blot det ikke altid er hovedorganisationen, der sidder bagved og skal godkende den. Hvis vi kommer i den situation,

tror jeg endda, at man kan få bedre aftaler, end man har i dag. Det er jeg helt overbevist om, fordi det er da klart, at det er en del af den enkelte arbejdsgivers egen opfattelse, at det er den vej, vi skal.

Det danske erhvervsliv vil ikke kunne tilpasse sig, hvis det her får lov at fortsætte, fordi der sidder nogle hovedorganisationer, som træffer beslutninger selv om detaljer.

Omkring teknologiaftalen var der mange, der advarede LO og sagde: Hold jer væk fra dette område, fordi teknologiaftalen kan ikke laves generelt, for den er ikke tilpasset nogen branche eller nogen virksomhed. Det må være branchen eller virksomheden selv, der laver den, sådan at den er tilpasset den enkelte branche eller virksomhed. Det var en mulighed, der blev afskåret, fordi LO lavede den, og som i dag betyder, at alle siger, den teknologiaftale, der er på nuværende tidspunkt, den kan der ikke ændres ved, uden det sker mellem Dansk Arbejdsgiverforening og LO, og de skulle aldrig have lavet den aftale.

Jeg kan nævne et meget klart eksempel på, at forbundet, netop på grund af sin centralisering i aftalen, jo har været med til at forringe andre former for aftaler. Alle var vel enige om, at den teknologiaftale, som forbundet accepterede og anbefalede, der kom ind i overenskomsten 1981, den var ødelæggende for rammeaftalen i København. Det vil sige, at man i visse situationer, hvor man kun træffer aftaler centralt, kan man blokere for, at der kan ske en udvikling rent lokalt. Kun på baggrund af situationer, som er opstået, som vi kan mærke, hvor man lokalt rundt omkring siger, vi har ikke muligheder for at kunne lave nogle aftaler, fordi forbundet principielt altid sidder og siger, at det går vi imod, går vi imod aftaler, som kunne være tilpasset og være til gavn for vore medlemmer.

Det er ikke altid, at vi er helt sikre på, at det, vi foretager os, virkelig er til gavn for medlemmerne. Men der er noget trykt ved, at vi så siger – jamen, der står i overenskomsten, at sådan er aftalen, og derefter skal man rette sig. Der er altså visse situationer, hvor vi må erkende, at den kan være til fordel for nogle, den kan også være til ulempe for andre.

Men lad mig så sige til sidst: Det er stadigvæk hovedbestyrelsen, som bestemmer og afgrænser området for, hvilke former for lokalaftaler, der skal laves. Og det vil sige, der bliver ikke bare sluppet nogle ting løs, der betyder, at man kan gå hen og lave aftaler, der er ødelæggende for forbundet som sådan. Det er klart, at det vil selvfølgelig ikke få lov til at ske. Men hvis man forestiller sig, at man havde en kasse, hvor der skulle være nogle ting i, og man sagde, det her er et grundlag, så kan I lokalt fylde ovenpå, så tror jeg, det var en bedre vej at gå end den, vi har i dag. Jeg er ikke enig i, at jeg blot har taget ordet til alt, hvad der er sagt her i dag – det er jo dirigenten, der bestemmer debattens forløb.

Jeg havde en henstilling, men der var nogle, der sagde, at de ikke følte, at det var nok, og dermed kom ind på nogle andre ting, som jeg så føler, jeg er forpligtet til at svare på og ikke bare lade som ingenting. Men omkring selve proceduren for hovedoverenskomsten og særaftalerne, er der ikke nogen, der har været inde på det, jeg har svaret i dette tilfælde, andre end Poul Erik Guldborg, som omtalte, hvad man burde have gjort ved særaftalerne i den forbindelse. Så jeg mener ikke, vi har taget hul på spørgsmålet omkring proceduren, om man skulle forhandle hovedoverenskomst først eller særaftaler, som Holger var inde på. Derfor synes jeg stadig, at spørgsmålet om, hvorvidt vi skal køre den ene eller den anden vej, det må være afhængigt af, hvilken stillingtagen vi har til, om vi ønsker at åbne op for at give mulighed for, at man både omkring lokalaftalerne og særaftalerne kan have et vist ansvar og kompetence til at indgå dem, uden at vi blander os.

Poul Erik Guldborg:

Jeg var inde på, at man kunne sende breve ud til afdelingen, f.eks. inden overenskomstforhandlingerne, og henviste til, at det gjorde Bryggeriforeningen og Depotindehaverforeningen. Da sagde Preben med det samme, at hvis man sendte sådan nogle breve ud fra forbundet, så blev lokalforhandlingerne kun en illusion. De to sidste gange, vi har haft lokalforhandlinger, uanset hvilken overenskomst det drejer sig om, så har det jo kun været en illusion. Fordi der er kommet de breve fra vores modpart.

Thomas efterlyste sidste gang aftaler fra forskellige områder, man kunne sende ud. Det er blevet rejst på hovedbestyrelsesmøde for et par år siden, da blev det også lovet.

Det er sådan nogle papirer, man kan sende ud, og så kan man også godt skrive, hvad man forventer sig af de kommende overenskomstforhandlinger. Når vores modpart kan gøre det, kan vi sgu også gøre det, for det er jo en illusion i forvejen. At vi så måske gør den illusion lidt større, det ved jeg ikke – men jeg mener bare, at mange afdelinger føler, at det har været en illusion de sidste to gange.

Jeg er enig med dig Preben, at sådan noget som teknologirammeaftale er noget, man kan aftale lokalt. Jeg er også enig i, at sociale goder, det er en selvfølge, at det er noget, man aftaler lokalt. Men der er jo mange andre områder, man går og snakker om ude på virksomhederne, og for at få en lille belysning af det, så har vi sendt skemaer ud til samtlige depotfolk i Nordjyllandskredsen, hvor vi har stillet dem nogle spørgsmål, og der fremgår det ret tydeligt, selv om der ikke er kommet ret mange spørgeskemaer tilbage endnu, at f.eks. sådan noget som TRANS, det lægger man af, det er transchaufføren, der lægger af. Der kan man jo forestille sig, for vi ved

jo allesammen, hvordan depoterne ser på det. Der kunne man forestille sig, at de lavede en lokalaftale om, at transchaufføren skulle have lov til at læsse bilen af, når han kommer med den, for så er han fri for at køre hjem og gøre det.

Og sådan er der mange andre områder på de rigtigt små arbejdspladser, hvor man kunne forestille sig, at de gik hen og lavede nogle aftaler, der var helt hen i vejret. Derfor er det så, at efterhånden mange har efterlyst, hvad man egentlig har tænkt sig, hvilke områder er det, det drejer sig om. De områder, du nævnte, teknologirammeaftale, så følger jeg selv til, sociale goder. Det er jeg enig i, at det skal foregå lokalt. Der er bare det, at griber vi ind i nogle af de bestående aftaler eller love eller beslutninger, som ligger, så er vi ude på gratis.

Du sagde, at du ville have denne diskussion først, fordi den aftale, vi skal snakke om vedrørende Fredericia, den griber vi ind i nogle principper. Så havde det måske været bedst, hvis vi havde fået den aftale fra Fredericia først og set, hvilke principper den greb ind i og så få den diskussion og så gå videre med diskussionen derfra om, hvilke andre principper kan man lægge ud til de lokale afdelinger til forhandling. For det, vi ser her, og den Fredericia-aftale, som skal til diskussion bagefter, den ligger som en sort hest i skuffen.

Vi aner ikke et klap om – jeg gør i hvert fald ikke – hvad der står i den, hvilke principper den rører ved.

Så sagde du, at selvom man lagde flere beklæjninger ud til de enkelte afdelinger, så var det stadig under kontrol af forbundet. Det mener jeg, du sagde, Men så er vi jo lige vidt.

Altså den forskel, der er nu, er, at de fleste aftaler skal ind og godkendes, hvis det stadig er under kontrol af forbundet. Men det skal ikke forelægges forretningsudvalget eller hovedbestyrelsen til godkendelse. Jeg kan ikke se den store forskel.

Preben Mortensen:

Det er vigtigt at få rettet misfostæelserne med det samme. Når vi siger under kontrol – det er altså under forbundets kontrol, hvad det er man giver kompetence til, hvad man lokalt kan træffe aftale om. Det er derfor, jeg hele tiden har sagt: det er os, der udtager – som Barbara sagde – begrænsede områder, som vi siger, det kan man forhandle lokalt, så man ikke bare kan forhandle lokalt og så sige, jamen, det kan I ikke underkende.

Det skal selvfølgelig meget klart siges på forhånd, hvad det er, man laver aftaler om lokalt. Og såfremt de er enige, at det så ikke bliver underkendt.

Det er vigtigt at slå fast omkring særaftalerne, at det er medlemmer af afdelingerne, der suverænt bestemmer, hvilke krav de vil stille til særaftalerne, og det er også afdelingerne selv, der forhandler.

Så hvis forbundet meddeler, at de minimum skal opnå et eller andet, så er det en illusion i det hele taget at begynde at ind-

hente krav fra medlemmerne og sige, at afdelingen selv skal forhandle det.

Jeg går ud fra, at alle er enige om, at særaftalerne har en enorm betydning, og det er vigtigt, at medlemmerne stiller krav til særaftalerne, for her er det, det kommer til udtryk, hvad man mener, hvad det er, man vil have, hvad man er utilfreds med. Og så er det klart, at den utilfredshed, det man gerne vil have, det ligger lokalt, og det er også lokalt, det bliver forhandlet. Så er det også klart, så kan forbundet ikke på forhånd sige: Ja, vi mener, at så skal i hvert fald det opnås, for så er det klart, så er det forbundet, der ligesom tager ansvaret for, hvor langt ned kan man gå for at acceptere indgåelse af en aftale.

Jeg mener, at det er forkert, at man på forhånd fra arbejdsgiverforeningen kan sende ud, hvad man vil give, fordi det er et generalbeløb. Det er klart, at så vil det være lige så forkert, at forbundet sender ud og siger, vi skal mindst have 1 kr. For dermed bliver det udgangspunktet, dermed bliver det niveauet, hvad man skal have ved særaftaler, og det kan man ikke. Det er klart, at lønkravene må være f.eks. 10.00 kr. højere i Hjørring end de er i Fredericia, ud fra den lønforinkel, der er, og så kan vi ikke – tværtimod – vi må modarbejde, at man forsøger at standardisere særaftalerne. Det var derfor, jeg sagde, at det er i hvert fald ikke noget, vi skal begynde at sende ud omkring. Det er lokalt, man selv afgør, hvilke krav man vil stille, og man selv afgør, hvornår man mener, man kan indgå aftalen eller hvornår man siger, vi kan ikke blive enige, lad os gå videre til forbundet.

Bent Meyer:

Jeg er, modsat forbundsformanden, sikker på, at forbundet har principper og holdninger, som mange gange medfører, at vi kommer i modsætningsforhold til vore medlemmer. Og det ligger vel i sagens natur. Det er vel fordi, vi er et forbund, at vi på en eller anden måde får det store overblik, fordi vi samles og hører hinandens erfaringer, hvad der er opnået her, og hvad der er opnået der. Og det medfører jo, at vi ikke kan gå med til at lave en aftale her eller der, som muligvis kan være god på det lokale område, men som kan smitte af og få konsekvenser andre steder, og så må man sige nej til den slags aftaler, uanset hvor ærgerligt det kan være for den ene afdeling.

Det der med ferie mellem jul og nytår, hvor vi ved, at mange af vore medlemmer er sure på fagforening og forbund, fordi vi har sloget for, at det kunne man ikke, men når vi har gjort det, har det jo været med baggrund i at skabe mere beskæftigelse, al den stund vi har så mange arbejdsløse, så må vi jo prøve på at få dem i arbejde.

Jeg er bange for, at vi meget let, ved at acceptere noget sådant, kunne miste noget af den solidaritet, som vi normalt slås for at bevare. Det kan jeg ikke bare sådan lige gå med til.

Jeg er også frustreret – vi må konkretisere debatten og ikke blot nøjes med: Kan vi i princippet gå med på de tanker, som forbundsformanden her har forelagt. Det kan godt være, at vi kunne det, men så kunne det godt være, at vi kunne blive meget uenige om, hvad det er for nogle ting, som man skal kunne forhandle lokalt uden indblanding fra forbundet eller afdelingens side. Det kunne være, at det kunne komme til at strides ad helvede til, for nogle mener, at det kan vi godt tage ud, og andre vil mene det modsatte. Derfor er der mange spørgsmålstejn ved dette, som jeg i hvert fald må have mere på det rene, før jeg ville sige ja til noget sådant.

Det kan godt være, jeg er langsomt opfattende, men så vil jeg foretrække at være det fremfor bare at sige ja til noget, som jeg ikke er sikker på, at jeg forstår.

Jeg synes, Poul Erik Guldborg ramte noget meget centralt. Det er ikke nogen aftale, vi har. Det er ikke nogen holdning, der som sådan er kommet ind i forbundet. Men det står alligevel på et stykke papir fra den distributionskonference, vi havdeovre på Kystgården, at vore medlemmer skulle have løn for at aflæsse disse ting. Her ved vi også, at medlemmerne på depoterne på kort sigt er glade for, at en transchauffør laver det arbejde, men tænker ikke på, at på længere sigt betyder det, at vi bliver færre beskæftiget på depoterne – og det må vi selvfølgelig gå imod – ikke for at genere vore medlemmer på depoterne, men for at gavne vore medlemmer i det hele taget. Centralisering contra decentralisering er ord. Jamen, når Dansk Arbejdsgiverforening er så gode til at centralisere i øjeblikket, så ved vi da, at de har deres styrke med baggrund i krisen, den store arbejdsløshed, og hvad der ellers ligger. Og det medfører, at jeg må gentage, for jeg synes ikke, jeg fik noget rigtigt svar, at vi må konstatere, at vi for nærværende kun kan komme igennem lokalt ved at vi skal give nogle modydelser, og det er et svaghedstegn, og så er det muligt, at vi skal ændre holdninger til nogle forskellige ting. Jeg synes, vi har fået taget forkert hul på den debat, hvor også Poul Erik Guldborg sagde det rigtigt, men hvor der gik nogle ordvekslinger mellem Poul Erik Guldborg og forbundsformanden. Det, vi bad om på et tidligere tidspunkt, var, at forbundet havde udsendt til alle depoterne eller til afdelingerne om, at de ikke måtte lægge de 30 øre på produktionen, men at det skulle være et fast, ensartet tillæg.

Hvor depotindehaverne gjorde det modsatte og sendte det ud og sagde, giv dem 30 øre og ikke mere, men læg det for guds skyld på produktionen. Der kunne vi godt, med den tanke i baghovedet, og det kritiserede vi jo også forbundets daglige ledelse for på det tidspunkt, vi skulle have sendt ud med det samme, da vi fik det at vide, og meddelte vore afdelingsformænd på depoterne, at man skulle sørge for at lægge dem på den faste løn, som vi også havde været enige om på Kystgården, men som vi des-

være var kommet for sent i gang med, med baggrund i, at vi havde indkaldt overenskomstkrav på et langt tidligere tidspunkt.

Jeg er enig med forbundsformanden, når han siger, at rammeaftalen, som blev indgået i 1980, var god, men her kostede det også ofre, her måtte vi give modydelser. Begge parter var jo også på det tidspunkt enige, for der er jeg nemlig også enig med forbundsformanden i, at udviklingen går så stærkt, at vi dårligt har tid til at følge med. Når jeg siger det, er det fordi, jeg er ikke sikker på, at en teknologiaftale lig den, vi så i 1980, vil være god i København efter 1985. God vil den nok være, hvis vi alt andet lige kunne få de samme ting ind, men jeg er sikker på, også her vil man række ud og forsøge at gribe den krise, vi er i, med den store arbejdsløshed, vi er plaget af rundt omkring os, og kræve så store modofre eller modydelser, at vi muligvis kommer til at sige nej. Det er altså bare den korte tid, der er gået, der har medført, at det ikke er sikkert, at vi synes, at vi skal binde os til en aftale som den, vi lavede i 1980. Og den, der var god i 1980, kan muligvis blive meget dårlig i 1985.

Vi må erkende, at da vi lavede aftalen om 1.100 personers nedgang, så var det også ud fra det, at vi skulle beskæftige så mange mennesker, som overhovedet muligt. Men det er måske også en aftale, der er en medårsag til, at vi lønmæssigt stagnerede. Men det var vi sådan set ligeglade med, fordi vi mente, at de højthævede principper om at skabe arbejde for så mange som muligt, det måtte være det, vi tog hensyn til.

Det er ikke sikkert, at vi kan blive ved med noget sådant. Som sagt før, lad os prøve at få konkretiseret noget mere, for jeg kan ikke bare principielt godtage det, som her er udlagt. Jeg må vide mere om, hvad det hele drejer sig om.

Preben Mortensen:

Jeg må ærlig talt sige, at jeg forstår ikke den form for argumentation.

Bent Meyer siger, at det er ofte, vi er i modstrid med vore medlemmer, selv om de ønsker at få ændret nogle ting, afviser vi det. Det gør vi ud fra nogle principper og nogle holdninger. Det vil sige, at det er ikke aftalens indhold, der skal bestemme vore holdninger. Det er vore holdninger, der skal bestemme aftalens indhold. Så kommer jeg her med et forslag, hvor jeg beder om en holdning og dermed, at vi diskuterer principperne først, fordi det må så være afgørende for, om vi kan godkende aftalen.

Nu siger man, jamen, det er ikke konkret nok. Næh, vi vil have aftalen, så vi kan se på det. Jamen, det var netop sådan, at hvis vi lagde aftalen frem, så var det en diskussion om den. Hvor man omkring den konkrete aftale sagde, det var årsagen til, at vi kunne godkende den. Jamen, det kan ikke bare være aftalens indhold, vi hver gang

sidder og siger, at den har et indhold, der gør, at vi kan godkende den.

Forretningsudvalget må lægge en linie, som er årsagen til, at vi siger ja eller nej til aftalerne. Og den daglige ledelse har i denne situation fundet, også på baggrund af Fredericia aftalen, at den diskussion, vi har lagt i hovedbestyrelsen, den måtte vi tage forud for forretningsudvalget, fordi nu lå der en aftale, som kunne gøre, at vi kom i en diskussion om, hvorvidt vi kunne acceptere, at der kunne ændres på disse ting. Det nytter altså ikke noget, at man siger, at man ikke vil diskutere principper, før der er noget konkret. Den går altså ikke. Der er blevet bedt om, at forretningsudvalget tager stilling til, om vi kan gå ind for nogle ændringer omkring aftaleforholdene. Det må være det, vi klarer først.

Derefter kan vi derudfra sige – jamen, det er altså den holdning, vi har til den måde, man laver aftaler på.

Bent Meyer siger, at når Dansk Arbejdsgiverforening centraliserer, og hvis man kommer igennem med noget lokalt, så er det fordi man må give modydelse, og det har man også måttet i København. Jamen, det ved vi da, at det er betingelserne for at lave lokalaftaler, det ved vi alle steder. Og lige så rigtigt eller forkert, det var i København, lige så rigtigt eller forkert er det selvfølgelig også i provinsen. Men ligesom vi i den mandlige eller i den kvindelige afdeling i København kunne lave aftaler med modydelse, må vi da sige, jamen, det må resten af landets afdelinger da også have mulighed for, hvis de mener, det er rigtigt at gøre det. Det må vi selvfølgelig være enige om. Prisen, det er vel ikke noget, vi her kan sidde ensidigt og sige, vi mener, prisen er for høj. Det er klart, det er altid en vurdering, der ligger i afdelingen. Men jeg har altså ikke den frygt for, at det hele bare kører skævt. For, som det er sagt, og som du selv var inde på omkring depotkonferencen, hvis vi der har vedtaget f.eks., at vi skal afskaffe produktionstillæg, for det giver et dårligt arbejdsmiljø, folk løber stærkere og får fysiske gener osv., så bør vi gå over til, at det i stedet for bliver en høj, fast løn.

Så er det ikke længere den enkelte afdeling, der selv afgør det. Så bliver det ikke længere lagt op til afdelingen, at de gennem deres forhandlinger skal sørge for at få det afskaffet. Så er det et krav, der naturligvis er centralt, og så er det forbundet, der forhandler det. Og det har jeg hele tiden sagt. Det er stadig os, der vurderer, hvad der fortsat skal lægges centralt og forhandles centralt, hvad der skal gives ret til at forhandle lokalt. Jeg mener ikke, der kan være tvivl om, at det ikke bare er overladt til afdelingerne, at de kan forhandle, hvad de vil. Det bliver meget nøje præciseret fra hovedbestyrelsen, hvad det er, man kan aftale.

Bent Meyer:

(for en kort bemærkning)

Jeg synes, forbundsformanden skal holde op med at være så skråsikker. Nu kan han selvfølgelig godt være skråsikker, hvis jeg havde sagt det, som formanden gentog. Men det har jeg ikke sagt. Jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at vi skulle vurdere aftalens indhold, men aftalen og konsekvenserne af den. Det var det, der gik i mit indlæg, og ikke det, du sagde.

Jeg er, ligesom du, enig i, at man selvfølgelig skal have lov til at lave lokale aftaler og give modydelse, men det, jeg bare også understregede, var, at 1980 kan have været et godt år, hvor 1985 kan være dårligt, og det skal bare med ind i overvejelserne.

Preben Mortensen:

(for en kort bemærkning)

Jamen, du sagde, du ikke kan tage stilling til dette, før det bliver mere konkret. Hvad er det mere konkret, du så vil have?

Bent Meyer:

(for en kort bemærkning)

Det sagde jeg også, forbundsformand. Og det, jeg vil vide – for jeg kan ikke bare sidde her og give tilsagn om principielle linier – om der så skal komme nogle ting, hvor du eller andre mener, at det er nogle ting, vi ikke kan acceptere, vi har givet ud, hvor jeg mener det modsatte eller ej. Derfor må vi lukke op for den debat også.

Thomas Olsen:

Det lød, som om Holger mente, at man kunne undgå at få aftaler ind, der strider mod forbundets holdning, hvis man på forhånd forsøger at ændre forbundets holdning.

Der er vel ingen, der vil modsige mig i, at Fredericia afdeling gennem årene har forsøgt at ændre forbundets holdning, og det vil de også gerne forsøge i dag.

Med hensyn til frustrationerne med at få godkendt aftaler, der kan jeg netop nævne ferieafviklingen, hvor vi gennem et par år har set muligheden for både at tilgodese medlemmernes tarv og også at tilgodese beskæftigelsen i området. Så det er altså frustrationer omkring nogle aftaler, hvor man tydeligt kan se, at der kan være nogle lokale fordele i at indgå visse aftaler.

Lone Christensen:

Jeg vil ligesom godt vende tilbage til Prebens vurdering af, hvad der er muligt med en lokal arbejdsgiver, som ikke er muligt, hvis Arbejdsgiverforeningen og forbundet skal ind i det.

Hele debatten og indstillingen fra den daglige ledelse bygger jo på den vurdering, at der er større muligheder ude lokalt for at lave nogle aftaler, fordi lokale arbejdsgivere godt vil bevæge sig nogle steder hen, hvis det ikke nødvendigvis var sådan, at de to hovedorganisationer skal med. Jeg er helt enig i Prebens vurdering af, at der ligger sådanne lokale muligheder med de lokale arbejdsgivere. Derfor synes jeg og-

så, det er en principbeslutning, vi skal træffe om, at vi vil lukke op for større lokal ansvar og beslutninger. Og så kan vi definere, hvilket område det skal være på senere.

Noget andet, som er vigtigt i dette, er, at selvfølgelig er vor debat baseret på, at hvis vi når frem til en enighed om, at vi i princippet godt vil lukke op for større lokalt ansvar blandt vore folk, ja, så må vi selvfølgelig have samme tilkendegivelse fra arbejdsgiverne. Det er da helt klart. Det er det, det bunder i.

Jeg vil godt lige sige én ting. Det var Holger, der ligesom spurgte, om det, jeg gav udtryk for, da jeg havde mit første indlæg, var, om vi havde forhindret virksomheders udvikling.

Næh, det var ikke det, jeg mente, at vi hindrede virksomhederne i at have nogle udviklinger. Men det, jeg ligesom mente, var det, Thomas pegede på med et eksempel i sidste omgang, at der sker nogle udviklinger på virksomhederne, og vores lokale folk er måske en gang imellem meget begrænsede i at lave aftaler, der nok overholder vore linier, men som vi alligevel ikke vil godkende, fordi nogle af enkelthederne i aftalerne, vil vi ikke acceptere bliver placeret der og der. Vi forhindrede måske nogle gange lokale aftaler, der overholder vore overordnede linier, selv om de er tilpasset selve virksomhedens hverdag og udvikling.

Anker Skjødt:

Ja, jeg vil ligesom prøve at holde fast i dette TRANS og bruge det som eksempel. Det er da rigtigt, at vi på distributionskonferencen diskuterede TRANS og aflæsning af disse biler, men inden vi kom på distributionskonferencen havde vi jo udsendt et cirkulære, der sagde, at dette arbejde var vores. Det var altså forbundets officielle holdning.

Efter konferencen udsendte vi igen et cirkulære, der sagde at dette arbejde var vores og kun måtte udføres af vores medlemmer. Og nu fortæller Poul Erik så, at de har lavet et rundspørge – og al respekt for det – men der kommer altså nogle meldinger tilbage, hvori man meddeler, at TRANS bl.a. læsser af.

Baggrunden for, at vi indtog den holdning, at vi sagde, at det var vores arbejde, var jo netop, som det er blevet sagt, den beskæftigelsesmæssige situation, og vi følte, vores medlemmer så kortsigtet på det.

Vi har aldrig i forbundet set en aftale gående på, at man har aftalt med depotindehaverne, at TRANS læsser af.

Det, vi lægger op til nu – større suverænitæt i aftaleforholdene, større ansvar for afdelingerne – kunne måske indebære, at vi fik nogle aftaler ind, der sagde, at på det og det depot havde TRANS-vognmanden lov til at læsse af, mod at man sikrede beskæftigelsen, således at beskæftigelsen var bevaret.

Så havde vi altså lidt hold i det. Det har vi ikke nu. Nu får vi først en sag i det øjeblik,

der er en mand, der bliver jaget fra depotet på grund af, at TRANS-vognmanden overtager nogle funktioner.

Derfor mener jeg, det er vigtigt, at vi får lov til at prøve – og vi taler om nogle principper – at vi får lov til ligesom at prøve at lægge den suverænitet og ansvaret ud for at indgå sådanne aftaler, uden at vi, på grund af vores principielle holdning til, at det er vores arbejde, skal sige til afdelingen: Det vil vi ikke acceptere.

Men hvis man derude kunne blive enige om at lave en aftale, der kunne sikre, at der på depotet skulle være så og så mange mennesker, uanset om TRANS-vognmanden læssede af eller på – eller lod være med det – så var vi nået et skridt videre.

Poul Erik Guldborg:

I slutningen af 1980 indsendte Fredericia afdeling en forespørgsel til forbundet, om man havde lov til at gå væk fra det der med, at en ferie skulle holdes i en hel uge ad gangen.

Da blev der svaret i Prop & Kapsel i 1981, at man skulle holde ferie i hele uger, under forudsætning af, at man havde oparbejdet dage nok til at holde i hele uger. Hvis det er sådan noget, man vil væk fra, skal man holde sig til ferieloven, og så lader forbundet være med at udsende cirkulærer af den slags. Er det den vej, man vil hen? At de sager, hvor der er noget lovgivning, ferieloven f.eks., at der har man lov til at lave nogle aftaler på den lokale arbejdsplads, der ikke forringer ferieloven. Det har man jo lov til. Men så er det, at vi sender et cirkulære ud, der dikterer sådan og sådan. Og da binder man så de forskellige afdelinger. Er det sådan noget, man vil væk fra?

Ganske kort indenfor TRANS igen. Det fremgik også ganske tydeligt af den konference, vi havde, at inderst inde ville de hellere have, at TRANS selv læssede af. Fordi de syntes, det var urimeligt, at de skulle sendes hjem fra en tur.

Hvad der også fremgår af de spørgeskemaer, vi har sendt ud, er, at vi har kun fået tilbagemeldinger om to depoter, hvor man får overtidsbetaling. På alle andre depoter får man det ikke. Det er altså åbenbart nogle skuffeaftaler, man har gået og lavet rundt om på de forskellige depoter. Og der kan være en vis fare ved at løse for meget ud til selvbestemmelse i afdelingerne. Der er da mange steder, hvor det kunne være godt at få noget mere, men der er også mange områder, hvor man skal passe gevaldigt på. Og det der med at styrke de små afdelinger, det kan også være farligt, fordi jeg er bange for, at hvis man løser for meget ud til de små afdelinger, f.eks. overenskomstmæssige eller andre ting, at så vil vi få et ragnarok uden lige her.

Thomas Olsen:

(for en kort bemærkning)

Jeg vil lige sige, at i min tid som afdelingsformand i Fredericia – dvs. siden september 1980 – da har vi ikke stillet spørgsmål

til forbundet om afvikling af ferie som enkelt dage, og jeg mener heller ikke, jeg har set nogen brevveksling omkring dette. Det, vi på et tidspunkt spurgte om, var, om bestemmelsen om, at ferien ikke kunne afvikles mellem jul og nytår, var faldet ud af overenskomsten, fordi den ikke stod der mere. Det er det eneste, vi har stillet spørgsmål om.

Og vi ønsker bestemt ikke at ændre politikken om ferieafviklingen med hensyn til enkelt dage. Det er fortsat vor opfattelse, at man skal følge forbundets cirkulære omkring afviklingen af vinterferie.

Holger Foss:

Med risiko for, at det også bliver pointeret, at jeg heller ikke forstår, hvad det handler om, så tager jeg altså ordet alligevel. Jeg vil have noget at vide om, hvad det er, man påtænker. Og hvis jeg ikke får det at vide, så er jeg altså kommet til det standpunkt, at så siger jeg nej til dette.

Og så er det jo altså, at forståelsesproblemerne begynder at vokse igen.

Der skal ikke herske nogen tvivl om – det var der en lille misforståelse om – at naturligvis skal provinsens afdelinger have den samme ret til at indgå lokale aftaler, også om de indeholder modydelse, fordi der vist nok stort set er enighed om, at man kan ikke få nogle aftaler i dag, uden at der er en eller anden form for modydelse. Det, det handler om, er altså stadigvæk, at da man ikke ved – jeg ikke ved – hvad det er, man vil, og jeg får efterhånden også fornemmelsen af, at den daglige ledelse heller ikke ved det – så er det jo meget svært at skulle sidde og tage stilling til noget principielt om afgivelse af suverænitet. Og derfor trækker man naturligvis fra skeptikernes side nogle dramatiske ting frem om, hvad det er, man er bange for.

Thomas gør opmærksom på – og det har han ret i – at han og afdelingen gennem årene har forsøgt at ændre forbundets holdning til visse ting. Det var foranlediget af, at jeg sagde, at udvejen måske var, at man i forbundet i nogle henseender kunne ændre holdning. Jeg erindrer – og det er for at komme tilbage til det, Bent Meyer var inde på – at lokale aftaler kan skade andre, mens de gavner der, hvor de er lavet. Og da kan det gavne 10 mennesker i en afdeling, og da kan det skade hundredvis af mennesker i en anden afdeling. Og det overordnede hensyn, der skal tages der, det kan man fandeme ikke pålægge den afdeling, hvor det gavner de 10 mennesker. Det ville være urimeligt at pålægge dem det ansvar. Det ansvar må påhvile forbundet, som er den organisation, som samler afdelingerne. Jeg erindrer noget med en rengøringsaftale fra Fredericia, der var stor panik om hos os, fordi den ville gavne i Fredericia, jamen – den ville være til ubodelig skade i København.

Det er også vor opfattelse – det har Bent vist tidligere været inde på – at når man laver en sådan, man kan vist kalde det en demokratiseringsproces, og det er jo meget

tiltalende, når man laver noget sådant på dette plan, så er det helt givet, at hos en afdeling af vores størrelse, hvor hver enkelt tillidsmandsområde i mange henseender er større end i en provinsafdeling, da vil det få de følger, at de vil have den samme suverænitet ude på arbejdspladserne i de enkelte tillidsmandsområder. Det har vi lige haft et skrækeligt eksempel på – forbundsformanden var med på vores generalforsamling, hvor det meste af tiden blev brugt til at diskutere det – hvor distributionen på Carlsberg op til overenskomstforhandlingerne havde lavet en aftale om, hvordan man skulle rationere øllet, mens Tuborg lavede den anden. En suverænitetssafgivelse her ville betyde, at sådanne to ens afdelinger, men på hvert sit bryggeri, meget vel kunne have to forskellige aftaler, som ville være totalt ødelæggende for organisationens holdning og linie som helhed.

Må jeg nævne et eksempel, som Fredericia afdeling ikke har haft indflydelse på, men som alligevel er et godt eksempel.

Vi er lige blevet stillet overfor på Tuborg – og så kommer det også på Carlsberg, det ved vi – der er vi blevet stillet overfor, at de vil ødelægge vores vikarformandsordning. De vil ikke mere have formandsvikarer, det er dem, man så udnævner til formænd. Man vil tage dem, hvor det passer dem osv., osv. Og der henviser man til, at man vil prøve på at få en ordning ligesom i Fredericia. Jeg skynder mig at gentage, at det er ikke noget, som Fredericia afdeling har haft nogen som helst indflydelse på, fordi det var sådan, bryggeriet startede. Det vil man nu overføre her. Det kan lige så vel ske ved, at man laver en aftale et eller andet sted, og vi vil få forbandet svært ved – for ikke at sige, at det bliver umuligt – at forhindre, at bryggerierne laver sådan noget med os.

Men altså, jeg må forlange, at hvis jeg skal sige ja til dette, så må jeg have at vide, hvad det handler om. Og det kan godt være, at jeg er tykhovedet, men så deler jeg i hvert fald den tykhovedethed med andre – og det trøster mig lidt.

Preben Mortensen:

Ja, jeg har svært ved at forstå, hvad det er, man vil have at vide. Lad mig give et eksempel. Omkring arbejdsfordelingsaftalen ændrede forretningsudvalget sin beslutning på et tidspunkt og sagde: Vi accepterer ikke at godkende nogle arbejdsfordelingsaftaler. Grundlaget var så ændring i dagpengeloven osv. Men vi sagde da ikke, da vi tog den beslutning: Jamen, vi skal først have en aftale at se – hvad det er, det drejer sig om.

Nej, det var da en principiel beslutning, vi tog, fordi vi ikke fandt, at arbejdsfordelingsaftaler var noget, vi kunne leve med, på baggrund af de ændringer, der var sket. Nu kommer vi og siger: Vi vil gerne have en stillingtagen til, om vi kan acceptere, at afdelingerne lokalt kan lave aftaler, uden underkendelse fra hovedorganisationens

side. Vi har forklaret hvorfor, men samtidig også sagt: Vi er enige i den betragtning, der er kommet fra Barbara Kryger om, at den skal være veldefineret, og den skal være klart afgrænset. Det er en stillingtagen til forslaget, der er kommet frem her. Det er en markering. Men så siger I, jamen, den daglige ledelse ved det ikke selv. Jamen, jeg sagde jo udtrykkeligt: Vi har ikke på forhånd sat os ned og sagt, hvad det er for nogle afgrænsninger, der skal ske. De må ske efter en diskussion i hovedbestyrelsen, ved argumenter for og imod, hvilke konsekvenser det kan have, at vi f.eks. giver afdelingerne ret til at forhandle bestemte spørgsmål og afslutte dem lokalt. Det må være en afvejning for og imod i hvert enkelt tilfælde, som vi naturligvis ikke har siddet og gået igennem sammen.

Og jeg sagde også, at jeg synes, det ville være forkert, hvis vi kom og sagde, jamen, det er godt, nu er vi gået med på den, vi er principielt enige om at gøre det, så vil vi gerne stille forslag om dit og dat. Vi har ingen forslag til præcis, hvad det skal være – det mener vi skal være efter en diskussion, både i forretningsudvalget og i hovedbestyrelsen om, hvad det er for nogle områder, der kan lægges ud og klares lokalt. Vi har kun observeret, at der er en tendens til, at hvis man vil have noget mere på aftalerne, og hvis der skal være mulighed for at tilfredsstille medlemmerne, så skal det ske lokalt, og når vi så konstaterer, at det må ske lokalt, finder vi det også rigtigt, at vi kan lægge mere kompetence og ansvar ud omkring de aftaler, der bliver lavet. Der er ikke noget under dække af, at vi så kommer og siger, så er I bundet på grund af det. Det er kun at tage stilling til princippet, derefter skulle vi tage diskussionen om, hvad det var, man kunne forestille sig, at man skulle have ret til at aftale lokalt – og derefter kunne vi så komme videre omkring proceduren ved overenskomsten osv., osv.

Bent Meyer:

Det blev ikke lettere. Jeg ville selvfølgelig gerne være med på alle de ting, som kunne være en fordel, ikke kun for os, men i særdeleshed for alle vore medlemmer. Men jeg kan ikke se, hvordan det kan blive i denne situation. Jeg tror også, at tidspunktet er meget ugunstigt for os at skulle ind i den praksis, som er så revolutionerende efter min mening, som den er blevet lagt ud her. Jeg kan ikke se, hvor små situationerne kan blive, uden at de alligevel har en vidtrækkende betydning.

Og der vil jeg gerne nævne enkelte ting på depotområdet, hvor situationen bliver endnu værre, fordi det er en formand for en af vore afdelinger, som er ansat på et depot, for her ved vi, at vore medlemmer mange gange går med til noget, som de kalder frivilligt, men det er det, jeg kalder for frivillig tvang. Hvis du ikke vil med på det, så er det ud, kammerat, ellers bliver det set dårligt til dig.

Men sådan noget som TRANS, det har vi

vel diskutere, at det stadig er vores arbejde, selv om vores medlemmer hellere end gerne så, at det var TRANS, der gjorde det. Jeg er sikker på, at vore medlemmer i dag, med mere eller mindre glæde, omdeler 30 stk.'s kasser til henholdsvis 12 og 10 stk's og sælger dem og laver det på overtid, uden at de får overtid, og uden at de skal lave det andet arbejde.

Jeg ved, at vi har aftaler på lokalt plan om, at de kun må sælge 45 kasser, såfremt de har plads til dem på vognen, og det har de aldrig, for de har altid fuldt på, men alligevel sælger de masser af tomme kasser til deres kunder. Det er måske en lille ting, men den har meget vidtrækkende betydning for os. Er det også tilladt at lave det lokalt?

Men det kan Preben selvfølgelig ikke svare på nu, det er jeg godt klar over, for det er noget, vi senere skal diskutere.

Jeg kan bare ikke se, at vi får mulighed for at diskutere os frem til enighed, for der er så mange afdelinger os imellem, der måske ikke har de samme problemer.

Når så Preben siger noget om, at HB skal i hvert enkelt tilfælde acceptere, om det kan forhandles lokalt eller ej – er det så hver gang, der kommer en afdeling og siger: Du, jeg har et problem, det vil jeg gerne forhandle, må jeg forhandle det lokalt? Og hvis de så bliver enige på bryggeriet, så er vi ikke gået imod eller ej. Så er der noget der, som jeg ikke rigtig forstod.

Jeg ved rent konkret, at der er medlemmer på depotet, der ikke holder ferie, men får penge for deres ferie. Vi kan bare ikke få at vide, hvem det er. For depotindehavererne kan ikke, som de siger, skaffe »kvalificerede medhjælpere«. De tænker ikke på, at de selv i sin tid har været nybegyndere og kunne heller ikke bære kasser af, men ville selvfølgelig hellere undvære ferie og få den betalt – og så få lov til at holde ferie. Der er så mange uhyrligheder på vore depoter, som vi ikke gør os klart. Jeg tror nok, man ved lidt mere i provinsen, end man ved her inde i København. Det er ganske forfærdeligt.

Så derfor må jeg sige, stadigvæk, så kan det godt være, man bliver træt af det, men vi må have mere at vide, før vi kan give en blank accept. Jeg synes, det ville være åndssvagt bare at acceptere principielt, det er vi enige om, men jeg tror nu ikke for øvrigt, at der kan findes nogle punkter, og så er vor tilslutning jo sådan set ligegyldig.

Lone Christensen:

Det var til dig, Holger. For at forstå det, du siger. Hvis vi træffer sådan en principbeslutning, så er du bekymret over, at effekten går videre ud på jeres lokale arbejdspladser hos den enkelte tillidsrepræsentant.

Men jeg mener ikke, at en sådan principbeslutning vil gribe ind i, at den lokale afdeling vil være det sted, hvor en lokal aftale skal godkendes eller forkastes.

Vores principbeslutning her går på at overlade noget mere ansvar til den lokale afdeling. Ansvar overfor at sige ja og nej.

Vi vil da ikke lukke op for, at man ude lokalt på arbejdspladserne blandt tillidsfolkene kan indgå aftaler, uden afdelingernes godkendelse.

Holger Foss:

(for en kort bemærkning)

Ja, jeg ved godt, at den aftale, der eventuelt bliver lavet her, ikke gælder sådan, som Lone siger. Det, jeg har talt om, det er, at en sådan aftale får en afsmitning. Når vi vil aflægge en beretning i vores forretningsudvalg om, hvad der er foregået her, og vi går ud fra, at så er det blevet vedtaget under en eller anden form med denne afgivelse af suveræniteten fra forbundet ud til afdelingerne, så er det klart, at så vil ikke alle tillidsmænd, men visse tillidsmænd med det samme sige: Hejsa, den er go', så kører vi vores eget løb.

Hvor vi har brugt år – jeg har faktisk ikke bestilt andet med passende mellemrum i 25 år end at gøre vores tillidsrepræsentanter opmærksomme på, at de udgør en helhed og ikke bare sidder og repræsenterer den lille Hassan med de skæve ben et enkelt sted, men at de skal træffe beslutninger for hele afdelingen. Det bliver gennemhullet, hvis vi laver det her. Og derfor så øges min modstand imod det.

Preben Mortensen:

Altså, det er klart, at der kan kun gives kompetence til afdelingerne. Hvis det gør, at tillidsmændene i København misforstår dette og siger, så skal de også have det, det kan vel ikke være afgørende for, hvorvidt forretningsudvalget og hovedbestyrelsen synes, princippet er rigtigt. Altså, hvis det får nogle konsekvenser for tillidsmændens opfattelse – det kan vi jo ikke sidde her og hæfte for, fordi der findes f.eks. også 6 tillidsmænd på Ceres i Århus eller 5, som så siger, så mener vi også, vi skal have det. Det er jo klart defineret, at det er afdelingens ansvar, og det er afdelingen, der får ansvaret til, såfremt man kan opnå enighed, at lave aftaler, som ikke kan underkendes.

Det mener jeg ikke kan bruges som argumentation for, at så kan tillidsmændene gøre det, fordi i dette tilfælde er det jo klart, at på en stor virksomhed kan man jo normalt ikke et sted lave en aftale, uden at det har konsekvenser andre steder, og uden at det skal godkendes samme sted. Men normalt vil jo en afdelings aftaler have konsekvenser for hele virksomheden, og derfor – og sådan må det være – kan man ikke afgive kompetence fra forbundet andet end til afdelingerne, og så må afdelingerne selv afgøre, hvor de så vil placere deres ansvar, f.eks. som i København, der har man en anden struktur, end man har i provinsen. Og det er klart, det må afdelingen så selv afgøre, hvorvidt man fortsætter med den eller om man vil have en anden struktur.

Jeg ved ikke, om det har noget formål at fortsætte debatten. Der kan være to ting. Der er jo nogle, der ikke har tegnet sig ind. Og det, jeg ligesom kan fornemme på nogle

af dem, der har haft ordet nogle gange, det er, at man ikke mener, at man er sikker på, at man har forstået, hvad det er, den daglige ledelse ønsker at lægge op til. Det er heller ikke i den daglige ledelses interesse blot at presse nogle ting igennem. For det er klart, at hvis vi taler om, at vi vil lægge større kompetence ud, og dermed også taler om en organisation, der ønsker at videreføre nogle demokratiske rettigheder, først i kredsene, og så i afdelingerne, så må vi selvfølgelig have klaret af, at alle i forretningsudvalget er klar over grundlaget for disse principper.

Forslaget er stillet, og jeg er enig og mener, konklusionen må være, som det er kommet fra Barbara Kryger, at vi kan påbegynde noget sådant, at det bliver klart bestemt og afgrænset i, hvad der kan indgås af lokalaftaler.

Jens Olsen:

Jeg kom her til formiddag, og jeg må indrømme, at lige siden i sidste uge, da jeg fik indkaldelse til dette her, da har jeg spekuleret en del på, hvad det gik ud på, og så har jeg med interesse lyttet til de forskellige indlæg, der har været i dag. Men jeg må indrømme, at jeg er ikke blevet ret meget klogere. Det vil sige, at jeg stadig er meget betænkelig over det forslag, der ligger. Jeg kan ikke se, at det kan ændre noget på de forhold, vi har nu. Jeg mener, vi i forvejen har suverænitet i afdelingen til at forbedre de aftaler, vi har. Jeg har i hvert fald ikke fået underkendt nogle aftaler endnu.

Om det kan give større ansvar osv.? Nej, det kan give det modsatte. Det kan f.eks. give det, som vi har oplevet det sidste par dage, at der kom en flok medlemmer og sagde: Kan vi ikke indføre deltid? Og det er meget rart at have en hovedoverenskomst, der siger, der er 40 timers arbejdsdag.

Preben Mortensen:

Hør nu her. I denne debat har man sagt, hvad man mener, der kunne være af negative tendenser med hensyn til, hvad medlemmerne gerne vil. Det bruger man som eksempler for ikke at ville diskutere og være betænkelige ved princippet. Der er også nævnt nogle, hvor der var fordele ved det, og der er nævnt nogle eksempler på, hvilke muligheder vi har for at komme igennem med nogle ting lokalt.

Jens! Det ville da ikke i en situation, hvor vi talte om, at man kunne lave lokalaftaler, være op til afdelingen at afgøre, hvorvidt man indførte deltid eller ej. De ting ville der da ikke blive ændret ved. Det er sagt klart, at de generelle ting stadig er op til forbundet, og at det var meget velafgrænset, hvad der kunne overgå til lokalafalterne.

Det nytter ikke noget, at man trækker nogle eksempler frem og siger, det kan have de og de her konsekvenser. Nej, det bestemmer hovedbestyrelsen, om det kan have de konsekvenser eller ej. For det er dem, der fastsætter, hvad der må aftales lokalt og hvad ikke.

Jens Olsen:

Jeg mener stadigvæk, hvad jeg sagde før, at det er en farlig situation, og jeg er stadig meget betænkelig ved det. Jeg vil også gøre opmærksom på, at der står tilfældigvis i hovedoverenskomsten, § 3, at aftaler om særlønninger skal afsluttes under medvirken af Bryggerforeningen, og jeg mener ikke, at vi lige pludselig midt i en overenskomstperiode forhindrer denne aftale, så den tror jeg altså ikke på.

Holger Foss:

(for en kort bemærkning)

Ja, nu har Preben lige sagt – det var sådan set ikke det, jeg havde en kort bemærkning til, men jeg må tage det med alligevel. Nu har Preben lige defineret en enkelt ting: at det selvfølgelig ikke gjaldt sådan nogle ting som at gå og lave om på arbejdsfordelingshistorier osv., osv. Jamen, herregud, det er jo sådan noget, vi har siddet og efterlyst den ene gang efter den anden, hvad det er, der eventuelt skal gælde. Og så får man altså at vide, jamen, det er noget, hovedbestyrelsen altså skal kigge på og alt det sjov. Jeg synes jo nok, at den gode, gamle regel om, at forretningsudvalget prøver på at samle sig om nogle ting og så komme med en indstilling overfor hovedbestyrelsen, at den skal ikke antastes. Og må jeg så ikke sige, at jeg føler mig noget forbavset over, at det ikke er nogen argumentation at komme med, den, jeg kommer med – hvor Preben siger, at det selvfølgelig kun gælder afdelingerne i forhold til forbundet. Ja, det ved jeg godt, at det gælder. Men det er vel ikke unormalt, at man forsøger at overskue følgerne af sin stemmeafgivning, og følgerne af en stemmeafgivning for Københavns mandlige afdelings vedkommende til gunst for en suverænitet fra forbundet til afdelingerne er vi sikre på vil få en afsmittende virkning hos visse tillidsmænd, der vil køre deres eget løb ude på arbejdspladserne. Du har siddet tilstrækkelig længe i Københavns mandlige afdelings forretningsudvalg til at vide, at vi gang på gang har måttet understrege overfor vore tillidsmænd: I repræsenterer ikke alene jeres lille afdeling. I repræsenterer hele afdelingen, det må I tænke på, når I skal tage stilling til et eller andet.

Så derfor synes jeg, det er en helt relevant argumentation, jeg her kommer med. Og det synes jeg i øvrigt, at jeg selv afgør.

Preben Mortensen:

(for en kort bemærkning)

Jeg synes, Holger, du lagde noget andet i det, jeg sagde. Jeg sagde, at på baggrund af denne beslutning, hvis tillidsmænd i København misforstår den, kan det vel ikke afholde os fra at træffe en beslutning, vi synes er rigtig. Og derfor mener jeg ikke, at det i sig selv, på baggrund af, at man misforstår nogle ting hos tillidsmændene i København, kan være det argument, der afholder os fra at træffe en beslutning, som vi synes er rigtig. Det var det, jeg sagde.

Barbara Kryger:

Jeg er enig i Prebens konklusion. Jeg er det, fordi jeg mener, at det næsten er den eneste mulighed for at komme ud af den nuværende fastlåsning, vi er i. Ikke fordi jeg tror, at vi kan opnå overdådige resultater, men fordi jeg tror, der er nogle muligheder lokalt, som vi ikke har nu – også fordi jeg tror, at de meget store spørgsmålstegn, forbundet og dermed også afdelingernes medlemmer en gang imellem sætter ved, hvad de skal bruge organisationerne til, de kunne måske formindskes noget.

Fordi, en gang imellem føler medlemmerne altså, at vi ikke handler i deres interesse, men at vi knalder dem oven i hovedet med nogle principper, som de simpelthen ikke kan forstå.

Der kan nævnes en del eksempler. Et af de tydeligste eksempler fra den kvindelige afdelings side er ferietilrettelæggelse, hvor vi har haft store problemer med at forklare, hvorfor vi ikke kunne imødekomme ønsker, som f.eks. kunne have medført et bedre familieliv.

Bent Meyer:

Jeg mener, at det er forkert, når forbundsformanden prøver på at drage paralleller mellem de københavnske afdelinger og så f.eks. tager Ceres, hvor de også har 6 tillidsmænd. Det er nu altså én gang ikke det samme. For det første er afdelingernes størrelse forskellig, hvilket ikke har en uvæsentlig betydning. Og så vil jeg altså, uanset om vores tillidsmænd misforstår eller ikke misforstår det, som der er ved at blive lavet her, så har det intet med misforståelser at gøre. De vil, nogle af dem, naturligvis se en mulighed for at presse igennem, at de også må få en større suverænitet til f.eks. at lægge afspadseringen uden for de perioder, som vi nu engang har sat fast, fordi det giver dem den største beskæftigelse, og vi holder ferieafløserne længere inde.

Det ved vi jo, at vi har hundredvis af medlemmer på bryggerierne, der gerne ser, ikke alene, at den afspadseringsordning helt forsvinder, men også, når den endelig skal være der, så vil de gud død mig også have lov til at afspadserer i sommerperioden, hvad jeg sådan set godt kan forstå, at man gerne vil have fri, når det er godt vejr. Men så har det altså ikke den virkning, som vi har indført afspadseringsordningen for, og så er det hele noget illusorisk, og det må vi hele tiden passe på. Og det er jo rigtigt, når Barbara siger, at vi har slået mange mennesker oven i hovedet, også med ferien. Der er jo mange mennesker, der gerne vil have 4 ugers sommerferie og 1 uges vinterferie.

Vi slog dem oven i hovedet, og mange er sure, men jeg nægter at tro, at flertallet er sure på os, for flertallet kan altså stadig se den fordel, der er ved, at vi skaffer så mange af vore kammerater i arbejde som muligt. Og det har vel også noget med solidaritet at gøre.

Jeg vil gerne have, hvis man skal gå så

langt ud i denne debat, så vil jeg gerne slås i hovedet og smides ud, hvis ikke man skal forsvare de arbejdsløse og prøve på at skaffe dem i arbejde og så undvære den uges ferie om sommeren og tage den om vinteren, hvis det kan gavne nogle, der så har længere arbejde.

Hvis det medfører, at nogle ikke ryger på røven for den her 9 måneders grænse, eller hvad fanden det ellers hedder, hvis det kan hjælpe nogle at have det på den måde, så vil jeg blive ved med at have det synspunkt.

Men jeg kan for øvrigt ikke gå ind for den konklusion, som Barbara skitserede, og som forbundsformanden i øvrigt tilsluttede sig. Jeg stiller mig stadigvæk tvivlende. Jeg kan ikke, bare for det, der er sagt her i dag, acceptere det.

Det er konklusionen.

Jytte Hansen:

Ja, det er altid svært, når der skal tages principielle beslutninger om noget nyt. Men jeg vil i hvert fald som Barbara godt gå ind for afgrænsede områder, og jeg vil sige, at jeg godt kan forstå, at Bent og Holger siger, at der kan blive nogle problemer omkring tillidsmændene i København. Vi har det jo i hvert fald sådan i kvindelig afdeling, at når der kommer aftaler ind, så er det under forudsætning af organisationernes godkendelse. Og de der afgrænsede områder, som vi muligvis når frem til, hvis vi tager en principiel beslutning her, der kan man jo så fortsat skrive under forudsætning af fagforeningens godkendelse. Det vil vi i hvert fald gøre i kvindelig afdeling. Det er helt sikkert.

Men jeg vil godt spørge forbundsformanden: Hvis vi tager den principielle beslutning her, betyder det så, at hvis man ikke når frem til enighed om nogle afgrænsede områder, bortfalder så den principielle beslutning?

Preben Mortensen:

Beslutningen betyder kun, at vi kan give ret til lokalt begrænset at kunne indgå aftaler, som ikke underkendes af hovedorganisationerne. Om der i det hele taget bliver en, det ved jeg ikke. Men jeg har nævnt et eksempel, hvor jeg i hvert fald har forestillet mig, at hvis vi skulle komme videre, var vi nødt til at gøre det lokalt. Det omtalte jeg omkring teknologiaftalen. Jeg tror, at der måske er nogle andre ting, som kan bringes ind. Det er klart: Aftalen eller vedtagelsen går kun på, at hovedbestyrelsen kan lægge kompetence ud til afdelingerne. Hvilken form for kompetence, det afgør hovedbestyrelsen også selv.

Poul Erik Guldborg:

Man har jo haft flere eksempler, hvor hovedbestyrelsen har vedtaget at lægge noget ud til afgørelse i afdelingerne.

Man kan tage den sidste arbejdstidsforkortelse, hvor det stort set var op til afdelingerne, hvordan man ville lægge den ar-

bejdstidsforkortelse. Og også betalingen. Der var to former for betaling. Der var en, hvor man fik noget på 2-holdsskift, og der fik man resten på 3-holdsskift. Og så var der en anden form for betaling, hvor man fik det hele på 3-holdsskift.

Det var op til de enkelte afdelinger, hvad der var bedst tjenligt for dem. Det er ting, som er vedtaget i FU eller hovedbestyrelsen, at det skulle sendes ud til afdelingerne på den måde. Har jeg forstået dig ret, Preben, at det du vil med det forslag, den daglige ledelse kommer med, det er, at I mener, der er flere ting, der skal ud til afdelingerne, men hver enkelt ting – inden den bliver sendt ud til afdelingerne – så skal den først godkendes i forretningsudvalget og så i hovedbestyrelsen. De skal godkende hver enkelt ting, der skal sendes ud til større selvbestemmelse.

Preben Mortensen:

Jeg ved ikke, om hver enkelt ting. Man må nok konkretisere det og sige hvert enkelt emne. Altså, vi kan finde nogle emner, hvor vi siger, det kan man klare lokalt. Og vi ved da, at selv om vi har ting stående i overenskomsten, så kan de fra virksomhed til virksomhed blive administreret forskelligt. Eksemplet er omkring arbejdstidsforkortelse. Og det har da også betydning – det ved vi da nogle steder – at den tilrettelæggelse af arbejdstidsforkortelsen egentlig gør, at man administrerer forskelligt, f.eks. nogle har færre timer på nathold og dermed færre timer end hovedoverenskomsten påskriver, man egentlig skal have, nemlig 113 timer.

Det er altså administration af aftalen, der her er forskellig, og det må vi sige, det er klart. Der sagde forbundet, at det var i orden, men det var egentlig i strid med de regler, vi havde, fordi enhver aftale om arbejdstidsforkortelse kunne da godt det ene sted have konsekvenser for det andet sted. Men det var på baggrund af, at der var to opfattelser, så sagde man, jamen, ok., vi har en holdning til det, men ellers må afdelingerne selv træffe beslutning om enten at gøre det ene eller det andet. Der er ikke på forhånd lagt nogle linier om, hvad det skal være. Det er stadigvæk den vurdering, at de største forandringer, der kan ske, de kan ske ved, at man kan gøre det lokalt. Og derfor ønsker vi at diskutere muligheder for at lægge flere ting ud, man kan klare lokalt.

Holger Foss:

Det, der fik mig til at tage ordet igen, det var Barbaras bemærkninger, som jeg synes, giver et godt eksempel på vores frygt. Hun gør opmærksom på, at det er utåleligt for medlemmerne mange gange at få trukket ting ned over hovedet, og nævner som eksempel forbudet mod ferie mellem jul og nytår. Der har de to afdelinger, og vi er to afdelinger i København, jo en forskellig opfattelse. Nu er jeg selvfølgelig ikke af den opfattelse, at et sådant vigtigt spørgsmål som ferielægning er en af de ting, som

skal overlægges til større suverænitet hos de enkelte afdelinger, men det er jo som bekendt sådan, at appetitten kan jo altså stige undervejs, og når man først har fået hul på nogle ting – ja, så kører de jo derudad.

Og der vil jeg gerne pege på og have svar på, hvordan kunne man forestille sig, at reaktionerne ville blive i København – det er et tænkt eksempel – hvis den ene afdeling ønskede med hensyn til ferie, hvor forbundet har en helt klar holdning til, hvordan ferierne skal lægges, at den ene afdeling i København sagde: jamen, vi ønsker 4 ugers sommerferie og 1 uges vinterferie, og i henhold til suverænitetsbestemmelserne, så kunne afdelingen – den afdeling, der havde den opfattelse – lave dette.

Den anden afdeling har altså den opfattelse, at det kan vi altså ikke være med til. Den vil have 3 ugers sommerferie og 2 ugers vinterferie. Det er bare ét eksempel. Der kunne nævnes masser af andre. F.eks. afspadsringer, og der kunne komme andre ting også. Det vil blive det rene ragnarok, og vi kan ikke gå med til det. Og vi har stadigvæk ikke hørt – jo, jeg har hørt det én gang – at det ikke kom til at gælde sådanne spørgsmål som arbejdsfordeling, og så kunne jeg så måske spørge på en anden måde, end jeg har gjort hidtil: Kan jeg få mere at vide om, hvad det ikke kommer til at gælde?

Preben Mortensen:

Jeg sagde ikke, at det ikke kom til at gælde, hvis folk ønskede nedsat arbejdstid eller, som det var omtalt af Jens fra Odense, jeg sagde, jeg ikke kunne forestille mig, at hovedbestyrelsen ville afkræve mig nogle svar, fordi det er hovedbestyrelsen, der træffer beslutning om, hvad det er, man kunne forestille sig af situationer, man kunne lægge ud. Og hvis hovedbestyrelsen fandt, at det var rimeligt, at man f.eks. omkring hvornår ferien lægges, skulle kunne lægge det ud til afdelingerne. Ja, så må vi konstatere, at så mener man altså, at det kan administreres eller køres på den måde.

Altså den daglige ledelse har ikke nogle indstillinger til disse ting. Vi ønsker det diskuteret åbent i hovedbestyrelsen, vi ønsker at diskutere konsekvenserne igennem, og vi går ud fra, at når vi har vurderet konsekvenserne, at det er det, der er bestemmende for en stillingtagen, om vi eventuelt kunne anbefale det eller ikke anbefale det.

Jeg har kun nævnt nogle eksempler, men jeg vil ikke hænge op på, at jeg har sagt, at vi i et eksempel ikke kunne. Jeg har bare sagt, at jeg ikke kunne forestille mig, at det vil blive overladt til virksomhederne, hvorvidt de vil gå på deltid eller ej.

Bent Meyer:

Uanset om man kan lide det eller ej, så findes der iboende i ethvert menneske noget, der hedder autoritetstro. Og det kan være godt og det kan være positivt. Men

det kan også være galt og dermed negativt. Og derfor kan det altså ikke nytte noget, at man siger, at det er hovedbestyrelsen, som på et senere tidspunkt skal finde frem til, hvad der kan forhandles lokalt, og hvor vi ingen indsigt kan få, eller hvad der ikke kan forhandles lokalt.

Og der har det altså meget at sige. Og der vil forbundets daglige ledelse da vel have en holdning til det. Og der ligger så nogle bange anelser hos mig, fordi vi ser på det på en anden måde, idet vi måske har problemerne inde på livet på en anden måde.

Preben Mortensen:

Her vil jeg gerne sige, at jeg ikke på noget tidspunkt vil forholde mig neutral til de ting, der skal føres frem. Men det er også derfor, jeg sagde: Eksemplerne, lad os dog diskutere dem bagefter, men jeg kan for så vidt ikke forstå, hvorfor man i København har en sådan frygt. Fordi det er i København, at der netop på grund af, at deres stærke folk lokalt har været bannerførende for at få nogle aftaler igennem – og dem har man kun kunnet få igennem, fordi det er sket lokalt. Derfor kan jeg ikke forstå den betænkelighed, der er. Det, man er betænkelig overfor, og det, der er problemet, det er, at man frygter, at nogle ikke er stærke nok til at kunne holde fast i ting. Og der siger jeg: Det er der ikke noget at gøre ved, for det er de ikke i forvejen. Men jeg tror, at hvis man får det ansvar, og medlemmerne er klar over, at man pludselig har fået mulighed for selv at få indflydelse og medbestemmelse, så vil det ændre sig. Med de svage afdelinger, der er der i dag, så er deres aftaler også svage. Vi kan få dem gjort bedre, tror jeg, ved at vi overdrager dem nogle ting, hvor vi sørger for at få nogle ting hjem. Men at det ikke, som det i visse situationer, og som det var ved sidste overenskomst, hvor Hjørring afdelings medlemmer gerne ville have haft noget andet, end det de fik sær aftaler om. Når vi sagde, nå, men der er ikke noget, alle andre får 30 øre, så det må I også få – det er en urimelig indstilling overfor Hjørring afdeling – det her er kun et tænkt eksempel. Det vil sige, at der er nogle, som ikke har været opmærksomme på deres ting, og så kommer der nogle nye folk, der gerne vil noget andet.

Hvad har forbundet foretaget sig i den sag? De har taget dem i en stor bolledej og forhindret, at afdelingen kunne komme igennem med nogle ting.

Hvis man siger omkring akkord aftaler, det er noget, der klares lokalt, så er jeg sikker på, at så havde Hjørring godt kunnet opnå et bedre resultat sidste gang, end det de fik her. Men fordi man havde meddelt centralt: Jamen, der kan kun blive tale om 30 øre, for så er der lagt et loft, så blev det ikke mere end 30 øre til Hjørring. Der kunne altså have været nogle andre muligheder der, men her vil jeg heller ikke læses – eller at man siger senere: Jamen, du sagde, at omkring akkorderne kan man godt lægge ud. Min indstilling er den, at

jeg er ikke bange for, at man lokalt lægger ud, at man selv laver sine akkord aftaler. Det er jeg f.eks. – for det er kun et eksempel – ikke bange for, for jeg tror, at man får det.

Bent Meyer:

Vi har talt om det på en anden måde. Og jeg var også inde på det før, men det kan godt være, at det har forbigået din opmærksomhed, at vores frygt må være meget stor – og størst – der, hvor det f.eks. er en depotmand, som er formand for afdelingen, og som på en eller anden måde er afhængig af sin arbejdsgiver og derfor ikke kan markere sig så stærkt som fagforeningsformand. Og så kommer det frygtelige ræs, som vi altid har sagt nej til, i hvert fald i denne hovedbestyrelse, at det der med frivillig tvang – det vil vi ikke være med til.

Preben Mortensen:

Jeg synes lige, jeg vil svare kort på det. For det, vi jo gør er, at det ikke er afdelingsformanden, der sidder og bestemmer. Det er selvfølgelig den aftale, der forelægges – går jeg ud fra, sådan må det da være – afdelingens bestyrelse. Når afdelingen har ansvaret, er det selvfølgelig det højeste kompetente organ i afdelingen – bestyrelsen – der tager stilling til, hvorvidt man kan gå ind for aftalen eller ej. Sådan må det være, og sådan går jeg også ud fra, at det er.

Holger Foss:

Som det foreligger nu, har jeg efterhånden forstået det sådan, at – og det er ikke for at være morsom, jeg siger det – forretningsudvalget vedtager herved et princip om mere suverænitet til afdelingerne, og nu vil vi gerne spørge hovedbestyrelsen? Hvad kunne I egentlig tænke jer for områder, hvor der skal gives mere suverænitet? Sådan har jeg forstået det, når man ikke vil tale om, hvad det eventuelt kan være, man vil aflevere. Og der må jeg jo også nok sige, jeg har vist været inde på det før, at den normale fremgangsmåde i en organisation, det er vel, at organisationens ledende organ tager såvel en principiel stilling, som de også fremdrager eksempler på, hvad denne principielle indstilling kan indebære. Det gør man dog, inden man henvender sig til det næste organ – det er vel da ganske naturligt. Og jeg vil gentage, at jeg vil ikke være med til at sidde og vedtage et sådant princip. Ikke tale om. Jeg bliver mere og mere sikker på det.

Preben Mortensen:

Vi har diskuteret dette siden kl. 11.00, og jeg synes, vi har argumenteret så godt, vi kunne, for, hvad det er, vi vil med princippet. Nu konkluderer du det stik modsatte af, hvad vi har siddet og argumenteret for. Så må jeg sige: ok., det er der ikke noget at gøre ved. Jeg følger ikke længere, at det er et spørgsmål om, at vi har prøvet at argumentere for disse ting – det er en opfattelse, som jeg tror, jeg ramte før, det er fra Københavns side en frygt for, at der er nogle, som ikke kan administrere disse

ting. Vi har ikke sagt, at vi spørger hovedbestyrelsen om dens mening om det. Vi vil indstille til hovedbestyrelsen, at man først vedtager, at det kan man altså gøre, og bagefter tager vi en diskussion om, hvad det er, vi mener, vi kan lægge ud lokalt. Men på baggrund af denne diskussion, er du nået til din konklusion. Jeg er altså nået til en anden, det er der ikke noget at gøre ved.

Bent Meyer:

Så kunne jeg altså godt tænke mig, at vi alle sammen prøvede at lave en konklusion for at se, hvad der kom ud af det her møde. Så skulle du bare se, hvad der ville ske.

Preben Mortensen:

Jeg synes ikke det er særlig forvirrende. Der er stillet et helt konkret forslag, som går på, at vi godt kan påbegynde de her ting og, på Barbaras foranledning, stille forslag om, at man derefter finder frem til, hvilke afgrænsede områder, man her taler om. Det finder jeg ikke, der er noget som helst rod i eller usikkerhed eller misforståelser om, hvad det forslag går ud på.

Bent Meyer:

Det var til forbundsformanden, som ridse op, hvordan han forestillede sig, det gik på en afdeling, hvor en depotmand var på depotet og samtidig formand og så at bestyrelsen muligvis var på det lokale bryggeri, at så var det altså bestyrelsen, der traf den endelige beslutning, og ikke den enkelte mand. Og nu ville det altså være meget naturligt, at formanden, der er depotmand, forelægger det, som han godt kunne tænke sig, at man fik på depotet, at man så blot fik accepten fra den øvrige bestyrelse og dermed kørte videre. Det ville jeg tro, der ville ske mange steder. Og det gør man vel: Man tager jo den mand, som har skoen på og ved, hvor den trykker. Og så kører man bare efter det princip.

Preben Mortensen:

Jeg synes lige, vi skal sikre os, at vi holder det adskilt. Det, vi taler om her, det er kun principperne. Tilbage står der, ja, vi har to ting tilbage nu eller tre ting: Det er aftalen, vi har spørgsmålet om forhandlingsforløbet – hvorvidt vi finder det rimeligt at placere hovedoverenskomsten før sær aftalerne – og vi har tilbage, hvordan vi kan prøve på at sammenkøre overenskomsten næste gang. Men det sagde jeg, at det vil vi vende tilbage til, når vi har været dette her igennem.

Jeg synes, at på baggrund af dette her, så tager vi Fredericia aftalen, og så vender vi tilbage til sagsforløbet omkring overenskomstproceduren.

Forretningsudvalget besluttede:

– med 9 stemmer for og 4 stemmer imod – at forbundet kan lægge flere aftaler ud lokalt. Aftaler, som kan indgås lokalt i afdelingerne, uden hovedorganisationernes underkendelse.

Hovedbestyrelsen fastlægger rammerne for, hvilke aftaler der kan forhandles lokalt.

Lokalaftale fra Fredericia afdeling
(Aftalen blev omdelt til forretningsudvalget).

Preben Mortensen:

– Ferieperioden 1984 –

Den nuværende ferieperiode afvikles i 7 perioder, opdelt med 3 uger til hver periode. Ændringen i lokalaftalen er, at afviklingen af ferien sker i 5 perioder, med 3 uger til hver periode.

Hermed opstår der et tømrum i den første del af ferien og slutningen af sommerferien, altså ved 2. maj og ved 30. september. Det betyder, at ferieafløserne er inde i kortere tid, men det betyder så også, at på den kortere tid er der flere inde.

Udover det kan der altså foretages afspadsering, også i de feriefri perioder, altså de tre første uger af maj og de tre sidste uger i september, og det er jo en ændring i forhold til, hvad det er på nuværende tidspunkt. Man kan dog, såfremt man ønsker ferie i de ydre perioder, ansøge om det, hvor det så kan efterkommes.

I tilfælde, hvor man har ønske om at holde vinterferie mellem jul og nytår, også i forbindelse med påsken, så kan der efter ønske også foretages afvikling af ferie i disse perioder af vinterferien. Ordningen er en prøveordning, som udløber efter sommerferiens afvikling i 1984, men såfremt erfaringerne indebærer, at ordningen ikke kan fortsætte, så vil sommerferien 1985 blive planlagt efter det gældende rotationssystem for ferie, dog sådan, at i 1985 vil vi følge den plan, som ellers ville have været gældende for 1984.

Det er klart, at der i denne aftale er nogle ændringer. Afspadseringstidspunktet er udvidet, og det skulle så gøre, at den ikke havde samme virkning – der kan også holdes ferie ved jul og nytår og til påske. Dog ikke sådan, at bryggeriet kan kræve det, men såfremt nogle medlemmer har et ønske om det, så kan det i forbindelse med denne aftale efterkommes. Det er klart, at hvis vi ser på hovedoverenskomstens bestemmelser, så afviger dette noget derfra. Men der er et vigtigt argument, som også jeg, der har været i Fredericia i to omgange, har svært ved at se, at vi ikke skulle kunne gå ind på.

Afspadseringsaftalen er lavet af hensyn til beskæftigelsen. Og når man laver en arbejdsfordeling, er det fordi man så får flere folk beskæftiget generelt, ved at man i visse perioder er nødt til at gå på arbejdsfordeling. Den kan altså også have beskæftigelsesmæssige faktorer, som kan beholde flere i virksomheden.

Vi er af andre grunde principielle modstandere af arbejdsfordeling på baggrund af ændring i reglerne, men det er klart, at arbejdsfordeling betyder, at der er flere beskæftiget i virksomheden, fremfor at flere skulle fyres.

Man har på nuværende tidspunkt nogle ferieafløserne beskæftiget på Fredericia Bryggeri, som ved denne ordning kunne blive fast beskæftiget på bryggeriet. Vi er altså igen i den situation, at hvis det er beskæftigelsen, der er bestemmende for, hvilke aftaler vi gerne vil indgå, så er der ikke nogle fornuftige forklaringer eller argumenter imod, at man skulle kunne ændre det, sådan at de folk blev fastansat på Fredericia Bryggeri.

Efter en diskussion i den daglige ledelse vil vi i denne situation, hvor vi kan opnå en bedre beskæftigelse på Fredericia Bryggeri, anbefale, at vi godkender lokalaftalen fra Fredericia.

Thomas Olsen, som sidder her, og som naturligvis har været med til at forhandle, har et bedre kendskab til disse ting. Thomas vil nok kunne omtale, hvor mange personer, det drejer sig om.

Thomas Olsen:

Ja, der er nogle ting, der naturligvis kræver nogle kommentarer. Jeg vil starte med afspadseringen.

Vi har en lokalafale omkring afspadsering, og den vil der ikke blive ændret ved. Den siger, at afspadsering, optjent i kalenderåret, afvikles inden 1. maj året efter. Specielt i det område, jeg kommer fra – bryghus – øltapperiområdet – kan det med mellemrum være svært at nå at få afviklet den afspadsering, og derfor så vi gerne, at den tilføjelse, der ligger i det aftaleforslag her, kom ind, for det ville betyde, at vi i de to feriefri perioder kan have folk beskæftiget, også med at erstatte ved afvikling af afspadsering af overarbejde.

Afspadseringen i de andre perioder er meget begrænset, og derfor har aftalen her ikke den store betydning. Der vil man fortsat køre efter den gamle afspadseringsaftale.

Det, der gør, at jeg synes, det er en god aftale, er, at vi i øjeblikket, når vi kører om vinteren, ikke har ferieafløser inde. Man har i styrken indkalkuleret folk, der skal afvikle ferien, og de vil ikke blive berørt af denne aftale. Det vil altså sige, at de bliver inde, uanset at der kunne være behov for færre ansatte, fordi man nu får mulighed for at afvikle ferie, både i forbindelse med jul og nytår og i forbindelse med påske. Det har bryggeriet beregnet, at det ville give en merudgift på kr. 300.000, fordi de har folk i overskud i perioder. I forbindelse med, at ferieperioden bliver forkortet fra 7 til 5 perioder, har man på tapperierne beregnet, at man ikke kan klare sig med to ekstra folk på hvert skift, og det vil sige, at man i dag vurderer, at det ville give 22 ekstra ferieafløser i tappehallerne i en kortere periode, men dog stadigvæk så lang en periode, at de ikke ville få besvær med at opretholde dagpengereften.

Derudover kommer, at man på lageret skal bruge mellem 3 og 5 – man er ikke færdig med beregningerne, men 3 er minimum, og 5 er maksimum. I mit område

er der et forbehold i aftalen, fordi vi er forholdsvis godt dækket ind med fastansatte til afviklingen af ferie. Det har bevirket, at vi kun har kunnet komme igennem med for 1984 en afkorting fra 7 til 6 perioder, men vi går ud fra, at hvis aftalen også kommer til at gælde for 1985, at vi også kommer ned på 5 perioder der. Der vil være tale om, at vi minimum får 25 mennesker ind i sommerperioden, og bryggeriet har givet tilsagn om, at såfremt der er mange, der ønsker ferie i de såkaldte feriefri perioder, så vil man gøre det på den måde, at man tager ferieafløserne ind noget før, og man hjemsender dem noget senere.

Det er sådan set, hvad jeg kan sige om den aftale. Jeg vil lige sige, at de to aftaler betragter vi som to forskellige aftaler – aftalen om grundlovsdag er en separat aftale, ligesom aftalen om ferieperioderne er det.

Holger Foss:

Jeg er meget betænkelig ved dette her. Det er for det første, som det jo også er nævnt af formanden, spørgsmålet f.eks. om ferie jul, nytår og påske. Det er i strid med overenskomsten, og det er altid en betænkelig sag at skulle dispensere fra en aftale. Det er svært at overskue, hvad afsmitningen andre steder kan være. Men i hvert fald er det da helt sikkert, at der vil da komme et pres vedrørende ferie jul, nytår og påske.

Som den er fremstillet af Thomas, lyder den absolut som en klar fordel for afdelingen der, men så har vi altså igen det, som diskussionen drejede sig om før: At vi kommer ud i noget, som er temmelig uoverskueligt. Og det er jeg altså bekymret for.

Bent Meyer:

Det kommer naturligvis ikke bag på nogen, at man er skeptisk over for sådanne aftaler, som er omfattet på anden måde i de aftaler, som har været til urafstemning, og som er blevet godkendt af vore medlemmer.

Vi ved jo, og det har Holger også sagt, og jeg skal ikke prøve på at gentage det, men alligevel skulle vi måske skærpe det. Vi ved, at mange af vore medlemmer ville være vilde for at få sådan en ordning, som der ligger her. Og der er altså givet hul på den. Og jeg ved ikke, hvor lang tid vi kan afvise den, eller bryggerierne er måske af en sådan størrelse, at den ikke kan kopieres, eller der er andre ting, der taler for, at det ikke kan betale sig på De forende Bryggerier. Men jeg er meget bekymret, fordi nu har vi åbnet lidt her. Der kan komme en afdeling i næste måned, når vi har forretningsudvalg og sige: Nu skal I høre, nu åbnede vi her, vi har altså en mulighed for at få en aftale igennem på dette område, som vi kan se vil være skidegod for os. Og kan vi ikke lave det, for nu lavede vi det altså i sidste uge i Fredericia? Og så er jeg bange for, at vi glider noget ud. Vi har fået at vide, og det fik vi også lige skitseret på sidste FU-møde, at man skulle

lave en aftale, der var til gavn for medlemmerne, den gav mindre produktion. Det er så grundlovsdagen, kan jeg se, idet man der så får en hel fridag til fordel for en halv fridag. Men selvfølgelig tjener bryggerierne også på det eller får nogle af pengene ind. Jeg ved ikke, om de tjener penge på det.

Men det er altså også et hul, man her har lavet, idet de vel simpelthen siger, at vi ikke kan stille krav ved de kommende overenskomster.

At grundlovsdag er en hel fridag er et krav, vi har haft med på vor dagorden i, jeg ved ikke hvor lang tid, og det vil de selvfølgelig ikke sige nu, at det kan I selvfølgelig godt få i 1985. For så slår det bunden ud af den aftale, man har lavetovre i Fredericia om, at der skal man altså arbejde på grundlovsdagen hele dagen. Så der er altså nogle indvendinger, som er saglige og fornuftige.

Nu siger Thomas Olsen, at der bliver færre ferieafløbere, nej, der ville blive flere, men de ville blive der i en kortere periode. Har man prøvet at regne ud, om man på årsbasis får flere ind eller om det bliver det samme? For jeg kan ikke tænke mig, at man vil have nogle til at gå inde, hvis der ikke er nogen, de skal afløse. Så jeg tror ikke, at der på den baggrund kan tales om en opnormering, hvis man tager hele året med i betragtning.

Men nu kan man selvfølgelig stille mange spørgsmål, og det forstår jeg også, at Thomas er klar over, at vi gør, fordi nu er Thomas fra Fredericia afdeling, hvor man har siddet og forhandlet denne her aftale og er dus med alle de spørgsmål her. Men vi andre fik dårlig nok tid til at læse den igennem, og så kan det godt være, at der kommer nogle spørgsmål, hvor man ellers normalt ville sige, hva' fanden . . .

Men afspadseringsordningen! Vil det sige, at man – og det vil det vel sige i denne forbindelse – kan opstarte afspadseringsordningen, såfremt man har noget, i sommerperioden, altså? Lige så snart de 5 perioder er overstået, så lukker man op, og så kan man afspadserere? Nu siger du ganske vist, at man har sikret sig, at man ikke fra de arbejdsløses side kommer til at løbe ind i nogle problemer med, at de kan få de her 2½ års beskæftigelse eller hvad det er, at det har man sikret sig. Det er selvfølgelig en god ting. Men er man sikker på noget sådant?

Thomas Olsen:

Nu bragte Bent Meyer begge aftaler til debat. Jeg forstod, at det først var ferieaftalen, vi behandlede og derefter aftalen vedrørende grundlovsdagen.

Preben Mortensen:

Vi behandler aftalerne én ad gangen.

Thomas Olsen:

Kort bemærkning til ting, Bent Meyer spurgte om.

Det var om den årlige beskæftigelse. Jeg har ikke nogle tal på, om det timemæssigt giver merbeskæftigelse på årsbasis med den nye aftale. Men jeg har så beviser for, at der er 25 arbejdsløse kolleger, der ikke risikerer at løbe ind i problemet med at miste retten til dagpenge.

Med hensyn til afspadsering af sommerferieperioden, så er det rigtigt, at der er åbnet mulighed for, at man afspadserer i sommerperioden, men det vil også betyde, at for hver time, der bliver afspadseret, er der en ledig, der er i beskæftigelse 1 time mere. Der er ikke mandskab på bryggeriet til at dække en, der går på afspadsering. Der skal altså beholdes en ferieafløser inde, eller der skal kaldes en ferieafløser tidligere ind.

Barbara Kryger:

Det er rigtigt, hvad Bent Meyer siger, at det er et stort ønske også blandt medlemmerne i København, at der kan holdes ferie mellem jul og nytår, og der kan holdes ferie i forbindelse med påske – og det er et af de problemer, der er så vanskeligt at forklare, hvorfor vi er modstandere af det. Det er ligesom argumentationen er meget tynd, og vi kommer hver gang i den beklagelige situation, at folk opfatter det sådan, at det er fagforening og forbund, som er en hindring for, at de kan opnå nogle ting og en dispositionsret over den fritid, som de har optjent, og som er rimelig. Jeg trænger til at høre en begrundelse for, hvorfor man ikke kan holde ferie mellem jul og nytår, og hvorfor man ikke kan gøre det i forbindelse med påsken. Og især i sammenhæng med denne aftale, hvor det ikke er virksomheden, som kan pålægge folk det, men virksomheden er indstillet på at imødekomme folk, der ønsker det, hvis det er muligt.

Når det vender sådan, synes jeg, det vender rigtigt, og så falder mine betænkninger i meget stort omfang væk.

Holger Foss:

Bent rejste spørgsmålet om, hvordan vi klarer at få indfriet vores gamle krav om at få fri på hele grundlovsdagen. Det er jo et krav, vi har haft i, jeg ved ikke hvor mange år.

Og når jeg også tager spørgsmålet op, så er det ud fra en lidt anden vinkel, fordi jeg kan godt se, at der kan være en fordel i at have to sammenhængende fridage, som det jo bliver til her. Men grundlovsdagen vil jeg vende tilbage til på et senere tidspunkt.

Der er stillet et spørgsmål om, at man egentlig aldrig rigtig har fået defineret, hvad der kunne være galt i at holde ferie mellem jul og nytår og omkring påske. Som det er nu, så er det for det første i strid med overenskomsten, og jeg må måske minde om, at vi jog den tidligere forbundsformand ind i en ydmygende situation i Bryggerforeningen for at gøre opmærksom på, at den var vist nok smuttet, uden

at vi havde stillet noget som helst forslag herom.

Det måtte vi gøre, og forespørgeren var i øvrigt Fredericia afdeling, som bragte os andre, som havde siddet og sovet, på sporet. Og jeg husker da i hvert fald tydeligt såvel kvindelig som mandlig afdelings to daværende formænd appellerede meget kraftigt til, at det der spørgsmål blev bragt i orden.

Det er den ene ting. Men den hænger naturligvis meget kraftigt sammen med, at når man i tidernes morgen fik det meget således, at man ikke kunne holde ferie på det tidspunkt, så havde det altså noget med beskæftigelsen at gøre. Og det har det stadigvæk. Det skulle vel ikke være nødvendigt at komme med lange forklaringer om det.

Barbara Kryger:

(for en kort bemærkning)

Jamen, jeg spørger om det alligevel. Det er nødvendigt at komme med nogle uddybende bemærkninger. Vi savner nogle fornuftige forklaringer på, hvorfor det er sådan.

Bent Meyer:

(for en kort bemærkning)

Jamen, vi kan ikke komme med en bedre uddybning, end at det er beskæftigelsesfremmende, at man ikke holder ferie mellem jul og nytår og ikke i forbindelse med påske, og at man ikke holder 4 ugers ferie. Det er ikke for at genere medlemmerne. Det er fordi vi stadig er af den faste overbevisning, at det giver større beskæftigelse.

Barbara Kryger:

(for en kort bemærkning)

Hvad er forskellen på at holde 1 uges vinterferie mellem jul og nytår og 1 uges ferie i uge 1 eller uge 2 eller uge 7? Hvad er forskellen beskæftigelsesmæssigt?

Bent Meyer:

(for en kort bemærkning)

Så vidt jeg er orienteret, så er forskellen den, at man på bryggerierne mellem jul og nytår har en meget stor reservestyrke, som man ikke kan beskæftige alligevel, og de ville være mere end lykkelige for at kunne holde ferie, og dem kunne man sende ud på ferie, som man der har i overskud.

Lone Christensen:

(for en kort bemærkning)

Jeg vil godt forklare min indstilling til ferie mellem jul og nytår eller ikke ferie mellem jul og nytår.

Da vi nu har fået en forklaring af Thomas Olsen på denne aftale, så må jeg sige, at der er forskel på, at enkelte af vore kolleger ønsker at holde fri mellem jul og nytår, og at bryggerierne får lov til at tage ugen mellem jul og nytår ind i ferieplanlægningen, hvor det er en fast uge, som man tildelel folk.

Og dette betyder uendelig meget for mig, og derfor er jeg ikke bekymret for, at man

lukker op for, at vi holder ferie mellem jul og nytår. Det kan i hvert fald ikke have noget med beskæftigelsen at gøre, når bryggeriejereren ikke får lov til at tage det med ind i en fast planlægning af ferie til alle.

Holger Foss:

(for en kort bemærkning)

Nå, jeg føler det bare ejendommeligt at høre Lone Christensen komme med sin forklaring på, hvorfor der er forskel i hendes opfattelse fra dengang, vi havde problemet, og så til nu. Fordi den forskel kom faktisk umiddelbart efter, at vi havde jaget Steen Nielsen ind og lavet det om. Da vi diskuterede det i 1982 lige før jul ude på Carlsberg, da havde kvindelig afdeling allerede fundet ud af, at det var noget lort, at vi ikke kunne holde ferie mellem jul og nytår.

Preben Mortensen:

Det står nok klart for enhver, at årsagen til, at man i overenskomsten ikke ønsker, eller at overenskomsten foreskriver, at man ikke kan holde ferie mellem jul og nytår, er, at det kan have nogle beskæftigelsesmæssige konsekvenser.

Det er klart, at hvis man i en vinterferieperiode à 26 uger kun må bruge de 24 til at afvikle ferien, skulle man normalt tro, at bryggeriet så skulle bruge nogle flere ferieafløbere til at afvikle det.

Nu er vi blot i den situation, at man kommer et andet sted fra og siger, at på baggrund af den produktionsform, de har, kan de nu lave en aftale, som gavner beskæftigelsen i Fredericia, men at den ikke giver ret til for arbejdsgiverne med overenskomsten i hånden at kunne påtvinge folk at holde ferie mellem jul og nytår eller til påske.

Det var det, vi fik ændret, idet vi sagde, at vi ikke havde nogle fornuftige argumenter overfor medlemmerne i Fredericia, når de kommer og siger: Vi kan indgå en aftale, der betyder bedre beskæftigelse i Fredericia.

Det er af beskæftigelsesmæssige årsager, vi har fastholdt i overenskomsten, at man ikke kan holde ferie mellem jul og nytår. Og det er klart, at så kan man, som i denne situation, komme dertil, at ved at lave lokale aftaler, der skaffer bedre beskæftigelse, fastholder vi vort mål i overenskomsten med ordninger vore folk lokalt ønsker. Dette kan kun opfyldes med en fravigelse. Og det mener jeg må være udgangspunktet for forretningsudvalgets stillingtagen dertil. Det er det, som er det grundlæggende for os, at det giver en bedre beskæftigelse, og at der ikke er ændret i ordlyden i overenskomsten i denne forbindelse.

Bent Meyer:

(for en kort bemærkning)

Når nu forbundsformanden siger, at det er på baggrund af merbeskæftigelse, kan forbundsformanden så garantere for, at hvis den får præjudicerende virkning i København, giver den så mere eller mindre beskæftigelse.

Preben Mortensen:

Der er to ting, hvis aftalen får betydning andre steder end i Fredericia. En lokalaf-tale i Fredericia, som ikke giver arbejdsgiverne ret til at diktere ferie, kan ikke få konsekvenser andre steder. Så er der det, der er problemet og forskellen i København og Fredericia.

Det er jo, at man ofte i København, hvor man tidligere har kunnet give folk ferie eller give dem fri, har slået noget produktion fra. Eller man har sagt: Vi kunne egentlig på baggrund af det antal dage slå produktionen fra, og så ville det passe udmærket, at man kunne sende folk hjem. Derfor vil den have negativ betydning i København, det er jeg enig i, men omvendt vil den ikke have de konsekvenser i Fredericia. Der vil ikke i forbindelse med, at man skulle give frihed blive slået kolonner fra, så man alligevel stod med et stort mandskab, som man så kunne hjemsende i den forbindelse. Og derfor kan man i Fredericia ikke ubegrænset efterkomme folks ønsker om fri mellem jul og nytår. Der er en styrke, der skal bruges til at køre, men man kan i enkelte tilfælde, såfremt man anmoder om det, få lov til at holde fri mellem jul og nytår, hvis det kan indpasses i en plan. Men Fredericia Bryggeri har på forhånd ingen garanti om, at der i det hele taget er nogen, der holder ferie mellem jul og nytår – det har de ikke.

Det er det, jeg synes er vigtigt. Der er ikke ændret ved selve den betydning i overenskomsten, at man ikke fra arbejdsgiverside kan tilrettelægge ferie mellem jul og nytår og heller ikke i forbindelse med påsken.

Thomas Olsen:

Der er også fra vores medlemmer stillet spørgsmål om, hvorfor man ikke kunne holde ferie mellem jul og nytår. Det er bl.a. i en forsamling stillet til Preben, hvor han forklarede de beskæftigelsesmæssige konsekvenser andre steder, og der havde man fra vore medlemmers side forståelse for, at sådan var det.

Men produktionsforholdene hos os er jo en del anderledes, end de er de fleste andre steder, fordi hos os producerer man om muligt for fuld kraft året rundt, også mellem jul og nytår, og også selv om der, som her i 1984, kun er to arbejdsdage til rådighed, så starter man altså op 2. juledag om aftenen og går i gang med at tappe bajere kort efter midnat. Og det vil altså sige, at det får ingen betydning i retning af, at bryggeriet siger, at folk skal holde ferie mellem jul og nytår, fordi de skal dækkes ind af den styrke, der er derinde i forvejen til afvikling af vinterferieperioden.

Holger Foss:

Jeg er stadig meget betænkelig ved at skulle dispensere fra en overenskomstbestemmelse. Jeg har vist allerede sagt, at jeg godt kan se, at den giver bedre muligheder i Fredericia, og derfor kan man også være betænkelig ved at gå imod.

Når vi er betænkelige i Københavns mandlige afdeling, hænger det sammen

med det, der allerede er sagt, os som forbundsformanden jo også har gjort opmærksom på, at den vil have negative virkninger.

Derfor vil vi gerne foreslå, at man godkender aftalen, men med den bestemte klausul på, som skal godkendes af Bryggeriforeningen, at den ikke får nogen præjudicerende virkning, således at de ikke kan komme og sige til os, jamen, kære venner, det kan man lave i Fredericia, så kan man også lave det i København. For det er sikkert ikke nok at sige, at det ikke har nogen afsmittende virkning, og at det i øvrigt er frivilligt, for der er masser af vore kammerater, som vil synes, at det var dog lykken at kunne ordne det på denne måde. Så hvis man kan gøre det således, at det udtrykkeligt bliver bestemt, at den ikke har nogen præjudicerende virkning, og det kan man gøre med baggrund i, at det er en hovedoverenskomstbestemmelse, så kan vi godt acceptere den affære der.

Thomas Olsen:

Jeg vil godt tilslutte mig Holgers forslag.

Preben Mortensen:

Ja, jeg har ikke noget imod at tilslutte mig forslaget. Jeg har kun et, måske et proceduremæssigt, spørgsmål. For nu står der, at det kun er, hvis nogen ønsker at holde ferie. Hvis I så siger, at det ikke må have nogen præjudicerende virkning andre steder, så kunne det jo være, at man fra bryggeriarbejderne i København kom og sagde: Vi mener også, at vi kan lave en aftale, der gavner beskæftigelsen, men I har sagt, at på baggrund af det i Fredericia, må det ikke indføres andre steder. Det kan give et problem.

Holger Foss:

(for en kort bemærkning)

Hvis jeg forstår udtrykket præjudicerende rigtigt, så betyder det, at man ikke bare ud fra den aftale kan lave en lignende aftale et andet sted, men det forhindrer ikke, at hvis parterne skulle blive enige om det, at de kan gøre det. Men den ene part kan ikke bruge denne aftale til at sige: Jamen, det har de lavet et andet sted, og så har I også at gøre det. Men det kan vi selvfølgelig slå op i en ordbog.

Barbara Kryger:

Jeg kan ikke sige, at jeg kan gå ud og kvæle de af vores medlemmer, som bliver ved med at rejse det spørgsmål om, hvorfor der ikke kan holdes ferie mellem jul og nytår og i forbindelse med påskedage, og at det ikke vil blive rejst stærkere som et krav. For vi er under et stort pres, og det ved mændene også godt, for det diskuterede vi, var det forrige vinter, meget heftigt, fordi vi ønskede, at der skulle være sådanne muligheder.

Jeg synes nok, vi skal rejse denne diskussion senere i vores egne rækker, også for at se på, om det har nogen betydning at fastholde bestemmelsen om, at der ikke kan gives ferie i forbindelse med jul og nytår og

i forbindelse med påske. Og så prøve at vurdere de beskæftigelsesmæssige konsekvenser, for det kan ikke nytte noget, at vi står med en argumentation, som vore medlemmer kan gennemhulle den ene gang efter den anden, så mener jeg, vi skader organisationerne.

Jeg er nødt til at sige det, så det ikke er nogen overraskelse, at der er mange af vore medlemmer, som har det ønske vedrørende ferielægning.

For at vende tilbage til Fredericia aftalen, så har jeg ikke store betænkeligheder ved at godkende den i den form, som den foreligger i, netop fordi der står, at ønsker om vinterferie omkring jul og nytår eller påske kan imødekommes, hvis det ønskes, og det er altså hvis det enkelte medlem ønsker det, ikke hvis bryggeriet ønsker det. Og dermed mener jeg, at vi er garanteret. Med hensyn til, hvordan præjudicere skal defineres, så synes jeg, det ville være rart, inden vi tager stilling til det, at vi fik en definition på, hvordan det skal opfattes.

Holger Foss:

(for en kort bemærkning)

Jeg synes bare, jeg lige vil gøre opmærksom på, at aftalen skal godkendes her og nu, og derfor er der ikke nogen mulighed for, at vi skal have det op i afdelingerne for at diskutere det. Aftalen skal åbenbart træffes her, så det er ikke nogen god udvej. Og min bemærkning om at slå op i en ordbog, den var spøgefuldt ment, for der var ingen problemer i, hvad præjudicere betyder – det betyder, at man ikke uden videre kan overføre en sådan bestemmelse til et andet sted, og jeg synes også, jeg vil gøre helt tydelig opmærksom på, at en forudsætning for, at vi vil stemme for aftalen, er, at den får sådan en fodnote.

Barbara Kryger:

(for en kort bemærkning)

Den korte bemærkning er, at når spørgsmålet om ferie mellem jul og nytår og i forbindelse med påske bliver rejst den ene gang efter den anden fra vores side, så er det, fordi det er et stort ønske hos vore medlemmer, og det vil det selvfølgelig også være fremover. Ikke på grund af Fredericia aftalen, men fordi det er et reelt ønske hos vore medlemmer.

Og det var det, jeg ønskede at gøre opmærksom på, og så gøre den mandlige afdeling opmærksom på, at det har været og er et ønske, som mange af vore medlemmer har, som vi synes vi bør diskutere, om vi ikke skal gå ind og imødekomme det.

Når vi nu rejser det igen på et tidspunkt – for det kommer uden tvivl – så bliver det ikke med baggrund i Fredericia aftalen.

Bent Meyer:

Jeg har tidligere sagt til Barbara Kryger, at jeg er ikke i tvivl om, at det er et meget stort ønske hos vore medlemmer at få lov til at holde fri mellem jul og nytår, men jeg er sikker på, at det ikke er et flertal af vore medlemmer, der har det ønske. Så derfor

forstår jeg ikke, at Barbara, når hun ved, at der er beskæftigelsesmæssige konsekvenser, stadigvæk fører det ønske i marken.

Må jeg sige til Barbara, at der er også mange af vore medlemmer, der gerne vil være fri for at være i fagforening. Hvorfor gennemfører man ikke det krav?

Preben Mortensen:

Ja, jeg mener sådan set, at aftalen er klar nok, fordi det er en lokalaftale, og den ikke giver arbejdsgiverne ret til at fastholde, at vi skal gøre det; men til gengæld kan jeg heller ikke se, at der er noget galt i at sætte tilføjelsen på, for det er jo blot en bekræftelse og en klaring på, at den ikke må have nogle virkninger andre steder, så det kan jeg ikke have noget imod. Og jeg ville da, selv om jeg mente, at den var klar nok, være betænkelig ved at argumentere imod, for så kunne man få opfattelsen af, at vi havde nogle andre motiver med den aftale, end det, vi har givet udtryk for. Så jeg synes, vi skal få den tilføjelse på, så det fremgår klart nok, hvad meningen er med aftalen.

Bent Meyer:

Jeg synes, der ligger noget fra forbundsformandens side om, at vi skulle have nogle tanker om, at jeres tanker eller ideer skulle gå i en anden retning, og at vi skylder jer nogle forkerte motiver i skoene. Det gør vi ikke. Og hvis det er på den baggrund, vil vi ikke have det ind. Men det er simpelthen for, at vi ikke skal kunne lide under den i København og ikke spor andet. Vi tror ikke på, at hverken Fredericia eller andre har nogle dårlige motiver. Det er bare fordi vi kender arbejdsgiverne, der mange gange kan være nogle svin, der prøver på at få noget ned over hovedet på andre, hvor det ville være til skade.

Preben Mortensen:

Altså, hold nu op! Hvis man stiller et forslag om, at man gerne vil have tilføjet – det kommer fra jer – at det ikke må have nogen afsmittende virkning, og Thomas siger, jamen, det kan jeg godt gå ind for, er der så nogen grund til at argumentere imod?

Men hvis han så sagde, jamen, jeg mener, det står klart nok, det skal ikke med, så ville nogle spørge, sig mig engang, hvad er så baggrunden for det? Der er ingen grund til at tage en diskussion om disse ting, tilføjelsen gør det hele klarere og derfor synes jeg, den skal stå der. Men min opfattelse er, at aftalen ikke kan få nogen afsmittende virkning et andet sted, uanset tilføjelsen eller ej.

Men jeg har ikke noget imod forslaget, jeg forklarer blot hvorfor, men det var andre end mig, der sagde, at det var klart nok.

Forretningsudvalget

Godkendte lokalaf-talen for Fredericia Bryggeri vedrørende planlægning af ferie, afspadsering m.m.

Forbundet gør Bryggeriforeningen op-

mærksom på, at forbundets godkendelse af aftalen er under forudsætning af, at aftalen får følgende tilføjelse:

Aftalen har ingen afsmittende virkninger andre steder.

Lokalaftale fra Fredericia afdeling

Preben Mortensen:

– Frihed i forbindelse med grundlovsdagen

Den næste aftale vedrører grundlovsdag, som er en almindelig arbejdsdag indtil kl. 12. Der har man i Fredericia i stedet for lavet en aftale, der gør, at man arbejder normalt grundlovsdag og dermed ikke får den helligdagsbetaling, som man skal have, når man arbejder efter kl. 12, men at man i stedet for gør fredagen efter Kristi Himmelfartsdag til en helligdag i henhold til overenskomsten. Dette gør så, at man slutter på aftenholdet om onsdagen, og så fremt der udføres arbejde Kristi Himmelfartsdag, betales det som helligdagsbetaling.

Det, der er fordelene ved denne her aftale, er naturligvis, at den koster bryggeriet nogle flere penge, og det gør den jo ved, at man i forbindelse med selve produktionen mister 6 timers produktion på hver kolonne, og det vil sige, at hvis man kører optimalt, så er det noget med 800-10.000 flasker, som man mister i produktion ved at gøre fredagen efter Kristi Himmelfartsdag til en hel helligdag. Udover det vil der også være omkostninger på bryggeriet, fordi – hvis grundlovsdag falder på en lørdag eller søndag – så skal man i henhold til vores overenskomst ikke betale noget til vores medlemmer. I aftalen vil man fortsat beholde fredagen som en helligdag efter Kristi Himmelfartsdag, selv om grundlovsdagen falder på en lørdag eller søndag.

Thomas Olsen:

For at afkorte diskussionen mest muligt, så vil jeg give Fredericia afdeling tilsagn om, at vi fortsat står bag kravet om, at grundlovsdagen skal være en hel fridag, og i samme øjeblik, som vi får det vedtaget, arbejder vi igen fredag efter Kristi Himmelfartsdag, da er situationen nemlig en anden end den er i dag.

Holger Foss:

Ja, for at tage den sidste bemærkning først. Når man én gang er gået med til noget andet, har man afsvækket sine krav i fremtiden. Det er en principiel bemærkning. Men så har jeg nogle andre betænkeligheder, som jeg nok synes er ret så alvorlige. Nu ved jeg, at grundlovsdag bliver taget med mere eller mindre lidenskab af forskellige mennesker, men grundlovsdag er som bekendt den dag, hvor man fejrer indførelsen af grundloven, og det foregår i reglen ved, at alle politiske partier indkalder til grundlovs møder, hvor man enten priser grundloven og siger, den er virkelig god, eller man siger, at det er de riges grundlov, og den må laves om osv., osv. Det er den dag, hvor den almindelige befolk-

ning manifesterer et eller andet i anledning af den dag.

Jeg deltager altid, og det vil jeg tro, de fleste gør, i en eller anden form for grundlovsrådgivning, enten som tilhører, tilskuer eller taler, og jeg ville finde det meget betænkeligt, hvis vi nu tager hul på at afskaffe en frihed på en dag, hvor også vores politiske partier manifesterer sig den dag. Og så er jeg bange for konsekvenserne i øvrigt, idet vi også har en anden fridag, som hedder 1. maj.

Hvornår er der nogen, der evt. ville finde på at tage hul på den dag? Hvad skulle argumentationen fra forbundets side være imod, at man også bruger 1. maj til at lave en eller anden aftale. Jeg kan godt se, at der er nogle fordele i det her, sådan ret umiddelbart, men hvad skulle argumentationen være ud over, at det er arbejderne helligdag, og den er der desværre mange, der giver fanden i, og ikke har nogen perspektiver omkring i den ene eller anden situation.

Jeg er ikke, med den argumentation, der er fremsført fra Fredericia, indstillet på at være med til at godkende den aftale. Det er jeg ikke. Jeg synes, det er meget betænkeligt, og så skulle det vel også nævnes, at det er altså en overenskomst, der for øvrigt for nyligt er vedtaget med en anbefaling fra et flertal af hovedbestyrelsen, og hvis vi begynder at pille for meget i de ting, som er i den overenskomst, så afsvækker vi altså nogle ting. Jeg må advare imod, at vi næsten med stormskridt betræder den vej. Nu har vi lige givet køb på et, så tager vi det næste, og hvad bliver så det næste igen? Man afsvækker overenskomstkravene, man afsvækker den samling, der kan komme blandt vore medlemmer op til en overenskomst, er jeg i hvert fald bange for.

Preben Mortensen:

Ja, man stillede et spørgsmål vedrørende 1. maj. Jeg synes ikke, man kan sammenligne, fordi der vil ikke være nogen fordele ved at bytte 1. maj ud med andre ting. Samtidig er 1. maj jo en markant dag, hvor det er arbejderne dag. Jeg kan ikke se nogen grund til, at organisationen så skulle ønske at lave dette om.

Spørgsmålet om grundlovsdag er jo, at man i stedet for den nuværende grundlovsdag opnår en fuld, hel fridag. Det betyder, at der er større omkostninger forbundet med det, samtidig med, at der er noget produktion, der ikke bliver kørt i Fredericia, produktion, der skal køres et andet sted. Den har altså en virkning et andet sted. Vi er i den samme situation, som vi var med aftalen omkring ferie.

Jeg havde ingen fornuftige argumenter over for medlemmerne i Fredericia med hensyn til at sige, hvorfor jeg skulle gå imod, at de kunne få en bedre aftale end den, der stod i overenskomsten. Der var nogle ting, der blev strammet op i formuleringen, der gjorde, at så kunne jeg ikke sige: Jamen, forbundet er principielt imod, fordi det går imod overenskomsten. Vi har

jo normalt det system, at vi ikke har noget imod, at man får aftaler, der er bedre, end det, der står i overenskomsten. Og min vurdering var, at det her var et bedre resultat end det, man havde i overenskomsten. Derfor måtte jeg så sige: Jamen, så må jeg gå ind for, at vi er nødt til at acceptere aftalen.

Holger Foss:

(for en kort bemærkning)

Det er ikke nødvendigt, i hvert fald ikke over for mig, at forklare de indlysende fordele, der umiddelbart er i den aftale, der er lavet her. Det, jeg talte om, det er, hvad grundlovsdagen skal bruges til. Hvorfor man har den frihed. Og det synes jeg også nok, at man må tage i betragtning.

Poul Erik Guldborg:

Det er nærmest noget rent økonomisk, jeg vil ind på i forbindelse med denne her aftale. Men allerførst siger Preben, at 1. maj kan man ikke sammenligne med grundlovsdag. Det kan man sådan set godt, for 1. maj og grundlovsdag falder altid på nøjagtig samme dag. Og en virksomhed kan jo, når 1. maj falder på en onsdag, også have fortjeneste ved at lade folk køre på den dag. Det sker bl.a. i Grenå nogle gange, men så får vi selvfølgelig penge for det, men det er sjældent.

Rent økonomisk er grundlovsdag en almindelig arbejdsdag. Der får vi normal løn. Og de, der går efter kl. 12, får også normal løn. Og så på et senere tidspunkt kan man holde fri en fredag, hvor man så får en halvdagsbetaling.

Det er sådan, så vidt jeg husker, at der står i overenskomsten, at hvis man arbejder f.eks. grundlovsdag, skal man have normal løn – man skal have overtidsbetaling, plus at man skal have en halvdagsbetaling – og det vil altså sige, at overtidsbetalingen forærer man fabrikken. Sådan forstår jeg det.

Thomas Olsen:

(for en kort bemærkning)

Ja, sådan havde det været, hvis man i den nuværende situation arbejdede efter kl. 12 på grundlovsdag, men det gør man altså ikke. Vi stopper til middag nu, lige bortset fra en 2-3 personer, der gør færdigt i ølkamrene. – De går senest kl. 14. Ellers holder vi altså grundlovsdagen.

Barbara Kryger:

Med hensyn til at godkende aftalen må jeg sige, at jeg forstår Holger Foss' betænkeligheder. Jeg er nu ikke så bekymret omkring 1. maj, men jeg kan godt forstå det principielle i Holgers betænkeligheder. Men det hjælper noget på betænkelighederne, at Thomas siger, at Fredericia afdelingen er bag kravet om, at grundlovsdag skal være en hel fridag. Og hvis det gennemføres, så er situationen en helt anden. Og det gør altså bl.a., at jeg her godt vil vove det ene øje og sige, at jeg synes, vi skal godkende aftalen.

Holger Foss:

Jeg synes i hvert fald, jeg sættes, jeg tør ikke sige, hvad andre sættes i – i en forfærdelig situation, for her er vi igen inde i en problematik, hvor en masse af vores medlemmer vil sige. Jamen, den der, den er da virkelig god; for jeg vil da blæse på grundlovsdagen, og jeg vil da hellere have en hel fridag senere og få to fridage i sammenhæng i stedet for den der halve dag. Derfor, hvis jeg skal sidde og stemme imod – og det gør jeg; jeg går altså imod den her aftale – så kommer jeg ud i en situation, hvor jeg skal stå og skændes og slås med medlemmerne om sådan en ting, hvor de vil sige: du kan putte din grundlov skråt op osv., osv. – Vi vil hellere have to sammenhængende fredage, som oven i købet bliver tre, fire, fordi der kommer en lørdag og en søndag efter.

Jeg vil bede jer om at forstå det principielle i at bruge, jeg var lige ved at sige den grundlovssikrede frihed, som man har grundlovsdagen til, nemlig til at gå ud og markere, at vi gerne vil have en demokratisk grundlov, og hvor man taler om, hvordan den kan bedres osv., osv. Det er dér, mine meget store betænkeligheder er – det er derfor, jeg vil gå imod den.

Bent Meyer:

Jeg har ikke sagt noget til dette spørgsmål, og det bunder simpelt hen i det samme, som Holger Foss her strejfer: at det er skide surt at sidde her og være negativ og sige nej til ditten og datten.

Men det er altså en ting, vi her har diskuteret. Den er altså af så principiel en karakter, at jeg ikke synes, jeg kan være med til dette her, uanset hvor godt det vil være. Og det lyder sgu' godt, og jeg er sikker på, at Thomas Olsen mener det godt. Men jeg er også sikker på, at den aftale skal nok blive fornyet efter 1988 med troen på, at den muligvis også på et senere tidspunkt kan blive brugt andre steder. Og det er ikke, fordi de behøver at tvinge den ned over hovedet på os. Det er fordi, der vil komme et massivt krav fra medlemmerne om, at vi kraftstejl'ne vil have det samme i København.

Jens Olsen:

Ja, jeg er også bombesikker på, at Thomas Olsen eller Erik Michelsen, som har underskrevet aftalen, har lavet dette her af et godt hjerte. Men jeg er af samme opfattelse som Holger Foss. Jeg mener, at grundlovsdagen er én, vi har fået gennem grundloven og én, vi har kæmpet os frem til igen, jeg véd ikke hvor mange år, og jeg kan ikke se, at vi kan gå ind for en aftale her. Jeg vil i hvert fald ikke gå ind for den. Jeg mener også, at ved at gå ind for den har vi slækket på kravet om nogen sinde at få gennemført en hel fridag.

Holger Foss:

Jeg appellerer til jer om at tænke i lidt andre baner end i økonomi og frihed på den måde, som det her er forstået. Der er altså

nogle principper i dette her, som er uover-skuelige. Alle os, som sidder her, er medlemmer eller er på en eller anden måde tilknyttet et parti, som holder grundlovs-møder, og som virkelig gør noget ud af at prøve på at få markeret enten den ene eller den anden holdning i anledning af denne dag. Vi kan sgu' da ikke være bekendt, at vi i modsætning til alle andre skal arbejde denne dag for, undskyld udtrykket, en skål linsér på et senere tidspunkt. Vi kan sgu' ikke være os selv bekendt.

Thomas Olsen:

Jeg kan godt se betænkelighederne omkring grundlovsdag, men jeg vil lige gøre opmærksom på, at grundlovs-møder bliver holdt på vidt forskellige tider af døgnet. Der er nogle, der holder grundlovs-møder om formiddagen, og da kan de, der arbejder til kl. 12, ikke komme med. Der er andre, der holder grundlovs-møder om eftermiddagen, og da kan de, der går hjem på første hold, være med, og de, der går hjem på nathold, kan altså også være med. Reelt set har nøjagtig det samme antal mennesker altså mulighed for at deltage i grundlovs-møder. Jeg kan ikke se, at det svækker mulighederne for at kræve grundlovsdag som en hel fridag, at man godkender en sådan aftale. Der er vel ingen her, der forestiller sig, at det afsvækker mulighederne for at kræve en 35 timers arbejdsuge, at vi i øjeblikket aner-kender, at vi har en 40 timers arbejdsuge.

Preben Mortensen:

Det er klart, at nogle bruger grundlovsda-gen til at gå ud og markere nogle ting. Vi har 1. maj, som er arbejdernes dag, men jeg tror, det vil være vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at tilbagevise aftalen ved at sige, at det er fordi, vi forventer, at folk går til grundlovs-møder.

Grundlovsdagen fik vi, da vi fik grundlo-ven, som jo alle véd er en borgerlig grund-lov. Den hviler på borgerlige rettigheder. Og det går man selvfølgelig ikke ud og fejrer. Det vil sige, at de, der går ud, går ud for at markerer, at de ønsker en anden grundlov. Jeg tror, vi vil have meget svært ved at fastholde, at det er det, der er årsa-gen til at afvise disse her ting.

Jeg mener heller ikke, at det betyder, at man svækker mulighederne for at få en hel fridag på grundlovsdagen, fordi i den situation, hvor vi fraviger den, betyder det, at bryggeriet skal betale for en hel dag i stedet for på grundlovsdag. Og det er klart, at såfremt man skulle ændre på disse her ting, så ville det jo være forbundet med flere omkostninger, såfremt aftalen skulle på virkning andre steder.

Jeg har diskuteret dette her med folk i Fredericia, og jeg fandt ikke, at jeg havde rimelige argumenter for at afvise, at afta-len var en klar fordel for medlemmerne på Fredericia Bryggeri.

De kunne få bryggeriet med på at give dem en hel fridag på et andet tidspunkt, altså i hvert fald dem, der kører på dagholdet. Og

det gjorde, at da vi havde strammet den op, så har vi nu her fået en ordlyd, som jeg synes, jeg kunne anbefale, og det har jeg også givet udtryk for over for afdelingerne på et møde i Fredericia. Jeg har selv været med til at få ændret aftalen til denne her ordlyd, hvor jeg selv kunne være med til at godkende den. Det er klart, at jeg synes, det er rigtigt, at denne dag kunne bruges til at gå ud og markere, men jeg synes ikke, vi kan bruge det som et argument over for medlemmerne på Fredericia Bryggeri.

Holger Foss:

Ja, jeg vil gerne spørge, om den argumen-tation, jeg har fremført, har været oppe at vende i Fredericia, og om forbundsfor-manden har haft dem med i sine betrag-ninger.

Hvis ikke de har været oppe at vende, finder jeg det meget uheldigt, at man så-dan set på forhånd har bundet sig til at anbefale aftalen, for så bliver argumen-terne underlige, når man gør det på denne måde. For så skal man jo helst have tin-gene igennem, og det er egentlig meget ubehageligt, at man på denne måde kan komme til at sidde og argumentere for døde øren.

Jeg er totalt uenig i de betragtninger, som nu kommer frem, nemlig hvorvidt grund-lovsdagen bliver fejret eller hvad den bli-ver. For det er en kendsgerning, at der holdes i hundredevis, for ikke at sige i tu-sindvis af møder landet over – og 99 pct. af møderne bliver holdt om eftermiddagen imellem kl. 14 og kl. 18, kunne jeg fore-stille mig. Vores afdeling er aktiv på grundlovsdagen. Det er en lang række an-dre fagforeninger og fællesorganisationer osv. også. Vores partier, Socialdemokra-tiet, Kommunisterne, SF'erne, og hvad vi nu ellers tilhører, laver store møder den dag, og vi er med til at tynde de møder ud ved at give grønt lys for, at vores kamme-rater skal arbejde den dag.

I må kalde mig Mads, om der ikke er tu-sindvis af arbejdere, som også kunne tænke sig, at der kunne laves noget tilsva-rende med en 1. maj. Vi siger skråt op med den. Vi udvander en hel masse ting for, undskyld udtrykket, en ussel vinding. – Jeg synes ikke, som jeg sagde før, at vi kan være os selv bekendt. Men der sker jo in-gen ændringer, hvad pokker man end si-ger.

Preben Mortensen:

Jeg sagde før, at jeg mente ikke, man kunne gå tilbage og meddele medlem-merne på Fredericia Bryggeri, at årsagen til afvisningen var, at vi gerne ser, at de går til grundlovs-møder.

Hvis vi skal fortsætte diskussionen i for-retningsudvalget med, at hvis man ikke er enig, og så som i denne situation, at Holger Foss ikke bare nøjes med at advare, men at du også nu begynder at blive fornærmet over, at jeg siger de her ting, så kan vi altså ikke komme videre.

Vi må have ret til at have en vurdering af de ting, som vi har lavet. Jeg mener ikke,

at det er spørgsmålet om, at vi er uenige i grundlovs-holdningerne, men vi har altså nogle gange en forskellig vurdering af, hvordan vi mener, vi når frem til nogle resultater.

Vi har ikke i forbindelse med grundlovs-dag haft det, Holger Foss nævnte, oppe at vende i den daglige ledelse. Det har, tror jeg, heller ikke været diskuteret på Frede-ricia Bryggeri. Men det, der er problemet, og som er et stort problem på Fredericia Bryggeri, det er, at stort set alle er 3-skift-arbejdere, og dermed har de nogle andre problemer, end mange har indenfor vores industri. De ser selvfølgelig meget gerne her, at de opnår noget ekstra frihed, som vi også talte om før ved ferieaftalen. Det gør selvfølgelig, at der ikke er nogen grund til, at det bliver forbundet, der bli-ver hængt ud. Det bliver de nemlig nu som dem, der ikke kan gå ind for nogle ændrin-ger, der er til gavn for arbejderne. Det lyk-kedes efterhånden Fredericia Bryggeris ledelse at få det lagt ud, at det ligesom er dem, der er positive med hensyn til nogle ændringer, men at det er forbundet, der ikke vil.

Jeg har været til to store møder i Frede-ricia, hvor jeg har sagt til dem: Jamen, nogle af de ting, vi gør, kan altså have en afsmit-tende virkning et andet sted.

Men når de kommer med nogle aftaler, der er klare forbedringer, og tillidsmændene på bryggeriet går med til det, så skal vi være meget forsigtige med blot at sige: Jamen, der står altså i overenskomsten, at det må I ikke. Aftalen er en forbedring i forhold til overenskomsten. Jeg mener godt nok om den 1. maj, at man kunne sige nej tak. Det er arbejdernes dag – men jeg mener ikke, det er et brugbart argument at sige til Fredericia Bryggeri, at vi ikke ønsker, de skal have denne aftale, fordi vi mener, de skal gå til grundlovs-møder. Det er der altså ikke nogen, der ville kunne forstå.

Thomas Olsen:

Det var allerede meningen, at vi ville have indgået en lokalaf-tale om de ting her for næsten et år siden. Da kom vi for sent i gang. Grunden til, at vi så opgav at få en aftale igennem sidste år, var, at vi netop i vores klubbestyrelse og i klubbestyrel-serne for smedene og elektrikerne ønskede at tage den diskussion op om de indven-dinger, Holger Foss har, for de ting har vi diskuteret.

Vi har diskuteret indvendinger, og vi har diskuteret problemerne omkring dette, og alligevel synes vi i år, at vi vil forsøge at få en aftale igennem om det, men vi er altså forsinket et år på grund af diskussioner indbyrdes i Fredericia.

Barbara Kryger:

I forbindelse med Kristi himmelfartsdag har vi jo gjort det sådan på Carlsberg og vist også på Tuborg, at natholdet før Kristi himmelfartsdag ikke holder fri, selv om det er helligdag. De kører til Kristi him-

melfartsdag om morgenen og undlader så i stedet for at møde natten efter, og det betales så som en helligdagsnat. Vi flytter altså også i forbindelse med Kristi himmelfartsdag. Men der er selvfølgelig ikke nogen, der kommer og siger, at det skal man ikke, for det er en helligdag, og folk skal gå i kirke. Derfor kan man sige, at det er en tåbelig argumentation. Jeg er enig med Preben i, at det ikke er nogen begrundelse for at underkende aftalen, at vi ønsker, at folk skal gå til grundlovs møder. Jeg synes, det er nogle vanskelige diskussioner, vi har, men jeg synes også, de er rimelige, fordi en gang imellem er vi altså nødt til at diskutere, om vores principielle holdninger sætter os i så stort et modsætningsforhold til forbundet og afdelingens medlemmer, at vi er nødt til at revidere dem. Jeg synes ikke, at argumentationen om grundlovs møder er tilstrækkelig til at underkende en aftale, som er en klar forbedring.

Holger Foss:

Jeg er ikke fornærmet, jeg er engageret. Der er en vis forskel. Når jeg går så hårdt ind i det her, hænger det sammen med hele den afpolitiseringsproces, som foregår i arbejderklassen, og som gav sig disse udtryk ved valget i går, som næppe nogen her kan være tilfredse med. Det er, som om vi springer op og falder ned på gode, ordentlige principper, hvor vi har en pligt til at engagere vore medlemmer i det politiske arbejde, og der foregår vitterlig meget politisk arbejde netop på grundlovs dagen. Og det kan godt være, jeg lyder fornærmet, men jeg er ikke fornærmet, jeg er bare engageret og synes i øvrigt også, at forbundsformanden burde have tænkt på denne argumentation. Det har ikke været med i dine overvejelser, det har du jo lige gjort opmærksom på, under disse møder i Fredericia. Thomas Olsen siger nu, at det har man internt talt om, men at man altså har set væk fra det.

Derfor kan det selvfølgelig godt lyde fornærmet, når jeg siger, at det er sgu' lige meget, hvad man siger, der er ingen, der gider at høre på argumenterne, og når jeg så oven i købet får bekræftet, at de slet ikke har været med i dine overvejelser, så kan jeg ikke forstå, at man, hvis man føler sig overtydet om, at jeg har noget ret, så skulle man ikke kunne gå tilbage til Fredericia afdeling og sige: Hør, kammerater, jeg har ikke tænkt på det her, men der er ditten eller datten omkring denne her grundlovsdag. Det er lige som om, at fordi man har sagt til en gruppe medlemmer, stor eller lille, et eller andet sted, jamen, det er bare i orden, og så kommer tilbage til en eller anden forsamling, og der kommer nogle argumenter om, at dette her er for galt, så kan man ikke gå tilbage og sige: Den går ikke, den dér, fordi så har man dummet sig. Det synes jeg er uheldigt, og jeg vil stadig væk holde på, at vi skal lade være med at sælge ud af vores ret og vores pligt til at være engageret i det samfund, vi lever i.

Preben Mortensen:

Det er klart, at det ikke må være sådan, at man på forhånd kommer og er bundet af disse ting. Men jeg vil tro, at hvis det her var blevet fremsført på et tidligere tidspunkt, ville jeg have sagt det samme til denne her aftale.

Jeg tror imidlertid ikke bare, man skal læse valget sådan, at det er fordi, vi afpolitiserer. Men det er meget få mennesker, der egentlig er engageret. Men det, der sker – og det kan jeg også mærke i Fredericia – er, at modsætningen i forhold til organisationerne bliver større og større, fordi man ikke kan forstå, at der ikke er mulighed for, når man kan opnå nogle aftaler, at organisationerne så bare siger nej. Det er klart, at hvor de fjerner organisationernes grundlag for at komme videre, må der selvfølgelig forklares og slås for synspunkter. Men til gengæld ønsker jeg heller ikke, at vi ligesom siger: Jamen, nu har vi lavet nogle aftaler, så er det et princip, så kan de ikke fraviges. Der vil blive en større tillid til, at vi kan handle som organisationer – og medlemmerne får dermed ikke den afstand til organisationerne, som de er ved at få – ved at man siger til dem:

Såfremt der sker ændringer, som lyder fornuftige, og som kan opnås på baggrund af et resultat, som tillidsmanden i afdelingen opnår, så er det min vurdering, at så må vi altså prøve på at genskabe tilliden til, at organisationerne ikke bare bliver brugt til noget, man slår folk oven i hovedet med. Og så, selv om man kan tage det politisk, så tror jeg, at man skal starte et andet sted. Vi kan godt tale om, at vi vil noget andet, Men det, jeg tror er det vigtigste nu, er i det hele taget at kunne få folk i tale. Jeg tror ikke bare, de lytter til, hvad vi siger. Der er ret generel mistillid til organisationerne på baggrund af den måde, tingene kører på. Og dér føler jeg, at det er vigtigt først og fremmest at få folk i tale og få genskabt en tillid. Så tror jeg, folk efterhånden vil kunne indse en sammenhæng, og dermed vil det styrke organisationen. – En styrke, som vi fremover vil få meget hårdt brug for. Men vi er nødt til at genvinde medlemmernes tillid, og dér mener jeg ikke, det er et argument over for dem at sige, at det er, fordi vi gerne vil have, at I holder grundlovsdag – det er en politisk dag og bør være det for jer. Det er ikke nok, hvis folk ikke forstår det. Jeg vil ikke tro, at jeg på noget tidspunkt ville kunne få mig selv til at sige til folk: Jeg vil ikke have, at I får forbedret aftalen, fordi jeg vil hellere have, at I går ud og holder grundlovsdag.

Så det er ikke kun et spørgsmål om bare at få de lette løsninger, men det er også meget velovervejet at få en eller anden diskussion i gang med medlemmerne. Og jeg er – det vil jeg sige – bange for, at hvis vi ikke på et tidspunkt går ind i en diskussion og tør åbne op for nogle ting, hvad der ikke ligefrem betyder, at organisationerne skal

sælge ud af deres grundholdninger, så er vi på vej til at blive blæst omkuld.

Hvis man ser på medlemmerne i Fredericia – selv om de får gode aftaler – så er det bestemt ikke medlemmer, der står på barrikaderne og er villige til at slås. De har, mange af dem, antipati mod fagforeningen og antipati mod forbundet. Jeg måtte i Fredericia sidde og forklare og forklare principperne og til sidst sige: Jamen, vi er altså ikke et forbund, der ønsker at skade jer. Vi er et forbund, der mener, at der kan laves nogle fornuftige aftaler, og som derfor gerne vil gå ind og diskutere de her ting. Og derfor har jeg været en ekstra gang i Fredericia for at tage en ekstra gang diskussion. Og jeg tror, at dette åbner for nogle muligheder for, at man bliver klar over, at forbundet ikke bare er nogle pampere, der sidder og beslutter for deres egen skyld, hvad der skal foregå i Fredericia, København eller andre steder.

Det er altså et meget overordnet hensyn, der også tages her, og som gør, at det er *min* motivering for at gå ind for aftalen. Jeg mener ikke, at jeg dermed har solgt ud af min politiske opfattelse eller overbevisning.

Bent Meyer:

Jeg tror, man skal være meget opmærksom på den forbindelse, der er mellem Fredericia og De forenede Bryggerier.

Jeg kunne godt tænke mig, at man fra De forenede Bryggerier i Fredericia spiller os ud på den måde, de her har gjort, ved at give os en fordel, selv om det koster dem penge, og vi får mere ud af det. Men hvis deres tanke er at splitte os, så vinder de altså i sidste ende. En tosset tanke har jeg også: at det godt kunne tænkes – hvor åndssvagt det end lyder – (jeg har haft mange tossede tanker, men det har senere vist sig, at de ikke har været så tossede endda) at man på en eller anden mærkelig måde kunne få Fredericia til at køre den 1. maj mod at give dem, hvad ved jeg, måske to fridage på et senere tidspunkt. Og så skulle I altså bare se, så havde man opnået en splittelse, som vi ville have meget svært ved at overvinde de næste mange, mange år.

Der er ingen tvivl om, at arbejdsgiverne bruger den nuværende krisesituation til at splitte os ad på alle mulige måder, og hvis det skulle koste dem noget i dag at splitte os om 10 år, så vinder de meget ved det.

Jeg er sikker på, at Prebens vurdering af, hvordan vi får medlemmerne i tale, er hans oprigtige mening. Jeg mener bare det stik modsatte. Jeg mener, at på den måde, Preben har taget det op, vil vi komme til at miste endnu mere tillid fra vores medlemmer. Det er også kun en vurdering, og så kan vi så se, hvem der får ret om måske mange år, når det begynder at vise sig med små tegn. Men jeg er meget bange for, at det er den stik modsatte retning, vi skulle være gået. Vi skulle have fornægtet vores

synspunkter stadig væk og ikke givet op for bollemælk – for ellers kommer vi ud for nogle meget værre situationer end dem, vi har talt om her i dag.

Og så er jeg altså bange for, at vi som organisation bliver jaget rundt i manegen. Der er tegn til opløsningstendenser i den danske fagbevægelse for nuværende, men det er altså den krise, vi har været inde i og stadig befinder os i. Men det har været meget, meget værre tidligere. Og dér tror jeg ikke, man har fundet den eftergivenhedslinie, at medlemmerne ikke kan lide deres fagforening eller fagforbund og kræver mere af dem, og at vi skal slå dem oven i hovedet, og at de ikke kan indse, at det er til deres egen fordel.

Jeg er bange for, at det er den forkerte vej, vi har valgt at gå, og jeg kan altså ikke se, hvordan pokker vi får bremset den op. Jeg synes, det er en frugtbar måde, vi diskuterer de her ting på, og jeg håber da også, at vi hver især har lyttet til, hvad de øvrige har sagt, således at vi – hvis denne her aftale bliver godkendt – tager disse argumenter med os hjem og prøver på at undgå noget sådant i fremtiden. Og min vurdering er altså, at vi bliver kørt på hoved og røv ud af døren, hvis dette skal fortsætte.

Thomas Olsen:

(for en kort bemærkning)

Jeg har megen respekt for Bent Meyers tanker, og jeg betragter ham som en af de mest kompetente her i forretningsudvalget, men jeg vil i hvert fald konstatere, at hans forestillinger om, at man i Fredericia kunne arbejde 1. maj. Ja, den tanke er altså åndssvag.

Barbara Kryger:

Jeg tror, modsat Bent, at hvis vi ikke begynder at få nogle bedre argumenter for vores principielle holdninger over for medlemmerne og fortæller, hvorfor vi mener det ene og det andet, eller har meget velbegrundede forklaringer på, hvorfor det ene og det andet ikke kan lade sig gøre, så bliver vi blæst på hoved og røv.

Bent Meyer:

(for en kort bemærkning)

Jeg mener, at vi både her i dag og gennem arbejderbevægelsens historie har de kvalificerede synspunkter, som vi skal bringe videre til vores medlemmer for at bevare vores forfæste i dette land og i dette samfund. Og der behøver vi ikke at analysere ret meget. Det må være en eventyrlig mangel på viden om arbejderbevægelsens historie, når man kan sige den slags ting.

Holger Foss:

Hvad er der i vejen med mine argumenter vedrørende frihed på grundlovsdagen? Det vil jeg gerne høre. Mig bekendt er der ikke nogen, der har imødegået dem. Tværtimod har man givet udtryk for forståelse, men man har samtidig sagt: Det kan vi ikke overbevise medlemmerne om i Fredericia. Der er ikke noget i vejen med mine argu-

menter. – Det, der er noget i vejen med, det er vore holdninger. Og vi kommer ikke videre, hvis vi hele tiden giver køb. Preben må også have erfaringer fra Københavns mandlige afdeling. Mange gange har vi måttet træde op mod egentlig meget velargumenterede forslag, både om at holde afspadsering om sommeren, og hvad fanden ved jeg. Og på masser af områder har man sagt: Jamen, det kan vi altså ikke komme til af de og de grunde, og vi har fået dem på nakken. Vi har sloget med dem – men vi har altså stadig væk en stærk fagforening.

Barbara Kryger:

Bent Meyer spurgte tidligere her på mødet, om vi også kunne tillade, at folk meldte sig ud af deres fagforeninger. Det mener jeg selvfølgelig ikke, de skal, men det er rigtigt, Bent, du tog et problem op, som er enormt. Det er svært for os at forklare og forsvare, hvorfor vi skal have vores organisationer, fordi på trods af, at man i årevis har fastholdt den ene principielle holdning efter den anden, så er der altså mange, der har svært ved at indse, at det er til deres fordel. Der er mange, der har oplevet det som en begrænsning og et diktatur, som har gjort vores organisationer forhadte i nogle sammenhænge, og det problem er vi nødt til at tage op og diskutere, og vi kan altså ikke gå ud og argumentere imod aftalen i Fredericia med, at folk skal gå til grundlovs møder. De vil spørge os: Hvad fanden kommer det os ved.

Bent Meyer:

(for en kort bemærkning)

Man kan være enig med Barbara langt hen ad vejen om, hvordan vores medlemmers adfærd er. Men jeg tror, vi vil blive meget uenige meget hurtigt, såfremt vi prøver at analysere baggrunden for deres frustrationer på arbejdspladsen, og hvorfor de mener, at de ikke får noget ud af fagbevægelsen, og hvorfor fagbevægelsen ikke er, som de godt kunne ønske sig.

Det tror jeg, vi kunne blive meget uenige om. Jeg har mine vurderinger af, hvorfor medlemmerne er apatiske overfor organisationerne, og du har dine – og jeg er sikker på, at de ikke er de samme.

Holger Foss:

Jeg vil godt have, at der ikke bliver lavet om på de argumenter, jeg er kommet med. Jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at vi skal tage til Fredericia og sige, at de ikke kan få fri, fordi de skal tage til grundlovs møde.

Jeg har argumenteret for, at muligheden for at tage til grundlovs møde er til stede, og jeg har prøvet at gøre opmærksom på, hvor vigtigt det er, at vi ikke selv medvirker til, at vore medlemmer bliver apolitiserede.

Jeg tror ikke, det er fagbevægelsens problem, dette at være forhadet i visse kredse blandt vore medlemmer på grund af fast-

holdelse af principper. Næh, hadet og utilfredsheden kommer jo på grund af, at der generelt eksisterer en holdningsløshed, hvor man gang på gang forlader principperne med »gode« argumenter om, at det ønsker vore medlemmer, og vi må ikke sætte os på tværs af, hvad de ønsker. Og det er i hvert fald ikke min kop te. – Jeg ønsker ikke at være med til dette her, og jeg er skrækkelig bange for den vej, vi går, og som Bent Meyer har gjort opmærksom på. Jeg er også bange for – meget endda – at den argumentation, Preben førte, om at genvinde den mistede tillid, ikke er den vej, vi skal gå, og den er i hvert fald ikke i overensstemmelse med, hvad Københavns mandlige afdeling i en lang, lang årrække har gjort sig til talsmand for – både internt og på kongresser: Tilliden kommer altså ved, at man fastholder sine principper og ikke bare giver efter her og der. Så får man fred et stykke tid, men det er ikke nogen rar fred at få.

Preben Mortensen:

Nu er der ikke givet udtryk for, at fordi medlemmerne kommer og siger, at de vil have det sådan, så bøjer vi os for det. Holger siger selv, at Københavns mandlige afdeling er stærk. Ja, det erkender jeg, det ved jeg, den er. Men den er alligevel som alle andre fagforeninger i defensiven. Men når man siger, at man er en stærk fagforening, må det være, fordi man sammenligner sig med nogle andre fagforeninger. Og der er altså forskellige holdninger for forskellige styrker hos forbundets afdelinger. Og når man taler om defensiven, så er den måske nok værre i provinsen, også fordi omstændighederne er andre. Og jeg kan derfor ikke omkring grundlovsdagen gøre den til det kardinalpunkt, at man her siger, at man fastholder en bevidsthed om, at den skal folk bruge til at gå ud og demonstrere politisk. Men jeg så i stedet for, da jeg diskuterede med medlemmerne i Fredericia, at der kunne genskabes en tillid til, at organisationen er til for deres skyld, for at varetage deres interesser. Jeg kan ikke sige som forbundsformand, at jeg nok skal fortælle dem, hvad der er deres interesser og deres bedste. Jeg må tage diskussionen med dem. Men det fører ikke til noget, hvis jeg hver gang går tilbage og siger: Jamen, fagforbundet har altså lagt en linie og har en opfattelse, der gør, at tingene ikke kan ændres.

Det er klart, at hvis udviklingen går den anden vej, så må man sige, at det kan vi ikke være med til. Jeg mener i denne her situation, at det, der er sket her, er en opbakning til et stykke arbejde, tillidsmændene og afdelingen har lavet, som gavner medlemmerne på Fredericia Bryggeri. Jeg føler, det er vigtigt, at forbundet også i denne situation kobles på og dermed får et bedre forhold til medlemmerne. Det, der er sket her, er et skridt i den rigtige retning. Hvis man kan styrke folk, så kan de også opnå nogle rimelige gode aftaler. Og det mener jeg er sket i de to forhold, vi

taler om her. Der er altså ikke de samme forhold på arbejdspladserne i provinsen som i København, og derfor kan man ikke bare lægge den samme anskuelse, at man skal fastholde, at der er en politisk opdragelse i de her ting. Jeg sagde det før – og det er meget vigtigt: Inden man når dertil, må man også få folk i tale. Og det er altså et problem mange steder i provinsen. Når der så tages nogle initiativer, synes man, det er rart, at tillidsrepræsentanterne, afdelingerne og forbundet går sammen om at prøve at få fat i folk. Det er en udvikling, vi er inde i, som på et tidspunkt kommer til at gå meget, meget stærkt – og da er det altså vigtigt, at man kan tale sammen og appellere til et sammenhold.

Hvis vi på forhånd ved, at medlemmerne siger: Jamen, det er vi ikke interesseret i, for de vil blæse på vore meninger derovre i forbundet, så får vi aldrig et sammenhold.

Jeg ønsker ikke bare at imødekomme Fredericia for ligesom at sige, at de så skal sige, at det er et godt forbund og en god forbundsformand, men for at de også skal have en fornemmelse af, at vi ikke bare handler i strid med deres interesser. Og i dette her tilfælde betyder det væsentlige forbedringer for folkene på Fredericia Bryggeri. Det kan jeg ikke som forbundsformand argumentere imod, da slet ikke med henvisning til, som jeg sagde før, at vi føler, at de bør gå ud til grundlovsmøde.

Bent Meyer:

Jeg synes, du affærdiger vores argumenter på en meget let måde. Jeg synes godt, du kunne forsvare i Fredericia, at vi ikke vil være med til ditten eller datten ud fra det synspunkt, at det på længere sigt vil skade et flertal af forbundets medlemmer. Og det har jeg indtryk af, at det mener du jo. Men du har på en eller anden mærkelig måde fået ind i hovedet, at det var bedre at gå over og acceptere denne aftale for at bruge det som et springbræt til at komme tættere ind på livet af de mennesker, der er i Fredericia og måske også andre steder. Og det gør mig utryk, fordi der må komme andre situationer og andre steder i dette land, hvor medlemmerne også er utilfreds med forbundet og deres egne afdelinger, og hvad ved jeg, fordi vi ikke altid vil føje dem efter deres tanker, da det vil stride imod de øvrige medlemmers interesser og organisationens liv på længere sigt.

Det tror jeg, vi er enige om, Preben; jeg synes bare, du har vurderet forkert og går forkert ud her, for der vil komme andre situationer, hvor du så må gøre det samme ud fra den samme argumentation, og så er vi på den.

Jeg spekulerede på de situationer, vi har været inde på mange gange i vores depot-sludder, hvor vores medlemmer på depoterne hellere ser vores hæl end vores tå, fordi vi ikke ville acceptere, at de fik en eller anden ordning, fordi vi siger til dem, at de skal overholde overenskomsten og have deres overtidsbetaling.

De kan ikke lide os, fordi de har andre aftaler med deres depot. Jamen, skulle vi så begynde at sige, det var rigtigt; nu vurderer depotet, at I ikke skal kræve overtid, bare vi kan komme til at tale sammen, bare for at I kan komme til at lide os igen, så skal vi nok få vendt denne dødsyge vogn og køre fremad. Det er denne argumentation, jeg er meget bange for, Preben, og som jeg ikke kan se bringer os tilbage til tidligere styrke.

Det kan godt være, fagforeningen i København er stærk, målt med så mange andre, men vi har også svaghedspunkter. Og det kunne være endnu værre, hvis vi ville føje vores medlemmer efter alle de ønsker, som de prøver på at køre frem med lige nu, hvor de godt ved, når de stikker fingeren i jorden, at vi ikke er den stærke fagforening, som vi gerne vil være, eller som vi måske stadig prøver på at sige til offentligheden, at vi er.

Preben Mortensen:

Jeg synes, jeg har prøvet at argumentere, som jeg kunne, for hvordan jeg har vurderet denne her situation, og jeg mener ikke blot, man kan sige: jamen, hvad så, hvis de andre gerne vil det. Det er ikke kun et spørgsmål om, at hvis medlemmerne gerne vil det, så giver vi los. Vi vurderer fra sag til sag, og i denne her sag må vi konstatere, at der er opnået nogle aftaler, der er klare forbedringer for medlemmerne, og derfor fandt jeg ikke, at man kunne gå imod de her ting, og jeg har også selv været med til at formulere dem på et tidspunkt, da jeg fik dem ind første gang, hvor jeg sagde, hvad der skulle ændres.

Derfor synes jeg, du kan sige, at du er uenig i den vurdering, der er lagt frem. Men hvis du siger, det er en nem måde at komme omkring det på, siger du, at det altså også er en nem måde, jeg har løst problemet på – så var det bare at være eftergivende.

Jamen, så er der ikke mere, så må vi altså konstatere, at det er dér, synspunkterne skiller. Jeg har ikke evner til mere, så det er der ikke noget at gøre ved. Jeg kan ikke komme videre.

Bent Meyer:

(for en kort bemærkning)

Ja, undskyld, men det må være rigtigt, at vi stadig kommer med de synspunkter, vi har – og nogle ordfornyelser, for jeg synes, der foregår nogle ordfornyelser i hvert fald de gamle imellem, som vi godt hver for sig kan tage med os hjem.

Jeg evner heller ikke at sige det på en bedre måde. Jeg evner heller ikke andet end at have den vurdering, jeg har. Og det er vel reelt, set fra begge synspunkter. O.k., jeg synes, det er meget godt, at vi får diskuteret dem, og vi får endevendt dem. Når vi går herfra, er vi sikkert ikke færdige med at vurdere det, der er blevet sagt her. Det bliver nok vurderet på et senere tidspunkt, når vi er alene også, og det synes jeg ikke er nogen skade til.

Holger Foss:

Jeg tror først lige, jeg vil sige til Thomas Olsen, som tog en kort bemærkning efter Bent Meyer for et stykke tid siden med hensyn til 1. maj: Det er mere for at tydeliggøre det, men det er hverken Bents eller min opfattelse, at Fredericia afdelingsformand eller bestyrelse kunne drømme om at lave det samme med 1. maj. Men vi frygter, også på baggrund af, hvad Preben senest har sagt, at der altså er en forskel på de forskellige afdelinger. Han har gjort opmærksom på, at man har en anden holdning til tingene, og I kan meget vel komme ud for et pres vedrørende 1. maj. Det var den ene ting. Den anden ting er, at vi vil nok ikke evne at stå imod – det har vi nok ikke kræfter til – når Københavns mandlige afdelings medlemmer kommer stormende og fortæller, at de altså vil have fri på samme måde, som man har fået det i Fredericia.

Skal vi så tage kampen op med vores kammerater her i den situation, hvor vi på forhånd ved, at der vil eksistere et flertal i forbundets ledelse for at gå ind for dette. For det er man nødt til. Det er klart, at hvis Københavns mandlige og kvindelige afdelings medlemmer ønsker at få frihed på samme måde omkring grundlovsdag, så vil det altså, inden vi får set os om, være fastslået i forbundet, at grundlovsdag arbejder man, og så får man compensationen senere. Og så har vi været med til at afpolitiserer, og det synes jeg i allerhøjeste grad er forkasteligt. Man skal være sig for at gå på kompromis med nogle ordentlige og gode principper.

Lone Christensen:

Der er næsten ikke noget af det, vi hver især er kommet med af argumentation, som ikke er ting, som vi er bekymrede for og har tænkt over. Men jeg synes, udover det politiske og en bevidstgørelse politisk, at der også ligger en anden vurdering. Prebens vurdering er, at når vi taler om, som Bent Meyer også var inde på, at nogle medlemmer hellere vil se vores hæl end vores tå, så synes jeg også, det er reelt at tage hensyn til, at hvis en situation kunne vendes til, at man med glæde så vores tå, så kunne det jo ende med, at der fremover, når vi så kom på bedre talefod med medlemmerne, ikke var nogen nødvendighed for debatter omkring krav til en evt. 1. maj eller til en grundlovsdag. For så var bevidstgørelsen ude omkring opstået ved, at vi hen ad vejen talte med vores medlemmer. Jeg synes denne vurdering ad hvilken vej, vi skal gå, er rigtig. Så kan vi være uenige i, hvilken vej vi skal bruge. Bent Meyer og Holger Foss er helt uenige i vores vurderinger. Men det må være rigtigt.

Hvis vi ikke kan tale sammen, så kommer vi ikke længere. Så kommer vi derhen, hvor medlemmerne kommer længere og længere væk fra os, og hvor der bliver stille krav om flere og flere ting i forhold til eksempelvis 1. maj og grundlovsdag.

Preben Mortensen:

Jeg synes lige, jeg vil komme med en afsluttende bemærkning til Bent Meyer. Du sagde, at du syntes, jeg kom nemt omkring ved den argumentation, I havde. Jeg synes, jeg er gået ind, og at jeg har diskuteret og prøvet at forklare årsagerne til, at jeg mener, man skulle anbefale disse her ting. Så kan du sige, at vi er uenige, men du sagde, at jeg var kommet om ved det på en nem måde, og så må jeg sige, at i denne situation evner jeg ikke at gøre det bedre. Det er der så ikke noget at gøre ved. Det var derfor, jeg sagde sådan.

Bent Meyer:

(for en kort bemærkning)

Nu skal man altid passe på, at det, man siger, bliver opfattet rigtigt. Nu har Preben lige netop misforstået nogle ting. Jeg sagde, at det var for let, eller jeg mener, det er for let at komme omkring en sådan løsning ved at give medlemmerne ret i noget, som vi selv inderst inde ved er noget lort. Og jeg tror ikke, du kan ændre medlemmernes holdning derovre og komme i snak med dem bare ved at føje dem hen ad vejen. Det er for let.

Forretningsudvalget godkendte

lokalaftalen for Fredericia Bryggeri vedrørende frihed i forbindelse med grundlovsdagen.

For godkendelsen stemte 10.

Imod godkendelsen stemte 3.

Proceduren for
overenskomstforhandlingerne

Preben Mortensen:

Som jeg omtalte på et tidligere tidspunkt omkring proceduren for overenskomstforhandlingerne har vi et oplæg, der går på to ting:

Det første er, at vi finder, at vi må samkøre overenskomstforhandlingerne for depoterne og bryggeriområdet på samme tid. Dels for ikke at komme i den situation, vi var i ved 1983-forhandlingerne, fordi vi ved, at et nej eller en konflikt på et af områderne automatisk vil berøre et andet område. Dels fordi vi ved, at det er De forenede Bryggerier, som reelt bestemmer, hvad man på depotområdet kan indgå af overenskomster. Transportforhold, indførelse af ny teknologi, produktionsaftaler, disse er helt klart spørgsmål, hvor De forenede Bryggerier dikterer den enkelte depotindehaver. Og derfor ved vi, at der ikke er nogen grund til at afvente, at vi fører frie forhandlinger med Depotindehaverforeningen. Det er fastslået på forhånd, og det har jo altid været et almindeligt princip, at det, vi opnåede på bryggeriområdet, det blev overført til depotoverenskomsten. Det er den ene ting.

Hvis bryggerioverenskomsten og depotoverenskomsten forhandles samtidig og er til urafstemning samtidig, risikerer vi ikke, at hovedbestyrelsen først godkender eller ikke godkender bryggerioverenskomsten. Alt efter selvfølgelig, hvordan overenskomsten ser ud, eller måske bliver enige om at anbefale denne, og så kommer depotarbejderne 2 måneder senere, og så viser det sig, at stort set de samme medlemmer skal ud i en konflikt på baggrund af, at man stemmer nej på et andet område. Det er ikke sådan, at det er en diskussion om, hvorvidt det er berettiget eller uberettiget at stemme nej eller ja, men at man, når afstemningen får konsekvenser for begge områder, så bør det også forhandles samtidigt.

Den anden ting er at begynde hovedforhandlingerne først i stedet for særtaftaleforhandlingerne.

Sådan som det foregår i dag, vil de afdelinger, som ikke bliver enige på særtaftalerne, sidde tilbage, når hovedoverenskomsten afsluttes, hvor hovedbestyrelsen tager stilling til de her ting, der vil de tilbagestående aftaler ikke blive behandlet på en ordentlig måde.

Ved at starte hovedforhandlingerne først ved man, hvad der ligger som grundlag, og derefter går man ud og forhandler lokalt. Men det er klart, at hovedforhandlingerne og særtaftalerne skal være en samlet vurdering af at anbefale et ja eller et nej. Og det vil sige, at man starter hovedforhandlingerne først og derefter afsætter tid til særforhandlingerne. Og de forhandlinger, man ikke kan opnå enighed om på særtaftalerne, går videre til forbundet. Så er det altså forbundet, der forhandler dem videre, dvs. de får en langt bedre behandling end tidligere, og derfor bliver hovedbestyrelsens stillingtagen ikke kun en stillingtagen til, hvad man har opnået på hovedoverenskomsten, men en stillingtagen til, hvad der er opnået generelt på hovedoverenskomsten og særtaftalerne. Og det vil altså give afdelingerne bedre muligheder, end de har i dag, fordi arbejdsgiverne altid siger. Vi ved ikke, hvad vi skal give generelt, og derfor er vi nødt til at holde lidt igen på særtaftalerne, mens man i hvert fald på depotområdet kunne se, at det, der simpelt hen sker, er, at man blot meddeler, hvilket beløb bliver afsat – andet er der ikke forhandlet om. Det betyder, at betydningen af særtaftalerne efterhånden bliver mindre og mindre, hvor det er min opfattelse, og også forbundsledelsens opfattelse, at vi egentlig bør gå den anden vej: At særtaftalerne får absolut betydning i det aftalesæt, vi har på nuværende tidspunkt.

Holger Foss:

Først med hensyn til samkøring:

Det er principielt rigtigt, men der skal nok opstå nogle problemer med vores depotkammerater, men det skal jeg ikke beskæftige mig mere med. Men som jeg allerede på et tidligere tidspunkt kom frem

med, og som jeg nu skal gentage. Det er spørgsmålet om rækkefølgen af forhandlingerne: hovedforhandlinger og særtaftaler.

Da fik jeg vist gjort opmærksom på, at det fra tidernes morgen og indtil i begyndelsen af tresserne var sådan, at man havde hovedforhandlingerne først og derefter særtaftaler. Og det var vi en hel del afdelinger, der var godt utilfredse med, og vi stillede et konkret forslag fra Københavns mandlige afdeling om, at det måtte laves om, fordi vores erfaringer indtil da sagde os, at ved hovedforhandlingerne pressede man naturligvis citronen – det var ikke nogen bebrejdelse mod forbundet og forbundets hovedbestyrelse, – men man pressede citronen alt, hvad den kunne tage, og så var der lidt eller ingen ting tilbage til særforhandlingerne.

Så blev det lavet om, og det blev lavet om på et gunstigt tidspunkt, nemlig hvor vi havde kræfterne på grund af god beskæftigelse osv., og derfor tør jeg jo ikke sige, om det var det, der var årsagen – altså det, at det blev lavet om – til at vi fik nogle bedre særtaftaler. Men helt sikkert var det, at det fik vi. Men de seneste års erfaringer har jo naturligvis vist noget andet: at vi ikke får noget ud af vores særtaftaler, og nu har forbundets daglige ledelse fundet frem til, at en af årsagerne kunne være, at de bliver forhandlet først; de skal forhandles bagefter.

Må jeg sige populært, at jeg er kold i røven, om man tager det i den ene eller anden retning, men jeg er i hvert fald helt sikker på, at det får ingen praktisk betydning, men for min skyld ingen alarm. Man kan handle i hvilken rækkefølge, man synes, hovedforhandlinger og særforhandlinger, vi får ikke en krone mere.

Preben Mortensen:

Det tør jeg ikke vurdere eller afgøre. I hvert fald tror jeg på, at der rent lokalt kan opnås mere eller andre aftaler, end der bliver i dag. Jeg sagde også, og det er vigtigt, at dermed er det de afdelinger, der ikke fik afsluttet deres særtaftaleforhandlinger, som får en langt mere seriøs behandling, end de gør i dag. For vi véd jo i dag, når vi sidder tilbage med hovedforhandlingerne, at hvis vi er enige dér, siger man til de afdelinger, der ikke er blevet enige om særspørgsmål, at de kan få det samme som de andre, der er ikke mere. Og det vil sige, at der heller ikke for en afdeling er nogen appel i eller håb om, at hvis man ikke kan blive enige, så vil forbundet træde ind.

Vi må skille tingene ad og sige, at vi forhandler hovedaftalen først, og derefter særtaftalerne.

Hvad der er meget vigtigt, det er så, at når hovedbestyrelsen tager stilling, så har de altså særtaftalerne til sidst og hovedforhandlingerne først, fordi man ser det som en helhed, i stedet for, at så snart man er færdig med hovedforhandlingerne – så er det lige meget, om der er afdelinger, der

mangler eller ej med deres særftaler. – Så kalder vi hovedbestyrelsen ind og siger til dem: Dette her, det er forliget, det er, hvad vi tager stilling til. Det skal ses som en helhed, både hovedforhandlingerne og særftalerne.

Jeg kan ikke afgøre, om det giver 1 krone mere i timen. Det er klart, at det ligger i udviklingen, og det ligger i omstændighederne. Men jeg tror i hvert fald på, at der gives muligheder for, at man ved særftalingerne – om man så ikke får en krone mere i timen, det tør jeg ikke sige – men i hvert fald, at der kan opnås aftaler om nogle andre ting end lige økonomi. Altså, at der ligger muligheder – og nogle muligheder, som vi så ved sidste overenskomstforhandlinger, som måske kunne åbne op for nogle ting, som vi traditionelt ikke beskæftiger os med i aftaleforhold.

Så jeg synes, det er den rigtige fremgangsmåde. Og hvis man ellers ikke mener, det vil skade, så kunne vi da i hvert fald prøve at se, om det var en forbedring, at vi gik denne vej.

Men det vigtigste er, at der sker en bedre behandling af afdelingernes særftaler i forhold til hidtil.

Bent Meyer:

Da vi i sin tid lavede ændringerne, var det også nok med baggrund i noget solidaritet med vores provinsammerater, idet man jo, uanset om man kunne lide det eller ej, må sige, at de største beløb faldt på hovedaftalen. Og det var vi enige om, at det måtte falde således, at det gavtede os alle sammen. Og så kunne vi bagefter selv rage til os på særftalerne.

Så var det jo, at nogle havde mere styrke end andre til at rage til sig på særftalerne, som så i sidste ende gik ud over hovedoverenskomsten. Jeg synes, det er i orden, at vi prøver, og lad os håbe, at vi får det bedst mulige ud af det.

Hvad angår samkøringen mellem vores depoter og bryggerierne, synes jeg, det er en god tanke sådan set. Men jeg er ikke sikker på andet end, at vi får en masse kævl, og vi vil nok smide en del af vores depotarbejdere fra os, fordi de har jo luret en pression. Og jeg er sikker på, at såfremt vi ikke får en ændring, så vil man på depotområdet i København altid sige nej med det for øje, at vi får ikke lov til at strejke alligevel. Og så kan man altså presse citronen i så lang en udstrækning, som det overhovedet er muligt. Derfor synes jeg, det er noget lort. Og særftaler på depotområdet, som vi har gjort et stort nummer ud af gennem mange år, altså hvad er de værd, det er også problematisk.

For de kunne jo sige til os: I får lidt her og lidt der, og så kan i rende og hoppe og sende det videre til overenskomsten, så får vi lortet tilbage i hovedet igen, der sker ingen ting ved det. Og det vil denne her aftale også medføre. Altså, depotoverenskomsten har jo hver gang været sådan. De sagde jo også i Forlignsinstitutionen den 5.

maj til Steen Nielsen – det erkendte han jo bare aldrig, men det ved vi, de har sagt: I får 30 øre, og I får ikke mere. Tag nu de forhandlinger, men I får ikke mere end de 30 øre. Det ved vi jo, at sådan foregår det. Og hvis vi skal have et protokollat, vil det komme til at stå i protokollatet, at særftalingerne på depoterne skal løses på samme måde, som de er løst på De forenede Bryggeriers område. Så der er ikke så meget at hente dér. De er nogle dumme svin, men dumme er de virkelig ikke. Men det var nu ikke så meget det, jeg skulle sige om samkøringen, men det var jeg også inde på, for så får man et mere reelt billede af det. Vi får nok nogle problemer, nogle indsigelser fra vores depoter, i hvert fald i København.

Preben Mortensen:

Der skal stemmes fortsat hver for sig. Vi siger kun, at hvis der bliver et nej, og der skal være en konflikt, så kan man lige så godt sikre sig, at konflikten kører samtidig. Det er derfor, vi vil have det samtidigt. Det ville være uheldigt, at den ene gruppe stemmer ja, og så går der 2 måneder, og så stemmer den anden gruppe nej, og så skal alle ud i konflikten alligevel. Derfor er det, jeg siger, at vi lige så godt kan gøre det samtidigt. Vi ved jo, at bliver det et nej på depotområdet, så får vi måske varslat fra Dansk Arbejdsgiverforening om, at man vil lockoute bryggerierne og tage dem med i den konflikt. Hvis man vil det, så kan vi lige så godt gøre det samtidigt.

Vi må respektere, at det stadig er to forskellige områder, men bør forhandle det samtidigt og have det til afstemning samtidigt.

Bent Meyer:

(for en kort bemærkning)

Selv om den ene part bliver færdig før den anden, så vil det altså sige, at vi lægger det hen, til vi er færdige på det andet område, og så sender vi lortet ud samtidigt? Så ville det medføre, som f.eks. i år, at vi så måtte vente med at sende det ud til august måned?

Preben Mortensen:

(for en kort bemærkning)

Kørselsreglerne er, at vi er færdige til tiden, både på depotområdet og på bryggeriområdet, inden 1. maj.

Poul Erik Guldborg:

Jeg er enig i, at hvis vi kan få Depotindehaverforeningen med til samkøring – det er dem, der har saboteret forhandlingerne de sidste to gange – til samkøring af forhandlingerne, så de foregår samtidig i Bryggeriforeningen og Depotindehaverforeningen, og urafstemningen foregår på samme tid, så har vi opnået meget. Men det bliver svært.

Anker Skjødt:

Som Preben har sagt, var tanken jo, at vi skulle køre de to overenskomstområder si-

deløbende, og så skulle der være to urafstemninger. Men, selvfølgelig, hvis depotarbejderne siger nej, træder deres konflikt i kraft, men så må vi jo forvente, som Preben har skitseret, at vi får et lockoutvarsel fra Dansk Arbejdsgiverforening til bryggerierne. Men det er der som sagt ikke noget at gøre ved – det er den måde, vi kører det på.

Og det er også rigtigt, som det er sagt, at vi netop i år gik ind og sagde, at vi ikke ville begynde at diskutere hovedaftalen, før vi havde fået vores lokalaftaler behandlet. Og derfor skulle de tilbage til Depotindehaverforeningen. – Det var det, man gik i Forlignsinstitutionen om den 5. maj. Men det hjalp jo altså ikke noget, og derfor så mener vi, at det er rigtigt at prøve en omvendt rækkefølge og så i rimelig god tid. Vi har løseligt skitseret, at man kunne starte på hovedforhandlingerne i februar og lokalforhandlingerne i marts og så samle op i april og sende det ind 1. maj. Men det er nok ønsketænkning at få det på den måde. Men det er altså planen og tanken i det, at sådan kunne vi eventuelt gøre.

Preben Mortensen:

Jeg synes lige, vi skal sige, at jeg på generalforsamlingen i Bryggeriforeningen har forstået, at det er deres opfattelse, at man ikke længere accepterer, at forhandlingerne kører på forskellige tidspunkter for depoterne og bryggerierne. Det vil sige, at de åbenbart er interesseret i det. Og hvis de er det, så er der jo store muligheder.

Forretningsudvalgets indstilling blev:

I forbindelse med overenskomstproceduren sammenkøres forhandlingerne og afstemningen samtidig på bryggeri- og depotområdet. Stemmerne optælles hver for sig.

At vi prøver på at få nogle kørselsregler, hvor vi forhandler hovedoverenskomsten først og derefter særftalerne.

At der også bliver afsat rimelig tid til, at de afdelinger eller de steder, hvor man ikke er enige, der går forbundet decideret ind og forhandler disse til sidst.

Når hovedbestyrelsen tager stilling til overenskomstforliget, så kan det først være, når alle særftalerne er afsluttet, så hovedbestyrelsen har et rimeligt grundlag at vurdere ud fra, om man vil anbefale en overenskomst.

Mødet hævet.

Forretningsudvalgets sammensætning:

Nordjysk Kreds:

Poul Erik Guldborg

Sydjysk Kreds:

Thomas Olsen

Fyns Kreds:

Jens A. Olsen

Sjælland-Falster Kreds:

Bent Embo

Københavns mandlige afd.:

Holger Foss og Bent Meyer

Københavns kvindelige afd.:

Barbara Kryger og Inge Jensen

Forbundets daglige ledelse:

Preben Mortensen, Anker Skjødt,

Erik Nielsen, Erik Kielberg og

Lone Christensen

Konsulent:

John Pedersen

ser, som foredragsholder eller kursusleder, betales der 1 diæt pr. dag + dokumenterede rejseudgifter.

Såfremt der fra andre organisationer oppebæres honorar for medvirken, indbetales dette til forbundet.

3. Konferencer:

Ved deltagelse i konferencer af 1 eller flere dages varighed, betales der 1 diæt pr. dag + dokumenterede rejseudgifter.

4. Udenlandske kurser, studierejser og kongresser:

Ved deltagelse i udenlandske kurser, studierejser eller kongresser, betales der 1 diæt pr. dag + dokumenterede rejseomkostninger.

Ved dokumenteret egen forplejning, betales der dobbelte diæter.

5. Rejseudgifter:

Rejseudgifter samt færgebilletter og pladsbilletter refunderes fuldt ud af forbundet, når dokumentation for udgifter indsendes fra afdelingen.

6. Diætsatser:

De p.t. gældende diætsatser:

Halvdagsdiæt kr. 70,00

Heldagsdiæt kr. 140,00

Heldagsdiæt m. overnatning

uden morgenmad kr. 165,00

Udlandsdiæt (m. forplejning)

(incl. kr. 35,00

til morgenmad) kr. 295,00

7. Møder:

Halvdagsmøder indtil 4 timer

Heldagsmøder over 4 timer

8. Rejседage:

Såfremt man ikke kan nå frem til mødernes fastsatte starttidspunkt uden at tage hjemmefra dagen før, betales 1 heldagsdiæt for rejsedagen.

Såfremt hjemrejsen bryder væsentligt ind i det følgende døgn, betales der 1 diæt.

Generelle betragtninger:

REPRESENTATION:

Forbundets ansatte og valgte skal have mulighed for, når de føler det rimeligt eller påkrævet, under eller efter møder, rejser e.l., at give forbundets medlemmer, gæster eller mødedeltagere et rimeligt traktement på forbundets vegne.

TILLID OG ANSVAR:

Forbundets diætpolitik bygger, som hidtil, på tillid til den enkelte og dennes ansvar for forbundets midler.

Tvilstilfælde forelægges forretningsudvalget, som fastlægger eventuelle konsekvenser.

Det er udvalgets indstilling, at ovenstående regler skal træde i kraft den 20. januar 1984.

Udvalget bør træde sammen umiddelbart før næste kongres for at vurdere

reglernes virkning i praksis, og for at foreslå eventuelle justeringer, hvorefter reglerne forelægges kongressen til godkendelse.

Bent Meyer:

Forelagde diætudvalgets arbejde og indstilling.

Forretningsudvalget havde en bred debat om diætudvalgets indstilling, hvorefter forretningsudvalget tog følgende konklusion til efterretning:

Diætstørrelsen er besluttet på kongressen. Det har ikke været diætudvalgets opgave at stille forslag til de kongresvedtagne diætters størrelse.

I forbindelse med retten til udbetaling af diæter, kan der være tvivl om retningslinier for udbetaling af diæter. Eventuel tvivl i denne forbindelse bør diskuteres med efterfølgende opstilling af retningslinier for udbetaling af diæter.

Forretningsudvalget besluttede:

At de to kritiske revisorer på førstkommande forretningsudvalgsmøde forelægger, hvor de mener, at der mangler retningslinier for udbetaling af diæter, hvorefter forretningsudvalget ser på eventuelle manglende retningslinier for udbetaling af diæter.

2. Københavns mandlige afdelings brev til forretningsudvalget vedr. suverænitetssudvidelse til forbundets afdelinger

Mandlig afdelings brev havde følgende indhold:

«København F., den 12.1.84

Til forbundets forretningsudvalg

Gode kammerater.

I relation til diskussionen på forretningsudvalgsmødet den 11. januar 1984, vedr. en suverænitetssudvidelse til forbundets afdelinger, med den hensigt, at afdelingerne efter nærmere definerede retningslinier, skal kunne indgå aftaler, som forretningsudvalget ikke kan underkende, skal jeg anføre følgende:

For mindre end 3 måneder siden, på forbundets ekstraordinære kongres den 18.-19. oktober 1983, blev det vedtaget at ændre § 5, stk. b, til følgende:

«Forretningsudvalget har under ansvar for hovedbestyrelsen alle løbende sager til behandling og afgørelse, herunder lokalaf-taler.»

«Dette er en klar opstramning af paragrafen, der i den gamle form havde den mere løse formulering: »alle løbende sager til behandling og afgørelse.»

Som det vil ses af ændringen, som til den gamle formulering tilføjer »herunder lokalaf-taler«, er forretningsudvalgsflertallets principvedtagelse i strid med loven og derfor ugyldig.

*Med kammeratlig hilsen
sign. Holger Foss»*

EKSTRAORDINÆRT FORRETNINGSUDVALGSMØDE

afholdt mandag den 16. januar 1984.

Fraværende: Anker Skjødt med lovligt for-fald.

DAGSORDEN:

1. Forbundets »diætudvalg«s indstilling til regler for udbetaling af diæter.
2. Københavns mandlige afdelings brev til forretningsudvalget vedr. suverænitetssudvidelse til forbundets afdelinger.

Ordstyrer: Erik Nielsen.

1. Forbundets »Diætudvalg«s indstilling til regler for udbetaling af diæter

Regler for udbetaling af diæter

1. a. Halvdagsdiæter:

For møder med varighed af indtil en halv dag, betales halvdagsdiæt.

b. Heldagsdiæter:

For møder med varighed over en halv dag, betales heldagsdiæter.

c. For ansatte og valgte i forbundets hus gælder følgende særregler:

For møder i normal arbejdstid i forbundets hus, udbetales der ikke diæter.

For møder i forbundets hus, som går ud over normal arbejdstid samt møder i København, betales en diæt på kr. 50,00.

2. Højskoleophold:

Ved deltagelse i højskoleophold betales maximum 2½ dags diæter pr. uge + dokumenterede rejseudgifter.

Ved deltagelse i højskoleophold og kur-

Forretningsudvalgets konklusion blev: Københavns mandlige afdelings vurdering af, at forretningsudvalgsflertallets principvedtagelse er i strid med forbundslovens § 5, stk. b. skal forelægges i hovedbestyrelsen.

Hovedbestyrelsen må så afgøre, om et flertal af forretningsudvalget har besluttet i strid med forbundslovens § 5, stk. b, ved vedtagelsen om, at forbundets afdelinger efter nærmere definerede retningslinier, indenfor bestemt afgrænsede områder udstukket af HB, kan indgå aftaler, som afdelingerne suverænt kan tage stilling til. En afstemning i forretningsudvalget viste, at 9 forretningsudvalgsmedlemmer stemte imod, at forretningsudvalgsflertallet havde handlet i strid med forbundslovens § 5, stk. b.

Hovedbestyrelsens sammensætning:

Nordjysk Kreds:

Poul Erik Guldborg,
Finn Holm, Karsten Jensen,
Knud Erik Kvordrup,
Elin Marie Petersen

Sydjysk Kreds:

Thomas Olsen, Bjarne Frandsen,
Hardy Christensen,
Dora Rasmussen,
Allan Lund Nielsen

Fyns Kreds:

Jens A. Olsen, Aage Jensen

Sjælland-Falster Kreds:

Bent Embo, Kaj Knudsen,
Tage Petersen, Verner Johnsen,
Ritta Hansen

Københavns mandlige afd.:

Holger Foss, Bent Meyer,
Torben Olsen, Ib Christensen,
Kristian Nielsen

Københavns kvindelige afd.:

Barbara Kryger, Inge Jensen,
Kirsten Haastrup

Forbundets daglige ledelse:

Preben Mortensen, Anker Skjødt,
Erik Nielsen, Erik Kielberg og
Lone Christensen

Konsulent:

John Pedersen

ORDINÆRT HOVEDBESTYRELSESMØDE

Afholdt mandag den 16. januar 1984 i Odense.

Fraværende: Anker Skjødt – en del af mødet med lovligt forfald.

DAGSORDEN:

1. Beretning
2. Forskellige sager

Dirigent: Torben Olsen.

1. Beretning

Preben Mortensen:

Af hensyn til protokollen er jeg nødt til at gentage hovedbestyrelsens sammensætning, også for at nævne, hvilken afdeling eller kreds, repræsentanterne kommer fra:

Forbundsformand Preben Mortensen
Næstformand Anker Skjødt
Sekretær Lone Christensen
Provissekretær Erik Kielberg
Hovedkasserer Erik Nielsen

Holger Foss, formand for Københavns mandlige afdeling
Bent Meyer, næstformand for Københavns mandlige afdeling
Barbara Kryger, formand for Københavns kvindelige afdeling
Inge Jensen, næstformand for Københavns kvindelige afdeling

Poul Erik Guldborg, kredsformand for Nordjylland

Thomas Olsen, kredsformand for Sydjylland

Bent Embo, kredsformand for Sjælland-Falster

Jens Olsen, kredsformand for Fyn

Kirsten Haastrup, Københavns kvindelige afdeling

Torben Olsen, Københavns mandlige afdeling

Ib Christensen, Københavns mandlige afdeling

Christian Nielsen, Københavns mandlige afdeling

Finn Holm, Nordjyllands-kreds Aalborg
Karsten Jensen, Aalborg-afdeling 2, spritterne

Knud Kvortrup, Randers

Inge Petersen, Silkeborg

Bjarne Frandsen, Sydjyske kreds, Århus mandlige afdeling

Allan Nielsen, Horsens

Hardy Christensen, Vejle

Dora Rasmussen, Fredericia

Kaj Knudsen, Sjælland-Falster-kredsen, Mineralvandsarb. København

Verner Johnsen, Lolland-Falster, Nykøbing F.

Tage Petersen, Holbæk

Rita Hansen, Skælskør

Åge Jensen, Fyns-kredsen, Svendborg

Jeg skal byde velkommen til et forhåbentligt frugtbart samarbejde til gavn for forbundets medlemmer.

Der er udsendt cirkulære til medlemmerne om forretningsudvalgets og hovedbestyrelsens sammensætning, og der er også sendt en gave til de gamle afgåede hovedbestyrelsesmedlemmer.

Vedrørende afviklingen med den tidligere forbundsformand Steen Nielsen, så er dette gået i orden. Han stillede nogle krav i forbindelse med sin afgang vedrørende fe-

riearvikling, som han ønskede af afvikle i januar / februar, både for den opsparede periode 1982/83 og 1983/84. Han ønskede også ligesom i Ivar Niensens tilfælde, at forbundet betalte fuldt bidrag til LO's pensionskasse, indtil han blev 65 år. Vi meddelte Steen Nielsen, at aftalen var, at han gik på efterløn den 1. januar 1984. Den ferie, han havde tilgode fra 1982/83, skulle afvikles inden 1. januar 1984. Hvordan han ville afvikle ferien i øvrigt for det opsparede 1983, var ikke et problem ham og forbundet imellem. Det var et problem mellem ham og A-kassen, idet det er dem, der behandler spørgsmål om ferie for folk, der er på efterløn.

Vedrørende pensionsbidraget til LO's pensionskasse var der ingen vedtagelse om dette, hverken i forbundets hovedbestyrelse eller i forretningsudvalget, og ingen har kendskab til en sådan beslutning, men det måtte konstateres, at Steen Nielsen havde ret. Ivar Nielsen har fået betalt LO's pensionskasse, til han var 65 år, det vil sige, det år, hvor han fyldte 65, betalte man indtil den 31. december året før. Forretningsudvalget fandt ikke, at det var rigtigt, ej heller nødvendigt, at betale længere til en pensionsordning for folk, der var afgået. Steen Nielsen accepterede dette. Han har afviklet sine ting og er gået på efterløn den 1. januar 1984.

Som bekendt er Erland Petersen, én af forbundets konsulenter, opsagt. Ved den almindelige kritiske revision for juli kvartal 1983 faldt den kritiske revision over nogle bilag for hotelregninger for Erland Petersen. De var temmelig høje, de var ikke specificeret, og det var regninger, der lød på dobbeltværelse. Man kontaktede hotellet og forespurgte om prisen, og det viste sig, at selv om værelset var et dobbeltværelse, og selv om det var det dyreste hotelværelse, så kunne det ikke dække regningens pris. Den kritiske revision rettede derefter henvendelse til Erland Petersen, som meddelte dem, at han ikke kunne give dem svar på disse ting. Derefter henvendte den kritiske revision sig til forbundsformanden, som lovene foreskriver, og bad undertegnede om at kræve Erland Petersen en forklaring. Den kritiske revision begyndte herefter at tage flere stikprøver, og det viste sig, at der var flere tilfælde – især i Odense – hvor hotelregningerne ikke passede med den opgivne pris. Der var også en del taxaregninger, som Erland Petersen ikke kunne svare på, og så var der spørgsmål om diætforhold, – både med en rejsedag og at man tog en diæt for morgenmad, selv om morgenmadens pris var indregnet i hotelregningen. Det blev forelagt forretningsudvalget den 23. november 1983, der tog den beslutning, at man skulle gå et år tilbage for at undersøge alle forbundets bilag. Den kritiske revision blev ekstraordinært indkaldt 2 uger i december måned 1983. De er færdige med deres revision, og har ud fra det, der ligger og er gennemgået, følgende indstilling:

»Vi har nu afsluttet ekstraordinær revision af bilag og fundet anledning til at gøre følgende bemærkninger:

1. Generelt fået diæt og samtidig fremlagt regninger for fortæring.
Det vil sige, at der her tales om forbundsledelsen, der som oftest har fået udbetalt diæter, meget ofte har regninger på fortæring, enten de har været sammen med nogle andre folk fra provinsen. Revisionen har spurgt, om det kan være rigtigt, hvis man får dækket sine fortæring, at man også kan få diæter.
2. Der er ikke på regningerne angivet deltagelse eller årsag til udgiften.
Det er klart, at har man fortæring, så kommer man med nogle regninger for besøg på restauranter osv., men det fremgår ikke af regningerne, hvad årsagen er og hvem, der har deltaget. Det er klart, at man som revision må sige, at det kunne være en aften, hvor man tog sin kone og sine børn med ud på en restaurant og kommer så blot med en regning. Det må påtegnes regningen, hvad årsagen er, sådan at revisionen har mulighed for at kontrollere, om det møde eller den årsag, man skriver på, er rigtig nok.
3. Taxaregninger er ikke påført hvorfra og hvortil.
Det er også klart, at det skal fremgå af en regning, hvor man er kørt fra og hvortil. Der var i nogle tilfælde meget store taxaregninger, og det er klart, at kommer man med en meget stor taxaregning, må det også være rimeligt, at revisionen får en forklaring på, hvorfor og hvorfra og hvortil man er kørt. Man besluttede derfor, at alle taxaregninger uanset størrelse skal påføres hvorfra og hvortil, man kører.
4. I et specielt tilfælde har vi fundet det rigtigt at meddele forretningsudvalget, at vi ikke kunne godtage vedkommendes regnskaber på taxakørsel – ellers ingen kommentarer til det øvrige regnskab.

Vedrørende diæter og regninger er der altså ingen faste regler, hvilket betyder, at den påtale, der har været på nogen i forbundets ledelse, ikke har kunnet give anledning til påtale overfor forretningsudvalget.»

På forretningsudvalgs mødet i december enedes man om at nedsætte et udvalg bestående af de to kritiske revisorer, hovedkassereren, to forretningsudvalgsmedlemmer, én fra København, som blev Bent Meyer, og én fra provinsen, som blev Thomas Olsen. Udvalget har til formål at komme med forslag til forretningsudvalg og hovedbestyrelse om retningslinier for udbetaling af diæter og forbundsledelsens administration og ret til at kunne kvittere på regninger. Under forskellige sager vil vi behandle udvalgets indstilling. I et enkelt tilfælde har den kritiske revi-

sion ønsket, at forretningsudvalget tager stilling til direkte overtrædelse af regler og dermed begået bedrageri.

Det var i Erland Petersens tilfælde, hvor man fandt adskillige hotelregninger med fortæring på. Der var altså ikke tale om en enkel foreteelse, der kunne være en forglemmelse, men helt klart en bevidst handling fra Erlands side.

Forbundet kontaktede hotellet og bad om regninger, hvor det var specificeret, hvad fortæringen havde bestået i, og det viste sig adskillige gange, når Erland Petersen havde været i Århus, så var der købt på regning. Der var også andre steder, og der var tale om konstante ændringer af forklaringer fra Erland Petersens side, når vi bad om at få en forklaring. Og forklaringen blev ikke kun givet til undertegnede, den blev givet i den kritiske revisions påhør. Hver gang vi konstaterede, at der var fejl, ændrede Erland Petersen altså sin forklaring.

Den del af daglig ledelse, der var hjemme den 7. december 1983, hvor der skulle være forretningsudvalgs møde, besluttede, at det måtte få den konsekvens, at Erland Petersen måtte afskediges. Undertegnede meddelte, at jeg ønskede at sætte mit mandat ind på dette, da det ikke kunne være tilstrækkeligt, at Erland blot skulle tilbagebetale beløbet. Derfor blev det behandlet under beretningen, og derfor bliver det også nævnt under beretningen her.

Hvis man er uenig i behandlingen af Erland, må man altså nedstemme beretningen, da jeg som formand ikke vil leve med, at vi blot accepterede, at Erland skulle tilbagebetale beløbet. Vi kan ikke leve med, at folk på betroede stillinger begår bedrageri overfor forbundet. Erland har én gang tidligere måttet tilbagebetale 5 diæter i 1981, og derfor – da jeg forelagde fra daglig ledelse – indstilling overfor forretningsudvalget – var det en enig daglig ledelse, der indstillede til forretningsudvalget, at Erland måtte afskediges.

Efter forretningsudvalgets beslutning diskuterede man under forskellige sager, hvordan Erland skulle afvikle. Efter nogen diskussion enedes man om, at forbundsledelsen afvikle tingene med Erland, dog således at han senest var afgået den 1. marts 1984, og at han ikke måtte fungere mere som konsulent eller opholde sig i forbundet.

Efter forretningsudvalgs møde meddelte undertegnede Erland udvalgets beslutning, og han svarede, at det var i orden. Undertegnede meddelte Erland, at jeg næste morgen ville tage en samtale om afviklingen.

Næste dags morgen kontaktede jeg Erland, der nu meddelte, at han havde kontaktet en sagfører, der rådede ham til at forlange opsigelsen efter funktionærlovens bestemmelser, altså et halvt års opsigelse.

Vi syntes selv i forretningsudvalget, at vi havde behandlet sagen anstændigt. Vi syntes, at den opsigelse, vi gav Erland,

også var udtryk for, at det ikke var personen, det drejede sig om, men sagen. På baggrund af Erlands nye krav, gjorde jeg ham opmærksom på, at så stod forretningsudvalget frit i forhold til det første tilbud, og jeg gjorde ham opmærksom på, at jeg ville indkalde forretningsudvalget, og at jeg ville ændre min indstilling, der nu var, at han skulle afskediges øjeblikkelig. Når der er tale om bedrageri, har arbejdsgiveren ikke længere nogen forpligtelser overfor en ansat, sådan bliver vore medlemmer normalt også behandlet af de arbejdsgivere, hvor de er ansat.

Den 8. december om eftermiddagen holdt forretningsudvalget et telefonmøde, hvor et enigt forretningsudvalg besluttede, at Erland skulle afgå den 31.12. 1983 mod, at han inden holdt den resterende del af sin ferie for 1983/84, samt at han lavede sin kvartalsrapport og årsstatus færdig.

Dette er meddelt Erland Petersen skriftligt i et anbefalet brev.

Erland har afholdt sin ferie, og han har også afleveret de rapporter, han skulle. Forbundet har imidlertid modtaget et brev fra Erlands sagfører, der på Erlands vegne kræver opsigelsesvarsel og opsigelsesløn i henhold til funktionærlovens bestemmelser. Forbundet har svaret sagføreren, at vi ingen forpligtelser har overfor ansatte, der har begået bedrageri, og såfremt man fastholder kravet overfor forbundet, må man gå rettens vej.

Det er nu en måned siden. Vi har intet hørt og ved kun, at Erland har underskrevet en ledighedserklæring, hvor han erklærer sig arbejdsledig pr. 2. januar 1984.

Det er min opfattelse, at sagføreren har anbefalet Erland at opgive sagen, da det nemlig ikke fremgår af sagføreren brev, at han er klar over, at der er tale om bedrageri. Såfremt kravet var opretholdt, så havde vi givet hørt fra sagføreren, og jeg er sikker på, – eller jeg tror i denne sag – at vi ikke mere hører om noget krav fra Erland, eller at vi i det hele taget skal beskæftige os mere med denne sag.

Erlands afgang har imidlertid betydet, at vi har måttet annoncere efter en ny konsulent. Det er udsendt i cirkulære til afdelingerne og annonceret i Aktuelt og Politiken, hvoraf det fremgår hvilke kvalifikationer, en sådan konsulent skal have. Fristen for ansøgning er 20. januar 1984, og vi har indtil nu fået 7 ansøgninger. Såfremt der er kvalificerede bryggeriarbejdere, der søger, vil disse blive foretrukket. Det er forretningsudvalget, der træffer den endelige beslutning efter, at daglig ledelse har haft samtaler med hver enkelt.

I den mellemliggende beretningsperiode er forbundet reduceret fra 37 til 36 afdelinger. Ringsted-afdelingen er nedlagt, og medlemmerne er overflyttet til Næstved-afdelingen.

La Cabana sagen er lang, og for os næsten lige så lang, som konflikten har kørt i Herning. I august 1983 påbegyndtes en blokade fra Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke overfor 3 restauranter i

Herning. I begyndelsen troede man, at det kunne klares i en håndvending, men efterhånden udviklede blokaden sig, og sagen er bagefter blevet meget principiel. Den har nu kørt i fem måneder, og der er ikke en gang mulighed for en forhandling og dermed mulighed for en løsning.

Vedrørende selve blokaden har vi vist os i Herning både afdelinger og forbundet, og vi er fortsat orienteret om, at man fra afdelinger i Jylland altid er repræsenteret fredag aften. Desværre er dette altså ikke nok, da det de andre dage i ugen er en meget ensom kamp for de mennesker, der går i blokaden. Det er utroligt i en by af Hernings størrelse og med de større byer i området, at det ikke er lykkedes at få mobiliseret nogle flere støtter til den daglige kamp. Forbundet støtter økonomisk de af vore medlemmer, der deltager i blokaden, såfremt det på en eller anden måde er afdelingen, der står for arrangementet eller kobler sig på et andet arrangement. Der gives diæter, og hvis det er folk fra daghold, der har arbejdstab, betaler forbundet de timer, de måtte have i arbejdstab. Når man kun betaler arbejdstab for dem, der er på daghold, er det fordi, det ville være for dyrt at skulle betale folk, der er på aftenhold.

Det vil for de flestes vedkommende være 8 timers arbejdstab, fordi demonstrationerne starter op kl. 21.00. Jeg mener også, at der bør være tilstrækkeligt med folk i afdelingen på daghold, som man skulle kunne mobilisere til at kunne deltage i demonstrationerne.

Vedrørende leverancerne fra depoterne til de 3 restauranter har dette været stoppet i hvert fald fra vor side og fra vore medlemmer på Tuborg depotet siden midten af oktober. Det har dog ikke haft den helt store virkning, for restauratørerne har kunnet få øl alle andre steder fra. Især Carlsberg depotet har efter forlydende været meget aktiv med af de mest mystiske omveje og kanaler at levere især til La Cabana.

Vi har i visse tilfælde konstateret, at øl andre steder fra omdirigeres til Herning. Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke har mange gange henvendt sig til os, og vi har lige så mange gange forklaret dem, at vi ikke dirigerer ølsalget i hele Danmark. Forbundet har den 5. december varslet udvidelse af konflikten for bryggerierne til Carlsberg depotet i Herning, uden at det hjalp synderligt. Det er fordi, vi ikke kunne få stoppet leverancerne fra bryggerierne, og fordi man brugte mellemhandlere til at få omdirigeret ølet til Herning depotet, og fordi SID-medlemmerne på Carlsberg depotet fortsatte med at distribuere øl, selv om de ved, at der er indledt blokade på bryggerierne til Carlsberg depotet. Vi er indstillet på at blokere for alle de vognmænd, vi opdager, der leverer til depotet i Herning, men hvad hjælper det, når Danmarks største fagforbund ikke en gang kan få deres medlemmer til at holde op med at distribuere blokaderamt øl. Det skal her indføres, at de ikke leverer til de blokaderamte restauranter.

Sidst i december mente man at kunne konstatere, at også Tuborg depotet var begyndt at levere til nogle af de blokaderamte restauranter.

Hotel- og Restaurationspersonalet bad om et møde med os, og vi fik etableret et sådant møde den 4. januar, hvor vi også sikrede os at få en repræsentant med fra SID. Derudover deltog Anker Skjødt, under tegnede og Erik Nielsen, hovedkasseren, Holger Foss fra Københavns mandlige afdeling og Thomas Olsen fra Fredericia. Vi forklarede repræsentanterne fra Samvirket, at vi naturligvis ville blokere for bryggeriernes Tuborg depot i Herning, men at det eneste rigtige våben var at trække depotarbejderne væk fra depotet. Vi kunne imidlertid ikke klare at trække folk væk fra Tuborg depotet, hvis SID-folkene på Carlsberg depotet blot kørte videre. Det eneste svar SID-repræsentanten kunne give var, at det var overenskomststridigt, og derfor kunne det ikke lade sig gøre. Det ville SID ikke være med til. Man erkendte, at det var SID-formanden i Herning, der blokerede for en løsning, men man sagde, at afdelingen var suveræn. Naturligvis må vi respektere, at afdelingen er suveræn, men jeg mener nok, at hvis SID meddelte, at medlemmerne på Carlsberg depotet ville blive holdt økonomisk skadesløs, ville man nok kunne få dem til at holde op med at køre fra depotet. Enden på mødet blev, at SID-repræsentanten skulle gå tilbage og forsøge at få folkene på Carlsberg depotet overflyttet til os, fordi vi så kunne gøre blokaden effektiv.

Det lille Dansk Bryggeri- Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund skal alene vinde en kamp for det store LO, som er fuldstændig passiv i denne sag. Jeg ved ikke, hvor dansk fagbevægelse er henne, og hvordan 3 restauratører i en by som Herning kan få lov til at dirigere en arbejdskraft på disse betingelser. Disse restauratører og depotindehavere bruger alle midler for at sikre, at man får leverancerne frem til disse restauranter. Når vi har varslet, og det er godkendt som lovligt, så mener vi også, at vi har ret til, såfremt det viser sig, at andre handler imod dette, at udvide konflikten til det omfang, som vi har varslet, så der ikke leveres øl fra bryggerierne til depoterne i Herning.

Efter at vi sendte dette blokadevarsel for bryggerierne til Tuborg depotet i Herning, tog Dansk Arbejdsgiverforening mere fat om sagen. Man indkaldte til et fællesmøde den 6. januar, og her enedes man om at få prøvet blokadens omfang i Arbejdsretten, men man havde fra Dansk Arbejdsgiverforening den opfattelse, at varslet ikke var lovligt, hvilket vi i forretningsudvalget diskuterede.

Vi sagde til os selv, at det kunne vi egentlig ikke tage hensyn til. Hvis vi konstaterer, at vor blokade ikke fungerer, og at depotindehaveren alligevel leverer, vil det være uforståeligt for vore medlemmer, hvis vi ikke foretager os noget. Derfor

sagde vi, uanset om det er overenskomststridigt eller ej, så blokerer vi fra bryggerierne. Det er imidlertid vor opfattelse, at blokadens omfang er lovlig nok, men vi vidste godt på forhånd, at der kunne være tvivl om varslet. Det er vor opfattelse, at når 2. varsel af 7. oktober er godkendt, og det ikke er blevet overholdt, så mente vi ikke, vi behøvede at varsle forfra, når vi ønskede at stoppe for leverancerne fra bryggerierne.

Vi fik så sagen på et forberedende retsmøde den 12. januar i Arbejdsretten, og da meddelte man, at man ville beramme et Arbejdsretsmøde på ét eller andet tidspunkt. Vi protesterede og sagde, at det kunne vi ikke acceptere. Hvis Arbejdsretssagen blev berammet en måned eller halvanden ud i fremtiden, kunne vi jo indenfor dette tidsrum nå at sende et varsel, der så var lovligt.

Dansk Arbejdsgiverforening bad om at få udsat mødet og kom tilbage og meddelte, at de godt kunne se, at vore synspunkter var rigtige, og meget overraskende meddelte de, at de godt ville have et hurtigt møde i Arbejdsretten, og de meddelte endda, at hvis Arbejdsrettens dommere var enige med os i omfanget – altså at vi måtte blokere fra bryggerierne – så ville de trække spørgsmålet om varslet tilbage, så man kunne iværksætte konflikten 3 dage efter, at Arbejdsretten havde talt. Det vil sige, at i den behandling, der skal ske på fredag kl. 14.30, skal man kun tage stilling til omfanget. Og hvad der er endnu mere utroligt, det er, at Dansk Arbejdsgiverforenings procedurer er højst usikre på, om de får ret i, at det ikke kan have det omfang. LO's jurist, Daugaard, som vi har talt med, er 100 pct. sikker på, at vi vil få ret i, at vi kan gøre det i det omfang, hvis vi kan bevise (og det mente vi på det tidspunkt, ikke var noget problem) – at blokaden blev brudt fra depotets side.

Imidlertid er situationen endnu mere spæget, fordi repræsentanterne fra Bryggeriforeningen kunne vise os to stykker papir, et fra Tuborg depotmanden og et fra Carlsberg depotmanden, hvorpå de havde underskrevet, at de ikke måtte levere til de 3 restauranter, og man bestrider fra Bryggerforeningens side, at det er disse depotfolk, der har leveret til restauranterne. Man ville ikke bestride, at det kan være depoter andre steder, som har leveret til Herning og stillet det på en rastepads. Men de bestrider, at det er de to depotfolk i Herning, der er med i de her ting.

Imidlertid er der nogle mørke skyer, der trækker sig sammen i denne sag, fordi repræsentanterne fra Samvirket på det møde, vi havde med dem den 4. januar, fremlagde noget materiale, som vi mente var helt fast dokumentation for, at depotindehaverne i Herning havde overtrådt forbudet. Ved en telefonsamtale meddelte vi dem, at vi måtte ophæve den foreløbige blokade mod bryggerierne, fordi den efter Dansk Arbejdsgiverforenings opfattelse var overenskomststridigt, og så kunne Arbejdsret-

ten ikke behandle spørgsmålet om blokadens omfang. Vi har derfor meddelt den københavnske afdeling og Fredericia-afdelingen, at man må ophæve blokaden for tilførsel fra bryggerierne til Herning depoterne. Man kan så sige, at det har ingen større virkning, for man må konstatere, at det ikke har været øl, de har manglet.

Da vi meddelte dette til Samvirket, sagde de til os: Jamen, arbejdsretssagen betyder jo, at der skal være vidneafhøring. Ja, og det har I også bekræftet, at I vil stille med. Så sagde de, at de ikke var sikre på, at de kunne dokumentere, at depotindehaverne havde sikret leverancerne til de 3 restauranter, idet de sagde, dokumentationen var ud fra en udelukkelsesmetode. Hvis én af restauratørerne tager sin bil og kører en tur, så kører de efter ham. Han kører ned med tom gods på depotet, han kører til La Cabana og andre steder hen, så de mente, da de ikke har set eller kunnet konstatere, at han har læsset øl på de steder, hvor han ellers har været, men ikke konstaterer det på Tuborg depotet, mener de, at det så må have været der, det er foregået. Og sådan er det også omkring Carlsberg depotet. Det er klart, at det er tyndbenet. Det er højesteretsdommere, der sidder i Arbejdsretten. De skal have klare beviser, når vi siger, at vi kan tillade os at udvide, fordi vi kan dokumentere, at modparten har overtrådt reglerne.

Jeg vil i hvert fald meget nødig komme i den situation, at SID får mulighed for at kalde os de ulovlige, der vil gøre det ulovlige lovligt, og i stedet gjorde de lovligt ulovligt. Det er flovt, hvis det viser sig, at vi har lavet blokade fra bryggerierne på baggrund af en dokumentation fra Samvirket, der så betyder, at vore medlemmer har måttet foretage sig et overenskomstbrud, og vi bagefter må konstatere, at der ikke fra modpartens side er begået noget overenskomststridigt, og vi så har anbefalet vore medlemmer noget overenskomststridigt, som var helt unødvendigt. Det vil være en meget uheldig situation. Jeg skal sige, at når Anker ikke er her, så er årsagen den, at vi har aftalt, at han tog et møde med LO-juristen her til formiddag for at vurdere, hvor stærkt materialet er. Jeg håber, at Anker når at dukke op, inden vi er færdige med beretningen, for jeg synes, det er rigtigt, når Anker kommer, at der bliver givet en orientering til hovedbestyrelsen om, hvordan situationen står.

I den forløbne periode har der været nogle fortolkningsproblemer om overenskomsten. Det har været omkring § 22, der handler om betaling ved børns første sygedag. Der har været to problemer. Det ene har været spørgsmålet om retten for folk, som har samkviksret med deres børn, og problemet om, hvorledes man fortolker, hvornår man egentlig skal have betaling for den første dag. Det er således, at hvis et barn er syg kl. 11.00 om formiddagen, så siger bryggerierne, at det er barnets første sygedag, hvis man forlader arbejdspladsen for at gå hjem og passe sit barn. Så får man for de resterende timer, og dette betragtes

som værende den første sygedag. Det andet drejer sig om en far eller en mor, der har samkviksret, og der mener man, at hvis barnet bliver syg i den periode, hvor man har samkviksretten, så er man også berettiget til at få betaling i henhold til overenskomstens § 22. Der har været en sag på De forenede Bryggerier, og de har meddelt, at der klart står i overenskomsten, at der er tale om hjemmевærende børn, og det er på den bopæl, hvor man er tilmeldt gennem folkeregisteret. Forbundet meddelte derfor afdelingen, at vi var enige i, at der burde betales, men at vi ikke var meget for at tage en faglig voldgift på dette, fordi det kunne blive en opstramning af fortolkningen om hjemmевærende børn, som kun yderligere kunne skade sagen. Det eneste, der stod tilbage, var egentlig at få nogle bedre aftaler i forbindelse med en ny overenskomst.

Men der skete dog det, at man tilkendegav fra De forenede Bryggerier, at hvis man f.eks. var kommet i den situation, at barnet ved sygdommen skulle sendes til den, der havde forældreretten – det kunne jo være en, der boede i Jylland eller andre urimelige forhold, som kunne dokumenteres – så ville man i hvert enkelt tilfælde tage stilling, men principielt kunne vi ikke komme igennem med disse ting. Der er kommet spørgsmål fra kvindelig afdeling om fortolkningen omkring bryggeriernes ret til at betragte den 1. sygedag som den dag, man forlader arbejdspladsen, uanset om det er en halv time eller 7,5 time. Jeg har skrevet brev til kvindelig afdeling og advaret mod en faglig voldgift, fordi der klart står i overenskomsten, at det er ved barnets eller børnenes 1. sygedag. Der står også i den aftale, den kvindelige afdeling har, at det er ikke fra den 1. hele dag, men det kan være indtil 2 dage og udover, hvis det er nødvendigt, kan det blive 3 dage.

Disse to ting har for De forenede Bryggerier haft en sammenhæng, der gør, at jeg er sikker på, at de vil vinde en faglig voldgift, men til gengæld står der tilbage, om man så ikke i stedet for skulle søge at få en aftale, hvor man gør det frivilligt, hvorvidt man vil bruge den første dag som en sygedag. Problemet er jo ikke at komme hjem og passe barnet. Problemet er friheden til at kunne finde en person, som kan passe ens barn ved sygdom.

Vi har skrevet til kvindelig afdeling og foreslået, at vi prøver at køre denne sag igennem, for vi ved også, at man andre steder i provinsen praktiserer dette fra bryggeriernes side. Hvis man bliver kaldt hjem den første dag, så er det fra den dag, man får betalingen, også selv om det kun er en halv time, og så dækker overenskomsten ikke mere. Jeg ved, at man også andre steder har diskuteret – jeg ved ikke, om man efterkommer det – spørgsmålet om at gøre det frivilligt. Jeg har forstået, at man i hvert fald et sted i provinsen har været enige om, at det er op til den enkelte person at afgøre, hvorvidt man vil gøre brug af det eller ej. Hvis vi fastholder princippet om,

at det skal være en hel dag, så vil den samme person kunne sige med megen ret: Jeg blev kaldt hjem en halv time efter, at jeg var mødt. Jeg kunne den dag nå at skaffe en til at passe barnet dagen efter, men da I forlanger, at det skal være en hel dag, så har jeg sat 7,5 time til, selv om jeg kunne møde næste dag på arbejdspladsen. I den situation mener jeg, at vi bør være fleksible og prøve at finde en ordning, der bevirker, at det er den enkelte person, der selv får lov til at vælge, om man vil bruge den første dag eller den efterfølgende dag. En sag, som alle vel kender, er arbejdsfordelingen. På forretningsudvalgsmødet i april vedtog vi på baggrund af en henvendelse fra mandlig afdeling, at forbundet under ingen omstændigheder vil godkende arbejdsfordelingsaftaler. Vi kender alle overenskomstforløbet, og hvordan det endte, vi kender alle diskussionen om, hvorvidt man burde have sikret, at den kom ud af overenskomsten. Det gjorde den altså ikke – den blev stående og derfor kom vi ind i nogle ret pressede situationer. Dels fordi der var afdelinger, der kunne påpege, at i stedet for arbejdsfordeling betød det reelt afskedigelser af folk på depoterne. Forretningsudvalget ændrede sin beslutning til, at vi ikke kan holde til konsekvent at skulle nægte, men vi vil så sikre os, at aftalen blev indgået på overenskomstens grundlag. Det er spørgsmålet om, at salgsnedgang skal være dokumenteret, og det ikke er en pludselig opstået salgsnedgang. Der skulle her henvises til, at man nogle steder siger: I september solgte vi så meget, og i oktober faldt det. Vi ønskede, at man selvfølgelig sammenlignede med salget året før for at konstatere, om tilbagegangen er reel. Depotindehaverforeningen sagde, at det ikke var noget, afdelingen kunne blande sig i. Man fortolker aftalen lokalt, at det er mellem depotindehaveren og de beskæftigede på depotet. Hvis de kan blive enige, så er der ingen, der kan blande sig i det, og så skal det også sættes iværk, blot man overholder overenskomstens bestemmelse – at det skal være varslet til forbundet med mindst 8 dage.

På forretningsudvalgsmøde i november endes vi om at tage et organisationsmøde, hvor undertegnede, Kielberg og Bent Meyer fra Københavns mandlige afdeling skulle forhandle dette.

Vi fastholdt, at når der skal udbetales understøttelse – altså statens midler – må det også være rigtigt, at afdelingen får den nødvendige dokumentation, svarende til den dokumentation vi skal have, når det enkelte medlem skal have udbetalt dagpenge. Den dokumentation må vi selvfølgelig også have, når der er tale om arbejdsfordeling. Derfor måtte vi i henhold til overenskomsten have dokumentation for nedgangen i salget overfor afdelingen. Man meddelte fra Depotindehaverforeningen, at man ikke var enig i, at vi kunne fastholde en godkendelse af afdelingen. Derefter meddelte vi, at der ikke ville blive etableret nogen arbejdsforde-

ling godkendt af os, uden at man havde forelagt afdelingen denne dokumentation. For at sikre os dette ville vi ikke acceptere, at der kunne indgås lokalaftaler. Vi ville kunne acceptere det, hvis den var indgået direkte med depotindehaveren og afdelingen. De truede så med, at de ville retsfølge os, for det første fordi de mente, at de havde ret i deres fortolkning, og for det andet fordi, vi ikke kunne nægte at udbetale understøttelse til medlemmerne, når aftalen efter deres opfattelse var lovlig nok.

Vi fik så en klage om et fællesmøde, og på dette fællesmøde deltog Anker Skjødt, Lone Christensen og Erik Nielsen, hvor man blev enige om følgende ordlyd:

»Ved fællesmødet på Foreningen af Depotindehavere i Danmark d.d. under medvirken af repræsentanter for nedenstående organisationer drøftedes en klage fra Foreningen af Depotindehavere i Danmark over, at Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund har meddelt afdelingen i Sønderborg, at arbejdsfordelingsaftaler, som ikke er godkendt af forbundet, ikke kan udløse udbetalinger fra A-kassen. Sagen diskuteredes, og der opnåedes enighed om følgende fremgangsmåde i forbindelse med indgåelse af arbejdsfordelingsaftaler:

Arbejdsfordelingsaftaler, der indgås med repræsentanter for de ansatte på depoter, skal efterfølgende, inden aftalerne indsendes til organisationernes orientering, påtegnes af den lokale afdeling.«

Vi havde en længere diskussion og blev selvfølgelig klar over, at »påtegnes« ifølge Depotindehaverforeningens terminologi ikke betød det samme som »godkendes«. Men vi fik dog indføjet, hvad vi ikke tidligere har kunnet få igennem, at den skulle ind i afdelingen og påtegnes. Derfor sendte vi et cirkulære ud til afdelingerne sammen med referatet fra Depotindehaverforeningen:

»Vedrørende arbejdsfordeling på depotområdet skal det indskræpes, at arbejdsfordeling kun kan etableres, såfremt der er tale om salgsnedgang i forhold til året før, – dvs. at arbejdsfordeling ikke kan etableres på grund af sæsonsvingninger.

Aftalen skal, inden den sendes til forbundet, påtegnes af den lokale afdeling, som ved dokumentation skal sikre sig, at der er tale om en salgsnedgang i forhold til året før.«

Jeg må lige sige, at forbundet egenhændigt har lagt i spørgsmålet om påtegnelse den fortolkning, at der skal forefindes en dokumentation overfor afdelingen, før de må godkende den, og dermed sikrer vi os, at overenskomsten overholdes.

»Til orientering vedlægges kopi af protokollatet mellem Foreningen af Depotindehavere i Danmark og forbundet, der fastslår, at aftalen skal påtegnes i afdelingen.«

Der var en diskussion i forretningsudval-

get om dette her. Det er klart, at i forhold til forretningsudvalgets beslutning, først den i april, og den vi senere tog i november-december, var det her selvfølgelig ikke det resultat, som forretningsudvalget havde fastslået, at vi skulle have. Vi har erkendt, nu vi har sluppet princippet, at man kan altså godt på depotet mellem depotindehaveren og depotarbejderne indgå en arbejdsfordelingsaftale. Vi må så erkende, at vi kan risikere at miste kontrollen, fordi den dokumentation, som de lægger for depotarbejderne, ikke givetvis er stærk nok til at holde, og derfor kan man komme i den situation, at depotindehaveren siger, at hvis depotarbejderne på depotet meddeler, at de har set den behørig dokumentation, behøver den ikke forevises i afdelingen. Vi håber, vi kan holde fast her, men det er klart, at der er skåret nogle skiver af pølsen, men trods alt må vi sige, at protokollatet var en tilkendegivelse – en erkendelse fra Depotindehaverforeningen om, at afdelingen skulle informeres og nu påtage aftalen. Vi fastholder fortolkningen, og såfremt man ikke er enige med os i fortolkningen, så kører vi sagen enten som en arbejdsretssag, eller som en faglig voldgiftssag.

Vedrørende mineralvandsafgiften har der været nogle diskussioner. Vi har set, hvordan afgiftsbeløbet på mineralvand er startet med 1 kr. Senere faldt det væk, og så kom det på 40 øre og sidst 50 øre. Der skal ikke være nogen tvivl om, at Bryggeriforeningen gennem deres repræsentant i Mineralvandsforeningen prøvede på at presse på overfor regeringen for at forklare de beskæftigelsesmæssige konsekvenser, det kunne få at pålægge mineralvand en øget afgift. Årsagen til dette er, at de øvrige læskedrikke har været holdt udenfor denne afgift, og at man på et tidligere tidspunkt i 70'erne i forvejen havde pålagt mineralvand en afgift. Man havde konstateret i løbet af 4 år, at salget var faldet med 10 pct. gennem beregninger, og forsøgte at påvise, at såfremt man hævdede afgiften med 1 krone, forventede man, at mineralvandsalget i Danmark ville falde med 25 pct., hvilket ville betyde, at 1500 arbejdere ville miste deres job. Man henvendte sig til forbundet og spurgte, om vi ville protestere. Vi sagde, at det ville vi gerne, men at vi i denne situation fandt det rigtigt, at vi protesterede sammen, fordi det er en borgerlig regering, og man derfor blot tog det som et udtryk for, at når vi kritiserede her, så var det ikke så meget på grund af afgiften, men mere fordi vi fik mulighed for at protestere mod en borgerlig regering. Vi fandt, at behandlingen ville være mere seriøs, når det både var os og arbejdsgiverne, der underskrev denne protest. Det ønskede man ikke. Bryggeriforeningen var af den opfattelse at det kunne misforstås, hvis de store giganter, som De forenede Bryggerer, Jydske Bryggerier og andre, gik ind og protesterede overfor forslaget. Så var det fordi, man ville beskytte sin egen industri mod den piratvirksomhed, som der er in-

denfor mineralvandsindustrien med virksomheder, der kører med billigt vand.

Vel, vi indsendte protesten, og på et tidspunkt meddelte man os, at vi pludselig kunne få foretræde. Man havde ellers sagt, at det var for sent, og det måtte de beklage.

Lone Christensen og Anker Skjødt nåede mellem forhandlingerne under 2. behandling af lovforslaget at komme ind og forelægge vor indsigelse mod afgiften. Vi fik den ikke forhindret. Så vidt jeg husker, blev afgiften på 70 øre. Til gengæld lagde man også en afgift på andre læskedrikke på 35 øre. Men det er klart, at en afgift på 35 øre på læskedrikke, som i forvejen er billigere, og 70 øre på mineralvand vil betyde, at mineralvand fortsat stiger i forhold til andre læskedrikke. Det vil også have en indvirkning på salget og dermed på beskæftigelsen.

Et andet problem, som måske kan blive af meget værre omfang, er, at der på baggrund af nogle EF-bestemmelser vil blive tilladt private at føre øl over grænserne. Den 1. januar 1985 bliver grænsen for, hvor meget øl, der må indføres sat op, og så vidt jeg husker, er det 1. januar 1987, at det bliver frit at indføre øl til eget forbrug. Det er klart, at hvis man kommer til grænsen med sin lille lastbil fuld af øl, så siger tolderen: Jamen, det kan da ikke kun være til dig selv. Så siger personen: Jo, jeg drikker 5 bajere om dagen, og det er bevist, at øllet kan holde sig et år, så det er til privatforbrug.

Det vil sige, at der ikke på nuværende tidspunkt er nogen bestemmelser herom, og Bryggeriforeningen har beregnet, at allerede det første år vil det betyde, at over 100.000 hl øl vil blive indført i Danmark på dette grundlag.

Det er en trussel mod dansk bryggeriindustri som sådan, fordi man ved siden af dette fra regeringens side har forslag om at indekssere afgifterne på øl. Det vil sige, at man ikke længere kommer hver gang og bliver enige om, at man vil pålægge afgiften på øl 5 eller 10 øre, men i stedet i takt med prisudviklingen vil der automatisk ske en indekssering af afgifterne. Det i sig selv vil blive et problem, hvis man ikke gør det samme i de øvrige EF-lande. Hvis øllet over grænserne bliver frit at indføre, så er det klart, at det vil kunne svare sig på et tidspunkt, efterhånden som ølpriserne stiger i forhold til Tyskland, at sønderjyderne og der omkring boende vil kunne se en fordel i at tage bilen og køre til Tyskland og hente øl og indføre det i Danmark.

Også her ønskede man, at vi var med på en protest. Først ville vi se nogle tal og nogle beregninger, men vi forlanger denne gang, at såfremt der skal rettes en protest til regeringen, og det fortsat er en borgerlig regering, så ønsker vi, at det skal ske i fællesskab, så er vi sikker på, at vor protest bliver behandlet seriøst.

Jeg kan ikke i en beretning omtale alle de sager, der har været, men prøve på at tage de ting med, der har mest principiel betyd-

ning. Og her er det vigtigt at komme ind på spørgsmålet om aftaleforhold.

Jeg vil bruge et enkelt eksempel fra Ceres i Århus: Man meddeler bryggeriet, at der er sket et genvalg af en tillidsrepræsentant. Bryggeriet meddeler, at man tager et forbehold, fordi man mener, at tillidsrepræsentanten i den afdeling han er i, skal have nogle bestemte kvalifikationer – i dette tilfælde et truckkort.

Han har været i afdelingen i 3 år, og da han blev tillidsrepræsentant, var der ingen krav om dette. Afdelingen fandt derfor, at det var urimeligt at pålægge ham dette, og det var i øvrigt heller ikke i relation til arbejdsbeskrivelsen. Sagen blev indbragt i forbundet. Vi skrev et brev til Bryggeriforeningen og meddelte, at vi under ingen omstændigheder kunne acceptere, at man tager et forbehold for godkendelse af en tillidsrepræsentant.

Vi fik sagen taget op og sad med aftalerne og fastslog, at her har vi en arbejdsbeskrivelse, og af den fremgår det ikke, at denne repræsentant i sit job skal have truckkort. Hertil meddelte man os, at det var rigtigt, det stod i aftalerne, men de måtte gøre opmærksom på, at aftalerne ikke var underskrevet. Hvis ikke der er underskrevet aftaler, så er det arbejdsgiverne, der suverænt leder og fordeler arbejdet.

De trak imidlertid deres forbehold mod, at de skrev, at når man bygger nogle nye lagerbygninger på Ceres, så vil man genoptage sagen, fordi de folk, der skal være beskæftiget der, skal have truckkort. Vi accepterede dette, idet det så gik tilbage lokalt at diskutere omkring de arbejdsbeskrivelser, der skulle laves for de nye områder.

Det gav selvfølgelig anledning til, at vi diskuterede det i forretningsudvalget, og vi var enige om, at det måtte indskræpes meget, at det er vigtigt at have underskrevne aftaler på alt arbejde, som vi udfører. Arbejdsjobs, som kun er mundtlige, har stort set ingen værdi, hvis der opstår et fortolkningsproblem. Det nytter ikke noget, at man i flere år forhandler og ikke kan blive enige, og afdelingen så blot siger, at så underskriver vi ikke. Så er der ikke noget at holde fast i. Jeg sagde, at det var lige før en dårlig aftale var bedre end ingen aftale. Det er naturligvis ikke rigtigt. Men det må meget indskræpes, at hvis man kører fast i nogle forhandlinger, og der går ret lang tid, så nytter det ikke noget bare at stille tingene status quo. Så må sagen indbringes for organisationerne, således at vi kan få nogle forhandlinger og sikre os, at vi får en eller anden form for aftale. Det er kun i tilfælde af aftaler, at arbejdsgiverne afgiver en del af sin ret til at lede og fordele arbejdet.

Omkring depotområdet mangler vi stadigvæk at få særaftaler ind. Dette skal ikke være et udtryk for kritik. Anker har skrevet til de afdelinger, der mangler, og nu tror jeg mere, det er et udtryk for almindelig forvirring. Der er ikke afstukket det rigtigt rammer for, hvordan vi egentlig

kører overenskomstproceduren, og som det fremgår af programmet, er det en af de ting, vi tager op senere på konferencen.

Vi skal ikke diskutere, hvilke krav vi har til overenskomsten, men vi må sikre os, at afdelinger og tillidsrepræsentanter er klar over fremgangsmåden, når man forhandler overenskomst og er klar over, på hvilket tidspunkt tingene har mulighed for at komme igennem. De, der slutter særaftaler, efter at hovedoverenskomsten er afsluttet, vil under alle omstændigheder kunne få dem underkendt. For særaftaler sluttet før hovedoverenskomstens afslutning, og der i hovedoverenskomsten står, at de særaftaler, der er indgået, er dermed gyldige. Derved er det klart, at indgået aftaler efter hovedoverenskomstens afslutning, så er alle pressionsmuligheder væk. Så bliver det et reelt diktat. Man kan få de 30 øre, og der er ikke mere at komme efter. Det er klart, at det for en ny afdelingsformand kan være meget utilfredsstillende at opdage, at løbet egentlig er kørt, når man tror, at man skal ud at forhandle. Derfor må vi, når vi drøfter disse ting, diskutere igennem, hvad der er den bedste løsning, så vi får gjort klart – uanset om vi når frem til enighed senere – at vi allerede ved opstarten samles igen og får drøftet, hvad vi vil og får indskærpet betingelserne for forhandlingsforløbet.

I perioden har der også været indbragt sager, som skal behandles via faglig voldgift. Den ene er i Fredericia, hvor vi tidligere har en kendelse i forbindelse med absorbering af folk, som er syge, eller som meddeler sygdom 4 timer før mødetiden. Der er sket det, at der er ændret i aftalen efter opmandskendelsen. Alligevel påstår Fredericia Bryggeri, at aftalen er den samme, medens afdelingen påstår – og der er forbundet enig – at når man ændrer teksten, som er grundlag for opmandens kendelse, så er aftalen også ændret. Spørgsmålet er om pludselig sygdom. Der står ikke længe, at det skal absorberes af folk, for at få et produktionstillæg. Derfor siger vi, at så skal man ikke længere ved pludselig opstået sygdom absorbere det – og at der nu skal sættes en anden person i stedet.

Bryggeriforeningen meddelte, at det kunne de ikke være enige i, fordi opmanden sagde de her ting, og derfor er det ikke nødvendigt, at det kommer til at stå der igen. Men her er en lykkelig situation, som jeg mener kan være afgørende for sagen. I kravet til særaftalerne i 1981 underskrevet af Thomas Olsen, er der stillet et krav om, at spørgsmålet om pludselig opstået sygdom skal falde ud af aftalen, og så påstår vi selvfølgelig, at det er bortforhandlet, og dermed skal bryggeriet naturligvis efterkomme aftalen.

Der står en anden sag tilbage, som har været til udtalelse i såvel mandlig afdeling som i forbundet, og det er spørgsmålet om værnemidler. Altså ret til at få arbejdstøj i forbindelse med beskyttelse, som i dette tilfælde mod kulde i gærkælderne på Carlsberg. Sagen virker sådan set ikke

stor i omfang, men er meget principiel. Den er det, fordi bryggerierne fik et påbud fra en kreds om, at de skulle sørge for at udlevere arbejdstøj. De indbragte sagen for Bryggeriforeningen, som skrev til Arbejdsdirektoratet, der, om ikke omstødte afgørelsen, så i hvert fald gav en anden fortolkning af det påbud, der var kommet fra kredsen. De forenede Bryggeriers og Bryggeriforeningens påstand er, at man får udbetalt et kuldetillæg, og det skulle så være som erstatning for at kunne købe noget særligt beskyttende arbejdstøj. Det er forbundet og afdelingens opfattelse, at disse to ting ikke har noget med hinanden at gøre. Påbudet er lovmæssigt, mens spørgsmålet om kuldetillæg er forhandlet overenskomstmæssigt.

I forbindelse med selve loven fremgår det, at overenskomst før 1979 ikke dækkes af aftalen, men at det er en bestemt paragraf, der henvises til. Det er spørgsmålet om § 3, der i dette tilfælde klart foreskriver, at uanset hvilken betaling eller aftaler, man har, så vedkommer det ikke spørgsmålet om påbud af det særligt beskyttende arbejdstøj. Det er min opfattelse, at sagen skal køres helt igennem.

Denne sag og andre sager af lignende art fra bryggerier rundt om i landet viser, at der er en skærpet linie selv i de mindste forhold. Selv de mindste ting er det vanskeligt at komme igennem med. Især må vi konstatere, at hvis det kører som en organisationssag, så holder man af principielle grunde meget fast i disse ting.

Vi har fået en henvendelse fra Jydske Bryggerier vedrørende ønsker fra fællesudvalget under de Jydske Bryggerier om at få en tryghedsaftale. I den forbindelse har forbundet modtaget et brev fra Knud Malmros, som er formand herfor, og han beder forbundet om at vurdere spørgsmålet om, hvorvidt der er givet et tilsagn fra E. Lundbye på et rådsmøde den 7/12 1983 om, at der ikke sker nogle ændringer eller nedlæggelser af afdelinger i de kommende 5 år. Jeg har læst den igennem, og nogle af os i daglig ledelse har også diskuteret dette, og jeg har sendt et svar til Knud Malmros, hvori jeg siger:

»Forbundet skal herved bekræfte modtagelsen af brev af 5. ds. vedrørende fortolkning af referatet fra mødet i Samarbejdsrådet under Jydske Bryggerier i Horsens den 7. december 1983.

Det er forbundsledelsens opfattelse, at der intet er i referatet, der giver sikkerhed for, at ingen produktionssteder under Jydske Bryggerier ikke vil blive nedlagt indenfor de næste 5 år.

Det fremgår af referatet, »at man ikke har planer om at nedlægge afdelinger på nuværende tidspunkt, men ændrede forudsætninger må til enhver tid give anledning til nye overvejelser.«

Der er altså her taget et helt klart forbehold fra E. Lundbye's side. Man forespørger så også, om man skal lade forbundet overtage forhandlingerne. Vi har ikke nået at diskutere det i forbunds-

ledelsen, idet dette blev afsendt i fredags, men det er min opfattelse, at inden man begynder at sige, at forbundet skal overtage det, bør man med forbundsledelsen og repræsentanterne for de omtalte afdelinger diskutere meget nøje igennem, hvilke ønsker man har, og hvilke muligheder der er, og også overveje rent taktisk, om det er mest fornuftigt, at det er forbundet, eller at det er afdelingerne selv, der kører det. Jeg skal ikke give nogen vurdering af det på nuværende tidspunkt. Det må være rigtigst at vente, til vi i forbundsledelsen har haft lejlighed til at diskutere det.

Af arbejdsretssager har vi haft nogle, der kører normalt igennem, og hvor man får en bod. Men jeg synes, at jeg vil nævne en enkelt sag. Det er arbejdsretssagen, hvor Københavns mandlige afdeling har fået en bod på 20.000 kr. i forbindelse med en reception. Det var for Holgers 25 års jubilæum som afdelingsformand.

Der var havnearbejdere inde og sælge støttemærker, og det gav anledning til, at Dansk Arbejdsgiverforening – efter at de havde spist og drukket, hvad de kunne – gik hjem og indsendte en klage over, at man gik og solgte støttemærker til havnearbejderne. Havnearbejderkonflikten var kendt overenskomststridig. Det gav anledning til, at man indklagede mandlig afdeling, og i Arbejdsretten blev sagen behandlet – til tider noget komisk – men enden blev, at man gav afdelingen en bod på 20.000 kr. Jeg tror, det er første gang, man har oplevet en situation, hvor man er gået så yderligt til værks, som det er sket her, og det er vel egentlig også første gang, at Dansk Arbejdsgiverforening har udvist en så ugæstfri handling som denne.

Det siger os noget om, hvor langt man vil gå, når man taler om konflikter. Jeg tror såmænd ikke, det her var så meget for at ramme mandlig afdeling, som det var en del af den kamp, som blev ført i forbindelse med havnearbejderne.

Dansk Arbejdsgiverforening ønsker at få markeret, at uanset hvem, der konflikter, og uanset hvor lang tid de varer, skal de ikke tro, at konflikter i sig selv kan føre til noget resultat.

Om selve udviklingen må vi sige, at der hele tiden sker forandringer, og pludselig på et tidspunkt i december fik vi besked om, at et datterselskab under Faxe, Odin, havde købt Nykøbing-Falster Bryghus. Det var lidt rystende, fordi jo flere virksomheder, der bliver opkøbt, hvor forbundet ikke har overenskomst sammen med Bryggeriforeningen, betyder det, at vi mister noget af kontrollen med bryggeriindustrien. Det er også min opfattelse, at det gælder Lolland-Falster Bryghus, fordi de ikke længere er dækket af en overenskomst mellem forbundet og Bryggeriforeningen. Det er ikke, fordi det er Faxe, for det er jo en arbejdsplads som alle andre. Det skal heller ikke være et fanatisk ønske om, at vi kun skal have én stor bryggerikæde i Danmark, men det er uheldigt, fordi der selvfølgelig er en årsag til, at

Faxe køber Lolland-Falster Bryghus, og formålet er ikke blot at køre virksomheden videre som i dag. Det er selvfølgelig en del af en langsigtet politik, som Faxe kører. Hvorvidt det er bestemt af nogle konkurrencemæssige forhold, ved vi ikke på nuværende tidspunkt, men vi må gøre os klart, at konkurrencen syd fra på et tidspunkt kan blive meget hård, og det kan betyde, at de svage bryggerier i visse situationer kan fristes til – hvis det går galt – at sælge deres virksomheder til syd fra kommende kapitalhavere. I samme øjeblik de kommer på markedet, vil det yise sig, at den, vi skal lave overenskomst med, er flyttet endnu længere væk, og dermed bliver kontrollen endnu ringere. Der kunne det jo i visse tilfælde være en trøst, hvis vi vidste, at det økonomiske grundlag altid var baseret på en eller anden bryggerikæde i Danmark, som altid ville gå ind og sikre sig, at bryggerier i Danmark ikke overgik til udenlandske kapitalejere.

Vi kender endnu ikke konsekvenserne i dette tilfælde. Vi skal heller ikke fordømme, at det var Faxe, der overtog det. Vi kan kun beklage, at det var en virksomhed, der rykkede uden for vor kontrol, og at de dermed ikke længere er dækket af en gældende overenskomst. De skal nu selv forhandle med bryggeriet lokalt.

Til sidst skal jeg sige, at det i lang tid har været et problem at give medlemmerne en ordentlig orientering om, hvad der er sket i forretningsudvalget og hovedbestyrelsen. Vi har problemer konstant med protokollerne, og vi bliver altid kritiseret for, at protokollerne kommer så sent, at det ikke længere er nutid, vi taler om. Det er klart. Det sidste Prop & Kapsel, der kom, var referater, der ligger før kongressen, og kunne i nogle tilfælde virke uaktuelle. Til gengæld er det også for nogle spændende læsning, som gør, at der pludselig er nye perspektiver, som man ikke har haft mulighed for at tage stilling til.

Vi skal beklage det mere end noget andet, men på det tidspunkt, hvor vi kunne se, at det var nødvendigt at få nyt apparatur, sådan som vi har her i dag, må vi konstatere, at det faktisk har gjort det endnu værre.

Referaterne er blevet lange som et ondt år. Damen sidder og skriver det rent, og det skal så på en eller anden måde redigeres, og tilbage til damen og rettes, hvis vi mener, der er nogle synspunkter, der skal rettes ind, så frem og tilbage en gang til. Vi er lige med, hvad angår referaterne fra november/december samt det ekstraordinære forretningsudvalgsmøde i december. Enhver kan sige sig selv, at referater fra januar og denne konference, der skal refereres, simpelt hen er umuligt. Det har også betydet en utrolig belastning af vort personale, som stort set dårligt har tid til at skrive vore breve, fordi alle taler om de her protokoller, der skal skrives færdige.

Daglig ledelse må selvfølgelig tage et initiativ til at få gjort noget ved disse ting, men det er vor opfattelse, at systemet i sig

selv er udmærket, fordi det betyder, at alle diskussioner og synspunkter for en beslutning kommer med, og det giver medlemmerne bedre grundlag for at forstå, hvorfor man har taget beslutningerne.

Men jeg tror, at vi nok i forbindelse med dette må tage en konsekvens og sige, at professionel assistance er vejen ud af dette her. Det vil også betyde, at protokollerne er redigeret færdige i løbet af et par uger og vil kunne sendes ud, og vil dermed også hurtigere kunne komme i Prop & Kapsel. Dermed er det ikke sagt, at det bliver sådan, men dermed er givet et tilsagn om, at vi vil bestræbe os på, så godt, som vi overhovedet kan, at sikre os, at referaterne kommer hurtigt ud og dermed orienteringen til medlemmerne i Prop & Kapsel.

Debat til beretningen

Torben Olsen:

Inden vi går over til debat om beretningen, skal jeg gøre opmærksom på, at der på bordene ligger en forretningsorden, der er til almindelig orientering.

Poul Erik Guldborg:

Jeg syntes, det var en ganske god beretning, som Preben gav. Selvfølgelig har der været mange andre sager, der har været diskuteret i forretningsudvalget, men det er komplet umuligt at få dem alle med i en beretning, hvis ikke den skulle være hele eftermiddagen og aftenen med.

Der var én af de ting, Preben var inde på, som jeg ønsker at knytte en kommentar til, og det er sagen med La Cabana.

Der var det sådan, at her i begyndelsen af januar måned, der blev der afholdt et møde i forbundets hus, hvori deltog repræsentanter fra Hotel- og Restaurationspersonalet, SID og fra vort forbund. På det møde blev man bl.a. også enige om, at det var et dumt sted, Samvirket havde valgt til at starte deres kampagne, nemlig i de kristelige højborg, Herning. Det havde nok været smartere, hvis man havde startet på Sjælland.

Vi har så hørt en masse om Herning depotet. Det var bl.a. et af de steder, hvor man havde problemer, fordi han ikke var ret meget for at lave blokade imod La Cabana. Så havde vi i fredags et møde, hvori Erik Kielberg bl.a. deltog med SID-folk i Holstebro, hvori også deltog SID-formanden fra Herning, og alle de anklager, der var rejst imod ham forskellige steder fra, fralagde han sig, idet han hver gang, han havde fået henvendelse fra SID eller Hotel- og Restaurationspersonalet, så havde han rettet sig efter de henstillinger. Bl.a. havde han fået at vide, at der var DSB-vognmænd, der var kommet med øl til La Cabana, og han havde indkaldt samtlige DSB-chauffører til møde og havde forhørt dem, og det viste sig, at ingen af dem bragte øl til La Cabana. Derfor stod han i en kedelig situation, idet mange af de rygte, der kom frem, viste sig at være usande.

Han havde givet sine medlemmer på Carlsberg depotet kraftige ordrer om, at de ikke måtte levere til nogen af de 3 restauranter. Han gjorde bl.a. opmærksom på, at han på Carlsberg depotet havde set et brev, som Bryggeri- eller Depotindehaverforeningen havde sendt til depotet om, at hvis det blev opklaret, at depotet leverede øl til restauranterne, så ville man fyre depotindehaveren.

Hvor øllet kom fra, kunne han ikke gøre rede for, men han var i hvert fald villig til at blokere, hvor pokker de så end kom fra. Han gjorde samtidig opmærksom på, at han havde fået henvendelser om 100 udmeldelser af SID siden blokaden var begyndt, og det var folk, der var uenige i den måde, den blev kørt på, og nu ville de gerne meldes ind i Kristelig Fællesforbund. Nu er sagen blevet en principalsag for begge sider, både for restauratørerne, men også for fagforeningerne med det resultat, at en masse medlemmer nu vil over i Kristeligt Fællesforbund.

Jeg mener, at vi skal fastholde blokaden, og vi må sørge for, at LO kommer op på dupperne, for de har været meget svage i den sag.

Erik Kielberg:

Jeg vil godt lige sige, at det er rigtigt, hvad Poul Erik Guldborg netop sagde, men én ting vil jeg også nævne fra SID-mødet, vi havde. Nemlig, at der blev givet ordre fra Poul Aagaard til samtlige hans afdelingsformænd om, at såfremt bryggeriarbejderne skal lave én eller anden form for blokade nogen som helst steder, må ingen af dem foretage sig noget som helst, før de har talt med hovedforbundet. Det var jo således, at vi blev beskyldt for en hel masse, og formanden fra Herning sagde rent ud, at vi var fulde af løgn. Dertil vil jeg lige sige, at vi jo nok må konstatere, at når en del nu er flyttet over i Kristelig Fællesforbund, så er det igen et bevis for, at de medlemmer, SID har rundt omkring, ingen overenskomst har, og man har heller ikke overenskomst med Herning eller sær-aftaler. Derfor kan de gå hen og sige, at de vil flytte over i Kristelig Fællesforbund. Det var ret rystende, hvad vi hørte deroppe, ikke mindst, at SID frasagde sig alt muligt, de ville slet ikke være med til noget som helst, og hvis vi ville gå hen og lave en blokade, så måtte vi selv tage ansvaret, for de ville ikke støtte det.

Torben Olsen:

I forbundsformandens beretning indgik jo sagen omkring Erland, som jeg ikke skal komme ret meget ind på, men blot konstatere, at han var ansat, og at han med baggrund i de ting, der er sket, er blevet afskediget. Jeg er vidende om, at der tilbagestår nogle andre ting, og i den forbindelse vil jeg godt spørge forbundsformanden om følgende:

Hvis det samme forhold viser sig at være gældende for nogle valgte, så må de samme konsekvenser vel egentlig gøre sig gæl-

dende, – der kan vel ikke være forskel på dem. Blot lige for at få det sat på plads.

Så har der været sagen i forbindelse med hjemkaldelse af forældre på grund af børns sygdom, og det kunne så foregå fra ½ time op til 7½ time. Nu siger loven, at når man kan gå hjem, så er det primært for at skaffe sig pasningsmuligheder for det syge barn. Hvis man bliver kaldt hjem efter, at man er mødt kl. 7.00, f.eks. 7.30, så er der rimelig tid til at forsøge at finde nogle pasningsmuligheder, men er man mødt kl. 7.00 og man skal hjem kl. 15.30, og man så bliver kaldt hjem kl. 15.00, så er tiden lige som forpasset. Det må betyde, at forbundet må gøre noget mere for at få bryggerierne til at forstå, at der må være ét eller andet skæringstidspunkt for, hvornår disse timer og fradrag er gældende. Jeg synes ikke, at vi blot kan acceptere, at forældre kan kaldes hjem, når kl. er 15.00, og så trække det for en hel dag, de har jo på det tidspunkt lavet noget med 7 timers produktion. Det synes jeg nok, at der skal gøres noget ved.

Så nævnte forbundsformanden i forbindelse med Arbejdsretssager havnearbejderne, at Dansk Arbejdsgiverforening ligesom havde lagt den linie, at vi skal ikke tro, konflikter fører til noget som helst. Og så var der ikke nogen kommentarer fra forbundsformanden. Skal jeg tolke det sådan, at forbundsformanden er enig i, at vi ikke skal have nogen konflikter? Det må vel være sådan, at vi kan komme i situationer, hvor det kan være betimeligt og rimeligt med en konflikt, og så må det vel også være sådan, at både forbund og afdelinger er enige i, at så må vi rulle der ud af. Vi har fået mange bøder, men vi kan vel ikke – og slet ikke i en krisesituation – lade os kue af, at Arbejdsretten lader bøderegnen falde tungt og hårdt.

Preben Mortensen:

Vedrørende Herning skal der ikke være nogen tvivl om, at SID-medlemmerne på Carlsberg depotet har overholdt ikke at levere til de tre restauranter. Det er ikke det, der er problemet. Problemet er, at da vi fik meddelelse om, at det ikke var medlemmerne, men depotindehaveren, der havde sikret leverancer til de tre restauranter, så sagde vi: Ulovligt eller lovligt, så blokerer vi for bryggeriernes tilførsel af øl til depotet. Her er det, at svagheden kommer ind. SID-medlemmerne på Carlsberg depotet ved, at bryggeriarbejderne har blokeret på bryggeriet, og det vil sige, at det øl, de ellers får til distribution i Herning, det må de have fået andre steder fra, altså at man omgår den blokade, som bryggeriarbejderne har indledt. Det er det gale i spørgsmålet i Herning, at man ved – efter vor opfattelse – at det øl, man får til Herning depotet, får man andre steder fra, og vi betragter det som en ulovlig leverance. Derfor sagde vi på det møde, at der kun var én ting at gøre, nemlig at trække medlemmerne væk fra depotet, for vi kan ikke stoppe leverancerne andre steder fra. Om

så vi fik samtlige vognmænd, der har leveret, er det givet, at blokerede vi for, at de vognmænd skulle have øl, er det lige så givet, at lige så mange vognmandsfirmaer, der er i Danmark, lige så ofte vil man se, at det er en vognmandsforretning, der kommer for at hente øllet. Det er næsten umuligt at stoppe. Derfor er det rigtige, at vi trak medlemmerne væk fra depotet, fordi vi opfattede, at det var en omgåelse af varslet og derfor mener vi også at kunne varsle for, at så var medlemmer heller ikke forpligtet til at være på depotet. Men selv om de ikke var det, så var det forretningsudvalgets opfattelse, at vi var ligeglade med, om det var ulovligt eller lovligt. Det var det at vinde konflikten, der var afgørende for vore handlinger, og derfor iværksatte vi blokaden så hurtigt som overhovedet muligt.

Nu siger Erik Kielberg på baggrund af det afholdte møde, at man må konstatere, at SID siger, at det bliver vor sag, altså foretager vi os noget, der er overenskomststridigt, så må vi selv klare det. Og det må vi beklage. Vi foretager os ikke noget overenskomststridigt blot for at foretage os noget. Vi gør det i fuld solidaritet for at hjælpe andre, og det er rystende, at så stort et forbund som SID, der sidder på så mange nøgleposter, ikke vil tage konsekvensen og være med til at vinde sagen i Herning. Herning er jo prøvesten på den kommende udvikling.

Hvis det viser sig, at denne kamp betyder, at der ikke bliver indgået en overenskomst, så er det ikke Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke, der har tabt, så er det dansk fagbevægelse, der har tabt. Derfor må vi selvfølgelig hjælpe til og prøve på at sikre os, at vi vinder denne kamp. Men det er utroligt – og det siger de også i Hotel- og Restaurationspersonalets ledelse, de har været til møde med LO's ledelse, og de har gjort dem opmærksom på, at de finder, at det er flovt, at de, der skal vinde kampen om en overenskomst her, er et forbund, der står uden for LO. De har, hver gang de har henvendt sig til Bryggeriarbejderforbundet, fået klare tilkendegivelser, og Bryggeriarbejderforbundet har gjort, hvad de kunne for at hjælpe kammeraterne i Herning. Men det er også lige så klart, at vi kan ikke – det vil de arbejdere, der er på Tuborg depotet ikke kunne forstå – trække dem ud af hensyn til leverancerne, medens SID-medlemmerne på Carlsberg depotet kørte videre, fordi de så blot ville stoppe de huller, der var opstået, når Tuborg folkene ikke kørte. Hvis man bare havde været en lille smule positiv, mener jeg godt, at SID blot ved nogle små signaler kunne have gjort opmærksom på, hvordan vi fik klaret de her ting. Men optrapning i tilfælde af, at vi får ret i omfanget, det kan også give bagslag. Bryggeriforeningen gjorde os opmærksom på, at vi burde overveje dette skridt meget nøje. Hvis vi får lov til at få omfanget, at vi ikke leverer fra bryggerierne, så har vi tørlagt Herning. Hvis det stadigviser

sig, at de 3 restauranter får øl, så vil alle de handlende og de øvrige restauranter i Herning blive meget sure, fordi det så er dem, det går ud over. Dem, det egentlig skulle ramme, er dem, der ikke vil indgå overenskomst, de får alt det øl, de vil have, mens de andre ikke får noget. Det vil sige, at hvis man vil have øl, så skal man altså hente det i omkringliggende byer eller andre steder, og det kunne gøre, at man ikke blot fik nogen i Herning på nakken, men man fik hele Herning på nakken. Det er klart en overvejelse, vi må gøre os. Vi sagde til dem, at vi selvfølgelig var klar over dette problem, men det er nok her, det skiller. For os er det en markering i forhold til dem, der er begyndt blokaden i Herning, og der skal ikke være nogen tvivl om, at dér, hvor vi som forbund kan hjælpe til, at de kan vinde konflikten, vil vi bestræbe os på at gøre det. Det synes jeg må være svar nok til Torben Olsen, der spurgte om min holdning i forbindelse med konflikter. Vi skal ikke konflikte for at konflikte. Vi skal konflikte, når vi mener, at alle muligheder er udtømt, og vi ikke kan gøre det gennem forhandling. Vi skal, inden vi konflikter, vurdere for og imod, hvad resultatet kan blive. Jeg synes, at jeg i min beretning meget klart sagde, at vi er glade med, om det, vi foretager os her, er overenskomststridigt eller ej. Vi iværksatte og vi dikterede fra forbundet afdelingerne til at påbegynde en sådan vægring. Det må også være udtryk for, at vi mener, at denne situation – der jo også er en form for konflikt – kan føre til noget.

Omkring børnepasningsproblemet er jeg ikke enig i, at vi skal tage en diskussion med bryggerierne om skæringstidspunkt. Jeg er enig i, at vi ved næste overenskomstforhandling skal gøre noget for at få reglen forbedret. Uanset hvor vi vil lægge os, så ender det i en fortolkning, og jeg er sikker på, sådan som det står formulert i overenskomsten, at den vil de vinde med bravour. Det vil sige, at hvis de vinder denne sag, bliver det endnu mere klart, hvor meget ret de har til at diktere i spørgsmålet om børnepasningsproblemet. Jeg synes stadigvæk, at det er en rigtig løsning at prøve at få en ordning igennem – det mener jeg ikke behøver at vente til næste overenskomst. – Det er jo et tilbud til et medlem i forbindelse med et barns sygdom til at finde nogle pasningsmuligheder. Hvis et medlem kan finde pasningsmuligheder til næste dag den dag, de går hjem, kan jeg godt forstå, at det medlem gerne vil have dækket de timer ind fra den første dag. Hvis man ikke får muligheder for det, så synes jeg også, det må være rimeligt at sige, at man gerne vil bruge den næste hele dag til at få erstatning, for det er den dag, jeg skal bruge til at finde pasningsmuligheder. Det er et større hensyn til det enkelte medlem, end hvis vi laver et fast princip. Det vil være til gavn for nogen, men til skade for andre. Jeg kan ikke se, at vi ikke skulle prøve på at lave en ordning, som denne, der varetog den

enkeltes interesse bedst ud fra den situation, man står i.

Spørgsmålet omkring Erland tvinger mig til at gå dybere ind i dette problem, og det er klart, at når Torben Olsen spørger, om det også gælder valgte, så kunne der ligge en undertone i, at man var klar over, at der også var nogle valgte, der kunne have foretaget sig disse ting.

Jeg sagde på forretningsudvalgsrådet, at revisionen havde afsluttet sine undersøgelser, der står stadig nogle ting tilbage, nogle forespørgsler til en bestemt person, og når dette er klaret, er det revisionen, der afgør, hvorvidt det skal give anledning til forelæggelse for forretningsudvalget. Der skal ikke være nogen tvivl om, at det er revisionen, der suverænt afgør, hvorvidt en sag skal indberettes eller ej. Når revisionen gør opmærksom på, at man ikke finder den pågældende persons svar tilfredsstillende og forelægger det, så er vi i den situation, at det er os som politikere, der tager stilling til, hvilke konsekvenser, det skal have.

Omkring princippet skal der heller ikke være nogen tvivl, uanset om man er valgt eller man er ansat. Hvis man begår en handling, som forbundsledelsen og forretningsudvalget mener reelt drejer sig om bedrageri, så må konsekvensen være den samme. Men jeg ønsker ikke i nogen konkret situation på forhånd at tage stilling, før revisionen har givet en indstilling. Revisionen er kongresvalgt, det er vore tillidsmænd, – det er dem, der afgør, om der kommer en sag ud af det eller ej.

Holger Foss:

Jeg vil først takke for en klar og overskuelig beretning om, hvad der er foregået af vigtige og principielle ting i perioden, som er færdigbehandlet i forretningsudvalget.

Med hensyn til Erland Petersens sagen og foranlediget af Torben Olsens forespørgsel, er jeg meget tilfreds med formandens svar, som jeg tolker derhen, at der naturligvis ikke gøres forskel, om det er en ansat eller det er en valgt. Det kan godt være, at jeg ville have sagt det lidt stærkere. Jeg ville have sagt, at jeg forlanger mere af en valgt, end jeg forlanger af en ansat. Men al den stund at materialet ikke er færdigbehandlet, skal jeg ikke yderligere kommentere det punkt på nuværende tidspunkt. Det, som jeg egentlig ville tale lidt om, er Herning sagen. Først synes jeg, at det er rimeligt at gøre opmærksom på, at den stilling, som SID har indtaget til Herning sagen, selvom den kan ryste nogle, synes jeg nu egentlig ikke, at den bør ryste nogen. SID's stillingtagen til Herning sagen er fuldstændig i overensstemmelse med, hvad dansk fagbevægelse nu igennem årtier har haft af principiel opfattelse af, hvordan man behandler arbejdskampe i dette land, hvor det er vigtigere, at man overholder nogle regelsæt, som er lavet i forrige århundrede, og som egentlig kun i sprogbrug er blevet moderniseret. Det har altid stået for mig som noget gådefuldt, at

en fagbevægelse, der jo som hovedformål skulle have at bekæmpe arbejdsgivere og al den ondskab, der kommer fra den side – ondskab i form af at holde arbejdere så langt nede som vel muligt – har fundet det mere vigtigt at etablere samarbejde med dem frem for at bekæmpe dem. Men sådan er det nu en gang, og derfor undrer det mig heller ikke, at LO tager så valent på de ting, som de gør. Det er ikke i LO's og den udslagsgivende del af fagbevægelsens interesse, at man skulle kunne være i stand til med såkaldte overenskomststridige midler selv i en lovlig konflikt, som det jo vitterligt er, at få nogen resultater, for resultatet af et sådant resultat ville jo være, at der kom yderligere bål under det fagretlige system, således at det kunne bryde sammen. Jeg ville betragte det som en lykke for arbejderklassen og dermed for dansk fagbevægelse. Så det skal vi såmænd ikke undre os så meget over.

Jeg vil derimod glæde mig – og det gør jeg endda meget højt – over, at vort forbunds linie er blevet den, at vi naturligvis ikke laver overenskomststridige konflikter for at være overenskomststridige, men at situationen nogle gange må tvinge os til at gøre noget sådant. Det synes jeg er en rimelig og ordentlig måde at forvalte sine tillidshverv på. Vi må jo være klar over, at hvis de tre elendige værtshusholdere i Herning vinder den sag, så er der rullet op for, at man ikke alene indenfor restaurationsbranchen, som er dødsyg, hvad det angår, men at man kan fortsætte med at ignorere et krav om overenskomst, og de steder, hvor man har overenskomster, kunne man naturligvis blive grove nok til at undskylde de mennesker, som arbejder der, og måske oven i købet få disse mennesker til at sige: – jamen, vi er egentlig godt nok tilfreds – og det gør man jo på baggrund af krisen, som vort samfund er inde i med over 300.000 arbejdsløse.

Derfor synes jeg ikke, det er nok, at vi konstaterer, at vort forbund har en god og en stærk holdning overfor disse ting. Jeg synes også, at vi bliver nødt til ude i afdelingerne at gøre noget ved disse ting selv. En af de billigste måder, vi har, er jo simpelt hen at hoppe på en bus og tage over og tage en tørn en fredag nat – det er forbandet koldt på denne årstid, men man udvikler, synes jeg, et konstruktivt og positivt kammeratskab med mennesker, som man aldrig har truffet før osv., og man føler sig stærk, når man går sammen med hundredvis af andre mennesker og bekæmper noget, der er riv-ravende galt. Når jeg siger, at det er en billig måde, så skal det ikke misforstås. Det skal forstås på den måde, at forbundet jo stiller de økonomiske midler til afdelingernes rådighed for at kunne være med i disse kampagner. Så derfor vil jeg meget anbefale, at vi går hjem til os selv og mobiliserer helst et stort antal – men det er klart, det kan være svært nogle gange – til at hoppe med på de her busser. Husk at tage fanen med, den pynter – og husk mange andre ting selvfølgelig – men det gælder om, at vi får marke-

ret os. Og jeg synes, at vi skal være stolte over, at Samvirket har måttet sige, at når man henvender sig til bryggeriarbejderne, så går man ikke forgæves, og sådan bør det være i alle ordentlige sager. Vi skal markere os som arbejdere, og markere os som nogen, der er solidariske med nogen, der er i kamp. Det koster nogle kroner en gang imellem i form af bøder, men jeg kan garantere for – og det er vi et levende bevis for i vor afdeling – at det kan man altså godt overleve.

Poul Erik Guldborg:

Jeg vil ind på noget af det andet, som Preben omtalte i sin beretning. Han var inde på Faxes køb af Nykøbing-Falsters Bryghus. Han sagde bl.a., at det var man måske ikke så glade for, fordi man ikke havde nogen hovedoverenskomst indenfor Faxe Gruppen, og ligeledes meldte de sig også ud af Bryggeriforeningen, hvilket vil sige, at man ikke har det styr på dem, som man har haft før.

Nu har Faxe jo opkøbt andre igennem de sidste år ud over Nykøbing-Falster. For ganske få år siden købte de Odin i Viborg og siden Faxe's overtagelse af Odin er lønnen nok steget mere – de har 10 kr. mere end gennemsnittet. De ligger på omkring 70 kr. i Viborg i øjeblikket, og de tror ikke selv i Viborg, at de var kommet op på den løn, hvis de havde været under et rent Odin-selskab.

Preben sagde også, at man kunne frygte, at der ville komme nogen syd fra og prøve på at købe et dansk bryggeri for at komme ind på det danske marked, og den frygt deler vi med Preben. Det er ikke ret mange år siden, at Hancock i Skive satte deres bryggeri til salg i vesttyske aviser, for de var klar over, at hvis de skulle have penge for bryggeriet, så var de nødt til at henvende sig syd for grænsen. Der foreligger jo også den mulighed, at der er andre små bryggerier herhjemme, som betragter det på samme måde. Hancock fik heldigvis ikke noget købstilbud.

Men konklusionen på alt det her skal være, at vi efterhånden har overenskomst med Hedensted, med Faxe i Nykøbing-Falster. Så er der Faxe tilbage, og der vil jeg godt høre, hvorledes forbundets daglige ledelse ser på mulighederne for at tage en fornuftig snak med SID, som vi har fået et samarbejde med. Prøv at snakke med SID om overflytning af Faxe i Faxe til vort forbund. Vi kender allesammen den historie om, at SID for mange år siden lånte en masse penge til Faxe-bryggerierne, og så fik de lavet en klausul om, at al den tid Faxe bestod, skulle den høre under SID. Men efterhånden er det sådan, at størstedelen af Faxe er medlemmer af vort forbund. Det er kun selve hovedkontoret, der er medlem hos SID.

Inge Jensen:

Det er jo ikke fordi, der er den store talelyst, og det kan man måske undre sig over, men som Holger Foss sagde, var beretnin-

gen klar og overskuelig, men jeg synes nok, at den viser, at vi har fået en ny forbundsledelse med deraf følgende problemer.

Jeg synes, at daglig ledelse og forretningsudvalget har behandlet f.eks. sagen omkring Erland og det foreløbige resultat af den kritiske revision på en sober og god måde.

Med hensyn til La Cabana sagen kan det godt være, at vi ikke skal undre os så meget i forhold til SID, men så synes jeg alligevel, at vi skulle undre os udadtil og lade hovedbestyrelsen sende en udtalelse, hvori vi undrer os over den manglende støtte fra de store forbund indenfor LO-området. Det ville være passende og en opbakning til den kamp, som vi deltager i, og det er altså også en sag, som medlemmerne går meget op i. Den diskuteres meget på vore møder og på generalforsamlinger, og vi har da lige talt om, at vi i hvert fald vil gå hjem og foreslå, at de to fællesklubber på Tuborg/Carlsberg en fredag tager til Herning sammen og markerer os for de to store bryggerier. Det synes jeg, ville være en god idé, men jeg vil godt foreslå, at hovedbestyrelsen udarbejder en udtalelse, som vi sender ud, hvor vi undrer os over den manglende opbakning fra LO's side.

Torben Olsen:

Vi skal lige høre Inge Jensen. Er det sådan, at I har et forslag parat, eller er det bare et forslag til hovedbestyrelsen? Det er så gået videre.

Verner Johnsen:

Jeg vil godt sige goddag til jer allesammen som nyt medlem af hovedbestyrelsen. Jeg var ikke klar over, hvordan sådan noget foregik, men nu har jeg da set lidt om, hvordan det foregår. Indtil nu er det meget interessant ud at få lov til at være med til.

I taler om, at nu er vi i Nykøbing blevet overdraget til Faxe, og det er jo også rigtigt, og vi var nok derhjemme lige så kede af det, og forstod ikke rigtig situationen, lige så vel som I vel heller ikke gør det nu. Jeg kan ikke svare jer på, hvorfor og hvordan det er sket. Men jeg kan sige, at aktiekapitalen er overdraget til bryggeriet Odin i Viborg, som er et datterselskab af Bryggeriet Faxe, således at vi er et datterselskab af et datterselskab. På den måde bliver vi så styret vel nok fra selve moderselskabet hjemme i Faxe. Hvordan og hvorledes det så vil gå med de forskellige ting, der skal ske nede hos os, kan jeg ikke udtale mig om. Vi ved ikke ret meget om det, men vi har forskellige gisninger. Der er nævnt forskellige ting her om billigøl og -vand, og om vi kommer ind og skal være med i den side af sagen, kan jeg ikke svare, men det er selvfølgelig noget, som mine kolleger og jeg selv går og spekulerer på. Men jeg ved da, at bryggeriet bliver udmeldt af Bryggeriforeningen i oktober 1984 og indtil da har vi vor overenskomst og vort forbund her, og efter hvad jeg kan

forstå, kan vi køre på samme måde, som man gør i Viborg. Det er vist noget med, at man laver en overenskomst og får en underskrift på den, men man har vist nok lavet nogle andre sær aftaler, og der er nogen, der siger, at de er bedre end dem, vi har, og nogen siger, at vi ikke kan få dem bedre ved hjælp af vort forbund. Det kan jeg ikke svare på, da jeg aldrig har været med i den situation der.

Det næste, jeg vil sige noget om, er de her protokoller, som man nu efter flere år – havde jeg nær sagt – har hørt diskuteres, at de kommer for sent ud eller bliver behandlet for langsommeligt. Jeg har gået og tænkt på – nu kan jeg ikke huske, om du sagde, Preben, at vi var omtrent med – om man kunne lave en opsummering, så de kunne komme med i Prop & Kapsel, sådan at alle dem, som man eventuelt ikke havde fået med, de ville så være afviklet, så man var oppe på status quo.

Preben Mortensen:

Holger Foss var tilfreds med mine bemærkninger om behandlingen af ansat og valgt og havde også en lille tilføjelse om, at man kunne forlange noget mere af en valgt. Det er jeg enig i, men hvis der er tale om bedrageri, så er det vel ikke spørgsmålet at forlange, så må konsekvensen helt givet være den samme. Kun den forskel, at spørgsmålet om Erland, som var ansat, havde jeg nogle betragtninger om, hvordan det var gået igennem nogle år, og at jeg meget nødtigt så, at det skulle blive en sag for Ekstrabladet. Derfor stillede vi nogle forslag, som kunne virke anstændige, bl.a. forslaget om 1. marts, hvor vi ikke var helt enige. Vi er i hvert fald ikke uenige i, at såfremt der er tale om bedrageri, så er der kun én vej, og det er ud af klappen.

Vi er ikke særligt uenige omkring det arbejdsretlige system, men jeg mener ikke, at det er nok blot at konstatere, at LO ikke vil være med, når det drejer sig om noget, der er overenskomststridigt. De har endda anbefalet Samvirket at ophæve blokaden for måske at kunne finde en anden form for løsning, en aftale, der måske ikke engang var en overenskomst. Det er selvfølgelig rystende. Men det, der ryster mig mest, er sådan set LO's holdning, når man ved, at der er en medlemsflugt til Kristelig Fællesforbund, og Kristelig Fællesforbund har altså demonstreret foran La Cabana deres holdning til blokaden. Derfor er det rystende, at LO ikke tager til genmæle. Rent moralsk ville det være en kæmpeopbakning, hvis LO's formand også viste sig i Herning. Men hvis ikke man gør det, og hvis LO ikke moralsk bakker op om disse ting, så må f.eks. Samvirket føle sig isoleret og ensom. Så er det svært at mobilisere solidariteten i fagbevægelsen. Det fik Inge Jensen til at stille forslag om en udtalelse, som kritiserede LO's stillingtagen i denne sag, og det kan måske nok give anledning til debat.

Jeg er principielt enig i, at LO bør kritiseres, men jeg er ikke enig i, at det bør være gennem en udtalelse, fordi det derigennem er offentliggjort. Det vil være meget, meget svært, og det vil nok kunne misforstås, hvis vi som forbund uden for LO begyndte at irettesætte LO i dette spørgsmål. Det vil også udad til virke, som om vi var uenige og begyndte at skændes indbyrdes. Til gengæld synes jeg nok, at de steder, hvor vi taler – også når vi taler med Samvirkets folk – kritiserer vi meget LO, og de er også enige i det. Jeg mener, at det er inde fra, man skal tærse på LO's ledelse. Det er forkasteligt, at man ikke en gang moralsk bakker op omkring denne konflikt. LO's ledelse må vide, at denne blokade i Herning er principielt afgørende for udviklingen på arbejdsmarkedet i de kommende år. I det perspektiv forstår jeg ikke LO's ledelses holdning. Jeg er klar over, at LO's ledelse er af den opfattelse, at man ikke stiller sig op, fordi man ikke føler, at man kan vinde konflikten. Man er ikke meget for at tælle nederlagene. Nederlaget er meget stort, hvis det viser sig, at man ikke får overenskomst, og da man forsøgte at få overenskomst, bakkede LO ikke op. Det er LO's fundament som fagforbund, at dets medlemmer har aftaler, altså overenskomst. Det er hele LO's grundlag, og derfor er det ufatteligt, at de har handlet i denne sag, som de har gjort.

Med hensyn til forbundets holdning til det arbejdsretlige system er det klart, at det er en ejendommelig situation, vi er kommet i. Men jeg er glad for, at den stillingtagen, vi har i La Cabana sagen, har aldrig været diskuteret principielt. Det har været følelser, der har bestemt, hvad vi skulle gøre. Det er egentlig underligt for mig, som i mange år i Københavnsafdelingens ledelse – jeg er principielt enig med Holger – er modstander af det arbejdsretlige system, fordi – og det må provinsformænd, som pludselig kommer i den situation, hvor de bliver indkaldt til et fællesmøde konstatere – når der opstår et problem, og medlemmerne siger, at det vil de ikke finde sig i, så bliver man indkaldt til et møde, hvor der sidder nogle repræsentanter for modparten; de siger, vi skal ikke diskutere det problem, jeres medlemmer har. I skal bare underskrive her, at det er overenskomststridigt. Sådan fungerer det arbejdsretlige system. Det var vel meningen, at hvis medlemmerne kommer så langt ud, at de aktionerer, så skulle man prøve at få en løsning. Det arbejdsretlige system forhindrer, at man kan sætte sig ned og forhandle og finde en løsning. De gemmer sig under systemet og siger blot, at hvis vi ikke retter os efter det, så skal de nok sørge for, at vi får nogle bøder, sådan at vi bliver tvunget tilbage til arbejdspladsen. Hvordan arbejdsklimaet bliver bagefter, tager man ikke hensyn til. Det er klart, at hvis man mener, det gavner at have et fornuftigt samarbejde, så må det samarbejde aldrig være bestemt af og underlagt arbejdsretligt system, hvor man

kan true hinanden til det samarbejde. Det er endnu mere underligt for mig – og det skal ikke opfattes negativt – men det er Anker Skjødt, der har kørt denne sag, og jeg tror, at folk, der har været sammen med Anker Skjødt har konstateret, at han i hvert fald er fuldstændig ligeglad med de arbejdsretlige regler. Han har lagt stærke følelser i, og vi har nogle gange måttet hive ham i frakkeskøderne med hensyn til de konsekvenser, som han gerne ville have. Han vil gerne have, at man lukkede meget mere, og i det hele taget gjorde meget mere. Vi må selvfølgelig vurdere enhver sag ud fra, hvordan vi mener, den kan gavne os, og hvordan vi så skal køre den. Jeg synes, at omkring denne sag, har samarbejdet i hvert fald i forbundsledelsen som i afdelingerne været helt perfekt. Vi har aldrig været uenige om, hvad vi skulle gøre her. Jeg synes, det er et godt initiativ, som Inge Jensen omtalte med hensyn til, at Carlsberg/Tuborg skulle tage initiativ til at tage til Herning. Jeg ønsker ikke dermed at afvise, at vi ikke bør lave en udtalelse. Vi kunne lave en udtalelse her, som vi sendte til Herning, som gav udtryk for vor forståelse for blokaden, og at vi fortsat støtter den bravt, om nødvendigt også økonomisk. Jeg har heller ikke noget imod, at vi på én eller anden måde herfra gav udtryk for, at vi er skuffet og utilfredse med, at dansk fagbevægelse ikke er mere aggressiv i denne konflikt. Når jeg siger dansk fagbevægelse, mener jeg ikke dermed, at vi kritiserer nogen bestemt, men som sagt er jeg betænkelig, hvis vi herfra kommer med en udtalelse, som så dermed bliver en offentlig kritik af LO. Det tror jeg ikke vil gavne sagen.

Med hensyn til Nykøbing-Falster Bryghus er der to ting, der er et problem. Aftaleforholdene vil ikke ændre sig. Det er stadigvæk dette forbund, som har overenskomsten med Nykøbing-Falster Bryghus. Men enhver overenskomst, som bliver en tiltrædelsesoverenskomst, betyder, at de mennesker, som er omfattet af den, egentlig er sat udenfor indflydelse på, hvordan deres overenskomstforhold skal være. Det er klart, at når vi har forhandlet i Bryggeriforeningen og er blevet enige, og man så kommer og meddeler virksomheden, at man er underlagt disse bestemmelser, så får man blot automatisk en tiltrædelsesoverenskomst. Det må være utilfredsstillende for de folk, der er beskæftiget der. Det var langt bedre, at Verner Johnsen gennem hovedbestyrelsen havde indflydelse på det forhandlingsresultat, der var i Bryggeriforeningen. Jeg ved godt, at man kommer tilbage og forelægger den for hovedbestyrelsen, men det er klart, at i forbindelse med et forlig med Bryggeriforeningen omfatter det både hovedoverenskomsten og særtaalerne. Det betyder, at når man skal i gang med særtaaler på Nykøbing-Falster Bryghus, så er vi i den samme situation på depoterne, pressionen er væk, og vi har ingen mulighed for at konflikte der. Det er det ene problem.

Det andet problem ligger omkring selve Faxe. Det vil være en fordel at få dem ind i Bryggeriforeningen. Jeg mener ikke, at det bør være en diskussion om, hvorvidt vi kan få overenskomst på Faxe. Historisk – og jeg tror også i al fremtid – må vi konstatere, at medlemmerne på Faxe fortsat står i SID. SID er et forbund, som lægger meget vægt på at beholde sine medlemmer, og det er også derfor, at de vender sig så stærkt imod industriforbunds-tanken. Det vil betyde, at SID vil blive opløst som forbund. Det er én af årsagerne til, at de ikke afgiver medlemmer. Jeg tror, at det vil blive misforstået, hvis vi anmoder om at få medlemmerne fra Faxe. Vi ved omkring rammeaftalen for depoterne, at det kunne være i gensidig interesse, fordi det både kunne give SID og vort forbund nogle flere medlemmer. Men det er givet, at industrivirksomheder vil SID ikke afgive, og jeg tror, at de ville optage det som et anslag mod de medlemmer, som de har på Faxe, at vi lige som mener at kunne gøre det bedre for disse medlemmer. Det er ikke afgørende, om medlemmerne er organiseret i SID eller i vort forbund. Det afgørende er, om vi kunne få Faxe ind i Bryggeriforeningen, sådan at vi havde styring på dette, og sådan at vi måske kunne få nogle mere ensartede overenskomster end det er tilfældet i dag. Ved at Faxe ikke er i Bryggeriforeningen er det klart, at så er der ikke nogen styring på det, og vi ved ikke, hvor Faxe vil gå hen i en situation, hvor de ikke økonomisk kan klare det. Det er frygten, der er problemet. Til gengæld er det klart, at for medlemmerne i Viborg var det en lykkelig situation, at Odin blev overtaget af Faxe. Det er rigtigt, som Poul Erik siger, at man fik overenskomster deroppe, der gjorde, at man fik 10-12 kr. mere i timen, fordi man overflyttede overenskomster, som man havde andre steder. Det er en fordel, og det skal vi selvfølgelig være glade for. Små virksomheder har det selvfølgelig meget vanskeligt, når der er tale om konkurrenceforhold, og det er givet, at udviklingen i Danmark betyder, at man efterhånden får store bryggerikæder, som styrer udviklingen. Vi kan være kede af det, fordi det medfører en større centralisering, og det betyder, at der bliver lukket virksomheder, og dermed mister vi arbejdspladser. Min betænkelighed går på, at såfremt Faxe vokser som bryggerikæde og dermed opkøber endnu flere virksomheder, mister Bryggeriforeningen endnu flere medlemmer, og dermed vil de overenskomster, som vi indgår, ikke længere have så generelt et perspektiv, som de har i dag. Man skal i stedet for ud og lave en masse tiltrædelsesoverenskomster, som må være utilfredsstillende for de medlemmer, som arbejder i virksomhederne.

Verner Johnsen stillede et direkte forslag omkring protokollerne gående ud på at lave et resumé og dermed få dem hurtigere ud. Det kunne man for så vidt godt. Men så er vi i den samme situation. Det vi resumerer, kan vi nøjes med at meddele beslut-

ningerne, så vil det komme hurtigere ud. Men det er vigtigt, når forretningsudvalg og hovedbestyrelse tager en beslutning, at man ikke blot meddeler medlemmerne, at her er en beslutning og herefter har I at rette jer. Det er lige så vigtigt for medlemmerne at få at vide forudsætningerne for beslutningen for at kunne forstå den. Det er synspunkterne og diskussionerne, så de er klar over grundlaget for, hvorfor man har gjort de forskellige ting. Det vil også være en hjælp til en afdelingsformand, hvis han skal meddele sine medlemmer hvilken stillingtagen man har taget i en sag, der har været behandlet i forretningsudvalget. Det er lige så vigtigt, som at han får beslutningen at vide, at han også får grundlaget for beslutningen at vide. Dermed har jeg ikke sagt, at jeg vil afvise det. Det er muligt, man kunne ændre disse ting, men hvis man skal lave et resumé udover, at man skal lave det almindeligt, så vil det være en endnu større beslutning for vore damer, der skal lave protokollerne. Men jeg har taget det som et forslag, som jeg her ikke bare vil afvise. Jeg synes, det er rigtigt, at vi vender det en gang i daglig ledelse og i forretningsudvalget, såfremt vi ikke mener, at systemet fungerer tilfredsstillende, og vi får protokollerne hurtigt ud. Men som jeg også sagde, vil vi bestræbe os på at finde et system, der er tilfredsstillende, således at protokollerne kommer betydeligt hurtigere ud gennem Prop & Kapsel.

Verner Johnsen:

Jeg ved ikke, om jeg fik udtrykt mig forkert, Preben. Det, jeg tænkte på, var de protokoller, som man eventuelt manglede – altså dem, der har været vrøvl med, fordi de ligger så langt tilbage, at folk læser dem et halvt år efter – eller stadig havde nogle liggende, som man måske så kunne køre op sammen med et Prop & Kapsel nummer, sådan at man kunne få dem væk. Det var det, jeg mente.

Poul Erik Guldborg:

Inge Jensen var inde på, at vi skulle sende en udtalelse til offentligheden vedrørende konflikten i Herning, og det var Preben betænkelig ved, fordi han ikke fandt, at der var nogen grund til, at vi gav udtryk for den konflikt, der kunne være imellem fagforbundene indbyrdes. Sådan udlægger jeg Prebens svar.

Jeg er enig i, at hvis vi kan sende en udtalelse til Herning, der bliver oplæst af boycot-vagterne, og at vi sender en til LO's forretningsudvalg, så må det være nok. Man kan jo også vende det om og sige, at den konflikt, der kører i Herning, fra starten ikke var vor konflikt, men Hotel- og Restaurantpersonalets Samvirkes. Vi blev så bedt om hjælp, og efterhånden er det sådan, at det stort set er os, der kører den konflikt. Man kan sige f.eks., at hvis naboen kom en kold vintermorgen og bad os om at hjælpe med at skubbe bilen i gang, så satte han sig ind, og vi andre fik lov til at

skubbe på. Sådan kører det stort set i Herning nu. Derfor er der grund til, at et medlemsforbund fra LO får større opbakning fra dets egen medlemskreds.

Preben Mortensen:

Jeg er enig med Poul Erik Guldborg i, at vi bør sende en udtalelse til Herning, og vi bør også sende en udtalelse til LO's forretningsudvalg, hvis man tør overlade til os at formulere den til LO's forretningsudvalg, hvori man gør opmærksom på det principielle og på nødvendigheden af, at LO støtter denne konflikt. Altså gøre opmærksom på nødvendigheden af, at LO støtter den, i stedet for at skrive, at vi kritiserer LO for ikke at støtte. Det er vigtigt med formuleringen i denne sag, sådan at det ikke udad til ser ud, som om vi begynder at skælde LO ud og fortæller dem, hvad de skal gøre i denne sag.

Vi vil bestemt overveje Verner Johnsen's forslag. Men vi synes egentlig, at vi har fået en ret god idé, som jo er logisk og ligger lige for. Protokollerne til Prop & Kapsel betyder, at de først skal tilbage og godkendes i forretningsudvalget, og derefter skal den først gennem Prop & Kapsel, som så kommer ca. en måned senere. Jeg mener, at vi har fundet et forslag – ikke sådan at det ikke længere skal gennem Prop & Kapsel – men vi ser ikke nogen grund til, når vi alligevel sender protokollerne til 30 hovedbestyrelsesmedlemmer, at det ikke samtidig går ud til afdelingerne, sådan at afdelingsformændene bliver betydeligt hurtigere informeret end tidligere. Jeg tror ikke, at der kan være nogen diskussion om, at det er den rigtige måde at gøre det på.

Torben Olsen:

Der er ikke flere, der har markeret sig. Jeg skal lige gøre opmærksom på, at det ikke skulle være nødvendigt, at jeg går på talerstolen hver gang og siger, at der ikke er flere. Skal vi nu ikke gøre det sådan, hvis der er flere, der ønsker ordet, så tilkendegiver man det nu, og hvis ikke, må jeg betragte talerrækken som sluttet med dem, der indtegner sig nu. Carsten Jensen og Inge Jensen er indtegnet, er der andre? Kan dirigenten forstå det sådan, at man slutter talerrækken med de indtegnede talere?

Protest fra salen!

Ja, så må vi jo stemme om det. Hvem kan gå ind for, at vi afslutter med de indtegnede talere – må jeg se det tilkendegivet ved håndoprækning? Forslaget blev forkastet.

Debat fortsat.

Carsten Jensen:

Da hele debatten kører hen på La Cabana nu, har jeg siddet og kigget i programmet for onsdag aften, og da jeg ikke kan se, at der er noget på programmet onsdag aften, vil jeg gerne opfordre til, at forbundet lejer en bus og så kører vi til Herning og støtter onsdag aften.

Inge Jensen:

Jeg vil bare trække mit forslag til fordel for det, der er kommet fra Guldborg og Preben om, at vi sender en udtalelse til Herning og sender et brev til LO formuleret af daglig ledelse.

Det forslag til forretningsordenen, der er fremlagt, skal det behandles nu, eller bliver det taget under forskellige sager. Det ville være rart at vide. Jeg regner med, at det skal godkendes af hovedbestyrelsen.

Preben Mortensen:

De tidligere forretningsordener med date-ringer har været vedtaget af forretningsudvalget. Derfor regnede jeg med samme procedure i dette tilfælde. Det er den, vi har behandlet den 23. november. Men jeg synes alligevel, selv om det er forretningsudvalget, at det er rigtigt, at de nye hovedbestyrelsesmedlemmer får forretningsordenen. Jeg har ikke noget imod, at vi ændrer proceduren, så den også kan behandles og tages stilling til i hovedbestyrelsen, men det er jo lidt vanskeligt, fordi da vi ændrede forretningsordenen, var det også for, at vi kunne køre forretningsudvalgs-møderne efter den procedure, som vi skulle. Derfor må man sige, at hvis vi nu ændrer forretningsordenen, så kommer man i den situation, at så skal forretningsudvalget tilbage en gang til. Derfor synes jeg, at den bemyndigelse, som forretningsudvalget har haft tidligere til at udfærdige forretningsordenen, skal fastholdes, således at hovedbestyrelsen blot må tage den til efterretning. Det mente jeg også var det, dirigenten gjorde opmærksom på – altså den er uddelt, sådan at man er orienteret om, hvordan forretningsordenen er.

Jeg er lidt betænkelig ved Carstens forslag. Vi diskuterede det også i forbundsledelsen, om vi burde tage turen til Herning. Problemet er, at der er altså meget langt til Herning, især når vi skal tilbage. Hvis vi kommer tilbage meget sent, og det emne, der skal behandles på torsdag, er meget vigtigt, og vi helst ikke gerne ser med de indlæg, der skal være og med det arbejde, der skal foregå, at folk er enormt trætte, så synes forbundsledelsen ikke, det er så smart at tage til Herning, mens vi var her. Til gengæld – det kan jeg ikke give noget klart svar på endnu – har vi anmodet om at få filmen hertil. Såfremt vi får filmen, den film, der er optaget om blokaden, så vil vi vise den onsdag aften. Men jeg vil godt sige, at jeg ikke vil gå ind i en lang og principiel diskussion, hvis jeg mærker, at hovedbestyrelsen er uenig i disse betragtninger. Der skal ikke siges mange ting, før jeg så siger, at så tager vi til Herning, men jeg advarer blot imod det med hensyn til de spørgsmål, vi skal behandle her. Bliver de så behandlet på en ordentlig måde, hvis man kommer hjem kl. 4 eller 5 torsdag morgen og skal i gang med en hel dags arbejde, der måske trækker ud om torsdagen. Så de betæneligheder har jeg altså stadigvæk, men jeg håber, og det ved vi, når Anker kommer, at filmen kommer, og vi dermed kan vise den onsdag aften.

Bent Embo:

Før Prebens sidste bemærkninger vil jeg lige gøre opmærksom på, at det er vore planer – og jeg håber ikke de bliver misforstået – at vi kan holde et møde onsdag aften, den eneste aften, hvor vi er samlet. Jeg nærer al mulig sympati for at deltage i demonstrationerne i Herning, men jeg havde håbet, at vi havde fået en ledig aften, hvor vi kunne have haft nogle lokalmøder her. Derfor vil jeg godt sige, at jeg ikke er så begejstret for tanken om, at vi skal til Herning, og så er vi nok heller ikke i stand til at deltage fuldtud torsdag, som Preben nævnte.

Carsten Jensen:

Nu siger forbundsformanden, at det kan være, at kl. bliver 4-4.30, inden man kommer hjem onsdag aften eller torsdag morgen. Jeg ved ikke, om man er klar over, at demonstrationen i Herning mandag, tirsdag, onsdag og torsdag slutter kl. 24.00. Det er ikke kl. 1.30, som det er fredag aften, når man har deltaget fra København.

Preben Mortensen:

Ja, Carsten, men det tager vel 3½-4 timer at køre fra Herning. Tager det 2 timer? Ja, jeg ved ikke, det er jo vinter og vi skal tænke på føret. Men som sagt har jeg kun mine betænkeligheder på grund af den seriøse behandling, der skal være her torsdag, og det har jeg stadigvæk, for det bliver altså sent, inden vi er hjemme.

Bent Embo talte om at holde lokalmøder, hvad jeg godt kan forstå, at kredsene gerne vil have mulighed for, når de alligevel er her. Den film varer ¾ time, så det er kun et spørgsmål om, at I meddeler, at I vil holde møde, så vi kan vise den på et tidspunkt, hvor det er praktisk for os alle. Men hvis vi har mulighed for at få filmen, synes vi, det er rigtigt, at hovedbestyrelsen får mulighed for at se den – især når emnet er så aktuelt, som tilfældet er.

Men jeg ved ikke, Carsten, er det et forslag, som du mener, hovedbestyrelsen skal tage stilling til?

Carsten trak forslaget til fordel for det andet.

Torben Olsen:

Der er ikke andre, der har bedt om ordet. Giver de sidste bemærkninger anledning til yderligere bemærkninger?

Det ser ikke ud til at være tilfældet. Vi kan herefter gå over til afstemning om formandens beretning.

Jeg skal bede de, der kan stemme for formandens beretning, om at tilkendegive dette ved håndsoprækning.

Beretningen enstemmigt vedtaget.

2. Forskellige sager

Preben Mortensen:

Som det fremgår af det omdelte papir, har vi på forretningsudvalgsmødet den 23. november lavet en ny arbejdsdeling for forbundets tillidsrepræsentanter og konsulenter.

Som man vil se, er konsulenterne ikke med, dels er der jo sket en ændring, og vi skal have en ny konsulent, dels vil forbundsledelsen indstille, at vi laver nye ordninger for konsulenterne, sådan at vi ikke binder dem til nogle bestemte virksomheder, der f.eks. bevirker, at såfremt der kommer en arbejdsopgave, så kan man ikke arbejde videre med den, fordi det er en bestemt konsulent, der skal påtage sig denne opgave.

Men som det fremgår, er der ikke de store ændringer i forhold til den tidligere fordeling. Dog er nogle af de poster, som forbundsformanden havde før, overgået til nogle andre, og der er sket nogle ændringer hist og her. Specielt skal man lægge mærke til, at vi naturligvis på baggrund af kongressen, hvor man fra sydjysk kreds ønskede at fastholde den arbejdsopgave, som Erik Kielberg som provinssekretær havde fået på 81-kongressen, har taget den fulde konsekvens.

Erik Kielberg er ikke pålagt nogen opgaver i forbundets hus. Som det fremgår, har han provinsbryggerier, enkeltstående virksomheder, faglige forhold, SID, kredsarbejde, og så er han tilsluttet Udviklingsudvalget, når han har tid. Det skal forstås på den måde, at vi har sagt til Kielberg, at han ikke skal opholde sig i huset mere end højst nødvendigt, han skal være i provinsen og arbejde derude. Det er alle enige i må være den rigtige fremgangsmåde.

Tidligere havde hovedkassereren internationale opgaver. Det har den nye hovedkasserer ikke fået. Det er delt mellem Anker Skjødt og Lone Christensen. Vi fandt, at det måtte være rigtigt, at en hel ny hovedkasserer fik mulighed for udelukkende at beskæftige sig med kassererjobbet og få mulighed for at komme ind i det, så han var sikker i sit arbejde, inden han begyndte at blive pålagt andre opgaver. Men vi har dog aftalt, at da Erik Nielsen jo sidder i forbundsledelsen, og dermed naturligvis også skal deltage i de diskussioner og debatter, vi har, også når vi vurderer sager, som skal behandles enten ved en faglig voldgift eller som arbejdsretssag, at såvidt Erik har tid, bliver han hæftet på de forhold og møder, som er i København – altså møder, hvor vi f.eks. skal i Bryggeriforeningen, ved at man indklager os i forbindelse med et fællesmøde ved en arbejdsnedlæggelse osv., så Erik lige som får indblik i tingene. Vi mener også, det er rigtigt, at skulle vi komme i den situation, at der opstår noget i provinsen, og der er ferie, og Erik Nielsen er den eneste, der er

tilbage på borgen, at han kan pålægges at tage et fællesmøde.

Hovedbestyrelsen tog fordelingen af arbejdsopgaver mellem forbundets valgte tillidsrepræsentanter og konsulenter til efterretning.

Preben Mortensen:

Der er udsendt *circulære nr. 47* vedrørende urafstemning om Københavns kvindelige afdelings repræsentation på kongressen, hvorvidt de skal have 18 eller 19 delegerede. Afstemningen er påbegyndt, og den 31. januar skal afstemningsresultatet være forbundet i hænde, hvorefter det i cirkulære vil blive meddelt afdelingen og medlemmerne.

Der har i den forløbne periode været udsendt en lang række cirkulærer, som jeg ikke ser nogen grund til at omtale, men såfremt et af de udsendte cirkulærer giver anledning til spørgsmål, eller der er noget, man enten ikke forsår eller er uenig i, har man naturligvis ret til at rette en forespørgsel i den forbindelse.

Desværre har vi fået en sag i Køge vedrørende den kombinerede afdelingsformand og kasserer, som ikke har fået afregnet mellemregnskabet med forbundet, og vi har efter meget lang tid set os nødsaget til først at meddele medlemmerne, at de skal indbetale kontingentet direkte til forbundet, og da vi ikke kunne få en ordning med formanden/kassereren dernelte, har vi været nødsaget til at foretage en politianmeldelse. Det gjorde, at vi fik et brev, hvori man mente, at vi var gået for hårdt frem, og man ønskede, at jeg intervererede i sagen, hvilket gjorde, at jeg måtte svare formanden følgende:

„Jeg skal hermed bekræfte modtagelsen af dit brev af den 2. ds. Man har tilbageholdt din understøttelse, fordi man ikke har kunnet få fat i dig. Det er den manglende mellemafregning mellem afdelingen og forbundet, der tvinger os til at tage dette drastiske skridt, som er en politianmeldelse.

Vi har skrevet til dig mange gange, og vi har bedt dig komme til samtale i forbundet, uden at du har reageret på det. Vi har derfor ingen anden mulighed.

Såfremt du ønsker at tale med os eller få løst problemet, så kontakt vor hovedkasserer, da det er hans ansvar, hvordan sagen kører. Ingen i forbundsledelsen vil eller kan underkende hans dispositioner i denne sag. Han har givet dig rigelig god tid til at ordne denne sag.»

Når jeg har taget den med her, var det ikke fordi, jeg ønskede at få en diskussion om det rigtige i det, forbundet har foretaget sig, men måske fordi man må gøre sig nogle overvejelser om, hvorvidt det er rigtigt, at en afdeling har én person, som har såvel formands- som kassererhvervet. Det er jo sådan, at såfremt man mener, der er nogle ting, der ikke er reglementeret og man ønsker at påtale det, og man ikke kan få fat på den omtalte kasserer, så må for-

bundet selvfølgelig tilskrive den ansvarlige for afdelingens administration, nemlig formanden, så formanden kan tage hånd om sagen og sørge for, at det bliver bragt i orden. Vi må altså konstatere, at når denne post kombineres, og vi ikke kan få fat i kassereren, som også er formand, så stod vi altså uden muligheder for at kunne gribe ind overfor afdelingen. Dermed være ikke sagt, at vi mener, at man ikke kan have to poster, men man bør måske nok, når det er en mand, der har begge poster, have mulighed for bedre kontrol fra enten bestyrelsen eller andre i afdelingen, så vi ikke kommer i tilsvarende situation, hvor der er gået mange måneder, før det i det hele taget er lykkedes at komme i kontakt med personen.

På kongressen vedtog vi, at der skulle ned sættes et landsdækkende depotudvalg. Vi har i forretningsudvalget besluttet, at vi skal afholde en depot- og distributionskonference, og det er denne konference, der afstikker retningslinierne for såvel depotudvalgets sammensætning, og hvad dets arbejdsopgaver skal være. Det er pålagt Erik Kielberg og de hovedbestyrelsesmedlemmer, som er valgt som depotrepræsentanter at forberede en sådan konference, som vi forventer vil kunne afholdes i 1. halvdel af 1984.

LO har i forbindelse med valget afholdt et formands- og kasserermøde, på hvilket man vedtog at opfordre forbundene til at betale 5 kr. pr. medlem til valgkampen til énsidig støtte for Socialdemokratiet. Vi har i forbundet den regel, at vi bevilger de 30.000 kr., som lovene giver os mulighed for, og man har indført et system, der fordeles de 30.000 kr. i forhold til den repræsentation, arbejderpartierne har i Folketinget, det har vi også gjort i denne forbindelse. Vi mente dog, at det ikke skulle hedde sig, at vi som forbund ikke ønskede at yde det samme i valget som de øvrige forbund, men forretningsudvalget ønskede ikke at give en bevilling, der var større end 30.000 kr., uden at det først blev behandlet i hovedbestyrelsen. Vi er knapt 7.800 medlemmer, der i denne situation skulle betale 5 kr. hver, og det ville give ca. 39.000 kr., De 30.000 kr. er bevilget, og forslaget til hovedbestyrelsen er derfor, at vi bevilger det samme til valgkampen som de øvrige forbund under LO, men at vi fastholder, at det skal være efter fordelingsprincippet, således at midlerne tilflyder de arbejderpartier, som er repræsenteret i Folketinget i forhold til deres repræsentation der. Det antal, vi går ud fra, er det antal, der var før valgets udskrivelse. Det er et decideret forslag, som skal til behandling, inden vi går videre.

Bent Embo:

Jeg synes, det måske kunne være på sin plads at diskutere spørgsmålet, når det er samme person, som er formand og kasserer i afdelingen, og som måske er den samme person, som garanterer for den økonomi-

ske side i afdelingen, at en anden person måske bliver draget ind i sikkerheden, f.eks. når man skal hæve penge i banken. Det er nemt i de afdelinger, som jeg bl.a. selv har, hvor formand og kasserer er to personer, hvor der skal to underskrifter til, men jeg vil sådan set lægge op til at diskutere, om der så var en person yderligere, der skulle med til at underskrive for at kunne hæve penge.

Preben Mortensen:

Jeg er enig med Bent Embo, det må være rimeligt, at afdelingen sikrer sig altid, at der skal være to underskrifter i forbindelse med afdelingens administration af de økonomiske midler, så at vi undgår en tilsvarende situation som den i Køge-afdelingen.

Hovedbestyrelsen bevilgede kr. 5,00 pr. medlem til valgkampen i alt kr. 39.000. Fordelingen sker til de arbejderpartier, som er repræsenteret i Folketinget i forhold til antal repræsentanter fra de enkelte partier. Det antal, der regnes med, er antallet før valget blev udskrevet.

Preben Mortensen:

Som jeg sagde, inden vi suspendede hovedbestyrelsesmødet, havde vi to ting tilbage i forretningsudvalget, som vi skulle have drøftet inden forelæggelse for hovedbestyrelsen.

Det ene er en indstilling fra diæt-udvalget, der gav anledning til meget diskussion. Udvalget, som havde til opgave af hensyn til de kritiske revisorer at skulle fastslå retningslinierne for udbetaling af diæter, havde også i deres indstilling nogle forslag til ændring af diættagster, hvilket gjorde, at der blev en længere diskussion, hvor der ikke kunne opnås enighed. Det gjorde så, at forretningsudvalget i stedet besluttede af fastholde de diættagster, som kongressen har vedtaget. Ved det næste ordinære forretningsudvalgsmøde indkaldes de to revisorer. Vi starter lidt før og spørger dem om, hvor det er, de mener, at der ikke er tilstrækkelige retningslinier. De ting, som de så peger på, vil forretningsudvalget tage en diskussion om for derefter at meddele de kritiske revisorer, hvilke retningslinier der er for udbetaling af diæter.

Hovedbestyrelsen tilsluttede sig at fastholde de diættagster, kongressen har vedtaget. Forretningsudvalget afklarer sammen med de to valgte revisorer utilstrækkelige retningslinier for udbetaling af diæter. Efter en afklaring vil forretningsudvalget meddele revisorerne retningslinierne for udbetaling af diæter.

Preben Mortensen:

Den sidste sag, som jeg har under »forskellige sager«, er den anden sag, som jeg kort omtalte, forretningsudvalget også skulle beskæftige sig med.

Årsagen til, at vi måtte afbryde hovedbestyrelsesmødet tidligere, var på baggrund af det ekstraordinære forretningsudvalgsmøde den 11., hvor forretningsudvalget

vedtog en principbeslutning om, at man godt kunne lægge større ansvar og kompetence ud i afdelingerne med hensyn til lokale forhold. Vi kan ikke på nuværende tidspunkt klart sige, hvilke former for aftaler, afdelingerne kan træffe suverænt. Der er flere problemer i det her. Først og fremmest skal vi have den modstående arbejdsgiverorganisations godkendelse på dette. Det andet er, at det er hovedbestyrelsen, som skal afstikke retningslinierne for, hvilke ting, der kan forhandles.

Det var forbundsledelsen, der lagde op til diskussionen og debatten, fordi det er vor opfattelse, at vi med den centralisering, der sker gennem Dansk Arbejdsgiverforening, som stort set beskæftiger sig med de mindste detaljer i aftaler, må konstatere, at hvis der er ting, man kan bryde igennem med, så skal det ske lokalt. Vi henviste til et par eksempler: Den sidste overenskomst på depotområdet, hvor man fik underkendt nogle sær aftaler, den ene var på et par træsko i Odense, og den anden var en teknologiaftale i Fredericia. Det er ikke størrelsesordenen af aftalen, men det er princippet, der var afgørende her. Endvidere må vi erkende, at omkring rammeaftalen i København, omkring kvindelig afdelings aftale om børns sygdom, hvor man altså har en langt bedre aftale end overenskomsten, at det er vor opfattelse, at såfremt vi tør give afdelingerne et større ansvar og kompetence for aftalerne, så er vi også sikker på, at vi kan få modparten med til dette. Det er en lang historisk tradition, at det er forbundene, der godkender eller underkender indgåede aftaler, og det har selvfølgelig også betydet, at Dansk Arbejdsgiverforening har tiltaget sig den samme ret.

Det gav en længere diskussion, som især gik på, at man mente, at man fra forbundsledelsen klart skulle definere, hvad det er, vi havde i tankerne i forbindelse med lokal aftalerne. Jeg må sige, at det har forbundsledelsen ikke sat sig ned og diskutere. Vi føler blot, at en organisation, som vil være demokratisk, dermed også principielt bør og turde kunne lægge et større ansvar ud til afdelingerne.

Baggrunden for, at vi måtte tage diskussionen på et ekstraordinært forretningsudvalgsmøde, var, at vi fik nogle aftaler ind fra Fredericia, som i nogle principper stred mod hovedoverenskomstens bestemmelser. Jeg fik først en henvendelse fra Fredericia-afdelingen, og efter at have været derovre og også havde diskuteret med nogle medlemmer, prøvede vi at rette aftalerne ind og pege på, hvor fejlene var, som kunne være betænkelige, hvis man skulle godkende aftalen. Den blev pudset til, hvilket betød, at vi i forretningsudvalget, da vi behandlede aftalen, accepterede, at Fredericia Bryggeri omkring ferieperioder vil indskrænke fra 7 perioder i sommerferien til 5, mod at medlemmerne kunne holde ferie mellem jul og nytår, såfremt der var ønske herom. Endvidere ændrede man på afspadseringsperioden, sådan at

de sommerferiefri perioder kunne bruges til afspadsring. Endvidere fik vi en aftale om, at man kunne arbejde hele Grundlovsdag mod, at man gjorde fredagen efter Kr. Himmelfartsdag til en fast fridag. Vi havde en lang diskussion i forretningsudvalget, hvor vi omkring ferieperioderne godkendte den énstemmigt, mens der i forbindelse med den anden afstemning var 10 for og 3 imod.

Vi brugte Fredericia-aftalen som et udgangspunkt for at sige, at vi må erkende, at vi er nødt til også at lave aftaler, der er tilpasset de mennesker, som arbejder på virksomheden.

Efter forretningsudvalgsmødet modtog forbundet den 12. januar et brev fra mandlig afdeling, hvori man gjorde gældende på baggrund af forbundets kongresbeslutning 18.-19. oktober, at man havde stillet følgende ændringsforslag til § 5b, hvori der altså i dag står: »at forretningsudvalget har under ansvar overfor hovedbestyrelsen alle løbende sager til behandling og afgørelse«, og ændringsforslaget gik altså på, at man også fik indføjet »lokalaftaler«. Vi har fået eksemplarer af Københavns mandlige afdelings brev, som jeg lige synes, at vi bør dele ud. Det, vi vil bede jer om, er, at vi her i dag i forretningsudvalget har diskuteret, hvorvidt forretningsudvalgets beslutning er ulovlig. Flertallet i forretningsudvalget er af den opfattelse, at hovedbestyrelsen godt kan tillade sig at lave en definition på, hvilke aftaler, man må indgå lokalt, uden at arbejdsgiverorganisation og forbundet indblandes, og hvilke aftaler der skal sendes til godkendelse i forbundet. Vi er derfor nødt til at starte bagfra og få en tilkendegivelse fra hovedbestyrelsen om, at man kan træffe en beslutning om, at der lokalt kan indgås aftaler, uden at de behøver at indsendes til godkendelse i forbundet og dermed den modstående arbejdsgiverorganisation. Såfremt hovedbestyrelsens flertal på baggrund af lovene mener, at det kan man godt, vil vi derefter tage stilling til, hvorvidt hovedbestyrelsen er af den opfattelse, at man godt kan lægge mere ansvar og kompetence ud til afdelingerne for såvidt angår lokalaftaler.

Holger Foss:

Nu ved jeg ikke, om jeg misforstod formanden, men det var lige som om – eller sådan opfattede jeg det – at det, der i første omgang skal tages stilling til, det var spørgsmålet, om det var ulovligt eller ej. Det kan på sin vis være meget rimeligt, men på den anden side – som der var en klog person, der sagde for nogen tid siden – så er man nødt til, for at kunne behandle en sag, at kende baggrunden for den. Betyder det, som formanden sagde, at man er forhindret i at gøre opmærksom på, hvorfor? Ikke alene at man mener, at det er i strid med vore love, men hvorfor man ikke kan have noget sådant i forbundet. Nu gjorde forbundsformanden jo selv lidt opmærksom på i sit indlæg, hvad det hand-

lede om. Kan vi ikke lige få en afklaring på det?

Preben Mortensen:

Jeg mener ikke, at man kan blande det sammen. Det ene er en politisk stillingtagen, det andet er en vurdering af, hvorvidt vi overtræder loven eller ej. Ellers bliver der en lang diskussion om, hvorvidt man mener, det er rigtigt at lægge kompetence og ansvar ud eller ikke, og det bliver bestemmende for, hvorvidt vi mener, vi kan gøre det i henhold til loven eller ej. Hovedbestyrelsen må konstatere, om det, forretningsudvalget har besluttet, er i strid med lovene eller ej.

Holger Foss:

Jamen, som den pæne mand, jeg er, vil jeg rette mig efter forbundsformanden, men jeg forstår det altså ikke, og det er jo så noget helt andet. Som forbundsformanden allerede har nævnt i sin indledning, har forretningsudvalget vedtaget en principbeslutning om afgivelse af suverænitet fra forbundet til afdelingerne – det er altså på den ene side at afgive og på den anden side at modtage. Det er altid rart at modtage, og det kan så være nogens fordel. Spørgsmålet er så, om det er i strid med forbundets love, og nu har I liggende vor afdelings brev til forbundet, og der er loven citeret, det er § 5b, og der står:

»Forretningsudvalget har under ansvar for hovedbestyrelsen alle løbende sager til behandling og afgørelse, herunder lokalaftaler.«

Så er det vor opfattelse, at det er i strid med forbundets love, hvis man vil tillade afdelinger at indgå aftaler, som forbundets ledelse ikke kan underkende. Kortere kan det vel ikke gøres. Men jeg fatter stadig ikke, hvorfor man ikke må tage hele problemstillingen op.

Barbara Kryger:

Den tilføjelse, der kom ind i lovene på kongressen, betyder en ajourføring af den procedure, der havde været et stykke tid i forretningsudvalget, hvor man udover fastslog, at det var alle løbende sager, der var til behandling og afgørelse, så var det også lokalaftaler.

Behandling og afgørelse fortolker jeg sådan, at forretningsudvalget godt kan afgøre, at inden for visse fastlagte områder skal aftaler ikke godkendes af forretningsudvalget. Der står ikke, at forretningsudvalget skal godkende alle aftaler, men forretningsudvalget kan træffe afgørelse med hensyn til lokalaftaler. Og jeg mener altså, at der er en mulighed for at afgøre, at nogle lokaftaler er fritaget for godkendelse i forbundsregi. Jeg mener altså heller ikke, at forretningsudvalget har foretaget sig noget ulovligt.

Poul Erik Guldborg:

Preben var inde på, at hvis først man blev enige her i hovedbestyrelsen om, at man

kunne lægge mere suverænitet ud til afdelingerne, så skulle man bagefter henvende sig til arbejdsgiverforeningerne og bede dem om at gøre det samme overfor deres medlemsskare.

Der ved vi jo, at man, indenfor Jyske Bryggeri, har prøvet på at sammenkøre deres særaftaler igennem de sidste 4-5 år, og det vil de jo nok fortsætte med. Det er det samme med Spiritusfabrikantforeningen. De prøvede også på at sammenkøre, så alle afdelinger var ens, og derfor er det svært at få dem til at afgive den suverænitet.

Med hensyn til det, vi skal holde os til, brevet fra Københavns mandlige afdeling, som ikke var med på det første forretningsudvalgsmøde, hvor det her blev diskuteret, var det helt andre ting, der lå til grund for folks stillingtagen. I mellemtiden er der kommet et brev fra Københavns mandlige afdeling, der siger, at den afgørelse, som forretningsudvalget vedtog den 11. januar, er ugyldig efter Københavns mandlige afdelings opfattelse. Jeg er selv af den opfattelse, at det, som Københavns mandlige afdeling skriver, er rigtigt. Vi har altid fået at høre, at når vi har talt om udtalelser og andre ting, at kongressen er forbundets øverste myndighed, og det har man at rette sig efter. Jeg mener stadigvæk, at forbundets kongres er den øverste myndighed, og de vedtog den her paragraf for en 3-4 måneder siden.

Lone Christensen:

Jeg vil godt sige, at den paragraf, som vi vedtog på kongressen, § 5b, og som lyder: »forretningsudvalget har under ansvar for hovedbestyrelsen alle løbende sager til behandling og afgørelse, herunder lokalaftaler«, betyder for mig, at forretningsudvalget godt kan lægge op til en linie, der hedder, at man får større suverænitet ude i den enkelte afdeling vedrørende aftaler. Selvfølgelig står der i paragraffen, at det, forretningsudvalget kan med at foreslå en sådan større suverænitet, er, at sige til hovedbestyrelsen, at det er en ny linie, at vi skal prøve at give mere suverænitet til de lokale afdelinger. Formuleringen i paragraffen betyder i hvert fald for mig, at det kan hovedbestyrelsen godt vedtage, at det vil man.

Holger Foss:

Jeg sad og kom i tanke om, at jeg egentlig godt kunne sige noget mere uden at bryde forretningsordenen.

Jeg vil godt sige f.eks., at mere suverænitet er principielt en udvidelse af demokratiet. Det er klart. Derfor er det en enorm fristelse for mange, det kan det såmænd også være for vor afdeling, at sige, at det er i orden. Når man har en paragraf i vore forbundslove, der lyder, som den gør, så er det selvfølgelig klart, at der er en mening med det. Efter min opfattelse er meningen bl.a. den, at godkendelsesproceduren er medlemmernes sikring imod, at der ikke i en afdeling indgås aftaler, der er i strid med overenskomsten eller vedtagne holdninger. Her tænker jeg på hovedbestyrel-

sens holdning og kongresholdninger. Det er en forbundsledelses ansvar at sikre noget sådant. En forbundsledelse skal være garanten for, at der er et overblik, som forhindrer, at en lokal afdelingsledelse – det være sig i København eller i provinsen – faktisk uforskyldt kommer til at indgå en aftale, der kan skade andre af forbundets medlemmer. Der er et gammelt ord, der siger: »hvad der kan helbrede en skrædder, det kan slå en smed ihjel«, og det kunne i denne forbindelse oversættes til, at en god aftale for 100 i én eller anden afdeling, kan være til stor skade for 200 eller mange flere i én eller flere andre afdelinger. Der må være en mening med, at man har sådan en paragraf i forbundets love, og den må overholdes, og det er vor bestemte opfattelse, at det bliver den ikke. Man fralægger sig i forbundsledelsen ansvaret, det er forbundsledelsen, der må have overblikket over, hvad der foregår rundt omkring i landet – i København, i provinsen, og det er de eneste, der kan have overblikket. Vi andre har altså nok at gøre med at vogte vor egen hønsegård.

Preben Mortensen:

Omkring denne debat vedtog vi i starten en ganske bestemt procedure. Hovedbestyrelsen skal tage stilling til, hvorvidt forretningsudvalgets beslutning er lovlig eller ulovlig. Jeg må henstille til dirigenten, at hvis nogen begynder at argumentere, hvorfor man ikke mener, at der skal lægges kompetence og ansvar ud, at stoppe taleren. Det er ikke det, vi skal diskutere på nuværende tidspunkt. Jeg sagde helt klart, at hovedbestyrelsen nok skulle få diskussionen om, hvorvidt man er for eller imod at lægge ansvar ud. Men hovedbestyrelsen kan ikke påbegynde en sådan diskussion, før vi får konstateret, hvorvidt forretningsudvalgets beslutning er gyldig eller ej.

Holger Foss:

Jeg må protestere mod den måde, forbundsformanden kører dette hovedbestyrelsesmøde på. Det, jar har gjort, er, at jeg har argumenteret *hvorfor* der er en sådan lov, *hvorfor* der er sådan en paragraf i vore love, og *hvorfor* det er nødvendigt, at man overholder de love, der er.

Torben Olsen:

Vi stemmer herefter om, hvorvidt hovedbestyrelsen mener, at forretningsudvalgets beslutning er ugyldig i henhold til vore love eller ikke.

Hvem kan stemme for forretningsudvalgets beslutning?

19 stemmer for, 8 imod og 1 undlod at stemme.

Torben Olsen:

Det konkrete er, at et flertal af forretningsudvalget vil anbefale, at der bliver lagt større suverænitet ud til afdelingerne. Kan det siges mere klart? Så må forbundsformanden fortælle, hvad det drejer sig om.

Preben Mortensen:

Det er rigtigt, at forretningsudvalget har taget en beslutning om, at man godt kan lægge større ansvar og kompetence ud i forbindelse med aftaler. Og det vedtog et flertal af forretningsudvalget. Så siger Københavns mandlige afdeling, at det strider mod forbundets love. Det, man skal tage stilling til, er, om forretningsudvalgets beslutning strider imod forbundets love.

Allan Lund Nielsen:

Nu kunne jeg godt tænke mig at vide om hele denne polemik her, at såfremt man stemmer imod forretningsudvalgets vedtagelse, stopper man så hele debatten? Jeg mener, at der er to ting her, som hænger meget nøje sammen. Man stopper totalt debatten om, hvorvidt man skal have mulighed for at forhandle nogle ting ude i afdelingerne, som ikke skal godkendes hverken af Arbejdsgiverforeningen eller forbundet, hvis man indtager den holdning at stemme imod forretningsudvalget. Så synes jeg nok, der er noget, der er forkert. Hele vort særtaftaleforhold bliver jo efterhånden så kun at administrere de små gløder, som man ser i Bryggeriforeningen, som skal lægges ud ved hver enkelt overenskomst.

Torben Olsen:

Er alle klar over, hvad der skal stemmes om? Ellers synes jeg nok, at man må sige det.

Det ser ud til at være tilfældet. Jeg skal så igen spørge:

Hvem kan gå ind for flertallet af forretningsudvalget opfattelse?

Der er 20 for, 9 imod og 1 undlod at stemme.

Hovedbestyrelsens beslutning blev, at forretningsudvalgets flertal ikke har handlet i strid med forbundets love § 5, stk. b.

Preben Mortensen:

Det næste punkt er altså så, at hovedbestyrelsen skal tage stilling til forretningsudvalgets beslutning og flertallet af forretningsudvalgets opfattelse er, som jeg tidligere har sagt, at det er nødvendigt i en demokratisk organisation, hvis man ønsker aftaler, som i visse situationer må tilpasses branchen og virksomheden og de der tilknyttede medlemmer, at vi må lægge ud til dem, at de kan træffe selvstændige aftaler. Det er selvfølgelig ud fra den udvikling, vi ser, og det ved vel alle, som arbejder i en virksomhed, at man meget ofte møder det argument, at man ikke har noget imod at skulle indgå en aftale, hvor man kan give noget her eller der. Men man vil ikke kunne få den godkendt i sin organisation, og dermed står vi i den situation, at vi bremser for en udvikling i virksomhederne i aftaleforholdene. Jeg nævnte nogle eksempler, som var uheldige i forbindelse med den sidste overenskomst, hvor selv små ting på depotområdet blev underkendt af Dansk Arbejdsgiverfor-

ening. Jeg er overbevist om, at hvis vi tør tage dette skridt, og det mener jeg, at vi skal, er det givet, at så vil den modstående organisation også gå ind i herfor. De siger selv om det, at der er for lidt fleksibilitet i vore forhandlingsmuligheder. Vi er ofte alt for låst. Men det er ikke dermed sagt, at vi bare kan lægge ud, nu kan afdelingerne forhandlere træffe beslutninger og aftale. Der må fortsat være nogle overordnede principper, og det er også klart, at det, man kan forhandle lokalt, hvor det ikke kan underkendes af hovedorganisationerne, også fastlægges af hovedbestyrelsen.

Jeg vil på forretningsudvalgets flertals vegne anbefale, at hovedbestyrelsen går ind for disse principper.

Holger Foss:

Som jeg allerede sagde før, så er det klart, at større suverænitet er noget meget fristende. Det er principielt en udvidelse af demokratiet. Når vi er bekymrede fra Københavns side, hænger det sammen med, at vi – som alle andre – naturligvis må have nogle erfaringer, der fortæller os, at en aftale truffet på en anden virksomhed, end den, vi selv er på, meget nemt kan få følger hos os selv, og det kan være positivt, men det kan så sandelig også være negativt. Vi har set mange eksempler i København, hvor man har henvist til, at sådan kan man lave det andre steder. Vi skal ikke bestride, at det kan være godt andre steder. Men så kommer det altså til at skade ret så mange mennesker.

Vi vil også gerne pege på – det kan godt være, at det er et meget lokalt problem for os, men det kan være med til at forklare, hvorfor vi er så stride modstandere af det her – at vi har to store arbejdspladser i København. Alle vore tillidsmænd er medlemmer af fagforeningens øverste ledelse, forretningsudvalget. Vi har brugt mange timer til at bevidstgøre vore tillidsrepræsentanter, altså vore forretningsudvalgsmedlemmer om, at de ikke bare repræsenterer den afdeling, de er tillidsmand for. Det har vi gjort, for at man ikke skal lade sig friste af, at »her kan jeg lave en aftale, der er god for mine gutter«, uden at skæve til, at den kan virke skadelig andre steder. Til det brug har man jo en daglig ledelse i afdelingen, såvel som man har det i forbundet, en ledelse, som har frigjort sig i kraft af det valg, vi har modtaget, har frigjort sig fra en snæver afdelingsinteresse på de enkelte punkter. Det, man forlanger af os, er, at vi har overblikket, vi skal prøve på, om vi kan se udover det hele og se, hvilke konsekvenser kan det få, hvis en tillidsmand i en afdeling laver noget sådant.

Når man står og snakker om det, så hænger det selvfølgelig sammen med, at i samme øjeblik, vi meddeler vort forretningsudvalg, at forbundets hovedbestyrelse har truffet en beslutning om en suverænitetstudvidelse til de enkelte lokale afdelinger, så varer det nok ikke særligt

længe, før enkelte af vore tillidsmænd synes, at det er egentlig en ret god idé. Og så ved jeg ikke, om man kan forestille sig, hvad der kan ske med en kørselsafdeling på Tuborg og en på Carlsberg, hvor tillidsmændene måske i den anledning kan komme til at trække i hver sin retning, fordi de hver især følte, at det her var godt lige netop for dem, og så ville de kunne komme til at skade helheden. Det samme gælder to bryggerisider, 2 afdelingsanstalter osv. Det er vi bange for, vi er jo ikke andet end mennesker, og det er klart, at vi kæmper for dem, vi er valgt af. Det gælder en fagforeningsformand, det gælder selvfølgelig også for en tillidsmand.

En af begrundelserne for forbundets daglige ledelse for, at man skal gøre noget sådant, er for mig meget ulogisk. Det er, at Dansk Arbejdsgiverforening centraliserer, rager mere og mere magt til sig og bestemmer ud i den mindste afkrog. Vort modsvar overfor det skulle være decentralisering, og det er mig totalt ubegribeligt, at man skal gøre det modsatte for at bekæmpe fjenden. Det er dog historiske kendsgerninger, både i politik, skønlitteratur og gode romaner, at hvis man er ude i en krise, så splitter man ikke, så decentraliserer man ikke, så samler man sig. Det har bonden gjort for tusindvis af år siden, når han opdagede, at nogen var ved at stjæle hans får, om det var ulve, eller hvad det var. Så satte man et hegn op omkring, og sådan har man gennem tiderne prøvet på at beskytte sig mod fjenden, og det synes jeg også, at vi bør gøre, og det gør man altså ikke ved at decentralisere.

Der bliver også sagt, at på grund af denne centralisering, så er der næsten ingen andre muligheder for at komme igennem med noget på, end at gøre det lokalt. Og det er korrekt, det er meget rigtigt, at sådan hænger det sammen. Der er stadig muligheder for at lave noget lokalt. Men de muligheder eksisterer altså også i dag, og de har eksisteret så længe, jeg kan huske tilbage. Der er aldrig nogen, der har lagt bånd på nogen lokal afdeling for at lave fremstød. Det, der skulle gøres, var, at disse ting skulle godkendes i forbundet.

Preben har henvist til – jeg kan ikke huske, om han gjorde det i dag, men det er i hvert fald gjort tidligere i diskussionen – den københavnske rammeaftale som et lokalt initiativ. Han har henvist til ordningen, som kvindelig afdeling fik gennemført i København om betaling ved børns sygdom, når forældrene måtte blive hjemme, og der må vi jo hævde, at det er korrekt. Det er noget, der er lavet lokalt, men jeg må også lige sige, at det er noget, der er lavet under den gamle ordning, det kunne altså sagtens lade sig gøre.

Det, der har frustreret vor diskussion i forretningsudvalget meget, er, at man ikke fra forbundets daglige ledelse har villet eller kunnet konkretisere, hvad det egentlig er for ting, man vil lægge ud til afgørelser, som forbundets ledelse ikke har mulighed for at underkende. Diskussionen er

jo opstået på baggrund af to aftaler fra Fredericia, som man vel kan sige ikke er i overensstemmelse med hovedoverenskomsten, men disse to aftaler er godkendt af forretningsudvalget – godkendt under den gamle procedureform, der siger, at aftaler skal ind og godkendes eller forkastes i forbundets ledelse. Det er en ganske normal foreteelse, de er godkendt, ganske vist ikke énstemmigt, men de er godkendt, der er ikke noget lovbrud eller noget som helst i det. Der er ingenting, der forhindrer afdelingerne i at arbejde, knokle løs for at få lokale aftaler. Det eneste, der skal ske, er altså, at man burde gå ind og få aftalen godkendt. Ikke alene fordi forbundet har overblikket i den aktuelle sag, men også fordi de jo så ville have overblikket med hensyn til, hvad det er for sager, der foregår ude i det levende liv. Jeg er bekymret over den principbeslutning. Vi har gjort, hvad vi kunne for at få forretningsudvalgets flertal overbevist om, at den er gal, men det er mislykkedes. Nu prøver vi altså på, om vi kan få hovedbestyrelsens flertal til at indse, at det bør man ikke gøre, for ingenting før den principbeslutning har forhindret nogen som helst i at lave lokale fremstød og gode aftaler.

Inge Jensen:

Jeg synes, at der er flere positive ting ved det forslag, der er fremlagt om at tildele afdelingerne mere suverænitet i forhold til at indgå aftaler.

Preben pegede på det i sit korte indlæg, hvor han sagde, at en demokratisk organisation må også have så meget i sig, at man kan lægge ansvaret ud. Det synes jeg er rigtigt. Det har altid været kvindelig afdelings opfattelse, at man lokalt selv skulle ordne tingene. Det var der, man fik mest igennem. Jeg synes også, at vi lever i en tid, hvor medlemmerne desværre får en større og større organisationslede – det ved vi. Medlemmerne går ude på arbejdspladsen og er ved at brække sig over det, der hedder fagforeninger og forbund, og vi er tit og ofte selv med til at forstærke den opfattelse hos dem, fordi vi tit og ofte føler, at forbundet og afdelingerne spærrer for nogle aftaler, man kunne ønske på de enkelte bryggerier.

Jeg synes som sagt, det vil være rigtigt at afgive den suverænitet, altså det mere demokrati til afdelingerne. Det er selvfølgelig vigtigt, at hovedbestyrelsen senere afstikker rammerne for, hvilke områder man kan gøre disse ting på. Men jeg vil varmt anbefale, at man går ind for forslaget.

Barbara Kryger

Jeg vil sige, som jeg har sagt i forretningsudvalget, at jeg tør godt vove det ene øje og sige ja til at lægge mere suverænitet ud i afdelingerne, hvis det bliver på afgrænsede og veldefinerede områder. Det er klart, at det bliver hovedbestyrelsen som, hvis vi bliver enige om, at der skal lægges mere suverænitet ud, fastlægger hvilke områder – klart og tydeligt – det kan lade

sig gøre på, og hvilke områder, det ikke kan lade sig gøre på. Det er selvfølgelig de områder, hvor vi må vurdere, at det kan være skadeligt for forbundet og for helheden. Jeg synes, det er afgørende nødvendigt, at der bliver mere smidighed omkring det at indgå aftaler, og jeg er enig i Prebens vurdering af, at det kan give større muligheder. Det er selvfølgelig også et spørgsmål om, hvordan vi kan forvalte en eventuel større suverænitet. Vi er jo ikke ens allesammen, der er meget stor forskel på vore virksomheder, og det kan være forskellige behov, vi har. F.eks. på ferieområdet, der har været diskuteret meget i vore rækker. Hvorfor i alverden kan der ikke være valgfrihed til, hvordan man vil placere den sidste uges ferie, vi fik. Nogen ønskede at holde 14 dages vinterferie og 3 ugers sommerferie, hvorfor kan man ikke det? Og så står vi og siger til vore medlemmer, at det er en beslutning, der er truffet i forbundet. Man vurderer, at det giver større beskæftigelse, hvis man siger, at den ekstra uges ferie skal placeres om vinteren – samtidig med at vi har problemer med vore ledige om sommeren, så de får arbejdsmængde nok.

Det bekræfter også det, Inge siger, at vi engang imellem får stillet meget store spørgsmål stegt ved, hvorfor man overhovedet skal være medlem af en fagforening eller et forbund. Hvad skal man andet end at betale.

Et andet eksempel, som bekræfter det, Preben siger, er aftalen omkring børns sygdom. Der forhandlede kvindelig afdeling sig frem til en ordning, som kan betyde op til 3 dages frihed med løn ved børns sygdom, men da det skulle forhandles centralt, hvad skete så? Så blev det til 1 dag. Det illustrerer udmærket, hvordan modellen er. Det er rigtigt, at arbejdsgiversiden kører fantastisk centralt og styret, og jeg tror virkelig, at de eneste rigtige muligheder, vi har for at kunne lave nogle nye ting, det er at prøve på at få det igennem lokalt, uden at skulle have aftaler på visse områder godkendt af hovedorganisationerne. Det er en stor forhindring også for arbejdsgiverne. De er meget bundet af Dansk Arbejdsgiverforening.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi tager en sådan beslutning, så vi kan fastholde vore medlemmers forståelse for og bevise for dem, at det er nødvendigt at være medlem af en fagforening og et forbund, og at det ikke bare er en forhindring og en kontrol. Jeg tør godt sige, at jeg finder det nødvendigt, og er også sikker på, at hovedbestyrelsen er så bevidst og har så meget ansvar, at de områder, som vi så peger på omkring større suverænitet, er områder, hvor vi kan gå ind og lave aftaler uden at skade hinanden.

Preben Mortensen:

Hvis man gerne vil de forandringer, som I gerne vil, er det ikke nok at fortælle medlemmerne, at sådan skal det være. Hvis man er socialist, er det uadskilleligt fra, at man er demokrat. Hvis vi i denne situation

mener, at vi gerne vil nogle andre ting, og vi skal have vore medlemmer til at forstå det, så må vi også – hvis vi ønsker at knytte medlemmerne tættere til forbundet, end de hidtil har været – vise medlemmerne tillid. Såfremt afdelingerne får et større ansvar for sine aftaler, er det givet, at medlemmerne vil føle et større ansvar og dermed vil blive mere aktive og deltage mere i diskussionerne. Dermed har vi også muligheder for at få en bedre fælles målsætning. Det er rigtigt, at vi ikke har forsøgt at definere helt bestemt hvilke områder, vi har tænkt på. Det fandt vi ikke var det vigtigste. Det vigtigste var, at det var princippet, vi ønskede gennemført. Derefter måtte hovedbestyrelsen på et senere tidspunkt diskutere, hvor man afgrænset finder, der kan afgives ansvar til afdelingerne.

Det er Københavns mandlige afdeling, der er stærkest modstander af det. Jeg synes måske, det er underligt, at afdelingen med sine traditioner og sine holdninger, er den, der er mest markant modstander af at lægge ansvar ud og dermed være med til at sikre, at forbundets medlemmer får et større ansvar for sin egen situation.

Omkring Dansk Arbejdsgiverforenings centralisering sagde jeg, at de gik ned i den mindste detalje. Jamen, det gør de, fordi vi som modpart, centralt styret, jo egentlig bestemmer, hvilke aftaler, der skal køres igennem. Jeg er sikker på, at den ene afdelingsformand efter den anden kan gå på talerstolen og fortælle, at såfremt organisationerne holdt sig væk, var der muligheder for at komme igennem med nogle bedre aftaler end dem, vi har i dag. Det er ikke nok at sige, at vore love og vor struktur ikke forhindrer, at afdelingerne kan køre på. Det har jeg heller aldrig påstået. Men på baggrund af den måde, vi kører tingene på og på baggrund af den måde, vi skal godkende det på, så er der ikke muligheder for at komme igennem, fordi den modstående parts organisation ikke vil være med til at afgive suveræniteten, så længe vi sidder og afgør hvilken slags aftaler, der skal være.

Jeg nævnte nogle eksempler, men jeg synes det mest typiske eksempel, som vi oplevede og som også sagde os noget om, at der er noget galt et eller andet sted, er en sag, vi havde i Nyborg. Man har på visse provinsbryggerier en aftale om, at såfremt der ikke er beskæftigelse nok, så må man hjemsende de kvindelige bryggeriarbejdere fra 1 til 4 dage om ugen. Dét lykkedes det afdelingsformændene at komme igennem med en god aftale, der gjorde, at hvis der skulle foretages hjemsendelse, så skulle det for det første være en hel uge – det var også af hensyn til dagpengeordningen. For det andet, at den procentvise betaling, som disse kvinder kunne få ved hjemsendelsen, som selvfølgelig ikke opfyldte det, de ellers kunne få i løn, blev lagt ud som et generelt tillæg, som de 5 kvinder fik hele året. Og det vil sige, at såfremt man ikke fik brug for det, så ville de blive

stillet lige med andre, altså det tillæg på 14 kr., man kunne få pr. dag, som alle andre havde, det opnåede man. Såfremt man gjorde brug af ordningen, så kostede det ikke bryggeriet flere penge, end det hidtil havde kostet, men til gengæld gav det vore medlemmer af hensyn til dagpengene. Det var en aftale, man fik på Carlsminde i Nyborg. Det vil sige, at den lokale arbejdsgiver syntes, det var en god ordning. Bryggerforeningen ville ikke godkende aftalen. Fordi, som de sagde, det er en aftale, forbundet har, så den ikke kun gælder i Nyborg. Den kan også få konsekvenser andre steder. Derfor vil vi, uanset hvor gode jeres argumenter er – og de erkendte, at det var gode argumenter – af principielle grunde underkende aftalen. Og sådan kan man sikkert nævne mange flere eksempler.

På baggrund af en diskussion på kongressen, hvor vi besluttede, at vi ikke vil acceptere at skulle underkende sær aftaler, fordi Dansk Arbejdsgiverforening gør det, synes jeg, at hvis vi vil efterleve denne beslutning, så må vi også lægge vor politik derefter. Hvis man lokalt kan opnå en aftale, som i Fredericia og i Odense og som man sikkert også kan andre steder, er det ikke rimeligt på baggrund af de nuværende organisationsforhold, ikke at kunne komme igennem med sådanne aftaler.

Jeg kunne forstå kritikken, hvis den gik på: Nu har vi sagt til afdelingerne, at nu må I lave de aftaler, I vil. Det er under hovedbestyrelsens kontrol. Jeg er overbevist om, at tør vi tage dette skridt, så tør modparten det også, fordi de indgåede aftaler så heller ikke skal indsendes til Dansk Arbejdsgiverforening. Så vil aftalerne i langt højere grad være tilpasset de medlemmer, som er på den enkelte virksomhed. Jeg kan ikke forestille mig, at hovedbestyrelsen vil give los for, at der kan træffes aftaler, som vil gå ud over andre.

Det er motivet i det her, der er det vigtige. Det er vedtagelsen af princippet, som er afgørende for – eller min opfattelse – om organisationer eller fagbevægelsen i Danmark overhovedet skal komme videre. Vi har gentagne gange – det har Københavns mandlige afdeling også – skældt LO-toppen ud, fordi de sidder og træffer beslutninger både om det ene og det andet, og de dermed virker som en stopklods på udviklingen i fagbevægelsen. Den kritik må vi selvfølgelig også tage til os, hvis vi kører på samme måde som LO. Det må være rimeligt, hvis en afdelingsformand skal have respekt hos sine medlemmer, så må der også være mulighed for, at formanden og bestyrelsen kan træffe nogle aftaler, hvor de kun er ansvarlige overfor afdelingens medlemmer. Der er ingen usle motiver, det er ikke for at fralægge sig ansvaret – tværtimod – at forbundledelsen stiller forslag. Men det er vor vurdering, at det for medlemmerne selv vil give en langt mere positiv holdning til forbundet, at vi også tør sige til dem, at vi stoler på, at de som

kender virksomheden, langt bedre vil vide, hvilken aftale, der skal laves, fremfor at ledelsen blot sidder i København og siger, at det og det må de ikke, for sådan siger lovene og sådan siger overenskomsten.

Det er klart, at argumentet om, at tillidsrepræsentanterne i København på baggrund af denne vedtagelse vil komme og stille de samme krav til København, er muligt. Men vedtagelsen går helt klart på, at det er afdelingerne, der får overdraget ansvaret og kompetencen. Hvis der er tillidsrepræsentanter i København, der misforstår dette og stiller dette krav, kan det vel ikke være afgørende for den stilling, man skal tage i dag til, hvorvidt man vil gå ind for forslaget eller ej.

Så skal jeg sige, at der også var enkelte i forretningsudvalget udover København, som stemte imod forslaget. Jeg finder ikke, at det er en diskussion mellem dem som personer eller forbundledelsen, ej heller København, men jeg vil godt henstille til i hvert fald København, at man ikke opfatter det, som om vi forsøger at lægge et ansvar ud, fordi vi føler, at der på én eller anden måde sidder en for stærk magt f.eks. i København eller et andet sted. Eller at det kunne rettes imod eller berøre København. Det er ikke formålet med det. Det er ene og alene at spørge sig selv: Hvordan kommer vi videre? Og forbundsledelsen er af den opfattelse, at én af de veje, vi skal betrede for at komme videre, er, at vi så også tør vise medlemmerne, at vi tør give dem et ansvar.

Poul Erik Guldborg:

Jeg har i hvert fald ikke opfattet det som et ansvar, forbundet ønsker at lægge fra sig ud til de enkelte afdelinger. I princippet er man jo nok enig med forbundets daglige ledelse om det, de foreslår. Vi har jo nok tit allesammen savnet lidt større bevægelsesfrihed. Det, der gør, at jeg bl.a. stemte nej til det, er, at jeg på sidste forretningsudvalgsmøde flere gange efterlyste hvilke emner, man bl.a. havde tænkt sig skulle ud til de enkelte afdelinger. Der nævnte man tre ting, den ene af dem var rammeaftalen, men fællesnævner for de tre ting, der blev nævnt, var, at det var allesammen ting, der kunne afgøres ude i afdelingerne i forvejen.

De begrundelser, jeg havde for at sige nej til forslaget, var, at vi har mange rigtig små afdelinger, hvor der bl.a. er en depotmand, et lille bryggeri, hvor der er 24 ansatte, og det er én stor familie. Dét kunne man forestille sig, at sådan noget som feriepenge forsvandt, for hvis man kom og tilbød 14 pct. i feriepenge, så kunne man forestille sig, at han sagde ja til det, og så ødelægger vi den ordning. Man kunne forestille sig, at hovedbestyrelsen havde en principbeslutning om, at TRANS ikke måtte læsse af på vore depoter. Men ude på de små depoter gik folkene med til, at TRANS læsede af og på. Sådan var der mange forskellige ting, der gjorde, at jeg stemte nej til det.

Preben Mortensen:

Jeg skal prøve at gøre det kort.

Det er klart, at man altid kan tage nogle eksempler op og fremhæve, hvor uheldige konsekvenser det kan få, såfremt man fik mulighed for dette. Men eksemplet, som Poul bruger, synes jeg, at jeg må tilbagevise. Det er ikke lokalt, man forhandler feriepenge, det er hovedoverenskomsten, og det er forbundet, der forhandler disse ting. Men jeg synes, man skal passe på med at trække nogle ting ud, så vi hele tiden får en diskussion, om det er det, man skal have ret til eller er det det, forbundet skal forhandle. Jeg har klart sagt, at alle disse ting omkring principperne for at forhandle, skal hovedbestyrelsen på et senere tidspunkt gennemdrøfte punkt for punkt for at finde ud af, om det kan have nogle uheldige konsekvenser.

Men jeg synes alligevel, Poul Erik, at jeg vil nævne et enkelt eksempel fra din egen situation.

Efter at jeg var blevet forbundsformand, rettede du henvendelse, fordi du var sur over, at den direktør oppe på Spritfabrikkerne i Grenå ikke havde nogen kompetence til at forhandle med dig. Vi skrev til Arbejdsgiverforeningen, der så gjorde, at der kom gang i sagerne. Du fik mulighederne for at forhandle og lavede også en udmærket bemandings- og lønningssaftale. Men det er klart, at når du kritiserer, at den virksomhedsdirektør ikke har kompetence til at forhandle med dig, og du er sur over det, så skal vi også i den situation, at vi har mulighed for at forhandle, og så må vi altså også gøre det modsatte og understyre dig med lidt kompetence, der gør, at du kan forhandle med ham.

Holger Foss:

I sit svar til Poul Erik Guldborg siger forbundsformanden, at det ikke er sådan noget som ferie, for det er hovedoverenskomsten. Det er korrekt, men baggrunden for, at debatten blev taget op i forretningsudvalget, og baggrunden for, at forbundsformanden mente, at det var rimeligt at komme frem til den anden ordning, var et par møder i Fredericia, hvor forbundsformanden var blevet overbevist om, at den stilling, Fredericia afdeling havde taget til et par konkrete forslag, var i orden, og når der så bliver lavet en sammenhæng mellem det, der er sket i Fredericia, forbundsledelsens udspil og forbundsformandens svar nu til Poul Erik Guldborg om, at ferie er hovedoverenskomsten. Mig bekendt er fri på Grundlovsdagen også noget med hovedoverenskomst, så vidt jeg erindrer.

Så vil jeg gerne sige, at jeg er lidt forundret over, at man ikke kunne få plads fra tilhængere af forbundsledelsens synspunkt til f.eks. at imødegå nogle af de betragtninger, jeg kom med af historiske erfaringer om, hvordan folk føler det nødvendigt at slutte sig sammen, at rotte sig sammen i krisetider, og der spreder man altså ikke sine styrker. Det var der ikke nogen, der

fandt anledning til, men jeg fandt dog anledning til – synes jeg – at gøre opmærksom på, at principielt er det jo rigtigt, at mere suverænitet er demokrati, og jeg ved ikke hvem, belæringen var til, om man godt kan være demokrat, fordi man er socialist – det ene skulle jo ikke udelukke det andet – jeg følte mig i hvert fald ikke truffet, men derfor har man jo lov til at spørge.

Det er også principielt rigtigt, at hvis man giver medlemmerne større ansvar, så kan man også bedre få medlemmerne til at bakke op omkring den organisation, man nu er medlem af. Men jeg går ud fra, at alle vore fagforeninger indenfor forbundet er demokratisk opbyggede, og der ikke er alt for langt mellem afdelingsledelser og medlemmer og efter den nye struktur heller ikke så skrækkeligt langt imellem afdelingsledelser og forbund, og man har fået indført kredse her i forbundet osv., en ganske god udvikling. Jeg er sikker på, at det ikke er den rigtige vej i den givne situation.

Forbundsformanden syntes også, at det var underligt, at det var Københavns mænd, der går mest markant imod. Der kan det godt være, at jeg tabte tråden, mens jeg sad og lyttede efter det, men jeg følte ikke, at der kom nogle argumenter for, hvorfor det skulle være mærkeligt, at netop vi havde markeret os i den modstand.

Jeg er enig i, og det ved Preben fra hans tid i Københavns mandlige afdeling, den holdning, som mange giver udtryk for, og som vi selv prøver at praktisere i afdelingen, at hvis organisationerne holder sig væk, så får vi nogle gange og i mange tilfælde nogle bedre resultater, for det er jo rigtigt, at når organisationerne kommer ind i billedet, så begynder der at komme principper, og så er det vanskeligt. Derfor kan det naturligvis i visse henseender være ønskeligt med en større smidighed. Så bliver i samme mundfuld eksemplet fra Nyborg nævnt. Et godt eksempel på et lokalt initiativ, hvor den lokale arbejdsgiver havde fundet ud af, at det egentlig ikke var så ringe en ordning og gerne ville have den, og så forkaster man den i Bryggerforeningen. Jeg tror ikke, at Preben drømmer om, at en sag af den art ville være en aftale. Det har jeg svært ved at forestille mig. Jeg må også minde om, at vi alle ved, hvem det er, der styrer Bryggerforeningen. Det er ikke bryggeridirektøren i Nyborg. Det er De forenede Bryggerier, der suverænt styrer den Bryggerforening. De bestemmer, hvad der skal foregå derinde.

De forenede Bryggerier har en forhandlingsdirektør, som ordner alle forhandlinger i København og som sidder som bisidder, vil jeg tro, i mange tilfælde, hvor det drejer sig om provinsforhold, underdirektør Bent Jensen. Den herre er samtidig medlem af Dansk Arbejdsgiverforenings hovedbestyrelse. Det er lidt for naivt at tro, hvis vi i øvrigt er enige om, at det er De forenede Bryggerier, der styrer Bryggeri-

foreningen, at DfB skulle affinde sig med at afgive suverænitet, når man har det nære forhold til Dansk Arbejdsgiverforening. Nu er det nok ikke alene Bent Jensen, man har derinde mere. Nu er foretagendet jo blevet så stort, at det næsten ikke er til at holde styr på. Jeg kunne godt forestille mig, at der var andre virksomheder, der var placeret med en mand derinde, som på en eller anden måde er et datterselskab eller søsterselskab med De forenede Bryggerier.

Så siger Preben, at han ikke ville udelukke, at der var nogle københavnske tillidsmænd, der kunne misforstå situationen, og at det vel ikke skulle afholde hovedbestyrelsen fra at stemme for et i øvrigt godt forslag. Jeg har fremført det som et argument – ét argument blandt mange – for, hvorfor vi var betænkelige ved denne sag. Og selvfølgelig skal det da ikke afholde nogen fra noget som helst, men jeg synes dog, det er meget rimeligt, at man nævner nogle eksempler.

Så vil jeg gerne til sidst sige på baggrund af Prebens alvorlige bemærkninger, som han rettede direkte til København, at forbundsledelsen har ingen dårlige motiver overfor os, og det er ikke vendt imod København. Det har vi ikke på noget tidspunkt beskyldt forbundsledelsen for, så det behøver vi ikke at snakke mere om.

Preben Mortensen:

Det er stadig min opfattelse, at lignende aftaler, som fraviger fra hovedoverenskomstens bestemmelse, er dem, vi bør diskutere, hvorvidt vi kan lægge dem ud eller ej. Dermed har vi ikke sagt, fordi vi har godkendt aftalen, eller det var aftalens indhold, der var grund til diskussionen, at vi dermed har forsøgt at sige, at det er ligeegyldigt, hvis afdelingen – selv om det er i strid med overenskomsten – finder det rigtigt, så skal vi bare godkende det. Det er heller ikke formålet med disse ting.

Jeg vil gerne have, at man fra Københavns-afdelingen forstår vigtigheden af det principielle. Det er ikke afdelingerne selv, der bestemmer, hvad det er, de skal forhandle. Det er stadigvæk os i fællesskab, hovedbestyrelsen, som lægger disse retningslinier. Det er klart, at det, jeg frygter er, at hvis vi får en afstemning, som klart skiller mellem København og provinsen, så vil vi på de kommende hovedbestyrelsesmøder, hvor vi skal diskutere, hvad vi skal lægge ud, komme i den samme situation, at mandlige afdeling på grund af sin principielle holdning faktisk hver gang vil stemme imod, hver gang vi skal tage en beslutning. Dette skal fra min side betragtes som en fremstrakt hånd til, at hvis man mener, at der kan være samarbejdsproblemer mellem København og provinsen, så synes jeg ikke, det tjener København at skulle gå imod et forslag, der gavner provinsen.

Holger Foss:

Jeg synes, at forbundsformanden stram-

mer den, og det endda ret meget, for selv om han siger det modsatte, at det er for at forhindre, at provinsen skulle få en opfattelse af, at København skulle være imod – af nogle ganske særegne grunde, som vi ikke har opfundet – er der nok ikke tvivl i nogens sind, når det bliver sagt på den måde. Kik nu lige efter, hvorfor er det, at København gør sådan?

Jeg synes, det er en besynderlig måde at argumentere på. Jeg er faktisk rystet over det og har egentlig ikke lyst til at deltage i debatten mere på den baggrund.

Men jeg skal beherske mig og nøjes med et par enkelte bemærkninger. Jeg synes, at Preben har kendt mig i så mange år, at han ikke behøver at stå og sige, om det er et argument, at arbejdsgiverne vil være imod. Det er jo et citat. Det er noget, jeg har brugt masser af gange i Københavns mandlige afdeling, hvis en svag tillidsmand har stillet sig op og har sagt: »Jamen, arbejdsgiverne, de siger nej«. Så vil jeg have sagt: »Hvad rager det os, bare se at komme i gang og se at få det bedst mulige ud af det«. Nu bliver det brugt imod mig i en sådan situation, hvor jeg siger dette om, at arbejdsgiverne vil være imod på baggrund af, at Preben Mortensen har givet udtryk for på det første forretningsudvalgsmøde, hvor vi diskuterede det, at arbejdsgiverne vist nok var interesserede i disse ting, og hvor jeg udtrykte min tvivl, dels om den interesse var reel, og dels gjorde jeg opmærksom på, at det ville være på meget afgrænsede områder, for de afgav ikke nogen suverænitet. Men nu skal jeg altså have i hovedet, at nu stiller jeg mig altså op og siger, at hvis arbejdsgiverne er imod, så kan vi ikke gøre noget ved det. Jeg synes, det er demagogisk. Jeg synes ikke, at du kan være dig selv bekendt, at du bruger det imod mig.

København har ikke brug for større suverænitet – jo, naturligvis har vi brug for større suverænitet – det tror jeg også, at jeg gjorde opmærksom på på det første forretningsudvalgsmøde. Det er da en lækkerbidsken at få større suverænitet. Men vi er bekymrede over den større suverænitet, fordi vi er bange for, at der kan blive lavet ting – også af os selv – det gjorde jeg også opmærksom på, og vi ikke havde øje for, at det kunne skade andre. Og det er det, der har været vort ledemotiv og ikke andet, og jeg agter ikke at tage ordet mere for det her.

Inge Jensen:

Nu blev du jo så vred Holger, at du ikke vil deltage mere i debatten. Men jeg opfatter dette forslag fra forbundets daglige ledelse derhen, at man ønsker at give afdelingerne noget suverænitet. Hvis de ikke vil benytte den, kan de lade være, hvis de vil, så kan de bruge den. Men hvis I ikke ønsker at bruge den, er det da ikke rimeligt at spørre vejen for at andre kan få lov til at bruge den. Det synes jeg ikke er rimeligt, slet ikke på baggrund af de debatter, vi har været igennem i København i vort indbyrdes forhold, hvor vi har diskuteret meget

om, hvordan vi kunne komme videre i fremtiden, og hvor vi har konstateret og er blevet enige med os selv om, at det er basis, der er udgangspunktet for, at vi kommer videre. Det er det, som forbundets daglige ledelse prøver på nu, og det går I meget imod. Jeg kan godt forstå, at I er bekymrede. Du siger selv, at I måske selv kunne komme til at lave noget, der ikke var godt. Jamen, hvis man er i tvivl, så har man da mulighed for at søge råd og vejledning i forbundet. Det har andre selvfølgelig også. Ja, nu smiler Torben, men det har vi rent faktisk mulighed for, Torben. Så kan man benytte det, eller man kan lade være.

Når man tænker på, hvordan medlemmerne går ude på arbejdspladsen – vi ved det jo selv, vi har selv haft problemerne. Den aftale, som Fredericia har lavet nu omkring ferie, harmonerer jo meget godt til, hvad vore medlemmer i København ønsker. Vi render og slås hvert eneste år til jul om, at medlemmer ikke må tage ferie mellem jul og nytår. Det er et helvede uden lige. Det kunne da så være et område, hvor man kunne gå ind og sige, ligesom Fredericia har gjort. Vi laver nogle aftaler om, at folk får mulighed for det, hvis de selv ønsker det. Vi vil bare ikke have, at det er bryggerierne, der dikterer disse ting.

Jeg betragter det her som et tilbud, hvor de, der vil, kan benytte det, og de, der ikke vil, kan lade være. Men jeg synes ikke, at det skal spørre vejen for os, som gerne vil.

Preben Mortensen:

Holger Foss siger, at han ikke ønsker at deltage mere i debatten. Jeg ved ikke, om det skal opfattes sådan, at Københavns mandlige afdeling ikke ønsker at deltage mere i debatten.

Holger Foss begynder at omtale personlige forhold. Jeg har i intet af det, jeg har sagt, rettet nogen kritik mod nogen personer. Jeg har forsøgt at diskutere mandlig afdelings holdning og jeg har sagt, at jeg ikke forstod, at man med den holdning og tradition, man har, er dem, der stærkest er imod det. Hvis jeg som forbundsformand undlader at diskutere de ting, Holger siger her, er det klart, at Holger vil kunne rette kritik heraf og sige, at han har rejst nogle ting, som man ikke gider svare på. Jeg går op og argumenterer imod, og det ender så med, at Holger siger, at jeg strammer den og på vej ned siger, at han ikke vil deltage mere, for han vil ikke længere finde sig i det her svineri.

Jeg ved ikke af, at i det, jeg har sagt, at jeg på nogen måde har været personlig i denne her debat. Jeg har ikke strammet den – jeg konstaterer, at det har Holger Foss. Når Holger Foss siger, at han ikke længere ønsker at deltage mere i debatten, og han rettede et angreb imod mig, så må jeg sige, at jeg er enig, såfremt diskussionen skal gå på personer, så ønsker jeg heller ikke mere at deltage.

Lone Christensen:

Jeg havde sådan set ikke tænkt mig at tage ordet, fordi Preben har givet godt ud-

tryk for de debatter, der har været i den daglige ledelse, og hvad der er grundlaget for vor indstilling.

Men jeg vil da godt sige, at det er rigtigt, hvad Holger Foss siger. Historien, litteraturen og krisetider viser erfaringer for samling, men nu er det jo sådan, at vore lokale arbejdspladser er i en rivende udvikling, og derfor siger vi, at man lokalt mange gange bedre end os, der sidder inde i forbundet, måske kan følge med i og se hvilke aftaler, der skal være aktuelle og tillempe udviklingen. Jeg synes nok, det er vigtigt at sige, at når vi vurderer, at større lokal suverænitet også kan give større suverænitet til den enkelte arbejdsgiver, så er det en vurdering. Det er da klart, at vi kan tage fejl, og hvis vi tager fejl, så får Holger Foss ret i sine betragtninger. Men det, vi skal have afklaret med arbejdsgiverne, inden vi overhovedet bevæger os ud i at sætte disse ting i sving, det er selvfølgelig, at arbejdsgiverne er positive overfor, at de lokale arbejdsgivere får større suverænitet. Det synes jeg er vigtigt at holde fast i i vor videre debat.

Så vil jeg også godt sige, at det jo bliver hovedbestyrelsen, der lægger rammerne, og der er da ingen suverænitet, der ophæver vore overordnede linier for, hvad vi vil. Det er vel også vigtigt, og det er vel også den tryghed, der skal med i billedet i forbindelse med mandlig afdelings bekymringer. Vore overordnede linier skal selvfølgelig overholdes i det, vi foretager os videre, også i den lokale suverænitet.

Barbara Kryger:

Jeg opfatter det, som forbundsledelsen gør, som noget positivt. Det er et positivt skridt i den retning, at det er nødvendigt, at vore medlemmer også kommer til at føle, at det er deres fagforening og forbund. Det er et af vore store problemer, og det er sådan set også et svar til Holger på hans historiske betragtninger om, hvordan man forholder sig i krisetider. Det kan godt være, at man ikke decentraliserer magten, men forstærker hegnet. Hvis vi skal sejle op mod de ting, vi er ude for nu, så kræver det altså også, at både afdelingerne og forbundet har medlemmernes opbakning. Jeg vurderer, at det her kan være en af mulighederne for at skabe større forståelse for hvorfor, man skal have fagforeninger og forbund.

Jeg betragter ikke det forslag, som ligger, som en radikal ændring, og jeg betragter det heller ikke, som om vi slipper tøjlerne. Vi tager et lille skridt måske og får så mulighed for at vurdere, om det har haft den effekt, som vi er interesseret i. Jeg er tryk ved, at vi kan styre det, vi gør, og jeg anbefaler hovedbestyrelsen varmt at gå ind for, at vi forsøger at gå den vej for at få bevægelse og nå nogle resultater, som vi ikke har muligheden for at nå nu.

Torben Olsen:

Der er ikke flere, der har bedt om ordet. Så kan vi gå over til afstemning. Jeg vil

lige bede forbundsformanden ridse forslaget op, så det fremgår, hvordan det er.

Preben Mortensen:

Forslaget går på, at hovedbestyrelsen definerer og afgrænser hvilke aftaler, man kan indgå lokalt, uden at de kan underkendes af hovedorganisationerne, dermed Arbejdsgiverforeningen og forbundet.

Torben Olsen:

Er der nogen tvivlsspørgsmål?

Det ser ikke ud til at være tilfældet. Vi kan herefter gå over til afstemning.

Og jeg skal bede de fra hovedbestyrelsen, der kan stemme for forslaget, at tilkendegive det ved håndsoprækning.

Forslaget er vedtaget med 21 stemmer for og 9 imod.

Hovedbestyrelsens beslutning blev:

Der lægges større suverænitæt ud til den enkelte afdeling i forbindelse med indgåelse af aftaleforhold.

Hovedbestyrelsen afgrænser og definerer, hvilke aftaleforhold, der kan indgås lokalt i den enkelte afdeling.

Preben Mortensen:

Som jeg sagde tidligere på dagen under beretningen omkring sagen i Herning, var Anker blevet tilbage i København for at tage en samtale med LO's jurist, og der ville blive givet en orientering, så snart Anker kom.

Anker Skjødt:

Ja, som Preben har redegjort for i beretningen om La Cabana sagen, er den jo nået til det punkt, hvor den skal for Arbejdsretten, og der er domsforhandling på fredag kl. 14.30.

Jeg har i formiddags haft et møde med LO's jurist - Niels Daugaard - og han er af den opfattelse, at vi har en rimelig stor chance for at vinde sagen, hvis vi undlader at føre vidner. Vi er selvfølgelig gået ind på at undlade dette, idet vi jo har fået nogle meldinger fra Samvirket, hvor en del af dem ikke er skud- og nagelfaste.

Niels Daugaard vil procedere på, at øllet fortsat flyder i Herning, og at man derved ved udvidelse af konflikten begrænser et snævert geografisk område, nemlig Herning by. Han var inde på, om man i en forligsmulighed, hvis det viste sig under domsforhandlingen, kunne gå med på, at Dansk Arbejdsgiverforening gav tilsagn til, at der ikke ville blive leveret øl. Jeg har til Niels Daugaard sagt, at det ønsker vi ikke. Vi ønsker en afgørelse, en dom for, hvorvidt vi har ret til at udvide blokaden, således at vi kan lukke direkte på depoterne. Og når vi gør det, så er det i kraft af, at såfremt vi konstaterer, at øllet kommer enten fra Århus, Thisted, Randers, Hobro, Holstebro eller hvor det måtte komme fra, så lukker vi på disse depoter også, så udvider vi blokaden.

Som sagt er han af den opfattelse, at vi har en rimelig chance, og jeg har derfor meddelt Samvirket, at vi ikke skal bruge dem

som vidner på fredag, men samtidig har jeg også fået en uofficiel underretning om, at Samvirket mødes med LO i morgen, og jeg går ud fra, at det er Bent Nielsen fra LO, de mødes med, og jeg har også en formodning om, at tankerne fra Bent Nielsens side er at prøve at fremkomme med et forligsresultat, der skal gå ind på noget, som ikke rigtigt er noget, men som kommer til at se nogenlunde pænt ud. Jeg er imidlertid af den opfattelse, at Gastronomisk Landsforbund, Tjenerforbundet og Hotel- og Restauration ikke vil lade sig nøje med en overenskomst à la den, man fik for et par år siden med partsfiskerne, hvor man jo i dag erkender - sagt med en arbejdsgiverrepræsentants egne ord - at den ikke er det papir værd, den er skrevet på, men den så pæn ud. Jeg tror imidlertid ikke på, at de tre forbund vil acceptere sådan en slutning på konflikten, jeg tror, de vil have en rigtig overenskomst, der er gældende. Men det indebærer som sagt, at vi skal i Arbejdsretten på fredag kl. 14.30, hvor der er domsforhandling, og så går der 8-10 dage, før de afsiger dommen. Når så dommen er afsagt, har vi mulighed for 3 dage efter at iværksætte den totale blokade - forhåbentlig fuldt legalt.

Så skal jeg lige sige, mens jeg er her, at jeg har en videokassette med, og tanken var, at vi skulle se den på onsdag. Vi prøver på at skaffe et videoapparat, Betamax hedder det system, den er lavet på.

Det er et videehold på Assens Højskole, der har produceret den oppe foran La Cabana. Det eneste man kan sige, det er, at den kun er taget på én dag. Den er nemlig taget den dag, hvor Danmarks Frie Fagforeninger havde moddemonstration, og de slutter af med en arbejdersang på denne film og det er »Der er et yndigt land«. Det er der såmænd ikke noget galt i, men det er lidt komisk, at det er en kampsang for dem. Jeg håber, at vi kan få fat i et apparat, så vi kan se den. Derudover har forbundet som sagt investeret pengene i den, og den er selvfølgelig til rådighed for alle forbundets afdelinger, og hvis der nu skulle blive rigtig run på at skaffe den for at vise den for medlemmerne, så må vi vel lave én eller anden turnusordning, så den kan komme rundt så hurtigt som muligt.

Jeg mener, der i den er en masse ting, der siger noget om kampen deroppe, og den også siger noget til de mennesker, som også ser den og for første gang hører om La Cabana, der kan bevæge dem til at tage en tur til Herning.

Torben Olsen:

Det er i gribende enkelthed et forslag om at forbundet afholder en kassererkonference i september måned 1984 med deltagelse af Samvirket og Arbejdsdirektoratet. Begrundelsen for det er, at der er sket ret meget indenfor det, der hedder rådighedsbegrebet. På det kursus, jeg lige har deltaget i på LO-Skolen, kunne Arbejdsdirektoratet meddele, at der var nye signaler i forbindelse med at stå til rådighed for

bejdsmarkedet, f.eks. hvis man bliver afskediget på grund af samarbejdsvanskeligheder, så betyder det automatisk ikke 5 ugers karantæne. Der var også andre ting i det.

Jeg synes, det er rimeligt, at afdelingskassererne rundt omkring får det her at vide, og også får mulighed for at deltage i en sådan konference for at tale sammen om disse ting.

Derudover er der jo kommet en ny lov pr. 1. januar, som i visse situationer er bedre at hælde sig til, end at gå på efterløn. Men det er selvfølgelig nogle ting, der kan tages op på sådan en kassererkonference, og jeg skal anbefale, at man giver tilslutning hertil.

Jeg vil også godt have diskuteret på en sådan konference eller præciseret, om man vil, at det er de valgte kasserere, der træffer afgørelse om rådigheden og andre politiske beslutninger.

Men som sagt, vil jeg anbefale, at man afholder en sådan konference til september.

Erik Nielsen:

Jeg kan fuldt og helt gå ind for Torbens forslag, og såfremt hovedbestyrelsen vedtager, at vi skal afholde sådan en kassererkonference, så vil jeg straks gå i gang med at arrangere den i september eller oktober måned, og jeg vil anbefale hovedbestyrelsen at vedtage det.

Preben Mortensen:

Jeg er naturligvis enig, og principielt synes jeg, at der egentlig hvort år bør være en kassererkonference. Der sker jo mange ændringer lovgivningsmæssigt set, og vi ved jo, hvor stor en belastning det er at være afdelingskasserer. Det er også meget rart, at kassererne mødes og taler sammen om de erfaringer, de har. Men jeg synes, at med det Torben sagde om lovgivningen i forbindelse med overgang til efterløn, der trådte i kraft 1. januar, er det lige lovlig lang tid at vente helt til september, hvis det viser sig, at der er nogle personer, der kan drage fordel af dette. Jeg vil henstille, at man indkalder konferencen så hurtigt som muligt, hvis vi kan nå det i 1. halvår 1984.

Hovedbestyrelsen gav tilslutning til afholdelse af kassererkonference i 1. halvdel af 1984.

Mødet hævet.

Besøg i provinsen . . .

Vendia Ceres Bryggerierne A/S i Hjørring

Fredag den 10. februar 1984

Vi ankom til Ceres Bryggeriet kl. 9.30, hvor vi blev modtaget af afdelingskasserer Bjarne Nielsen. I bryggeriets mødelokale blev vi budt velkommen af direktør E. Lintner.

Næstformanden Anker Skjødt takkede for velkomsten og beklagede, at forbundsformand Preben Mortensen ikke kunne deltage i besøget på grund af møde i København.

E. L. spurgte, hvad formålet med besøget var.

A. S.: Formålet med besøget var at se bryggeriet, hilse på ledelsen, tillidsfolk og medlemmerne. Tale med ledelsen og tillidsfolkene om udsigterne for deres fælles arbejdsplads.

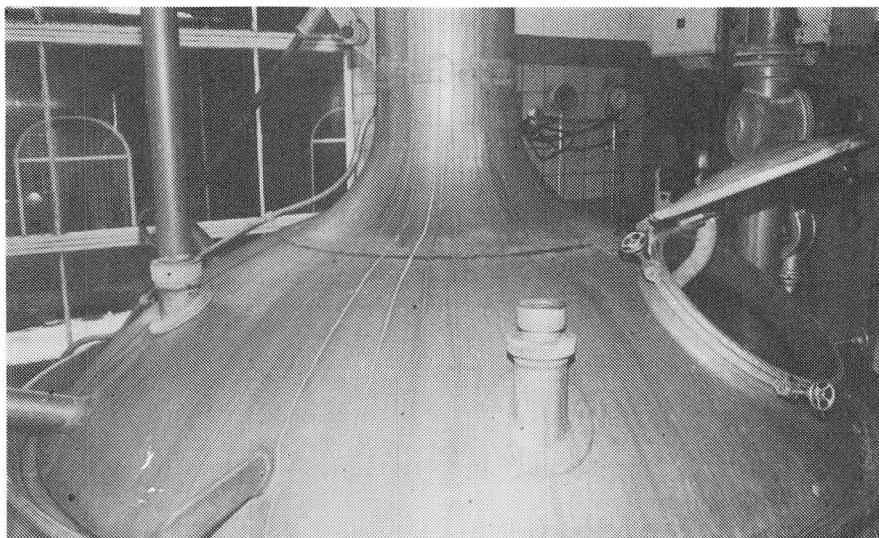
E. L. indledte derefter med en orientering om Vendia Ceres Bryggeri i Hjørring.

Bryggeriet Vendia blev stiftet i 1883. I lighed med, hvad der skete i en del andre byer i landet fandt en kreds af betydende mænd i Hjørring ud af, at man med fordel kunne fremstille sit eget øl lige så vel som brændevin.

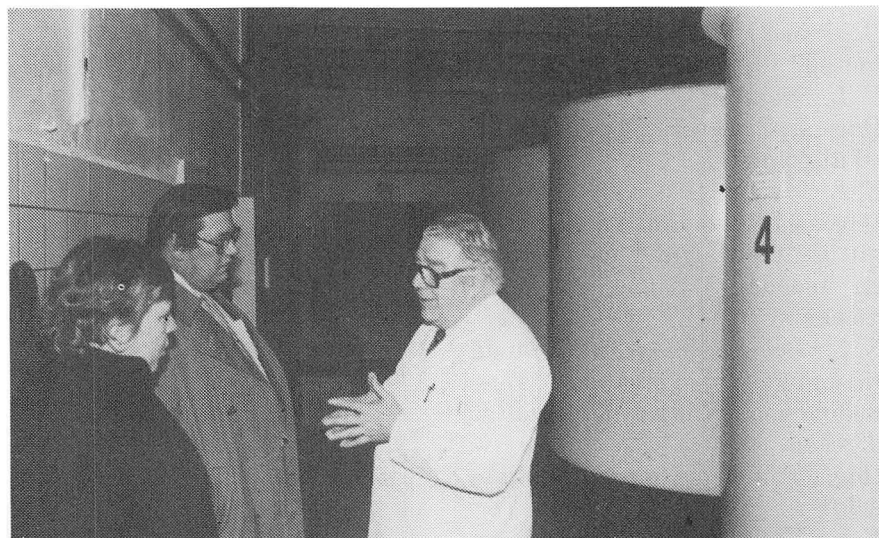
Der tegnedes meget hurtig en aktiekapital på kr. 140.000. Man fandt en velegnet grund øst for byen med godt og rigeligt vand og hvor bygningerne i dag stadig hævder sig med deres markante stil.

Man noterede således stolt, at man i 1929 som det første provinsbryggeri udskiftede trækarrene med glasemaljerede nye lagertanke og et nyt bryghus med kobberkedler, der stadig anvendes.

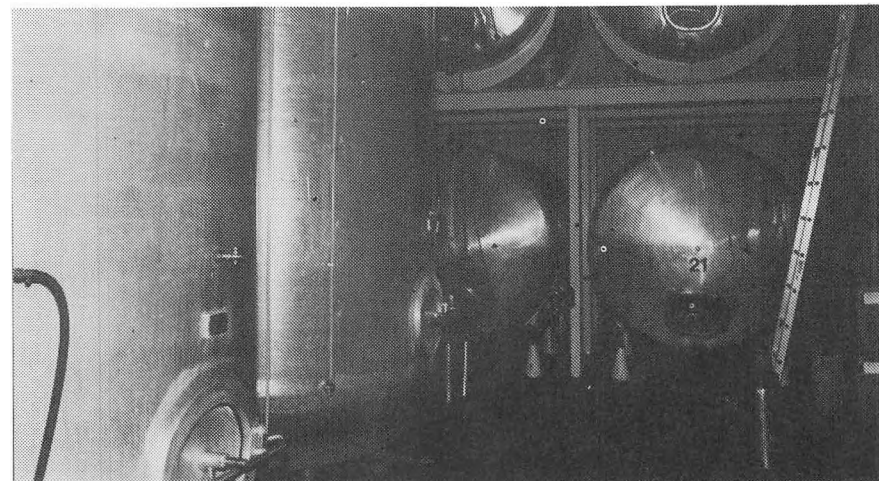
I 1964 indledtes forhandlingerne med Ceres Bryggerierne i Århus om et nærmere samarbejde.

Bryghuset.

Gærkælder.

Gærkælder.

Forbundets daglige ledelse på turne i provinsen . . .

Resultatet blev, at Ceres overtog aktiemajoriteten i Vendia den 1. oktober 1964.

Samarbejdet gav sig hurtigt udtryk i en lang række kostbare moderniseringer, der er fortsat lige siden. Der er således etableret nye lagerhaller, lagertanke, køleanlæg, kedelanlæg og totalfornyelse af maskinerne i tapperiet m.m.

Der står i dag et anvendeligt produktionsanlæg til rådighed, som støttet af Jyske Bryggeriers ekspertise vil være et solidt grundlag for bryggeriets drift et godt stykke ind i fremtiden.

I dag produceres ca. 15 millioner flasker øl og vand. Heraf går de fire millioner til eksport.

10.000 flasker i timen løber der gennem bryggeriet.

Der er ca. 30, der arbejder på byens bryggeri.

Dagl. led.: Har bryggeriet haft løntap?

E. L.: Nej.

Dagl. led.: Leverer bryggeriet øl til discount?

E. L.: Nej.

Dagl. led.: Hvad med den nye afgift på mineralvand. Betyder det en nedgang i salget det kommende år.

E. L.: Det er svært på nuværende tidspunkt at sige, hvor stor salgsnedgangen vil blive på grund af afgiften.

Dagl. led.: Hvad med det lokale salg?

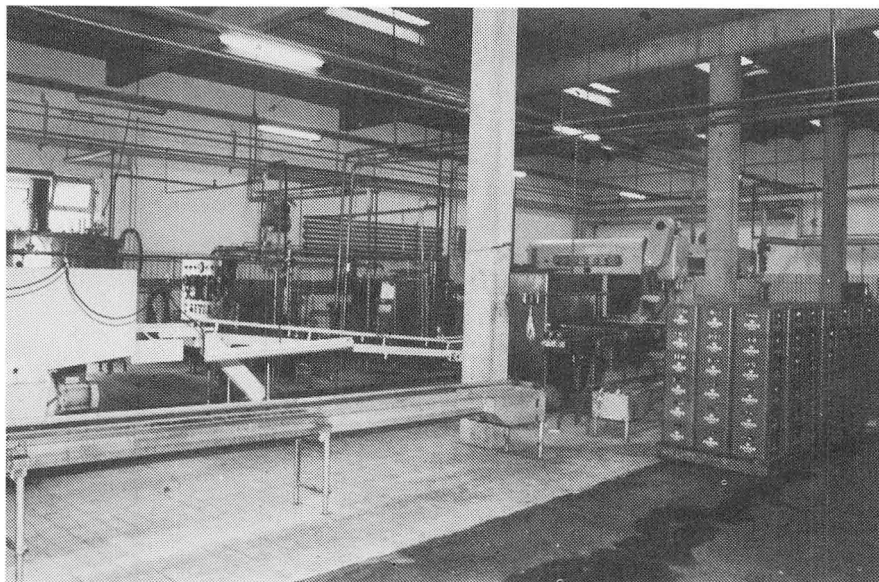
E. L.: Vi kunne godt tænke os en større andel lokalt.

Herefter var vi rundt og se bryggeriet.

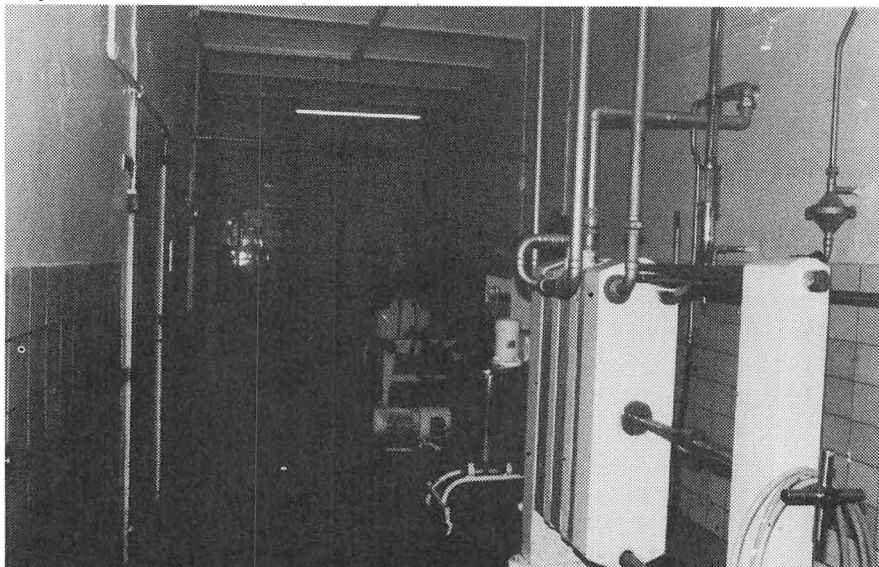
Anker Skjødt takkede, fordi vi måtte komme og se bryggeriet og ønskede ledelsen og afdelingskassereren held og lykke fremover med deres fælles arbejdsplads.

Lager.

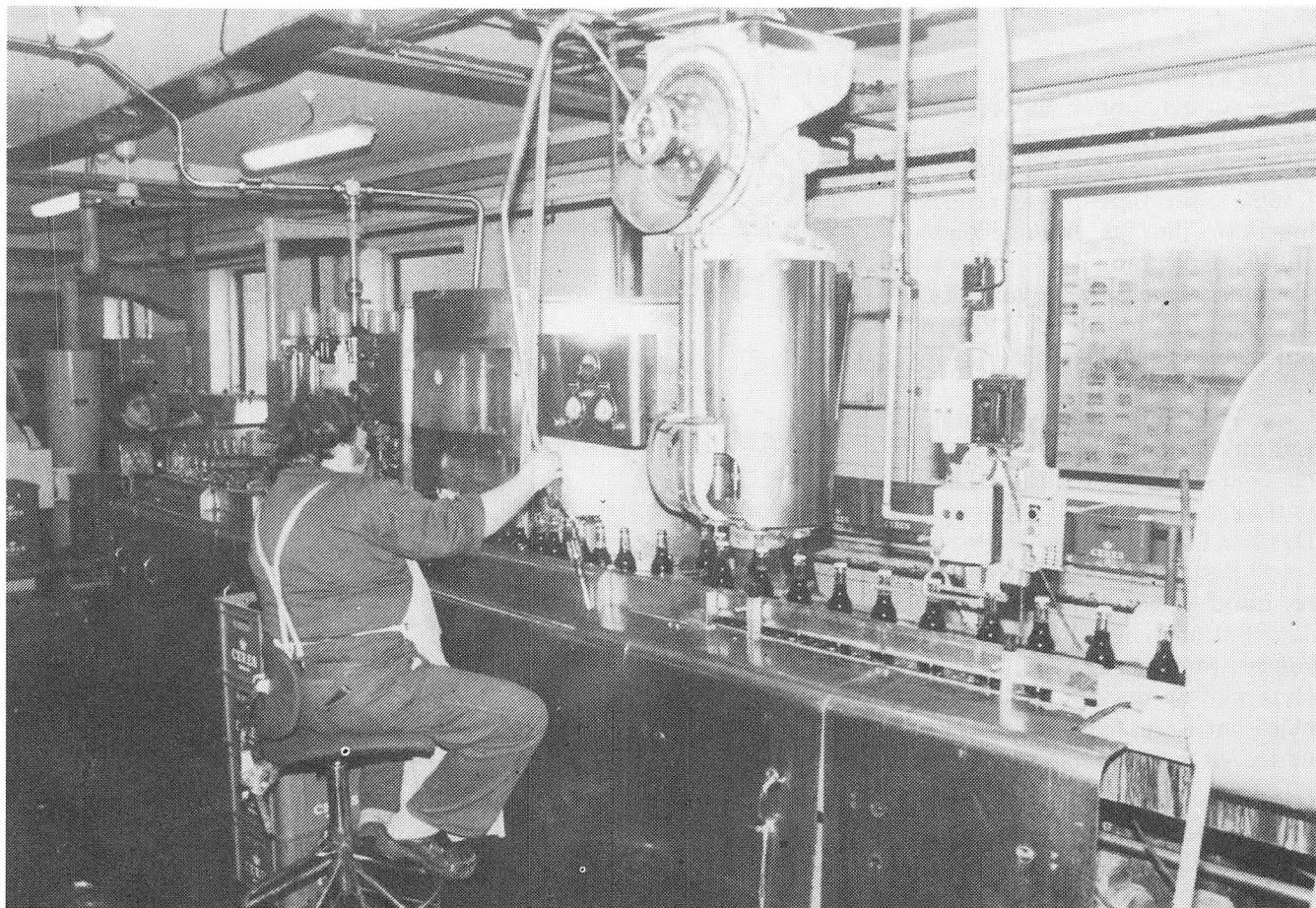
Tappemaskine.

Besøg i provinsen . . .

Ceres Kastrup, Amager Ceres Mineralvandsfabrik

Torsdag den 5. april 1984

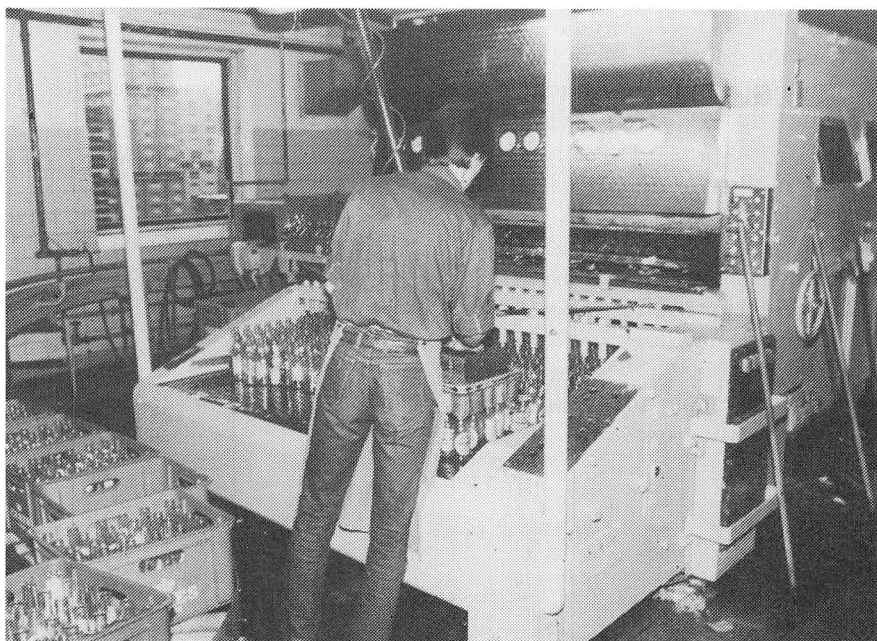
Ved ankomsten til Ceres Kastrup blev vi modtaget af afdelingsformand Kaj Knudsen og tillidsrepræsentant Søren.

Derefter blev vi budt på et glas Ceres Fadøl hos afdelingsleder Halvor Jensen, som bød velkommen til Ceres Kastrup.

Forbundsformanden Preben Mortensen takkede for velkomsten og oplyste, at formålet med besøget var at se tillidsrepræsentanter og medlemmerne. Tale med ledelsen og tillidsrepræsentanter om udsigterne for deres fælles fremtid. Herefter var vi rundt og se mineralvandsfabrikken.

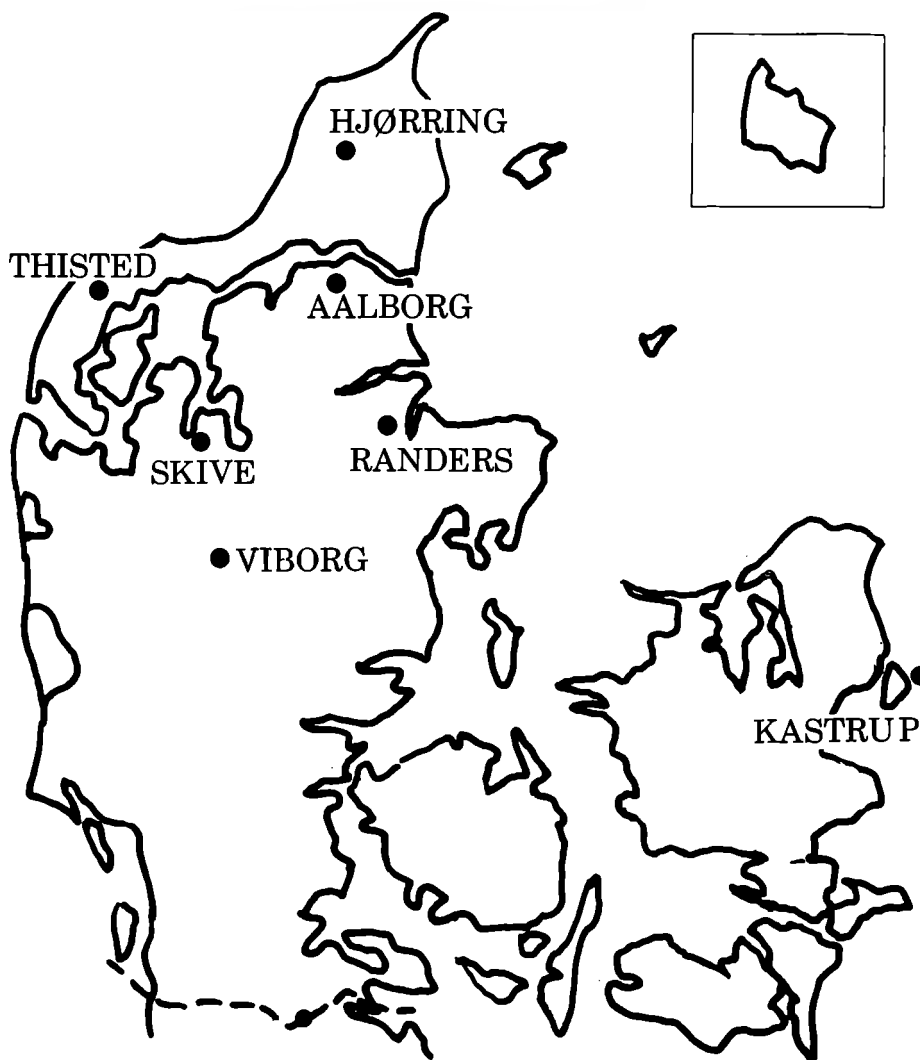
Vi indledte rundvisningen med at se medarbejdernes garderobe, badeforhold og spisestue.

Derefter tapperiet og lageret.

Skyllemaskine.

Forbundets daglige ledelse på turne i provinsen . . .

Tapperiet

Efter rundvisningen indledte afdelingsleder H. J. med en kort orientering om Ceres Kastrup.

I 1965 købte Ceres Bryggerierne fabrikken her på Amagerlandevej, som dengang havde navnet Pompus Mineralvandsfabrikker, og Ceres fik brohoved i København med sodavandsfabrik og salgskontor.

Ceres Kastrup er nabo til Kastrup Lufthavn, som er meget støjende, men det er vi vant til, så det hører vi ikke, sagde H. J.

Der har i regnskabsåret 1982-83 været beskæftiget 80 medarbejdere, heraf er ca. 40 beskæftiget i distributionen og vi har 18 salgsvogne i Storkøbenhavn.

Hvis der er ønsker om at vide mere om Ceres Kastrup, går jeg ud fra, at I stiller spørgsmål.

Dagl. led.: Hvor mange flasker øl og vand har I solgt i regnskabsåret 1982-83.

H. J.: På grund af den hårde konkurrence, publicerer vi ikke salget af øl og mineralvand.

Forbundformand P. M. afsluttede besøget og takkede, fordi vi måtte komme og se mineralvandsfabrikken. Vi ønsker jer held og lykke fremover med jeres fælles arbejdsplads.

Forbundets daglige ledelse vil så hurtigt, det er muligt, planlægge vore tidsintervaller for fortsatte besøg i provinsen i samarbejde med de afdelinger, som vi ikke har besøgt på nuværende.

Klarlampe.

Forbundet afholder Arbejds miljøkonference

13.-16. september dette år samles sikkerhedsrepræsentanter fra hele landet til konference i Aalborg.

Formålet med konferencen er at få drøftet forbundets samlede indsats på sikkerheds- og arbejdsmiljøområdet.

Det er meningen, at følgende hovedpunkter skal drøftes:

1. *Vurdering af erfaringerne med arbejdet med forbundets miljøprogram.*
2. *En eventuel justering eller udbygning af miljøprogrammet.*
3. *De organisatoriske rammer for indsatsen i sikkerheds- og miljøarbejdet.*

A: Vurdering af kvartalsmødernes virkning på sikkerheds- og miljøarbejdet.

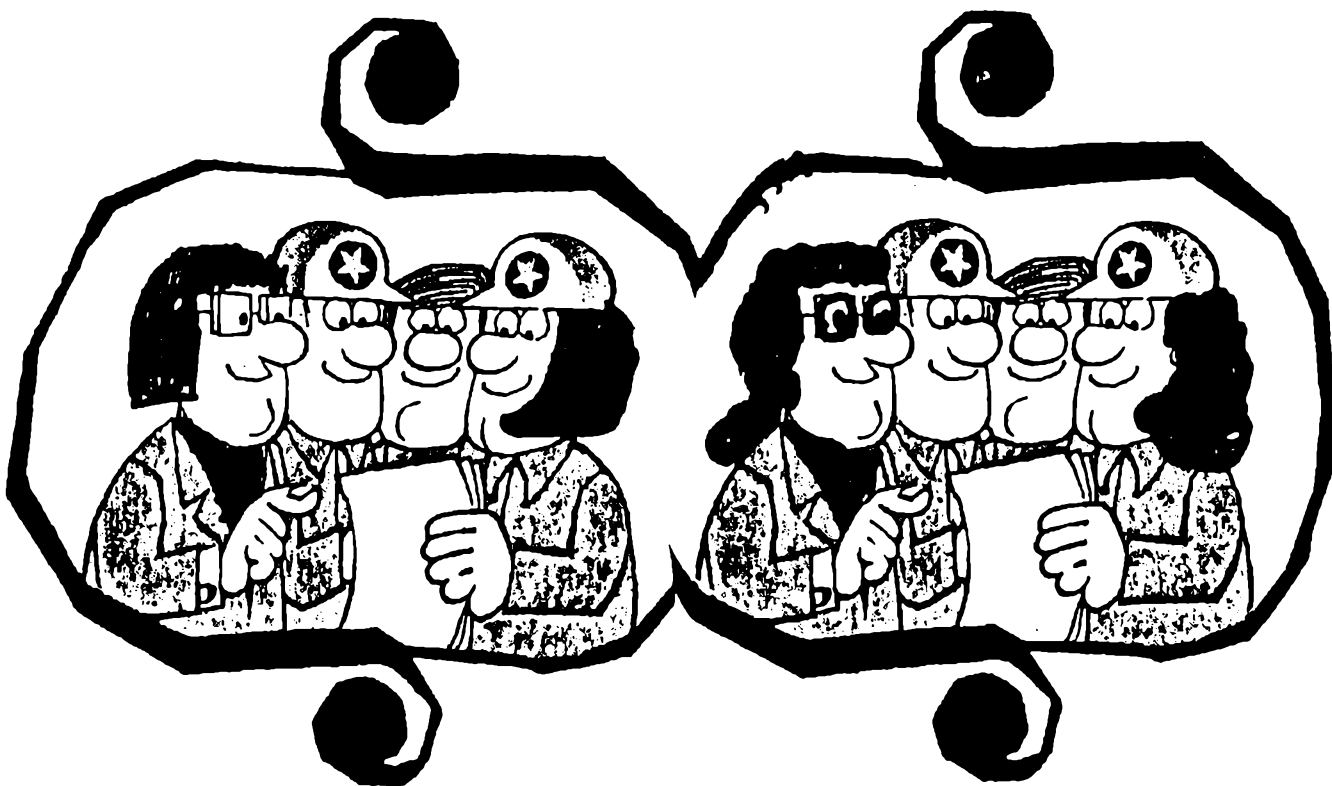
B: Uddannelsespolitik og -former.

C: Kredsenes funktion i sikkerheds- og miljøarbejdet.

4. *Forholdet mellem sikkerheds- og arbejdsmiljøarbejdet og de overenskomstmæssige forhold. Herunder skal drøftes i hvilken grad sikkerheds- og arbejdsmiljøproblemer skal søges løst ved overenskomstforhandlingerne.*

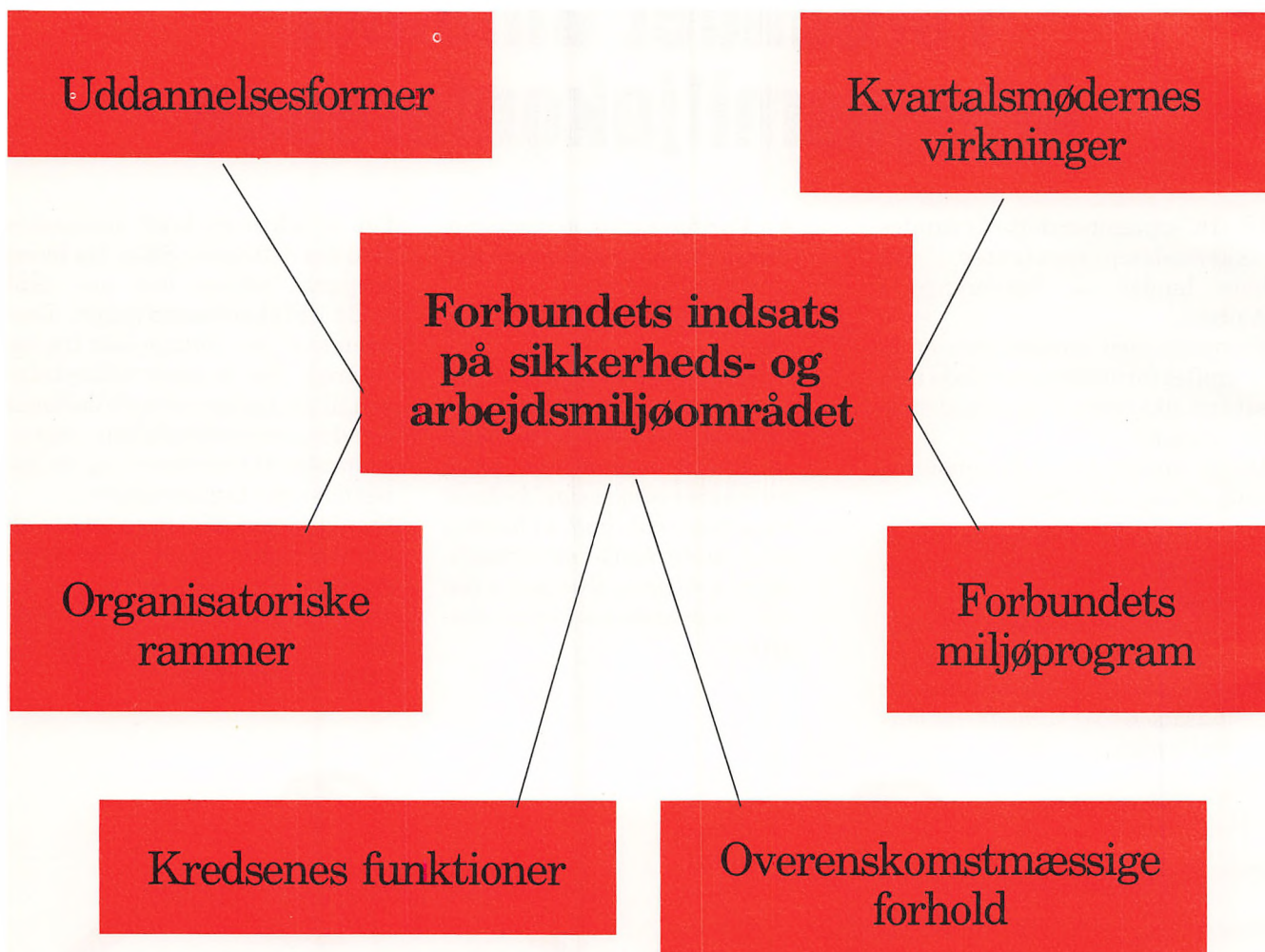
For at sikre en bred diskussion skal der deltage to SR'er fra hvert bryggeri, hvoraf den ene skal sidde i Sikkerhedsudvalget. Desuden skal der deltage folk fra de poterne. For at sikre tilknytningen til det faglige arbejde deltager foruden forbundsledelsen, repræsentanter fra kredsen og de københavnske fagforeninger.

Skulle nogen af forbundets medlemmer have ideer eller synspunkter, som man mener bør diskuteres på konferencen, så send dem til Prop & Kapsel eller direkte til forbundet.

Arbejds miljø konference . . .

Konsulent-
tjenesten

Pjece om gaffel- trucks

Et stort antal af forbundets medlemmer tilbringer deres arbejdsdag bag rattet på en gaffeltruck. Det er derfor af stor betydning, at denne arbejdsplads er indrettet så godt som muligt. Vi har gennem

årene set alt for mange ødelagte rygge, infiltrationer i skuldre og lignende dårligheder, fordi truckene har været alt for dårligt indrettet.

En lille gruppe fysioterapeuter har nu udarbejdet et såkaldt »Ergonomisk checkhæfte for trucks«, hvor de systematisk gennemgår, hvilke krav man i dag skal stille til truckens indretning.

Vi vil anbefale, at hæftet bruges

af sikkerhedsrepræsentanter til forbedring af den eksisterende truckpark og måske især ved indkøb af nye trucks. Stil derfor krav om, at Sikkerhedsudvalget anskaffer pjecen.

»Ergonomisk checkhæfte for trucks« fås fra Anne Blædel, tlf. 01-21 21 10 og koster kr. 10,-.

Børge Stride i Chamberlains fodspor

Børge Strides indlæg i maj-nummeret af Prop & Kapsel giver det umiddelbare indtryk, at indsenderen ikke selv kan have oplevet anden verdenskrig, da han i modsat fald næppe helt ville have glemt, at det lige præcis var Chamberlains russerskræk, der afledte hans opmærksomhed fra alt det forfærdelige, der dengang foregik i Nazityskland.

Og når man i dag må opleve, at både det vesttyske og det amerikanske bogmarked er spækfyldt med bøger, der lovpriser nazikoryfæerne og deres »heltebedrifter« under anden verdenskrig, er dette i sig selv et uigendriveligt bevis på, at Stride stiller de historiske kendsgerninger på hovedet.

Under juntastyret i Grækenland gav Per Hækkerup i en TV-duel Erhard Jakobsen igen med, at han heldigvis havde så meget proportionssans, at det aldrig kunne falde ham ind at sammenligne diktaturet i de socialistiske lande med diktaturet i de fascistiske. Og skal man endelig bevæge sig i de baner, som Stride afstikker i sit indlæg, vil jeg helt bestemt hellere beskyldes for at være bolsjevik end på nogen måde blive sat i sammenhæng med det borgerlige naziregime, der forpestede verden i min ungdom.

I øvrigt er det ikke så lidt besynderligt i dag at opleve, at det borgerskab, der ikke bestod ildprøven i besættelsesårene særlig

godt, nu stiller sig an – som om det var dem, der reddede Danmarks ære i de mørke år. Som om det ikke var den samme arbejderbefolkning, der i mellemkrigsårene havde vakt verdens opmærksomhed med dens fredsånd, der under besættelsestidens folkestrejker igen reagerede, så det gav genlyd verden over!

Denne fredsånd er jeg helt sikker på endnu præger størstedelen af befolkningen. Og da den samtidig er det danske folks mest ædle karaktertræk, er det ikke danske interesser, der varetages, når borgerlige kræfter ingen midler skyer for at hensætte denne fredsånd i skammekrogen.

Det er meget naivt at tro, at den vestlige sabelraslen på nogen måde ændrer en tøddel ved de politiske forhold i Sovjetunionen. Men det er en kendsgerning, at meget af det, som NATO angiveligt har villet bekæmpe i de socialistiske lande, i stedet for i uhyggelig grad er blevet fremmet og formidlet i vor egen del af verden!

Svend Svendsen

Doktorhaven 19, 1., 2610 Rødovre

(Pens. Carlsb.medarb.)

Lad os få en seriøs fredsdebat!

Selvom jeg egentlig mener, at det ikke fører til noget som helst, er jeg nødt til at komme med et par kommentarer til Børge Strides læserbrev i P&K 3/84.

I to indlæg i P&K hhv. nr. 9/83 og 2/84 har jeg forsøgt at få en diskussion i gang med Børge Stride om fredsarbejdet. – Jeg må erkende, at dette ikke er lykkedes. Børge kan åbenbart ikke læse indenad, og dermed er en saglig diskussion umuliggjort.

Uafbrudt fører Børge nye ejendommelige ting ind i debatten, samtidig med, at han let og elegant skøjter udenom de konkrete spørgsmål, som stilles til ham. Et enkelt eksempel herpå kan være på sin plads: I P&K 2/84 spørger såvel Ulla Rasmussen fra Odense og jeg om, hvad det er for »kommunistiske langtidsmål«, som

Børge skriver om. – Intet svar overhovedet! – Men når Børge nu har genlanceret dette stykke koldkrigspropaganda, så skal det bruges, og derfor går han i sit læserbrev i sidste nummer af P&K videre og hævder bramfrit, at jeg med min holdning går Sovjetunionens ærinde.

Dette er stærk tobak! – Gad »Stride Børge« at ulejlig sig til at læse mine to indlæg i »Bryggeriarbejderen« 7/83 og 9/83, og som jeg tidligere har refereret til, så ville han også vide, at jeg vender mig imod atomoprustningen i såvel øst som vest.

Men en fredsdebat imellem DBBMF's medlemmer er nødvendig. Jeg vil derfor endnu en gang opfordre andre til at bringe deres meninger frem via læserbreve i P&K. – Jeg går ud fra som givet, at Børge Strides »meninger« desangående er en enlig svale, og at en seriøs og nøgtern debat kan føres i disse spalter.

Erik Ole Nielsen

Kbh. mdl. afd.

La Cabana og Roskilde Højskole

Som deltager i et FIU-kursus (G3+G4) i perioden fra den 1.4. til den 13.4. d.å., ønsker vi at rette en stærk kritik af Roskilde Højskoles forstander, Hans Jørgen Ellegaard.

Torsdag den 5. april skulle Ellegaard holde foredrag for holdet om ØD, og det blev spændende sager, som kom ud af dette. I sit foredrag hævdede han nemlig, at når ØD er blevet indført herhjemme efter LO/SD's model, så vil fagorganisationerne, som vi kender dem i dag, blive overflødiggjorte.

Under den efterfølgende debat kom vi ind på, hvor vigtigt det var at forsvare retten til at organisere os. – Vi henviste til La Cabana, og nævnte, at hvis det ikke lykkedes at få standset de gule fagforeninger, så ville dette fænomen brede sig, sådan som vi allerede har set det med HT-chaufførerne i Frederikssund.

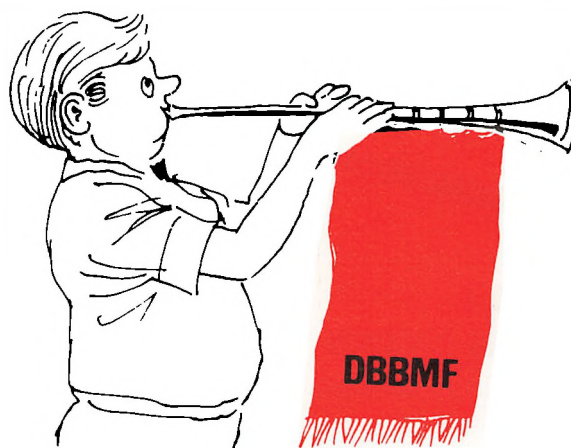
Til dette svarede Ellegaard, at han mente, at La Cabana-konflikten var den mest tåbelige konflikt, som han nogensinde havde oplevet! Ifølge ham var det umønt at starte en konflikt i netop det vestjyske område på grund af 3 medlemmer, og desuden mente han, at denne konflikt skadede hele fagbevægelsen.

Han kom ind på, at han havde deltaget i LO-kongressen, og at den udtalelse, der blev vedtaget om La Cabana-konflikten, kun var blevet lavet, fordi at sådan noget *skulle* man jo gøre! – LO ville under ingen omstændigheder *handle* til trods for udtalelsen.

Vi kritiserede naturligvis disse udtalelser og sagde bl.a., at selv om det kun drejede sig om 3 medlemmer, så var det vel et forbunds pligt at forsvare medlemmernes interesser, når disse bad om hjælp.

Der var bred utilfredshed med hans undervisning på holdet, og han tilbød derfor at komme igen og »udrydde misforståelserne«, men dette kunne ikke lade sig gøre, da vi skulle bruge tiden til at gøre vores projektarbejder færdige. – Vi mente i øvrigt, at vi havde hørt rigeligt på ham og havde på ingen måde lyst til at gentage denne sære diskussion.

Birte Jacobsen,
Bolette Munch Pedersen,
Kbh. kv. afd.

Vi gratulerer

KØBENHAVN

25 års jubilæum på
Carlsberg Bryggerierne

Den 1. juni

Leif L. Kofoed Jensen, Spurvegården 16, 1. tv., 2650 Hvidovre.

Den 17. juni

Hans Christian Hansen, Hvissingevej 31, 1. th., 2600 Glostrup.

Den 18. juni

Knud Hansen, Kongelundsvej 262, 2770 Kastrup.

Den 27. juni

Lillian Bente Kaspersen, Wittenberggade 7, 2. tv., 2300 København S.

25 års jubilæum på
Tuborgs Bryggerier

Den 1. juni

Alf Ib Erik Larsen, Veksøvej 86, 2700 Brønshøj

Den 2. juni

Volmer Abdon Pedersen, Nørrebrogade 153 D, 3. th., 2200 København N.

Den 2. juni

Hans Kjeld Christiansen, Peter Fabers Gade 40, st. th., 2200 København N.

Den 3. juni

Preben Rytter Jensen, Niels Ebbesensvej 7, 3. tv., 1911 København V.

Den 3. juni

Jørgen Carlo Østrup, Rigensgade 28, 3. tv., 1316 København K.

Den 8. juni

Henning Nielsen Bødker, Gavluhusvej 5, 1. th., 2700 Brønshøj.

Den 11. juni

Knud Pedersen, Amagerfælledvej 81, 2. th., 2300 København S.

Den 19. juni

Arne Aagaard, Baggesensgade 15, 2. tv., 2200 København N.

Den 22. juni

Marie K. Jensen, Tinghøjparken 25, st. th., 2860 Søborg.

LOLLAND FALSTER

25 års jubilæum på
Lolland Falster Bryghus

Den 6. juni

Ingvar Christiansen, Sundtoften 99 - Nagelsti, 4800 Nykøbing Falster

PROP & KAPSEL

Hvor er LO?

Arbejderbevægelsens
internationale
arbejde globalt

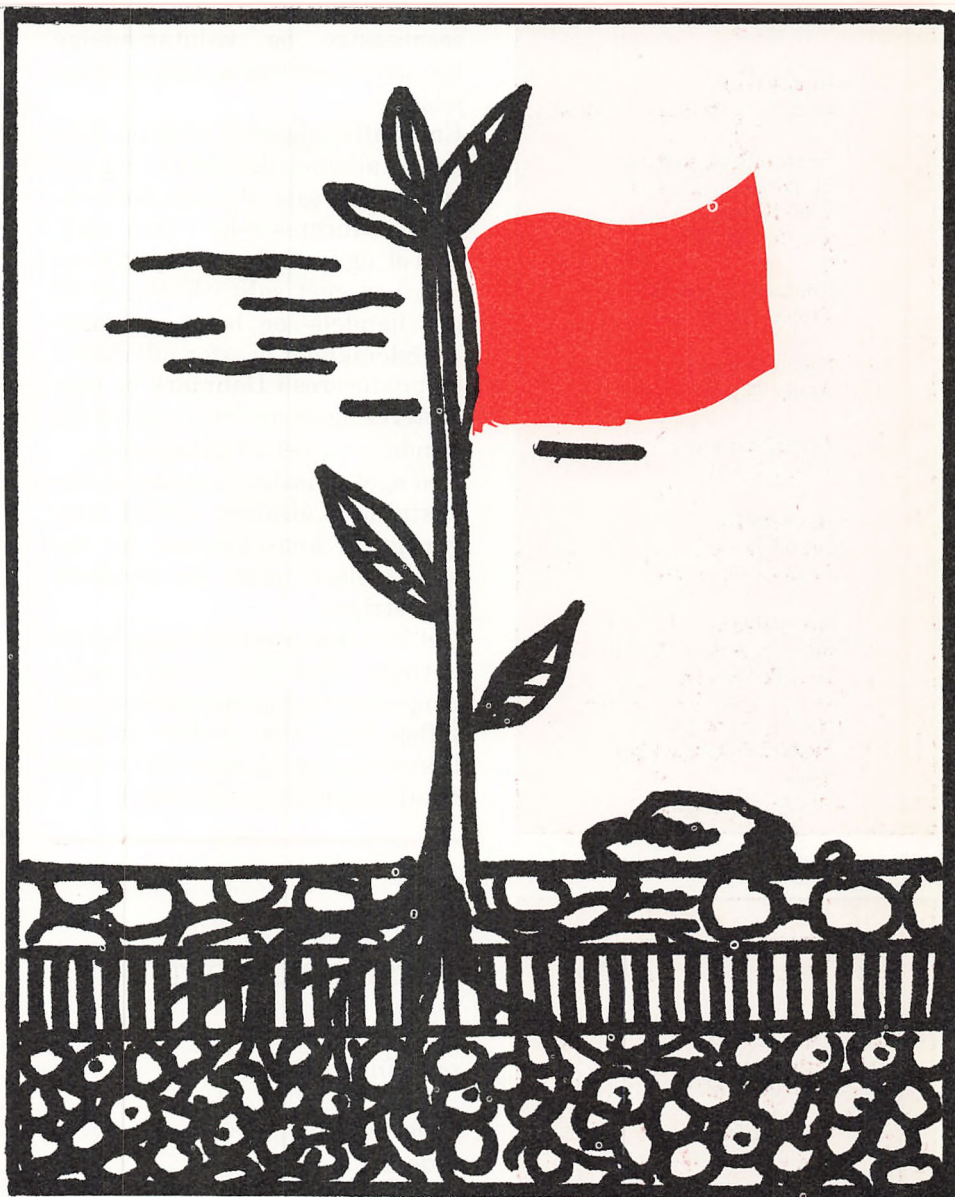
Seven-Up, Bangkok

Novelle

Hygiejniske
grænseværdier

Konsulent-tjenesten

Fremtidens samfund

5/84

MEDLEMSBLAD FOR DANSK BRYGGERI-, BRÆNDERI- OG
MINERALVANDSARBEJDER FORBUND

PROP & KAPSEL

Medlemsblad
for Dansk Bryggeri-,
Brænderi- og
Mineralvandsarbejder
Forbund

Redaktion
Preben Mortensen (ansvarsh.)

Forbundets adresse
Lindevangs Allé 6, 1.
2000 København F.
Tlf. (01) 86 09 77

Forbundsformand
Preben Mortensen

Næstformand
Anker Skjødt

Hovedkasserer
Erik Nielsen

Sekretærer
Erik Kielberg
Lone Christensen

Konsulenter
John Pedersen
Henrik Hansen

Sats og montage
Holbæk Fotosats ApS
Tryk
SP-Tryk - Slagelse

INDHOLD

Udtalelse	2
Leder - Hvor er LO?	3
»Arbejderbevægelsens internationale arbejde globalt«	4
Støtte til kolleger på	
Seven-Up, Bangkok	10
Novelle	11
Ordet er frit	14
Hygiejniske grænseværdier	16
Konsulent-tjenesten	17
Fremtidens samfund	18
AOE-Kulturnyt	20

Udtalelse!

Fra Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund. - Den 7. maj 1984

Til folketingets partier samt til skatte- og afgiftsudvalget.

Vedr.: Forslag til lov om ændring af lov om afgift af øl (L 170)

Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund ønsker i forbindelse med den foreslåede afgiftsforhøjelse at gøre opmærksom på de beskæftigelsesmæssige og valutamæssige konsekvenser ved en sådan forhøjelse.

En afgiftsforhøjelse på øl og ikke andre alkoholiske drikke vil betyde bedre salg af f.eks. bordvin. Vin produceres ikke i Danmark, som øl, og er derfor en importvare, som ved øget salg yderligere vil øge handels- og betalingsbalanceunderskudet overfor udlandet. Øl produceres i Danmark og eksporteres og er derfor til fordel for handels- og betalingsbalancen. Ved øget vinsalg, som sker på bekostning af ølsalget, vil det uvægerligt få konsekvenser for beskæftigelsen inden for bryggeriindustrien.

Det kan ikke være det danske folketings eller den danske regerings opgave at gennemføre en afgiftspolitik, der skaber ringere beskæftigelse og øger Danmarks betalingsbalanceunderskud.

På grund af EF's bestemmelser, er retten til privat at indføre øl fra et andet EF-land til Danmark fra 1985 blevet gjort frit.

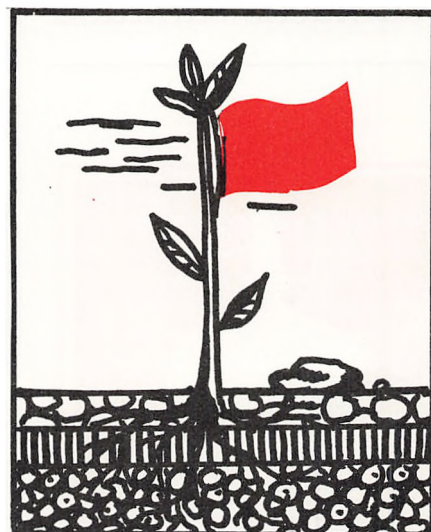
Den vesttyske ølafgift og moms er betydeligt lavere end den danske, hvilket medfører, at tysk øl for 33 cl. koster ca. det halve af, hvad en dansk 33 cl. pilsner koster. Dette vil betyde store private øloverførsler fra Tyskland til Danmark ved grænseovergangene og vil derfor være en trussel for de bryggerivirksomheder, der ligger i området. En afgiftsforhøjelse vil yderligere forværre konkurrencesituationen.

Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund må meget kraftigt opfordre det danske folketing og regeringen til ikke at gennemføre en afgiftspolitik, der forringer de danske virksomheders konkurrenceevne, skader beskæftigelsen og forværrer det i forvejen alt for store betalingsbalanceunderskud.

FORSIDEBILLEDET:

*LO bør værne
om sine »rødder«*

Læs lederen
side 3

Hvor er LO i konfliktsituationer?

De sidste måneder har været stærkt præget af indre uro i fagbevægelsen, grundet ydre forhold, som man i første omgang klarede, men som måske kun viser sig at være en stakket frist. Med en borgerlig regering bliver konfrontationerne på arbejdsmarkedet som regel flere og større end under en arbejderregering.

I krisetider med stor arbejdsløshed bliver en borgerlig regerings politik altid endnu mere reaktionær, og dermed bliver konfrontationerne også endnu større. I krisetider angribes tidligere opnåede goder, og måske kan årtiers kampe på kort tid reduceres til næsten ingenting. Fagbevægelsen har gennem årtier skabt sig en position i det danske samfund, som gjorde det umuligt for nogen regering at tage politiske initiativer, økonomisk som arbejdsmarkedspolitisk, uden først at forhøre sig hos fagbevægelsens top. Under arbejderregeringer var det ofte sådan, at det var LO og Socialdemokratiet, der sammen bestemte den økonomiske politiske linie, arbejderregeringen skulle føre. Netop denne meget stærke partipolitiske binding mellem LO og Socialdemokratiet hæmmede til tider LO, således at fagbevægelsens krav og målsætning alt for ofte måtte indpasses efter, hvem Socialdemokratiet lavede politisk forlig med. Da den borgerlige regering trådte til i efteråret 1982, lagde man hurtigt op til en konfrontation med fagbevægelsen.

Indskrænkningen i dagpengeretten, som især berørte visse udsatte grupper, herunder havnearbejderne, var de første tegn på, hvad der var i vente.

LO's ledelse forholdt sig alt for passiv. Mange års integrering i det politisk rettede folketingsarbejde havde betydet manglende lydhørhed overfor græsrodderne.

Under en politisk-økonomisk krise og med en borgerlig regering må fagbevægelsen være offensiv for at beskytte de svageste grupper. Forholder fagbevægelsen sig passivt, gror de reaktionære og egoistiske interesser sig uhindret vej, og splittelse blandt fagbevægelsens medlemmer og organisationer bliver en naturlig følge af dette. Gule fagforeninger får pludselig vind i sejlene og alles kamp mod alle, hvor den, der falbyder sig mest, kan beholde sit arbejde.

La Cabana i Herning er et typisk eksempel. De gule fagforeninger er gået ind og har lavet overenskomst. Efter 9 måneders blokade sluttede restaurantsejeren overenskomst med de frie fagforeninger, til ringere løn og arbejdsforhold, end hvad der er gældende for normaloverenskomster indenfor området. Det er kun få forbund, der virkelig aktivt støtter blokaden ved La Cabana, og netop den

manglende opbakning og støtte fra LO's side, giver anledning til endnu flere forsøg på at splitte fagbevægelsen.

HK-Rødding sagen, hvor man ekskluderede nogle medlemmer – HT-konflikten, hvor man afskedigede først 1 og senere 8 chauffører, fordi de var årsag til total stop for personbefordringen i HT-området af offentlige transportmidler – og afskedigelse af en brandmand i Københavns-området, grundet samarbejdsvanskeligheder – har den samme årsag, man ønsker at udmelde sig af de nuværende fagforeninger og forbund for at melde sig over i de gule organisationer. Det er naturligvis en usolidarisk handling, og derfor helt uacceptabelt for de øvrige overenskomstansatte. Derfor arbejdsnedlæggelser, blokader, konflikter og efterhånden som tiden gik, langsom standsning af samfundsmaskineriet. Men har afskedigelserne og eksklusionerne givet de ventede resultater. Indtil videre ja – men på langt sigt – nej.

Uanset hvilke motiver, der ligger bag ved for at udmelde sig af de bestående organisationer og indmelde sig i de gule fagforeninger, så kan utilfredshed et sted let udløse uro og konflikter et andet sted. Mange gør opmærksom på, at man ikke længere vil affinde sig med, at det at være medlem af en fagforening også betyder, at man skal støtte et bestemt politisk parti. Man kan ikke tie dette problem ihjel eller ekskludere det til tavshed og slet ikke fjerne problemet med fyringer. Det kan være redskaber, man bruger i en faglig kamp, men det kan absolut ikke være målet i sig selv. Flere og flere medlemmer føler mindre og mindre tilknytning til deres fagforeninger og forbund. Fagbevægelsen virker alt for ofte som et redskab for partipolitiske interesser. Holdningen bliver mere og mere partimonopolistisk og fagbevægelsens ledere mere og mere politikere end fagforeningsfolk.

Fagforeninger og forbund kan kun være handlekraftige, hvis de beholder deres oprindelige grundlag – »at være en demokratisk interesseorganisation, hvor medlemmernes løn-, arbejds- og levevilkår er det væsentlige«. Hvis man ønsker at dæmme op for denne udvikling og fremgangen for de gule fagforeninger, må LO frigøre sig for de politiske bindinger, der så vil gøre fagbevægelsen fri og handlekraftig.

Der er brug for at sætte offensiven ind nu, og der er brug for, at LO fører an.

LO har brug for medlemmernes støtte for at føre an, og medlemmerne har brug for, at LO sætter offensiven ind nu.

Gør det, inden det er for sent.

Rapport fra AIC's seminar:
afholdt på »Christiansborg« den 4. april 1984

»Arbejderbevægelsens internationale arbejde globalt«

Indhold:

Indledning

Steen Sillemann om Frie faglige Internationale (FFI)

Poul Erik Olsen om ILO

Claus Jensen om arbejderbevægelsens internationale fredsarbejde

Grethe Gram om FN-forbundet

Anker Jørgensen om Socialistisk Internationale (SI)

Debat

Konklusion

Et PS! om AIC i 1950'erne

Ved Erik Ole Nielsen, medl. af Internationalt Udv., Københavns mdl. afd. (13.6.84).

»Ny fredsorganisation

Socialdemokrater stiftede i går en ny landsdækkende solidaritets- og fredsorganisation inden for arbejderbevægelsen.

Arbejderbevægelsens Internationale Center, AIC, hedder organisationen, der startede som et lokalt københavnsk initiativ for tre år siden.«

(Notits fra Aktuelt d. 7.5.84)

Ligesom ved AIC's første internationale seminar i januar, har jeg fået i opdrag at deltage som forbundets repræsentant på det fjerde og sidste seminar i rækken. Af min rapport fra det første seminar fremgår det tydeligt, at et af de væsentligste formål med at oprette AIC har været at skabe en socialdemokratisk fredsorganisation, og dette lyser jo tydeligt ud af notitsen fra »Aktuelt«.

Netop fredsspørgsmålet kom da også til at spille en central rolle på seminaret om arbejderbevægelsens internationale arbejde på globalt plan.

Efter velkomsten var den første oplægsholder parat, og det var:

Steen Sillemann fra »Frie faglige Internationale« (FFI)

Han startede sit oplæg med at nævne de historiske forudsætninger for FFI's opståen og arbejde, herunder det nordiske samarbejde, som blev etableret i slutningen af forrige århundrede. Desuden tog han Første Internationale, med Karl Marx i spidsen, til indtægt for FFI.

Først meget senere lykkedes det at få de forskellige landsorganisationer til at deltage i internationalt arbejde. Det foregik i starten ved besøg på hinandens kongresser, og først meget senere kom et egentligt solidaritetsarbejde op at stå.

I 1948 dannedes WFTU (Det faglige Verdensforbund), og dette fik hovedsæde i London. Denne organisation dækkede næsten hele fagbevægelsen i den industrialiserede del af verden, dog minus

det amerikanske LO (AFL).

Der var store problemer i WFTU fra starten. Østeuropæerne ønskede f.eks. at nedlægge de internationale fagsekretariater (som IUL), og i stedet gøre disse til departementer under WFTU.

Denne enhedsorganisation blev splittet på baggrund af diskussionerne om den amerikanske Marshall-hjælp. Mens de vesteuropæiske stater sagde ja tak til denne »hjælp«, sagde østeuropæerne nej. Dette resulterede i, at de vestlige organisationer udvandrede fra WFTU i 1949 for at danne deres egen internationale organisation, FFI.

FFI har i dag 103 medlemsorganisationer fordelt på 83 lande og med i alt ca. 82 mill. medlemmer. Det kan konstateres, at der er medlemsmæssig tilbagegang i flere lande, f.eks. USA og BRD/Vesttyskland p.gr.a. arbejdsløsheden. Det modsatte gør sig dog gældende i de skandinaviske lande, men dette hænger sammen med A-kassesystemerne i disse lande. Sillemann nævnte, at flere latinamerikanske organisationer er blevet smidt ud af FFI, fordi de har været for passive overfor dik-

tatorsystemerne. Dette gælder f.eks. det chilenske LO.

Også den tyrkiske landsorganisation, »Türk-Is« (hvor bl.a. arbejderne på Türk Tuborg er organiseret-eon), er blevet smidt ud af FFI. Dette skyldtes, at organisationens generalsekretær lod sig udnævne til socialminister i militærregeringen, som har dødsdømt repræsentanter for den anden tyrkiske landsorganisation, »DISK«.

FFI's indsats var med til at forhindre, at de nævnte dødsdomme blev eksekveret, bl.a. ved at rette pressens søgelys mod skueprocessen, samt ved at sende advokater m.v. til Tyrkiet.

Senere er der sket det glædelige, at generalsekretæren fra »Türk-Is« er blevet fjernet fra sin stilling, og det har betydet, at bestyrelsen i FFI har besluttet sig for genoptagelse af denne organisation.

I forhold til Syd Afrika har FFI været meget aktiv, og dette er en af årsagerne til de store forandringer, som er sket på arbejdsmarkedet i dette land, hævder Sillemann.

De sortes faglige organisationer

Vi må dele klodens ressourcer med u-landene.

Menneskerettighederne trædes stadig under føde mange steder i verden.

bliver stadig stærkere, og de har i dag over en halv million medlemmer.

I Syd Afrika eksisterer der to landsorganisationer, hvoraf den ene er tydeligt racistisk. Den anden har en lidt bedre holdning, og dette giver sig udslag i, at sorte og asiater kan optages i denne, men dog kun som »junior-medlemmer«.

FFI støtter aktivt det sorte minearbejderforbund, der vokser voldsomt i disse år. Dette forbund forsøger også at optage gæstearbejdere fra Syd Afrikas nabolande, som medlemmer. Bl.a. folk fra Swaziland, Lesotho og Malawi. Sillemann afsluttede sit indlæg med at nævne, at man i FFI's hovedkvarter i Bruxelles, arbejder meget på at lave uddannelsessystemer, specielt til 3. verdenslandene. Til dette arbejde bruger man fortrinsvis folk fra regionerne, således at materialet er tilpasset de lokale behov.

Poul Erik Olsen om ILO

Det andet oplæg skulle dreje sig om FN's arbejdsmarkedsorgani-

sation, ILO. Denne organisation er trepartssammensat. Det betyder, at organisationen er sammensat af repræsentanter for medlemslandenes regeringer, arbejdsgiverorganisationer og landsorganisationer.

Et oprindeligt princip for ILO var at skabe minimumsregler for arbejdsmarkedsforhold i medlemslandene. Et land skulle ikke kunne klare sig bedre i konkurrencen med andre lande, blot fordi arbejdsmarkedsforholdene var elendige i dette land.

I Versailles-traktaten efter Den første Verdenskrig, var der en artikel (nr. 13), som handlede om arbejdsforhold. Med denne artikel som baggrund dannedes ILO i 1919, med hovedsæde i Geneve i Schweiz. Hermed blev ILO en del af Folkeforbundets net af organisationer, og den er i dag den ældste FN-organisation overhovedet. ILO skal som nævnt arbejde med arbejdsforhold, men skam også med sociale forhold.

Den danske ILO-delegation består af 4 personer, nemlig 2 fra regeringen, 1 fra LO og 1 fra DA.

ILO afholder én arbejdskonference om året, og styrelsesvalget foregår i de tre adskilte sektioner, som ILO er sammensat af.

ILO kan vedtage konventioner og henstillinger. Mens henstillingerne ikke indeholder krav til medlemslandene, er konventionerne juridisk bindende for medlemslandene. – En konvention skal derfor vedtages på to på hinanden følgende arbejdskonferencer. Der er i dag ca. 160 konventioner, bl.a. om arbejdstidens længde etc.

Claus Jensen om arbejderbevægelsens internationale fredsarbejde

Claus Jensen er ikke blot formand for AIC, men også international sekretær i SID. Derfor tog han udgangspunkt i netop SID.

SID er med i ikke mindre end otte faglige sekretariater. Derfor er organisationen i stand til at brede »fredsbudskabet« meget langt.

Claus Jensen nævnte, at i vi i dag har A-våben nok til at udkæmpe

en krig, der er meget mere grusom end alle andre krige tilsammen. Af samme grund er SID nu gået aktivt ind i fredsarbejdet.

Fagbevægelsen er internationalt set den største massebevægelse i verden. Derfor er det vigtigt, at netop denne bevægelse er førende i kampen for fred.

SID har deltaget meget aktivt i debatten om at få et dansk fredsforskningsinstitut op at stå, og han nævnte endvidere, at der senere på året skal holdes et møde i København for de nordiske organisationer og socialdemokratiske partier, om muligheden for at etablere en atomfri zone i Norden. SID vil arbejde for, at alle ødelæggelsesvåben bliver forbudt, og at der finder en omstilling sted fra militær til civil produktion.

Til sidst gjorde Claus Jensen sig til talsmand for, at fagbevægelsen engagerede sig endnu mere i fredsarbejdet, f.eks. gennem AIC.

Grethe Gram om FN-forbundet

Grethe Gram er ikke alene medlem af FN-forbundet, men også af AIC. Dette kom til at præge hendes indlæg, idet det primært kom til at dreje sig om fred og nedrustning.

Hun nævnte, at FN i 1977 havde vedtaget et våbenembargo mod Syd Afrika, men at dette desværre ikke blev overholdt. Vi har bl.a. i dansk TV set, hvordan også danske profitmagere er med i dette beskidte arbejde.

Anti-apartheid initiativer tages ofte af de skandinaviske lande i fællesskab.

Grethe Gram gjorde sig til talskvinde for, at der bliver lagt mere pres på dansk TV for at få dem til at sende mere FN-stof.

Hun omtalte FAO (FN's landbrugs- og fødevarerorganisation) og den ringe succes, som denne organisation har haft med hensyn til at få u-landene til at dyrke afgrøder, som kunne skabe baggrund for, at disse lande kunne brødføde sig selv. – I denne forbindelse kom hun også kort ind på de groteske forhold omkring EF's

overskudslagre og følgende destruktion af nyttige fødevarer.

FN skal sikre fred og sameksistens, og derfor fandt Grethe Gram, at der skulle stilles større ressourcer til rådighed for FN's arbejde.

FN's miljøkonference i 1972 blev kort omtalt. Det er den sædvanlige historie om, at det kniber gevaldigt med at føre de fede vedtægter ud i livet.

Lidt mere gjorde hun ud af FN's rapport fra 1977, »Nedrustning mod arbejdsløshed«, der jo er blevet flittigt brugt af fredsbevægelserne over hele verden. – Denne rapport er blevet fulgt op af dansk LO, som har udsendt en pjeces med titlen »Nedrustning og Arbejdsløshed«.

I forbindelse med FN-rapporten, nævntes også FN's nedrustningskonference, som fandt sted i 1982. – Også denne har haft enorm betydning for fredsbevægelserne.

Foruden medlemslande har FN i de senere år også inviteret organisationer til relevante konferencer, f.eks. palæstinenserne PLO. Grethe Gram sluttede af med at

fortælle, at Dansk Metal og SID er kollektive medlemmer af det danske FN-forbund, og at det kunne være ønskeligt om flere faglige organisationer fulgte de to store og meldte sig kollektivt ind.

Efter Grethe Grams oplæg blev der en mindre pause, idet AIC ønskede, at der skulle være et »kunstnerisk« indslag, når der nu var tale om det sidste seminar i rækken.

Gustav Petersen, som er typograf og tidligere har udgivet en digtsamling på »københavnsk«, oplæste et af sine egne digte om atomfaren. Alvorligt, morsomt og godt – næsten helt PH'sk.

Efter at have nydt Gustavs optræden, gik vi så over til det, som mange betragtede som dagens store punkt. Allerede ved det første AIC-seminar i januar, havde man lovet os, at AIC ville forsøge at få hele Danmarks Anker til at tale om Socialistisk Internationale, og minsandten om ikke oppositionschefen havde tid til at forlade folketingsalen i en halv times tid til fordel for seminaret.

Anker Jørgensen om Socialistisk Internationale (S.I.)

Han lagde ud med at konstatere, at verden netop nu er inde i en fantastisk forandring p.gr.a. A-våben, kemiske våben og den verdensomspændende økonomiske krise.

Dette har medført, at »den demokratiske socialisme« er trængt lidt tilbage på verdensscenen. Yderfløjene har styrket sig, specielt har højre-yderfløjen haft vind i sejlene.

Flere højtuddannede bliver som følge af den teknologiske udvikling en del af arbejderbevægelsen, men disse nytilkomne bakker ikke altid op om partiet (socialdemokraterne).

Ifølge Anker Jørgensen er »socialisme under én eller anden form« den eneste løsning på alle vore samfundsproblemer. »Den demokratiske socialisme« er en tredje mulighed i forhold til kapitalismen og étparti-kommunismen. 1976 er et vigtigt år for S.I. – På S.I.'s kongres i 76 blev man enige om at arbejde for fred og nedrustning, en ny økonomisk verdensorden og arbejde for at fremme menneskerettighederne.

Men inden Anker gik nærmere ind i dette, ville han gerne skitsere S.I.'s historie meget kort.

S.I. blev dannet i 1864 (Karl Marx' Første Internationale igen. – Den må desværre lægge navn til mange historiske misbrug – eon). Her var der en voldsom ideologisk kamp mellem Marx og hans tilhængere på den ene side og anarkisterne, med Bakunin i spidsen, på den anden side. Denne internationale eksisterede p.gr.a. de ideologiske kampe kun til 1872, hvor den blev opløst i New York.

S.I. som vi kender den i dag, er først kommet rigtigt op at stå efter Den anden Verdenskrig. Specielt har tyskeren Willy Brandt gjort en fantastisk indsats for at få organisationen op at stå.

Reelt genopstod S.I. i 1951. – 1950'erne og 1960'erne var en vanskelig tid for socialdemokraterne, som gik imod begge super-

magter. (Nå!, – eon).

I 1976 vedtog man, at hovedopgaverne for S.I. skulle være hhv. fred og nedrustning og et forbedret forhold til 3.-verdenslandene.

Herefter har S.I. kritiseret Sovjetunionen for hændelserne i Afghanistan og Polen, samt kritiseret USA for oprustningen og dette lands interventionspolitik, specielt i Centralamerika.

Den såkaldte »Palme-kommission« arbejde blev gennemgået. Det vigtigste at nævne herom, er forslaget om at nedruste i en zone langs »jernetæppet« ned gennem Europa. Forslaget går ud på, at der skal nedrustes totalt i en zone på 150 km på hver side af »jernetæppet«.

Anker kom også ind på »Brandt-kommissionen«, hvis arbejde går ud på en ny økonomisk verdensorden, den såkaldte »nord-syd dialog«.

Begge kommissioner var tværpolitisk sammensatte, men blev voldsomt præget af socialdemokrater. Netop derfor indgår principperne fra disse kommissioners arbejde også i S.I.

S.I. har med hensyn til 3.-verdenslandene specielt arbejdet med Latinamerika. – Hr. Jørgensen hævdede, at de ting, som sker nu i Centralamerika i en vis udstrækning har været præget af S.I.'s ideer.

Dog var det nødvendigt for Anker Jørgensen at kritisere manglen på demokrati i Nicaragua, men han mente dog, at dette var ved at ændre sig. Olaf Palme har på S.I.'s vegne besøgt sandinistregeringen i Nicaragua.

Den demokratisk-revolutionære Front (FDR) i El Salvador er en fælles front, som tæller folk fra socialdemokraterne ud til det ekstremistiske venstre. Anker Jørgensen gjorde opmærksom på, at formanden for FDR er medlem af S.I.

Derimod er indsatsen i Afrika og Asien for sporadisk og for ringe. S.I. har en vis indflydelse i Afrika, og i Asien er der ved at ske noget, som hr. Jørgensen udtrykte sig. Det sidste skyldes i høj grad, at Labourparty vandt valget i Australien.

På denne baggrund konkluderede

Anker Jørgensen, at S.I. i stigende grad har været i stand til at hævde sin egen internationale profil.

Herefter vendte den tidligere statsminister sig igen mod Danmark. Om den sikkerhedspolitiske situation sagde han, at der nu er bred tilslutning, også i folketinget, om afspændingspolitikken.

Anker fastholdt, at vi ikke skal have A-våben på dansk grund, men han mener dog ikke, at Danmark skal totalt afrustes, selv om han gerne så en nedskæring af de konventionelle våben. Danmark er et NATO-land og skal forblive dér!

Herefter blev den socialdemokratiske idé om atomfri zoner i Europa omtalt endnu en gang. Anker Jørgensen måtte desværre konstatere, at der ikke er total enighed i S.I. på dette punkt. »Sydeuropæerne er mere raket-glade, end vi er«, og f.eks. det franske socialistparti går jo ind for en selvstændig fransk atomslagstyrke.

Efter at have afleveret de sidste bemærkninger, gjorde hr. Jørgensen os opmærksom på, at der skete vigtige ting i folketingssalen, og at han derfor kun kunne overvære en lille del af debatten.

Debatten

Men her gik Anker Jørgensen såmænd ikke glip af noget. Det blev i høj grad en slåen på tromme for at indmelde sig i AIC og Det danske FN-forbund.

Det er tydeligt, at socialdemokraterne nu ønsker at gå aktivt ind i fredsarbejdet, men at de har manglet de organisatoriske redskaber til at gøre det. Netop her kommer AIC ind i billedet. Det er meningen, at denne organisation skal udvikle sig til den socialdemokratiske arm i fredsbevægelsen.

Under debatten fremgik det også, at der eksisterer et modsætningsforhold mellem Mellemløst Samvirke og AIC, og at sidstnævnte meget gerne vil overtage nogle af MS' arbejdsopgaver.

Konklusion

Denne vil ikke blive forskellig fra min konklusion fra det første seminar.

Jeg synes, at det har været spændende at deltage, ikke mindst fordi jeg har fået en større viden om de internationale muligheder, der eksisterer indenfor den socialdemokratiskdominerede del af fagbevægelsen. Jeg kan dog fortsat ikke anbefale, at DBBMF skal lade sig optage i AIC. – Organisationen er alt for tæt knyttet til Socialdemokratiet. Jeg vil derimod anbefale, at forbundet anskaffer sig et abonnement på AIC's kvartalsblad, »International Horisont«, og at vi deltager i de AIC-initiativer, som vi mener, det kan have vores interesse at deltage i.

PS!

Kuriøst kunne det nævnes, at Socialdemokratiet tidligere har haft en organisation, som hed AIC. I 1950'erne stod AIC for Arbejderbevægelsens Informations Central, og denne organisations formål var at registrere »røde« arbejdere i den kolde krigsperiode. Mange kommunister og andre aktive blev væltet som tillidsmænd eller blev arbejdsløse p.gr.a. AIC's stikkervirksomhed. – Derfor er det ejendommeligt, at partiet igen i dag vil bruge denne forhadte forkortelse. Folkeviddet hævdede i øvrigt, at AIC dengang var lig med CIA.

eon-

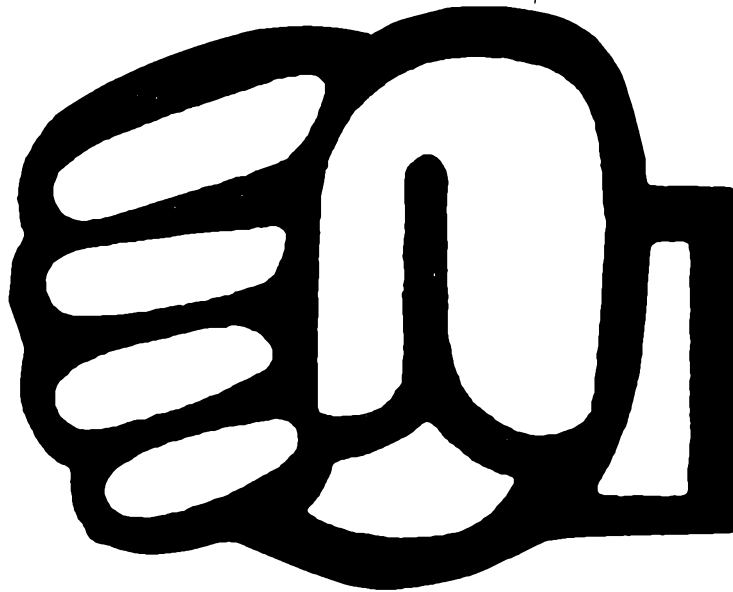
Redaktionen af Prop & Kapsel
ønsker alle medlemmer

GOD FERIE

Næste nummer udkommer
den 25. august 1984

Indlæg til bladet skal være redaktionen
i hænde senest den 6. august 1984

Moralsk støtte til kolleger på Seven-Up, Bangkok, Thailand

(Omtalt i Prop & Kapsel 1/84)

Den støtte, fagbevægelsen har haft iværksat på opfordring af IUL for at få ordnede løn- og arbejdsforhold på flasketapningsfabrikken Seven-Up, Bangkok, Thailand, har givet resultat. IUL har meddelt, at det er lykkedes at få en aftale igennem, der sikrer accept af de faglige valgte repræsentanter som forhandlere for arbejdernes krav på Seven-Up. Fabrikken har lovet nye lønsystemer. Ved ansættelser genansættes tidligere afskedigede arbejdere. Faglige valgte, som blev afskediget under den faglige kamp, genansættes osv.

Aftalen skaber

Historie i Thailand

Det er første gang, at en virksomhed i Thailand har underskrevet en overenskomst, som er forhandlet af arbejderne med hjælp af en international arbejderorganisation.

Vore kammerater i forbundet i Bangkok sender igennem IUL en kammeratlig hilsen til de forbund, der deltog solidarisk i kampen.

Hilsenerne går til:

BERMUDA: Bermuda Industrial Union.

DANMARK: Specialarbejderforbundet i Danmark, Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund.

FINLAND: Hotelli- ja Ravintolahenkilökunnan Liitto r y.

GUATEMALA: STEGAC.

JAPAN: IUF-JCC

NEDERLÄNDERNA: Industriebond FNV.

NIGERIA: National Union of Food, Beverage & Tobacco Employees.

SRI LANKA: Ceylon Mercantile Union

STORBRIANNIEN: Bakers, Food & Allied Workers' Union.

SVERIGE: Svenska Livsmedelsarbetareförbundet.

TYSKLAND: NGG.

USA: Food & Allied Service Trades Department AFL-CIO.

VENEZUELA: Federacion Nacional de Trabajadores de la Industria de la Harina.

NORDEN: Nordiska Unionen för Hotell-, Café och Restauranganställda.

FRA FORBUNDET

Forretningsudvalgets sammensætning:

Nordjysk Kreds:

Poul Erik Guldborg

Sydjysk Kreds:

Thomas Olsen

Fyns Kreds:

Jens A. Olsen

Sjælland-Falster Kreds:

Bent Embo

Københavns mandlige afd.:

Holger Foss og Bent Meyer

Københavns kvindelige afd.:

Barbara Kryger og Inge Jensen

Forbundets daglige ledelse:

Preben Mortensen, Anker Skjødt,

Erik Nielsen, Erik Kielberg og

Lone Christensen.

Konsulent:

John Pedersen

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE

afholdt onsdag den 1. februar 1984.

Fraværende: Inge Jensen.

Som suppleant for Inge Jensen deltog Jytte Hansen.

DAGSORDEN

1. Forhandlingsprotokollen
2. Beretning
3. Regnskab
4. Forskellige sager

Ordstyrer: Jytte Hansen.

1. Forhandlings- protokollen

Til godkendelse lå protokoller fra – ordinære forretningsudvalgsmøder, afholdt: 23. november 1983-7. december 1983.

Forretningsudvalget godkendte de fremlagte protokoller – med tilføjelse til protokoller fra FU-mødet den 23. november 1983 side 27 –

Tilføjelse:

»Forretningsudvalget tilslutter sig forslaget fagbevægelsen for fredstøttes med 1 krone pr. medlem pr. år, samt et medlemskab«.

Preben Mortensen:

Kongresprotokoller er nu redigeret af de to valgte kongressekretærer og ligger forhåbentligt snart klar til udsendelse.

Som tidligere omtalt arbejder vi fortsat med at finde en fremgangsmåde vedrørende renskrivning af mødereferaterne, så vore mødereferater kan udsendes efter vore møder, noget hurtigere end vi er i stand til på nuværende tidspunkt.

Bent Meyer:

Jeg skal naturligvis ikke blande mig i de dispositioner, som forbundet tager, men måske bare en vejledning. Vi får jo optaget vore møder på kasettebånd ovre på Enghavevej. Dette system virker enkelt, og kan måske bruges.

Lone Christensen:

Vores system er godt – men langsommeligt. – Det langsommelige ligger i, hvordan vi kan renskrive båndene fra vore møder. Vi arbejder fortsat med, at renskrivningerne kan gøres hurtigere.

2. Beretning

Preben Mortensen:

Inden man tog til HB-konference, fik man en henvendelse fra damerne i forbundet, som gjorde opmærksom på, at de ikke fandt, at arbejdsgangen var tilfredsstillende. Man drukner i sager af papir. Der er papirsager som aldrig før, og det der sker er, at man hele tiden ikke når at få sagerne i system, ikke når at arkivere dem, og på den måde ikke følger med og sikrer, at man kan finde sagerne igen.

Forbundets ledelse er opmærksomme på det, og man har også haft nogle drøftelser med personalet og meddelt, at vores arkiveringssystem ikke er det bedste, og at vi nok må kunne finde nogle nye former. Forbundets ledelse har af forretningsudvalget fået en tilladelse til at undersøge, om man kan ændre ved administrationen, både i forbundet, i A-kassen og også omkring bogholderiet. Vi meddelte så, at vi havde haft kontakt med Kodak, som havde fremvist nogle ting for os, hvor man

kunne gå over på mikrofilm med arkivering, og at det var lovligt.

Det vil gøre, at for det første fyldte det kun to procent af den plads, vi bruger i dag, for det andet, at man langt lettere vil kunne finde tingene frem. Der var to forskellige former, som formanden ikke rent teknisk ville komme ind på, men såfremt man var enige om dette, vil man tilkalde en konsulent fra virksomheden, som går det igennem og spørger os, hvad vi vil have, hvad kan de tilbyde os, hvordan vil det ændre arbejdsgangen, og hvad vil det koste.

Det var man tilfreds med, men på et HB-møde i Odense modtog man et brev fra Bryggernes HK-Klub. Der står:

Til forretningsudvalget
v/forbundsformand Preben Mortensen
Grand Hotel, Odense

På klubbens ordinære generalforsamling, afholdt den 17. ds. i spise-stuen, blev det enstemmigt vedtaget at meddele, at vi må fastholde Erik Nielsen på aftalen om kontormøde mandag den 23. ds. Aftalen blev indgået den 12. december 1983. Vores vedtagelse hviler på, at vi ikke, i henhold til overenskomstens teknologiaftale § 13, vil møde uforberedte på et møde den 24. ds. med Kodak, vedrørende arkivering på mikrofilm, overgang til EDB-regnskab, om man eventuelt skal have en rationaliseringsekspert på vedrørende arbejdsgangen på første sal. Endvidere ønsker vi, at alle HK-ansatte skal deltage i mødet den 24. ds. i mødesalen, uanset at afdelingerne (det er altså mandlig og kvindelig afdeling i København) endnu ikke er involveret.

Formanden ringede hjem og talte med den nye tillidsrepræsentant og gjorde opmærksom på, at han ikke forstod brevets indhold. For det første er mødet den 23. i A-kassen, som hovedkassereren havde meddelt i forvejen ikke kunne gennemføres på baggrund af, at han skulle på politistationen omkring sagen fra Køge. Og at mødet den 23. ikke havde noget at gøre med det, som formanden havde omtalt for damerne i forbundet.

For det andet havde formanden ikke

på noget tidspunkt omtalt spørgsmålet om en rationaliseringsekspert. Han havde sagt, såfremt vi var enige om, at man ønskede at se på, om der skulle være ændringer i henhold til det, der blev vist, så ville der komme en konsulent ud – det er nødvendigt, da man skal have et økonomisk overslag. Vi skal fortælle konsulenten, hvad det er, vi vil ændre, og konsulenten skal fortælle os, hvad konsekvenserne bliver ved disse ændringer. Derfor var formanden noget skuffet over, at klubben på sin generalforsamling havde sådan en vedtagelse, fordi formanden ikke mener, det var i overensstemmelse med, hvad han på forhånd havde orienteret om. Endvidere må man fastholde, at der er en beslutning i forretningsudvalget om, at man kan se på nogle nye systemer, og at man kan orientere personalet, og formanden fandt, at det var rigtigt, at vi så på det i fællesskab.

Forbundet må fastholde, at man ingen ret havde til at meddele, at man skulle lade alle damerne i huset deltage i mødet. Man er kun arbejdsgivere for ansatte i forbund og A-Kasse og kan ikke tillade sig at bestemme, hvorvidt damerne i afdelingerne skal deltage i et sådant møde.

Ud over det har afdelingen heller ikke ytret ønske om, at de ønsker at indføre nogle nye systemer, og heller ikke på forretningsudvalgsmødet ytret ønske om, at man fra afdelingernes side ønskede at være med.

Formanden meddelte i første omgang, at han syntes, det var rimeligt, at alle i huset var med, men må derefter meddele, at man ingen ret har til at meddele, at damerne i afdelingerne skal forlade deres arbejde for at gå til møde i kælderens omgang, der skal ske af ændringer i forbundet.

Endvidere havde formanden gjort opmærksom på, under et møde, som han sammenkaldte til om morgenen den 23., at HK-klubben vedrørende ændringerne, ikke skal godkendes af alle medlemmer af huset. Det er jo sådan, at man er 3 forskellige arbejdsgivere. Hvis man i kvindelig afdeling ønsker at lave nogle ændringer, er det klart, så er det ikke alle damerne i huset, der kan tage beslutning, om man har ret til at gøre det i kvindelig afdeling eller ej.

Det er kvindelig afdelings ansatte og

valgte, der træffer den afgørelse. Men det er rigtigt, at klubbens bestyrelse, som godkender aftalerne, har ret til at gøre indsigelse. Men det betyder ikke, at alle medlemmerne i HK-klubben hver gang skal samles for at godkende det.

Endvidere meddelte formanden, at HK-klubben, hvis de har problemer, eller hvis der er problemer i de enkelte afdelinger i A-Kassen, henvender man sig til den ledelse, der er der, og at han derfor syntes, det var underligt, at man efter han havde givet en orientering ikke vendte tilbage til undertegnede, men i stedet for skrev et brev til forretningsudvalget.

Man skal henvende sig til forbundets daglige ledelse, som herefter gør forretningsudvalget opmærksom på, hvilke problemer der er.

Det tog man til efterretning, og man havde så et møde den 24. med Kodak, hvor man foreviste tingene, og formanden har gjort damerne opmærksom på, at der ikke vil blive indført nogle former for ændringer i administration, A-Kasse eller i bogholderiet, uden at – begge parter – er enige om, hvad det drejer sig om, og hvilke ændringer, der skal være. Her er man altså gået ud over, hvad overenskomstbestemmelserne siger. Overenskomsten siger, at ved indførelse af ny teknologi skal personale talt, altså HK-ansatte, tages med på råd, og have medbestemmelse om, hvad der kan indføres. Men beslutningen om, at det skal indføres, den tages ikke i henhold til overenskomsten af de ansatte og ledelsen. Der er man altså gået længere – man har sagt, at også beslutning om indførelse, den tages i samarbejde med ledelsen og de ansatte.

Efter mødet har formanden haft møde med damerne i forbundet, og de har sagt, at de ikke kan sige, om de er positive eller negative, men de ønsker nogle nærmere drøftelser med Kodak, om hvilke konsekvenser det kan have. Det samme har A-Kassens damer sagt. De vil senere vende tilbage til det.

Formanden har herefter meddelt, såfremt der sker noget i A-Kassen, så er det hovedkassereren man henvender sig til og det samme gælder spørgsmålet om, hvis man i bogholderiet har ønsker om at ændre det – så tager man en sludder med hovedkassereren om det, og man undersø-

ger de muligheder, der er derfor.

I den forbindelse har man også modtaget et brev, hvor man gør opmærksom på, at den nye formand er tillidsrepræsentant Alice Dalgård, og forbundet har meddelt, at de ikke har nogen indsigelse, men formelt skal det meddeles skriftligt.

Der er imidlertid et problem, det er ikke, at man ikke vil godkende hende, men problemet er det rent proceduremæssige. Forbundet kan jo ikke på de to afdelingers vegne godkende formanden og tillidsrepræsentanten Alice Dalgård. Man må blot gøre opmærksom på, at man fra forbundets side ikke har nogle indsigelser, men at den samme tilkendegivelse så også må komme fra de to afdelinger.

Her er altså problemet, fordi hvis én af de tre parter gør indsigelser, hvordan er situationen så?

Forbundet har modtaget en henvendelse vedrørende 7-UP fremstilling i Bangkok, hvor man har afskediget folk, og især forfølger faglige valgte ledere. Forbundet har skrevet til NNS, Viktor Søndergård og bedt ham om at sende en protestskrivelse på NNS' vegne og på vore vegne, hvilket også er sket. Vi har sendt den både til virksomheden i Bangkok og til hovedkvarteret i USA. Det er en opfordring, som er kommet fra IUL, og formanden oplæste, hvad der var sendt.

Da man har besluttet at følge IUL's opfordring og protestere overfor 7-UP International, skal jeg bede dig oversætte følgende protest til engelsk:

Igennem den Internationale Union af Levnedsmiddel- og nydelsesmiddelarbejderforbund IUL, som Dansk Bryggeri-, Brønderi- og Mineralvandsarbejder Forbund er medlem af, er vi informeret om, at 7-UP International intet gør for, at der findes en løsning på den faglige kamp, der foregår på 7-UP, datterselskabet, Bangkok, Thailand. Vi kræver, at 7-UP hovedkvarteret i New York handler og pålægger deres datterselskab i Bangkok, Thailand forhandlinger med (hvad står der – Walkers Federation – hvad står der først, det ved du, Lone? – Det er navnet på arbejdernes organisation) om gennemførelse af kollektive aftaler og gensættelse af de 104 afskedigede arbejdere, herunder 10 fagforenings-

repræsentanter, en afskedigelse, der finder sted samtidig med, at der antages nye folk. I solidaritet med understrykkelsen af vore kammerater i Thailand. Hilsen Preben Mortensen og Lone Christensen.«

Den er sendt, og Viktor har oversat den og sendt den videre til hovedorganisationerne i USA og til virksomheden i Thailand.

Forbundet har fra Arbejderbevægelsens Internationale Center for et stykke tid siden modtaget en invitation. Man vil afholde nogle seminarer på Christiansborg, det er om arbejderbevægelsens internationale arbejde i Danmark, arbejderbevægelsens internationale arbejde i Norden, arbejderbevægelsens internationale arbejde i Europa og arbejderbevægelsens internationale arbejde globalt. D.v.s., det er nogle initiativer, der er taget omkring internationalt arbejde, hvor vi i forbundsledelsen følte, at der manglede sådanne initiativer.

Man ved ikke, hvad det indeholder, men man syntes, det var rigtigt, at vi deltog, for derefter at kunne orientere om, hvad det indeholdt, om det var noget, forbundet skulle koble sig på.

Det første møde var onsdag den 18. januar 1984. Det er klart, at der havde vi ikke mulighed for at deltage, fordi vi var på hovedbestyrelseskonferencen. Vi gjorde dog det, at vi gennem mandlig afdeling med Erik Ole Nielsen, som også var med på Unilever Konferencen, og som beskæftiger sig meget med internationale forhold, anmodede ham om at deltage i konferencen og aflægge referat til forbundsledelsen. Det har han gjort, og det vil blive omtalt i næste nummer af Prop & Kapsel.

De tre næste seminarer vil vi også deltage i og derefter lave en samlet rapport, for derefter at konstatere, om det er noget, vi ønsker fortsat at være med i for herefter at tilslutte os.

Formanden har gennem nogle samtaler og bemærkninger forstået, at man nok føler, det er lidt for politisk drejet. Det har vi på nuværende tidspunkt ikke mulighed for at vurdere, men det var formandens opfattelse, at der hvor man havde muligheder for at kunne øve indflydelse og gøre opmærksom på nødvendigheden af internationalt samarbejde, der bør

man være med til at præge de her ting.

Så havde man på forretningsudvalgs-mødet sidste gang en anmodning fra foreningen Folkepressen. Det er dem, der udgiver Land & Folk. Vi meddelte, at vi ingen interesse havde i at købe andele, men såfremt man ansøgte i forbindelse med, at Land & Folk manglede økonomiske midler, så var vi positive overfor en sådan bevilling.

Formanden har tilskrevet dem den 11. januar og gjort opmærksom på dette og meddelt, at såfremt Land & Folk er i økonomisk knibe og ansøger om økonomisk støtte, vil forbundets forretningsudvalg være positive overfor en sådan anmodning.

Forbundet har modtaget et brev fra de to københavnske afdelinger, der skriver:

»I forbindelse med drøftelserne, vores to fagforeninger imellem om en eventuel sammenlægning ønsker vi en skriftlig redegørelse om, hvilken indflydelse en sammenlægning vil få for vore aftaleforhold for De forenede Bryggerier; det er altså Carlsberg og Tuborg i København, og om de er uopsigelige i overenskomstperioden«.

Nu var det sådan lidt kort, det man ville have omkring aftaleforholdene. Formanden vurderede, at det var et spørgsmål om mands- og kvindepladser. Hvis der er tale om en sammenlægning, om så det betyder, at aftalerne løber videre. Formanden har svaret den 30. januar:

»Ved en sammenlægning af de to fagforeninger sker der ingen ændringer i bestående aftaler, som er indgået af fagforeningerne, herunder bemandingsaftalerne. Ved en sammenlægning af de to fagforeninger ophører imidlertid begrebet kvinde- og mandspladser, da en fælles fagforening i aftaleforholdene med De forenede Bryggerier, ikke længere kan fastholde, at pladserne skal være kønsbestemte.

Såfremt man ønsker at bevare kvinde- og mandspladser i en fælles afdeling, kan dette kun lade sig gøre ved, at man inden sammenlægningen af fagforeningerne skriftligt af De forenede Bryggerier, får en garanti for, at pladserne fortsat skal være mands- og kvindepladser.

Formanden troede ikke, det var

sandsynligt, at De forenede Bryggerier vil give en sådan garanti ud i al fremtid. Som bedste mulighed for bevarelse af kvinde- og mandspladser, er at fastholde fordelingen i forbindelse med sær aftaler, eller endnu bedre en rammeaftale«.

Formanden havde været til et møde i branchesikkerhedsråd nr. 9 den 26. januar. Der behandlede man en sag, man har modtaget fra Arbejdstilsynet, som skriver:

»Angår – Det er varslet, at nedsættelse af grænseværdier for nogle opløsningsmidler, som man bruger inden for trykkeriindustrien – og som i forbindelse med en arbejdsplads på Carlsberg, hvor man pakkede de her kartoner ud, så udslipper der nogle stoffer til omgivelserne. Og Arbejdstilsynet har varslet, at grænseværdierne for ovennævnte stoffer ved virkning fra 1. januar 1985, nedsættes de nugældende 50 ppm til 5 ppm – Fra De forenede Bryggeriers A/S er der rejst indsigelse mod de varslede nedsættelser med henvisning til de vanskeligheder, det vil medføre, jfr. vedlagte bilag i skrivelse af 29. december 1983. (Den skal jeg senere vende tilbage til).

I den anledning anmoder direktoratet om branchesikkerhedsrådets vurdering af de tekniske og økonomiske vanskeligheder ved at gennemføre de varslede ændringer. Herunder angivelse af, hvor mange arbejdstagere, der udsættes for stofferne, relevante tekniske foranstaltninger, økonomiske omkostninger samt eventuelt forslag til overgangsordninger«.

Og den skulle være dem i hænde senest 17. februar. Indsigelsen, der er kommet fra De forenede Bryggerier, lyder som følger:

»Undertegnede, som arbejder ved Carlsberg BST, bedriftssundhedstjeneste, tillader sig at gøre opmærksom på følgende:

Vi kan allerede på indeværende tidspunkt forudse, at visse af de mere drastiske nedsættelser af den hygiejniske grænseværdi vil kunne medføre betydelige arbejdsmæssige problemer.

F. eks. var der i forvejen sket en halvering af tidligere gældende værdier. Der er med andre ord tale om nedsættelse på 20 gange udgangsværdien for 1981.

Vore anlæg og arbejdsprocesser er

indrettet på overholdelse af de nu gældende hygiejniske grænseværdier for de førstnævnte stoffer og i øjeblikket forekommer det urealistisk, at vi kan overholde en yderligere reduktion. Dette er kun et eksempel på risiko ved drastiske nedsættelser, og vi vil derfor bede udvalget, også for de øvrige påtænkte nedsættelser, at overveje om disse nødvendigvis bør være så drastiske som for visse af stoffernes vedkommende. Dette gælder f. eks. også træstøv. Vi er villige til at belyse vores synspunkter med eventuelle supplerende eksempler».

Det er underskrevet A. Skovbo, som civilingeniør og Jørgen Lorentsen, som er bedriftslæge.

Formanden meddelte, at da han så brevet, fik han nærmest et chok. At en bedriftslæge gør indsigelser mod Arbejdstilsynets varsel for nedsættelse af grænseværdierne.

På mødet gjorde repræsentanten for De forenede Bryggerier opmærksom på, at man har behandlet det i det tekniske sikkerhedsudvalg på Carlsberg. Det tekniske det er der, hvor arbejderne sidder, det andet det er administrativt, altså der hvor det administrative personale sidder. De har konkluderet i enighed, at man bør overholde de af Arbejdstilsynet varslede nedsættelser for grænseværdierne og sørge for, at de bliver gennemført.

Formanden fandt, at dette ikke var tilstrækkeligt og har derfor skrevet til de to afdelinger:

»På branchesikkerhedsrådsmødet den 26. januar d.å., behandlede den sag vedrørende De forenede Bryggeriers indsigelse mod Arbejdstilsynets varsel for nedsættelse af grænseværdierne for disse stoffer. De to omtalte stoffer bruges inden for trykkeribranchen, hvor man ikke har gjort indsigelser mod nedsættelse af grænseværdierne. På et varelager på Carlsberg Bryggeriet udpakkede man tryksager, og ved dette arbejde udslipper de stoffer til omgivelserne.

Det er her over de af Arbejdstilsynet varslede værdier. På branchesikkerhedsrådsmødet gør De forenede Bryggeriers repræsentant imidlertid opmærksom på, at sagen har været behandlet i Carlsbergs Tekniske Sikkerhedsudvalg, og man i enighed har besluttet at trække De forenede Bryggeriers indsigelse mod Arbejds-

tilsynets varsel tilbage, og at man har etableret udsugningsanlæg, så man vil kunne overholde også de af 1. januar 1985 varslede grænseværdier. Naturligvis kan vi kun være tilfreds med, at De forenede Bryggerier uden indsigelse følger Arbejdstilsynets anvisninger, men jeg mener, sagen indeholder principper, som bør få følger for bedriftslægen for Carlsberg.

Bedriftslægens opgave er ikke at gøre folk raske eller søge at tilpasse dem et dårligt arbejdsmiljø. Bedriftslægens opgave er at gøre virksomheden rask, så ansatte ikke får deres helbred ødelagt af et dårligt arbejdsmiljø. Jeg fik derfor noget af et chok, da jeg konstaterede, at De forenede Bryggeriers indsigelse mod varsel for nedsættelse af grænseværdierne for de omtalte stoffer, er sket på foranledning af civilingeniør A. Skovbo og bedriftslæge på Carlsberg, J. Lorentsen.

Argumentationen for at gå imod nedsættelse af grænseværdierne, er hensynet til virksomhedens driftsmæssige og økonomiske forhold. Bedriftslæge J. Lorentsen bestrider ikke, at Arbejdstilsynets varsel for nedsættelse af grænseværdierne kan være en forbedring af arbejdsmiljøet for de ansatte. Som bedriftslæge burde han have hilst Arbejdstilsynets varsel velkommen. I stedet for at være tilfreds med, at arbejdsmiljøet forbedres til gavn for de ansattes helbred, protesterer han imod en forbedring af arbejdsmiljøet af hensyn til virksomhedens tarv.

Formanden følte ikke kun, at man burde protestere mod bedriftslæge J. Lorentsen's handlemåde i denne sag, men at det bør resultere i hans afgang som bedriftslæge på Carlsberg. Ingen af vore medlemmer kan længere have tillid til en bedriftslæge, der sætter arbejdsgiverens interesser højere end de ansattes helbred.

Formanden mente, det klart er dokumenteret, at når Arbejdstilsynet beder rådet om at vurdere de økonomiske og tekniske problemer ved ændringerne, så er det en udtalelse, man ønsker på baggrund af den indsigelse, der er kommet, og at den indsigelse, det er altså bedriftslæge J. Lorentsen's. Han har klart tilkendegivet, hvor han står. Det er virksomhedens tarv, der går forud for vores medlemmer, eller de ansattes helbred, og at ingen af vores med-

lemmer overhovedet ville kunne have tiltro til, at hvis de henvendte sig med et problem til ham, at det var problemet omkring deres sygdom, han ville beskæftige sig med, eller årsagen til det, men hellere se på virksomhedens økonomi.

Formanden vidste ikke, hvilke initiativer afdelingen har taget – men han vidste, at omkring ansættelser af læger i bedriftssundhedstjenesten, der har tillidsmænd indflydelse på dette. Og netop fordi tillidsmænd har indflydelse og dermed også ansvar, bør de endnu mere og endnu stærkere protestere imod, at han fortsat fungerer som driftslæge.

Såfremt virksomheden ikke vil rette sig derefter, så mente formanden, at man bør meddele medlemmerne, at man ikke længere bruger bedriftssundhedstjenesten, så længe J. Lorentsen opholder sig der.

Til Arbejdstilsynet har John Pederesen fremsendt følgende:

»I de senere år har forbundet gentagne gange modtaget oplysning om, at vore medlemmer, som er beskæftiget i bryggeritappehaller, udsættes for påvirkninger, der giver sig til udtryk i følgende symptomer: Hudgener, herunder rødmen, knopper, irritation, udslæt, væskefyldte blærer, kløe og eksem, hovedpine, tørre slimhinder i næse, mund og svælg. Næse- og øjenirritation, håraffald, åndedrætsbesvær, træthed, depressioner og svimmelhed.

I den forbindelse med foretagne undersøgelser, herunder gennemgang af registrerede stoffer og materialer, som anvendes i forbindelse med arbejdsprocesserne, samt målinger der er udført ved processer på arbejdspladserne, er følgende stoffer og materialers tilstedeværelse konstateret i tappehallerne:

– Her følger oplysninger om hvilke stoffer, der bliver brugt. Det er op mod et halvt hundrede stykker. De under et angivne stoffer og materialer er konstateret i forbindelse med luftanalyse. En del af de nævnte stoffer indgår i de anvendte produkter og materialer i tappehallerne. De under to angivne stoffer indgår i produkter og materialer, som anvendes i tappehallen. Med undtagelse af tryksmørelie, Almue 527 og mobilgear 634, som begge er forårsaget af hudreaktioner ved eksplodingsforsøg, har vi i forbundet ingen

viden om de øvrige nævnte stoffers symptomgivende egenskaber. Forbundet skal derfor anmode Arbejds miljøinstituttet om at undersøge følgende:

Hvilke af de angivne stoffer og materialer har egenskaber, som i større eller mindre koncentrationer kan give anledning til de tidligere nævnte symptomer. Af hensyn til sagens alvorlige karakter for vore medlemmers helbred og velfærd, skal vi anmode instituttet om en positiv og hurtig sagsbehandling, og vi ventner derfor snarest at høre fra Dem«.

Uanset svarets omfang, mente formanden, at når forbundet har rettet henvendelse af en karakter som denne, og såfremt vi ikke får tilfredsstillende svar, som jo meget ofte kan være en henvisning til nogle fabriks-hemmigheder – så må sagen forfølges i sin yderste konsekvens. Såfremt man får at vide, hvilke problemer det kan have også helbredsmæssigt, og for at konstatere, hvorvidt det i sammenhæng kan være skadeligt, ja, så bør det lægges tilbage til sikkerhedsudvalgene på henholdsvis Carlsberg og Tuborg.

Men det bør hele tiden foregå i samarbejde, og at situationer som denne må gøre, at vi i langt højere grad må sige, at det er i orden, at man lokalt skal gøre en indsats for noget vedrørende stofferne. Men at vi også, hvad der ligger i forlængelse af beslutningerne fra miljøkonferencen, i langt højere grad også vil være offensive på andre områder i sagen, f. eks. det offentlige. Initiativet her er udmærket, og i forbindelse med en ny miljøkonference bør man behandle de her ting og måske kunne finde nogle bedre strukturformer end dem, vi har i dag. Ikke fordi de ikke er gode nok, men fordi spørgsmålet om forfølgelse af de her ting på nuværende tidspunkt ligger på forbundsplan.

Så har vi modtaget en sag fra Randers afdeling, som skriver, at man efter telefonsamtale med Erik Kielberg den 25. januar 1984, fremsender følgende kopi og referat fra udvalgsmøde, henholdsvis den 13. december og den 18. januar.

Formanden ville gøre det kort ved at sige, at der ligger nogle forslag til nogle mandskabsreduktioner. Det man spørger om, det er, om den aftale, der ligger tilbage fra 20. april 1982, hvor man på baggrund af sa-

gen i Århus vedtog, at såfremt der ikke gives nogen modydelse, så vil forbundet ikke godkende nogen aftaler om mandskabsreduktion. Forbundet må fastholde, at det stadig væk i spørgsmål om rationaliseringsgevinst, er nr. 15, 1982 der er gældende.

Formanden mente, at vi måske nok senere har godkendt aftaler, uden at det var opfyldt, og han har også sin tvivl om, hvorvidt det kunne gennemføres, men mente dog, at der ligger en politisk ide deri. Det er i orden, at man indfører nogle nye ting, der kan forhandles, og at der sikkert også nogle steder kan være besparelser, men afdelingen bør være opmærksom på, at hvis man vil have modydelse, at disse modydelse så kommer ind i den samme aftale, hvor man taler om reduktion, så vi ikke kommer i den samme situation, som vi gjorde i Århus, hvor man først aftalte reduktionerne og senere kom med krav om modydelse.

Der har været et møde i Bryggeriforeningen vedrørende en sag på Carlsberg Distribution, hvor man den 27. januar nedlagde arbejdet på baggrund af, at De forenede Bryggerier har lavet en fejl i beregningen af knæktallet for akkordbetaling for kørsel og salg af flasker og kasser af øl og vand – man har sammenlagt akkordperioden for mere end 1 uge.

Det er sådan, at aftalen er en ugeakkord, og at man derfor ikke kan flytte overskydende, eller undskydende produktion eller kasser fra den tidligere uge til den næste uge. Man har erkendt, at fejlen er begået, som altså var årsagen til, at man nedlagde arbejdet i fredags. Der var så en forhandling med en tillidsrepræsentant, der på denne baggrund havde forstået det sådan, at for at genoptage arbejdet, betalte man for den dag, arbejdet var nedlagt, men senere sagde man, at det kun gjaldt for de chauffører, der havde leveret til Forum.

Det var kun til disse folk, man ville betale. Det gjorde så, at man afholdt et fællesmøde den 30. januar, hvoraf det fremgår, at man fra arbejds side gør opmærksom på, at det er Carlsberg Bryggerierne, der bærer ansvaret og skylden for konflikten den 30. januar, idet de er løbet fra et givet tilsagn om at udbetale normalløn til samtlige salgschauffører i Carlsbergs indenbys distribution, mod at

Forum i anledning af 6-dages løbet fik de forudbestilte varer. Formanden har ikke hørt mere, men gik ud fra, at arbejdet er normaliseret. Såfremt arbejdet ikke er blevet normaliseret, så vil sagen blive indbragt for Arbejdsretten.

Man har fået en sag på Thisted Bryghus. Man har en aftale om, at det er vores medlemmer, som af- og pålæser de biler, der kommer der. Direktøren deroppe har imidlertid fundet ud af, at depotet godt kan komme uden for arbejdstiden, og såfremt depotmanden der kommer, har truckkort, så kan han selv af- og pålæse vognene. Vi har protesteret til Bryggeriforeningen mod dette. Vi har en aftale om, at det er os, der af- og pålæser, og at man derfor ikke kan tillade sig at lave aftaler, der gør, at man kan komme på bryggerierne og hente og aflevere varer uden for arbejdstiden.

Bryggeriforeningen har svaret, at de mener, de har ret til dette i henhold til deres ledelsesret. Vi har igen protesteret og forlangt at få et organisationsmøde. Forbundet var vidende om, at man på bryggeriet på nuværende tidspunkt er ved at finde en aftale, så man kunne sikre sig mod disse ting. Men indtil aftalen er i hus, må vi forlange at få et sådant organisationsmøde, og man afventer svar fra Bryggeriforeningen om, hvornår et sådant kan afholdes.

Som tidligere omtalt, har man en sag fra Carlsberg, vedrørende personlige værnemidler. Efter en udtalelse til afdelingen fik vi brev tilbage om, at man ønskede at køre sagen.

Formanden har også selv opfordret til, at man kørte en organisations sag på det og en faglig voldgift.

Forbundet fik brev fra Bryggeriforeningen den 27. januar, og man har kontaktet Bryggeriforeningen for at finde et tidspunkt for et organisationsmøde. Desværre er det sådan, at formanden ikke var her de næste 3 uger, derfor har man talt med afdelingen om, at vi kunne afholde mødet i marts, da det ikke ligefrem var noget, der hastede så meget. Der blev aftalt møde til den 6. marts, som De forenede Bryggerier så senere meddelte, at de ikke kunne deltage i. Man har derefter meddelt Bryggeriforeningen, at man ikke anser det for nødvendigt at afholde et organisationsmøde, da vi ikke vil forlige denne sag.

Det drejer sig om udbetaling af kuldetillæg, hvor DfB siger, at hvis der udbetales kuldetillæg, behøver de ikke også samtidig at udlevere arbejdstøj. Forbundet mener helt klart, at det er to forskellige ting. Kuldetillægget er et genetillæg for at arbejde i kulden. Hvis man får højdetillæg, er det jo ikke sådan, at man selv skal betale stigen eller andre ting. Samtidig mener vi at kunne påvise i henhold til bestemmelserne, som netop tilsynskredsen har gjort opmærksom på, at der her var tale om et specielt tilfælde. Det var, at man skulle have særlig beskyttet arbejdstøj af helbredsmæssige grunde. Da siger loven helt klart, at når det er noget sådan arbejdstøj, så skal det betales af arbejdsgiveren.

Det er klart, at det ikke kan berøre tillægget. Men formanden mener også, at den procederes på to sager. At genetillæg ikke kan eller skal bruges til, at man selv skal erhverve sig beskyttelse mod de gener, man har. Det kan være kulde, det kunne også være, når man fik et syretillæg, at man så også selv skulle til at købe en syremaske. Det andet er det konkrete tilfælde, der kan vi påvise gennem loven – og som kredslægen har gjort opmærksom på, at det er særlig udsat og derfor skal arbejdsgiveren betale dette arbejdstøj.

Formanden foreslår, og det meddelte han Bryggeriforeningen, at man ikke anser overhovedet, at der kan blive forlig i denne sag, så sender vi vores fremstilling af sagen til Bryggeriforeningen, og de sender deres modsat, og at vi derefter skriftligt retter en fælles henvendelse til opmanden, sådan at sagen kan gå sin normale gang, og vi ikke først skal tilbage og aftale nyt møde, der måske så bliver en gang i marts eller april.

Selv om det ikke hastede, så syntes formanden da nok, at vi skal have klaret sagen af, af hensyn til de kommende overenskomstforhandlinger og formulerede overenskomstkrav, såfremt vi taber sagen, hvad han ikke fornemmede, vi gjorde. Men hvis vi gør det, så kan vi indpasse vores krav til overenskomsten.

Den 31. januar skulle vi have haft en faglig voldgiftssag vedrørende produktionstillægget for fleksibilitet på Fredericia Bryggeri. Sagen har kørt, og den er sendt frem o.s.v. Men vi fik desværre meddelelse om i

mandags, at opmanden var syg og sagen udsat. Man har så en aftale med ham om, at så snart han er rask og oppegående, retter han henvendelse til Bryggeriforeningen igen for at finde en dato.

Vedrørende sagen i Fredericia, hvor man fik et brev fra afdelingen, hvor man beklagede sig over, at man pludselig på en af vognene, som tidligere var tomandsbetjent, gjorde den énmandsbetjent.

Forbundet har kørt sagen videre i Depotindehaverforeningen, som har svaret, at spørgsmålet om, hvornår vognene kan køre, og hvor mange der skal på, det er efter behov. Kielberg har derefter sendt et brev til afdelingen, hvor han gør opmærksom på depotindehaverens argumentation, og såfremt afdelingen fastholder sin påstand, ja så kan der afholdes et organisationsmøde, hvis afdelingen melder tilbage til forbundet.

Man har modtaget en sag fra mandlig afdeling, som også er vedrørende depoterne. En ret uhyrlig sag.

»Fagforeningen har ved flere lejligheder forsøgt (det er fra mandlig afdeling i København) at få en forhandling med depotindehaver Jacob Madsen, Carlsberg Birkerød depot, for at få løst en uoverensstemmelse mellem depotindehaver og et af vores medlemmer, der er beskæftiget hos ovennævnte depotindehaver.

Uoverensstemmelsen er følgende:

Den 17. august leverer vort medlem 10 kasser øl til Kildeskattehuset i Birkerød, men glemmer at få behørig underskrift på, at varen er leveret. (Det skal lige siges, at det er normalt, at der ikke betales til den, der leverer varer, men at modtageren underskriver en kvittering på, at man har modtaget varerne).

Den 18. august modtager depotindehaveren regnskabet for de varer, der var solgt den 17. august, hvor regningen for Kildeskattehuset indgår som bilag for de leverede varer, uden at depotindehaveren påtaler den manglende kvittering. D.v.s., da medlemmet afregner for det, han har haft på vognene, afleverer han den kvittering, han plejer at få fra Kildeskattehuset til depotmanden, uden at depotmanden gør indsigelser mod kvitteringens art.

Den 1. september, da depotindehave-

ren præsenterer kunden for den ukvitterede regning, nægter kunden at betale og nægter ligeledes at have modtaget varerne. Først på dette tidspunkt bliver depotindehaveren opmærksom på, at regningen som han har modtaget som bilag i afregningen for de leverede varer den 18. august, ikke var underskrevet og gør vort medlem ansvarlig for fejlen og meddeler, at beløbet for de leverede varer vil blive trukket i førstkomende lønudbetaling.

Depotindehaveren gør vort medlem opmærksom på, at denne handling sker under hensyntagen til overenskomstens § 17, stk. 1 og 4. Fagforeningen meddelte allerede den 3. september, at man ikke kunne acceptere denne fremgangsmåde og udbad sig en forhandling, hvor sagen kunne blive behandlet. Dette er forsøgt mange gange, ligesom fagforeningen har prøvet at drage De forenede Bryggerier ind i sagen, men desværre uden resultat. Den 5. januar 1984 forsøgte fagforeningen endnu en gang at få en forhandling med depotindehaveren, hvilket heller ikke gav noget resultat.

Depotindehaveren meddelte blot, at pengene var trukket i henhold til § 17, stk. 1 og 4, hvilket han ikke kunne drømme om at ændre. På den baggrund beder fagforeningen så forbundet om at tage sig af sagen. Forbundet har skrevet til Depotindehaverforeningen den 12. januar.

Formanden kontaktede derefter mandlig afdeling for at høre, om de har hørt noget mere om sagen. Det kunne jo være, at depotindehaveren havde henvendt sig til medlemmet o.s.v., men det havde han ikke.

Formanden synes, det er meget lang tid, Depotindehaverforeningen er om at svare, og at vi derfor måtte rykke dem. Formanden har senere undersøgt de sager, der ligger i Depotindehaverforeningen, og det er altså åbenbart normalt, at der går 3-4 uger, før de tager sig sammen til at svare på dette. Derfor mener formanden ikke, at det kun er denne sag, man skal brokke sig over, men generelt gøre opmærksom på, at når vi indleverer sagerne til Depotindehaverforeningen, må der altså være hurtigere ekspedition, end det er i disse tilfælde.

Formandens opfattelse er, at denne sag ligesom andre sager, hvor vi er uenige, den må køre som en vold-

giftssag. Altså når medlemmet har afregnet for vognen, og depotindehaveren godtager medlemmets kvittering som betalt for vognen, så kan han ikke komme så lang tid efter og sige, at man har protesteret imod kvitteringens indhold og juridiske gyldighed. Så burde depotindehaveren den dag, hvor han modtog den, have gjort indsigelser, således at medlemmet havde haft mulighed for at henvende sig til kunden og rette kvitteringen.

Det er klart, at medlemmet ikke har mulighed for at ændre på det, når depotmanden kommer så lang tid efter. Derfor mente formanden ikke, at han har ret til at trække ham for de omtalte kasser i lønnen.

Man har også haft en sag på Carlsberg depotet i Thisted. Det er tilsyneladende en gentagelse. Han har gennem kontakt med Depotindehaverforeningen fået den opfattelse, at han kan køre en arbejdsfordeling. Og så siger han til folk – I kører på arbejdsfordeling, og så meddeler han dette til formidlingen, og så sender han det bare ind til os og siger, at det er i orden.

Vi har tidligere fået erstatning i uge 41 for et medlem, han havde sendt på fordeling. Til trods for dette, så sender han i uge 46, 47, 48 og 49 igen folk ud på arbejdsfordeling uden godkendelse af aftalerne, uden påtegning i fagforeningen. Han overholdt ikke tidsfristerne, og det gjorde så, at vi har sendt et brev til Depotindehaverforeningen, hvor vi ligesom i den første sag gør opmærksom på, at der ikke er dokumenteret salgsgang i henhold til overenskomsten, at den ikke er sendt rettidigt ind, og at vi derfor stiller krav om, at de fire folk, han har sendt på fordeling i disse uger, dem skal han betale løn, ligesom han gjorde i uge 41.

Det er naturligvis meddelt i A-Kassen, at der ikke må foretages udbetaling af understøttelse for den periode, hvor de har været på afspadsering. Man har endvidere gjort opmærksom på, at den samme depotindehaver nu ønsker – her i februar måned – at etablere en ny arbejdsfordeling – og vi har igen skrevet herom. Denne gang har vi skrevet til afdelingen, at man ikke skal modtage ledighedserklæringerne. Man skal heller ikke modtage kontrolkortene, og blot sende dem videre til

forbundet. Man må gå ned til depotmanden og sige, at der ikke i henhold til overenskomsten er indgået en aftale, som vi kan godkende.

Formanden er ikke vidende om, hvad der videre er sket i sagen, men der er vedlagt kopier til A-Kassen og meddelt, at der for disse perioder ikke må udbetales understøttelse. Vi må fastholde, at hvis han sender dem på fordeling, ja så må han altså også selv betale. Hvad formanden ikke forstod, var at når folkene deroppe én gang har konstateret, at han må tilbagebetale, og at der ikke er orden i tingene, at de så bare alligevel accepterer at gå på fordeling.

Forbundet har også en sag i Sønderborg, hvor vi har skrevet til et medlem den 27. januar:

»I et brev af 21. januar d.å. meddeler I forbundet, at man forlænger arbejdsfordelingsaftalen på Carlsberg depotet fra den 6. til den 24. februar d.å., fordi en medarbejder har været på truckkursus i perioden 2.-13. januar.

Arbejdsfordelingen indføres, fordi der er nedgang i salget i forhold til sidste år. Når en af de ansatte går på kursus, bliver der mindre behov for arbejdsfordeling, og det er derfor uforståeligt, at I gør det modsatte, nemlig udvider arbejdsfordelingsperioden. Vi vil og kan ikke acceptere, at man misbruger ordningen. Vi skal derfor meddele afdelingen, at der ikke kan blive tale om udvidelse af arbejdsfordelingsperioden, og vi skal samtidig kritisere afdelingen for dens holdning og administration af overenskomsten, herunder arbejdsfordelingsaftalen«.

Formanden fandt, at dette her var for stærkt. Arbejdsfordeling kan være, fordi der er folk i overskud, på grund af at der ikke er salg nok.

Så er der en af dem, der går på truckkursus, så skulle man jo tro, at arbejdsfordeling ikke var nødvendig. Dette gør så, at på grund af det truckkursus, som skulle vare 14 dage, meddeler de os, at arbejdsfordelingsperioden ikke kun er forlænget i 14 dage, men endda i 3 uger. Den er helt gal, og det er nok nogen af de eksempler, hvor man ser, at medlemmerne sammen med depotindehaveren finder ud af at misbruge ordningen, for der er ikke tvivl om, at depotindehaveren, som vi nu også er vidende om, ved hvordan man klarer denne sag.

Endvidere fandt formanden, at det er uhyrligt i nogle af de sager, vi har fra depoterne, at de breve vi sender frem til afdelingen, at de når frem til Depotindehaverforeningen.

Det samme gælder sagen i Silkeborg, hvor vi modtog et brev fra medlemmer på Tuborg depotet, der brokkede sig over den forfølgelse, der skete i Herning.

Anker Skjødt skrev et brev til dem og forklarede pænt, hvad det drejede sig om. Det viser sig altså, at den har Dansk Arbejdsgiverforening fået i hænde.

Man har modtaget et udskrift af Arbejdsrettens retsbog vedrørende det møde, der blev afholdt den 20. januar kl. 14.30, angående La Cabana. Formanden syntes nok, man kan udtrykke skuffelse, fordi domsvedtægelsen først afholdes den 9. februar.

Formanden var selv med i det møde, hvor vi sagde, at hvis sagen skal behandles om nogle uger, så havde vi mulighed for at fremsætte strejkevarsel, således som de forlangte, det skulle være i henhold til reglerne. D.v.s., så skulle den behandles først, om den var lovlig eller ej, før det strejkevarsel, vi har sendt på et tidligere tidspunkt.

Dansk Arbejdsgiverforening bad om udsættelse af mødet og kom tilbage og meddelte, at det var rimeligt, at sagen blev hastebehandlet, fordi forbundet sådan set havde ret til at fremsætte et nyt strejkevarsel for at konstatere, om det var lovligt eller ej. Dette gjorde så, at dommeren sagde, at det kunne holdes inden for en uge. Og så måtte vi også forvente, at domsafsigelsen også kom ret hurtigt. Vi må så konstatere, at fra det møde, hvor vi var derinde – som var den 13. – til afsigelsen, der bliver den 9. februar, der kunne vi altså på samme måde igen have fremsendt et rettidigt varsel.

Når man kunne domsforhandle sagen efter en uges forløb, syntes formanden, det er stærkt, at der så skal gå 20 dage, før man kan afsige dommen. Formanden syntes nok, at man fra Arbejdsrettens side har taget røven på os her. Det er formandens fornemmelse – og også Dansk Arbejdsgiverforenings fornemmelse – at man meget hurtigt gerne ville have en afgørelse af denne sag.

Vedrørende selve La Cabana er der jo sendt cirkulærer ud, som forman-

den ville komme tilbage til under forskellige sager.

Debat til beretningen

Poul Erik Guldborg:

Vedrørende brevet fra Randers afdeling, der omtales i beretningen.

Der kører en del vogne til og fra fjernlagre. Virksomhederne vil have lavet arbejdet om, så man kører med containere, der tømmes, medens vognene kører frem og tilbage. Man regner med, at der herved kan spares 6 mænd.

På materialet i Randers er der de sidste 10 år investeret i nyt apparatur. Bryggeriet siger nu, at de folk, der er i malteriet, derfor ikke har ret meget arbejde. Hvis vore medlemmer ikke vil acceptere mandskabsreducering, trues de med lukning af malteriet. Malten skal så leveres fra Horsens.

Spørgsmålet er:

Hvis bryggeriet ikke er parate til at forhandle modydelser for disse ændringer, skal vi så lokalt overhovedet gå i forhandlinger, eller skal vi lokalt blot henvise til det forbunds-cirkulære, der tidligere er udsendt, om at vi ikke skal forhandle ændringer, hvis arbejdsgiverne ikke vil forhandle modydelser.

Vedrørende at der på Thisted Bryghus har fundet læsning af vogne sted på lørdage – af fremmede folk – er der på baggrund af vore protester over for dette kommet en udtalelse fra Bryggeriforeningen, der siger, at ledelsen har lov til at lade dette arbejde udføres på lørdage.

Chefen på Thisted har sagt, at de vil rette sig efter vore protester et stykke tid, herefter gør de, som de selv vil.

På Carlsberg depotet i Thisted kører folk truck, uden at de har truckercertifikat. Når vore medlemmer påtaler, at disse forhold er forkerte, siger depotindehaveren, at han bestemmer, hvem der kan køre truck.

Barbara Kryger:

Vedrørende Carlsbergs bedriftslæges udtalelser imod nedsættelse af grænseværdier, så må sådanne udtalelser få konsekvenser.

Det er fuldstændig uhyrligt, at en bedriftslæge kan lade sig bruge til sådanne ting. I stedet for at med-

virke til at få nedsat grænseværdierne, så gør han indsigelser imod de instanser, som vil nedsætte den.

Desværre bruges bedriftslægen af kolleger, som en almindelig praktiserende læge og er derfor i et afhængighedsforhold til ham, fordi han kender deres situation og sygdomme, derfor tror jeg ikke, vi kan henstille til den enkelte, at de undlader at benytte doktor Lorentsen.

Pressionen skal foregå i et helt andet forum. Oprindeligt er det tillidsmandsgruppen på Carlsberg, som har været med til at ansætte ham, og det er vel i første omgang dér, konsekvensen af hans handlinger skal tages. Hvis det ikke lykkedes for tillidsmandsgruppen på Carlsberg at få ham ud af funktion, så må Københavns mandlige og kvindelige afdeling gå ind i sagen over for De forenede Bryggerier.

I sagen med kemikalier i tappehallerne er jeg enig i, at den skal forfølges i yderste konsekvens. Vi må bare se i øjnene, at konsekvensen f. eks. i forbindelse med de undersøgelser, der er på Ny Tap, kan blive, at det bliver forbundet og fagforeningerne, som får skylden for, at man lukker Ny Tap på et eller andet tidspunkt. Vi har jo tidligere fået skylden for, at man har lukket en kolonne, fordi vi har rejst problemer omkring arbejdsmiljøet. Det synes jeg, vi skal tage med oprejst pande og så virkelig prøve at få gjort noget ved disse her sager.

Vi har bedt Arbejdsmiljøinstituttet om at redegøre for, hvordan de forskellige stoffer, der findes i kemikalierne, virker på folk.

Vi har 22 erstatningssager fra folk, der har skader grundet kemikalier i tappehallerne. Erstatningssager, som Sikringsstyrelsen har afvist. Vi vil anke Sikringsstyrelsen's afgørelse, men mangler argumenter for kemikalierne's indvirkning på vore folk.

Til brug for vores anke kan vi ikke vente på, at Arbejdsmiljøinstituttet måske først kan svare os langt hen på efteråret, så vi ønsker, at forbundet presser Arbejdsmiljøinstituttet til et hurtigt svar.

Thomas Olsen:

I Kolding har vore folk i går indkaldt til forhandlinger, fordi ledelsen på Slotsmøllen vil indskrænke

med 8-9 folk, samt at de folk, der skal afgå, skal være nogle af dem, der har været længst tid på bryggeriet, herunder afdelingsformanden.

Jeg gav afdelingsformanden det råd, at man skulle lave et protokollat fra forhandlingerne – uden at skrive under på noget – hvori Slotsmøllens – og afdelingens krav er nedskrevet, og så overgive sagen til forbundet.

Det er min vurdering, at vi lokalt ikke har kræfter til at køre sagen.

Med hensyn til Sønderborg, så har det i et stykke tid set ud, som om der har været et modsætningsforhold imellem afdelingen i Sønderborg og forbundet. Jeg har en tro på, at den tid er overstået, fordi man nu har fået ny afdelingsformand i Sønderborg.

Den nye formand glæder sig til kontakten til forbundet, når den daglige ledelse i deres rejser rundt i landet når til at besøge Sønderborg. Herudover besøger Anker og jeg hurtigt Sønderborg afdeling og får en snak med dem om de problemer, vi har dér.

Preben Mortensen:

I spørgsmålene fra Randers må vi nok sige, at bryggeriet på et tidspunkt vil sige, at de gennemfører deres planer uden om os, hvis vi ikke bruger forhandlingsvejen.

Det cirkulære, forbundet tidligere har sendt ud om, at man ikke kan lave aftaler om nedskæringer, uden at man skal have modydelser, det er klart, at de intentioner, der er heri, er gode nok. Men det, som jeg lagde mest vægt på i beretningen er, at det ikke er en holdbar situation, at man ikke tager lokale forhandlinger, som man gør andre steder, og prøver at få det bedst mulige igennem. Man skal selvfølgelig kræve andel i forhandlingerne, i de gevinst der er, ved nedskæringer i mandskabet.

Det afdelingen skal være opmærksom på, det er, at vi ikke kommer i den samme situation som Århus, hvor man slutter aftalerne om nedskæringerne for derefter at vende tilbage og sige, at man nu vil have nogle modydelser. Hvis der skal være modydelser, skal det være i den samme aftale.

Vi skal have et møde med vore folk i Fællesudvalget for Jyske Bryggerier, hvor vi skal planlægge, hvad vi gør for, at Jyske Bryggeriers ledelse

klart lægger deres planer frem om samtlige investeringer og ændringer inden for Jyske Bryggerier, sådan at man ikke kan spille den ene ud mod den anden.

Hvis ledelsen inden for Jyske Bryggerier truer med at få malt fra Horsens til Randers, ja så må der jo være et vist fællesskab, der gør, at man i Horsens siger – Ja, det er udmærket, men vi har også noget at skulle have sagt. Vi vil ikke bruges som pression mod, at man laver aftaler om nedskæringer i Randers.

Vedrørende sagen Thisted Bryghus:

Hvis det fremgår af vore lokale aftaler, at vore folk skal lave det arbejde, ledelsen lader andre udføre på lørdage, så tror jeg ikke, Bryggeriforeningen bare accepterer, at deres folk lokalt bryder aftaler.

På det organisationsmøde, vi skal have i Thisted, mener jeg, vi står stærkt, såfremt det er rigtigt, som afdelingen siger, at der foreligger en aftale. Hvis der ikke er lavet en aftale, ja, så er det klart, så står vi enormt svagt, for så er det dem, der har retten til at lede og fordele arbejdet. Så er vi i en situation, hvor det er os, der må presse på og have en aftale, der sikrer, at det fortsat er vores medlemmer, der laver arbejdet.

Vedrørende skadelige stoffer i tappehallerne, så vil vi ikke have at vide, hvad grænseværdierne er. Vi vil have at vide, hvad det kan betyde for folk, der arbejder med disse stoffer. Om det er noget, der går ud over lungerne, halsen, øjnene eller ørerne og ikke bare nogle formuleringer, hvor man henviser til nogle tidligere bestemmelser o.s.v.

Presset for at få disse ting konstateret mener jeg skulle ske i samarbejde – selvfølgelig med konsulenten – men i høj grad med afdelingen og de lokale sikkerhedsudvalg, sådan at alle blev engageret og kunne følge med i det. Det er klart, at den risiko, som opstod i forbindelse med N3, hvor man lukkede den p.g.a. luftgener, den ville kunne bruges som argumentation igen, men hvis vi konstaterer, at disse påvirkninger er noget, der sker på langt sigt, måske over 5, 10, 15 år og at det er generelle problemer, der opstår, samt har været på øvrige bryggerier – vil man ikke kunne bruge vore krav som en undskyldning for at lukke Ny Tap.

Vedrørende nedskæringer og fyringer i Kolding har jeg sagt til vore folk, at de hverken skal slutte forlig med arbejdsgiveren på det ene eller det andet. Der er ikke særlige gode bemandingsaftaler heller ikke omkring hjemsendelserne. Det gør, at jeg fik besked på, at afdelingsformanden kunne komme i klemme, fordi man nu vil se på, hvor lang tid folk har været syge, eller på hvad de har af sygdomsstatistikker. Det skal ind i betragtningerne, når man skal til at hjemsende. Derudover sker der ændringer i driften, der gør, at dem, der har længere anciennitet, og som man ikke mener er kvalificerede, de bliver så sat på noget bestemt arbejde, således at hvis man senere skal slå et skift fra, så er det dem, der bliver hjemsendt.

Afdelingen og vi holder møde i morgen om, hvad de skal gå med til af krav over for ledelsen for at konstatere, hvad forhandlingen byder på af uenigheder. Så vi skulle have hold i sagen.

Lederen i Kolding har ikke meget tilovers for vores lokale afdeling.

Han vil også omlægge omkring nogle vogne o.s.v. Det er mit indtryk, at han stort set, i hvert fald igennem nogle år – eller den tid han har været der – har fået ret til at gøre ret mange ting. De har jo også en talentfuld brygmester – som er en kvinde, der har gjort opmærksom på, at det fagforeningskontor, vore folk har ovre på den anden side, måtte de ikke gå over til, selv om det var i frokosten, hvilket har gjort, at vore folk nu overvejer at flytte fagforeningens kontor til et andet sted, fordi de er under kontrol fra bryggeriets side.

Omkring Sønderborg, så synes jeg, det er en god ide, at man tager ned og snakker med afdelingen. Det er også mit indtryk, at den afdelingsformand, der er kommet, er mere oppe på mærkerne, end den tidligere afdelingsformand.

Bedriftslægen på Carlsberg

Hvis vi over for medlemmerne kan påvise, hvad det er, han foretager sig, og vi ikke kan få medlemmerne til at stoppe ham, ja så er det klart, vi står enormt svagt. Hvis vi på forhånd ved dette, så er der jo ikke nogen grund til at stille kravet, andet end at vi moralsk kan synes, det er forkasteligt, at han som bedriftslæge

kan have sådan en opfattelse. Det kunne man så publicere eller offentliggøre i stedet for. Men hvis man mener, man ikke kan få medlemmernes opbakning, så er der altså ingen grund til at gå ud og stille sådan et krav og så bagefter konstatere, at medlemmerne fortsat viser ham tillid og bruger ham.

Der var noget, der undrede mig, at han også fungerede som praktiserende læge. Jeg ved ikke, om det var i forbindelse med, at han var bedriftslæge. Det er helt klart, at det har han ikke ret til. Der er en overenskomst for dette område, der klart siger, at ved sygdomstilfælde skal bedriftslægen henvise personen til sin egen læge. Han har ikke ret til at fungere som praktiserende læge.

Denne adskillelse af bedrifts- og praktiserende lægers arbejde er dels for at tage højde for beskæftigelsen, dels for, at det tilknytningsforhold, der opstår omkring bedriftslægen og den enkelte i behandlingen, vil være uheldig, hvis den bedriftslæge, som skal påtage sygdomstilfældene, også er den som f. eks. skulle henvise – eller være praktiserende læge for den enkelte. For som det også fremgår af aftalen, skal bedriftslægen ikke ordinere eller foretage sig nogen ting, som skal gøre et menneske rask. Hvis et menneske er syg p.g.a. arbejdsmiljøet, skal han henvise til, hvor dette menneske skal hen og enten have piller eller helbredes.

Bedriftslægen skal sikre sig, at arbejdsmiljøet, altså virksomheden, bliver gjort rask, sådan at man ikke får sygdomstilfælde eller får ødelagt helbredet på virksomheden. Derfor er de to ting skam meget skarpt adskilt, og det er uheldigt, hvis medlemmerne kommer i et afhængighedsforhold, fordi bedriftslægen også er deres praktiserende læge. Det må vi i hvert fald sætte os meget stærkt imod. Hvis vi ikke har mulighed for at foretage os noget, så kan De forenede Bryggerier centralt placere bedriftslægen med undtagelser i mange andre arbejdsmiljøssager. Vi må konstatere, at bedriftslægen ikke længere er neutral, men er en »DfB« mand.

På Højstrupgård konferencen har det jo også vist sig, at når vi skulle diskutere med bedriftstjenesten om miljøforholdene på arbejdspladsen, udpegede organisationerne en repræsentant, når arbejdsgiveren udpe-

gede en repræsentant, så kunne bedriftslægen også optræde som en »DfB« repræsentant. Allerede her har han klart markeret, at han ikke er en neutral person. Der mener jeg, at vi må fastholde, at han skal være en neutral person. Hvis en bedriftslæge andre steder tog den samme sympati for arbejdsiden, ja så var han fyret som bedriftslæge.

Holger Foss:

Vi er på en eller anden mystisk måde i vores afdeling blevet involveret i, at personalet på første sal har været til møde, hvor der er talt om mikrofilm.

Vort personale i afdelingen fandt, det havde været rimeligt, at de var blevet tilbudt at deltage i mødet. Det er vi principielt enige med dem i. Vi har jo blandt andet også arkiveringsproblemer, som mikrofilm kunne afhjælpe.

Vi måtte sige til vort personale, at vi ikke havde erindring om, at da spørgsmålet om modernisering på første sal blev behandlet i forretningsudvalget, at der blev talt om mikrofilm.

Men der blev talt om, hvad vi alle sammen kunne være enige om, at det var noget med et oldnordisk bogholderi, man havde. På den måde, så er vi altså blevet blandet ind i det, og jeg er da principielt enig med formanden i, at naturligvis kan forbundet ikke bare sige, at vort personale skal komme til et eller andet møde. Men vi ser gerne, de bliver inviteret til møder, som på en eller anden måde kan få indflydelse på deres arbejdsforhold.

Jeg er meget tilfreds med, at forbundsledelsen er gået et skridt videre, end hvad overenskomsten indeholder om ny teknologi, nemlig at forudsætningen for nogle ting er enighed mellem parterne.

Spørgsmålet om anerkendelse af Alice Dalgård som tillidsrepræsentant anser jeg for at være meget hypotetisk, fordi vores fagforening aldrig ville acceptere en situation, hvor vi underkendte valget af en tillidsrepræsentant.

Med hensyn til mirakeldoktoren, Lorentsen fra Carlsberg, så havde vi spørgsmålet oppe i vort repræsentantskab i fredags, med baggrund i John Petersen's skrivelse og svaret fra kammeraterne på Carlsberg.

Indholdet i disse skrivelser foranledigede mig til at sige; den mand skal jages væk, så forbundsformandens brev kommer meget tilpas for vores afdeling.

Repræsentantskabet var godt tilfreds med mine udtalelser i sagen, men man stillede sig lidt tvivlende over for, om noget sådant kunne lade sig opføre. Jeg gjorde opmærksom på, at hvis bryggeriet ikke kunne overbevises om, at manden skal fjernes, må vi gøre ham overflødig, ved at forhindre vore medlemmer i at frekventere denne kvaksalver.

Der er ingen tvivl om, at det giver et stort moralsk rygstød til vores afdeling, at der nu er kommet dette brev fra forbundet, og hvor forbundsformanden i dag har fulgt det op ved at gøre opmærksom på den samme indstilling i sagen.

Jeg er enig med Preben i, at det ikke er smart, hvis vi ikke kan lave en aktion mod bedriftslægen, som medlemmerne retter sig efter. Men det er min bestemte opfattelse, at vi i hvert fald har kræfterne til at sige: Vi vil ikke acceptere, at man bruger denne læge, det ville være en fagforeningsfjendsk handling, som vil få nogle konsekvenser. Vi ved godt, at vi vil komme i karambolage med nogle mennesker, som han på ulovlig vis har behandlet. Han giver dem piller mod både det ene og det andet, og han giver dem et skud bagi en gang imellem osv. Men jeg synes, vi skal se stort på, at vi vil få ubehageligheder med nogle medlemmer.

Det er klart, at der først skal tages en forhandling på lokalplan derude. Der er svaret formodentlig, at de ikke vil have han afskediget. Så må afdelingerne ind, og der kan svaret så blive det samme. Så er der forbundet tilbage, og så kunne svaret også der blive det samme. Men en modforholdsregel kunne, udover at sabotere ham, være at man anmeldte ham til de rette myndigheder. Det kommer vel ikke ind under kvaksalveri, men at man anmeldte ham, fordi han foretager sig ting, som er klart ulovlige.

Man kan også anmelde ham til Dansk Lægeforening, som helt klart er interesseret i, at bedriftslæger ikke foretager sig den slags ting. De er jo faktisk ikke særlig begejstret for bedriftslægeordningen af samme grund, fordi de har en opfattelse af, at det kan ødelægge deres næring på

andre måder.

Afslutningen på sagen skulle gerne være, at Lorentsen må nøjes med at undersøge sit eksem, og hvad han nu ellers går og får tilskud til fra Carlsbergfonden.

Stoffer og kemikalier:

Ja, så vil jeg også gerne ind på John Petersens brev og om kemikaliespørgsmålet i det hele taget. Barbara gør opmærksom på, at vi meget vel i en sådan aktion kunne få skyld for en lukning af Ny Tap. Jeg er meget enig med hende heri – Ok, det må vi så tage med, hvis noget sådant skulle ske.

For at forhindre bryggerierne i at bruge anledningen til at lukke afdelinger på en virksomhed, er det vigtigt, at andre afdelinger følger kravene op. Jeg har f. eks. en fornemmelse af – jeg kan ikke bevise det, men det er bare noget, man har hørt, men ikke undersøgt særlig nøje – I sin tid fik vi forhindret de københavnske bryggerier i at bruge giberalsyre ved maltning, det bruges andre steder, og det er skidt. Vi har forhindret De forenede Bryggerier i København i at bruge radioaktivitet til målinger af fyldehøjdekontrol – vi har en fornemmelse af, at det bruges andre steder. Hvis man får lov til at gøre dette andre steder, så er vores aktioner fuldstændig formålsløse, idet vi gør vore egne medlemmer i København arbejdsløse. Der bliver ingen arbejdsløse medlemmer i provinsen af, at provinsrepræsentanter tager de samme stillinger og holdninger i den slags situationer, fordi det så er et lukket land for bryggerierne i Danmark at bruge visse ting, som er skadelige for vore medlemmer.

Det er en absolut nødvendighed, at sådan nogle ting følges op. Der er forbundet jo den naturlige katalysator. Forbundet må have denne overordnede opsigt med, hvad der egentlig foregår på vores virksomheder. Det skulle da ikke undre mig, om det også er sådan, at vi i København går og laver noget lort, som andre klogere hoveder, blandt vores kammerater i provinsen, har fundet ud af, at det er noget skidt at gøre den slags ting. Og der ville vi jo være glade for, om vi kunne blive retledt her.

Hvad angår Randers-affæren, og cirkulæret fra 1982 om modydelser,

så kan det selvfølgelig meget vel tænkes, at det er et cirkulære, der kan være svært at leve op til. Så længe cirkulæret eksisterer, så må vi gøre, hvad vi kan for at leve op til det. Hvis vi føler, det er håbløst, ja, så må man jo bide i det sure æbne og træffe en anden beslutning og trække cirkulæret tilbage. Men det finder jeg dog ikke, at der på nuværende tidspunkt er nogen anledning til.

Vedrørende sagen fra Carlsberg om vore afdelinger og personlige værnemidler, kuldeltillæg og varmt tøj, så synes jeg, det er en udmærket udvej, at vi springer det pjank over inde i Bryggerforeningen og kører den direkte til en voldgiftssag.

Vedrørende La Cabana og Arbejdsrettens forsinkelse, så ved jeg ikke, om det er en af de ting, der bliver betragtet som fyld, men jeg vil benytte denne lejlighed, som jeg benytter enhver anden lejlighed, når vi taler om arbejdsret, til, at der igen er en god grund til at bekæmpe det forbandede system, idet Arbejdsretten i den henseende fungerer sådan, at hvis det er en konflikt, som skader arbejdsgiverne, så skal den løses aldeles omgående. Man bliver sparket derind, hvad enten man har lyst eller ej. Hvis det er en konflikt, som ikke er særlig aktuel, eller det er en, som kan genere os, jamen så har de masser af god tid, og så kan man få lov til at ligge og vente på disse ting, og man kan få ødelagt den udmærkede aktion, som vi egentlig skulle sætte i gang vedrørende Herning. Jeg har ikke nogen anledning til at sige, at grunden til, at den skærpede holdning, som i øvrigt viser sig i Arbejdsretten, det er, fordi vi har en kvindelig arbejdsminister. Det tror jeg ikke, at det er, men det blev før nævnt, at der var en kvindelig brygmester, så kan jeg selvfølgelig følge det op.

Vi er kommet i besiddelse af dommen over oktoberkonflikten i 1982, demonstrationen mod Schlüter-regeringen. Boden var billig, 50.000 kroner. Det regner vi ikke for noget mere i vores afdeling, selv om det er ærgerlige penge at komme af med, men det, der er forfærdeligt i den henseende, det er, at præmisserne faktisk fortæller os, at det nu er blevet forbudt for en dansk fagforeningsformand i verdens frieste land, at opfordre sine kammerater til at deltage i en protestdemonstration.

Og det er forbudt for en fagforeningsformand at skrive under på sådan en erklæring. Det er faktisk også forbudt ham at tale ved sådanne nogle lejligheder. Det er så oprørende, at man af al kraft bør protestere imod det. Jeg har selv udlagt det på den måde, at med de arbejdsforhold vore medlemmer har, vil vi aldrig kunne opfordre vore medlemmer til at deltage i noget som helst på noget som helst tidspunkt af døgnet. Om det er Grundlovsdag, eller det er juleaften, eller hvornår det er, vi har altid medlemmer på arbejde, og det vil så betyde, at det kan blive en opfordring til en overenskomststridig arbejdsnedlæggelse, uanset om man har sagt til disse mennesker, at de skal nedlægge arbejdet eller ej. Det er oprørende. Jeg har i går udtalt mig til Land og Folk om det og er enig med DKP's forretningsudvalg, der har sendt en opfordring til LO dommerne om at trække sig ud af dette foretagende.

Disse dommere, hvad enten de går imod det, for man har jo højesteretsfidusen, der afgør det – så får de altså medskyld i, at man afsiger kendelser i Arbejdsretten, der knægter dansk fagbevægelse, knægter fagbevægelsens lederes ret til at ytre sig, lederes ret til at indkalde til protestdemonstrationer imod politiske og andre overgreb.

Bent Meyer:

Hvad angår konflikten på Carlsbergs distribution, som blev behandlet i Bryggerforeningen her den 27., så er det jo helt klart, at der blev givet nogle tilsagn fra bryggeriernes ledelse om, at man ville holde distributionspersonalet skadefri, såfremt de mennesker, der havde Forum, ville levere til Forum omtalte dag, de to mennesker fik deres løn for at levere til Forum.

En kontorchef har givet tilsagn om løn, men ikke været klar over, at DfB's linie er ingen løn under konflikten, så det er en søgt forklaring, DfB giver i sagen.

Vedrørende Birkerød depot-sagen er der mere i sagen end det, forbundsformanden omtalte.

Depotindehaverforeningen henholder sig til rettigheder ifølge § 17, stk. 1 og 4 i overenskomsten – der står, hvad salgsschaufførerne er pligtige til – og sagen må godt køre på

dette spørgsmål, vi har ingen salgsschauffører.

Vi har medhjælpertillæg til ham, der fører bilen samt fejltællingspenge.

Chaufførtillæg er kommet ind i overenskomsten, fordi der på depoter rundt i landet er salgsschauffører, der har ansvar for alt på vognene – disse tjener ca. 60-70.000 mere end medhjælperne.

Medhjælperne har ikke ansvar for varelager-, emballage- eller et økonomisk ansvar – i forbindelse med mangler på vognene.

Medhjælperne har kun det ansvar, at hvis vi har solgt for 8.000 kr. ifølge vores kuponbog, ja, så skal vi have 8.000 kr. i vores tegnebog, og det skal depotmanden have. Fejltællingspengene skal dække eventuel manko.

Depotindehaverforeningen siger altså, at sagen skal køres på regler i overenskomsten om salgsschauffører. Det må de godt. Vi har ikke salgsschauffører, derfor kan sagen blive ret så væsentlig og interessant. Vi håber, vi kommer igennem med de synspunkter, jeg her har ridset op.

Forbundsformanden har til tider svært ved at forstå, at folkene på depoterne accepterer de uheldige arbejdsforhold i hverdagen.

Jeg fik en anskuelsesundervisning på hovedbestyrelseskonferencen i Odense, hvor grelt det kan være.

På – tror jeg – Carlsberg i Frederiksværk havde medlemmerne på depotet fundet frem til, at de nu ville gøre brug af overenskomsten og den overtid, der var på depotet, den ville de have udbetalt.

Tillidsmanden blev sendt videre med kravet til depotmanden, som sagde, at det var i orden, det måtte man så gøre fremover. Næste dag, da tillidsmanden kom hjem, var klokken to. Da skulle han normalt aflæse, og han skulle aflevere penge og gøre regnskab. Så siger depotmanden til ham: »Står det stadig væk ved magt, at du skal have overtid for den tid, du har arbejdet over i går? – »Ja, det gør det da. Det var vi jo enige om, det har vi jo talt om på depotet.«

– »Jamen, så kan du bare sætte vognen nu, og så gå ud af døren. Så er der to timer mindre i dag, der så bliver modregnet.«

Der var altså andre på depotet af vore medlemmer, som havde været

enige i det samme, men som var løbet fra aftalen. Det kan jeg godt forstå. Jeg kan blive meget hidsig på dem, der gør det. Men på den anden side, så er det deres arbejde, det drejer sig om, og de vil blive jagtet af den depotmand, så det er en ren gru. Så indordner man sig altså under sådanne uhyrligheder. Det er selvfølgelig noget skidt, men i en periode som vi er inde i nu, med 300.000 arbejdsløse, så ved vi jo alle sammen godt, hvordan det hele hænger sammen. Forbundet må i stor udstrækning prøve at komme i kontakt med de depoter, det går elendigt.

Til konflikten mod La Cabana kunne jeg godt tænke mig, at vi udkastede tanker om, at vi sagde: én dag om måneden, da står bryggeriarbejderforbundetovre i Herning, uanset om det er mandag, tirsdag, onsdag, torsdag eller fredag. Og hvis alle andre forbund gjorde noget lignende, så ville der altså stå en magtfuld demonstration i Herning hver aften. Jeg tror, det er noget sådant, der skal til, hvis vi vil gøre os nogle forhåbninger om at komme igennem med et fornuftigt resultat, som er så vigtigt for den samlede fagbevægelse.

Bent Embo:

Bedriftslægen på Spritfabrikkerne i København har også været praktiserende læge.

Barbara Kryger:

Angående bedriftslægen på Carlsberg. Jeg tror ikke, det er holdbart, at det er den enkelte, der kører en aktion over for doktor Lorentsen ved at boykotte ham. Det vil tage meget lang tid, før det har en effekt. Jeg tror, sagen skal køres et andet sted, og det er efter min mening først og fremmest i tillidsmandsgruppen på Carlsberg, som bør forlange et ekstraordinært samarbejdsudvalgsmøde, hvor man lufter sin mistillid til doktor Lorentsen og også konsekvensen af hans indstilling der skal være, at han må fratræde. Hvis det ikke kan lykkes i samarbejdsudvalget, så må afdelingerne, eventuelt forbundet, kunne gå ind.

Poul Erik Guldborg:

Bedriftslæger på Spritfabrikkerne er også praktiserende. Det er de godt nok, men det foregår på den måde, at når bedriftslægen er ude på virksomheden, så undersøger han folk. Hvis der er noget i vejen med folk, så

henviser han dem til deres egen læge. Han må ikke en gang sætte et plaster på en mand.

Preben Mortensen:

Bedriftslæger:

Vi skal lige slå fast, at en praktiserende læge godt må være bedriftslæge, men han må ikke, når han arbejder som bedriftslæge, optræde som praktiserende læge og behandle sygdomme, tilskadekomster m.m. Som bedriftslæge skal han konstatere eksempler – du har skåret fingeren – herefter skal han sende personen til behandling enten på hospitalet eller til ens egen praktiserende læge.

Læge- og sygeplejerskestanden har problemer med deres folk, som arbejder i bedriftssundhedstjenesterne, fordi Dansk Arbejdsgiverforening har sagt til deres medlemmer, at de ikke må lave overenskomster for dem, der er ansat i bedriftssundhedstjenester.

Som organisation må vi sige, at det er forkasteligt, at arbejdsgiverne nægter at lave overenskomsten for de organiserede folk, der er ansat i bedriftssundhedstjenesterne.

Jeg er enig i, at den konkrete sag, bedriftslægen på Carlsberg, bør tages op i tillidsrepræsentantgruppen på Carlsberg, fordi sikkerhedsudvalget er kommet lidt uheldigt af sted. De har nemlig gjort opmærksom på, at samarbejdet er for dårligt, og at det ikke kunne etableres og blive godt, før det var sket med bedriftslægens kompetence. Hermed tilkendegiver de, at såfremt man trækker sagen, og det går i orden, så kan der etableres et samarbejde med bedriftslægen igen.

Der skulle nok med det samme have været sagt, at bedriftslæger, der går ud over deres kompetence, vil vi ikke have som bedriftslæge. Dette skulle være sket i tillidsrepræsentantgruppen. Det er klart, det er her, man tager fat på sagen, derefter i samarbejdsudvalget. Kommer tillidsrepræsentanten ikke igennem med noget, må vi tage sagen. Men jeg mener, det skal ske sideløbende med, at man beder folk om ikke at bruge bedriftssundhedstjenesten, så længe Lorentsen er der. For kun en indsats på disse tre fronter vil kunne gøre, at man får jaget ham væk.

Vedrørende dommen, som Holger omtalte, ved jeg godt, at man er kommet i besiddelse af den i Køben-

havn. Hvad jeg ikke forstår, er, at forbundet endnu ikke har modtaget noget fra Arbejdsretten om den dom. Dermed har vi heller ikke set præmisserne og kan ikke så godt se, hvad der er i den. Men det er klart – det er der ingen tvivl om, at den er idømt på baggrund af en opfordring om at deltage i demonstrationer, der så har gjort, at folk har forladt deres arbejde. Det mener man så, at organisationerne skal bære skylden for i visse tilfælde og ikke i andre.

Jeg mener, jeg tydeligere kan huske et tilfælde, hvor man i forbindelse med politiske demonstrationer, altså hvor man har gået i demonstration og nedlagt arbejdet, at der også i tidligere tilfælde er idømt bodansvar. Jeg tror ikke, det er ny praksis, der her bliver anført, men kun at Dansk Arbejdsgiverforening på nogle tidspunkter har haft svært ved at kunne dokumentere, at det er fagforeningen, der har stået for indkaldelsen til demonstrationen.

Men det er rigtigt, at hvis man en lørdag eftermiddag, det kan være Grundlovsdag, for så ved vi, at alle har fri, går i demonstration i Fælledparken, og fagforeningen opfordrer til, at man går i den demonstration – og et af de mennesker, som har weekendarbejde – f. eks. i malteriet – at han på den baggrund af den opfordring ikke møder om lørdagen og går i demonstration, ja, så ville man altså også i det tilfælde kunne sige, at det var fagforeningen, der opfordrede, derfor vil man kunne gøre bodansvar gældende. Det tror jeg ikke, at nogen kan være i tvivl om, at det arbejdsrettslige system er således indrettet, at det til enhver tid vil forhindre, at arbejdet ikke bliver udført af vore medlemmer.

Det er klart, der er i den senere år sket en væsentlig skærpelse i at kunne hænge organisationerne ud. Det ligger der noget naturligt i. Hvis man fortsætter denne her linie, er det klart, at både organisationer og medlemmer ikke vil have behørig respekt for det arbejdsrettslige system. Det kan gøres på 2 måder; enten at man kan liberalisere, eller man kan gøre det mere demokratisk, og i henhold til Grundloven kan demonstrere eller foretage nogle andre ting. Eller man kan sige, at vi er nødt til at sikre os, at folk efterkommer det, som Arbejdsretten står for og dermed skærpe den. Der har man altså valgt linien, at man

skærper Arbejdsrettens betingelser for at kunne fungere, og dermed at man for dansk Arbejdsgiverforening, som jo nødvendigvis går meget ind for fredspligten, forfølger organisationerne mere.

Det er klart, at dansk Arbejdsgiverforening tror, det har en præventiv virkning. Det vil det have, så længe LO accepterer betingelserne for det arbejdsretslige systems funktion.

Det er 10 år siden, der var en revision af arbejdsretsloven, der gjorde, at man i visse tilfælde kunne nedlægge arbejdet mere, end man plejede – helt op til 48 timer. Men selve princippet er ikke ændret. Det er klart, at det kan kritiseres, når vi kalder os et frit land med forsamlings- og ytringsfrihed og demonstrationsfrihed, at man så af en anden retsinstans kan få bøde for at deltage i sådan nogle ting. Det er også klart, at det betyder, at man har strukket fagforeningernes muligheder for at kunne arbejde i medlemmernes interesse, ved at sige at fagforeningernes politiske holdning ikke må komme til udtryk ved, at de kan anbefale medlemmerne at deltage i en politisk demonstration som den på Christiansborg.

Vi har ikke her i forbundet været inde i en diskussion om principperne i forbindelse med politiske demonstrationer eller forhold til Arbejdsretten ret meget andet, end vi fra sag til sag har taget stilling.

Vi har i forbundet haft et udvalgsarbejde, der skulle lægge op til og føre en grundig debat, om det arbejdsretslige system for at have en holdning til det. Spørgsmålet skulle så have været behandlet på en kongres, hvad vi i udvalget aldrig nåede frem til. Men det er givet, at mange af os netop i forbindelse med sidste kongres erindrere diskussionen om principperne for, hvordan vi kørte sagerne i det arbejdsretslige system.

Vi bør nok vende tilbage endnu en gang og sige, at den forpligtelse, vi havde til, at man på en kongres skulle lægge nogle mere klare linier for forholdet til det arbejdsretslige system, den skulle man tage op på ny.

La Cabana

Der er ingen tvivl om, at hvis det viser sig, at disse restauratører kan overleve – hvis det viser sig, at det ikke har nogen betydning for dem,

hverken økonomisk eller i forbindelse med at køre videre efter konflikten – ja, så er det klart, at de organisationer, der her er tale om, ikke vil kunne fortsætte aktionen for at få organiseret og få overenskomster andre steder. Så et resultat mindre end det, de har stillet krav om, det vil være et nederlag. Men sådan som jeg opfatter det og LO's passive stillingtagen til La Cabana, gør at de åbenbart er indstillet på, at man kan acceptere et resultat, der er ringere end det, de tre forbund har stillet krav om. Hvis LO fastholder den linie, så tvivler jeg på, at de tre forbund har kræfter og styrke nok til at kunne køre konflikten igennem endnu i mange måneder.

Jeg er enig i, at forbundet godt kan markere sig i kampen, men jeg tror, at hvis man besluttede, at der skulle være en markering, så skulle man nok gøre det oftere end én gang pr. måned.

Personalet i huset

Vi har ikke tidligere haft nogen problemer, og det er heller ikke min opfattelse, at vi sådan uden videre får det. Det, der er problemet er, at man automatisk siger, at den, der er formand for klubben samtidig er tillidsrepræsentant i alle tre områder. Hvis der opstår en situation med en tillidsrepræsentant – hvis man forestiller sig f. eks., at det er kvindelig afdeling, og man vælger en til at være tillidsrepræsentant her i huset, hvor man mener, at tillidsrepræsentanten ikke handler ansvarligt, og det kan få nogle konsekvenser – så skal man gøre sig klart, at kvindelig afdeling, der i dette tilfælde er arbejdsgiveren, dermed hæfter økonomisk for det, der sker med tillidsrepræsentanten. Ligeledes vil det betyde, at tillidsrepræsentanten f. eks. i forbundet – hvis der er problemer i mandlig afdeling – kan gå derned og uden selv at skulle hæfte for de beslutninger, hun forhandler sig frem til, kan hun på personalets vegne sige, at hun synes, man skal stå fast på de her ting, mens det ikke har konsekvenser for hendes egen arbejdsindsats. Det er måske det, jeg fandt var uheldigt. Jeg synes, det var i orden, at hun var formand for klubben, men jeg så egentlig gerne, at hvert område havde sin egen tillidsrepræsentant, sådan at det var den repræsentant, som var ansat, og som havde et ansvar over for den lokale arbejdsgiver, der var dem, der

forhandlede.

Såfremt de ikke kunne få et resultat, gik man videre til klubben, og det var der, man så havde klubformanden. For vi kender ikke andre steder, at man kan have en tillidsrepræsentant, der ikke er ansat i arbejdsgiverens tjeneste, men et andet sted. Normalt ville man jo aldrig godkende sådan en tillidsrepræsentant, hvad jeg dog ikke mener skulle være det store problem her. Men vi kan altså komme i situationer, som f. eks. her, hvor man fra klubbens side siger – Jamen, så er det alle, der skal deltage i mødet.

Der må vi sige, at vi må have en behørig respekt for, at vi ikke kan sige, at personalet skal deltage i de møder, forbundet arrangerer eller omvendt, hvis afdelingen arrangerer møder. Det har man ret til lokalt at vurdere, men jeg er fortsat af den opfattelse, at klubbestyrelsen, hvori der sidder repræsentanter fra alle afdelinger i A-Kassen og forbundet, stadig væk har den kompetence, som vi må acceptere og respektere, ligesom i fagforeningen, de kan underkende aftalen, uanset hvor i huset den indgås.

Vedrørende depoter – med Birkerød-sagen, så har vi tidligere talt om, at man ikke i København har salgsschauffører, der har man medhjælpere. Men hvor intet andet er foreskrevet, der er det klart, at det er overenskomstens bestemmelser, der gælder. Der er jeg bange for, at de siger – omkring provisionsordningen og omkring, hvordan man hæfter økonomisk – hvis der ikke står noget om det i særaftalerne, så vil de sige, at det er overenskomsten, der gælder. Der er jeg bange for, at uanset om vi kun bruger medhjælperbegrebet, at de så vil kunne få den drejet derhen, at det i denne situation er begrebet salgsschauffør, der dækker spørgsmålet under § 17, stk. 1 og 4. Det kan selvfølgelig blive interessant nok i den situation, men alligevel mener jeg, at det rent principielle er, at vi må fastholde, at depotmanden har modtaget kvittering for varen. Den har han godkendt. Vi kan ikke acceptere, at han kommer 3 uger efter og siger, at han ikke vil have den. Det kunne jo være det samme, hvis man kom hjem og havde modtaget en check, som han afleverede, og depotmanden så kommer 3 uger senere og siger, at der ikke er dækning for checken, og

at han ikke skal hæfte for den. Sådan kan forholdene ikke være. Manden har afregnet dagen efter, at det er godkendt af depotmanden, og det er det, sagen må køre på.

Vedrørende det du omtalte i f. eks. Frederiksværk. Det er jo svært for forbundet, for hvis ikke afdelingen melder tilbage, at sådan er forholdene, så kan vi ikke gøre noget ved det. Det er rigtigt, at vi f. eks. gennem Kielberg nogle steder kunne lave noget opsøgende arbejde. Men Kielberg kan jo ikke bare gå ud på depotet og sige – goddavn, hvordan går det her.

Min fornemmelse er, at de steder, hvor afdelingens formand selv arbejder på depotet, er det ofte ham selv, der må være med til at indgå nogle aftaler. Nogle gange også ved at overenskomsten bliver brudt, og at det er derfor, vi ikke får sagerne ind, som vi skal. Men jeg tror på, at hvis også vore kommende distributionskonferencer og depotkonferencer endnu stærkere udtrykker, hvad det er, vi vil på de områder – og har man tillid til, at afdelingen og forbundet gør noget ved det, så vil jeg tro, at flere depotarbejdere fremover tør anmelde overtrædelse af overenskomster og ikke bare være bange for, at det betyder afskedigelse.

Der kan ikke være nogen tvivl om, at det første sted, vi konstaterer, at et medlem indbringer en sag, hvor depotindehaveren overtræder overenskomsten og på den baggrund fyrrer et medlem, så mener jeg, vi bør køre den i forbundet som en prøve-sag.

Folkene, der er beskæftiget ved depotet, trækker vi ud og sikrer os en gang for alle, at depotindehaveren skal vide, at når vore medlemmer fastholder deres overenskomstmæssige ret, kan det ikke betyde, at de kan afskediges. Det vil vi i forbundet og afdelingerne ikke finde os i.

Anker Skjødt:

Forslaget om at stå én dag foran La Cabana i Herning: Det er da rigtigt – og jeg er meget enig i den vurdering, at hvis vi kunne få 30 forbund til at tage én dag hver om måneden, så kunne vi komme langt igennem. Det der er det skrækelige i situationen i Herning i øjeblikket er, at der er ganske almindelige, generelle opløsningstendenser i blokaden. Det er jo ikke videre spændende, når der nu

indvendig fra eller inde i selve blokadedelen begynder at gå opløsning i det på grund af, at de er ved at tabe modet. Men vi skal have møder i morgen i NNS, og der kommer vi også til at diskutere det. Der deltager bl. a. nogle af Samvirkets repræsentanter, så der får vi nok meget mere at vide. Jeg går ind for tanken.

Holger Foss:

Det er ikke min opfattelse – det kan godt være forkert, at der tidligere er afsagt en dom i Arbejdsretten vedrørende politiske demonstrationer. Jeg mener, at denne dom stammer fra en aftale, der i 70'erne blev indgået mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening, og som var i forbindelse med en politisk strejke på Svendborg værft, hvor de to hovedorganisationer imellem, i princippet blev enige om, at det også var overenskomststridigt, men at man ved den lejlighed blev enige om, at nu skulle de altså ikke knaldes. Der var jo ret megen oprørsstemning rundt omkring, og dengang var arbejdsgiverne jo ikke lige så stærke, som de er nu. Det vil jeg ikke hænges op på, men det er min opfattelse, at det er en temmelig gammel affære. Jeg glemte i øvrigt at gøre opmærksom på før, at med i præmisserne er der også noget andet interessant. Det er, at man nu har fået fastslået, hvornår det er en systematisk konflikt – det er det, hvis man konflikter to gange på samme sag.

Det er en klar skærpelse. Og så glemte jeg også at gøre opmærksom på, at vi i vores afdelings forretningsudvalg er enige om, at vi fortsætter, som vi har gjort hidtil, d.v.s. at hvis vi føler, vi vil opfordre folk til at gå i demonstration, så kan ingen forhindre os i det.

Med hensyn til personale og tillidsrepræsentanter synes jeg, det er lidt indviklet. Jeg tror, at selv om betragtningerne teoretisk kan være rigtige, så er de vist ikke så gode og lette at gennemføre. Hidtil har vi jo ikke haft nogen problemer, fordi der har været en tillidsrepræsentant, der har repræsenteret alle. Man kunne jo komme i en situation, hvor der kun var 1 stk. personale i afdelingen.

Hvornår en afdelings personale skal være med til møder er ikke sværere end, at forbundets A-Kasse og de to afdelingers ledelse kan tale sammen om mødernes indhold og sige: er det

betimeligt enten på baggrund af et ønske eller på baggrund af eget initiativ, at alle deltager.

Bent Meyer:

Det er helt rigtigt, at der er opløsningstendenser, hvad angår demonstrationen foran La Cabana. Jeg mener, det er netop derfor, at vi nu må prøve på at puste nyt liv ind i demonstrationen, således at alle ved, at det er én dag om måneden, vi har forpligtet os til at stå foran La Cabana med så og så mange mennesker, og så håbe på, at 30 andre forbund følger sagen op, så tror jeg, det ender med et resultat.

Preben Mortensen siger noget om – i sagen fra Birkerød – at hvor intet andet er skrevet, der er det den aftale, der gælder. Nu har vi jo sær aftaler, specielt i København, hvor der ikke med et eneste ord er nævnt noget, der hedder salgsschauffører. Der står, hvor meget provionen er, og det står stadig væk under betegnelsen medhjælper. Det kan godt være, at jeg tager fejl, men jeg mener, at vi må kunne det og sige, at vi ikke har slagschaufførbegrebet, og salgsschauffører, det er altså de mennesker, vi har på vore depoter, der ikke er ligestillet med medhjælperne.

Det kan selvfølgelig være rigtigt, som Preben siger, at det ville være bedst, hvis vi fik en konkret sag at arbejde med, hvis en af afdelingerne indberetter sagen. Det er en svær situation, for vi ved jo, at vi har formænd i afdelinger, der selv er på depotet, og som komplicerer sagen.

Vi har mange gange med held i afdelingen brugt koner, som har ringet ind og sagt – kan det virkelig være rigtigt, at min mand skal være ude på depotet til klokken 7-8 om aftenen. Og er det virkelig rigtigt, at han ikke skal have betaling for dette. Han tør ikke selv sige det. Der har vi med held tilskrevet de enkelte depoter og meddelt, at vi har erfaret, at løn- og arbejdsforhold ikke stemmer overens med de aftalte ting, og at vi gerne vil have et møde, og derved har vi fået bragt mange ting på bane.

Jeg er sikker på, at 90% af vore medlemmer, som på et eller andet tidspunkt kommer ud for, at de har overarbejde i en uge, at de ikke kræver det. Jeg er sikker på, at 90% af vore medlemmer, som begynder at

arbejde før klokken 6 om morgenen, ikke gør krav gældende om at få nattillæg. Sådan kunne man blive ved. Derfor mener jeg, at forbundets rejsesekretær skal gå ud i kredsene og samle alle de depoter, man kan få fat i, i kredsen inden aften og indprente dem, at forbundet er bag dem.

Preben Mortensen:

Holger omtaler igen dommen. Vi har desværre stadig væk ikke fået præmisserne, så vi kan se, hvad den går på. Det bliver også omtalt, at det nu er konstateret, at det er systematisk, når der foregår aktioner to gange i samme sag, som kunne dømmes at være overenskomststridig. Jeg tør ikke sige, hvad årsagen er. Jeg ved heller ikke, hvordan I har båret jer ad med at få fat i den. Jeg synes nok, det er betænkeligt, når I allerede har fået den i sidste uge, og vi i dag onsdag stadig væk ikke har modtaget den. Jeg synes, det er betænkeligt for forbundet, at vi andre steder kan læse, at der er afsagt en dom. Det er forbundet, der repræsenterer afdelingerne i disse sager.

Med hensyn til forslaget om La Cabana forstod jeg, at hvis andre følger det samme initiativ som os, så skulle der faktisk kunne stå nogle derovre hver aften. Det var selvfølgelig et godt initiativ, så det vil jeg selvfølgelig også gerne støtte – ligesom Anker – hvis det får den virkning, som vi ønsker, så vil det betyde langt større opbakning forskellige steder fra. Når jeg sagde, at jeg synes, det skulle være oftere, så var det, fordi jeg tvivlede på, at der var mange andre forbund, der ville følge sagen op.

Vedrørende personalet var det ikke, fordi jeg forventede, at der havde været problemer. Jeg sagde bare, at det kunne give problemer, såfremt afdelingerne også var uenige om nogle ting, for så ville det være en svær situation for tillidsrepræsentanterne ud fra flere forskellige opfattelser at skulle repræsentere dem over for sin bestyrelse eller over for medlemmerne. Derfor kunne det måske være smart, at hver afdeling i hvert fald havde sin egen repræsentant, og at det var formanden for klubben, der på baggrund af de indstillinger og de forhold, der var, kunne trække en linie i dette. Men vi må så tage det op, hvis vi støder på et problem, der kan bevirke, at der er modsætninger, der kan være uheldige for personalet. Men jeg vil

stadig væk sige, at det må altså være sådan, at den enkelte afdeling har muligheder for at træffe nogle aftaler eller igangsætte nogle ting med det personale man har, uden at det straks behøver at betyde, at man er forpligtet til at holde møder med personalet i hele huset – det må blot være sådan, at forbundet eller en afdeling ikke kan betinge sig eller sige til personalet, at vi har et problem, og at personalet så kan stille det krav, at alle skal deltage i et sådant møde. Det kan gøre det for stift. Men jeg havde bestemt ikke noget imod, at alle havde været med i det sidste møde, vi havde, men måtte blot meddele, at vi ingen ret har til at meddele afdelingens damer, at de skal deltage i møder af 3 timers varighed nede i kælderen om formiddagen.

Spørgsmålet, som blev rejst af Bent til sidst, vedrørende depoternes forhold: Jeg sagde, at hvis der opstod et eksempel, der viste, at fordi et medlem havde indberettet en sag, hvor depotmanden brød overenskomsten, og konsekvensen blev, at depotmanden fyrede det medlem, så burde det være en prøvesag, der blev kørt helt igennem, uanset hvilke midler vi ville bruge, for at forhindre, at fyringen blev gennemført. Så havde vi sat os i behørig respekt, der gjorde, at andre depotmænd ikke turde foretage sådanne ting.

Vi ved jo, at det foregår. Med hensyn til det opsøgende er det jo klart, at det ligger i rejsesekretærens arbejde, og de forslag og opfordringer, som Bent kom med, synes jeg, at Erik Kielberg skal svare på.

Erik Kielberg:

Nu nævnte Bent, at vi skulle kontakte de forskellige depoter og opfordre medlemmerne til at rejse denne sag og således gøre dem opmærksom på, at forbundet vil bakke dem op.

Jeg kan lige sige til dig Bent, at når jeg er derude og taler med depoterne og har medlemmerne med, så siger vi til dem gang på gang – kom med det, vi skal nok bakke jer op. Deres sidste bemærkning er: Hvis vi skal stå bag ved det – så glem det. Vi har haft det med Thisted, hvor der har været meldt arbejdsfordeling. Der har været mange problemer, og depotarbejderne – jeg havde oven i købet Viktor med deroppe på det tidspunkt – gjorde os opmærksom på

problemerne. Da vi sagde, det er i orden, det tager vi med hjem og tager det op. Så sagde de igen, at det skulle vi ikke, for de ville ikke stå bagved, for så var de afskediget i morgen. Hvordan vi så skal få vore medlemmer på depoterne til at indse, at de skal og må indberette til afdelingerne, så vi kan tage det op, det ved jeg ikke på nuværende tidspunkt. Også afdelingerne får at vide gang på gang fra depotarbejderne, at de har problemer, men lige så snart afdelingerne siger, at det skriver de ind til forbundet om, så siger man til afdelingerne, at det skal de ikke, for man vil ikke bakke op om det. De er meget svære at råbe op. Vi har også tilfældet med Frederiksværk – det har jeg nu ikke hørt – men det, der undrer mig er, at man så samtidig med kan skrive ind om arbejdsfordeling og sige, at det er en nødvendighed, at man får arbejdsfordeling, for at man kan blive på depotet. Det er også en nødvendighed for formanden, at der bliver etableret en arbejdsfordeling, når man så samtidigt, over for andre giver udtryk for, at man ikke får overtidsbetaling. Jeg kan ikke rigtig finde en sammenhæng på nuværende tidspunkt.

Preben Mortensen:

Jeg må – på baggrund af det Kielberg siger – sige, at hvis vore medlemmer ikke tør køre sagen af frygt for, at de bliver afskediget, så er det ikke kun et udtryk for, at medlemmerne er svage, men også et udtryk for, at forbundet er svagt. Hvis vi ikke er kommet længere, end at medlemmerne ikke har tillid nok til, at forbundet kan køre den sag, så må vi sige til medlemmerne: Hvis I kører sagen her, og I er bange for at blive afskediget, så stiller forbundet alt, hvad man overhovedet ejer og har ind på sådan en sag, for ellers er det altså ligegyldigt med et forbund. Vi har lavet overenskomster, som skal være til gode for medlemmerne. Hvis de ikke kan bruge dem af frygt for at blive afskediget, så er vi langt ude. På baggrund af den depotkonference, vi har her i marts måned, har vi taget den beslutning, at vi ikke som tidligere lægger ud i kredsene til fordeling af pladser, men at alle afdelingerne bliver repræsenteret med mindst et medlem, hvilket vil sige, at alle afdelinger og depoter bliver repræsenteret samt – hvis der udover er en produktionsvirksomhed i afdelingen – en repræsentant yder-

ligere for distributionen.

I København har vi taget to depotarbejdere og to distributionsfolk plus forbundets ledelse. Her bør man tage disse ting op, og det bør slås fast, at hvis vi på depotområdet ikke er kommet længere, end at man ikke tør bruge overenskomsten, så må vi diskutere os frem til hvilken strategi, vi skal lægge. Det *kan* ikke være rigtigt. Vi var på grænsen til sidste gang at komme ud i en situation, vi ikke kunne overskue, fordi depotarbejderne her klart markerede, at de var utilfredse med overenskomsten. Den utilfredshed må altså manifesteres og administreres på en sådan måde, at den bliver vendt til, at man er tilfreds. Og det man er tilfreds med er ikke bare kroner og ører, men at man også er tilfreds med, at forbundet i hvert fald gør nogle ting for depotarbejderne. Det har skinnet meget klart igennem, at de føler sig meget forsømt, og forsømmelsen kan jo så også ligge i, at hvis de siger til os, at de er bange for at blive afskediget, og vi ikke kan give dem bedre tilsagn, så tror jeg også, at de føler sig forsømt. Vi må, når vi møder sådanne situationer, sige til dem, at det kan vi ikke leve med. Så må vi have afdelingen ind og meddele afdelingen, hvad forbundet vil gøre for at støtte i sagen.

Der sker nogle ændringer både om transportforhold og med indførelse af ny teknologi på depoterne, og hvis de ikke har tillid til os nu, ja, så får de det aldrig. Det må vi altså have sat på plads.

Bent Meyer:

Jeg er glad for forbundsformandens klare tilkendegivelse omkring dette problem, idet jeg meget stærkt forventer, at der i fremtiden vil ske nogle ting, som vi ikke kan styre, hvis vi ikke får sat bremserne i.

Jeg talte med Kielberg om Frederiksværk-problemet forleden dag, hvor vi rendte sammen over en bager, og det er da rigtigt, at det er nogle svære forhold. Men jeg sidder også og får en tanke, når der nu bliver sagt fra Kielberg's side, at når medlemmerne skal give udtryk for, at de vil bakke op, og så siger – drop sagen. Der mener jeg, at det vil være en god ting, hvis man f. eks. tog sådan en sag ud som Frederiksværk, fik fat i samtlige medlemmer, fik dem trukket ind og fik forklaret dem sagens alvor og sagde til dem: Nu

kommer I altså til at tage derop og muligvis nedlægge arbejdet i 8 uger – forbundet skal nok holde jer skadesløse – for nu må vi altså statuere et eksempel, der siger, at den depotmand ikke kan fyre og afskedige, fordi vore medlemmer fastholder en overenskomst. Så har vi da trods alt også tillidsmandsreglen, som siger noget om, at man ikke kan fyre dem, medmindre der er nogle andre ting. Den må vi jo også bruge. Men i det hele taget synes jeg, at vi skal prøve at plukke nogle eksempler ud, og jeg synes, det er nogle gode områder at få fat i, for vi kan holde dem skadesløse i lang tid. Vi skal prøve på at køre på den måde og få os sat i respekt.

Holger Foss:

Jeg synes også, det var en meget klar tilkendegivelse fra forbundsformanden, og jeg mener ikke, at man kan gå ud og tage en samtale med medlemmerne, hvor de bringer ting på bane – f. eks. om overtrædelse af overenskomsten – og så når man går, siger de, at det skal vi ikke gøre noget ved, og så retter man sig efter det. Den er gal. Vore medlemmer er også forpligtet til at overholde overenskomsten. Det er ikke at overholde overenskomsten at møde før kl. 6 om morgenen og ikke tage tillæg for det. Det er også overenskomststridigt fra vore medlemmers side at arbejde over uden at få overarbejdspenge for det o.s.v. Vi har i vor afdeling – idemt folk bøder for at overtræde overenskomsten ved at arbejde billigere for arbejdsgiveren, end overenskomsten giver dem ret og pligt til.

Et forbund har da i øvrigt ret til at gøre en iagttagelse uden at have talt med medlemmerne. Selvfølgelig taler man med medlemmerne, men når medlemmerne er bange for deres arbejdsgiver, som de kan være med god grund, så kan forbundet dog vel gøre det, at de tilskriver enten arbejdsgiveren igennem afdelingen, eller man kan gøre det til Depotindehaverforeningen, at vi er blevet opmærksom på – ved selvsyn eller ved iagttagelser eller på anden måde – at der sker de og de overtrædelser af overenskomsten. Vi vil ikke finde os i det, og det skal vi altså have ordnet. Der er mange muligheder at bruge, selv om vore medlemmer er bange, og jeg er meget enig i de betragtninger om,

at hvis medlemmerne er bange, så er det et tegn på, at det er os, der er noget galt med.

Poul Erik Guldborg:

Det var egentlig vedrørende depoter, som jeg havde tænkt mig at tage under forskellige sager, men nu er vi jo kommet så meget ind i depoterne, så det kan lige så godt komme med her.

Vi har som sagt haft denne undersøgelse i Nordjyllands kredsen, og der har vi ud af 131 spørgeskemaer på nuværende tidspunkt fået 98 tilbage. Dem har vi hurtigt gennemgået, og hvis man tager et punkt som overarbejde, så viser det sig, at omkring 92% af samtlige medlemmer får ikke overtidsbetaling. Det er noget, som Depotindehaverforeningen selv har været med til at skrive under på – at ved arbejde ud over 40 timer, skal der betales overtid, og derfor synes jeg, det var på sin plads, at man skrev til Depotindehaverforeningen og gjorde dem klart, at når man skrev under på en overenskomst, er det for at den skal overholdes af begge parter og henstiller, at de gør deres medlemmer opmærksom på, at der altså er kommet til at stå overtidsbetaling i overenskomsten 1981. Det er noget, man ikke retter sig efter. Hvis vi piller Carlsberg depotet i Aalborg fra, så betaler resten af depoterne – minus 2 i Grenå – ikke overtidsbetaling i Nordjyllands området. Det eksempel, Bent Meyer nævnte fra Frederiksværk, det kan vi også nikke genkendende til – det er fra Hjørring. Der står, at de afspadserer overarbejde de uger, hvor de ikke har 40 timer.

Preben Mortensen:

Problemet med overarbejde er jo, at de fleste depotindehavere siger, at de ikke kan tage sig af, at mennesker er i byen mere end 40 timer, for de arbejder ikke i 40 timer, hvis de sidder på et værtshus et eller andet sted i to timer. Der må vi gøre vore medlemmer klart, at de skal vende tilbage og meddele, hvor lang tids overarbejde de har, og jeg synes ikke, vi skal skrive til Depotindehaverforeningen, før det er os, der lægger dokumentation frem for, at depotindehaverne ikke overholder overenskomsten. Nu har man jo noget materiale i Nordjylland, og det synes jeg, man skal lave færdigt og sende ind og sige, at nu ligger der nogle

klare eksempler på, at man ikke overholder overenskomsten.

Beretningen blev enstemmigt vedtaget!

3. Regnskab

Preben Mortensen:

I henhold til vore nye vedtagelser, hvor vi aflægger kvartalsregnskab, skal vi kun godkende regnskabet for december, der blev forelagt i januar.

Erik Nielsen:

Der blev på sidste ordinære forretningsudvalgsmøde forelagt en opstilling over regninger for december 1983, og de var på i alt 1.017.271,58 kr. Der blev rejst nogle spørgsmål vedrørende løn for tillidsmænd på et beløb på 202.739,05 kr., og på daværende tidspunkt kunne jeg ikke svare på det, men har undersøgt sagen. Der er udbetalt i løn kr. 143.234,00. Det dækker 7 tillidsmænd. Vi skal regne med, at Viktor Søndergård var på lønninglisten. Derfor kommer de 143.234,00 kr. Ud over dette er der udbetalt feriepenge til Viktor Søndergård og til Steen Nielsen på et beløb af 59.505,05 kr. Derfor er beløbet oppe på de 202.739,05 kr.

For konsulenternes vedkommende var der en udbetaling på kr. 70.678,00. Der udgør lønnen kr. 40.924,00 + feriepenge til Erland Petersen på kr. 29.754,00. Med hensyn til rengøring er den samlede udgift på godt 65.000 kr., og her er den nøjagtige lønudbetaling kr. 42.155,00, og deraf er der 23.215,00 i feriepenge. Det er altså grunden til de store beløb, som der blev forespurgt om.

Regnskabet for december 1983 blev godkendt!

4. Forskellige sager

Preben Mortensen:

Der er udsendt cirkulære nr. 4 vedrørende forbundskursus, som afholdes i tiden 8.-13. april og 6.-11. maj. Det er sendt til afdelingerne, hvor man kan tilmelde sig inden 15. marts.

Vi har netop modtaget cirkulære nr. 5, som bliver sendt i morgen til med-

lemmerne. Det er vedrørende urafstemningen om, hvorvidt Københavns kvindelige afdeling fremover skal have 18 eller 19 delegerede på forbundets kongresser. Der er det således, at for 19 delegerede stemte 2.489 og for 18 delegerede stemte 2.284, og det vil sige, at det er vedtaget ved urafstemningen, at kvindelig afdeling i København fremover skal have 19 delegerede ved forbundets kongresser. Der var 208 blanke og ugyldige, i alt 4.981 havde stemt. Stemmeprocenten var 64, og for de 19 delegerede var der altså 49,74 og for de 18 45,95, og i blanke og ugyldige var der 4,29%.

Vedrørende hovedbestyrelseskonferencen lavede vi nogle udtalelser, der blev godkendt og sendt. To af dem blev sendt derovre fra. De sidste er først sendt nu til Landsorganisationen vedrørende udtalelsen om den kortere arbejdstid.

I den ene af udtalelserne – som blev besluttet på hovedbestyrelseskonferencen – holder vi ekstraordinært hovedbestyrelsesmøde den 7. april i Herning med efterfølgende demonstration foran La Cabana. Vi har opfordret vore afdelinger til at deltage i demonstrationen.

Vi har sendt ud og gjort opmærksom på, at vi gerne ser, at afdelingerne koordinerer spørgsmålet om bustransport, og at vi betaler. Vi har også samtidig opfordret til – og håber – at der kommer så mange som muligt den aften. Men det er klart, at det er en gene, at det er en tirsdag aften, og folk skal på arbejde dagen efter, og man kommer langvejs fra. Det kan give nogle problemer, og det gjorde det også i København, hvor man rejste forespørgsel om, at de, der deltog, først kom hjem onsdag morgen, og om de var i stand til at gå på arbejde.

Forretningsudvalget har tidligere taget den beslutning, at vi betaler arbejdstab til dem, der er på daghold, da det vil være for omkostningskrævende at skulle dække aftenholdet ind, fordi de så skulle have for fulde 8 timer. Men når vi lægger det således, at der også er en arbejdsdag dagen efter, er vi i den situation, at uanset hvem der skulle med, så skulle vi mindst dække 8 timer, samt hvis det var dagholdsfolk, så havde de et arbejdstab på nogle timer dagen før, og de ville så have en fuld arbejdsdag dagen efter. Man rettede forespørgsel til forbun-

det, hvor hovedkassereren så fandt, at det måtte være rigtigt, at vi også dækkede for arbejdstabet dagen efter, men efter et møde i daglig ledelse var vi også af den opfattelse, at da vi ikke kendte omfanget, syntes vi, det var rimeligt at sætte et vist tal på i hvert fald for Københavns vedkommende, så vi ikke risikerer at stå med 3-400 mennesker og skulle betale arbejdstab.

Det ville så beløbe sig til i hvert fald langt over 300.000 kr. Det syntes vi måske i denne situation var lidt dyrt. Vi har ikke fået tilbagemeldinger fra ret mange afdelinger om, hvordan det går, og jeg har ingen fornemmelse af det, men jeg har i et brev skrevet, at man i tilmeldingerne lige giver os besked, fordi vi har kun bestilt 200 pladser på hotellet til dem, der kommer til spisning. Hvis det viser sig, at der er 50 eller 100 mere, kan de godt klare det, men vi skal give besked i forvejen.

Så har vi modtaget i cirkulære fra LO vedrørende de, der sidder i bestyrelsen på BST-centrene. Det er et spørgsmål om, hvor meget man skal have i honorar. Jeg går ud fra, at de automatisk bliver tilsendt afdelingerne, derfor har forbundet ikke sendt det videre ud i afdelingerne.

Så har vi modtaget et cirkulære, som omhandler konference om arbejdsskadesager, hvor man skriver, at på baggrund af det stigende antal arbejdsskadesager, der behandles i forbundet og henvendelser til LO's arbejdsskadeudvalg om tilrettelæggelse af bistand til medlemmerne i arbejdsskadesager, afholder LO et heldagsmøde om arbejdsskadesager for de, der til daglig beskæftiger sig med bistand i sådanne sager.

Vi har ikke her centralt nogen registrering af arbejdsskadesager, og det kan vi vel nok sige egentlig er forkert. Det er afdelingerne, der selv kører det, og det vil sige, at der ikke bliver indsamlet materiale. Vi får ikke konstateret arbejdsskadesagerne art, således at vi måske kunne se, at der var en tendens i udviklingen inden for vore brancher. Det må vi så håbe, at vi i forbindelse med en senere diskussion af stillingsbeskrivelser for konsulenterne kommer frem til, at der er nogle opgaver her, som forbundet må påtage sig og få koordineret, sådan at vi sikrer os, at der bliver en ordentlig behandling af de indankede sager. Derfor synes

jeg, vi skal sende en repræsentant til at deltage for at få at vide, hvilken bistand der vil være igennem LO og også dermed få en praktisk viden om, hvordan sådanne sager skal køres. Vi har ikke i daglig ledelse nået at diskutere det og har heller ingen indstilling dertil, men det behøver vel ikke præcis at være en repræsentant fra daglig ledelse, men spørgsmålet er, om det for andre vil være muligt at deltage og vende tilbage og give nogen besked.

Forretningsudvalget:

gav tilslutning til, at Jytte Hansen deltager i LO-mødet om arbejdsskadesager.

Preben Mortensen:

Vi har den 6. januar bestilt overenskomster igennem Bryggeriforeningen. De bestilte depotoverenskomster skulle være på vej.

Tillidsmanden på Neptun i Silkeborg har sendt en aftale til vores godkendelse. Aftalen er uden afdelingens påtegning, så jeg har gjort afdelingen opmærksom på, at vi ikke accepterer aftaler uden afdelingens påtegning.

Vedrørende aftalen fra Thisted: Det er en arbejdsfordelingsaftale på Carlsberg depotet i Hurup, og det fremgår, at den har været behandlet i afdelingen, og man har sikret sig, at overenskomstens bestemmelser bliver overholdt.

Vi har modtaget en aftale fra Carlsberg depotet i Vejle, og der har vi måttet meddele tilbage til afdelingen, at vi har modtaget, at man vil gå på arbejdsfordeling, men at det ikke fremgår hvilke uger, og hvem det er, og af hensyn til udbetaling af arbejdsløsheds-kassens midler må vi have disse ting. Sagen er bragt i orden.

Fra Helsingør har vi fået meddelelse om, at det tidligere hovedbestyrelsesmedlem Jack Nielsen er trådt tilbage, og at man har valgt ny formand, der hedder Leif Nielsen.

I Sønderborg har Karl Mathiesen trukket sig tilbage, og i stedet er indtrådt Christian Strujek.

Fra Københavns mandlige afdeling har vi fået besked om, at Torben Olsen er suppleant for Holger Foss til udviklingsudvalget.

Haderslev afdelingen har valgt ny formand, der hedder Arne Skaanstrup Juul.

Vi har fået indbydelse fra Nordisk Union til kongres 3.-4. september 1984 i Visby på Gotland. Vi har to pladser. Det er sådan i den arbejdsfordeling, vi har i forbundet, at det er undertegnede og Erik Kielberg, der har det nordiske område. Vi vil derfor indstille, at det er os, der deltager i den kongres.

Forretningsudvalget:

gav tilslutning til, at Preben Mortensen og Erik Kielberg deltager på Nordisk Unions kongres.

Preben Mortensen:

Fra sydjyske kreds har vi fået en fortegnelse over, hvem der sidder i forskellige udvalg:

Strukturudvalget:

Bjarne Frandsen

Suppleant:

Gerda Nielsen

Udviklingsudvalget:

Allan Nielsen

Suppleant:

Tonny Nielsen

Thomas Olsen – suppleant Erik Michelsen – som repræsentanter for Fredericia afdeling.

Planlægning af depotkonferencer – Hardy Christensen fra Vejle. Hardy indtræder også i den kommende landsklub for depotarbejdere med Erik Møller som suppleant.

Vi har fået en sag fra Århus mandlige afdeling: Ved lukning af et depot fik et af vore medlemmer løn- og feriepenge til gode. Vort medlem havde heller ikke fået betaling efter overenskomsten. Dette har gjort, at der er stillet krav til boet om, at disse penge skal udbetales. Dette er et personligt krav, som ikke kan stilles til Lønmodtagernes garantifond.

For at forfølge sagen har vi bedt mandlig afdeling tage en lokal advokat. Sagen kører nu sin gang.

Som besluttet på sidste FU-møde har vi fået Bryggeriforeningens bekræftelse på, at aftalen i Fredericia vedrørende ferie ikke har præjudicerende virkning for andre områder.

Man har i EF behandlet spørgsmålet om ændrede emballageformer. Vi har efter henvendelse fra Bryggeriforeningen været med til at kræve, at man bør følge de direktiver, der nu er, så vi ikke kan dikteres til, at der lukkes op for at lave dåseøl i Danmark.

Vi har modtaget tak for økonomisk

støtte ved valgkampen fra – VS, Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet.

Vi har nogle problemer med at blive medlem af Fagbevægelsen for Fred, fordi deres sekretariat ikke har sendt en opkrævning på medlemskab. Efter atter at have henvendt os til sekretariatet, skulle vort medlemskab gå i orden pr. 1. januar 1984.

Arbejderbevægelsens Internationale center indkalder til en fredskonference den 10. marts. Ingen i den daglige ledelse kan deltage.

Er der andre i FU, der kan påtage sig at deltage, så kan tilmelding ske på forbundets vegne.

Branchesikkerhedsråd nr. 9 har vi meddelt, at jeg går ind i rådet med John Pedersen som suppleant. Hvert andet møde afholdes som 2-dages møder med virksomhedsbesøg. Her mener vi, John skal være med. Der hvor der sker politiske beslutninger skal en valgt deltage.

Fra mandlig afdeling har jeg modtaget en oversættelse af et brev fra CGT – det kommunistiske forbund i Frankrig – hvor der står:

»Gode kammerat!

Vort forbund bekræfter hermed sin vilje til at deltage i det kommende møde om bryggerierne, sådan som vi foreslog det i København den 27. og 28. august 1983. Vi mener, det er passende nu at indkalde til dette næste møde for at konkretisere vore mål på det grundlag, som blev besluttet i København. Vi værdsatte meget kammerat Preben Mortensens aktive deltagelse i forbundets navn ved vort sidste møde. Vi foreslår dig at invitere forbundet, idet vi overlader dig den opgave at finde en passende form og at afgøre, om dette forslag fortjener at blive fastholdt.

På baggrund af vor mødeplan og vor anden kongres, som afholdes sidst i marts måned, foreslår vi jer, at vi mødes i weekenden den 10.-11. marts 1984 i Paris. Vi håber meget, at denne dato passer jer.

Jeg tillader mig, kære kammerat, at sende mine bedste ønsker for 1984 til dig, ligesom til medlemmerne og din fagforening samt til Mortensen og medlemmerne fra hans forbund. Kære kammerat, vore broderlige hilsner«.

Det fremgår jo af brevet, at det er

afdelingen, der afgør, hvorvidt jeg skal inviteres eller ej.

Holger Foss:

Vi vil gerne invitere, men vi betaler ikke.

Preben Mortensen:

Vi er medlem af IUL – så vi kan ikke invitere.

De forenede Bryggerier flytter over landegrænser til Østeuropa o.s.v. – for at følge med internationalt må vi samarbejde med organisationer, der dækker disse områder og dermed fremme vore fælles interesser, så jeg mener, vi skal deltage i dette møde i august.

NNF afholder kongres i maj, hvor de bl. a. behandler deres strukturforslag. Vi skal sikre at behandle spørgsmålet videre i vores strukturudvalg. Vi indstiller Lone Christensen, som deltager på kongressen, da hun sidder i vores strukturudvalg.

Forretningsudvalget tilsluttede sig

Forbundet deltager i mødet i august samt på NNF kongressen, som foreslået.

Preben Mortensen:

Som et led i kampen mod juntaen i Chile forsøger Socialistpartiet i Chile at skaffe offset trykkeri, fotoudstyr osv. Vi vil foreslå, at vi støtter sagen med 1.000 kr.

Forretningsudvalget
bevilgede 1.000 kr.

Preben Mortensen:

De kommende depot- og kassererkonferencer afholdes i Odense. Tilmeldinger sker igennem afdelingerne, og ikke i kredsregi, for at sikre repræsentation fra alle afdelinger.

Til depotkonferencen kan afdelinger, hvor der er depoter, sende én deltager. Hvis der er produktionsvirksomhed med distribution, kan man sende en ekstra deltager.

Kun helt små afdelinger får ikke to deltagere med.

Fra København har man 2 depotfolk, 2 distributionsfolk samt Bent Meyer som deltager. Det er færre fra København end det var tidligere, men til gengæld får vi altså også flere afdelinger med og skulle dermed være dækket ind. I alt kan ca. 52 deltage.

Thomas Olsen:

På et kredsbestyrelsesmøde i sydjyske kreds har vi diskuteret planlæg-

ningen af depotkonferencen. Der var utilfredshed med, at vore vedtagelser om at konferencen skal tilrettelægges af kredsens hovedbestyrelsesmedlemmer fra depoterne og Kielberg, ikke holder. Vore folk mener, at de rent faktisk kun har været med til at bestemme datoen for konferencen.

Preben Mortensen:

Jeg kan bekræfte den fremgangsmåde, som Thomas nævner, er vedtaget. Hvad er der sket?

Erik Kielberg:

I Odense var udvalget enige i, at datoen for konferencen skulle fastlægges, når jeg havde fundet et sted. Så skulle udvalget efter et oplæg fra mig godkende programmet til konferencen. Dette vedtog udvalget énstemmigt. Kun hvis man ikke kunne tilslutte sig det program, jeg sender til udvalgets godkendelse, skulle jeg indkalde udvalget til møde igen.

Thomas Olsen:

Jeg deltog ikke i udvalgsrådet, derfor må jeg tage Kielbergs forklaring til efterretning.

Bent Meyer:

Udvalgsrådet om depotkonferencens indhold var ikke planlagt. Ingen havde papirer med, da vi pludselig en aften i Odense blev indkaldt til møde. Jeg mener, vi var enige i emner som: procedure for overenskomstforhandlingerne 1985, de forskellige aflønningsforhold – Kielberg skulle så lave programmet med bl. a. disse emner.

Erik Kielberg:

Udover disse to emner skulle man i kredsen og afdelingerne meddele, hvis man ønskede andre emner taget op på konferencen.

Preben Mortensen:

Fra sidste konference var der kritik af manglende oplæg omkring teknologi samt af planlægning af arbejdsformer vedrørende gruppearbejde m.m. Denne planlægning skulle udvalget arbejde med. Det er kritisabelt, at dette ikke er sket.

Aktuelle emner samt emner pålagt af kongressen skulle udvalget også sikre, at de blev taget op. Emner som teknologiudvalg, landsudvalgets arbejdsform o.s.v.

Bent Meyer:

Mødet i Odense var for løst til denne

planlægning. Jeg synes udvalget skal mødes og lave en nøjagtig planlægning af konferencen.

Preben Mortensen:

Vedrørende opstilling af Prop og Kapsel så er det et vanskeligt arbejde at få tid til. Vi når aldrig at gå materialet til bladet ordentligt igennem. Opsøgende arbejde på arbejdspladsstof har vi heller ikke tid til. Dette skal ikke opfattes som kritik af dem, der laver bladet, men som omtalt på kongressen, har vi brug for eksperthjælp til bladarbejdet.

Vi bruger mange penge på Prop og Kapsel, men for at få et blad, vi vil have, synes jeg, vi skal se på at få knyttet en freelance journalist til bladarbejdet.

Lone Christensen:

Jeg synes ikke, det er en kritik af os, der har lavet det indtil nu, at sige, at vi er nødt til at have lidt betalt, professionel hjælp til at lave Prop og kapsel. Det er jo rigtigt, som Preben siger med tidsmangel, udover at vi selvfølgelig skal lave nogle rapporter for de ting, vi deltager i, så ligger der også dynges, der kommer andre steder fra, der skal gennemgås. Det var egentlig også meningen, at man skulle lidt ud i landet og besøge forskellige kolleger og arbejdspladser og skrive om dem i Prop og Kapsel. Det er umuligt både at få tid til at lave rapporter, komme med ideer til hvad vi skal omtale og så sidde og klippe-klistre.

Anker Skjødt:

Jeg opfatter det heller ikke som en kritik, tværtimod er vi selv meget utilfredse med de arbejdsvilkår, der er omkring Prop og Kapsel. Det giver sig udslag i, at vi laver det i sidste øjeblik. Det er det, vi populært sagt kalder venstrehåndsarbejde. Det er bladet for dyrt til, idet indholdet jo ikke afgør prisen for trykningen og forsendelsen af bladet. Så jeg er også af den indstilling, at vi skal tilkalde den assistance, det er muligt at få.

Thomas Olsen:

Hvis Prebens indlæg skal forstås sådan, at der ligger en indstilling om, at man får professionel hjælp til at få lavet Prop og Kapsel, så vil jeg gerne tilslutte mig indstillingen.

Forretningsudvalget besluttede:

at det undersøges, hvordan professi-

onel hjælp kan indgå i arbejdet omkring Prop og Kapsel. Et økonomisk overslag over tilknytning af professionel hjælp til Prop og Kapsel forelægges FU, inden en endelig beslutning tages.

Preben Mortensen:

Fra debat om beretningen skal vi tage stilling til forslaget om, at forbundet binder sig til at deltage i blokadevagten én gang om måneden foran La Cabana, samt en opfordring til, at andre forbund gør det samme.

Anker Skjødt:

Jeg vil i morgen omtale vores beslutninger på NNS bestyrelsesmøde og opfordre de andre forbund til at følge indstillingen op.

Forretningsudvalget:

var enige i, at forbundet én gang om måneden danner blokadevagt foran La Cabana i Herning, med udgangsdemonstration fra Hotel Østergård.

Pressen orienteres om beslutningen efter NNS bestyrelsesmøde med henblik på at opfordre andre forbund til at tage blokadevagt én gang pr. måned.

Preben Mortensen:

Som tidligere nævnt ønsker vort Fællesudvalg – Jyske Bryggerier – garanti for arbejdspladserne i første omgang 5 år frem.

Hele den daglige ledelse i forbundet deltager i et møde med vort Fællesudvalg, hvor vi diskuterer sagen igennem. Udvalget v/Knud Malmros er tilfredse med, at vi tager mødet med fælles debat om, hvordan ønsket om garantien kan gennemføres.

Forbundet har modtaget følgende brev fra Københavns mandlige afdelings forretningsudvalg.

»Gode kammerater!

Mandlig afdelings forretningsudvalg har på sit ordinære møde den 27. januar 1984 diskuteret den suverænitetssudvidelse til forbundets afdelinger, som et flertal af hovedbestyrelsen vedtog den 16. januar d. å. som en principbeslutning.

Ifølge det for os fremlagte betyder beslutningen, at forbundets afdelinger efter nærmere definerede retningslinier fra hovedbestyrelsen skal kunne indgå aftaler, som ikke kan underkendes af forbundets forretningsudvalg og hovedbestyrelse.

Vi har med tilfredshed konstateret,

at vor afdelings hovedbestyrelsesrepræsentanter har stemt imod denne beslutning, ikke alene fordi beslutningen er i klar modstrid med forbundslovens § 5, stk. B, der har følgende ordlyd:

»Forretningsudvalget har under ansvar for hovedbestyrelsen alle løbende sager til behandling og afgørelse, herunder lokalaftaler« – men også fordi det i høj grad er betænkeligt, at de enkelte afdelinger i og med beslutningen kan komme til at indgå aftaler, der klart kan få uheldige virkninger for andre afdelinger.

Vi må afvise, at vor modstand er begrundet i, at vi vil bremse for afdelingernes muligheder for at tage lokale initiativer til gavn for medlemmerne i de lokale områder, men vi må på den anden side hævde, at forbundets valgte organers opgave, ud over at søge trufne beslutninger gennemført, også må bestå i at skaffe sig det fornødne overblik over, om de enkelte afdelinger ikke slutter lokalaftaler, der er i strid med forbundets holdning eller kan skade andre afdelinger, selv om det kan påvises, at en lokalaf tale er til gavn for den lokale afdeling. Yderligere frygter vi, at grupperinger i de enkelte afdelinger vil kunne lægge pres på deres bestyrelser for at få afskaffet upopulære, men principielt rigtige bestemmelser, som f. eks. lægning af ferie- og afspadseringsperioder m.m. Hvad angår det sidste, ønsker vi yderligere at påpege, at det er til at forudse, at De forenede Bryggerier ved forhandlingerne om en fornyelse af rammeaftalen vil operere med et mindre mandskabsforbrug, såfremt der andre steder i landet åbnes adgang for en sammenlægning og ændring af bl. a. ferieperioder og afspadsering.

Det er vor opfattelse, at nyvalgene på forbundets kongres i oktober 1983 i høj grad har været begrundet i manglende styring af forbundet, og er mere end betænkelig ved, at hovedbestyrelsen nu med sin vedtagelse åbner adgang for en decentralisering, der gør det lettere for de grupperinger af medlemmer, der aldrig har haft fagbevægelsens overordnede målsætning om solidaritet for øje, til at komme igennem med deres krav og gøre det sværere for de afdelingsledelser, der finder det vigtigt og afgørende for målsætningen, at fastholde vigtige principper i arbejderklassens kamp.

Vi er opmærksomme på, at talsmændene for beslutningen hævder, at denne vil betyde en styrkelse af forbundet. Det er vor opfattelse, at den tid vi lever i fremfor alt kræver samling, fodslag og disciplin«.

Preben Mortensen:

I vort svar til forretningsudvalget i København er det min opfattelse, at vi ikke skal argumentere for hovedbestyrelsens vedtagne beslutning. Jeg mener, at vi skal gøre opmærksom på, at referaterne fra forretningsudvalgs mødet og hovedbestyrelsesmødet klart må vise, hvilke holdninger der er i sagerne.

Der er nogle ting i brevet fra mandlig afdeling, jeg vil kommentere, fordi der må være nogle misforståelser. Det vi taler om er »kompetence og ansvar« i stedet for suverænitetssudvidelse, fordi spørgsmålet om afdelingernes suverænitet er fastslået i forbundets love under afdelingerne. Det vi taler om her, det er kompetence – altså retten til i forbindelse med lokalaftaler at kunne indgå dem imellem den lokale arbejdsgiver og den lokale afdeling.

Endvidere mener jeg også, at ordet er for snævert, når man siger »efter nærmere definerede retningslinier«, fordi det der var afgørende for det, vi talte om, det var, at vi også sagde »afgrænsede« områder, og når vi siger afgrænsede områder betyder det altså, der kan laves lokalaftaler på. Det vil sige, at når man bestemmer hvilke områder det er, er det også klart, at så har hovedbestyrelsen fastlagt, at aftaler, som kan skade andre, selvfølgelig ikke kan lægges ud i afdelingerne. Det burde der kunne tages højde for.

Hvad jeg ikke forstår, og som jeg måske kan få en forklaring på, det er, at man ligesom advarer og gør indsigelser imod spørgsmålet om aftalen for ferie, som er en henvisning til Fredericia-aftalen. Jeg mener, at der heri kan ligge en kritik af den beslutning, vi har taget, men beslutningen var enstemmig i forbundets forretningsudvalg. Altså med Københavns mandlige afdelings repræsentanters stemmer for aftalen. Der var kun et forbehold, og det var, at den ikke måtte have virkning andre steder, og det har vi fået bekræftet fra Bryggeriforeningen, at det har den altså ikke.

Omkring de andre ting er der en

vurdering fra mandlig afdelings side, som jeg ikke synes, vi skal diskutere én gang til. Jeg mener ikke, vi er uenige holdningsmæssigt, men vi er uenige i vurderingerne, hvor man f. eks. siger, at der er brug for samling, fodslag og disciplin, hvor jeg gav udtryk for, at jeg ikke mente, at det vi gjorde her, ville være det modsatte af det, men ønskede.

Kun én ting er der tilbage, som jeg synes, jeg er lidt skuffet over. Det er, at jeg synes, det er i orden, at mandlig afdeling stadig er af den opfattelse, at den beslutning, vi har taget strider mod forbundsloven, men som det skrives her, hvor man skriver: »Ikke alene fordi beslutningen er i klar modstrid med forbundslovens § 5, stk. »B« – og hermed er det ikke længere en subjektiv vurdering – det er i modstrid med forbundets love. Vi bad jo hovedbestyrelsen fortolke, hvorvidt det var i modstrid med forbundets love eller ej, og hovedbestyrelsens flertal konstaterede, at det var det ikke. Og så kan det være et problem, hvis vi taler om, at hovedbestyrelsen er det øverste kompetente organ mellem kongressen, at når hovedbestyrelsen har taget den beslutning, at man så giver udtryk for fortsat, at den er i modstrid med lovene. Det må gøre nogle medlemmer forvirrede. Man kan sige: Vi argumenterede imod, vi havde den opfattelse, men nu har hovedbestyrelsen givet en fortolkning, og så mener jeg, at det må være den fortolkning, der er gældende. Ellers kunne det opfattes som om, mandlig afdeling ikke vil acceptere hovedbestyrelsens beslutning og ret til at træffe beslutninger eller rette sig efter denne.

Disse betragtninger mener jeg, vort »forretningsudvalgs« brev til mandlig afdeling skal indeholde.

Forretningsudvalget får mulighed for at kommentere brevet, inden vi afleverer det.

Holger Foss:

Vort brev er vedtaget af et énstemmigt forretningsudvalg.

Vedrørende et uheldigt ordvalg »definerede« o.s.v. – så er det ord, der er brugt af både tilhængere og modstandere i sagen, så det ser jeg ikke noget forkert i.

Ferieaftaler for Fredericia stemte vi for under forudsætning af, at den

ikke havde præjudicerende virkning, men vi var og er fortsat af den opfattelse, at aftalen er uheldig.

Med hensyn til vurderingen af vor udtalelse i øvrigt omkring forbundslovene, hvor Preben nu finder, at vi helt objektivt har taget stilling til hovedbestyrelsens flertals fortolkning af lovene ved at sige, at det er i klar modstrid med lovene, det man har gjort, føler jeg ikke, at vi har gjort noget forkert ved det. Det er stadig væk vor helt klare opfattelse, uanset om hovedbestyrelsens flertal er kommet til en anden opfattelse, at det som forbundets hovedbestyrelsens flertal har gjort, er en objektiv overskridelse af forbundets hovedbestyrelsens kompetence over for gældende love. Det kan der ikke herske nogen tvivl om, set med vore øjne.

Lone Christensen:

Jeg skal kort sige, at hovedbestyrelsens fortolkning af, at den vedtagelse, vi har lavet, er i overensstemmelse med vore love, mener jeg er en meget vigtig del af det brev, som flertallet her i forretningsudvalget naturligvis må tilslutte sig, at vi sender til mandlig afdelings forretningsudvalg som et svar på udtalelsen. Så må vi altså konstatere, at mandlig afdelings forretningsudvalg er uenig med hovedbestyrelsens flertal i, at det, vi har vedtaget, er i overensstemmelse med forbundets love. Jeg vil godt sige, at jeg mener også både mandlig afdelings udtalelse og flertallet af forretningsudvalgets følgebrev til udtalelsen skal sendes til hovedbestyrelsens medlemmer samt til samtlige afdelingsformænd.

Preben Mortensen:

Jeg er da ikke i tvivl om, at I vedkender jer, at I var med til at godkende Fredericia aftalen, men når der kommer en udtalelse fra mandlig afdelings forretningsudvalg, som advarer imod disse ting, så kunne det blive opfattet som om, at den beslutning vi har taget er forkert. Det er derfor, jeg siger, at det kan lyde mærkeligt, fordi det var et enigt forretningsudvalg, der tog den beslutning, og så synes jeg, det er underligt, når det er et enigt forretningsudvalg, at man så bagefter påtaler, at man er betænkelig ved den form for aftale.

Når vi har godkendt en aftale, må vi argumentere for aftalens indhold. Vi

kan altid sige, at der er nogle aftaler, vi er påtvungne, og som vi synes er noget skidt, men det var sagens omstændigheder, der gjorde det. Det mener jeg ikke, vi kan sige om Fredericia aftalen. Vi fandt ud fra en situation, at det gavnede medlemmerne, at det var rigtigt at tage den beslutning.

Jeg anfægtede ikke mandlig afdelings ret til at fastholde, at I finder beslutningen i strid med forbundslovene, men rent proceduremæssigt. Hvis mandlig afdeling går ud og siger, at det er i strid med forbundets love, så siger medlemmerne: hvordan kan det være det, når hovedbestyrelsen har vedtaget, at det ikke er det.

Det er mest korrekt at sige, at mandlig afdeling er uenig med hovedbestyrelsen, idet hovedbestyrelsens beslutning må være objektiv, og dermed er mandlig afdelings opfattelse subjektiv. Jeg nævner dette, fordi synspunktet bør indgå i vort svarbrev til afdelingen. Jeg er enig i at udsende materiale i sagen til hovedbestyrelsen og samtlige afdelinger.

Holger Foss:

Vi har ikke nævnt Fredericia-aftalen i vort brev eller vor udtalelse. Vi har nævnt, at vi finder det uheldigt – eller det kan være uheldigt – med hensyn til ferielægningen. Det kan få nogle konsekvenser, og det er jo bl. a. det, vi ønsker at påpege.

Vi har ingen jurister i vor afdeling, og vi syntes ikke, det kunne være svært, hverken for forbundets forretningsudvalg eller hovedbestyrelse eller for de medlemmer, der ellers måtte se det, at det vi giver udtryk for, er mandlig afdelings opfattelse. Jeg føler ikke, at det skulle være nødvendigt, at vi skriver »efter mandlig afdelings opfattelse er det i strid med forbundets love«. Vi skriver, at »det er vor opfattelse, at det er i strid med forbundets love«. Det er det, uanset hvor mange gange hovedbestyrelsen vil vedtage noget andet.

Preben Mortensen:

Det er i orden, men for andre der læser jeres brev, er det en mangel, at det ikke fremgår, at hovedbestyrelsen har vedtaget, at dette ikke er i strid med lovene. Nogle kan misforstå spørgsmålet, om der er handlet i modstrid med forbundslovens § 5, stk. B.

Vi vil selvfølgelig i vort brev redegøre for og dermed forklare de forskellige opfattelser, der er af § 5, stk. B.

Forretningsudvalget:

Forretningsudvalgets flertal var enige i at opsætte et svarbrev til mandlig afdelings forretningsudvalg. Brevet udsendes til kommentarer, inden det afleveres til mandlig afdeling.

I øvrigt udsendes korrespondance til hovedbestyrelsen og samtlige afdelinger.

Poul Erik Guldborg:

Produktionen på Landkjær er 21,8 mio. enheder. Der er 13 ansatte nu.

Ålborg afdeling har haft henvendelse fra en ansat på Landkjær, der blev fyret, da han blev 18 år.

Afdelingen spurgte, om han var medlem af en fagforening. Svaret var, at ingen på Landkjær er medlem af en fagforening.

Kielberg: Er der noget nyt i Landkjær spørgsmålet?

Et andet problem er at pose op, at man kommer 6 flasker øl i en plasticpose. I provinsen er vi vidende om, at i København er det aftalt, at man ikke skal lave dette arbejde. Hvordan ser forbundet på, at depotfolk i provinsen bruger megen tid på at pose op?

Preben Mortensen:

Forbundet vil have et møde med SID's ledelse for at diskutere spørgsmålet principielt om overenskomsten på mineralvandsfabrikker og andre virksomheder, herunder Landkjær.

Vedrørende omlægning eller pose op, er det klart forbundets opfattelse, at hvis der findes aftaler om betaling for at gøre det, så er det i orden. Men det er mit indtryk, at sådanne aftaler findes ikke. Det er ikke vore medlemmers arbejde, hvis der ikke er en aftale om betaling for det. Vi skal distribuere øl, vi skal ikke ompakke øllet.

Erik Kielberg:

Jeg har talt med SID v/Poul Aagaard vedrørende Landkjær. Poul Aagaard har over for mig bekræftet, at disse medarbejdere på Landkjær står ikke som medlem i transportgruppen.

Poul Aagaard siger, de er medlem af fabriksgruppen. Han vil undersøge, hvordan det ligger med overenskomster på Landkjær. Når jeg får et svar, vil Aalborg afdeling få besked.

SID fremhæver gang på gang, at bryggeriarbejdergruppen lige må være klar over en ting, og det er, at vi har lavet en aftale med transportgruppen. Vi har ikke lavet en aftale med nogen som helst andre. Derfor siger de, at såfremt det er fabriksgruppen, så bliver det en anden sag, og som Preben nævnte, så bliver man nødt til at have et møde med SID angående disse mineralvandsfabrikker.

Med hensyn til det overenskomstmæssige, der løber man nok ind i det, som man har gjort på en del depoter rundt omkring i landet, nemlig at SID har dem som medlemmer, har en aftale lokalt, men har ikke nogen overenskomst med dem. Det er nok det samme, der er gældende for Landkjær, at når vi kommer frem til fabriksgruppen, så har den lokale afdeling en aftale, men der ligger ikke nogen overenskomst.

Preben Mortensen:

Det må slås fast nu, at sagen ikke længere skal behandles af dig og Poul Aagaard. Det er i forbundsregie, den skal køre, for ellers vil vi give det samme svar til Poul Erik. – Det er tredje gang, du får den – og det er selvfølgelig ikke tilfredsstillende. Jeg har sagt helt klart, at det er fra min side, at vi endnu ikke har fået det møde med SID, og det må jeg tage på min kappe. Men vi kan ikke længere undskylde os med, at der har været nogle samtaler med SID og dette forbund, for det fik Poul Erik Guldborg også svar på i december, og derfor står der tilbage, at det er forbundet, der nu skal tage initiativet.

Thomas Olsen:

På vort kredsbestyrelsesmøde i onsdags rejste Bjarne Frandsen et spørgsmål, nemlig om forbundet skulle undersøge mulighederne for at investere i eget hus til kongresser og konferencer. Nævnt blev Ebeltoft Strand, som kommer på tvangsauktion.

I forbundets love § 9, stk. D står der, at hovedbestyrelsen har adgang til de forskellige afdelingers møder og generalforsamlinger.

Skal det forstås sådan, at det gælder det enkelte hovedbestyrelsesmedlem efter eget ønske?

Ude i kredsene har man ofte i de små afdelinger nogle problemer omkring forhandlinger med arbejdsgiverne, og i kredsene vil man gerne have formaliseret, at man kan trække kredsformanden ind i den enkelte afdeling til møder og forhandlinger med arbejdsgiverne. Kunne man forsøge at få en accept fra arbejdsgiverne på, at det kan lade sig gøre?

En anden ting vi diskuterede er 30 km-aftalen med SID.

Vi føler ikke, at vi er blevet behandlet særlig godt af SID på vore møder. Man har beskyldt os for, at vore overenskomster var noget skidt o.s.v., og da vi også ved, at den aftale med SID giver os nogle begrænsninger, sådan at vi ikke uden videre kan lave overenskomst med depoter, der ligger uden for de 30 km, så vil en enig kredsbestyrelse i sydjyske kreds opfordre til, at man opsiges denne aftale.

Vi diskuterede udbetaling af feriepenge. Der var flere udlægninger af, hvordan de ting foregik, og vi vil gerne bede forbundet tage kontakt med de respektive arbejdsgiverforeninger, sådan at vi kan få udstukket de nøjagtige retningslinier gældende for alle virksomheder inden for vort forbund om disse ting.

Carlsberg depot i Århus vil iværksætte en sælgerkonkurrence, og præmien er 25 rejser til EM i Paris. Det vil vi fra sydjyske kreds gerne foreslå, at forbundet søger stoppet.

Århus afdeling er blevet kontakttet af arbejdere fra Wilian & Madsen, og man fortalte herfra, at man var organiseret i 5-6 forskellige forbund, samt at der var en hel del af disse arbejdere, der gerne ville organiseres hos os.

Bjarne gav dem det råd, at de skulle kalde folkene ind til et møde – jeg vil lige indskyde, at tillidsmanden på Wilian & Madsen var orienteret om og indforstået med, at der blev taget denne kontakt til Århus mandlige afdeling – for at finde ud af, om det var noget, der var fuld opbakning for. Der vil jeg gerne have at vide, om forbundet i givet fald vil støtte, at vi søger dem overflyttet, for der vil nok blive nogle problemer med SID.

På et tidspunkt fremsendte Fredericia afdeling og Hedensted afdeling en kritik af kursusledelsen på nogle kurser, og vi fik et svar tilbage fra forretningsudvalget og anså sådan set sagen for at være afsluttet. Vi havde en fornemmelse af, at den anførte kritik kunne være med til, at der måske fremover blev strammet lidt op på tingene. Nu har jeg fået et par meldinger om, at Anker i Odense den aften, vi holdt afslutning, var kommet med nogle bemærkninger omkring Niels Jørgens og min henvendelse, der foregik fuldstændig uafhængigt af hinanden, og vi blev fra Ankers side tilagt nogle politiske motiver omkring kritikken, som vi i hvert fald ikke har haft. Det jeg vil med det her er, at hvis der er nogen, der har nogle kritiske bemærkninger til mig om min gøren og laden, at den så bliver rettet direkte, så man ikke skal høre det andre steder fra.

Anker Skjødt:

Samtalen i Odense gik på den kritik, der var indløbet fra de to afdelinger. Jeg gav udtryk for, at kritikken var meget enslydende og sagde i øvrigt det samme, som jeg sagde på kongressen. Dette blev ikke tilbagevist på kongressen, hvilket må fremgå af kongresprotokollen.

Jeg ved, der kommer yderligere breve i sagen til Prop & Kapsel, men jeg svarer ikke, men må henvise til kongresprotokollens omtale af sagen.

Preben Mortensen:

Til Thomas spørgsmål: om vi skulle investere i eget hus til brug for kongresser, konferencer og kurser. Det kan man godt forestille sig, men der er jo altid nogle økonomiske betragtninger, der så skal gøres først.

Helt aktuelt har jeg spurgt Bjarne Frandsen, om de kendte et konferencenter i Jylland, hvor der var plads nok til at afholde vore kongresser. Vi har nemlig problemer med at finde et sted, hvor der er plads nok. Man lovede så fra afdelingen i Århus at undersøge, om der var plads nok i Ebeltoft, og om vi kunne leje os ind.

Ifølge lovenes § 9, stk. D har ethvert hovedbestyrelsesmedlem ret til adgang til afdelingernes møder og generalforsamlinger. Jeg tror nu ikke, nogen har gjort brug af denne ret tidligere.

Tanken med at oprette kredse var, at kredsformanden kunne gå ind og forhandle. Spørgsmålet er, hvilket ansvar kredsformanden så har, hvis vi siger, ansvaret ikke dækker organisationen, så modpartens organisation heller ikke kan kræve at være med, så er det afdelingens suverænitæt, der berøres.

Derfor må afdelingen og de enkelte kredse selv afgøre, hvordan de gør. Det er mit indtryk, at man flere steder har inddraget kredsformanden i forhandlinger, når afdelingen ikke har kunnet komme længere. Vi ved ikke, hvordan dette fungerer. Hvis man lægger vægt på at rette på vores struktur, kan vi behandle dette og vedtage, at dette bliver vores struktur, men der er nok ingen tvivl om, at arbejdsgiverorganisationen vil gøre modstand over sådan en struktur.

30 km aftalen med SID er indgået. Jeg mener ikke, den skal opsiges, og at vi skal efterleve aftalen. Det kan være, at vi på baggrund af erfaringerne med aftalen på et tidspunkt taler sammen med SID om en forbedring af aftalen.

Feriepenge af feriepenge: Jeg mener, at overenskomsten er klar nok. Vi har fået en faglig voldgiftstilkendegivelse – senest for depotområdet – der siger, hvordan den skal fortolkes. Det med at skulle lægge retningslinier med henvendelse til arbejdsgiverorganisationer kunne gøre, at de måske forsøgte gennem en formulering at komme uden om den fastslåede kendsgerning, at man også får feriepenge af feriepenge, sådan som det er formuleret i overenskomsten, er det det fulde skattepligtige beløb, der beregnes feriepenge af. Hvis der er problemer med, at overenskomsten ikke overholdes, så skal man henvende sig til forbundet.

Jeg er enig i, at forbundet skal meddele, at vi ikke accepterer sælgerkonkurrencer. Det er en konkurrence arbejderne imellem, og det er uhyggeligt, fordi det er et spørgsmål om at få depotarbejderne til at løbe noget hurtigere, og det er uanstændigt, at man ligesom præmierer folk, der sælger mest.

Vedrørende Wilian & Madsen er jeg lidt uforstående over for, at Bjarne Frandsen retter henvendelse i kredsen og anbefaler, at man holder et møde for at se, om der er opbakning.

Jeg har haft en samtale med Bjarne Frandsen om det. Han henvendte sig i forbundet, og jeg sagde til ham, at han under ingen omstændigheder skal begynde at tage møde med folk eller tillidsrepræsentanter fra Wilian & Madsen. Det kan misforstås. Hvis folkene er organiserede og ikke har nogen overenskomst – det sagde jeg helt klart til ham – så er der mulighed for, at vi kan diskutere det. Men der er overenskomst på det område. Og så sagde jeg til ham, at hvis de henvender sig fra virksomheden, fordi de ønsker at blive overflyttet til vort forbund, må det meddeles dem, at de må rejse det som et krav i deres eget forbund. Jeg må meget stærkt advare imod, at man begynder at holde møder med folk på Wilian & Madsen.

Thomas Olsen:

Vedrørende forbud mod sælgerkonkurrencer ønsker vi, forbundet retter henvendelse til De forenede Bryggerier og stopper konkurrencerne.

Det møde, jeg omtalte, det skulle være et møde, som arbejderne på Wilian & Madsen skulle holde for at afklare tingene, og de skulle derfor rette en fælles henvendelse til Århus mandlige afdeling, hvis der var flertal for at søge tilslutning til os.

Det Bjarne så gerne ville have at vide var, om forbundet aktivt ville gå ind for at støtte de forhandlinger om at få dem overført, hvis de var enige om at søge overflytning til os.

Preben Mortensen:

Det tjener ikke noget formål at skrive til arbejdsgiverne vedrørende sælgerkonkurrencer, det får vi dem ikke stoppet af. Vi kan gøre opmærksom på, hvad vor holdning er, men jeg ser hellere, at vi skriver til medlemmerne og gør det klart, hvilke konsekvenser det har at acceptere en sælgerkonkurrence.

Hvis der kommer en henvendelse – ikke fra folkene på Wilian & Madsen – men gennem de organisationer, hvori de er organiseret om en eventuel overflytning, så er det klart, at vi vil forhandle. Men vi kan ikke tillade os at tage samtaler eller drøftelser med folkene på selve Wilian & Madsen om en overflytning. Det vil blive misforstået af de andre organisationer.

Som supplerende oplysning til spørgsmålet om feriepenge af feriepenge

blev det slået fast, at nogle steder omregnes ordningen til, at der gives ca. 14,06% af lønnen som feriepenge. Det er i orden – det dækker overenskomsten ind – dette er kun en praktisk omregning og *kan ikke* laves som en aftale vedrørende feriepenge.

Vore aftaler er, at feriepenge udgør 12½% + feriepenge af feriepenge.

Som supplerende oplysninger til spørgsmålet, om København havde en aftale om, at man ikke poser op til 6, 10 eller 12 flasker i plasticposer, blev det slået fast, at en sådan aftale har man ikke.

Forbundet har i 1982 nægtet at erklære det overenskomstridigt, at man nægter at pose op på depoterne, fordi vi ingen aftaler har om, at vore folk skal pose op. I den forbindelse har forbundet og Københavns afdelinger stadig en sag, som arbejdsgiverforeningen vil køre.

Jens Olsen:

På fredag stiller Odense og Fredericia afdelinger som blokadevagter ved La Cabana.

Et spørgsmål til § 22 i overenskomsten »børns sygdom« – Et medlem har to børn. Medlemmets barn Jens Peter er syg om torsdagen. Moderen bliver hjemme og passer det. Om fredagen bliver barnet Tina syg, og moderen meddeler, at hun ikke kommer på arbejde på grund af det andet barns sygdom.

Jeg kræver af bryggeriet, at de betaler for tors- og fredag. Bryggeriet vil kun betale for torsdag og agter at bringe sagen i Bryggeriforeningen. Hvad er vores fortolkning af § 22 i dette spørgsmål?

Preben Mortensen:

I overenskomsten står der ved barns/børns første sygedag. Uanset hvor mange børn man har, er det én sygedag. Dette vil være Bryggeriforeningens fortolkning i denne situation.

Hvis der bliver en sag, mener jeg, vi skal tage sagen for at få konstateret, hvad vi er uenige med Bryggeriforeningen i. Så ved vi, hvilke krav vi skal stramme aftalen op med til overenskomsten.

Forretningsudvalget:

gennemgik ansøgningerne til den ledige konsulentstilling i forbundet.

Preben Mortensen oplyste, at der

havde været 36 ansøgere til stillingen.

18 ansøgere havde været til samtale om jobbet, ud fra at de havde tilknytning eller kendskab til bryggeribranchen.

Ud af de 18 ansøgere var 7 ansøgere bryggeriarbejdere.

Forretningsudvalget:

besluttede ud fra de enkeltes uddannelser under fagbevægelsens interne uddannelser – kendskab til arbejdsmiljøet og sikkerhedsarbejdet – at bryggeriarbejder Henrik Hansen, Tap Syd, Tuborg, fik tilbud om at blive ansat som konsulent i forbundet.

Mødet hævet!

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE

afholdt onsdag den 7. marts 1984.

Fraværende: Ingen

Forretningsudvalgets sammensætning:

Nordjysk Kreds:

Poul Erik Guldborg

Sydjysk Kreds:

Thomas Olsen

Fyns Kreds:

Jens A. Olsen

Sjælland-Falster Kreds:

Bent Embo

Københavns mandlige afdeling:

Holger Foss og Bent Meyer

Københavns kvindelige afdeling:

Barbara Kryger og Inge Jensen

Forbundets daglige ledelse:

Preben Mortensen, Anker Skjødt,

Erik Nielsen, Erik Kielberg og

Lone Christensen

Konsulenter:

John Pedersen og Henrik Hansen

DAGSORDEN:

1. Protokol
2. Beretning
3. Forskellige sager

Ordstyrer: Barbara Kryger

Preben Mortensen: startede forretningsudvalgsmødet med at byde forbundets nye konsulent Henrik Hansen velkommen med ønsket om et godt samarbejde.

1. Protokol

Der lå ingen protokoller til godkendelse.

2. Beretning

Som man kan se af den bunke sager, der skal behandles under beretningen samt under forskellige sager, er der mange ting, FU skal behandle på dette møde. Forbundet får næsten en ny faglig sag om dagen, som skal køres som organisationsag. Hvis man skal nå at gå alle sagerne igennem, bliver man nødt til at indkalde til FU-møde endnu tidligere, end man gør i dag.

Der er derfor taget en del sager fra, som ikke skulle have den store interesse samt LO-cirkulærer som ikke har interesse inden for vort område. I arbejdsretssagen vedrørende klager over vægning mod at læsse vogne til Herning-området, grundet blokaden mod La Cabana, mod afdelingerne i Odense, Århus og Fredericia, har forbundet indgået forlig. Klagen mod Odense var på det forberedende arbejdsretsmøde trukket, og såfremt man erkendte, at fagforeningsformanden i Fredericia og næstformanden i Århus ikke på tilstrækkelig vis havde taget afstand fra de omhandlede arbejdsvægninger, ville man tage dette til efterretning og herefter hæve sagen.

Da der ikke er lavet forlig, hvor forbundet har accepteret nogen form for bod, var det en udmærket løsning på denne sag.

Fra Hedensted afdeling har man modtaget besked om, at man har valgt ny formand, Jan Holmgaard Nielsen.

Fra Odense afdeling modtaget besked om valg af en sikkerhedsrepræsentant for øllageret. Det var ikke konstateret, om anmeldelse var sket på de udsendte skemaer, men valget kan ikke betragtes som værende godkendt, før man har indleveret det skema, som skal bruges ved anmeldelse af valg af sikkerhedsrepræsentanter.

På adskillige FU-møder har man rejst spørgsmålet om mineralvandsfabrikken Landkjær i Nordjylland. Forbundet har tilskrevet SID og anmodet om et møde, hvor vi bl. a. kunne drøfte organiseringen af de mange små mineralvandsfabrikker

rundt omkring i landet. På mange af disse er der utroligt dårlige arbejdsforhold, og de fleste steder er der ingen overenskomst. Vi ønskede også på dette møde at gøre status for, hvilke erfaringer vi har fået med samarbejdsaftalen indenfor depotområdet. Forbundet har fra SID-formanden modtaget skriftligt svar, hvor man tilkendegiver, at man er enig i at afholde et sådant møde, og det er aftalt til den 15. marts.

Imidlertid var formanden betænkelig ved andre ting i brevet fra SID, for brevet slutter med, at man fra SID's side gerne vil forny drøftelserne vedrørende vore tidligere bestræbelser i forbindelse med en sammenlægning af de to forbund, nu hvor vi har overstået vor kongres.

Det strider imod, hvad vi tidligere mellem de to forbund har aftalt. På et møde lige før kongressen aftalte man, 1) at man kørte på et lavt blus fra begge forbunds side i omtalen af en sammenlægning, 2) at man konstaterede, at man ikke på noget tidspunkt havde talt om sammenlægning, 3) at fortsatte drøftelser kun drejer sig om at undersøge fordele og ulemper ved en eventuel sammenslutning. SID's brev er derfor en forstærket tendens til, fra deres side, at få det til at se ud som om, der er sammenlægningsplaner, hvilket vi må afvise.

Det skal heller ikke drøftes på mødet den 15. marts, hvor det kun er spørgsmålet om at få aftalt, hvordan vi får afsluttet arbejdet omkring organiseringen inden for depotområdet, samt hvilken arbejdsform, vi vil bruge for at få overenskomster på udenforstående virksomheder.

Fra Teknologistyrelsen har forbundet modtaget et ubehageligt brev vedrørende tilskud til konsulentordningen.

Man skal spare her, som alle andre steder indenfor det offentlige. Vurderingen om, hvor man kan skære ned, bliver fra styrelsens side afgjort ved såkaldte »positive og negative indikationer«. Styrelsen har på forhånd afgjort, hvad der er positivt og negativt.

Det har medført, at de er nået til følgende konklusion om den ene af vore konsulents arbejdsopgaver.

De skriver:

» På baggrund af konsulentrapporten i 1982 med hensyn til konsulentop-

gavernes placering i relation til den del af indikationerne, der vedrører konsulentopgavens art må det vurderes som positivt, at forbundet i forlængelse af de ændringer i erhvervsgrundlaget, der skyldes indførelse af ny teknologi, satser væsentlige ressourcer på fornyelse og udvikling indenfor faget. På den anden side er det styrelsens indtryk, at en væsentlig del af konsulenternes arbejdsopgaver vedrører deltagelse i udvalgsarbejde, udarbejdelse af lønstatistikker, medvirken ved udformning af cirkulærer og tilsvarende administrativt prægede opgaver. Det fremgår endvidere af årsberetningen for 1982, at en del af konsulentopgaverne har politiske perspektiver, idet de eksempelvis omfatter bistand til forbundets daglige ledelse, medvirken i spørgsmål om bemanning og regelfortolkning samt deltagelse som suppleant i BSR 9«.

Forbundet har svaret:

»Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund skal herved efterkomme styrelsens ønske om et svar på brev af 23. februar d.å. vedrørende styrelsens summariske karakteristik af konsulentopgavernes placering i relation til den del af indikationerne, der vedrører konsulentopgavernes art, som omtalt i styrelsens udsendte orientering af 14. februar d. å.

Uden på nogen måde at tage stilling til styrelsens opfattelse vedrørende positive eller negative indikationer for konsulentopgaverne, som omtalt i orienteringen af 14. februar d.å., er det forbundets opfattelse, at styrelsen har ret i sin vurdering om, at det er positivt, at forbundet på grund af ændringer i erhvervsgrundlaget, der skyldes indførelse af ny teknologi, satser væsentlige ressourcer på fornyelse og udvikling indenfor faget. Forbundet er også enig i styrelsens vurdering om, at det ikke er positivt, at en væsentlig del af konsulenternes arbejdsopgaver vedrører kollektiv bistand, herunder administrative og politiske bistandsmæssige opgaver. – Altså kollektiv bistand er i den forbindelse, når man taler om, at det er til forbundet og til afdelingerne fremfor den individuelle bistand, som altså skulle gå til virksomhederne, som jo er det, der hovedsagelig er konsulentens opgave. – Forbundet skal i den forbindelse gøre opmærksom på, at konsulentrapporten for 1983 klart viser en

ændring i disse forhold, hvor den kollektive bistand er gået ned fra 58% i 1982 til 23% i 1983, og den individuelle bistand er steget fra 31% i 1982 til 55% i 1983. Det er endvidere besluttet i december måned 1983, at konsulentopgaverne ikke efter 1. januar 1984 må være omfattet af administrativt eller politisk bistandsarbejde for forbundet. Vedrørende deltagelse som suppleant i BSR 9 er dette en misforståelse. Konsulenten deltager ikke som suppleant i nogle møder i BSR 9, men bliver indbudt til formøder for B-gruppen BSR 9, når der ønskes oplysninger om miljø og teknologiske forhold indenfor bryggeri-, brænderi- og mineralvandsbranchen.

Endvidere foregår der under BSR 9 en række virksomhedsbesøg, hvor også konsulenten deltager.

Styrelsens summariske karakteristik af konsulentopgavernes art hviler på konsulentrapporten 1982, og med de væsentlige ændringer, der er sket fra 1982 til 1983, er grundlaget for styrelsens vurdering væsentligt ændret«.

Man har også sendt ansøgning ind for Henrik Hansen. Man har skrevet alle de kurser, som han skal på og hele tiden forsøgt at få det kanaliseret ind, så det virker positivt på Teknologistyrelsens opfattelse af, hvad konsulenten skal lave.

Man har netop fået svar i dag. Formanden havde ikke haft mulighed for at læse det igennem her til morgen, og kunne derfor ikke give besked på, hvad det går på, men såvidt han kunne se ved lige at kigge det igennem, er det ikke dermed konstateret, at man blot har taget dette til efterretning, men at der er nogle flere spørgsmål, som vi skal svare på. Det er flere års forsømmelse af, hvad man bruger konsulenter til, der nu skal svares på. Det er klart, når f. eks. konsulenten i flere måneder har gået og lavet arkitektarbejde på, hvordan nye kontorer skal indrettes, eller han meget ofte har deltaget i udvalgsarbejde o.s.v., så kan man ikke forlange, at staten skal betale for nogle opgaver, som man ellers skulle ansætte folk til, eller som man skulle vælge folk til. Det, som vi her taler om, er arbejdsmiljøet og den teknologiske udvikling på arbejdspladsen. Det er det, vi må bruge konsulenterne til. Det er klart, når det fremgår af de indsendte årsrapporter og de procenter, der er omtalt

her, så må vi sige, at der er sket en forsømmelse. Vi tog højde for dette på et tidspunkt, men må konstatere, at vi var for sent ude. Man har 1982-rapporten og kan sikkert lægge de tidligere årsrapporter oven i og konstatere den udvikling, der har været indenfor vort forbund.

Vi har fået besked på, at Henrik Hansen er godkendt, men med et forbehold, der kan betyde, at vi senere mister tilskuddet. Ansættelsesforholdet er etableret, så dette bør ikke ændres, selvom vi senere mister tilskuddet.

Forbundet har fået en sag fra Holbæk afdeling, hvor de beklager sig over, at Carlsberg depotet i Vig kører på deltid og bruger arbejdskraft, som ikke er organiseret o.s.v. Forbundet har svaret afdelingen, men samtidig skrevet brev til SID, hvor vi gør opmærksom på dette problem, og at vi ønsker at få det drøftet i fællesskab, sådan at vi får depotet overflyttet til os og får dette bragt i orden.

Fra Thisted afdeling, Carlsberg depotet i Hurup, er der indgået en arbejdsfordelingsaftale, og forbundet har svaret, at forbundet accepterer den af afdelingen indgåede aftale, såfremt afdelingen med depotindehaverens underskrift indsender navne og i hvilken uge, arbejdsfordelingen skal foregå.

Forbundet har modtaget en arbejdsfordelingsaftale fra Slagelse afdeling, men meddelt dem i et brev af 14. februar, at afdelingens kasserer skal fremsende de pågældendes navne og adresser, samt hvilke uger det drejer sig om, før aftalen kan godkendes.

Fra Nykøbing Falster afdeling er der også indsendt omkring arbejdsfordeling, men forbundet har skrevet til afdelingen:

»Idet vi bekræfter modtagelsen af den indgåede arbejdsfordelingsaftale mellem afdelingen og depotindehaveren på Carlsberg depotet i Nykøbing Falster, skal vi herved meddele, at forbundet accepterer aftalen, dog med følgende bemærkninger: I arbejdsfordelingsaftalen mangler navn i tiden fra 5/3 til 11/3 og 26/3 til 8/4. Afdelingen bedes venligst sørge for, at det bliver bragt i orden.

Vi forstår ikke afdelingens holdning til arbejdsfordeling, når depotindehaveren nægter at dokumentere, at det er grundet salgsnedgang, det er

nødvendigt at indføre arbejdsfordeling på depotet, når overenskomsten klart foreskriver, at arbejdsfordeling skal være begrundet i salgsnedgang. Afdelingen burde overfor depotindehaveren fastholde, at der fremover ikke bliver godkendt arbejdsfordeling af afdelingen, hvis depotindehaveren ikke dokumenterer en salgsnedgang sammenlignet med sidste år. Vi henviser til regler for arbejdsfordeling, som er tilsendt afdelingen den 29/12-84«.

Forbundet har med baggrund i cirkulære nr. 8/84, omkring ompakning af øl, modtaget brev fra Dansk Arbejdsgiverforening, der ønsker et organisationsmøde om denne sag. Mødet er aftalt til den 12. marts, sammen med en lang række andre sager, som man skal have løst med Depotindehaverforeningen.

Alle ved, hvad der er sket i La Cabana-sagen. Forbundet fik ikke ret i sin påstand vedrørende udvidelse af blokaden. Vi er skuffede over dette, fordi vi havde nogle forventninger om at kunne få ret i denne sag.

Til gengæld må vi jo sige, at vi nok var noget svækkede af – såfremt vi skulle have ført dokumentation og vidner – at det ikke var muligt, og derfor kørte vi sagen på, at man kunne dokumentere, at der stadig var øl i området, og det var det, det drejede sig om. Men vi fik ikke ret i vor påstand, og det vil sige, at det vi fortsat kan er, at vi stadig leverer til depoterne i Herning, men at depotarbejderne ikke leverer til de tre omtalte restauranter. Vi har den 13. februar skrevet til Dansk Arbejdsgiverforening og meddelt, at vi trækker vort varsel tilbage.

Den 7. februar havde forbundet en demonstration ved La Cabana, som fik opbakning fra næsten alle afdelinger i landet.

Desværre fik man problemer i København, fordi medlemmerne på Tuborg ikke kunne få fri i det omfang man ønskede. I første omgang havde ledelsen givet alle dem fri, der ønskede det, men da man senere opdagede, hvor mange det drejede sig om, og at man ikke kunne skaffe reserver nok for dem, der skulle afsted, inddrog man den tidligere tilladelse til at få fri. Man protesterede naturligvis over dette og meddelte, at dem man havde givet fri tager sted. Bryggeriets ledelse meddeler B-gruppeformanden, at såfremt man forlader bryggeriet, er der overens-

komststridigt. Meddelelsen sker skriftligt ved, at B-gruppeformanden får overdraget en kopi af et notat, som er gået ud til alle bryggeriets afdelingsledelser. Af dette notat fremgår det også, at B-gruppeformanden vil forhøre sig i organisationen om, hvordan man skal forholde sig. Da man ikke får nogen tilbage-melding, men konstaterer, at folk alligevel forlader bryggeriet uden tilladelse, får bryggeriets ledelse den opfattelse, at organisationen har givet tilladelse til at deltage i demonstrationen. Afdelingerne i København og forbundet blev derfor inklaget af Bryggeriforeningen. Forbundet og afdelingerne blev i et møde med tillidsrepræsentanter for Tuborg enige om at anerkende, at det var overenskomststridigt at forlade bryggeriet uden tilladelse, og at afdelingerne og forbundet ville tilkendegive, at man ikke ville opfordre nogen til at forlade bryggeriet for at deltage i demonstrationen ved La Cabana, uden bryggeriets tilladelse.

Årsagen til afdelingernes og forbundets holdning i denne sag er, at man ikke ønsker, at konflikten skal rettes mod bryggerierne, at man ikke ønsker, at andre skal hjemsendes fordi nogle tager til Herning, at det var vigtigt, at man kunne fortsætte med at demonstrere ved La Cabana, således også som planlagt den 13. marts.

I konsekvens af dette har man så besluttet, at hvis nogle medlemmer deltager i demonstrationer ved La Cabana, uden at have fået fri fra sit arbejde, dækker forbundet ikke eventuelt arbejdstab eller transportomkostninger.

Disse beslutninger, som vi på mødet var enige om, har imidlertid fået de mandlige tillidsrepræsentanter på Tuborg til at protestere. De er utilfredse med, at organisationerne har erkendt, at det var overenskomststridigt at forlade arbejdet uden bryggeriets tilladelse. De er af den opfattelse, at når bryggeriet først havde givet dem fri, var det ikke overenskomststridigt at forlade sit arbejde, selvom man trak tilladelsen tilbage.

Hverken forbundets eller afdelingens repræsentanter var i tvivl om, at det, man havde foretaget sig, var overenskomststridigt, men hvad formanden ikke forstod var, hvorfor det var så vigtigt, om man erkendte om det var overenskomststridigt el-

ler ej. Det var hensynet til de overordnede principper, der måtte være det afgørende, og det er sagen La Cabana, vi slås for.

At sagen om frihed til at deltage ved La Cabana kun indtil nu har berørt Tuborg, er nok fordi Carlsberg i samme periode lå stille på grund af en arbejdsnedlæggelse i ølkammen.

Konflikten strakte sig i over en uge fra den 2. til 9. februar. Desværre var det nødvendigt at tvinge medlemmerne i arbejde igen, da de ellers ville være at betragte som afskedigelse. Carlsberg Bryggeriernes ledelse fastholdt, at såfremt de strejkende ikke genoptog arbejdet, havde de fyret sig selv, og den 9. februar var det sidste frist. Da konflikten startede troede man, at bryggeriet havde pålagt medlemmerne mere arbejde end i henhold til arbejdsbeskrivelserne. Ved gennemgang af aftalerne måtte det imidlertid konstateres, at en stor del af arbejdet skulle foregå efter en arbejdsleders anvisning, og at der var tid nok til at udføre det omtalte arbejde. Det gav desværre nogle problemer mellem organisationerne og den lokale tillidsrepræsentant.

Konfliktens grundlag var ikke i orden og manglende orientering om de faktiske forhold gjorde, at organisationerne måtte stoppe konflikten. For at forhindre, at det skulle give sig udslag i for store modsætningsforhold mellem medlemmerne og organisationen, tog den lokale tillidsrepræsentant det fulde ansvar for konfliktens forløb og gjorde opmærksom på, at ansvaret for, at man nu måtte tvinge medlemmerne i arbejde, var hans og ikke organisationernes. Det var ikke med et overbevisende flertal, at man genoptog arbejdet, og der var megen bitterhed at spore hos medlemmerne. Formanden fandt, at tillidsrepræsentanten havde optrådt med værdighed og mod netop da situationen krævede det, og han havde da også taget den fulde konsekvens af dette ved, da situationen var overstået, at meddele, at han med øjeblikkelig virkning trådte tilbage.

Fra Thisted afdeling har forbundet fået indberetning om, at man fra bryggeriets side bryder bemandingsaftalerne. Det er vore medlemmer, der af- og pålægger vognene, men ledelsen på Thisted Bryghus er begyndt at lade vogne komme efter fyraften og om lørdagen. Vognmanden af- og pålægger så selv. Forbundet har

indberettet sagen overfor Bryggeriforeningen, og man er enige om at afholde et organisationsmøde oppe i Thisted, så man også får mulighed for at se bryggeriet og få belyst de lokale forhold.

Vedrørende spørgsmålet om personlige værnemidler, hvor vi har en sag på Carlsberg, er det aftalt mellem Bryggeriforeningen og forbundet, at vi ikke behøver at afholde et organisationsmøde om sagen, men at vi laver en fælleshenvendelse til opmanden. Dette skulle kunne ordnes i løbet af en uges tid.

Forbundets daglige ledelse har den 5. marts haft møde med fællesudvalget under Jyske Bryggerier for at drøfte spørgsmålet om en rammeaftale for Jyske Bryggerier under ét. Forbundets daglige ledelse markerede klart, at vi ikke fandt det rigtigt, at en forhandling om en rammeaftale skulle være med forbundet som forhandler. Man enedes da også om, at hvis det lykkedes at kunne få forhandlinger om en rammeaftale for Jyske Bryggerier, så skulle den forhandles af fællesudvalget eller af afdelingerne. Det er dog temmelig vanskeligt at få Jyske Bryggeriers ledelse til at indse nødvendigheden af en rammeaftale, og derfor skulle forbundet intervenere ved at rette henvendelse til Bryggeriforeningen og derigennem få Jyske Bryggerier til at sætte sig til forhandlingsbordet.

Den sidste sag, formanden havde under beretningen, var en sag vedrørende en klage fra Århus mandlige afdeling, og formanden syntes, at han ville læse brevet fra afdelingen op. Formanden meddelte, at afdelingen på et tidligere tidspunkt har rykket for nogle sager, som de ikke mente var færdigbehandlede på en ordentlig måde. De skrev et brev den 9. januar, som de beklageligvis ikke havde fået svar på. Så skrev de et brev af 9. februar, der gav anledning til, at nogle sager, som man har haft med Erik Kielberg, svarede han på. Det gjorde så, at de for i blækkuset, og vi fik et brev den 16. februar. De skriver:

»Det er afdelingen komplet uforståeligt, at sekretær Erik Kielberg i sin svarskrivelse af 14. februar 1984 stik imod de faktiske forhold kan tilkendegive, at indberetningssagerne vedrørende Carlsberg Nord, Århus, hjemmemandens opgaver,

arbejdstøj samt sagen om afskedigelse af Leif Christensen, Tuborg Århus, er i orden og afsluttet. Det er åbenbart nødvendigt at bringe tidligere fremsendte indberetninger i erindring, da sekretær Erik Kielberg enten har overset eller forlist vor fremsendte indberetning af 10. oktober 1983 vedrørende depotindehaver Bent Hartvigs fortolkning af protokollet af 15. september 1983, som blev aftalt på et møde med Erik Kielberg, hvor også Otto Dehn og Per Clemmensen deltog. Den 14. november 1983 fremsendte afdelingen anmodning om forbundets assistance vedrørende arbejdstøj på Carlsberg depotet Århus Nord og Syd, Århus, og den 24. november afholdtes organisationsmøde vedrørende Leif Christensens afskedigelse fra Tuborg depotet, Århus. Med hensyn til sagen om Leif Christensen var der enighed om, at de 8 uger og 4 dage skulle aflønnes med et gennemsnit af en SID-tidløn, hvilket ikke er sket, og dette er meddelt forbundet telefonisk med et krav om nyt organisationsmøde, hvilket sekretær Erik Kielberg var fuldt enig i.

Vi står også i afdelingen komplet uforstående overfor den form, som forbundssekretær Erik Kielberg udtrykker overfor Århus afdelings velbegrundede harme over forbundsledelsens lemføldige behandling af afdelingens indberettede sager. Ingen af Århus afdelings bestyrelse har på noget tidspunkt tilkendegivet, at nogle af disse sager skulle være afsluttet. Vi finder, at det er grov manipulation at hævde, at afdelingens formand skulle have hævdet, at nogle af disse sager er afsluttet.

I forbundets brev af 14. februar 1984 hævdes det, at afdelingen ikke er fremkommet med nogen reaktion på sagernes tilstand, hverken tidligere eller på hovedbestyrelsesmødet den 16. januar 1984.

Dette er i strid med de faktiske kendsgerninger, idet der adskillige gange telefonisk og den 9. januar 1984 skriftligt, er rettet henvendelse til forbundet, og på hovedbestyrelsesmødet tilkendegav forbundsformand Preben Mortensen, at det var pålagt de øvrige i daglig ledelse at behandle afdelingens sager hurtigst muligt. I øvrigt er det ikke blot disse 3 sager, afdelingen er utilfreds med, og som ikke er afsluttet. Men også særtalet for depotet i Skanderborg. I den forbindelse har afdelingen anmodet om et organisations-

møde i brev af 8. december 1983. I forbindelse med kassererskifte i afdelingen, har afdelingen anmodet om forbundets stillingtagen til betaling af den statsautoriserede revision i brev af 3. november 1983. Afdelingen har heller ikke fået svar på vor anmodning om forbundets vurdering af en aftale om combi-kolonnen på Ceres Bryggeriet i Århus, fremsendt den 8. december 1983.

Når vi i afdelingen er af den opfattelse, at forbundets behandling af vore indberettede sager er langsommelig, uanstændig og uforsvarlig, så må vi desværre også nu angive vor tvivl om den daglige ledelses troværdighed.

Vi må i afdelingen tage skarpt afstand fra den form for manipulation med kendsgerninger og forsøg på mistænkeliggørelse af afdelingens formand, som hele Erik Kielbergs brev er et forsøg på. Sluttelig skal vi ikke særlig kammeratligt understrege, at vi altid har indberettet de sager, vi ønskede forbundets assistance til, skriftligt. Kopi af sager vedlægges.

Det er klart, at det – både om sagerne og om beskyldningen – er meget alvorligt, og forbundet anmodede afdelingen om et møde, som man havde mandag aften. Formanden ville først gennemgå behandlingen af sagerne, som de lå.

Omkring revisionen var vi ikke klar over, hvordan det egentlig var foregået. Det var overdraget til Viktor Søndergaard på det tidspunkt – og det bekræftede kassereren for afdelingen – at han havde fået besked på, at det måtte afdelingen selv betale. Men der lå en misforståelse, fordi da man havde kassererskifte, anmodede man Viktor Søndergaard om at komme til afdelingen og foretage en revision. Han sagde, at han ikke kunne på det tidspunkt, og derfor bad man den statsautoriserede revision, som tidligere havde været i afdelingen, om at foretage revisionen. Det er klart, at hvis forbundet anmoder afdelingen om at bruge en anden form for autorisation, så må forbundet også betale.

Det, der sker i forbindelse med dette, er at en autoriseret revision går ned for at undersøge forholdene, og det viser sig, at de ikke er i orden, så må man have et gennemgribende eftersyn af hele kassen, hvilket gør, at regningen kommer på 21.000 kr. Vi har sagt til afdelingen, at spørgsmå-

let med den nødvendige revision i forbindelse med, at der ikke var orden i kassen i Århus mandlige afdeling, skal vi ikke betale, og det er afdelingen enig i. Spørgsmålet om det nødvendige kasseeftersyn i forbindelse med overdragelse fra én kasserer til en anden, må vi – når Viktor anmoder afdelingen om at bruge en anden form for revision – betale. Og vi blev enige om, at vi forespørger den revision, vi har i forbundet, hvad en sådan afdelingsrevision vil koste, og det beløb vil vi godtgøre afdelingen. Det er klart, at vi ikke kan bede dem om at foretage nogle ting, og så ikke holde dem skadesløse.

Omkring combi-kolonnen bekræftede Bjarne Frandsen telefonisk, at den var behandlet på forretningsudvalgsmøde, og forretningsudvalget har godkendt den – også med de bemærkninger der var. Normalt er proceduren den, at såfremt man ikke fra forbundets forretningsudvalg får en indsigelse mod aftalen, så er den dermed godkendt. Det har været den tidligere procedure, som Bjarne Frandsen har kendt igennem de år, han har siddet som formand. Han sagde så, at det var også rigtigt, men man havde ment, at vi måske havde svaret, fordi de havde bedt om en fortolkning – hvor formanden havde svaret, at man gjorde nogle betragtninger i forbindelse med aftalen, og når man er enig, er der ingen grund til at svare på dette. Men såfremt det var det, man havde ønsket, så skulle det have fremgået mere klart. I hvert fald, så er sagen behandlet, som den skulle, og den er godkendt af forretningsudvalget, og det er også meddelt Bjarne Frandsen, og han sagde, at det var i orden.

Omkring Skaderborg sagde vi, at den hele tiden har været behandlet på organisationsmøde i Depotindehaverforeningen i forbindelse med fortolkning, og man sagde så, at man måske godt kunne have meddelt, at sagen fortsat var løbende i Depotindehaverforeningen, hvad vi ikke havde gjort, andet end at formanden havde sendt et enkelt brev om, hvad vi ikke kunne blive enige om i Skanderborg-sagen. Det var sendt til Århus mandlige afdeling. De var også tilfredse, men sagde dog, at såfremt man ikke kunne få det, man havde fået i særtaftalen – fordi ordlyden er for upræcis – så ville man fastholde den gamle aftale om at

køre på fast løn, og det vil vi så også behandle i sagen mandag den 12. marts i Depotindehaverforeningen.

Vedrørende de andre sager havde formanden meddelt, at vi ikke skal diskutere, hvorvidt de er behandlet godt eller dårligt, men konstatere proceduremæssigt set, om afdelingens kritik er rigtig med hensyn til, at vi ikke har svaret på indberetningen af sagerne.

Vedrørende to af sagerne er det rigtigt. I et brev af 13. januar gør man opmærksom på, at Erik Kielberg har de to sager, og det måtte vi bekræfte og tage kritikken til efterretning. Der var ikke svaret på dem, og dermed var afdelingens kritik berettiget.

Vedrørende den tredje sag var der nogen uklarhed, hvor formanden dog vidste, at han havde været med til at fortolke sagen, og den har også senere været debatteret i Depotindehaverforeningen, hvor det så blev påstand mod påstand – hvor Bjarne Frandsen mente, at Erik Kielberg ikke talte sandt, idet Kielberg sagde, at han ikke havde givet noget til-sag om, at sagen skulle behandles. Daglig ledelse har drøftet det her til morgen, og vi har meddelt Erik Kielberg, at vi fra Depotindehaverforeningen på formandens forespørgsel omkring fortolkningen af aftalen om betaling, fik den forklaring, som afdelingen skulle have haft tilsendt på et eller andet tidspunkt.

Sagen er alvorlig, fordi formanden meddelte afdelingen, at vi ikke kunne leve med en kritik frem til næste kongres, som afdelingen havde frembragt. Formanden mente, at tonen og diskussionen havde været udmærket – det foregik på fornuftig vis – men på baggrund af, hvordan sagerne stod nu, ville Kielberg, Anker og formanden forlade mødet, og bad dem diskutere det igennem en gang til.

Det gjorde de, og vendte tilbage og meddelte følgende:

»Efter at der var afholdt møde mellem Århus mandlige afdelings bestyrelse og forbundsformand Preben Mortensen, næstformand Anker Skjødt og sekretær Erik Kielberg, mandag den 5. marts 1984, om de anklager afdelingen i brevene af 9. og 16. januar 1984 havde rettet mod forbundets daglige ledelse, skal afdelingen ved nærværende skrivelse tilkendegive følgende:

Vi beklager at have beskyldt forbundets daglige ledelse kollektivt for at være langsommelige, uanstændige, uansvarlige og utroværdige i behandling af Århus mandlige afdelings indberettede sager. Det er afdelingens opfattelse, at de indberettede sager, som skulle have været behandlet af sekretær Erik Kielberg, er blevet behandlet både langsomt og uansvarligt.

Sluttelig skal afdelingen tilkendegive, at efter de faktiske forhold omkring sagernes behandling nu er belyst, er vi i afdelingen klart indstillet på et positivt og loyalt samarbejde med forbundets daglige ledelse.

Vi har naturligvis drøftet disse ting internt, og formanden ville ikke lægge skjul på, at vi i nogle bestemte vendinger har kritiseret Kielberg for ikke at arbejde tilstrækkelig ordentligt med sagerne – at kritikken ikke kun er kommet fra Århus mandlige afdeling, men andre steder fra – og at hvis Kielberg ikke følte, at det foregik godt nok, så måtte vi diskutere det igennem. Vi er stadigvæk ikke enige, og det, der er det beklagelige i denne situation, er, at på et tidspunkt i Århus afdeling – det kan lige så godt blive sagt, så det kommer frem – ville Erik Kielberg fralægge sig en sag, som han mente, Anker hæftede for. Det bebrejdede formanden Kielberg i meget stærke vendinger og mente, han tørrede fødderne af i Anker. Man har dokumenteret her til morgen, at Anker behørigt – det står i morgenmødereferatet – har afleveret sagen videre til Kielberg. I forbindelse med fortolkningen vil Depotindehaverforeningen og Depotindehaverforeningens formand på et tidspunkt – hvis de diskuterer med Århus mandlige afdeling – kunne sige, at spørgsmålet om tilbagemelding om den betaling har de meddelt på et møde mellem Depotindehaverforeningen og forbundsformand Preben Mortensen. Formanden måtte sige, at man i forbundsledelsen hæfter for, at sagerne ikke er behandlet ordentligt. Når afdelingen indgiver en indberetning, så skal forbundsformanden selvfølgelig sørge for, at der i hvert fald bliver svaret på disse ting. Formanden har også forklaret, at man har delt opgaverne mellem sig, og at man deler dem ud, og hver enkelt hæfter for det. Det er umuligt at skulle rende rundt og spørge folk, om de har passet deres ting. Men da der er kommet mere end én

klage, meddelte formanden, at han i hvert fald ikke ville deltage i kritikken om, hvordan sagerne er afsluttet, og om det er godt eller dårligt, men han vil deltage i kritikken om, hvorvidt de er behandlet på en ordentlig måde. Det er hans fornemmelse, at der er en stigende utilfredshed med, hvordan sagerne bliver behandlet i provinsen. Han havde meddelt Kielberg, at forbundets daglige ledelse ikke fortsat vil forsvare, hvis sagerne ikke bliver kørt på en ordentlig måde – hvis ikke man kunne blive enige med Kielberg om, hvordan tingene skulle være.

Vi har besluttet, at vi bekræfter modtagelsen af alle indberetnings-sager overfor afdelingerne, og meddeler hvem der har overtaget sagen. Men kritikken går altså på, at det er mangelfuldt, og vi i forbundets daglige ledelse har meddelt Kielberg, at vi må have nogle flere drøftelser af disse ting, fordi vi selvfølgelig er villige til kollektivt at hæfte for, hvad vi foretager os, men så vil vi også have muligheder for at kunne finde frem til en arbejdsmetode, der betyder, at tingene bliver lavet ordentligt. Når formanden siger disse ting, er det fordi, at Kielberg i sit første svar til Århus mandlige afdeling egentlig har svaret, at det var på baggrund af tid. Det blev underkendt af den øvrige ledelse, der var hjemme på det tidspunkt, og at det ikke var en argumentation overfor Århus mandlige afdeling. Det er klart, at disse ting selvfølgelig vil komme frem, og det vil forretningsudvalget blive gjort bekendt med. Hvis vi ikke kan finde en løsning på disse ting, så må vi forvente, at der på hovedbestyrelsesmødet – på baggrund af at man vil fastholde kritikken fra afdelingen – vil komme kritik, som vi bliver nødt til at tage stilling til. Hvis det ikke ændrer sig, vil forbundets daglige ledelse stille sig frit overfor den kritik, der fremkommer.

Debat til beretningen

Thomas Olsen:

På foranledning af Århus mandlige afdeling diskuterede vi på vort sidste kredsbestyrelsesmøde Erik Kielbergs måde at varetage sit job på, og der viste det sig, at langt den

overvejende del af de afdelinger, vi har i Sydjysk Kreds, var særdeles utilfreds med hans måde at arbejde på.

Vi er enige om, at der skal gøres noget ved tingene, og at en af måderne måske kunne være at indkaldte til et ekstraordinært kredsbestyrelsesmøde, hvor vi vil tage beslutning om, at vi skal have et ekstraordinært hovedbestyrelsesmøde.

Jeg er vidende om, at det ikke kun er i Sydjysk Kreds, at der er utilfredshed med Kielberg, så derfor er jeg overbevist om, at det vil være en absolut fordel, om man kunne få løst tingene op i forbundet så hurtigt som overhovedet muligt.

Nu har vi fået en orientering fra Preben Mortensen om, hvordan sagerne står, men jeg har ikke fået opfattelsen af, at Kielberg helt har forstået, hvad det er, det drejer sig om. Jeg vil bede den daglige ledelse i forbundet drøfte tingene igennem, og jeg vil bede jer orientere afdelingerne om, hvad I finder ud af, og at dette sker hurtigt. Ellers er vi nødsaget til at tage nogle initiativer i kredsen.

Anker Skjødt

Vedrørende fyringen af sikkerhedsrepræsentanten fra Faxe-Storkøbenhavn: Vi ønsker sagen i FU, fordi vi vil have forretningsudvalgets vurdering af, hvorvidt vi tør tage risikoen for at få en voldgiftskendelse, der klart fastslår, at man har ret til at afskedige tillidsfolk på grund af langvarig sygdom. Vi har undersøgt, hvad retspraksis har været hidtil. Retsspraksis har været, at langvarig sygdom går ind under det begreb, der hedder »tvingende årsag«, og i retspraksis lægger man meget vægt på, hvordan tillidsmandsreglerne for det enkelte overenskomstområde er nedfældet i overenskomsten. Da der i overenskomsten for Faxe-Storkøbenhavn ikke er nedfældet nogle tillidsmandsregler, har vi vor betænkelighed ved at tage en sag. Vi er ikke uenige i, at det er urimeligt, at den pågældende er blevet afskediget, men sagen er altså tvivlsom.

Erik Kielberg

Thomas Olsen sagde, at man havde givet udtryk for, at man var utilfreds med mit arbejde i Sydjysk kreds. Det forstår jeg ikke, for der er ikke een, der overfor mig har givet udtryk for dette, de steder, hvor vi har haft møde. Tværtimod har de

sagt, at de var godt tilfredse.

Med hensyn til Århus havde vi jo et par sager deroppe om en, der var afskediget, der hed Leif Christensen, og den afsluttede vi den 24. november. Da var vi enige om, at på grund af, at man fra afdelingens side nok havde gjort lidt forkert ved at holde manden væk fra arbejdspladsen, skulle jeg forsigtigt prøve, om vi kunne få mere end 8 ugers løn plus nogle dage hjem til manden.

Det drejer sig så om, at der skulle have været afleveret et brev i sagen til mig den 11. oktober 1983. Jeg var ikke i forbundet denne dag og har ikke modtaget omtalte brev.

Postmødereferater fra den 10. til 16. oktober 1983 har jeg ikke grundet kongrestravhede, så jeg har ikke fået brevet.

Vedrørende arbejdstøj-sagen fra Århus mandlige afdeling, så var sagen ikke lagt i den mappe, jeg havde vedrørende de sager, jeg var til møde i Århus om. Sagen var Ankers. Jeg spurgte Bjarne Frandsen, Århus mandlige afdeling, om der var noget med problemer om arbejdstøj. Det ville Bjarne Frandsen ikke diskutere. Sagen var i orden.

I Postmødereferatet står der, at brevet er afleveret til mig. Mit spørgsmål er: Jeg var der ikke, hvordan kan brevet så være afleveret til mig. Jeg har i hvert fald ikke set brevet.

Preben Mortensen:

Hvis man ikke er tilstede på postmøderne, bliver referaterne fra postmøderne automatisk lagt til hver enkelt fra den daglige ledelse i forbundet, så man kan læse om de sager, der er indgået og overdraget til den enkelte.

Erik Kielberg, hvis ikke du mener, at du har fået papir i de sager, der er dine, men ser i postmødereferater, at du har fået sagen, burde du efterlyse sagen.

På postmødet i dag inden FU-mødet, påstod jeg, at du tørrede ben af i Anker Skjødt, da vi diskuterede disse problemer.

I et brev af 9. januar 1984 meddeler Århus mandlige afdeling, at de ikke mener, sagerne er færdigbehandlet af forbundet. I brevet skriver de, at årsagen er Erik Kielbergs behandling af sagerne. Det reagerer du ikke på, og det er denne manglende reaktion, der fører til afdelingens sidste brev og stærke kritik mod forbundets behandling af sagerne.

Det er et spørgsmål om at forstå disse ting.

I Leif Christensen-sagen er det ikke rigtigt, når du nu siger, at det var et spørgsmål om at redde nogle flere penge hjem.

Som jeg sagde på mødet i Århus, at sådan som protokollatet i sagen er udformet, samt når medlemmet ikke mere arbejder på depotet, så er det aftalte i protokollatet normalløn.

Dette skulle afdelingen have haft besked på. Efter et møde i Depotindehaverforeningen sagde jeg, at du måtte meddele afdelingen, hvor sagen stod. Det svar har afdelingen altså ikke fået.

Det er denne mangel på afslutning i sagen fra vor side, afdelingen kritiserer.

De sager, som er afleveret til dig – det står i postmødereferatet, og det nytter ikke, at du siger, at du ikke var her, og at du ikke har fået sagerne – Erik Kielberg, jeg påstår, at du har fået sagerne, og det påstår resten af den daglige ledelse også. Det nytter ikke, at du kommer og siger nu, at du ikke var her, og at du ikke har set disse sager. Så er det ligesom om, du lægger skylden over på os andre, at vi blot har besluttet, at du skal tage dem, og så har vi enten smidt dem væk, eller også har vi gjort noget andet. Postmødereferaterne er til brug for os allesammen, så vi kan se, hvilke sager, der er kørt, og hvem der har fået dem.

Provinsssekretærens arbejdsområde er fastslået på kongressen i 1981 og fulgt op på kongressen i 1983.

Arbejdsområdet der provinsen. I den mellemliggende periode skulle du gøre særtaletalerne for depotområdet færdige samt spørgsmålet med depotudvalget. Arbejde, der også har været kritik af.

Hvis vi skal være enige i forbundets daglige ledelse og påtage os et kollektivt ansvar for arbejdet med sagerne, må alle acceptere, at vi ikke bare tilbageviser kritikken, men ser hvori kritikken er rigtig, og hvor vi så kan ændre ved tingene.

Jeg har på fornemmelsen, at du ikke vil erkende, at vi er i denne situation.

Kritikken kommer jo ikke alene fra Sydjysk Kreds. Vi møder kritik rundt omkring, på hovedbestyrelsesmødet bl. a. fra Holbæk. Kritikken går på, at rejste sager behandles langsommeligt, at man må rykke flere gange, uden der sker noget i sagerne.

Forbundets daglige ledelse vil godt påtage os et kollektivt ansvar for vort arbejde. Vi må i den daglige ledelse finde en arbejdsform, som alle er tilfredse med.

Men hvis Erik Kielberg ikke vil være med til, at diskutere, hvad vi gør i behandling af sager, der rejses berettiget kritik af, må enhver i den daglige ledelse stå frit.

Kritikken kan ikke mere bortforklares med undskyldninger eller med forklaringer om, at man ikke har set breve m.m., eller ved at lægge tvivl ud om, at andre i den daglige ledelse er skyld i, at breve m.m. ikke er modtaget og læst.

Erik Kielberg:

Jeg prøver ikke at tørre ben på andre.

I den uge, vi var til kongres, var der ikke ret mange postmøder. Jeg siger bare, at jeg var ikke i huset i de dage, hvor sagerne kom ind, så de er ikke afleveret til mig.

Jeg kan da godt lave vrøvl over, at jeg ikke har modtaget postmødereferater, men det har jeg altså ikke gjort, og der var ikke referater i dagene op til kongressen.

I Leif Christensen-sagen kan jeg ikke se, hvad det er, jeg ikke forstår. Bjarne Frandsen har jo heller ikke benægtet min opfattelse af sagen. I Tuborg Nord-sagen blev det nævnt, at sagen er kommet til forbundet den 10. oktober 1983. Jeg må erkende, at jeg ikke har fået postmødereferater, der omtaler sagen. Jeg har heller ikke efterlyst referater fra denne periode. Det var op til kongressen, hvor der ikke blev holdt mange postmøder.

Preben Mortensen:

Der er et postmødereferat, hvor der står, at du har fået overdraget sagen.

Holger Foss:

Kielberg har jo for så vidt ikke vores afdeling som arbejdsområde, så det kan misforstås, at vi blander os i sagen, men vi gør det, fordi vi jo også hæfter kollektivt for, hvad der sker i forbundet. Vi sidder med repræsentanter i forbundets forretningsudvalg og hovedbestyrelse, vi kommer ud for, at vi skal forsvare ting, der er sket i hovedbestyrelsen, og det gør vi også gerne, hvis vi finder, det er rimeligt. Men nogle gange kan det altså være noget vanskeligt, og vi vil gerne i den forbindelse gøre op-

mærksom på, at vi fra vor afdelings repræsentanter i hovedbestyrelsen allerede før kongressen gjorde opmærksom på vor utilfredshed med Kielbergs indsats. Vi støttede den daværende kredsformand fra Sydjysk Kreds i hans kritik af det – nu siger jeg det Kielberg foretager sig – jeg tror godt jeg vil ændre det til – Kielberg *ikke* foretager sig. Vi tror, at Erik Kielberg har en meget god vilje til at beskæftige sig med tingene, men det, der forekommer os virkelig uhyggeligt er, at det går mere og mere op for os, at Kielberg ikke forstår, hvad det handler om. Når jeg siger »forstår ikke, hvad det handler om«, så skal jeg nævne et enkelt eksempel, fra et af de sidste forretningsudvalgsmøder, hvor vi diskuterede et spørgsmål om, hvordan vi skulle få det til at fungere ordentligt på depotområdet. Kielberg kom med nogle bemærkninger, som rystede mig, idet de gik på: »Vi har skam holdt møde med depotfolkene, og når vi så siger til dem, at den sag vil vi bringe videre, så siger depotfolkene – det skal I ikke – og hvad skal vi så gøre«, sagde Erik Kielberg.

Når man har en sådan indstilling som sekretær i et forbund, at medlemmerne skal bestemme om, hvorvidt en berettiget klage over brud på overenskomsten, dårlige arbejdsforhold o.s.v. skal bringes videre, så er vi altså ude på Herrens mark, og det kan vi ikke klare.

På kongressen gjorde Bent Meyer meget stærkt opmærksom på, på afdelingens vegne, at vi ønskede ikke Kielbergs bistand i nogen som helst sager. Det gjorde vi ikke for at være onde, men ud fra den opfattelse, at det evnede Kielberg ikke.

Jeg vil også nævne FU's debat om Landkjær. 3 gange har der i FU været rejst spørgsmål til Landkjær. 3 gange har Erik Kielberg svaret det samme svar, der ikke var svar på de spørgsmål, der blev rejst.

Nu hæftede jeg mig ved, at Thomas Olsen i sine bemærkninger omkring Kielberg gjorde opmærksom på den overvejende utilfredshed, der var i Sydjysk Kreds, overvejende i de fleste afdelinger, og hvordan man spekulerede på, om man kunne indkalde til ekstraordinært kreds-møde, og der forlangte et ekstraordinært hovedbestyrelsesmøde.

Da Kielberg får ordet første gang i dag – efter disse meget alvorlige angreb på ham – så beviser han, at han

ikke forstår noget som helst af det, der bliver sagt. Han siger – det forstår jeg ikke, at der skulle være utilfredshed med mig, det er der ikke nogen, der har sagt til mig, tværtimod så har de udtrykt tilfredshed. Vi er meget bekymrede over det og skal da ikke lægge skjul på, at vi udover de officielle klager og kritik, vi har fremsført mod Kielberg, så har det været et stadigt diskussionsemne i vor afdeling, hvorvidt det var ansvarligt at have en sekretær i forbundet, som ikke forstod at udføre de opgaver, som han var valgt til. Vi er medansvarlige, og derfor blander vi os i denne debat.

Barbara Kryger

Angående de fejl eller problemer, som er rejst omkring Erik Kielbergs funktion som sekretær, kan jeg forstå, at man vil diskutere det i forbundets daglige ledelse, og at hvis ikke fejlene rettes – hvis ikke der bliver en anden indsats fra Erik Kielbergs side, så vil forbundets daglige ledelse stille sig frit overfor den kritik, som rejses overfor Erik Kielberg. Jeg er som FU-medlem også ansvarlig for, hvad der sker udover vor egen afdelings sager. Hvis forbundets daglige ledelse kommer tilbage i forretningsudvalget og siger, at de betragter sig som stillet frit overfor kritikken mod Erik Kielberg, så er konsekvensen, at forretningsudvalget må give Erik Kielber et mistillidsvotum.

Anker Skjødt

Erik Kielberg forsøger endnu en gang at vaske fødder i mig. Det er strengt at høre, at sagerne ikke er afleveret videre.

Jeg har her til morgen i et møde i den daglige ledelse dokumenteret ifølge postmødereferat af 11. oktober 1983, at tingene ikke hænger sammen, som Erik Kielberg siger.

Sagen om arbejdstøj ankommer først til forbundet den 14. november. Sagen den 10. oktober er en fortolkning af det protokollat, der er indgået den 15. september, som Erik Kielberg var inde at indgå sammen med to repræsentanter fra Århus afdeling. Det er en fortolkning af hjemmemandens opgaver. Jeg vil læse postmødereferatet op, således at man kan forstå, at det er rigtigt, at sagen er lagt til Erik Kielberg.

»Fra Århus mandlige afdeling modtagei en anmodning om, at forbun-

det overtager en sag vedrørende fortolkning om, hvorvidt en lagerarbejder på et depot skal tælle lageret op og foretage varebestillinger. Det er afdelingens opfattelse, at det er funktionærarbejde og henviser til et protokollat af 15. september mellem forbundet og Depotindehaverforeningen, hvori det fastslås, at medlemmer, beskæftiget på depotet, ikke skal udføre funktionærarbejde. Erik tager sig af sagen.

Den anden sag om arbejdstøj: Der har afdelingen i brev af 21. oktober rettet en henvendelse til arbejdsgiveren, og der har han fået en tidsfrist til at løse problemet omkring arbejdstøj. Da det ikke er løst indenfor den tidsfrist, sender afdelingen et brev af 14. november til forbundet med en kopi af brevet til arbejdsgiveren. Dette brev ankommer den 15. november. Den 15. november har jeg et møde om aftenen i Ringsted, og den 16. november ved jeg, at jeg skal forlade forbundet og først komme tilbage den 12. december. Derfor – da postmødereferatet er skrevet – overlader jeg sagen til Erik Kielberg.

Jeg havde selv aftalt organisationsmøde i sagen til den 24. november i Århus.

Den eneste dag, jeg var i forbundet i den periode, var den 23. november til det første ordinære forretningsudvalgsmøde efter kongressen.

Sagen omkring arbejdstøjet er opklaret i forbindelse med besvarelsen af Århus afdelings kritik. Den sad på en gul seddel i den mappe, hvorpå der stod, at Erik Kielberg skulle til møde i Århus den 24. november, med forslag om at tage denne sag med på mødet den 24. november. Dette blev bekræftet på vores morgenmøde i dag.

Så jeg synes, det er stærkt Erik, at du fortsætter med at sige, at det er mig, der har sagerne, og at det er mig, der ikke gør noget ved sagerne, og at du aldrig har set dem.

Jeg mener, at jeg i mit forhold til Erik Kielberg og hans arbejde, nu er frit stillet.

Erik Kielberg

Anker siger, at sagerne var i forbundet den 14. november. De sager, jeg fik med til Århus, dem afleverede Anker først til mig den 23. november, og mødet var den 24. november. Den sag om arbejdstøj var ikke i min mappe over sager, som jeg havde med til mødet i Århus.

Jeg prøver ikke at vaske fødder i Anker. Jeg har tværtimod sagt, at jeg ikke var i forbundet, da sagerne blev lagt til mig. Jeg har ikke set sagerne. Det jeg spørger om er, hvor sagerne er lagt. Holger nævnte jeg ikke forstår noget.

Jo, det gør jeg.

Vedrørende spørgsmål og svar i Landkjær-sagen har jeg svaret i overensstemmelse med det, jeg kender til sagen. Nemlig, at vi har haft 3 møder i Jyllands-Kredsen. På de 3 møder har Poul Aagaard, SID, fremhævet, at det med mineralvandsfabrikker måtte vente, til vi var færdige med depotområderne. Jeg tror, at Poul Erik Guldborg kan huske, at dette er sagt fra SID. Poul Aagaard har så sagt til Anker Skjødt, at vi ikke har gjort noget i sagen. Samtidig har Poul Aagaard tydeligt og klart sagt til vor afdelingsformand, at sagen måtte vente. Det er fortid, og FU har jo vedtaget, at der skal afholdes et møde med SID.

For at tale om vort samarbejde. Et samarbejde, som ikke har været særlig godt indtil nyligt.

Preben Mortensen:

Kielberg, der er nogle ting, du må forstå, som gjorde, at jeg reagerede sådan i Århus, som jeg gjorde. Vi har talt meget om at få lavet system i forbundet. Jeg er ved at drukne i papirer. Men er der nogen, der sparker os for at få tingene på plads og få ordnet disse ting, så er det i hvert fald Anker. Derfor synes jeg – og det ved jeg 100% – at de sager, Anker har haft, dem har han fået fra hånden. De er afleveret, og de er afleveret på en sådan måde, også når jeg får sagerne, at Anker er meget emsig overfor disse ting. Derfor synes jeg, det var stærkt, når du ligesom lagde op til, at det brev har Anker fået, og det har jeg ikke set, og derfor er det Anker, der hæfter for det. Selvom Anker i dag har dokumenteret, at han har afleveret sagen til dig.

Det undrer mig, at du siger, du ikke modtager morgenmødereferaterne. Jamen, enhver der kommer tilbage, går selvfølgelig hen og henter sine morgenmødereferater for at se, hvad der er sket. Det går jeg da også ud fra, at du har gjort. Da det samtidig i brevet af 9. januar blev rejst, at du ikke svarer på det, så er der altså ingen undskyldninger tilbage. Når jeg tager afstand – når jeg siger, at

du tørrer fødderne af i Anker – så er det fordi det dermed i Århus blev opfattet, som om det var Anker, der havde smølet med sagen. Det måtte jeg tage meget stærkt afstand fra.

Omkring Landkjær forstår jeg det simpelthen ikke. Vi har haft et møde med Poul Aagaard, som var herinde, fordi vi havde givet udtryk for, at vi syntes, at SID havde ændret holdning. Der sagde han, at det ikke var rigtigt, men at der var nogle procedureregler, der skulle følges.

Poul Aagaard meddelte os, at vi havde fået besked på, at vi kunne lave overenskomst på Landkjær, men vi havde intet foretaget os. Så nu ville SID forsøge at gå ind på Landkjær, hvilket vi måtte acceptere, da vi har smølet med sagen. Så der er altså nogle modstridende opfattelser, som gør, at når Poul Aagaard siger det, han også har sagt til dig, så må det være dig, der har misforstået det. Det er den gentagne situation, vi har været i. Det er utilfredsstillende, at forretningsudvalget 3 gange får det samme svar på en sag, som er rejst af et forretningsudvalgsmedlem. Når vi så samtidig konstaterer, at SID faktisk har sagt – Jamen, det er jeres. I skal bare tegne overenskomst – og vi ikke har gjort det, så må vi i den situation sige, at så er der nogen, der har begået nogle fejl. Det må åbenbart i den situation være dig, der ikke har fulgt sagen op.

Erik Kielberg:

Jeg har givet udtryk for, hvad Poul Aagaard har sagt på vore møder. Og der er ikke et af de møder, vi har haft i Jylland, uden at vi har diskuteret Vilian & Madsen og Landkjær. På mødet i Rødning sagde han udtrykkeligt til os: Vent med det mineralvandsarbejde, indtil vi er færdige med depotområdet.

I har haft et møde her i huset med Poul Aagaard. Poul Aagaard kommer op til mig bagefter og ikke så meget som et ord, nævner han om det. Og I nævner det heller ikke overfor mig. Han kom efter, at I havde siddet og talt om disse ting. Og ikke et ord blev der nævnt om det. Der bliver heller ikke nævnt noget om det her ved postmøderne, at han har sagt sådan. Så kunne man godt, når Poul siger sådan, have kaldt mig ned.

Bent Meyer:

Det ville være misforstået loyalitets-

følelse, såfremt man ikke bakkede den kritik op, som er kommet fra henholdsvis Århus, og nu i dag fulgt op af Thomas. Det ville være en loyalitetstilkendegivelse, som jeg ikke kunne deltage i, fordi den helt klart ville skade vor sag og dermed også skade vore medlemmer. Alle ved, hvad jeg sagde på kongressen, og det sagde jeg med baggrund i den måde, hvorpå Erik Kielberg havde ført vore forhandlinger med Depotindehaverforeningen.

En lille ting til. Jeg blev meget forbavset over, at jeg fik indkaldelse til Depotkonferencen den 30., 31. og den 1., for såvidt jeg ved, var forretningsudvalget på sit sidste møde enige om, at Depotudvalget skulle samles og der opstillet et program for, hvad der skulle ske. Og Depotudvalget har ikke været samlet, og vi har ikke fået lavet andet program end det, som vi meget let skitserede i Odense.

Det møde, som Erik Kielberg fik besked på på sidste FU-møde skulle foregå – det er ikke sket. Jeg kan ikke andet end at bakke kritikken stærkt op, og jeg mener, at der må ske en beslutningstagen allerede her i dag. Jeg vil gerne følge det, som Anker Skjødt var inde op, at han ville stille sig frit. Dette forstod jeg som, at der her og nu må ske noget.

Erik Kielberg:

På mødet i Odense om depotkonferencen var vi enige i, at jeg skulle sørge for lokaler, når jeg havde tingene klart. Vedrørende indlæg på konferencen, så skulle jeg indkalde til møde. Dette har jeg holdt mig til. Jeg mangler endnu svar fra dem, der skal komme med indlæg på konferencen.

Lone Christensen:

Når der kommer kritik vedrørende arbejdsgangen i forbundet, og når vi fra forbundets daglige ledelses side møder op, som vi gjorde i Århus ved Preben, Anker og Erik, og tager et kollektivt ansvar for, at der ikke er svaret på nogle breve, der er startet med at blive sendt til os i oktober-januar, og vi først svarer i februar, så må det også være en kollektiv debat i den daglige ledelse om, hvad der er i vejen med arbejdsformen. Hvis vi ikke kan tage en sådan kollektiv debat og diskutere arbejdsformen allesammen, uden at føle det, som om det kun er en person, der bliver angrebet hele tiden, som du

giver udtryk for Erik Kielberg, så må det være rigtigt, så er det ikke et kollektivt ansvar mere. Der ligger tilbud om – det gjorde der også på vort morgenmøde i dag – der lå tilbud fra os allesammen om at sætte os ned og diskutere arbejdsformen. Vi talte også om, at det kunne være, at vi skulle diskutere en arbejdsform, hvor provinssekretæren muligvis skulle være mere opsøgende fremfor først at komme ud, når der kom sager ind. Men det er ligesom om, du opfatter det på en anden måde, og det er ligesom du ikke tager imod tilbudet.

Thomas gav udtryk for, hvad man havde diskuteret i Sydjysk Kreds, og sagde at det var måske en god løsning, som Preben lagde op til, at vi i den daglige ledelse tager yderligere en debat om, hvordan vi udfører vort arbejde.

Det kan være en løsning, på betingelse af at man vil erkende, at kritikken er reel nok, at der er noget galt, når en afdeling skriver til os 3 gange med måneders mellemrum, før de kan få et svar. Jeg vil godt fortsat, som Preben sagde, tage det kollektive ansvar, men det betinger, at vi i den daglige ledelse sætter os ned og diskuterer, hvad vi gør ved den kritik, der opstår på baggrund af arbejdsformen ude i provinsen fra provinssekretærens side. Kan vi ikke det, så vil jeg sandelig heller ikke tage et kollektivt ansvar mere.

Bent Meyer:

Det er stort set rigtigt, det Erik Kielberg refererer fra mødet i Odense om depotkonferencen.

En ting, som jeg ønskede en yderligere debat omkring var, hvem der skulle have et indlæg vedrørende det nye EDB-system som føres ind i distributionsvogne.

FU besluttede, at du måtte sørge for at få indkaldt det Depot-udvalg hurtigst muligt, og så skulle vi lave programmet og sætte det op. Og så får man altså nogle dage eller nogle uger efter besked på, at nu er det hele overstået, og vi mødes derovre på den og den dag med det og det program. Og så er det jeg siger, at så har man ikke ladet handling følge ord.

Preben Mortensen:

Vi havde en intern debat i mandags i daglig ledelse, hvor jeg var inde på det med Depot-udvalget. På bag-

grund af den kritik, der på sidste forretningsudvalgsmøde blev rejst fra Sydjysk Kreds, ved Thomas Olsen, og som Bent Meyer fulgte op, sagde jeg: Vi må ikke komme i samme situation, som vi var på sidste konference omkring den teknologiske udvikling, hvor det faktisk intet var, og som nogle var utilfredse med. Derfor pålagde jeg Erik Kielberg at få udvalget indkaldt, sådan at de ting blev sat på plads, så udvalget havde tilrettelagt, skaffet indledere og også diskuteret, hvad der skulle komme ud af konferencen. Vi ser her i dag – 4-5 uger efter – at udvalget ikke har været indkaldt. Jeg kan kritiseres for nu, at jeg har blandet mig, men jeg gjorde det, fordi jeg frygtede, at vi ville komme i den samme situation som ved forrige konference, og derfor tog jeg nogle initiativer og rettede henvendelse til De forenede Bryggerier og sagde: I må skaffe de folk, som kan forklare både teknisk, hvad der sker og samtidig skaffe folk, der kan forklare, hvad der vil ske med den kommende udvikling indenfor området struktur-mæssigt set, og salgsmæssigt set. Planlægningen, som var overladt til Erik Kielberg, der sammen med HB-valgte depotudvalgsmedlemmer skulle klare tingene, er ikke klart. Derfor er kritikken berettiget.

Hvis der er nogle ting, der går galt, så kan vi ikke bebrejde det udvalg, der har været nedsat, at det ikke har arrangeret det ordentligt, for de har ikke haft mulighed for at have indflydelse på det.

Kielberg, du tvinger os længere og længere ud.

Jeg har på forbundsledelsens vegne accepteret kritikken, men vi konstaterer i dag, når vi diskuterer det, at det gør du ikke. Når Anker så siger, at han stiller sig frit, ja, så tvinger du os allesammen til at sige – jamen, så stiller vi os frit – for du vil ikke være med til – på baggrund af kritikken – at ændre disse ting. Jeg sagde til dig i morges, at du er provinssekretær. Dit job består i at arbejde i provinsen. Det har vi besluttet. Du har ingen opgaver herhjemme mere. Det er klart, at når provinsen ved dette, og du alligevel ikke er der, så er det selvfølgelig også det, man vil kritisere. Og vi kan komme i den situation, at nogle kan sige – jamen, behøver vi i det hele taget at have en provinssekretær? Så er vi endt i den anden grøft. Det er det, daglig ledelse ikke vil

have. Daglig ledelse mener, at når vi kollektivt har påtaget os ansvaret og kritikken for det, der er fremkommet – og som er fremkommet på baggrund af dine handlinger – så kan du ikke være bekendt at vi sidder tilbage og accepterer kritikken, men den eneste, der ikke gør det, er dig. Så handler vi ikke længere kollektivt, og så må du affinde dig med, at så tager vi konsekvensen heraf, Kielberg.

Erik Kielberg:

Det Preben her har sagt, har jeg opfattet som, at jeg selv må tage konsekvensen. Det er da også i orden, men jeg har da også lov til at fremføre mine synspunkter.

Med hensyn til depotkonferencen, så var vi enige om – og som du også selv fremførte, at vi skulle søge at få nogle indledere. Det skulle jeg påtage mig. Som jeg nævnte, jeg får den sidste besked i morgen. Dernæst var vi enige om, at man så skulle mødes i udvalget bagefter. Der har ikke været lang tid – fra januar til marts – til at få dette planlagt. Det skal ikke være nogen undskyldning. Men når udvalget pålægger mig, at jeg skal sørge for, at der kommer de indledere, og når jeg har sørget for det, skal jeg indkalde til et møde, så synes jeg ikke, at man kan sige, at det er forkert. Men nu kommer man med en hel masse, man skal behandle. Ja, ja, vi er da ikke færdige med at diskutere, hvordan programmet skal være. Der er heller ikke udsendt program. Der er sat op, hvad der blev diskuteret, og det var det, vi var enige om i Odense.

Preben Mortensen:

Vedtog vi på sidste forretningsudvalgsmøde, at du skulle hurtigt indkalde Depot-udvalget på baggrund af den kritik, der var fremkommet på sidste forretningsudvalgsmøde? Har udvalget været indkaldt?

Erik Kielberg:

Nej, udvalget har ikke været indkaldt.

Poul Erik Guldborg:

Det er altid kedeligt at skulle komme med kritik, men de fleste mennesker er indrettet sådan, at får de noget kritik, som er berettiget, så tager de det til efterretning, og så prøver de at forbedre sig. Du går lige stik modsatte vej til modangreb uafbrudt på

som kommer frem, og der er kun een, som ikke laver fejl her, og det er dig.

Jeg tror, at du selv havde en fornemmelse ved den sidste kongres om, at det godt kunne ske, at din plads ikke var så sikker, som man kunne have håbet. Men du slap over kongressen og fortsatte som sekretær. At du så åbenbart ikke har lært meget af det nervepres, som du var igennem på kongressen, ved at tage dig selv i nakken og prøve på at gøre lidt mere ved de sager, der ligger i provinsen – det er sørgeligt.

Det brev, som er kommet fra Århus afdeling, det kunne til forveksling ligne det brev, som kom fra Silkeborg afdeling inden kongressen. Der holdt vi et møde oppe på Steen Nielsens kontor, hvor Preben også deltog, og hvor vi prøvede på at få det på plads, fordi der ikke skulle være noget, der skilte os der. Så kommer der kritik igen fra Århus, og du modtager ikke spor kritik. Den eneste, der ingen fejl har, det er dig. Så prøver du på at lodse det over på nogle af de andre fra forbundets daglige ledelse, det er ikke kammeratligt. Det er heller ikke kammeratligt, ikke at gøre noget ved de sager, man får. Du siger, at ude i provinsen har du aldrig hørt kritik af dig selv. Nej, det kan da godt ske, at du så har hørt kritik af forbundet, fordi når folk sender breve ind om nogle sager, som de ikke får svar på, så vil de i de fleste tilfælde ikke sige, at det er Kielberg. De vil lægge skylden over på forbundet. Fordi du er en del af forbundet ligesom de andre, og al det, som I hver især undlader at lave, det vil komme de andre til last. I stedet for at prøve på at forsvare dig med alle mulige mærkelige undskyldninger, så havde du nok gjort klogere i fra starten at prøve på at tage det til efterretning og gøre noget ved det fremover.

Så var du selv inde på det med Landkjær, og det var sådan, at det med SID startede i Hjørring, og der blev det nævnt. Det næste møde vi havde med SID, det var altså nr. 2 møde, det foregik i Aalborg, og der blev der udtrykkeligt sagt fra SID i Aalborg og fra Poul Aagaard, at Landkjær var bryggeriarbejdernes problem.

Erik Kielberg:

Poul Erik Guldborg, du siger, at jeg hellere skulle have holdt min kæft og taget til efterretning. Jeg synes

da også, at jeg skal have lov at sige mit. Man kan da ikke sige, at det er fordi, jeg ikke vil samarbejde.

Så nævner du Landkjær i Aalborg. Ja, men hvad var det Poul Aagaard sagde helt konkret deroppe, Poul Erik? Han sagde: »at det her mineralvand det skal jo være jeres, når det ligger indenfor grænsen, men jeg vil gerne have lov til at undersøge, hvordan de medlemmer står«. Og det har han ikke på noget som helst tidspunkt svaret på. Det er også meget godt, at han siger, at dem der er indenfor jeres område. Så havde vi jo også diskussionen med dem om Vilian & Madsen. Det ligger jo også indenfor vort område. Det ville han heller ikke.

Næh du, da vi var til de efterfølgende møder, gjorde han det klart, og bl. a. Bjarne Frandsen fra Århus havde det oppe i Holstebro, hvor han netop også både nævnte Vilian & Madsen og Landkjær, hvor Poul Aagaard sagde: lad os nu vente med det, til vi er færdige med depotområdet.

Preben Mortensen:

Da Poul Erik Guldborg rejser problemet, siger du, at Poul Aagaard skulle undersøge det, fordi det ikke var Transportgruppen, men fabriksgruppen. Så retter Poul Erik Guldborg dig to gange og siger, at de ikke har folk deroppe. Du har selv bekræftet her, at Poul Aagaard har meddelt, at de ingen folk har deroppe. Nu siger du, at han skulle undersøge, og at han ikke er vendt tilbage. Du har her i forretningsudvalget sagt, at du har fået svar fra Poul Aagaard, at de ikke har medlemmer deroppe. Det kan du ikke lave om på. Det er derfor, at det er så svært at holde fast i tingene, Erik.

Erik Kielberg:

Det har jeg absolut ikke sagt. Jeg har sagt, at det har I fået at vide ved et møde, og jeg sagde udtrykkeligt, at han ikke har sagt noget som helst til mig. Jeg sagde ikke, at jeg af Poul Aagaard havde fået bekræftet, at de ikke havde nogle medlemmer der. Det, der blev sagt var, at man havde haft et møde med Poul Aagaard, hvor han havde sagt, at da vi ikke havde gjort noget ved det, så var de påbegyndt – men jeg har aldrig nogensinde sagt, at han til mig har sagt, at det var i orden, de havde ikke nogle medlemmer deroppe. Han

var så sent som – ja, det bliver vel ikke mere end godt 8 eller 14 dage før – hvor han var med i Rødding – hvor han gav udtryk for netop med de mineralvandsfabrikker, at dem skulle vi bare holde os fra. 8 eller 14 dage efter kommer han og siger noget andet til jer, men han nævner ikke et ord om det til mig. Vi kørte fra Rødding til Holstebro, hvor jeg udtrykkeligt sagde til ham, at han snart måtte komme med besked, om de står i Fabriksgruppen eller lignende. Jeg har i hvert fald ikke modtaget noget svar. Det, jeg sagde, var, at jeg havde hørt, at I har modtaget et svar.

Poul Erik Guldborg:

Allerførst: Frandsen var ikke med til mødet i Holstebro. For det andet var det meget tydeligt i Aalborg, at det blev sagt, at Landkjær skulle vi bare ordne. Dem havde SID ingen interesse i – tværtimod.

Inge Jensen:

Jeg føler på nuværende tidspunkt, at vi må konstatere, at sagen faktisk er helt grotesk i og med, at daglig ledelse har taget en kritik til efterretning, rejst på baggrund af Kielbergs arbejdsindsats, og der er rejst en kritik rundt omkring i afdelingerne, ligesom man også har diskuteret det i Sydjysk Kreds. Alle ved jo, at der også var kritik af Kielberg før kongressen og under kongressen, og nu sidder vi altså her med en daglig ledelse, der har tilbudt en løsning på sagen, og som har taget kritikken til efterretning, og den eneste, der ikke vil, det er altså Kielberg – sagens hovedperson. Det kan vi ikke leve med. Vi har haft en fortid, der har været ganske bevæget med en ledelse i forbundet før sidste kongres, der slaskede derud af, og nu må vi så på et punkt konstatere, at det fortsat kører videre på den måde. Det kan vi ikke leve med. Provissekretærens arbejde er det arbejde, der er klart defineret, da vi oprettede posten på kongressen i 1981.

Opgaverne er defineret. Hvis ikke de bliver udført, så må vi diskutere, hvad vi skal gøre ved det. Så må vi tage konsekvensen. Jeg er i øvrigt enig med Barbara i, at så må det munde ud i et mistillidsvotum, fordi vi ikke kan blive ved med at leve med dette, og jeg mener, at det er formålsløst at blive ved med at diskutere, hvem der har modtaget breve, hvem der har været med til

møderne, og hvad der i øvrigt er blevet besluttet. Det er klart fastlagt i forbundets daglige ledelse, hvordan man behandler sagerne. Man holder postmøde, med referat, og det har man så at rette sig efter ved opgavernes udførelse.

Vi kan ikke fortælle medlemmerne, at det bliver ved med at slaske derud af, og at vi ikke gør noget ved det. Så vi må altså have en afgørelse i dag, og jeg mener, at Kielberg har bragt sig selv ud i en underlig situation ved ikke at modtage det tilbud, der er kommet fra daglig ledelse til løsning af problemerne, og når han ikke vil det, så må vi andre altså tage konsekvensen af det og bestemme for ham.

Erik Kielberg:

Ja, jeg har altså fået forståelsen en gang til af, at jeg bare skal tage det til efterretning og så ikke fortælle mit grundlag. Det er da også i orden, men jeg mener i hvert fald ikke, det er en løsning bare at sige, at det tager jeg til efterretning. Jeg må da også have lov til at fremføre mine synspunkter. Det har jeg åbenbart ikke lov til. Man nævner gang på gang, at man ikke er tilfreds med mit arbejde i provinsen, og det har man diskuteret i Sydjysk Kreds. Jamen, så havde det måske nok også været rart, hvis man havde sat op, hvad det er, man er utilfreds med. Der hvor jeg har været, har der ikke været utilfredshed.

Inge Jensen:

Jeg siger ikke, at du ikke har lov til at argumentere, Kielberg, men det er da paradoksalt, at der sidder en øvrig daglig ledelse, som har taget kritikken til efterretning. Det er dit arbejde, der er kommet kritik på, og det er den, de har taget til efterretning. Men du vil altså ikke tage den til efterretning. Men det betyder så sandelig ikke, at du ikke har lov til at argumentere for tingene.

Holger Foss:

Jeg har normalt stor respekt for folk, som ikke bare stikker en kritik i lommen og siger – det er også rigtigt, og nu skal jeg nok forbedre mig. Og så kunne man så overføre det på Kielbergs situation – men det kan jeg ikke. Nu er der dels ført en skrækkelig masse ting frem, og Erik Kielberg har haft ordet hver eneste gang. Det, der har været karakteristisk, det er det, der har karakteri-

seret Kielberg også ved tidligere lejligheder, at han svarer ikke på det, der bliver spurgt om. Han svarer på alle mulige andre ting, som egentlig ikke har noget med sagen at gøre, men det er helt ude i periferien, det er stort set uden interesse. Det er det, der er det ulykkelige ved det. Kielberg forstår ikke tingene, forstår ikke den sammenhæng, der er i alt muligt. De fleste her ved – ja, det ved nok alle – at da man første gang fremsførte forslaget om en provinssekretær, og også da man gjorde det anden gang, fik man Københavns mandlige afdeling imod. Vi gik imod ikke ud fra princippet om, at man ikke havde brug for, at der skete noget med hensyn til provinsen, men vi gik imod, fordi det var vor opfattelse, at den daværende ledelse af forbundet havde rigelig tid til at tage sig af disse ting. Ældre medlemmer af forretningsudvalget vil kunne huske, at vi har sagt noget sådant. Forud for kongressen i 1981 kom forslaget frem igen, og efter mange diskussioner, hvor vi først gik med på et kompromis om, at det måtte provinsen selv betale, og dernæst sagde ok – vi vil gerne være med til at betale for denne provinssekretær – da gik vi altså til sidst med til, at det var rimeligt, at provinsen fik en sekretær. Vi gjorde det af et ærligt hjerte ud fra, at når provinskammeraterne var af den opfattelse, at det var nødvendigt – ok, så var det nødvendigt. Så er der kommet kritik langs ad vejen, og nu er det ved at koncentrere sig temmelig stærkt, og man klager sig og man gør det med rette ude omkring. Jeg synes, at daglig ledelse i forbundet har været meget all right, og jeg kan nævne to grunde til, at jeg siger det. Dels at man tager spørgsmålet op i forretningsudvalget – det synes jeg er meget fint – og også at man har påtaget sig i første omgang at være solidariske med Erik Kielberg og har modtaget kritikken, og så er man altså åbenbart løbet ind i det problem, at de eneste, der modtager kritikken, det er alle andre end den, som egentlig skulle have haft den. Det er lige stærkt nok. Nu er der et par kammerater her i forretningsudvalget, først Anker, der gjorde opmærksom på, at han følte ingen forpligtelse mere, og nu har Inge Jensen også meget tydeligt gjort opmærksom på, at der altså må ske noget nu og her. Jeg kan tilslutte mig disse synspunkter, og jeg vil gøre det på den

måde, at jeg siger: Københavns mandlige afdelings støtte til, at der eksisterer en provinssekretær i dette forbund, eksisterer fra nu af ikke mere, medmindre der sker en radikal ændring, så vil vi ikke støtte mere, at der skal være en provinssekretær.

Barbara Kryger:

Jeg sagde før, at hvis forbundets daglige ledelse vender tilbage i forretningsudvalget og siger, at de føler sig fritstillet overfor den kritik, der rejses overfor provinssekretærens arbejdsopgaver, så mener jeg, at forretningsudvalget må give Erik Kielberg et mistillidsvotum. Nu har Anker sagt, at han føler sig fritstillet på nuværende tidspunkt. Lone har sagt, at der er et tilbud til Erik Kielberg om at diskutere arbejdsformen, så det er noget uklart for mig, hvor forbundets daglige ledelse er nu efter debatten. Min indstilling er fortsat, at hvis forbundets daglige ledelse vender tilbage og siger, at de føler sig fritstillet, så må Erik Kielberg modtage et mistillidsvotum fra forretningsudvalget.

Bent Meyer:

Jeg sagde i mit første indlæg, at jeg ikke ville gå i detaljer i min kritik af Erik Kielberg, idet jeg ikke mente, at vi havde nogen særlig forpligtelse, fordi vi på kongressen opførte os, som vi gjorde, hvor vi ikke tog noget ansvar for Erik Kielbergs valg. Men nu synes jeg lige pludselig, at vi bliver kritiseret af Erik Kielberg for ikke at komme med detaljerede kendsgerninger om, på hvad og hvor vor kritik går. Men må jeg så minde Erik Kielberg om, og jeg har fremført kritikken i forbundsformandens påhør, hvor Erik Kielberg også fik besked på at udføre sit arbejde. Det kan godt være, at det er gamle sager, men bare for at sige en lille ting. Vi havde et møde i Strukturudvalget den 24. august 1983. Erik Kielberg har holdt mig hen, eller han har ikke sagt sandheden – han har sagt, at referatet var færdigt, det lå nede hos skrive-damen, at det ville være fremme i meget nær fremtid. Til sidst sagde han noget om, at forbundsformanden havde hindret hans udsendelse af det – som også blev dementeret, da forbundsformanden deltog i mødet – og så skulle det komme i nær fremtid. Det var sammen i 1983. Nu skriver vi

den 7. marts 1984, og der er stadigvæk ikke kommet noget referat fra Strukturudvalgsmødet den 24. august 1983. Det er en detaljeret kritik, hvor Erik Kielberg simpelt hen har sagt noget, der ikke var rigtigt.

Erik Kielberg:

Jeg har på fornemmelsen, at man siger, jeg ikke vil tage kritikken til efterretning, kort og godt, fordi jeg synes, at jeg har ret til at fremføre mine synspunkter i de sager, der er kritik af. Med hensyn til referat fra et Strukturudvalgsmøde afholdt den 24. august 1983: Udvalget var enig i, at der skulle skrives referat med konklusioner fra mødet. Bent Meyer ønskede detaljer fra mødet med i referatet. Konklusionsreferatet er kommet. Konklusionen var med på en HB-bestyrelseskonference. Jeg tror det var på Tre Roser.

Bent Meyer:

Hvis alt det skulle være rigtigt, som Erik Kielberg her siger, hvorfor skulle han så sige til mig på et vist tidspunkt – det ligger nede hos skrive-damen, det kommer i morgen, og det er lige før, det er færdigt. Og så må jeg altså lige gentage, og det synes jeg er alvorligt, at forbundsformanden – Preben Mortensen – var med den dag, hvor du også diskuterede sammen med os, at nu skulle det snart være der.

Thomas Olsen:

Kielberg er utilfreds med, at kritikken fra Sydjysk Kreds ikke er underbygget; jeg kan godt forklare, hvorfor der ikke er gjort ret meget i kredsen for at underbygge kritikken. Det skyldes især, at jeg før kongressen, under kongressen, efter kongressen, på samtlige møder, vi har haft i kredsen, har tilkendegivet, at jeg godt vil være med til at kritisere Kielbergs arbejde, men jeg vil såvidt muligt ikke være med til at kritisere Kielberg som person. Og det tror jeg også, at Kielberg er klar over. Skal vi tage nogle initiativer fra kredsens side i denne sag, så vil det foregå på den måde, at jeg skriftligt beder afdelingsformændene, der har fremført kritik, om at fremføre den til mig – også skriftligt – og at de skal underbygge den.

Det ligger selvfølgelig helt klart.

Preben Mortensen:

Jeg mener, at forretningsudvalget er

bragt i en anden situation end den, jeg opfattede, vi var i, da vi sluttede mødet i Århus. Erik har ved ikke at tage kritikken til efterretning dermed opretholdt påstanden om, at det er Anker, der har begået nogle forkerte ting. Det kan jeg og vil jeg ikke leve med. Det er dokumenteret helt klart, at Anker ikke har begået fejl. Det var den opfattelse, som afdelingen i Århus fik, som jeg må tage afstand fra, og som jeg kritiserede Erik for.

Hvis Erik fastholder det, han har sagt her i dag, så må vi også tage konsekvensen her. For ellers fastholder Erik kritikken af, hvad Anker har gjort. Det kan daglig ledelse ikke leve med, den kritik må vi så tage stilling til her. Der er nogle procedurespørgsmål, og det er, at hvis forretningsudvalget skal tage stilling – og det bliver det nødt til på baggrund af det, Erik har sagt her – så mener jeg ikke, det er nok, at forretningsudvalget har en indstilling, så må hovedbestyrelsen indkaldes for at behandle det. Det må gøres meget hurtigt.

Hvis hovedbestyrelsen er enig med Kielberg, så mener jeg, at vi andre må tage konsekvensen. Jeg vil ikke acceptere, at Erik Kielberg kan få lov, fordi han har lavet nogle forkerte ting og ikke har fulgt sagerne op, at lægge skylden over på en anden i forbundets ledelse.

Det er det, der er sket i dag. Det må forretningsudvalget tage stilling til. Og såfremt forretningsudvalget ikke er enig med Kielberg, så er det et mistillidsvotum, og så må hovedbestyrelsen indkaldes og tage stilling hertil. Derfor er jeg nødt til at sige, at vi jo kun har behandlet det som et punkt i beretningen. Jeg vil – imod normal procedure – have, at vi stemmer selvstændigt om disse ting, og såfremt der er flertal for et mistillidsvotum, mener jeg, at vi kun gør beretningen færdig. Forretningsudvalget diskuterer så, indkaldelse af hovedbestyrelsen, og så gentager vi forretningsudvalgsmødet på et senere tidspunkt. Forretningsudvalget skal have mulighed for at diskutere dette færdigt, idet det har nogle konsekvenser, og det er så alvorligt, at alle i forretningsudvalget må være klar over, hvad det er, vi foretager os her i dag.

Holger Foss:

Barbara har sagt, at hvis daglig ledelse siger, at de er fritstillede, så må

det betyde sådan og sådan. Er det nogen dårlig ide, at daglig ledelse trækker sig tilbage, taler sammen og kommer tilbage og fortæller det øvrige forretningsudvalg helt konkret, hvad man vil. Det er for såvidt en chance til, til Kielberg. Jeg er indstillet let på at følge en indstilling fra forbundets daglige ledelse. Men som det hænger nu, er jeg klart indstillet på, at ellers må det altså være en afstemning om, hvorvidt vi har tillid til Kielberg eller ej.

Preben Mortensen:

Det synes jeg er et rimeligt tilbud at give daglig ledelse. Når jeg siger, det er et tilbud, er det fordi, jeg mener, at når vi er i forretningsudvalget, så handler man som enkeltpersoner og kan ikke bindes, men da det er stille som forslag, og det dermed også er sagt, at det er endnu et tilbud til Kielberg, så mener jeg, at vi skal tage imod det, og at vi i daglig ledelse skal have konstateret nogle ting.

Jeg har ret til at sige på forhånd. Hvis ikke daglig ledelse kommer tilbage og kan meddele enighed om, at kritikken er berettiget, og at Erik må påtage sig kritikken eensidigt, så stiller daglig ledelse sig frit. Det er det, vi skal have konstateret.

Bent Embo:

Som jeg opfatter situationen her og nu, er jeg enig med Preben i, at det er hovedbestyrelsen, der må tage det fulde ansvar, og dermed er jeg indstillet på, at hovedbestyrelsen i givet fald må indkaldes, idet jeg opfatter sagen som stående på den måde, at et mistillidsvotum til Erik Kielberg kunne indebære afsked fra jobbet. Derfor vil jeg gerne give udtryk for, at jeg vil rette en opfordring til Erik Kielberg om, at han, når Preben har givet udtryk for, at I skal holde møde – hvad jeg synes er ok – overvejer at ændre sin stilling og tager såvel FU's kritik som den daglige ledelses kritik til efterretning, for at der overhovedet vil være mulighed for at fortsætte.

Så vil jeg gerne tilføje med hensyn til de bemærkninger, der er faldet, at der er en ting, der falder mig en lille smule for brystet, og det er, at visse personer her i forretningsudvalget giver sig til at fremføre en kritik, ligesom en bebrejdelse til Erik Kielberg om, at han blev genvalgt på kongressen. Det synes jeg i hvert fald er langt, langt under bælteste-

det. Jeg er ligeglad med, hvem det hviler på, for det hviler på alle, der var med til det, og jeg er ikke alene i det, selvom det var mig, der var ordfører. Det hviler på alle, uanset om vi var enige eller ej.

Forretningsudvalgsmødet blev genoptaget efter et møde i den daglige ledelse i forbundet.

Preben Mortensen:

Jeg skal ikke lægge skjul på, at daglig ledelse meddelte Erik Kielberg, at da vi havde påtaget os det kollektive ansvar og taget kritikken til efterretning fra Århus mandlige afdeling, var der ingen vej tilbage. Enten måtte Erik Kielberg tilkendegive, at han var enig, eller også måtte vi tage konsekvensen. Vi er nået frem til følgende:

Erik Kielberg tager kritikken til efterretning, og at Erik egenhændigt påtager sig ansvaret for den kritik, der i den forbindelse er rettet mod forbundet. Erik Kielberg beklager også i forbindelse med kritikken at have forsøgt at fralægge sig skylden og pålægge den andre i forbundsledelsen, herunder specielt Anker Skjødt. Det er forbundsledelsens opfattelse, at det ikke dermed er sikkert, at vi har løst problemerne, men vi mener på baggrund af disse ting, at Erik skal have en chance. Vi har fordelt arbejdsopgaverne mellem os, men man kunne arbejde selvstændigt i forbundet. Det betyder ikke, at vi ikke kollektivt vil bære tingene igennem, men det er vor opfattelse, at det ikke er forbundsledelsens opgave at bære enkelte igennem. Det er en enig daglig ledelse, der lægger disse ting frem, og det gør også, at daglig ledelse går tilbage til udgangspunktet – kritikken fra Århus mandlige afdeling påtager vi os kollektivt, som vi meddelte afdelingen deroppe.

Forretningsudvalget tog redegørelsen til efterretning.

Debat til beretningen blev genoptaget

Holger Foss:

Preben omtalte i sin beretning, at der var kommet nogle rykkerbreve fra Dansk Arbejdsgiverforening vedrørende bøder til Københavns-afdelingen. Nu sagde Preben det ikke, men nogen kunne måske få den opfattelse, at vi enten ikke ville eller ikke kunne betale de bøder og der-

med måske sætte forbundet i en ubehagelig situation, men det er ikke tilfældet. Det er ikke fordi vi ikke vil betale, men vi gør det altid på den måde, at vi ikke betaler før det er højst nødvendigt, idet vi – med de mange bøder vi får – har en ikke ringe renteindtægt på at trække tiden ud så langt som muligt, og som tidligere bebudet håber vi på at kunne holde en lille reception, når vi skal betale boden for, at der er solgt støttemærker til havnearbejderkonflikten.

Med hensyn til det ubehagelige brev fra Teknologistyrelsen, som er et typisk tegn på, at der skal skæres ned på alt, mener jeg, at hvis man skulle komme i den situation, at vi kun kan få tilskud til en konsulent, at så kan det ikke ændre, at vi bør og skal have to, og så må vi selv betale, hvad det koster.

Bedriftslæge Lorentzen, Carlsberg, så er det jo sådan, at vi på sidste forretningsudvalgsmøde diskuterede disse ting, og kvindelig og mandlig afdeling fik et brev fra forbundsformanden med en konklusion om, at Lorentzen måtte væk som bedriftslæge på bryggeriet. Jeg var meget glad for den opbakning, idet den jo så i fællesskab af kvindelig og mandlig afdeling blev brugt til at lægge pres på vore tillidsrepræsentanter for at få vedkommende fjernet, selvom der jo var sket nogle ting i sikkerhedstjenesten der ude, som kunne gøre det vanskeligt for dem. Sagen har været i samarbejdsudvalget, og der har været ført nogle forhandlinger, hvor denne mirakeldoktor først har givet udtryk for, at han har gjort meget for bryggeriarbejderne, og derefter meddelte han, at han gik fra om et år, når han fyldte 60. Det var helt klart efter pres fra tillidsrepræsentanternes side, leveret gennem direktionen til vedkommende doktormand.

Med hensyn til La Cabana har vi jo læst i dagspressen, at den bebudede konflikts lovlighed blev underkendt af Arbejdsretten, og jeg føler igen anledning til, som så mange andre gange, at give Arbejdsretten, hvad den har godt af. Jeg behøver ikke at gentage alt, hvad jeg mener om den, men her har man altså igen, såvidt jeg læste i dagspressen omkring disse ting, bevæget sig ind på et område, som i hvert fald er dem uvedkommende, idet jeg mener at have forstået, at en af årsagerne til, at de

ikke synes, at en sådan konflikt var rigtig, var at det hang sammen med de økonomiske problemer, bl. a. vore medlemmer kunne komme ud i. Det rager jo egentlig ikke dem, det skulle vi jo nok selv sørge for.

Preben nævnte i forbindelse med La Cabana det, der var opstået på Tuborg Bryggerierne vedrørende frihed og gjorde opmærksom på, at tillidsrepræsentanterne derude især de mandlige var blevet noget forbavset på såvel forbund som afdeling over den stilling, vi havde taget i Bryggeriforeningen og de konsekvenser, der kom ud af det. Vi har modtaget et brev, hvori de skælder os en del ud på grund af det, der er sket, men vi havde et møde med vore kammerater forleden dag, og vi fastholdt den stilling, som var taget sammen med forbundet om sagen, og gjorde opmærksom på, at man skulle tage fri på den måde, som skitseret af forbundsformanden her under beretningen. Man var af den opfattelse, at det ville betyde, at man ikke ville give frihed. Det bestred vi under henvisning til, hvad der stod i protokollatet fra mødet i Bryggeriforeningen, og tilskyndede dem til at rejse spørgsmålet om den nye demonstration generelt overfor Bryggerichefen og gøre opmærksom på, at nu måtte han fortælle, hvad man mente, at der kunne frigives af mandskab. Hans første reaktion havde været, at det måtte man sandelig gå ud og spørge om rundt omkring i afdelingerne, men gruppe B-formanden havde fastholdt, at det måtte tilkomme bryggeriledelsen at gøre afdelingslederne opmærksom på forholdet og ligeledes understrege, at den nødvendige frihed kunne gives, med mindre det gik ud over produktionen. Såvidt vi er underrettet, havde han til sidst accepteret det og bebudet, at der ville blive sendt en rundskrivelse ud om dette til afdelingernes ledelser.

Med hensyn til ølkams-konflikten på Carlsberg, som jo på mange måder var en ubehagelig sag. Jeg skal ikke gå i detaljer, men gøre opmærksom på, at det var jo selvfølgelig kedeligt, at det kostede en tillidsrepræsentant, men sådan er livet jo. Det kan ikke hjælpe noget, at vi kommer ud den ene gang efter den anden i nogle situationer, hvor vi ikke kan bunde, fordi tillidsrepræsentanten ikke er sin opgave voksen. Jeg vil sige her, som jeg har sagt ved andre lejligheder om andre, om den tillidsrepræ-

sentant, der nu måtte gå af, at der var aldrig nogen tvivl i vore hjerter om, at han mente det godt, alt hvad han foretog sig, og mente, at det var til gavn for kammeraterne, men sådan var det jo desværre ikke altid.

Sikkerhedsrepræsentantens afskedigelse på Faxe København er en yderst ubehagelig sag. Det er igen een af de sager, hvor man må spørge om, hvad er det for nogle mennesker, der i sin tid har siddet og accepteret og ovenikøbet rost, at nu havde man fået funktionærstatus o.s.v., og så viser det sig, at det med, at man har funktionærstatus, det har nogle bagsider, og bagsiden her var altså, at man ikke kan give sine kammerater den overenskomstmæssige sikkerhed omkring sygdom, det som vi altså åbenbart kan i vor hovedoverenskomst. Det er klart, det kan man ikke løbe fra, og der er kun en vej, som man også har peget på, og det er, at denne overenskomst må ændres, når tiden er inde.

Med hensyn til Jyske Bryggerier må det glæde os i København, at man tilsyneladende er ved at få lidt fod på de problemer, som der er omkring at få en rammeaftale.

Barbara Kryger:

Om dr. Lorentsen, som gjorde indsigelse overfor nedsættelse af de hygiejniske grænseværdier på nogle forskellige stoffer, der er vi også orienteret om, at dr. Lorentzen har taget konsekvensen af modstanden mod ham og kritikken af ham og har meddelt, at han fratræder, når han fylder 60 år – altså om et år. Vi i kvindelig afdeling har accepteret den løsning på problemet. Det vil give tid til at få ansat en bedriftslæge på Carlsberg, som vi kan være tjent med. Det skal nævnes, at det er blevet sagt til dr. Lorentzen, at han, inden han fratræder, skal afvikle sin lægepraksis. Han tager jo folk i privat konsultation. Vi ønsker ikke, at en ny bedriftslæge skal overtage de dårlige vaner.

I forbindelse med La Cabana har vi tilsluttet os det protokollat, der er indgået i Bryggeriforeningen, og forbundets strategi omkring aktionerne i Herning, hvor vi har sagt til vore medlemmer, at de, som kan tage af sted, det er dem, som har fået fri.

Aktionerne i Herning skal rettes mod La Cabana og ikke mod bryggerierne. Vi er enige i, at hvis man ta-

ger af sted uden at have fået fri, og at det medfører, at andre kolleger sendes hjem uden løn, så risikerer vi, at aktionerne kører af sporet, og at vi på et tidspunkt får en beslutning om, at vi ikke skal deltage i aktionerne i Herning.

I forbindelse med Hening har jeg fået en sag ind fra nogle af rengøringspigerne på Tuborg. De skriver sådan til mig – det er et spørgsmål til Anker specielt:

»Angående La Cabana-tur den 7/2-84.

På den tur kom næstformand Anker Skjødt med udtalelser, som er overraskende i forhold til den linie, forbundet har givet udtryk for. Anker Skjødt mente, at det ville være godt, hvis begge bryggerier blev lammet, når vi drog til Herning. Så blev virkningen større. Dette passer ikke i forhold til det skete. Det er forvirrende for medlemmerne, at næstformanden højlydt giver udtryk for sin mening, når vi på arbejdspladsen er orienteret om noget andet«.

Det skulle altså være nogle bemærkninger, som er faldet fra Anker Skjødt til nogle af pigerne på rengøringsområdet på Tuborg.

Om rammeaftaler Jyske Bryggerier er det klart, at det er med stor tilfredshed, vi ser forbundet gå ind og prøve at formidle, at forhandlinger om rammeaftale indenfor Jyske Bryggeriers område kommer i gang, og de principper, man er enige om, er også meget fine. De sikrer alle afdelinger.

Bent Meyer:

Vedrørende det afsnit i formandens bretning, der omhandler depoterne, er det selvfølgelig med tilfredshed, vi nu konstaterer, at sagen, der er rejst i august 1983, nu endelig skal til realitetsforhandlinger. Vedkommende, som har den sag for Carlsberg, Birkerød, vil jeg gerne have med ind til forhandlingerne, idet han sidder med den konkrete viden om tingene. Hvis han ikke er til stede, så vil depotmanden løbe fra noget. Det er jeg sikker på. Jeg har talt med depotmanden i telefonen, og hans og hans medhjælperes udsagn stemmer ikke overens. Så jeg vil gerne have lov til at have ham med derind, så han også kan blive udspugt.

I forbindelse med depoterne. Det er nogle helt usandsynlige fremgangsmåder, bryggerierne nu finder frem til for at undgå at give depotindeha-

verne produktionsforhøjelse på deres øl. Det sidste, vi har været ude for her i København er, at den 58-årige depotmand, som dårligt nok kan løfte sin egen flaske, når han skal drikke, nu skal optræde på vognene som 4., 5. eller 6. mand, når der er nogen, der har ferie. Det vil vi selvfølgelig ikke acceptere, med mindre vi fik en aftale om, at depotindehaveren indtrådte som fuldgældigt medlem, således at han skulle udføre det samme arbejde, som den af vore folk, der gik på ferie. Det har vi lige fået aftalen ind i dag, og det har depotmanden skrevet under på. Nu ved jeg bare ikke, hvor længe vore medlemmer vil acceptere ham. Jeg er sikker på, at han ikke kan udføre den 6. mands arbejde. Så der kommer vi ind i en situation – og jeg er ikke sikker på, at Depotindehaverforeningen kender den aftale, men jeg vil håbe, at den kan danne præcedens andre steder.

Vi vil få mange forhandlinger i Depotindehaverforeningen fremover. Det er der, alle problemerne bliver kørt frem. Hvis jeg fik noteret alle sammen, som vi skal forhandle på mandag, så er der noget, der tyder på, at det er rigtigt. Der ligger allerede 8 forskellige ting.

Poul Erik Guldborg:

De medlemmer, som er ansat på depoterne, har været mægtig glade for de to cirkulærer, der er kommet, nr. 7 og nr. 8. De føler, at de har et stykke værktøj overfor deres arbejdsgiver i stedet for, at de skal nægte at ompakke. Så viser de bare dette cirkulære fra forbundet.

Så et lille spørgsmål til cirkulæret: Gælder det også for de depotfolk, som kører på fast løn – som ikke er på provision?

Inge Jensen:

Omkring La Cabana-sagen har vi selvfølgelig videreført de beslutninger og holdninger, som vi har i sagen til medlemmernes orientering, og der var en reaktion hos nogle, som sagde: jamen, det vil vi blæse på. Vi tager fri alligevel og tager af sted. Så vil jeg godt spørge, at når vi har lagt den strategi, vi har gjort, så er det selvfølgelig for at friholde organisationerne for ansvar i den forbindelse. Men hvis de på trods af, at vi har meddelt medlemmerne, hvad konsekvenserne er, og de så fastholder, at de vil tage af sted, hvordan skal vi så forholde os?

I beretningen blev nævnt noget om bemandingsaftaler i Thisted. Jeg forstod det derhen, at man kørte bare med det mandskab, man havde, på trods af nogle bemandingsaftaler. Der vil jeg godt spørge, hvilken ret vi har til at fastholde bemandingerne på de enkelte kolonner, fordi bryggerierne jo tager nogle beslutninger i ny og næ om at skære noget af kolonnefunktionerne fra, hvis der mangler mandskab. Hidtil har vi altid sagt, at vi ikke kunne køre, hvis der ikke var fuldt bemandet efter vore aftaler, og omvendt siger arbejdsgiverne, at det er deres ret at bestemme, at nogle af funktionerne glider ud. Hvor meget kan man fastholde af sådanne bemandingsaftaler?

Vi er af samme opfattelse som Københavns mandlige afdeling i spørgsmålet omkring konsulenterne. Vi mener, uanset hvad man finder frem til i Teknologistyrelsen, at vi fortsat skal have to konsulenter.

Anker Skjødt:

La Cabana og det brev, der er kommet fra kvindelig afdeling. Jeg mener helt klart, at jeg under informationen på Østergaards Hotel gjorde opmærksom på, hvem det var, konflikten var rettet imod, og hvem det var, der havde konflikten. Det, jeg kan tænke mig til, er sket, er at jeg har givet udtryk for, at det ville være rart, hvis begge depoterne i byen var lammet. Det ville gavne La Cabana-sagen, og det kunne jeg jo sige på det tidspunkt, hvor dommen ikke var kendt – det var 2 dage før, dommen blev kendt, at vi havde demonstrationen derovre. Jeg har på intet tidspunkt givet udtryk for, at det var rart, at bryggerierne var lammet, men at de to depoter derovre, Tuborg og Carlsberg, Herning, at de lukkede totalt og ikke kørte øl ud i Herning by. Det mente jeg, og det mener jeg stadigvæk ville have gavnnet La Cabana-sagen.

Preben Mortensen:

Holger omtalte bøderne for Københavns mandlige afdeling. Jeg frygtede sådan set ikke, at mandlig afdeling ville bringe os i en situation, hvor vi skulle hæfte for dem. Det jeg ville hen til var, at jeg syntes det var interessant, at DA har ændret praksis ved, at når de retter henvendelse til forbundet, kunne de gøre os ansvarlige for, at boden ikke var indbe-

talt. Det kunne jo være en anden situation, hvor I ønskede at demonstrere nogle ting, og derfor sagde jeg, at hvis der skulle hentes Kongens foged, så kunne det da være, at I i den forbindelse ville markere et eller andet. Det skal afdelingen selv klare. Det jeg var nervøs for var sådan set, at Dansk Arbejdsgiverforening kunne løse problemet ved at sige, at det rent arbejdsretligt er forbundet, der hæfter for, at boden bliver indbetalt. Det var derfor, jeg skrev til dem, at såfremt man ikke havde fået inddraget de midler, man skulle have, så var det ikke forbundet, men afdelingen, man skulle henvende sig til.

Vedrørende de to konsulenter er jeg enig i, at vi fortsat bør have to konsulenter, men det jeg kan frygte er, at der måske er nogle, der siger: Jamen betingelserne for at have to konsulenter er tilskud, og såfremt man fortsat skal have dem, så må der tages en beslutning om, at det, der skal betales ekstra, fremover skal betales af forbundet. Derfor er vi selvfølgelig nødt til at have det med på hovedbestyrelsesmøde og få en tilkendegivelse derfra, sådan at nogle ikke kommer og siger, – I har ikke fortalt os, at forudsætningerne er ændret omkring betalingen. Derfor bør vi på hovedbestyrelsesmøde have en beslutning om, at uanset man trækker tilskudsordningen tilbage, så er det vor opfattelse, at vi har to konsulenter ansat.

La Cabana – det er rigtigt, at det også var spørgsmålet om organisationsansvar, men også om, hvorvidt man på baggrund af organisationsansvar kunne tage forbehold allerede inden, man skulle afsted, ved at binde os til, at folk ikke begik noget overenskomststridigt, fordi man så kunne knalde os for det. Jeg synes også, at en anden ting var med i overvejelserne, som var vigtigt. Det var, at vi kunne frygte, at såfremt nogen forlod arbejdspladsen, og bryggerierne så sendte nogle andre hjem, så kunne der opstå konflikter mellem bryggeriarbejderne, hvor nogen tog en beslutning om, at de ikke ville acceptere at skulle hjemsendes på baggrund af, at man skulle deltage i La Cabana-demonstrationen. Så ville det både blive vendt mod afdelingen og mod forbundet, og sagen ville ligesom glide ud i horisonten. Det er stadig vigtigt at holde fast, at det er La Caba-

na-sagen, det drejer sig om. Hvis nogen tager fri selv, så må vi sige, at vi har frigjort os fra at kunne hæfte for dette ved at have meddelt, at forbundet for det første ikke opfordrer til det og for det andet ikke støtter det. At de kan deltage i bussen, og at man betaler arbejdstab, dermed er der klart vist en forskel.

Jeg synes, man bør forklare, at det kan have en negativ betydning, og det kan dermed betyde, at de medlemmer, der er tilbage, bliver utilfredse med, at de kan blive sendt hjem.

Om sikkerhedsrepræsentanten med funktionærstatus. Det har man for såvidt også andre steder. Det, vi må tage til efterretning, er, at vi ikke har været dygtige nok i overenskomsten til at sikre os, at de for det første fik løn som funktionærer, men samtidig at de havde den samme periode sygdomsmæssigt set, som vi har i de øvrige overenskomster. Det er så det, vi må sørge for at få ind i overenskomsten for Faxe Storkøbenhavn.

Om Birkerød-sagen er det klart, at det afgør afdelingen selv, om det gavner sagen at kalde folk ind. Det har jo været normal praksis, at det ikke kun er afdelingen, men det er også en tillidsrepræsentant eller en talsmand det sted, hvor sagen kommer fra, som er med. For øvrigt mener jeg, at netop denne sag er meget principiel. Får vi ikke ret, må vi køre den som en faglig voldgiftssag. Der er jo to ting. For det første har depotmanden accepteret det bilag, som medlemmet er kommet hjem med, og han gør først indsigelse på et tidspunkt, hvor medlemmet ikke har mulighed for at inddrage pengene. Det andet er, om man kan gå ind og modregne i lønnen, og hvor meget man er ansvarlig for de varer, der er på vognen. Jeg mener ikke, at depotindehaveren vil kunne få ret i denne sag.

Omkring det udsendte cirkulære må vi gå ud fra, at uanset om man kører på provisionsordning eller på fast løn, så er det, hvad aftalen indeholder, der er afgørende for det. Selvom de kører på fast løn, forestiller jeg mig ikke, at der i deres aftale om, hvad de skal lave, står, at de også skal ompakke. Hvis der ikke står, at de skal ompakke, og de ikke får penge for det, så er det, at vi nægter det. Men det må slås fast, at det ikke

er sådan, at vi principielt er modstander af at ompakke. Vi vil blot have en aftale om, hvilken betaling der skal være derfor, og det er uanset om man er provisionslønnen eller man har fast løn.

Inge spurgte om bemandingsaftalerne – at man ikke vil sætte det mandskab på, som der er aftale, ved simpelthen at sløjfe nogle af funktionerne. Det har bryggerierne ret til. Der er aftalt, hvor meget mandskab der skal være i forbindelse med udførelsen af funktionerne. Hvis bryggeriet finder ud af, at de vil tappe øl, men ikke længere pasteurisere det, så er det klart, at de ikke længere behøver at sætte nogen pateuriseringsmand på. Det er altid sagt på Københavns mandlige afdelings generalforsamling: Hvis bryggeriet ikke længere vil have, at der skal kapsler på, så kan vi ikke længere fastholde, at der skal være en kapselmand. Aftalerne forudsætter hvilke produktionsforhold, der er, hvilke funktioner, der skal udføres. Bryggeriet har egenhændigt ret til at sige, at disse funktioner ikke længere skal udføres, og dermed skal de heller ikke sætte mandskab på.

I Thisted siger han, at der er bemandingsaftaler, ikke enkeltvis for funktionerne og hvor mange der skal til f. eks. for at køre en kolonne. Og så siger han, at hvis ikke folk møder frem, så kan han jo ikke gøre for det, så må de, der er der, køre. Men vi har aftalt, at der kan være beskæftiget så og så mange til at køre den produktion. Og det er det, vi vil sige – så er aftalerne jo ikke noget værd. Hvis der kun skal være 8 mand, kunne han jo for såvidt nøjes med at ansætte 8 personer, og selvom der er 3-4 syge, så kan han bare køre med mindre bemanding. Det kan vi ikke acceptere. Han skal i sin ansættelsespolitik sikre sig, at der ved normalt fravær er erstatningsmandskab.

Inge Jensen:

Vedrørende bemandingen – det er ikke fordi, de har besluttet, at den funktion ikke skal udføres mere, men det er hvis man en dag starter op og konstaterer, at der ikke er folk nok, så skærer de en enkelt funktion af kolonnen, f. eks. frasortering af flasker o.s.v. – så skærer de hele den funktion væk, og så siger de, at resten bare kan køre. Sorteringsfunktionen ligger inde i bemandingsaftalen. Det er ikke fordi, det ikke skal

være der mere, men bare for i dag behøver det ikke at være der. Det synes jeg er strengt, at man har lov til den slags ting.

Preben Mortensen:

Det er rigtigt, og det kan man også fordømme. Men sådan som de arbejdsretslige regler er, er aftaler ikke forpligtende for arbejdsgivere at udføre. Der er kun et sted, hvor der er slået lidt hul i det. Det er rammeaftalen i København, hvor der står, at de skal producere og tappe så og så meget i København i henhold til ølsalget o.s.v. Der er altså slået et lille hul, men arbejdsgiveren afgør suverænt, hvilke apparater og anlæg, de vil køre med, og kun såfremt de kører med dem, kan vi fastholde aftalen om bemanding.

Bent Meyer:

Jeg ved ikke, hvorvidt vi kan fastholde det, Preben lægger ud, at de af vore medlemmer, som ikke er provisionslønnede, om de også kan nægte at ompakke fra 30 stk.'s til henholdsvis 12, 10 og 6. Jeg vil ikke tro, at man kan det umiddelbart, fordi man, når man ikke er provisionslønnen, kører på timeløn, og så er man vel nok ansat til alt forefaldende arbejde. Der tror jeg, at man vil tabe, idet depotmanden nok har sådan nogle rundt omkring, som han ikke kan beskæftige hele dagen med distribution, men som måske kører ud til enkelte kunder, og når man så kommer hjem, så kan man omlægge, eller man kan lave andre ting, som er forefaldende. Og der vil jeg tro, at vi ryger ind i denne her – hovedaftalens § 4, arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet.

I Københavns mandlige afdeling, havde vi en enkelt, som ikke var provisionslønnen, men var aflønnet som afhentermand. Der kunne vi ikke fastholde synspunktet om, at han ikke kunne sættes til andet forefaldende arbejde. Og det måtte vi bøje os for, fordi han ikke havde provision, og som følge deraf skulle han være på depotet 8 timer.

Preben Mortensen:

Jeg gik ud fra, at der hvor man har fast løn og provision, har man en aftale. Hvor der ikke er nogen aftale, skal man arbejde efter anvisning fra arbejdsgiveren eller dennes repræsentant. Det er klart, at findes der ingen aftaler, hvor man bare kører et

fast mandskab, som ikke får nogen fast løn, og de bare er ansat til alt forefaldende arbejde, så kan de ikke nægte det. Men jeg forudsatte også, at uanset de var på fast løn eller provision, så havde man en aftale om, hvad de skal lave. Hvis ikke der i den aftale står, at de skal ompakke, så må problemet være det samme.

Poul Erik Guldborg:

De, som går på fast løn, der tænker jeg på de, der har en aftale, hvor der står, at de bliver lønnet efter hovedoverenskomstens bestemmelser, så har de et ekstra højt medhjælpertillæg. De kører altså med en fast løn året rundt, og ingen som helst former for bonus eller provision. Der vil det nok være svært at fastholde, at de ikke må ompakke.

Preben Mortensen:

Jamen, så må jeg spørge igen. Er der ingen aftale i den forbindelse om, hvad de skal lave? Hvis der ikke er det, så skal de ompakke, hvis man giver dem besked på det.

Beretningen blev godkendt.

3. Forskellige sager

Silkeborg afdeling har meddelt os, at vore folk på Tuborg depotet har salgssnedgang grundet blokaden mod La Cabana.

På baggrund af at vi har sagt, at det er en lovlig konflikt, mener de, at forbundet på en eller anden måde skal støtte dem økonomisk.

Vi har diskuteret det i dag i daglig ledelse, og ifølge forbundets love er det jo sådan, at når folk lovligt går i konflikt, så er der regler for, hvad man skal udbetale dem i strejkeunderstøttelse. Nu er det jo ikke en total konflikt. De er ude i en arbejdsvægrings sag, men vi fandt, at det kunne være et problem, fordi vi i mange andre tilfælde overenskomststridigt også i forbindelse med La Cabana bad andre om at handle, som Tuborg depoterne har gjort i Herning. – Selv inden den blev kendt lovlig, havde vi bedt dem om at stoppe leverancerne. Vi bad også folkene på bryggerierne om at stoppe leverancerne. Vi kan også risikere at skulle gøre det andre steder. Der er det et problem, hvis vi ligesom skel-

ner imellem, hvis forbundet opfordrer til det, om vi skal give støtte på baggrund af, at det arbejdsretslige system anerkender det som overenskomststridigt eller ej. Det kan give nogle uoverskuelige konsekvenser, men til gengæld er vi selvfølgelig også i den situation, at det er en lang konflikt, som de deltager i. – Så kan man nok spørge, om det ikke var rimeligt, at forbundet gik ind og støttede. Vi har dog nogle betænkeligheder, fordi vi ikke kan overskue det. Der er både noget for og imod, fordi vi helt klart har sagt, at når det er lovligt, har vi altså ret til at udbetale, uden at det får nogen konsekvenser for forbundet.

Selv om det er lovligt at støtte, så skal vi vel egentlig ikke skelne til det alene, men til hvorvidt de følger den opfordring, der er kommet. Hvis den havde fået konsekvenser videre ud, f. eks. ved at man havde hjemsendt truckførerne på Fredericia Bryggeri i forbindelse med arbejdsvægringer eller havde gjort det på Tuborg, så kan vi vel ikke skelne imellem, om man et sted ikke har gjort det eller et andet sted, så skulle man vel støtte de steder, hvor man havde opfordret til det, uanset om det var overenskomststridigt eller ej. På baggrund af de konsekvenser, vil vi anbefale, at vi ikke gør det i denne situation, også fordi vi mener, at det ikke er så totalt, altså at det er så omfattende, som de skriver.

Vi kan heller ikke konstatere, om det er rigtigt, at salgsgedgangen er sådan. Vi kan konstatere, at det er rigtigt, at de måske leverer 400 kasser mindre til de 3 hoteller, men da vi ved, at de 3 hoteller køber øllet måske andre steder i byen, og at det samtidig er de depoter, som leverer, så kan vi reelt ikke gøre op, hvad det drejer sig om. Disse usikkerhedsmomenter gør, at vi sådan set ikke vil anbefale, at man yder støtte til dem, men selvfølgelig forklarer dem årsagerne hertil.

Så skal jeg måske lige sige – det var også inde i debatten – at der har været en underskriftindsamling, som er sendt til Samvirket, i protest mod nogle af de ting, der sker, og at man mener, at man skal sætte sig til forhandlingsbordet o.s.v., og dér er der altså beklageligvis 3 medlemmer på Tuborg depotet, der har underskrevet dette.

Men det skal dertil siges, at det ikke skal afgøre vor principielle holdning

til, hvorvidt vi skal støtte eller ej, men det skal dog nævnes.

Bent Meyer:

Vi har tidligere været ude for situationer, hvor samme organisationer har henvendt sig til os og bedt os om at lukke for ditten og datten værts-hus, fordi de ikke kunne få en overenskomst.

Alle de gange, vi har været ude i det, så har det heldigvis været med bedre held, end vi er kommet ind i nu. Men vi har hver gang sagt til tjenerorganisationerne, at de må kunne forvente, at vore medlemmer har et indtægtstab ved at lade være med at levere til denne eller hin restaurant, og det må organisationen så betale. Det har disse tjenere været villige til. Jeg ved ikke, om det er noget, der kan bruges og måske danne præcedens for, hvordan vi optræder i den givne situation.

Preben Mortensen:

Der er et problem, der er noget moralsk. Det er ligesom om, vi kan optræde solidarisk, hvis der er nogen, der vil finansiere det. Vi har jo vist os meget markante her og har sagt, at det skal vi nok som forbund selv klare. Selv om jeg godt kan se i visse tilfælde, at det var rigtigt, så synes jeg stadig, vi skal sige: Vi gør det, fordi vi føler, at princippet er rigtigt. Vi gør det, fordi vi vil være solidariske, og det er ikke et spørgsmål om økonomi. Men det er klart, at nogle af dem i Herning kan sige: Det er jo egentlig pudsigt, at forbundet kan betale en million til, at folk kan tage derover i busser, få arbejdstabet dækket, få noget at spise og få diæter, men dem, som det økonomisk rammer så skulle lave blokaden, dem ønsker forbundet altså ikke at give noget tilskud. Det er ikke, fordi vi ikke vil give tilskud, men det er selve princippet om, at man ikke skal have betaling for at være solidarisk.

Thomas Olsen:

Jeg kan godt forstå daglig ledelses betænkeligheder ved, at man dækker de folks arbejdstab. Jeg vil ikke kræve en afstemning om det, men min opfattelse er altså, at man skal dække arbejdstab.

Bent Meyer:

Jeg kan godt forstå forbundets argumenter, men det er ligesom om den loyalitet, vi er ude i, den er alligevel stor. Det er jo ikke sådan noget

decideret økonomisk spørgsmål, der holder os tilbage fra at yde den støtte. Det er mere et konsekvensspørgsmål. Men jeg vil næsten holde, hvad det skal være på, at når vi har fået trukket musikerne ud af La Cabana, så er det, fordi de bliver holdt skadesløse ved ikke at spille der.

De får deres løn andre steder fra, og vi kunne godt komme ud for en saglig kritik fra vore kolleger på Tuborg depotet om, at der er nogen i denne forbindelse, der skal yde mere end andre. Men jeg ved ikke – jeg er enig med Preben, når han siger, at det er ligesom om, at vi ikke vil slås, hvis det koster noget. – Det vil vi gerne, og det synes jeg også nok, at vi gør – men jeg synes nok også for at bevare synspunktet for de 3 medlemmer, således at de finder ud af, at de har handlet forkert ved at skrive under, at vi godt kan betale det, de taber.

Preben Mortensen:

Jeg skal naturligvis ikke lægge skjul på, at vi ikke i daglig ledelse var enige. Lone havde nogle helt klare principielle opfattelser af, at når forbundet tager nogle initiativer af den art, og medlemmerne følger dem, og det endda ikke er overenskomststridigt, men fuldt lovligt, så bør vi egentlig også støtte dem.

Vi diskuterede også, og det synes jeg, at vi måske skal gøre igen, at hvis vi støtter, så støtter vi ikke ud fra, at det har konsekvenser fremover. Så må vi sige, at det er selve konfliktens karakter, der gør, at vi støtter.

For nogle år siden gav vi f. eks. støtte til en konflikt, der havde været i Århus, og der havde været en konflikt i Fredericia, hvor forbundet bagefter fandt, at det var rigtigt, at vi støttede, og vi gav et bestemt beløb. Det, der er problemet, det er så, om vi skal tage en beslutning om, at det gør vi og dermed meddele det, fordi det kan være moralsk, og at de så siger, at de synes, det er i orden, at det fortsætter. Eller skal vi sige, at vi betaler, når vi konstaterer, hvornår konflikten er færdig. Men det er nok ikke særlig heldigt over for de medlemmer, at vi vil afvente og se, hvad der sker.

Ja, jeg erkender, at jeg heller ikke er sikker på, at det er det rigtige at undlade at støtte på baggrund af, at vi ofrer en million på nogle andre ting. Så er det vel konflikten og det

formål vi støtter, og ikke spørgsmålet, om det er medlemmerne på Tuborg depotet. Jeg er enig. Jeg accepterer synspunktet. Det er konflikten, det drejer sig om, og derfor hvis konflikten og vore medlemmer vil fortsætte, og det koster penge, så synes jeg også, at vi skal betale.

Holger Foss:

Ja, man kommer tit i et sådant dilemma, og der har man det lille bekvemme præcedens, og det må man jo kunne bruge i sådanne situationer. Det er i hvert fald ikke ukendt for Preben, at vi i mandlig afdeling i København ind imellem letter på låget for vor strejkeformue og bruger til kammerater, som vi enten har tilskyndet til at gå i konflikt, eller som vi sympatiserer stærkt med. Og så vedtager vi i forretningsudvalget, at de skal have nogle penge, og så kan vi i en anden situation komme til en anden konklusion og sige, at man uden risiko for, at man løber ind i nogle uoverskuelige ting kan sige, at i denne situation kan vi godt støtte.

Forretningsudvalget

besluttede at støtte Tuborg depotfolkene i Herning, hvis der konstateres en salgstilbagegang.

Støtten gives til tab i provisionsbetalingen ved en salgstilbagegang.

Preben Mortensen:

Planlægning af lokaler til kongressen i 1985.

Vi må konstatere, at vi ikke har nogen arbejderhøjskoler, hvor vi kan være det antal mennesker, vi skal være. Vi ved, at vi skal være 150 delegerede plus andre og måske også gæster. Det har, efter de undersøgelser vi har lovet, gjort, at vi har fundet frem til – fordi vi skal have bestilt, så vi ikke pludselig står og ikke kan få noget – at vi har bestilt på Nyborg Strand i perioden 12.9. til søndag 15.9. 1985. Det er klart, at der vil blive sendt nærmere ud til afdelingerne herom. Men det bliver så på Hotel Nyborg Strand i 1985.

Der er udsendt cirkulære vedrørende urafstemningen om, hvorvidt kvindelig afdeling skulle have 18 eller 19 delegerede, og det er konstateret, at det er vedtaget, at kvindelig afdeling skal have 19 delegerede med 2.489 mod 2.284, og der var 208 blanke og ugyldige stemmer.

Der er udsendt cirkulære nr. 6 ve-

drørende demonstration i Herning den 7. februar 1984.

Cirkulære nr. 7, hvori der står:

»Til afdelingerne.

Det er over for forbundets forretningsudvalg oplyst, at man på depoterne rundt omkring i landet kører sælgerkonkurrence, og forbundet skal opfordre medlemmerne til at ophøre med dette«.

Cirkulære nr. 8 – omkring ompakning.

Der er indkaldt til kassererkonference 27., 28. og 29. april 1984.

Vi har fået meddelelse fra en forening, der hedder: »Patientforeningen for arbejdsskadede«. Der indkaldes til et møde den 24. februar 1984, hvor Erik Kielberg deltog.

De gør opmærksom på, at arbejdsskadede folk, der ryger ud af arbejdspladsen, føler sig isolerede og sat helt uden for samfundet. De har organiseret sig og forsøgt at gøre opmærksom på, hvilken situation det er at være arbejdsskadede, hvilke problemer de står over for, og hvad man kan gøre ved det. Der er adskillige organisationer, der har tilsluttet sig denne forening. De spørger os, om vi er interesseret i det. Jeg synes, at initiativet er godt, og mener på baggrund af det møde, der skal være onsdag den 24. marts, hvor Erik Kielberg giver en tilbagemelding fra, og dermed giver en indstilling til, hvorvidt vi finder, at formålet er positivt.

Vi kan så på forretningsudvalgs mødet i april på baggrund af tilbagemeldingen tage stilling til, hvorvidt vi ønsker at tilknytte os organisationen.

Fra Den Danske Komité har vi modtaget en indbydelse til en konference fra den 25. juni til den 1. juli 1984 i Heiligedam. Det er i Rostock i DDR.

Indbydelsen går på, at »Alverdens folk kæmpede i 1983 for at undgå yderligere oprustning i øst og vest. Det øjeblikkelige mål var at undgå en skærpelse af krigsfaren ved opstilling af de 572 atombærende raketter i V.Tyskland, England og Italien, fordi man vidste, at det ville betyde, at de socialistiske lande ville forstærke deres landegrænser på tilsvarende måde«. Og så skriver de, at det lykkedes altså ikke et forhindre opstillingen, men at man ønsker at indkalde til en konference for at di-

skutere disse ting.

Vi har diskuteret indkaldelsen og formålet i daglig ledelse. Det er vor opfattelse, at fred ikke ensidigt kan skabes ved at beskyldte den ene part for at være aggressiv. Det er i dag en magtbalance og en terrorbalance, som går på, at man er offensiv mod hinanden.

Grundlaget for konferencen er ensidigt klart rettet mod de 572 raketter, der skal opstilles i Vesteuropa. Hvis man accepterer at deltage, accepterer man også grundlaget, hvad vi finder er forkert. I den vestlige verden er der bevægelser, som går ind for fred, men som retter det mod begge parter, som jo er årsagen til, at vi lever i en verden, hvor freden virkelig er truet – ikke kun freden, men de konsekvenser der kan være deraf. Lige så lidt ønskede vi at deltage i en konference, der skulle tage stilling til, hvorvidt man skulle nedlægge våbnene på den anden side. Vi ønsker at deltage i konferencer, hvor man retter sig mod begge parter, og prøver på at få begge stormagter til at forstå, hvad det er for en situation, de bringer befolkninger i de forskellige lande i. Vi er ikke enige i grundlaget og mener derfor ikke, at vi bør deltage i konferencen.

Holger Foss:

Jeg er medlem af den internationale komité og er naturligvis ked af, at daglig ledelse er kommet til den opfattelse. Ganske vist begrundet i, at det er en ensidig konference, og så vil man ikke deltage. Der nævnes f. eks., at den er vendt imod opstillingen af de 572 raketter, og der syntes jeg, at det er rimeligt at konstatere, at grøden i fredsbevægelsen også i Vesteuropa er kommet på baggrund af denne opstilling, som så har medført, at de socialistiske lande har følt sig foranlediget til også at opstille raketter.

Det kan man selvfølgelig diskutere meget frem og tilbage, hvem der er årsag til hvad, men det har altid været sådan på disse arbejderkonferencer, at uanset om dagsordenen har kunnet lyde ensidig, er der aldrig nogen, der er blevet forhindret i at tage ordet og gøre opmærksom på, at man har en opfattelse, som måske ikke er helt i overensstemmelse med den, som konferenceledelsen eller noget af deltagerlandenes deltagere har.

Det har jeg bl. a. gjort selv ved adskillige lejligheder, og jeg sidder stadigvæk i den komité, så det har altså ikke fået nogen alvorlige konsekvenser for mig, at jeg har gjort noget sådant, så jeg vil anbefale, at man leder sig delegere, og at man selvfølgelig ved den delegerede på konferencen gør opmærksom på – hvad jeg i øvrigt er enig i – at fred er noget gensidigt, det er ikke noget, man blot kan pålægge den ene part.

Thomas Olsen:

Ja, jeg støtter Holgers betragtninger. Jeg mener, at vi bør deltage og fremføre de synspunkter, vi har om, at fred er noget, der kun kan ske ved, at man samarbejder på begge sider af zonegrænsen. Jeg mener, at vi bør sende en derved og pålægge vedkommende at redegøre for forbundets synspunkter.

Preben Mortensen:

Jeg mener, at man ser bort fra, hvad der er grundlaget. Grundlaget her konkluderer helt klart, hvem der er offensiv part i denne situation. Man siger, at det tvinger de socialistiske lande til at forsvare deres landegrænser. Jeg er ikke enig i, at det er foregået på den måde, og derfor finder jeg, at den er ensidig. At der pludselig dukker en atomubåd op i den svenske skærgård er ingen defensiv handling, men en offensiv handling. Derfor mener jeg, at hvis vi accepterer grundlaget, accepterer vi kun, at den ene part er offensiv. Det mener jeg forhindrer, at vi reelt kommer til at diskutere, hvad problemet egentlig er.

Da vi diskuterede det igennem, fandt vi, at vi ikke længere ville være troværdige, hvis vi deltog i diskussionen ensidigt på den ene side, som det grundlag her hviler på. Det går helt klart på, at det er den vestlige side, der er den offensive. Jeg mener ikke, at nogen af parterne i den situation har noget at lade hinanden høre. Jeg tænker ikke kun på ubåden. Jeg tænker også på historiske begivenheder, som vi ikke skal ret mange år tilbage for at se, f. eks. Afghanistan, Ungarn og Tjekkosllovakiet.

Man kan så diskutere, om det var rimeligt eller ej, men landenes suverænitæt og vore muligheder for at have indflydelse på de her ting mener jeg ikke kan bevares, hvis vi hæfter os på den ensidighed, der lig-

ger i den konference, som er lagt op til her.

Barbara Kryger:

Jeg er af den opfattelse, at hvis forbundet deltager på det grundlag, der er inviteret på, så accepterer man den ensidighed, og det syntes jeg ikke, vi skal gøre. Det bringer ikke fred og afspænding i verden. Men vi kunne måske gøre det, at vi skriver og begrundet, hvorfor vi ikke delegerer nogen til konferencen, så vi på den måde prøver at påvirke grundlaget, når der indkaldes til nye konferencer.

Holger Foss:

Nu bliver det i anden omgang påpeget, hvad nogen mener, er den offensive part, og det gør det også ensidigt. Jeg vil godt være med til at påpege, at det er min bestemte opfattelse, at hvis der skal tales om, hvem der er den aggressive part i det spil, der er nu, så er det USA, og det agter jeg ikke at lægge skjul på. Og jeg tror i øvrigt, at der deler jeg opfattelse også med en lang række mennesker, som bestemt ikke har den samme politiske opfattelse, som jeg har.

Med hensyn til troværdighed så synes jeg, at man skal spare lidt på de ord om troværdighed. Jeg føler ikke, at jeg mister min troværdighed eller nogensinde har mistet den, dels ved at deltage i konferencerne og dels ved at være medlem af denne komité. Det lyder som om, at hvis man deltager, så mister man sin troværdighed. Jeg mister først min troværdighed i det øjeblik, at jeg ikke forfægter de synspunkter, jeg har.

Henrik Hansen:

Ja, der var to ting i det, som jeg syntes skal holdes fast. Det ene er, at det ikke er spørgsmålet om, hvem der er mest aggressiv i det her. Der er jeg enig med Holger. Det kan ikke lade sig gøre at stille det op. Men samtidig må man også sige, at det var de russiske raketter, der kom før de amerikanske raketter, hvor meget man end har lyst til at skjule det fra den side. Den anden ting er, at selv om man møder op på sådan en konference og fremsætter sit mindretalssynspunkt, som det må være på den konference, at der må være en ligeberettigelse i den krigstrusel, så vil det ikke komme frem i den slutresolution, der vil komme ud af

det. De resolutioner, der er kommet ud af de tidligere konferencer – de fleste af dem har været optrykt i hvert fald i et fagforeningsblad – har entydigt været af den samme beskaffenhed, som indbydelsen er på, med at lægge vægten ensidigt på den vestlige side. I og med at vi deltager som organisation på mødet, så vil vi være medunderskrivere af den resolution, der kommer ud af mødet, og jeg vil garantere for, at den ikke vil reflektere det synspunkt, som vil fremkomme fra vor side. Derfor synes jeg, det vil være uheldigt at deltage.

Preben Mortensen:

Jeg synes lige, at jeg må sige, at jeg ikke påstod, at den ene part var mere aggressiv end den anden. I det grundlag der er her, fremstiller man det, som om det er den ene, der er aggressiv og ikke den anden. Det mener jeg ikke, at man kan påstå. Det viser de historiske begivenheder, at det er begge parter, der i deres våbenbrug er offensive.

Når jeg talte om troværdighed var det kun fordi, vi ikke er medlem af komiteen, og har dermed ikke indflydelse på, hvad komiteen foretager sig. Der er ikke noget utroværdigt i at være medlem af komiteen.

Jeg sagde kun, at når forbundet deltager i fredsarbejde, vil vi kunne opfattes som utroværdige, hvis vi nu deltager i konferencer, der ensidigt påstår, at det er den ene part, der bærer skylden. Det var den situation, jeg ikke syntes, at forbundet skal bringe sig i. Vi skal heller ikke deltage i konferencer, hvor det er den modsatte part, der ønsker at indkalde for at påstå, at det er dem, der er den defensive og den anden part, der er den offensive. Vi vil være det sted, hvor vi er med til at frembringe fred i verden. Det får man ikke ved at påstå, at det er den ene part, der har skylden. Det har begge parter.

Bent Meyer:

Jeg mener, at man i den givne situation kan lade sig repræsentere på konferencen og der give udtryk for vor opfattelse, og at vi ikke er tilfredse med nogen ensidighed hverken fra den ene eller den anden side. Men når man skal være to for at enes, skal man nok også være to for at slås. Hvorvidt Henriks ord er rigtige, det vil tiden vise. Indtil nu er det en påstand om, at vi ikke kunne

få et sådant synspunkt med i et eventuelt kommunikation eller udtalelse fra denne konference. Jeg vil tro, at man vil tage det med, og det er selvfølgelig også kun en påstand. Men kan vi ikke få den med, så vil det sige noget om, hvem der har ret, og hvem der ikke har ret. Jeg mener, at man skal fremsføre vore synspunkter på denne konference.

Preben Mortensen:

Kun en sidste bemærkning: Det må være reelt, hvis man ønsker at deltage i en konference, kan det ikke være spørgsmålet om at komme og markere sig. Grundlaget fra konferencen bør man være enig i, når man deltager. Dem, der er medlemmer af komiteen, og som normalt deltager i dens møder, er selvfølgelig frit stillet derfor, hvilken kritik de vil udøve. Jeg sagde kun, at hvis vi deltager, har vi også accepteret grundlaget, og derfor anbefalede jeg, at vi ikke deltog.

Bent Meyer:

Jeg vil gerne foreslå, at vi lod Holger repræsentere os på konferencen og der give udtryk for de synspunkter, vi har, og så vil vi også kunne se, om vi kan få nogle af de synspunkter med, som vi har her.

Preben Mortensen:

Det må jeg selvfølgelig gå imod, fordi det ikke er spørgsmålet, hvem personen er. Det er ligegyldigt, om det er Holger eller en anden. Holger har klart givet udtryk for en anden holdning end den, forbundet har lagt frem – ikke i holdning til at ville fred, men i holdning til godt at kunne markere sig, og det mener jeg, at man kan, hvis man er medlem af komiteen. Hvis forbundet deltager, så må jeg fastholde, at så har vi også accepteret grundlaget, og derfor ændrer det ikke noget i, at vi så siger, at det er Holger, der repræsenterer. Det kan selvfølgelig ikke være rigtigt.

Forretningsudvalget

afviste forbundets deltagelse i konferencen.

10 stemte for afvisningen

3 stemte imod afvisningen.

Preben Mortensen:

Fra Fagbevægelsen for Fred har vi fået en indbydelse til en dansk fredskonference i 1984, og at man i forbindelse hermed skal holde nogle

formøder. De har to problemer. Det ene er, at det altid er organisationer privat, der tager initiativ til at udsende materiale o.s.v., og der opfordrer man til, at det går på omgang, sådan at den økonomiske byrde, der er i den forbindelse, bliver fordelt. Endvidere indbyder de til konferencen, som foregår den 7. og 8. april på B & W øen, hvor det hedder: »Stands oprustningen før det er for sent«.

Jeg går ud fra, at det ikke er noget problem, at vi deltager, samt at vi også kan tilkendegive, at vi er positive omkring det økonomiske problem, at vi både vil støtte og også er villige til at påtage os noget arbejde, når vi er medlem af organisationen. Vedrørende deltagelsen skal vi blot finde ud af, hvem der har mulighed for eller kan få tid til at deltage i denne konference.

Forretningsudvalget:

tilsluttede sig indstillingerne vedrørende aktiviteter og støtte til Fagbevægelsen for Fred.

Forbundsledelsen deltager med minst én repræsentant på konferencen.

Preben Mortensen:

Jeg skal sige omkring vort berømte hus, at der nu er fremlagt en plan vedrørende ombygning af facaden ud mod gaden.

Vi har denne gang fået et tidsskema, som siger, at man starter i uge 20, og at man er færdig med hele facaden i uge 25, d.v.s. at det i løbet af 6 uger skulle være klaret at få de gamle vinduer med inventar revet ud og sat nogle nye op. Såfremt det kan holde, må vi sige, at det er hurtigt.

Vi har modtaget en anmodning fra aktionsgruppen Arbejdere og Akademikere, hvis formål er, for det første at få etableret et samarbejde mellem arbejdere og akademikere, men også at selve organisationen går på, at man herigennem kan få en masse viden og erfaring fra akademikere, som har andre interesser, end at skulle varetage ting for arbejdsgiverne.

Vi har behandlet det i daglig ledelse og vil gerne indstille, at forbundet tilslutter sig som organisation til aktionsgruppen, Arbejdere og Akademikere.

Barbara Kryger:

Jeg synes, det er en god ide, da vi selv er henholdsvis far og mor til aktionsgruppen Arbejdere og Akademikere. Vi fik jo PH-prisen for Bryggerirapporten i sin tid, og pengene blev brugt til at stifte organisationen. At forbundet tilslutter sig, kan vi kun hilse med tilfredshed.

Forretningsudvalget

besluttede, at forbundet tilslutter sig Arbejdere og Akademikere som organisation.

Preben Mortensen:

Vi har modtaget brev fra LO, og de skriver:

»Idet vi anerkender modtagelsen af den fremsendte udtalelse, skal vi hermed meddele, at den har været forelagt LO's forretningsudvalg, der tager udtalelsen til efterretning«.

Hvad der så menes med det, ved jeg ikke.

Så må jeg sige, at det er med nogen undren, at jeg har konstateret, at IUL har sendt et brev til Københavns mandlige afdeling, hovedsageligt adresseret til Holger Foss, hvor de gør indsigelser over for den form for samarbejde, som foregår – dels med den engelske organisation og det franske CGT.

Det er deres opfattelse, og de vedlægger bilag fra konferencen, at IUL har besluttet, at man kun har samarbejde bilateralt, d.v.s. kun tovejs mellem 2 lande til udveksling af erfaringer. Det, de mener sker her, hvor man vil indkalde til en konference, bliver opfattet som et alternativ i negativ betydning i forhold til IUL, og man er meget stærk i vendingerne omkring CGT, altså det kommunistiske verdensforbunds underafdeling, og de betegner dem faktisk i nogle bemærkninger som nogle fjender. Jeg må sige, at arbejderne er ikke fjender. Arbejdere har kun én fjende, det er arbejdsgiverne.

Jeg har også læst Holger Foss' svar. Jeg mener ikke, at forbundet for det første skal undlade at gøre opmærksom på, at vi ikke har noget imod, at IUL henvender sig til afdelingen, men finder dog, at når IUL modsat forlanger, at når afdelingerne skal foretage sig nogle ting, så skal der ligge en godkendelse af forbundet – at vi i hvert fald har mulighed for at udtale os omkring de her ting, og at rette eventuelle misforståelser.

Den anden ting er, at vi mener, at Dan Gellin udlægger – jeg har læst det igennem, men vi har ikke nået at diskutere det – beslutningerne fra tidligere konferencer forkert. Der står direkte, at man skal undgå i det hele taget at have samarbejde med organisationer i Østeuropa, hvor han peger på menneskerettigheder o.s.v.

Uden at tage stilling til, hvorvidt han har ret eller ej, må vi konstatere, at det, der blev sagt på Paris konferencen, var, at man ikke havde noget imod, at medlemsorganisationer og deres underafdelinger havde samarbejde med CGT eller som SOFI-Internationale.

Den anden ting, som jeg nok synes skal uddybes noget, og som må være en forklaring på, hvad der er, der sker, og hvorfor forbundet også er indblandet, det er, at de multinationale selskaber flytter over landegrænser. De har ingen grænser, hvor der står, at det ikke gælder Østeuropa eller andre ting. Om det var Kristelig Fagforening, hvis vi kom til Sydamerika, eller om det var fagforeninger under verdensforbundet, når det er Østeuropa, kan for såvidt ikke være vort problem. Vi skal etablere et samarbejde med arbejdere, tillidsrepræsentanter og organisationer i de lande, hvor de multinationale selskaber – i dette tilfælde De forenede Bryggerier – rykker ind. Og der er det vor opgave at flytte med og sørge for at få nogle fællesaftaler, sådan at arbejdere ikke foretager sig nogle ting imod hinanden. Det mener jeg skal gøres klart for Dan Gellin.

Imidlertid mener jeg også, at der ligger nogle misforståelser, for jeg mener, at vi på det møde i august sidste år blev enige om at rette henvendelse både til IUL og til SOFI-Internationale og forklare dem motiverne hertil. Der skal jeg ikke lægge skjul på, at min opfattelse af, at man er kommet til den konklusion, som Dan Gellin, er, at det er en dobbeltrolle, som Harrison fra England simpelthen spiller. Han giver udtryk for nogle ting her med et vist forbehold og giver udtryk for nogle helt andre ting, når han er i IUL og SI, og dermed fremstiller han tingene sådan, at nogle opfatter det som undergravende arbejde over for IUL.

Vi har sagt, at vi vedkender os, at vi er medlem af IUL. Vi retter os efter reglerne og de love og bestemmelser,

der er, men det kan ikke forhindre, at vi kan have samarbejde med andre organisationer.

På baggrund af det, der blev sagt i Paris, mener vi ikke, at der er foretaget nogle ting her, som er i strid med denne beslutning, og jeg mener, at forbundet skal meddele det til Dan Gellin. Hvis det betyder, at man også andre steder i Europa finder, at det er undergrundsarbejde som i 1980, må vi tage initiativ til at invitere Dan Gellin hertil og drøfte tingene igennem. Vi modarbejder ikke IUL, fordi vi samarbejder med andre. Det kan ikke være rigtigt, at man når til den konklusion, at to store verdensorganisationer, som hver har 20 millioner medlemmer, at de overhovedet ikke kan sætte sig sammen og drøfte nogle ting. Så kommer vi ikke videre, og så har de multinationale selskaber frit slag og frit spil.

Holger Foss:

Jeg er meget glad for den stilling, man har taget i forbundets daglige ledelse til dette problem. Jeg skal erkende, at jeg blev noget rystet, da jeg fik denne kæmpe skideballe fra Dan Gellin på formfuldendt svensk over de initiativer, der er taget, og hvor han gør mig til en løgnhals også, og sådan set siger – det kan jeg selvfølgelig tage mig nemt, for jeg er ikke noget forbund – at hvis man ikke kan lide lugten i bageriet, så kan man bare skrubbe af.

Det er sådan set konklusionen på dette brev. At han begynder at beskyldte en for at have refereret forkert fra en samtale, jeg havde med ham i absolut ædru tilstand under fire øjne, det føler jeg temmelig stærkt, og jeg er også lidt forbavset over Bob Harrison's rolle, for hvem det dels er refereret i Paris og på vort møde i august her i København, hvad det rent faktisk er, der er foregået. Men jeg føler bestemt ikke, at vi har gjort noget som helst forkert. Og så kan jeg endda tilføje, at jeg havde frygtet på baggrund af den svada, som der er sendt en kopi af ikke alene til forbundet, men også til Bob Harrison, at på det møde, vi skal have i Paris her i weekenden, ville Bob Harrison ikke komme, men det er altså meddelt pr. telegram, at han har accepteret at komme til stede, og det er dog noget positivt. Jeg synes, det er en god ide på baggrund af dette, at man inviterer Dan Gellin

til Danmark og får en samtale med ham og – ikke for at være ubeskedent – men jeg vil meget gerne deltage i den.

Forretningsudvalget

tilsluttede sig indstillingen vedrørende IUL og formen for samarbejdet med andre organisationer.

Preben Mortensen:

Vi har på nogle tidligere forretningsudvalgs møder omtalt den kritiske revision, og som alle ved, tilbagestår der nogle svar, som Viktor Sønnergaard skulle give.

Jeg skrev et brev til ham, fordi der var givet besked om et møde, men det er altså ikke kommet i stand, og så fandt jeg, at det var rigtigt, at jeg vedlagde samtlige bilag og bad Viktor om at kommentere dem. Jeg sendte en kopi af det til den kritiske revision. Jeg har modtaget Viktor Sønnergaard's svar, og der er bemærkninger til alle bilag. Han meddeler, at såfremt man ikke er tilfreds, er han selvfølgelig villig til en samtale i forbundet. Det har gjort, at jeg har talt med hovedkassereren om, at inden det bliver forelagt forretningsudvalget – behandles det som tidligere af den kritiske revision, således at vi får de sidste problemer ryddet af vejen. Vi har besluttet, at vi ikke kan vente til den næste revision, idet vi så passerer endnu et forretningsudvalgs møde.

Her i marts måned indkalder vi – inden for 14 dage – begge revisorer, hvor vi gennemgår bilagene, og bagefter må den kritiske revision tage stilling til, hvorvidt de mener, det skal bringes videre, eller om de accepterer Viktor's forklaring.

Holger Foss:

Jeg vil gerne retledes, hvis jeg har misforstået noget. Det forekommer mig, at da jeg læste revisionsprotokollen på – altså fra den autoriserede revision – sidste gang, står der: Hvad angår de tilbageværende problemer, der kunne være med hensyn til andre medlemmer af daglig ledelse – så skulle bilag forelægges for forretningsudvalget. Jeg mener, at der er noget uopklaret både med hensyn til Kielbergs forbrug og med hensyn til Anker Skjødts forbrug, og vi må have ryddet de her ting af vejen. Hvis jeg har ret, skal de bilag forelægges forretningsudvalget. Hvis jeg ikke har ret, så må jeg kritiseres

og tage kritikken til efterretning.

Preben Mortensen:

Ja, nu har jeg ikke revisionsprotokollen med herved. Det, der er taget forbehold for, er, at der i en situation fra den kritiske revision blev ønsket, at forretningsudvalget behandlede den. Det var Erland Petersen. Der var nogle ting tilbage, der ikke var afklaret. Bilagene for Anker Skjødt og Erik Kielberg er gennemgået senere med revisionen, der har accepteret de forklaringer, der er givet. Det samme gælder her. Det må være den samme fremgangsmåde. Det har vi jo besluttet. Det er den kritiske revision, der beslutter, hvorvidt de er tilfredse med de tilbagemeldinger, de får på det, de har ønsket at få svar på i forbindelse med revisionen. Det er først, når revisionen kritiserer disse ting, at det skal overdrages forretningsudvalget. Såfremt der var en fortsat kritik fra revisionen, så skal de bilag forelægges forretningsudvalget.

Holger Foss:

For det første er det stadig min opfattelse, at der står sådan nogenlunde, som jeg har sagt i revisionsprotokollen – det er den autoriserede revision.

Dernæst vil jeg så også gerne sige, at jeg kan ikke være enig i, at den kritiske revision skal bestemme, om forretningsudvalget skal være tilfreds eller ej. Den kritiske revision har en kritisk opgave, at pege på nogle ting, men det kunne godt være, at den kritiske revision og forretningsudvalget har en modsat opfattelse af nogle ting. Hvis jeg ikke har ret, så skal det ikke forelægges, men hvis jeg har ret, så skal man vel efterkomme den autoriserede revisions bemærkninger, idet de ellers på et senere tidspunkt kan komme og sige, at der er underskrevet en protokol af forbundet her, og at man faktisk har sagt, at det, der skal forevises, det er det ikke blevet. Hvad er meningen? Jeg er enig i, at vi snar må se at få afsluttet dette her.

Bent Meyer:

Jeg vil ikke hæfte mig så meget ved, hvad der står i revisionsprotokollen, udover hvis der står, det skal fremvises, så skal det selvfølgelig fremvises, og hvis det ikke står der, så skal det ikke.

Jeg kan ikke forstå, at man ikke vil

smide det på bordet, for at få dette her rensat ud. Det er en så alvorlig sag, at vi må have den på bordet og vide, hvad det drejer sig om. Jeg kan ikke se, at der skulle være nogen procedure, der er noget galt med, ved at vi får lov til at se de bilag, som den kritiske revision har gjort bemærkninger og spørgsmål til. Det kunne da godt tænkes, at spørgsmålene ikke var godt nok besvaret. Vi kunne godt kende til et eller anden mærkeligt og sige, at det ikke var godt nok besvaret. Der må spørges på en anden måde. For at vi ikke skal sidde med den salgs ting i vort baghoved og tro, at de ikke har spurgt rigtigt nok, så mener jeg, at vi skal se dem og lade dem gå på omgang i forretningsudvalget, og så er vi ellers færdig med det skæg.

Preben Mortensen:

Vi diskuterede det sidste gang, hvor revisionen var med til vores møde. Der, hvor den kritiske revision finder, at bilagene ikke er tilfredsstillende, skal forretningsudvalget behandle sagen.

Vi må konstatere, at den kritiske revision er valgt af kongressen, og at der i henhold til forbundets love står, at såfremt de ikke føler, at det er tilfredsstillende omkring bilagene, overdrages det til forbundets formand, og dermed skal det behandles i forretningsudvalget. Men den kritiske revision har ret til at stille spørgsmål til bilag, det kan være beløbs størrelse, eller det, der er skrevet på bilagene, man har spørgsmål til, og så afgør de egenhændigt med den forklaring de får, om de vil godkende det eller ej. De skal konstatere, om beløbet og det, der er sket, er i overensstemmelse med forbundets regler. Det er det, de er valgt af kongressen til at gøre.

Hvis de har accepteret forklaringen, og forretningsudvalget alligevel skal tage stilling til det, så underkender vi de kongresvalgte revisorer. Og det har jeg hele tiden holdt fast i, at vi ikke på nogen måde kan begynde at stille spørgsmålstegn ved de kritiske revisorerers vurdering af bilag. Hvis de har fundet forklaringen acceptabel, er der ingen sag mere. Det må vi bøje os for. Det er kun, hvis de ikke mener, at det er tilfredsstillende, så overgiver de sagen til forbundsformanden, som dermed forelægger det for forretningsudvalget.

Det mener jeg, vi var enige om sidste

gang, at det er de retningslinier, som vi bruger – og ikke kun er enige om – de er vi nødt til at bruge, for ellers er det en mistillid til den kritiske revision.

Accepterer de en forklaring, og forretningsudvalget så alligevel ønsker at tage stilling til det, så er der ingen grund til at vælge dem på kongressen. De er hævet over forretningsudvalget, hvad angår forklaring på bilagene. Det er først, når de ikke længere er tilfredse, så er det forretningsudvalget, der drager den politiske konklusion af, hvad der skal ske i den forbindelse.

Holger Foss:

Jeg synes, det er nogle temmelig vidtgående konklusioner vedrørende de kritiske revisorerers magt. Det, som fældede Erland Petersen, var tidligere godkendt af de daværende kritiske revisorer, og så skulle vi jo på den baggrund have anerkendt, at det har de kritiske revisorer givet deres blå stempel, og så er der ikke mere at komme efter. Den ret og den pligt, som de kritiske revisorer har, det må naturligvis være at efterse, om bilagene er i overensstemmelse, dels med lovene og dels med, hvad der er besluttet i de kompetente organer. Men det kunne jo, og det er ikke nogen kritik af den kritiske revision, være, at den kritiske revision ikke var opmærksom på et og andet, og det er dog stadig forbundets forretningsudvalg, som er den øverste myndighed.

Vi kan ikke ignorere, hvad en kritisk revision siger. Hvis den kritiske revision påpeger, at der er sket noget ulovligt og noget forkert, så kan vi ikke sige til dem – hvad rager det jer – det er klart, under ingen omstændigheder. Men på den anden side – den ret må vi have – at kunne påpege, at der har den kritiske revision ikke været kritisk nok. Det synes jeg må være rimeligt.

Lone Christensen:

Den fremgangsmåde for vore kritiske valgte revisorer, som forbundsformanden har ridset op i dag, har vi på tidligere forretningsudvalgsmøder tilsluttet os. Nemlig kun, hvis de kritiske revisorer har bilag, hvor de ikke er tilfredse med forklaringerne, ja, så kommer der en rapport her til forretningsudvalget på baggrund af deres utilfredshed, og så tages det op til en politisk debat i

forretningsudvalget. Så jeg forstår ikke helt debatten i dag.

Holger Foss:

Nu vil jeg prøve på at fremstille det på en anden måde. Jeg taler om noget, som jeg ved, jeg har 100% forstand på. Hvis den fagforening, som jeg er formand for, holder generalforsamling, og den fremlægger regnskaberne, som er reviderede både af den autoriserede og efterset af den kritiske revision, og der så kommer nogle bemærkninger til regnskabet fra et medlems side på generalforsamlingen, som er fagforeningens øverste myndighed, så vil man i realiteten – hvis dette her er rigtigt – kunne gå op og sige: Du kan godt stoppe kammerat. Den kritiske revision har ikke haft nogen bemærkninger til det, der er sket her, som du har påpeget. Det kan være nogle bilag, som man synes er lidt forkerte o.s.v. Det vil jo være konsekvensen, hvis vi accepterer, at når den kritiske revision har talt, så er der ikke mere at komme efter. Det kan ikke være rigtigt, for så gør man f. eks. vor generalforsamling, vor kongres i forbundet, magtesløs i sådanne situationer. Det er principperne, vi taler om nu.

Preben Mortensen:

Jeg synes, at man skal slå fast, at spørgsmålet om regnskabet, det er spørgsmålet om, hvordan ledelsen har administreret midlerne – det kan være bevillinger, og hvordan man har brugt pengene. Den kritiske revision skal konstatere, hvorvidt kassereren har udbetalt pengene i overensstemmelse med regler og gældende love.

Det er i første omgang hovedkassererens ansvar. Den kritiske revision konstaterer, om hovedkassereren, der udbetaler pengene, har administreret dette ansvar rigtigt. Det er det eneste, de skal tage stilling til. Hvis de ikke mener, at bilagene dækker det, der er gældende love og regler, så har de ret til at forespørge personen og bede om en forklaring.

Såfremt de ikke får en tilfredsstillende forklaring, kan sagen indbringes for det politiske udvalg, i dette her tilfælde forretningsudvalget, der så tager stilling til, hvilke konsekvenser man så skal tage deraf. Det synes jeg, man skal skille ad. Altså hvordan midlerne er brugt – det er både bevillinger, og hvad man har

taget stilling til – det er de politiske, der er ansvarlige for det. Den kritiske revision skal kun konstatere, at udbetaling er ifølge regler og love.

Derfor må jeg fastholde, at det er en mistillid til den kritiske revision, hvis de har godkendt en persons forklaring, og vi så kommer og siger, at vi alligevel gerne vil have lov til at kontrollere bilagene. Det er det, jeg hele tiden har sagt. Det kan jeg ikke være med til. Jeg har overværet de samtaler, og de spørgsmål der har været stillet og har sagt, at hvis de var tilfredse, så er det klart, at vi ikke kan rejse en sag på det. Hvis jeg må oplæse den autoriserede revisions bemærkninger i revisionsprotokollen, så skriver de:

»Forbundets lokalvalgte revisor har oplyst os om – altså den kritiske revision har oplyst den autoriserede revision om – at de kristisk har gennemgået diverse bilag for rejseudgifter og diæter og fundet en del diskutabile udbetalinger. De pågældende bilags udvisende vil blive behandlet på førstkommende bestyrelsesmøde«.

Det er de bilag, hvor vi mener, reglerne er overtrådt. Det er Erland Petersen's bilag.

De andre bilag har ikke på noget tidspunkt være forelagt den autoriserede revision. Det kan kun være Erland Petersen's bilag, for vi bad den autoriserede revision foretage en undersøgelse på hotellerne, om der var overensstemmelse med regningerne og det, hotelværelserne koster. Den autoriserede revision har ikke haft kendskab til de andre bilag, der har været taget ud og stillet spørgsmål omkring. Hvorfor jeg handler sådan, er, fordi jeg finder, at det på grund af de ting, der er sket, er der selvfølgelig altid nogen, der vil drage nogen til personligt ansvar for det. Den handling, som den kritiske revision har foretaget, og den indberetning, der har været, må selvfølgelig loyalt refereres til forbundsledelsen, og jeg må sige, at vi finder, at de har handlet rigtigt i denne situation, der har ført til, at vi har taget en beslutning. Så må det også omvendt være rigtigt, at vi ikke drager i tvivl, at den kritiske revision har handlet rigtigt i andre situationer. Derfor vil jeg nødtigt have, at der bliver stillet spørgsmålstejn ved de forklaringer, de accepterer.

Bent Meyer:

Hvis jeg havde været lige så skråsikker, som Lone Christensen har givet udtryk for, at hun er, eller hvis jeg havde set protokollen og læst der, at vor debat omkring dette spørgsmål var udtømt, havde jeg naturligvis ikke rejst spørgsmålet. Der havde så ikke været grund til at tage den debat to gange. Men vi er altså ikke af samme opfattelse, og det må vel være tilladt.

Jeg mener, da vi gik fra mødet i januar måned, da fastholdt vi stadig i Københavns mandlige afdeling, at de bilag under alle omstændigheder skulle ud til forretningsudvalget. Vi havde en bred debat frem og tilbage, jeg ved ikke hvor enige vi blev, eller hvor uenige vi var, men jeg følte i hvert fald, at vi havde ret til at komme tilbage og melde, og det skulle vi så have gjort i februar. Ved februar-mødet var der stadig ikke kommet noget svar fra Viktor Søndergaard, hvorfor vi så ikke kunne behandle det der. Dengang vi havde vore to kritiske revisorer, blev der efter min mening ikke truffet nogen beslutning om, at det spørgsmål var udebatteret. Derfor føler jeg mig på den rigtige side af plankeværket, når jeg rejser spørgsmålet igen i dag.

Forretningsudvalget ved, at der er rejst spørgsmålstejn til nogle i forbundets daglige ledelse over de penge, de har brugt. Det er kedeligt, at vi ikke kommer til at se, om de spørgsmål har fået den rigtige behandling. Om den kritiske revision har forstået det på den rigtige måde.

Jeg vil sætte spørgsmålstejn ved den fortolkning og procedure, som forbundsformanden lægger op til her, som værende den gældende for den kritiske revision. Det kan være, at den er rigtig, det skal jeg ikke kunne sige helt afgjort, men jeg ved ikke, hvor meget sådant står. Jeg vil synes, det er rigtigt, og jeg kan ikke tro, at man kan træde revisorerne over fødderne ved, at vi får at vide, hvad det er, de har stillet spørgsmål om til forbundet, og hvordan og hvorledes, det skal fortolkes. Jeg vil fastholde, at forretningsudvalget kommer til at se de bilag, og at de cirkulerer rundt her i forsamlingen.

Preben Mortensen:

§ 8 e – i forbundslovene –

»Hvis regnskabet findes at være i uorden, eller der foreligger kasse-mangel, er hovedkassereren forplig-

tet til straks at udlevere til revisorerne alt, hvad der findes i hans væрге af forbundets ejendele, hvorefter der uophødeligt tilstilles formanden fornøden meddelelse, som den der skal sammenkalde hovedbestyrelsen, der træffer de fornødne bestemmelser«.

Det er der, hvor et kompetent organ skal gå ind og behandle sagerne. Alt andet ligger til den kritiske revisions beslutning. Jeg må her klart sige, at vi ikke kan gå med til at skulle behandle bilag, som den kritiske revision har godkendt – så underkender vi den kritiske revision og dermed deres kompetence. Det har jeg sagt hele tiden.

Hvis I ønsker at se bilagene, må I give udtryk for, at I ikke mener, den kritiske revision har gjort det ordentligt. Det er det eneste argument, der er tilbage. I kan ikke komme og sige, at I er ikke sikker på, om den kritiske revision har forstået og gjort tingene rigtigt. Hvis vi kommer og siger, at det ønsker vi, har vi dermed underkendt, at de har behandlet sagen rigtigt. Det har altid været sådan, at hvis der var et bilag, som de var utilfredse med, forespurgte de den pågældende person om, hvad der var galt.

Hvis de var tilfredse med forklaringen, skete der ikke mere i den situation. Det må jeg fastholde som proceduren, ellers underkender vi de kongresvalgte revisorer. Så har vi sat os som et organ, der er over dem, og det kan vi ikke.

Bent Meyer:

Nu er det jo altid kedeligt at skulle hænge nogen ud, som ikke har passet deres arbejde. Som Frank sagde i forbindelse med Randers-sagen – at hvor var han dog led og ked af alt det, der var sket – fordi han netop havde været revisor igennem længere tid. Han havde påpeget det over for den daværende forbundsformand og hovedkasserer, men var blevet afvist og havde ikke vidst nok om, hvad det drejede sig om.

Den situation kunne jeg godt bruge her og sige, at jeg stiller spørgsmålstegn ved, hvad de to revisorer har kontrolleret, og hvad de ikke har kontrolleret. Det vil jeg ikke gøre, jeg vil bare sige hermed, at jeg ikke har flere indvendinger mod denne sag. Jeg synes bare stadig væk, at det er meget utilfredsstillende, det der er sket.

Preben Mortensen:

Det viser netop, at det ikke var de kristiske revisorer, der var noget galt med. Når de påtalte det, fik de besked på af forbundsformanden og andre, at det skulle de ikke gøre noget ved. De har i denne situation fået helt frit spil til at påtale, hvad de har lyst til, snakke, tage bilag frem og stille spørgsmål, de har lyst til. Når de var tilfredse med forklaringen – d.v.s. denne gang er der ikke nogen, der har bestemt, hvad de skulle gøre – så er det deres egne beslutninger. Og det må og skal vi respektere.

Holger Foss:

Jeg kan forstå, at et ønske fra vor side om at se udgiftsbilag, hermed er afvist, og det må vi selvfølgelig tage til efterretning, men det er med græmmelse, vi gør det.

Preben Mortensen:

Det vil jeg ikke have siddende på mig. Så må man formulere helt klart, at man ikke finder, at den kritiske revision har gjort det godt nok. Det er det eneste argument for, at forretningsudvalget skulle behandle bilag, som den kritiske revision har behandlet.

Med »græmmelse« er der en påstand om, at det ikke er foregået rigtigt, eller at der er noget, som vi har forsøgt at holde under dække. Det kan vi ikke leve med. Jeg har deltaget i alle møderne, og dermed er det ikke kun en kritik af revisorerne, så er det også en kritik af, at jeg ikke har været kritisk nok i det, som de har godkendt. Det kan jeg ikke acceptere.

Bent Meyer:

Så vil jeg gerne spørge på en anden måde. Kan vi formå forbundsformanden til at tilspørge revisionen, om de har noget imod, selv om de har godkendt de svar, der er faldet, at forretningsudvalget får bilagene fremvist.

Preben Mortensen:

Spørgsmålet om »hvorfor« – det må også gives som en forklaring.

Bent Meyer:

Jeg kan kun svare for mig selv: For at enhver tvivl skal være væk.

Preben Mortensen:

Jeg har tillid nok til revisionen.

Holger Foss:

Jeg agter ikke at udtale nogen mistillid til revisionen. Jeg konstaterede blot, at man havde afvist at fremvise udgiftsbilag, og det er taget til efterretning med græmmelse.

Preben Mortensen:

Som jeg sagde, det kan jeg ikke acceptere. Så må vi på den baggrund meddele den kritiske revision, at et mindretal i forretningsudvalget ikke er tilfreds med den måde, hvorpå problemet er blevet løst. Ellers er der ingen grund til at sige, at det er »med græmmelse«, man tager det til efterretning.

Forretningsudvalgets

flertal tog formandens redegørelse og indstilling til efterretning.

2 forretningsudvalgsmedlemmer markerede, at redegørelsen og indstillingen fra forbundsformanden blev taget til efterretning »med græmmelse«.

Preben Mortensen:

Mindretalsindstillingen er også en kritik af forbundsformanden, som har været med i de samtaler og godkendt den kritiske revisions accept af bilagene. Jeg har været med i alle samtaler og drøftelser, og jeg har ikke haft grund til at påtale. Uanset hvad min stilling var, har jeg accepteret den kristiske revisions stillingtagen, og dermed er det også en kritik af, hvad jeg har gjort i denne sag. Det konstaterer jeg.

2 forretningsudvalgsmedlemmer fastholdt tilslutning til mindretalsindstillingen.

Resten af forretningsudvalget stemte imod mindretalsindstillingen.

Preben Mortensen:

Vi har modtaget en ansøgning fra Fællesklubben, Ballerup Bybusser, som har været i konflikt. De har været i konflikt, har genoptaget arbejdet og er gået i konflikt igen.

Jeg kan godt se, at det selvfølgelig er et problem, men en økonomisk støtte til konfliktens omfang, når de er gået i arbejde, og at de så på et tidspunkt har nedlagt arbejdet igen, med det antal mennesker de er, der mener jeg, at vi bør se tiden an, før vi beslutter, hvorvidt vi skal give økonomisk støtte. De arbejder på nuværende tidspunkt.

Forretningsudvalget

besluttede at følge udviklingen i konflikten, før der tages stilling i sagen.

Preben Mortensen:

Fra NNF's årsmøde, hvor vore egne repræsentanter har været til stede, ligger følgende udtalelse:

»Nærings- og Nydelsesmiddel- samt Hotel- og Restaurationsarbejdernes Samvirke, der repræsenterer 90.000 medlemmer, udtaler på sit årsmøde den 22. februar 1984:

Årsmødet fordømmer kraftigt den politik, der fra regeringen og dens støttepartier føres over for den arbejdende befolkning. Der er intet som helst grundlag for hverken fra regeringens eller nationalbankdirektøren's side til at fremsætte udtalelser om nulløsninger og løntilbageholdenhed. Noget sådant smager af trusler og skræmmepolitik og kan kun opfattes som et kampsåknit over for fagbevægelsen, og det virker i høj grad uanstændigt, hvis man tror, at en sådan fremgangsmåde vil virke befordrende for den generelle situation på arbejdsmarkedet og roen på arbejdspladserne. Der skal ikke herske den ringeste tvivl om, at der kan ikke accepteres nogen form for lønramme ved de kommende overenskomstforhandlinger, ikke mindst på baggrund af det reallønsfald, som fagbevægelsens medlemmer indtil nu har haft.

Årsmødet ønsker stærkt at understrege, at den økonomiske politik, som den borgerlige regering udøver, kun har ført til, at den sociale ulighed er blevet endnu større. Det danske samfunds problemer løses ikke ved at foretage indgreb over for lønmodtagerne eller at nedskære de offentlige udgifter.

Vedttaget den 22. februar 1984.»

Vi kunne normalt sende den ud. Jeg deltog ikke i årsmødet, men det gjorde nogen herfra, men det skal dog vel nævnes, så det ikke kommer andre steder fra, at der ikke var enighed om, hvordan man stemte til resolutionen.

Lone Christensen

Jeg vil godt forklare, hvorfor jeg stemte imod udtalelsen. Det var bl. a. i det afsnit, der ligesom antyder, at hvis der er baggrund for det, en nationalbankdirektør siger eller andre kloge siger, ja så kan vi accep-

tere løntilbageholdenhed. Sådan opfatter jeg det afsnit, og det var årsagen til, at jeg stemte imod udtalelsen. Jeg må sige, at der ingen muligheder var på årsmødet på det tidspunkt for at komme igennem med en ændring til det afsnit, og jeg synes ikke, at baggrunden for det afsnit er i orden.

Jeg er af den opfattelse, at vi under ingen omstændigheder – uanset om nationalbankdirektøren eller statsministeren, eller andre økonomer udtaler sådanne ting – kan være enige i, at det kan være baggrund for, at de får lov til at gribe ind i vore overenskomster. Det må være vort eget grundlag, når vi stiller krav til vore overenskomster.

Erik Nielsen:

Det var på samme baggrund, at jeg stemte imod udtalelsen.

Holger Foss:

Jeg synes, det er anerkendelsesværdigt, at forbundets repræsentanter har taget afstand fra sådan en gang vat, som er kommet til udtryk netop i dette afsnit. Det synes jeg er glimrende.

Inge Jensen:

Hvis vore repræsentanter på årsmødet har stemt imod denne udtalelse på baggrund af det afsnit, så skal vi absolut ikke sende den ud.

Preben Mortensen:

Ganske kort –

Jeg sagde, at der ikke var enighed om, hvordan man havde stemt. Vi er altså medlemmer af organisationen, og når de sender en udtalelse, så kan vi ikke – fordi vi har stemt imod – nægte at udtalelsen kommer til medlemmernes kendskab. Det er vel ikke en rimelig form. Så må vi blot påpege, at vi har undladt eller har stemt imod dette, men det har man ikke gjort generelt.

Inge Jensen:

Så må det være sådan, at der kommer nogle bemærkninger med ud sammen med denne udtalelse, der siger, hvordan holdningen er.

Bent Meyer:

Skal det forstås således, at der er repræsentanter for vort forbund, som har stemt for udtalelsen?

Lone Christensen:

Ja.

Inge Jensen:

Så må det være sådan, at forretningsudvalget tager stilling til udtalelsen, og at den indstilling, man tager, følger med udsendelsen. Jeg har en opfattelse af, at man generelt er enig i, at det er et dårligt afsnit, der står i den udtalelse, og hvis indstillingen er sådan i forretningsudvalget, så må den indstilling med ud.

Holger Foss:

Enig.

Preben Mortensen:

Så synes jeg, at dem, der har stemt for, selvfølgelig må begrunde det. En udtalelse kan jo altid ende i det, der var mest opnåeligt af et kompromis.

Anker Skjødt:

Ja, jeg var den, der stemte for denne udtalelse på mødet, og som Lone sagde, var der ikke på det tidspunkt mulighed for at få ændret mere på udtalelsen. Der var nogle rettelser hen ad vejen, som vi fik med, men der var altså ikke mulighed for at komme igennem med mere, da vi nåede dertil. Det var min opfattelse, at det var ordet »grundlag«, der var det eneste springende, og derfor tænker jeg, at det kunne jeg godt acceptere. Jeg vil give en redegørelse for, hvad der skete på NNF's årsmøde.

Der skete det, at Palle Nielsen, som var valgt til formand, afleverede en beretning, og derefter gik man over til formandsvalg.

Der har i Palle Niensens periode fra 1. januar til den 22. februar været en del kritik af ham, og der har også været noget arbejde fra NNF's side på at få en anden formand. Da beretningen var færdig, undlod vi at stemme for beretningen. Det gjorde vi, fordi der i beretningen blev omtalt La Cabana-sagen. Der blev bl. a. omtalt den annonsekampagne, man kørte i efteråret, og den blev rost til skyerne. Da jeg så som et indlæg til beretningen sagde, at så syntes jeg, at det var en god ide at genoptage den, så fik vi det svar, at nu skulle vi skrue blusset ned og holde os lidt i baggrunden. Der var ikke behov for at bruge 70.000 kr. én gang til. Med den baggrund kunne vi ikke godkende beretningen, og det blev ikke registreret første gang, at vi undlod at stemme, og derfor måtte vi overfor dirigenten gøre opmærksom herpå, hvorefter det blev tilført protokollen.

Da vi kom til formandsvalget, blev der en kampafstemning. Ny formand er Bent Sørensen. Bent Sørensen kommer fra Tjernerforbundet og er næstformand der.

Jeg skal måske også lige sige, at når man læser udtalelsen, så er der ikke noget med om La Cabana, og det ville selvfølgelig være naturligt i en udtalelse fra dette Samvirke at komme med en udtalelse. Men fra vor side gjorde vi opmærksom på, at vi syntes, at vi havde set nok bombastiske udtalelser om støtte, og da de øvrige forbund i Samvirket åbenbart ikke – når jeg taler om Samvirket, taler jeg om NNF – har den samme opfattelse af støtte som os, var vi ikke af den mening, at der skulle stå flere bombastiske udtalelser, der ikke kunne efterleves, hvilket Erik Stentoft rejste sig og gav os ret i.

Bent Meyer:

Jeg har blot et spørgsmål, idet vi på et tidspunkt – hvor vort forbund diskuterede vore diætstørrelser, berørte vi bl.a. det, vi var kommet under vejr med, med hensyn til NNF, at når man rejste for dem – f. eks. Viktor Søndergaard – så fik man udbetalt en diæt. Nu kan jeg ikke huske, om det var 6-, 7- eller 800 kr. Ved den lejlighed blev det bebudet, at vi fra vor side ved førstkommande NNF-møde ville stille forslag om, at dette skulle reduceres. MÅ jeg spørge, om det blev det på NNF's årsmøde?

Preben Mortensen:

Nej, det gjorde det ikke, fordi vi ikke i tide fik diskuteret det og fremsendt forslag til årsmødet om, at vi ønskede disse ændringer. Det kan man så sige er beklageligt, men der gik koks i, hvornår vi egentlig fik indkaldelsen til årsmødet. Da vi fik den, fik daglig ledelse ikke mulighed for overhovedet at sætte sig ned og diskutere, hvad der skulle ske på NNF's årsmøde, og derfor er sagen ikke behandlet. Jeg er enig i, at når vi på vore kongresser fastsætter nogle diæter, må det også være rigtigt, at vi de steder, hvor vi har indflydelse på det, også må mene, at det er rimelige diæter for andre.

– *Afsnittet i udtalelsen fra NNF-årsmødet, som der blev stemt imod*
lyder –

»Der er intet som helst grundlag for

hverken fra regeringen eller nationalbankdirektørens side at fremsætte udtalelser om nulløsninger og tilbageholdenhed, da noget sådant smager af trusler og skræmmepolitik og kun kan opfattes som et kampskridt over for fagbevægelsen, og det virker i høj grad uanstændigt, hvis man tror, at en sådan fremgangsmåde vil virke befordrende på den generelle situation på hjemmemarkedet og roen på arbejdspladserne«.

Det, der er vigtigt, er, at der står – »der er intet som helst grundlag for hverken fra regerings eller nationalbankdirektørens side« – at fremsætte en sådan udtalelse. Her vurderer man, hvorvidt han har ret eller ej, og vurderingen går på, at det skal han ikke udtale sig om.

Forretningsudvalget

tilsluttede sig at udsende udtalelsen med oplysning om, at én i forretningsudvalget stemte for indholdet i udtalelsen, resten af forretningsudvalget stemte imod indholdet i udtalelsen.

Preben Mortensen:

Vedrørende Københavns mandlige afdelings forretningsudvalgs brev til os, hvori man kritiserer flertallets indstilling til forslag om større ansvar og kompetence til afdelingerne. Her har jeg svaret den 7. februar; det er sendt ud til forretningsudvalget.

Jeg skal i den forbindelse sige, at der er kommet en indsigelse fra Københavns mandlige afdeling, som jeg vil læse op:

»Undertegnede kan ikke godkende det fremsendte udkast til besvarelse af brev fra Københavns mandlige afdeling af 27. januar d.å.

Vi skal nævne enkelte grunde:

I udkastet nævnes det, at vort forretningsudvalgs holdning nok skyldes en bestemt udlægning fra vore hovedbestyrelsesmedlemmer. Det skal vi ikke bestride, men for god ordens skyld understrege, at vi loyalt har refereret forbundsformandens synspunkter.

Hvad angår hovedbestyrelsesbeslutningen, kan vi ikke finde nogen rimelig grund til, at forretningsudvalget undrer sig over, at vi ikke i vort brev efter ordet »nærmere definerede retningslinier fra hovedbestyrelsen« har tilføjet »og indenfor be-

stemte afgrænsede områder«. Alleerede på forbundets forretningsudvalgsmøde den 1. februar rejste forbundsformanden den påståede mangel, og vi vil ikke bestride, at den sidste sætning var med i principbeslutningen, men vil ligesom den 1. februar hævde, at sætningen er overflødig i og med, at ordet »defineret« betyder afgrænsede områder.

Der er ingen i afdelingens forretningsudvalg, som ikke er klar over, at hovedbestyrelsen skal lægge retningslinierne og er bestemmende om, hvilke områder det drejer sig om. Vi kan dog ikke af dette se, at vor påstand om, at man hermed i afdelingerne inklusive vor egen kan lave aftaler, som kan skade andre, ikke er rigtig.

Vedrørende det af os påpegede eksempel om sammentrækning og ændring af ferieperioder og afspadsering føler vi ikke, det er helt i overensstemmelse med hændelsesforløbet, såfremt forbundets brev til vor afdeling får den ordlyd, som indholdet i udkastet. For det første, fordi Fredericia-aftalen helt klart var kædet sammen med behandlingen af principbeslutningen. For det andet, for det ikke kan være forbigået nogens opmærksomhed, at undertegnede absolut var modstander, og det var os, der som en betingelse for godkendelse, fik indføjjet, at den af de to aftaler, vi stemte for, ikke måtte få præjudicerende virkning. For det tredje, vil vi gøre opmærksom på, at en af vore bevæggrunde var, at vi ikke ville være på tværs og derfor søgte et kompromis. For det fjerde, og ikke mindst vigtige, var det forretningsudvalgets ret at anerkende begge aftaler under ansvar overfor hovedbestyrelsen og kongressen i henhold til forbundets love.

Vi er ikke som anført i udkastet modstandere af decentralisering. Vi er tværtimod, som det også fremgik af vore bemærkninger under behandlingen af forslaget, principielt enige, men hævdede, at forbundets forretningsudvalg i henhold til lovene og i øvrigt ansvaret for, at der ikke sluttes lokalaftaler, der kan skade andre, måtte have mulighed for i alle tilfælde at bremse uheldige aftaler.

Vi har ikke på noget tidspunkt hævdede, at forbundsledelsen skulle træffe alle beslutninger, som det fremgår af udkastet til brevet til vor

afdeling. Der er en væsentlig forskel på at være imod den form for decentralisering, som indebæres i hovedbestyrelsesbeslutningen, og så til lægge os, at vi skulle være tilhængere af en absolut central styring.

Vi kan ikke gøre noget ved, at forretningsudvalget og hovedbestyrelsens flertal ikke mener at have overtrådt forbundets love, men finder det uacceptabelt, at det skulle være bevis for, at de ikke er overtrådt.

Vi fastholder, at § 5, b, er overtrådt ved principbeslutningen. Vi håber naturligvis, at vore indvendinger bliver taget til efterretning, eller at de kommer til udtryk som mindretallets indstilling til brevet til vor afdelings forretningsudvalg.

Der er vel ingen grund til at tage endnu en diskussion op – det må jo afgøres på et andet tidspunkt. Som jeg skriver i vort brev: »Når hovedbestyrelsen har fortolket lovene, så er det det, der er gældende...«, og det kan man ikke bagefter komme og sige, at det ikke er. Men hvorvidt man, som der anmodes om, skulle tage mindretallets indstilling til brevet med, der må jeg sige, at lige så vidt, som flertallet ikke har haft indflydelse på mindretallets brev i første omgang, er det klart, at det jeg skal udtrykke er, hvordan flertallet har opfattet diskussionen og vedtagelsen, og det mener jeg, vores brev giver udtryk for.

Forretningsudvalget – 10 stemte for indholdet i brevet fra forbundet af 7. februar 1984 – 2 stemte imod – 1 undlod at stemme.

Holger Foss:

Jeg går ud fra, at når forbundets forretningsudvalg sender forretningsudvalgets brev til vort forretningsudvalg, at man så bemærker, at vi har stemt imod?

Preben Mortensen:

Det er klart, at vi bemærker, at I har stemt imod.

Jeg ved ikke, om jeg må komme med nogle betragtninger her på baggrund af brevet, som i hvert fald giver udtryk for en anden form for dialog, end vi hidtil har haft. Det er lidt svært at finde ud af, hvor vi kører hen, hvis man ikke begrundet sin afstemning. Og det er til dig Jens. Københavns mandlige afdeling har i brevet forklaret, hvorfor de ikke er

enige i flertallets indstilling. Du undlader at stemme, og har du et argument, der er rigtigt, så giver du os mulighed for at tage hensyn til det. Når du har en modsat opfattelse, og du ikke begrundet den, så kan det godt være, at du senere forklarer det, hvis vi siger til dig: Jamen, hvis du havde forklaret det på forretningsudvalgsrådet, var det muligvis indgået i overvejelserne i at rette brevet. Vi må argumentere, hvis vi har nogle andre synspunkter. Ellers giver du os ikke mulighed for at tage det med i vore overvejelser.

Jens Olsen:

For det første synes jeg, at det er urimeligt, det forbundsformanden lægger op til, fordi jeg mener, at jeg er i min fulde ret til at tage den holdning, jeg gør nu.

Der er to ting, der afgør det. For det første har jeg hele tiden sagt – lige fra starten – at jeg mener, at den beslutning vi tog første gang, var på kanten af det lovlige i forhold til den beslutning, vi har lavet på den sidste kongres og de love, vi har. Det, der får mig til at undlade at stemme i dag er selvfølgelig, at hovedbestyrelsens flertal har besluttet, at det er lovligt, og så vil jeg ikke deltage i denne debat mere.

Preben Mortensen:

Hvis du havde sagt det før afstemningen, så kunne det måske have bragt dig på sporet. Afstemningen her går ikke på, om man er tilhænger eller modstander af vedtagelsen. Afstemningen går på, hvorvidt det var flertallets begrundelse – om det er rigtigt refereret i brevet. Det mener Københavns mandlige afdeling ikke, det har de skrevet, og så må jeg da konstatere, at hvis ikke du er enig, så må du da sige det til os sådan, at hvis det virkelig er nogle ting, som er rigtige, at vi kan få det rettet. Er det jeg har skrevet, de synspunkter, som flertallet brugte for at vedtage det? Det er det, vi tager stilling til.

Jens Olsen:

Det er ikke rimeligt, at jeg lige pludselig skal ændre dette her, når jeg hele tiden – og også på sidste forretningsudvalgsråd og indtil hovedbestyrelsesrådet – har haft den opfattelse, som jeg gav udtryk for sidste gang. Så må forbundet være tilfreds med, at jeg undlader at stemme.

Holger Foss:

Jeg forstår godt forbundsformandens principielle betragtninger vedrørende afstemning og markering, hvorfor man stemmer, som man gør. Det kunne jo friste til i al almindelighed at spørge de enkelte forretningsudvalgsmedlemmer, hvorfor de gør, som de gør. Det kunne formentlig blive fantastisk morsomt. Men jeg vil ikke spørge hver enkelt, men så vil jeg, foranlediget af forbundsformandens bemærkninger til Jens Olsen, spørge Poul Erik Guldborg hvad årsagen er til, at han finder det værende i overensstemmelse med noget rigtigt at svare Københavns mandlige afdelings forretningsudvalg på den måde, eftersom Poul Erik Guldborg stemte sammen med os imod det samme.

Poul Erik Guldborg:

Den opfattelse, som jeg havde på forretningsudvalgsrådet for længe siden og på hovedbestyrelsesrådet, har jeg stadig væk. Det, jeg stemmer for, er brevet, som forbundet vil sende til jer, hvor de redegør for, hvad der er sket på hovedbestyrelsesrådet. Der står ikke heri, hvem der har stemt for, og hvem der har stemt imod. Preben skriver, hvad flertallet i hovedbestyrelsen har vedtaget. Jeg er stadig væk modstander, og tilhører således mindretallet, men jeg mener, at det, der foregik på hovedbestyrelsesrådet, er det, der står i det brev.

Preben Mortensen:

For at rette en misforståelse:

Hvis vi også tog en afstemning om, hvorvidt det mandlige afdeling har skrevet, var udtryk for mindretallets indstilling, så kunne jeg også stemme for det. Dermed har jeg ikke stemt for den holdning, som mandlig afdeling har. Vi skal konstatere, om det jeg har skrevet, udtrykker flertallets opfattelse og årsagen til, at man stemte for det.

Lige så vidt, som I har skrevet et brev, hvor I giver udtryk for, hvorfor I stemte imod. Jeg vil da tro, at forretningsudvalget er enig. I har rigtigt refereret årsagen til, at I stemte imod, men vi stemmer ikke om, hvorvidt vi er imod eller for forslaget. Vi stemmer om, om det er rigtigt refereret – holdningen til hvorfor vi vedtog disse ting.

Holger Foss:

Kun en enkelt bemærkning til Poul Erik Guldborg.

Det kunne være acceptabelt, men der står da, bare for at tage et enkelt eksempel – så står der i udkastet til brevet til os:

»Det er nemlig forretningsudvalgets opfattelse, at jeres indsigelse imod hovedbestyrelsens beslutning skyldes en bestemt udlægning fra de mandlige københavnske repræsentanter i hovedbestyrelsen« – og vor udlægning var jo i overensstemmelse med det, som du gav udtryk for og stemte for. Derfor fandt jeg det ejendommeligt, at du kunne acceptere forretningsudvalgets brev til mandlig afdelings forretningsudvalg.

Preben Mortensen:

Det vil jeg påstå er en grov fordrejning af det, der er sket. Der er kommet en opfattelse af tingene fra Københavns mandlige afdeling, og det er Københavns mandlige afdeling, jeg svarer. Det var ikke det mindretal, der stemte og heller ikke Poul Erik Guldborg. Poul Erik Guldborg var ikke med til at udforme det brev fra Københavns mandlige afdeling til forbundet. Derfor skrev jeg om, hvordan det var udlagt af de københavnske hovedbestyrelsesmedlemmer, fordi det er derfra, forespørgslen er rettet og ikke fra Poul Erik Guldborg. Og det Poul Erik Guldborg og forretningsudvalget skal tage stilling til, er om det er flertallets opfattelse, som jeg giver udtryk for i dette brev og årsag til, at man kan stemme for det. Man kan ikke begynde at hæfte dem, der stemte imod for, at jeg siger, at der er nogen, der fordrejer det. Jeg sagde, den har haft en bestemt udlægning, og det var et svar til Københavns mandlige afdeling og ikke til mindretallet. Det kan man i hvert fald ikke hæfte andre for.

Holger Foss:

Jeg har den bemærkning, at jeg ikke har flere bemærkninger. Jeg finder det håbløst.

Jens Olsen:

Jeg vil godt gentage, at så er det også den rigtige holdning, jeg har taget til dette her – ved at undlade at stemme. Det må jo være fuldstændig i overensstemmelse med det, der er sket. Her er det flertallets beslutninger, I refererer til, og da jeg ikke tilhører flertallet, så skal jeg ikke afgive min stemme.

Lone Christensen:

Ja, jeg vil nu ikke give op og sige,

det er håbløst. Jeg vil da godt argumentere for, hvorfor jeg stemmer for brevet. Min afstemning omkring brevet, som jeg mener indeholder det, som vore debatter har været og vore beslutninger har været om, har ikke noget at gøre med, at jeg tilhører flertallet i sagen. Der er refereret korrekt i et brev fra forbundet om, hvordan vore debatter har været. Det brev er korrekt i forhold til det, der er sket på vore møder. Derfor stemmer jeg ja til brevet.

Bent Embo:

Jeg har skrevet et brev på Brændernes vegne vedrørende vor repræsentation i henholdsvis Udviklings- og Struktur-udvalget. Jeg har ikke fået nogen tilbagemelding om, at I har modtaget brevet. Det er fra medio februar.

Preben Mortensen:

Nej, det er rigtigt, jeg har ikke taget alle sagerne med. Jeg har kun lagt til udvalgene de ændringer, der er sket. Jeg har ikke følt, at forretningsudvalget skulle tage stilling til, hvorvidt man godkendte det eller ej. Jeg har også fået fra kredsene og andre, men det er simpelthen bare lagt hen i udvalgene.

Bent Embo:

Det er også i orden, men da spørgsmålet er – hvad vi skal sige – er principielt med hensyn til vore ønsker om at overflytte én af vore repræsentanter fra det ene udvalg til det andet, mener jeg ikke, at det er de to udvalg, der kan afgøre det alene.

Lone Christensen:

Vi har haft debatten før vedrørende Nordjysk Kreds, og da besluttede vi i princippet, at det var Kredsen, der afgjorde hvem, de indstillede til udvalgene. Det kunne man afgøre i kredsen, så derfor er jeres meddelelse bare lagt ind. De, der sidder i de udvalg, er dem, som I har meddelt os.

Jens Olsen:

Der er kommet ny formand i Assens-afdeling.

Så blev jeg i går ringet op af Niels Skyggelund om, at de på depoterne i Nyborg havde opsnappet en rundsendelse fra Depotindehaverforeningen, hvori de skriver noget lignende som: »man kan roligt dele folks ferie i 14 dage, for det gav ferieloven ret

til«. Det mener jeg er i modstrid med den overenskomst, som vi lige har fået udleveret i dag, og jeg vil godt bede forbundet om at tage denne sag op, hvis det er rigtigt, at der foreligger en sådan rundskrivelse.

Preben Mortensen:

Jeg kan ikke sige andet, end at vi undersøger det. Det er klart, at overenskomsten siger, hvordan ferien skal tilrettelægges. Det er sommerferien, vi taler om her, og der står der helt klart, at det skal være 3 ugers sammenhængende ferie, så hvis de laver om på det, er det overenskomststridigt.

Poul Erik Guldborg:

Der er særaftaler for depoter.

I en del særaftaler står, at man aflønnes efter hovedoverenskomstens bestemmelser exclusive medhjælper-tillæg. Det vil sige, at man har lige godt to tusinde i fast løn. Men vi har en del aftaler, hvor dette »exclusive« ikke er med, og der må man så gå ud fra, at de også skal have medhjælper-tillægget?

Preben Mortensen:

Overenskomsten siger, at hvor ikke andet er aftalt, skal de have medhjælper-tillæg.

Poul Erik Guldborg:

Ved overenskomstforhandlingerne i 1981, der havde Niels Bent i Depotindehaverforeningen travlt med at få »exclusive« til at stå i en hel del særaftaler, men det er ikke kommet med ind i alle særaftaler. Blandt andet for Viborg depoterne står det der ikke, men de får ikke medhjælper-tillæg. Det vil altså sige, at jeg roligt kan sige til de folk i Viborg, at de kan gøre krav på, at de også skal have medhjælper-tillæg.

Bent Meyer:

Udover provisionen skal han også have medhjælper-tillæg, det er helt afgjort. Der står i § 2, 2. – »hvor intet andet er aftalt, erhverver medhjælperen med opsigelsesvarsel et tillæg på 210,00 kr. pr. uge. Så der er ikke noget at komme udenom – det skal han have. Ellers skulle man jo lave en overproduktion, og så skulle der stå nedenunder: »Denne produktion dækker tidligere udbetalte medhjælper-tillæg« – eller sådan noget lignende.

Preben Mortensen:

Vi er uenige. Hvor ikke andet er af-

talt – altså hvor det ikke er aftalt, at de ikke skal have det – så må hovedoverenskomsten sige, at de *skal* have det. Det var derfor, at vi ikke kunne hæve beløbet på de 210,00 kr., fordi man sagde, at hvis man har aftalt et andet sted i særtaftalerne, at man får det som provision, kan man ikke samtidig hæve medhjælpertillægget på de 12 kr., fordi man så får det to gange. Så jeg må da fortolke det således, at hvis ikke andet er aftalt, så skal man uanset hvilken aftale have medhjælpertillæg.

I København har man da også medhjælpertillæg, selv om man har provision. Det må man da have alle de steder, hvor ikke andet er aftalt.

Poul Erik Guldborg:

Vi har en del depoter i Nordjyllands området, hvor der ikke står noget om, at de ikke skal have medhjælpertillæg, og hvor man så går ud fra, at de automatisk får det. Går man så deres lønninger efter, viser det sig, at de *får ikke* medhjælpertillægget.

Preben Mortensen:

Vi må undersøge sagen nærmere.

Mødet hævet

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE I A-KASSEN

afholdt onsdag den 7. marts 1984.

DAGSORDEN:

1. Forhandlingsprotokol
2. Beretning
3. Forskellige sager

Ordstyrer: Barbara Krüger.

Alle mødt.

1. Forhandlingsprotokollen

Forhandlingsprotokol fra ordinært forretningsudvalgsmøde den 4. januar 1984 fremlagt og godkendt.

2. Beretning

Der er til afdelingerne udsendt *cirkulære nr. 3/84*, vedrørende mindsteudbetaling af dagpenge, *cirkulære nr. 4/84*, vedrørende brug af ARKE i forbindelse med mindsteudbetaling, *cirkulære nr. 5/84* vedrørende re-

stance pr. 31. december 1983. Der er endvidere udsendt til afdelingerne til indsætning i regelsamlingen, cirkulærer vedrørende dokumentation i forbindelse med optagelse i en A-kasse for lønmodtagere. A-kassen har fra arbejdsdirektoratet modtaget *cirkulære nr. 6/84*, vedrørende ændring af samarbejde mellem AF og A-kasserne, *cirkulære nr. 7/84*, vedrørende løn og arbejdsvilkår ved støtte af beskæftigelse af unge i private virksomheder. Fra arbejdsdirektoratet er modtaget skrivelse af 7. februar 1984, vedrørende ny blanket for afgang fra forsikringsordningen eller skift af forsikringskategori, skrivelse af 10. februar 1984, vedrørende udbetaling af kursusgodtgørelse under tilbudsordningen, jvf. bekendtgørelse § 18, stk. 1, skrivelse af 10. februar 1984, vedrørende udskydelse af arbejdstilbud til udlændinge, der vender tilbage til hjemlandet, samt skrivelse af 24. februar 1984, vedrørende revision af § 65 blanketsæt.

Der er i januar optaget 6 mænd og 3 kvinder, i alt 9 medlemmer.

Der er udmeldt 51 mænd og 7 kvinder, i alt 58 medlemmer.

Medlemstallet var ved udgangen af januar 1984 i København 3549 mænd og 1195 kvinder, i provinsen

Den 31. december 1983 var anmeldt	775	arbejdsløse
Den 27. januar 1984 var anmeldt	936	arbejdsløse, således
246 arbejdsløse mænd i København	6,9 %	
322 arbejdsløse mænd i provinsen	13,7 %	mænd 9,6 %
153 arbejdsløse kvinder i København	12,8 %	
215 arbejdsløse kvinder i provinsen	32,2 %	kvinder 19,7 %

936 arbejdsløse	12,0 %	11,0 %
-----------------	--------	--------

Indtægten i januar har været:

Medlemsbidrag	kr.	1.223.376,00
Medlemsbidrag for efterlønsmodtagere	kr.	160.465,00

I alt	kr.	1.383.841,00
-------	-----	--------------

Udgiften i januar har været:

Dagpenge	kr.	7.104.534,00
Feriedagpenge	kr.	190.330,00
Efterløn	kr.	6.400.812,00
Frikontingent	kr.	2.562,00

I alt	kr.	13.698.238,00
-------	-----	---------------

2350 mænd og 667 kvinder, i alt 7761 medlemmer.

Ingen ønskede ordet.

Beretningen godkendt.

3. Forskellige sager

Ingen ønskede ordet.

Mødet slut.

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE I A-KASSEN

afholdt onsdag den 4. april 1984.

DAGSORDEN:

1. Protokol
2. Beretning
3. Forskellige sager

Ordstyrer: Inge Jensen.

Thomas Olsen fraværende med lovlig forfald. Bjarne Frandsen mødt som stedfortræder.

1. Protokol

Forhandlingsprotokollen fra ordinært forretningsudvalgsmøde den 1. februar 1984 fremlagt og godkendt.

2. Beretning

Der er til afdelingerne udsendt *cirkulære nr. 6/84* vedr. nye overflytningsblanketter, *cirkulære nr. 7/84* vedr. nye optagelsesbegæringer for lønmodtagere, nyuddannede samt

værnepligtige, *cirkulære nr. 8/84* vedr. ny blanket til brug ved afgang fra forsikringsordningen eller skift til anden forsikringskategori, *cirkulære nr. 9/84* vedr. nye § 65 blanket-sæt, *cirkulære nr. 10/84* vedr. træk af kontingent i dagpengeudbetalingen samt *cirkulære nr. 11/84* vedr. udbetaling af dagpenge i forbindelse med påsken 1984. Fra Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke er modtaget meddelelse nr. 9 vedr. regulering af dagpengesats for ledige medlemmer og efterlønsmodtagere pr. 1. april 1984, samt meddelelse nr. 10 vedr. orlov under uddannelsesforløb. Kassen har modtaget ARKE-meddelelse nr. 3 vedr. regulering af dagpengesats og efterløns-sats pr. 1. april 1984, samt meddelelse nr. 4 vedr. såkaldt velstandsregulering for efterlønsmodtagere, hvor satsen bliver sat op til kr. 355,00 for heltid og kr. 237,00 for deltid. Fra samvirket er endvidere modtaget meddelelse af 23. marts 1984 vedr. dimittendsatsen, der fortsat er kr. 266,00 pr. dag. Fra samvirket er endvidere modtaget brev af 21. marts 1984 vedr. ændring af ferieloven, samt brev af 26. marts 1984 vedr. dagpengekørsel i forbindelse med påsken 1984. Fra ferielovskontoret er modtaget skrivelse vedr. attestation af feriegiro-anvisninger og feriebeviser for per-

Den 27. januar 1984 var anmeldt	936	arbejdsløse
Den 3. marts 1984 var anmeldt	887	arbejdsløse, således
252 arbejdsløse mænd i København	7,1	%
298 arbejdsløse mænd i provinsen	12,8	% mænd 9,3 %
150 arbejdsløse kvinder i København	12,5	%
187 arbejdsløse kvinder i provinsen	28,2	% kvinder 17,8 %

887 arbejdsløse	11,5 %	10,8 %
-----------------	--------	--------

Indtægten i januar har været:

Medlemsbidrag	kr.	1.295.770,00
Medlemsbidrag for efterlønsmodtagere	kr.	163.873,00
I alt	kr.	1.459.643,00

Udgiften i januar har været:

Dagpenge	kr.	7.702.991,00
Feriedagpenge	kr.	294.877,00
Efterløn	kr.	5.135.419,00
Frikontingent	kr.	2.070,00
I alt	kr.	13.135.357,00

soner, som ikke er ansat i arbejdsgruppernes tjeneste.

Der er i februar optaget 11 mænd og 1 kvinde, i alt 12 medlemmer. Der er udmeldt 38 mænd og 16 kvinder, i alt 54 medlemmer. Medlemstallet var ved udgangen af februar 1984 i København 3530 mænd og 1186 kvinder, i provinsen 2331 mænd og 661 kvinder, i alt 7708 medlemmer.

Ingen ønskede ordet.

Beretningen godkendt.

3. Forskellige sager

Erik Nielsen:

Som det er alle bekendt i forretningsudvalget, bliver der afholdt en kassererkonference i april måned, og der har fra mange afdelinger ude omkring i provinsen været rettet henvendelse til mig, om hjælpe-kassererne kunne komme med til denne konference. Der er bl.a. Århus afdeling, Aalborg m.fl., men i de tilfælde har jeg måttet sige nej til de tilmeldinger, idet det altid har været sådan for de konferencer, der har været afholdt, at det har været afdelingskassererne, der har kunnet deltage. Jeg har derfor sagt nej – også af økonomiske grunde, for det koster dobbelt så meget, hvis vi skal have hjælpe-kassererne med, og vi vil så komme op i nærheden af 90 deltagere. Det er en stor økonomisk belastning. Udover afdelingskasserere som deltagere har vi den regel, at det ansatte kontorphonale i mandlig/kvindelig afdeling samt forbundet kan deltage. Jeg har fået en deltagerliste fra Københavns mandlige afdeling, hvor Bent Meyer var påført, og det har jeg måttet afvise, idet jeg ikke kan godkende den tilmelding, når der kun kan komme én kasserer fra afdelingen. Jeg mener, at når der er 3 damer af de ansatte fra afdelingen, så er mandlig afdeling meget fint repræsenteret, og det er grunden til, at jeg ikke har kunnet imødekomme Bent Meyer's tilmelding.

Bent Meyer:

Nu synes jeg måske, det havde været

lettere, hvis hovedkassereren havde oplæst den korrespondance, som der har været os imellem, – det havde måske kunnet forklare nogle af de indsigelser, vi fra Københavns mandlige afdeling gør. Nu går jeg ud fra, at når man holder disse kurser, er det for at indlære alle de, der måtte have interesse i at forstå noget om den hastigt skiftende arbejdsløshedskasse lovgivning, – at det er så mange som muligt, der får den mulighed, idet det jo i sidste ende er en service for vore medlemmer. Da forbundet jo ikke pådrager sig anden udgift end opholdet derovre, så synes jeg ikke, at man skal bruge den vending. Jeg synes, det ville være meget godt, al den stund, man ikke skal betale noget arbejdstab, at vi fik så mange af vore medlemmer med som overhovedet muligt. Selvfølgelig kan der da godt blive nogle vanskeligheder ved det, men når man siger fra hovedkassererens side, at det har været kutyme, at vore damer har været med – hvad jeg også synes, er en god ting – og det er også muligt, at afdelingen er godt repræsenteret, men det har også altid været kutyme, at næstformanden for Københavns mandlige afdeling – som jeg skriver i brevet – har deltaget i de kassererkurser, der har været. Det har vi følt, har været en god ting, og jeg er også sikker på, at den tidligere daglige ledelse i forbundet også har haft problemer med det. Naturligvis har der været nogle indsigelser, men jeg har ikke selv mærket dem på min krop, når jeg har deltaget med vore kammerater fra provinsen. Der er vel også tidligere nogle hjælpe-kasserere, som har søgt – eller nogen, som står kassereren nær på de tidligere konferencer, som er blevet afvist med den samme begrundelse. Men det har den daglige ledelse åbenbart følt, at der var en fornuftig accept af, at afdelingsnæstformanden, som efter vor mening har en nogen anden rolle at spille med hensyn til arbejdsløsheds lovgivningen til daglig og under længere fravær og ferie for vore kasserer – deltager i alt det arbejde. Derfor følte vi, at det var nødvendigt. Nu er jeg ikke sådan »kursusnarkoman«, der er hel vild med at komme på kurser. Det er ikke det, der ligger i det. Men det var en opfordring fra vor afdelings daglige ledelse. Ud over kassereren, så deltog jeg for at få så meget information som overhovedet muligt for på den måde at kunne stå til rådighed for

vore medlemmer på den bedst tænkelige måde. Men jeg skriver også afsluttende i den korrespondance, der er sendt til hovedkassereren, at såfremt forbundets daglige ledelse ikke mere mener at kunne finde saglige argumenter for afdelingens næstformands tilstedeværelse på disse kurser, så giver vi afkald på den post og må så prøve på at indhente den viden, man kan få der, i samarbejde eller gruppearbejde med andre kolleger.

Preben Mortensen:

Jeg kan bekræfte, at det tidligere har været kutyme, at Bent Meyer har kunnet deltage for mandlig afdeling. Men som Erik Nielsen sagde, ændrede vi stillingtagen, fordi det ikke tidligere har været kutyme, at provinsafdelingerne har ønsket at få en hjælpe-kasserer med. De gør opmærksom på med den voksende administration og det kolossale arbejdspress, der er for kassererne, er der mange steder hjælpe-kasserere, og derfor er der fremkommet ønske fra forskellige afdelinger om at få en mere med. Det har vi måttet afvise, idet der ikke var plads eller ressourcer hertil, og derfor har vi været nødt til at ligestille Københavns mandlige afdeling med de øvrige afdelinger. Der er altså en ændret situation.

Og så skal jeg sige, at kurset er jo beregnet til at lære at administrere A-kassens midler, og der har vi sagt, at for dem, der administrerer midlerne er der ingen begrænsninger, hvis man er ansat personale. Det vil sige, at alt personale i mandlig afdeling kan deltage. Kassererne i provinsen har både et administrativt og politisk ansvar, hvor det jo er damerne i afdelingen, der står for det administrative og kassereren, der står for det politiske. Det, der er vigtigst på denne konference, er at lære det administrative, og derfor fandt vi, at det var forkasteligt, og vi finder også, at det er et sagligt argument og en saglig stillingtagen, vi har taget.

Bjarne Frandsen:

Det er også et problem i Århus, at vi ikke kan få vor hjælpe-kasserer med. Vi har haft et særtilfælde for en måneds tid siden, hvor det var hjælpe-kassereren, der kørte afdelingen

kassererområde, og det gik ikke særlig godt. Derfor kunne vi godt tænke os, at han kunne deltage i dette. Men ud fra det om deltagelse her nævnte, kunne jeg godt tænke mig at spørge, om man så ikke kunne lave en konference, der ligner den, man nu holder her i april, hvor man så kunne sige, at de steder, hvor der er hjælpe-kasserere, kunne disse deltage i stedet for kassererne, således at vi undgår at komme i sådan en situation igen. Det er en lidt ubehagelig situation – også ud fra det, Bent Meyer har sagt her – det er jo en utrolig stor omskiftning af A-kasseregler, der sker, og det er ikke alene kassererne, men også de mennesker, som skal afløse, der kommer til at sidde i en lidt dum situation.

Erik Nielsen:

Med hensyn til Bjarne Frandsens spørgsmål vil jeg da tage det op og vurdere det, og når jeg er kommet frem til en konklusion, vil jeg forelægge det for den daglige ledelse. Men jeg vil ikke på forhånd sidde her og binde mig til, at vi kan lave en sådan konference.

Bent Meyer:

Forbundsformanden siger i sin replik, at det ikke tidligere har været kutyme, at hjælpe-kasserere også søgte at komme med på omtalte kassererkonference. Det er muligt, at det ikke har været kutyme, at nogen har søgt, men det siger altså bare noget om, at hele området er meget vanskeligt at administrere. Det bliver sværere og sværere for hver dag, der går, og jeg kan levende forestille mig, at kassererne rundt omkring i provinsen ville få nogle meget store problemer, og vi ville få en stor udskiftning, så derfor synes jeg, at man skulle lægge sig i selen for at give den samme information også til dem. Må jeg i øvrigt spørge om – hvis man ved det – hvor mange man har måttet sige nej til fra provinsen – hvor mange ansøgninger har der været? er der noget tal på det?

Erik Nielsen:

Der har været rettet henvendelse til mig fra ca. en halv snes afdelinger, hvor jeg har måttet sige nej.

Bent Meyer:

Afsluttende fra min side, – det kunne vel ikke have væltet det hele, hvis man havde fået de 10 med, men det kunne måske have givet bedre muligheder for rundt omkring i afdelingerne at kunne give den service, som vi allesammen gerne vil kunne give.

Preben Mortensen:

Hør nu her – hvis 10 havde søgt, og vi havde sagt ja, så havde vi måttet meddele alle afdelinger, at tilbudet selvfølgelig også stod til rådighed for dem, og derfor måtte vi kunne forudsæ, at så ville afdelingerne selvfølgelig benytte sig af dette, og de ville så stille med op til 2 personer. Det var det, vi ikke mente at kunne klare i denne situation.

Bent Meyer:

Jeg synes stadigvæk, at området er vigtigt. Derfor kunne man godt have udsendt til alle – muligvis at der kunne blive 2 – og så have set, hvor mange, der var kommet ind. Man kunne have meddelt, at såfremt tilmeldingen blev for stor, så måtte forbundet dele det op i to på hinanden følgende møder eller konferencer, eller hvad det skulle være.

— — —

Inge Jensen:

Er Bjarne Frandsen tilfreds med det svar, hovedkassereren gav på dit forslag.

Bjarne Frandsen:

Ja, det er jeg, hvis man forsøger at lave det. Så er jeg tilfreds.

— — —

Inge Jensen:

Kan forretningsudvalget godkende den indstilling, som hovedkassereren lagde frem, hvor han skitserede, hvordan det ville være med deltagelse, og hvor det var en ændring af det eksisterende, idet næstformanden fra Københavns mandlige afdeling ikke var med.

Indstillingen godkendt.

Mødet slut.

De seks kuvertaskebægre

Af Erik Ole Nielsen

Johannes havde arbejdet på bryggeriet »Kronen« i hovedstadsområdet i knap 30 år. – Han var en mand i sin bedste alder, havde altid levet spartansk, hvorfor han og konen, Ellen, efterhånden havde oparbejdet en lille formue.

De havde fået to børn, begge piger, men begge havde fået en god uddannelse og den ene var blevet gift med en læge, mens den anden boede sammen med en ung fyr, som var danskstuderende.

Johannes og Ellen havde altså kun deres eget at tænke på. Og bortset fra Ellens ugentlige bankospil i sportsforeningen, var der ingen ekstravagance i den hansenske familieidyl.

På arbejdspladsen blandede Johannes sig aldrig i noget. Om det var politik, fodbold eller en kommende kammeratlig fisketur – så havde Johannes aldrig nogen mening. Han passede sig selv, og inderst inde ønskede han, at alle andre gjorde ligeså.

Tillidsmanden Jens, som var valgt i det truckområde, som Johannes tilhørte, havde kun udvekslet høfligheder med Johannes. Han var aldrig kommet tættere på ham, og da Johannes aldrig havde faglige problemer, havde han altså heller ikke haft brug for Jens.

Dagen i dag var noget specielt. Inden Johannes tog på arbejdet, fik han at vide af Ellen, at den ældste af døtrene, Pia og hendes læge-mand Birger, ville komme på besøg senere, fordi Pia havde betroet Ellen i telefonen, at hun var blevet gravid, og at det første barn kunne ventes om små seks måneder, var Johannes og Ellen blevet enige om også at invitere Jette og Kaj, således at det kunne blive en rigtig familiefest.

Ellen nævnte også i forbifarten, at Johannes skulle hu-

ske at købe 6 kuvertaskebægre med hjem, således at bordopdækningen kunne blive flot og stilfuld.

Johannes tog på arbejdet som sædvanligt. Han passede det, som han skulle.

Ved frokosttid kom Johannes i tanke om festen i aften, og dermed kom han også i tanke om, at han skulle købe de seks kuvertaskebægre med hjem, som han havde lovet Ellen.

Han slog tankerne ud af hovedet, tog sin madpakke frem og slog op i sit medbragte »Ekstrablad«. Han kunne alligevel ikke koncentrere sig om avisen. Han kom i tanke om, at bryggeriet jo havde kuvertaskebægre, som de dels gav væk i reklameøjemed, dels solgte til turister og andet godfolk i firmaets souvenirbutik.

Hvorfor købe disse askebægre i dyre domme? – Mod at skaffe nogle luksusøl til folkene på lageret, kunne han sikkert bytte sig frem til seks »Kronen«-kuvertaskebægre! – Det var i alle tilfælde et forsøg værd!

Tankerne summede i hovedet på ham, og inden frokostpausen var helt forbi, besluttede Johannes sig for at gå ned på varelageret for at virkeliggøre sin plan. Mens han gik derned, spekulerede han over situationen, og jo mere han tænkte, jo mere glad blev han for ideen. Ellen og han havde sparet gennem hele deres liv, og han var sikker på, at Ellen ville blive stolt af ham, hvis de eftertragtede askebægre kunne skaffes gratis.

Dernede fik han hurtigt fat på Ernst, som havde arbejdet på lageret i henvend en lille snes år.

»Du, jeg skal bruge nogle kuvertaskebægre« sagde Johannes til Ernst og fortsatte: »Hvis du kan hjælpe mig med det, kan jeg skaffe dig nogle »Kronen De Luxe«-øller!«

Ernst havde tidligere hjulpet kolleger med et batteri eller en kuglepen, men kuvertaskebægre af Kgl. Porcelain – det havde han sgu' ikke været ude for før. Dette ville han slet ikke være med til, ikke mindst fordi han vidste, at ledelsen havde check på antallet af de mere kostbare souvenirs.

»Beklager, kammerat, men det kan jeg sgu' ikke hjælpe med. – Gå du over i turistbiksen og køb dem dér!«

Denne udvikling i sagen havde Johannes ikke regnet med. Men han var bidt af ideen og ville ikke give op. – Derfor gik han videre rundt på lageret for at komme i snak med nogle af de andre ansatte, men der var tilsyneladende ikke noget at komme efter.

Pludselig, mens Johannes vandrede rundt i de lange gange med hylder og reoler til begge sider, fik han øje på nogle æsker, indeholdende de eftertragtede kuvertaskebægre.

Blodet flød hurtigere rundt i hans krop, hjertet bankede hurtigere og højt – han så sig omkring – først den ene vej ned ad gangen, så den anden vej. Der var ingen at se. – Hurtigt tog Johannes en æske, som han gemte under sin jakke.

Med sin skjulte skat gemt under jakken, luskede Johannes ud af varelageret. Han gik op for at lægge æsken i sit skab, og derefter gik han ned for at passe sit arbejde.

Han var meget imod sin sædvane forsinket med ti minutter. Kollegaen, som skulle afløse, Kim, var lidt sur over at blive afløst så sent, men han brokkede sig ikke direkte til Johannes, som netop nu tog trucken i sin besiddelse.

Herefter forløb resten af dagen helt efter bogen, og altså uden problemer.

Johannes gik op i gardero-

ben for at gøre klar til at smutte hjem. Hjem til festen med ungerne og svigerbørnene!

Da han stod under den varme bruser, bredte der sig et stort smil på hans læber. – Han havde snørret dem alle sammen. Han kom hjem med de ønskede askebægre, og de havde ikke kostet ham én eneste krone!

Efter badet kom han lynhurtigt i tøjet, hvorefter han begyndte vandrings ned mod porten, med de seks kuvertaskebægre liggende i en æske i hans mappe.

Han hilste venligt på alle de kolleger, som han mødte på sin vej. Først da han stod næsten ud for porten, opdagede han, at det var én af de meget sjældne dage, hvor der blev foretaget visitation.

Han vendte sig hurtigt for at gå tilbage med sin kostelige skat. Tankerne fór gennem hans hoved. – »Nej, det virker sgu' for mistænkeligt at gå tilbage igen, og hva', de kigger nok mest efter bajere alligevel«, tænkte han, og resultatet af overvejelserne blev, at han fortsatte gennem porten. – Han blev naturligvis standset og anmodet om at åbne sin mappe. – Beredvilligt åbnede han mappen, og sveden sprang frem på hans pande, da han opdagede, at der var reklamemærker på æsken, som til fulde fortalte om dens indhold. – Det havde han rent glemt i sin ophidselse.

Portvagten reagerede da også, som man kunne forvente. Han tog æsken og spurgte Johannes, om han måtte åbne den.

Johannes var nu slået helt ud, og med en næsten ikke hørbar stemme fremstammede han et j-ja.

»Sig mig, har du en rekvisition på disse her?« spurgte portvagten, og så næsten stirrende på ham.

»Nej – jeg kender intet til dem! – Nogen må ha' lagt

dem ned i min mappe for at genere mig!» fik Johannes fremstammet. Han kunne tydeligt høre på sin egen stemme, at det ikke lød særligt troværdigt.

Portvagten var tydeligvis heller ikke tilfreds med svaret. Idet portvagten begyndte at gå hen imod portbygningen, stadig med den famøse æske i hånden, sagde han, henvendt til Johannes: »Du følger bare efter mig. – Vi er nødt til at skrive en

rapport!«

Rapporten blev skrevet, og inden Johannes kunne fortsætte turen hjemad til det, som skulle have været en rigtig hyggelig familiefest, nåede portvagten lige at bore endnu engang i såret. »Du kan nok forvente, at dit tegn er spærret, når du kommer i morgen. – Nu er det jo en sag for ledelsen!« Slukøret ankom Johannes til hjemmet. Ellen åbnede døren og stod med et stort

smil på, mens hun sagde:

»Det var godt, at du endelig kom. De andre er allerede kommet for en halv times tid siden. De venter inde i dagligstuen.«

Johannes svarede ikke, men trak Ellen ud i køkkenet. »Du, der er noget, som jeg må fortælle dig« sagde Johannes med en bekymret mine, som straks fortalte Ellen, at der var noget alvorligt galt. – Johannes fortalte hende detaljeret om dagens

hændelser, og han sluttede af med at konstatere, at han sikkert ville blive fyret på grund af tyveri, når han mødte på arbejdet i morgen. Selvom Ellen ikke græd åbenlyst, blev hendes øjne meget fugtige. I de følgende sekunder så hun for sit indre blik, hvordan hele hendes trykke verden brød sammen. Hun var rystet! – Hendes ærlige og arbejdssomme mand, stemplet som en tyv og så blev han måske fyret på denne baggrund. Det var for meget, og nu flød tårerne i en lang række ned af hendes rynkede kinder.

Det lykkedes Johannes at få hende beroliget, og herefter foreslog han, at de skulle lade som ingenting overfor de unge. – De måtte så snakke tingene ordentligt igennem, inden de gik i seng.

Både Ellen og Johannes prøvede tappert at køre dette program igennem, men det lykkedes kun delvist. Der var en trykket stemning, og det som skulle have været en glædesfest for tilkomsten af en ny slægtning, blev en rigtig fuser. Birger forsøgte at få ud af Ellen, hvad der var galt, men hun ville ikke sige noget.

– Hverken Johannes eller Ellen fik sovet meget den nat. – De var begge klar over konsekvensen af Johannes' handling, selv om de i et stort selvbedrag i samtalens løb var kommet med flere forskellige bortforklaringer. Johannes var dødtræt, da han stod op. Han fik vasket sig, kom i tøj og drukkede et par kopper kaffe, inden han skulle ud på den tunge vej til den ventende ydmygelse på bryggeriet.

Da han kom til porten, var hans tegn ganske rigtigt spærret, og inde i portbygningen kunne han se sin tillidsmand stå og skændes højlydt med en af de tilstedeværende portvagte. – Da han åbnede døren til portbygningen, kunne han høre, hvad diskussionen gik ud på. Jens, hans tillidsmand, var ophidset over, at portvagten havde sendt sin rap-

port videre til ledelsen uden at snakke med ham forinden.

Den portvagt, som havde »grebet« Johannes i går, mente ikke at han havde nogen forpligtelse til at diskutere sine rapporter med tillidsfolkene, inden de blev sendt videre til ledelsen.

»Åh, det nytter sgu' ikke noget. Men stol på, at jeg vender tilbage med denne sag«, sagde Jens henvendt til portvagten, hvorefter han vendte sig om mod Johannes og fortsatte: »Nå, der er du. Vi må hellere se at få det overstået«. – Tavse gik de to over mod den bygning, hvor driftledelsens kontorer var beliggende. Da de nærmede sig bygningen, sagde Jens til Johannes, at der sikkert ikke var meget at komme efter, men at han ville gøre alt, hvad han kunne gøre.

Alt gik næsten som forudset. Ledelsen ønskede ganske rigtigt at fyre Johannes på grund af tyveri af bryggeriets ejendom. Men Jens ar-

gumenterede godt for Johannes ved at lægge speciel vægt på hans lange anciennitet og hidtidige loyalitet. – Alt i alt endte sagen med, at Johannes fik en sidste alvorlig advarsel samt en karantæne på 2 måneder.

Johannes var så lettet, at han kunne omfavne Jens, men han gjorde det naturligvis ikke. – På vejen ud af kontorbygningen sagde Jens til ham: »Dér var du sgu' heldig. Du véd, at jeg normalt ikke kan gøre noget for folk, når det drejer sig om slagsmål eller tyveri.«

Jens fortsatte: »Jeg håber, at du har fået dig en alvorlig lærestreg!«, og i et mere bekymret tonefald spurgte han: »Sig mig, kan du klare de to måneder, du véd, sådan økonomisk?« – Johannes svarede ham, at han havde nogle sparepenge, og nok skulle kunne komme igennem de to måneders karantæne.

»Jah, det er jo godt nok. Men det er altså noget værre lort

at lave. For en måneds tid siden havde jeg en yngre kollega, som blev fyret, fordi han absolut skulle ha' en stærk bajer med ud.« – Da Jens med tilfredshed havde set Johannes' ansigtsudtryk, at han virkelig skammede sig over det passerede, fortsatte Jens: »Du kender jo systemet. Dem, som ejer fabrikkerne, kan legalt stjæle fra os. Hver gang, vi producerer noget, så får vi ikke den fulde værdi af varen i vores lønningspose. Der er en difference mellem værdien af varen og så vores løn, og denne difference, ja, den snupper fabrikksherrerne! De sidder på statsmagten og kan tillade sig det hele. – Snupper vi en skide bajer med hjem, ja, så risikerer vi at blive fyret på gråt papir«. Johannes nikkede. Selv om han ikke helt forstod pointen i det, som Jens sagde, var han dog dybt taknemlig for, at det ikke var gået værre. Og dette var ene og alene Jens' fortjeneste.

Inden Johannes skulle gå ud gennem porten og hjem til Ellen for at tilbringe to indholdsløse måneder dér, fik han taget sig sammen og takkede Jens for hans indsats.

»Det skal du ikke takke for. Det er en del af mit arbejde. – Men denne sag har måske lært dig, at hvis vi skal have en chance overfor kapitalisterne, så må vi stå sammen! Hva' fa'en Johannes, du er da ikke så gammel, at du ikke kan komme til vores generalforsamlinger. Ta' dig dog sammen, mand« sagde Jens, mens han gav Johannes et kammeratligt dask i maveregionen.

De sagde farvel til hinanden, og mens Jens gik ind mod bryggeriet »Kronens« smukke industribygninger, gik Johannes den anden vej – hjemad til to kedelige og triste måneder.

Alligevel kunne han ikke være rigtig ked af det. Han var sluppet billigt, og han vidste det godt selv.

Orlas feriedrømme

Orla lagde de sidste skjorter ned i kufferten. Og toilettasken med sololien. Han glædede sig faktisk til den ferie. Og så sammen med Kaja -.

Han så på uret. En time til de skulle være i lufthavnen. Og følte på inderlommen. Jo, billetten var der godt nok. Og passet. Han kunne sagtens nå en øl, mens Kaja gjorde sig

færdig. Det plejede at tage sin tid.

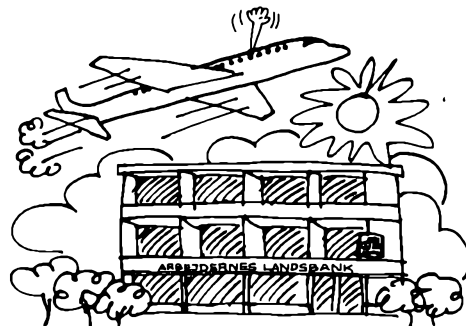
Øllet rislede langsomt ned gennem halsen. Det skulle blive herligt at sidde på en fortovscafé ud til havnen sammen med hende. Duften af hvidløg og saltvand. Og den lune varme fra luften, selv om det var helt mørkt. Eller et iskoldt glas hvidvin på stranden sammen med Kaja efter en frisk svømmetur.

Orla var helt væk.

Huskede du at veksle penge, Orla? Kajas stemme skar gennem Orlas feriedrømme ude fra badeværelset. Han blev kold. Solen forsvandt, sandet forsvandt. Han stod med en halv øl. Og sank noget. Han så på uret, tog jakken på og rasede ud ad døren og ned ad trappen.

Ti minutter senere kom Kaja ind i stuen med kufferten i hånden og frakken over armen. »Huskede du at veksle penge?« Spurgte hun.

Orla sad i sofaen og drak det sidste af sin øl. Han smilede. »Ja, ja, selvfølgelig«. Han håbede ikke, det kunne høres, at han var forpustet.

Selv om det kan gå stærkt, er det bedst at bestille i god tid inden rejsen.

Skal du holde ferie i udlandet, så lad os råde ved køb af rejsevaluta. Det er vigtigt, at du er dækket ind med kontanter, euro- og rejsechecks.

Skulle du være uheldig at løbe tør for penge, kan du blot kontakte os pr. telefon eller telex.

**ARBEJDERNES
LANDSBANK**
– din økonomipartner

Skader på Carlsberg

Vedrørende skader på Carlsberg ved jeg, at bryggeriet har forsikring i KGL Brand, Højbroplads 10, 1248 København K.

Vi er desværre meget dårligt stillet lønmæssigt, når vi pådrager os en skade på bryggeriet. Derfor har vi desværre også nogle, der kom-

mer for tidligt på arbejde efter en skade.

Vi er dækket godt 90 pct. ind. Men det er af timelønnen. Så når vi pådrager os en skade mister vi 150 kr. om dagen.

Jeg håber meget på, at I i vor fagforening og vores forbund vil se at gøre noget for os vedrørende løntabet. Jeg så helst, vi kunne være dækket 100 pct. ind af hele lønnen.

Med venlig hilsen

Bente Hansen

Carlsbergs skadestue, Tap E

La Cabana

La Cabanas overenskomst med de borgerliges »Frie Fagforening« skal bekæmpes.

Men vi må også tage stilling til, hvad det er, Tjenerforbundets topfolk har foretaget sig. Ifølge pressen er de midt i en overenskomst gået sammen med D.A. om at lave et tillæg, der forringer den ved-

tagne landsoverenskomst for *alle* natrestauranter. Garantibetalingen pr. mdr. blev f.eks. forringet fra 8.560 kr. til 7.700 kr. Minimumsarbejdstiden blev nedsat fra 8 timer pr. nat til 4 timer osv.

Og forbundsformanden Thorvald Tidemann skrev ifølge pressen – under på, at forringelserne ville træde i kraft for hele landet, hvis blot en af de 3 natrestauranter i Herning skrev overenskomst. Det har Romantica og Ritz som bekendt gjort og så fangede bordet tilsyneladende uden at medlemmerne var blevet spurgt.

Siden da har tilslutningen til blokaden været ringe. I første omgang reagerede jeg også selv ved ikke at melde mig til sidste blokade, men det duer ikke. I stedet må man spørge om en tillægsoverenskomst, der er indgået på den måde, overhovedet er gyldig? Hvis den er gyldig, må det vel være muligt for tjenerforbundets medlemmer, at kræve uhyrlighe-

Tag på vinterskole!

20 ugers vinterkursus for unge mellem 18 og 35 år på ...

Roskilde Højskole

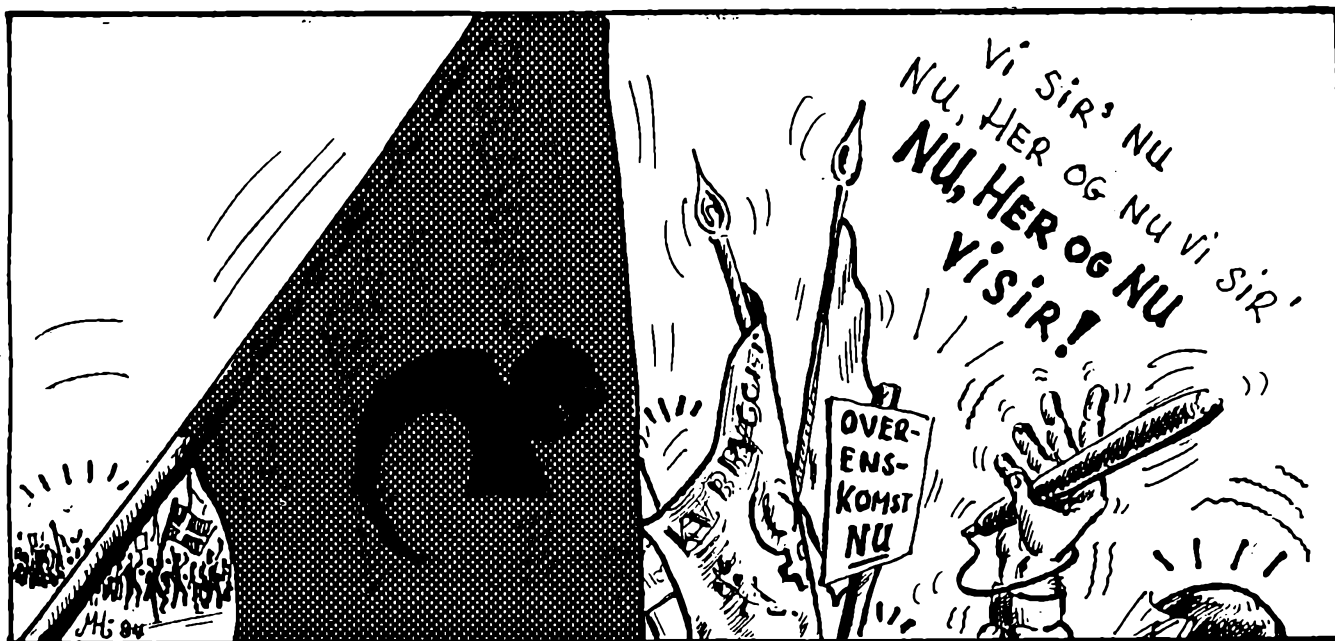
Vestre Kirkevej
4000 Roskilde
Tlf. (02) 35 03 14

I perioden 28. oktober 1984 til
29. marts 1985.

Esbjerg Højskole

Stormgade 200
6700 Esbjerg
Tlf. (05) 12 48 88

I perioden 28. oktober 1984 til
30. marts 1985.

den opsagt pr. omgående. Når den er indgået fra den ene dag til den anden, kan den vel opsiges på samme måde, det må være et spørgsmål om styrkeforhold.

Som indædte modstandere af borgerskabet »Frie« Fagforeninger må vi fortsætte blokaden. Men samtidig må vi som deltagere i kampen mod La Cabana også kræve, at Tjenerforbundet orienterer vort forbund og blokadevakterne om, hvad det helt præcist er, de har foretaget sig. De kan ikke bare lade, som ingen ting er hændt, og så lade os stå som deres uvidende fodfolk foran La Cabana.

Hvis det er rigtigt, at Tjenertoppen har forringet overenskomsten for natrestauranterne må vi på det kraftigste kritisere det og helt klart støtte de kræfter i Tjenerforbundet og Samvirket, der vil rejse medlemmerne imod forræderiet, for de er de eneste, der kan bekæmpe La Cabana ejeren.

Gør vi ikke det, vil vi komme til at stå foran La Cabana og forsvare en forringet overenskomst.

Til sidst! Hvis LO ikke snart tager sig sammen og lukker for vand, el, lys og alt hvad der virkelig rammer La Cabana, så kunne vi sammen med andre forstærke vores »opfordring« til dem om at deltage, f.eks. ved at lave en plakate og fanevagt foran LO-bygningen. Det ville de sikkert ikke synes om.

Inge Sørensen
Ny Tap's kvinder, Carlsberg

Carlsberg revyen 1984

... havde i anledning af vores fælles kamp for overenskomst på La Cabana i Herning følgende aktuelle vise.

Tekst: BO LAUSTSEN

Tegning: MARIJKE HUIZINGA

La Cabana

Mel.: Johnny bee good . . .

Det er knippelsuppevold du får som hverdagskost
Fort i Snoldelev og livet på klods
Rok og rul og englefjæs på Vesterbro
Foto overvåget La Cabana kro
Kaj E. Nielsen har en illusion
om at trykke lønnen på sin restauration
Vi sir' nu. Nu, her og nu vi sir'
Nu, her og nu visir
til drenge og pir'.

Middagen serveres med maskingeværlid
truslerne garneres til et stykke med sild
Borgerskabets højborg, Herning byråd på visit
De betjenes fedt af dem, der tjener. Lidt
udenfor lyder støvletramp
hundeglam og håndjern i en klassekamp
Vi sir' nu . . .

Til gåselever, rejekvoter, sprængt kalkun
vi fryser udenfor, men vi har det lunt
når ikke vold er sammenhold fra dig til Ritz
så ligner La Cabana en simili vits
hvis bare gruppebilletten er stor
så er Kaj Nielsen lille, uanset hvad han tror
Vi sir' nu . . .

Med solidarisk hilsen på Revy gruppens vegne,
Marijke Huzinga Bo Laustsen

Hygiejniske grænseværdier

Konsulent-tjenesten

Arbejdstilsynet har netop udsendt sin reviderede liste over »Grænseværdier for stoffer og materialer 1984« samt dets anvisninger desangående (nr. 62/1976, 2. udg.). Selv om der ikke er sket de store ændringer fra 81 udgaven, er det vigtigt at undersøge, hvorvidt der skulle være sket en ændring med de grænseværdier, som der måske tidligere er blevet anvendt ved undersøgelser på arbejdspladser, hvor forbundet har beskæftiget medlemmer.

Samtidig med, at kendskab til grænseværdier tit er vigtige for at få forbedret arbejdsmiljøet, må det dog erindres, at disse ikke er udtryk for, at noget er ufarligt, hvis grænseværdien ikke overtrædes. Vi citerer derfor fra »Arbejds miljø fra A til Ø«.

• Usikkerhed i grænseværdierne

I mange tilfælde er der en usikkerhed i grænseværdi fastsættelsen, fordi man har utilstrækkelig viden om skadevirkningerne. Den type skadevirkninger man bedst kender til, og hvor det derfor er lettest at finde en grænseværdi, som beskytter herimod, er akutte virkninger som hostefremkaldende irritation eller omtågethed. Det er som regel betydeligt sværere at finde en grænseværdi mod skadevirkninger på langt sigt, hvor et stof i lave koncentrationer giver anledning til små ændringer i organismen, som med tiden udvikler sig til en alvorlig skade eller sygdom.

En del skadelige virkninger, som f.eks. kræft og allergi, kan i princippet optræde ved vilkårligt lave koncentrationer, selv om sandsynligheden for skade jo er lavere desto lavere koncentrationen er. Denne mangel på tærskelværdi gør, at grænseværdien ikke udgør

nogen sikker beskyttelse mod stoffer, som er kræft- eller allergifremkaldende. Dette gælder også ofte stoffer som ophobes i organismen (= tærskelværdi).

For de fleste stoffers vedkommende er der visse mennesker, som er mere følsomme end andre. Den individuelle variation er en væsentlig usikkerhedsfaktor. Som regel mangler der dog tilstrækkelig viden om, hvor stor del af dem, der udsættes for et stof, som bliver ramt ved forskellige koncentrationer i luften.

På arbejdspladsen udsættes man ofte for mange forskellige stoffer samtidigt. Grænseværdierne for enkelte stoffer tager ikke hensyn til, at de forskellige stoffer kan samvirke i organismen og forstærke hinandens giftvirkning (= kombinationseffekter).

Mange opløsningsmidler kan komme ind i blodet dels ved indånding af dampene, dels ved at væsken trænger ind gennem huden. Hvis der forekommer hudkontakt med væsken, kan grænseværdierne for indhold i luften derfor komme til at ramme ved siden af en vigtig del af den mængde af det kemiske stof, man udsættes for. Ved tungt arbejde trækker man vejret med hurtigere og dybere åndedrag, hvilket medfører, at større mængder af det farlige stof trænger ind i lungerne end ved de forhold under hvile, som grænseværdierne ofte er beregnet ud fra.

• Grænseværdier i forskellige lande

Der er store forskelle i grænseværdierne i forskellige lande. Disse forskelle afspejler imidlertid måske ikke virkelige forskelle i arbejdsmiljøforholdene mellem forskellige lande. I en del lande, bl.a. de fleste østeuropæiske lande, fast-

sættes grænseværdierne af videnskabelige komiteer, som ikke behøver tage nogen tekniske eller økonomiske hensyn. De har dog så heller ikke noget at gøre med kontrollen af, om grænseværdierne efterleves. I andre, især vestlige, lande fastsættes grænseværdierne af myndigheder (i Danmark er det arbejdstilsynet), som har ansvaret for at de er teknisk og økonomisk gennemførlige, og som ofte ser sig foranlediget til at gå på kompromis med de medicinske og biologiske krav. Det må dog være en fordel for arbejderne at få at vide, hvilke koncentrationer som må anses for at udgøre en helbredsrisiko, selv om der ikke er taget hensyn til, hvilke tekniske eller økonomiske vanskeligheder en grænseværdi vil medføre. Så ved man i det mindste, hvad man bliver udsat for, og kan så handle ud fra denne viden.

(Fremad 1982)

De enkelte sikkerhedsudvalg må anskaffe pjecerne og nøje kontrollere, hvorvidt de skete ændringer kræver en fornyet indsats i ens område.

Konsulentafdelingen

Til hjælpefundsmedlemmer fra Københavns mandlige afdeling

Det er med beklagelse, at vi må meddele, at udbetaling fra fonden er forsinket grundet tekniske vanskeligheder.

Der vil til oktober 1984 blive udbetalt:

2×75,- kr.

Torben Olsen
kasserer

Konsulent-tjenesten

Ny hoved bekendtgørelse

En ny hovedbekendtgørelse har set dagens lys. Arbejdsmiljøloven skal, som den rammelov den er, udfyldes af bekendtgørelser. Af disse er »Bekendtgørelse om arbejdets udførelse m.v.« fra juli 83 en af hjørnesteenene.

Arbejdstilsynets bemærkninger hertil er interessante. Som noget væsentligt nyt lægges der afgørende vægt på, at de samlede påvirkninger i arbejdsmiljøet er i orden.

Her udspecificeres kort- og langtidspåvirkninger og her tages psykiske påvirkninger med som et væsentligt element.

Der ligger i hele bekendtgørelsen en lang række meget positive intentioner og vejledninger som konkret kan tages i anvendelse på arbejdspladserne.

Men! Krisen og Grethe Fenger-Møller har sat sine dybe spor. Som det hedder i bemærkningerne til § 4:

»Bestemmelsen præciserer arbejdsmiljølovens forsvarlighedskrav, jfr. arbejdsmiljølovens § 38, stk. 1, om at arbejdsgiveren skal sørge for, at arbejdet kan udføres sikkerheds- og sundhedsmæssigt fuldt forsvarligt. Lovens forsvarlighedskrav er en retslig standart, der følger den tekniske og sociale udvikling i samfundet jfr. lovens § 1, det vil sige, at den indebærer en afvejning af sikkerheds- og sundhedsmæssige hensyn over for produktionshensyn«.

På almindeligt dansk: Hensynet til produktionen går først!

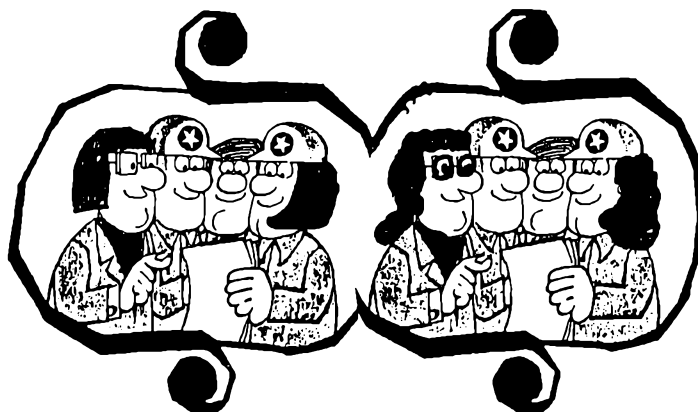
Når vi på trods af ovenstående varmt anbefaler, at man anskaf-

fer bekendtgørelsen og især bemærkningerne til den i sikkerhedsorganisationerne, er det fordi, bekendtgørelsens mange gode intentioner ikke må gå upåagtet. Gå den grundigt igennem i Sikkerhedsudvalget og se, om der ikke skulle være områder, hvor

man med bekendtgørelsen i hånden, skulle kunne forbedre forholdene.

Bekendtgørelse og bemærkninger hertil kan bestilles fra Direktoratet for Arbejdstilsynet, tlf. (01) 38 28 00.

Konsulentafdelingen

Arbejdsmiljøfondet

Kloakarbejder- og sikkerhedsrepræsentant Egon Nielsen, København, fik i år Arbejdsmiljøfondets arbejdsmiljølegat.

Arbejdsmiljølegat og arbejdsmiljøpris blev indstiftet i 1979 i anledning af Arbejdsmiljøfondets 25 års jubilæum. Legatet uddeles til en person, der i særlig grad har gjort en indsats for at forbedre arbejdsmiljøet. Prisen gives til en virksomhed, sikkerhedsorganisation eller enkeltperson, der har gennemført vægtige forbedringer af arbejdsmiljøet – enten medicinsk, teknisk eller generelt.

Egon Nielsen fik legatet for sin

lange og ihærdige indsats for at forbedre kloakarbejdernes arbejdsmiljø. Han var en af initiativtagerne til »Kloakarbejder-rapporten«, der blev til i samarbejde mellem forskere på Københavns Universitet og kloakarbedere. Den beskrev kloakarbejdernes øgede sygelighed og dødelighed, som har baggrund i deres sundhedsfarlige arbejdsmiljø. Det må bl.a. tilskrives Egon Nielsen, at Arbejdstilsynet i oktober 1983 udsendte en bekendtgørelse med sikkerhedsregler for kloakarbedere.

Hvilken teknologi skal fremmes?

Teknologirådets forslag til et teknologisk udviklingsprogram, som går ud på at anvende 1,5 mia. offentlige midler til fremme af teknologien, har allerede vakt en del debat. Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har ukritisk sluttet op om det, mens reaktionerne fra erhvervsorganisationerne har været mere blandet.

Således har Håndværksrådet og Arbejdsgiverforeningen støttet forslaget, mens Grosserer-Societetet går imod, og Industrirådet har været ret forbeholden og har foreslået, at pengene fortrinsvis anvendes til uddannelse og forskning. I regeringen synes de pragmatiske konservative at være positive over for programmet, mens de mere ideologiske venstrefolk er skeptiske.

Det er egentlig ikke så mærkeligt, at netop et program af denne art vil afstedkomme diffuse reaktioner fra det politiske højre. Det er et gammelt dogme, der til stadighed gentages fra den side, at staten helst ikke skal blande sig i erhvervsudviklingen. Samtidig fremsætter både EF og de fleste kapitalistiske lande teknologiske udviklingsprogrammer, og det er synligt for enhver, at uden en eller anden form for koordineret indsats vil Danmark nødvendigvis sakke bagud i udviklingen. Derfor bliver de borgerlige pludselig fanget i et valg mellem at fastholde gamle dogmer eller følge en pragmatisk linie.

Fra SF's side har vi ikke det problem. Det støder os ikke, at samfundet påtager sig at fremme en ønsket udvikling og anvender de nødvendige midler. Til gengæld må vi stille en række spørgsmål til den udvikling, som udviklingsprogrammet anviser.

Programmet er båret af den samme filosofi, som bærer de tilsvarende programmer i udlandet: Informationssamfundet er fremtiden, og det gælder om at være med i første række, ellers taber vi i konkurrencen.

Derved glides der let hen over det problem, at teknologien i høj grad er med til at bestemme samfundsudviklingen, og at valg af teknologi derfor også er et kulturpolitisk, socialpolitisk, retspolitisk osv. -valg.

Der nævnes i programmet nogle positive eksempler på, hvad de nye teknologier kan bruges til: energibesparelse, handicapudstyr m.v. Det er udmærkede eksempler, men der er intet i programmet, der sigter mod at stimulere en produktudvikling på netop disse områder.

Det kan man næppe bebrejde programmets forfattere. Hvis det er teknologiudviklinger af denne og tilsvarende sympatiske typer, som skal fremmes, så gøres det først og fremmest ved at sikre, at der er en efterspørgsel efter produkter af denne art. Med andre ord: Det kræver en fornuftig energipolitik og god handicappolitik, som en teknologipolitik så kan understøtte.

Og hvis der skal spares så meget, som regeringen hævder, kan man med god ret spørge, om vi ikke bruger pengene bedst ved at stimulere f.eks. en udbygning af vedvarende energi i stedet for at hælde pengene i et teknologiprojekt uden andet mål end at fremme en blind teknologisk udvikling.

Det samme gælder medarbejderindflydelse. Det nævnes flere steder i programmet, at de kon-

krete aktiviteter kræver en aktiv og kreativ deltagelse af medarbejderne på alle niveauer. Men der er intet i selve programmet, der fremmer medarbejderindflydelsen.

Hvis man gennemfører hastige teknologiske forandringer uden at tage skridt i retning af virksomhedsdemokrati, ender vi uvægerligt i et endnu mere top- og ekspertstyret samfund. Nu kan man næppe forvente, at et teknologisk udviklingsprogram skal indeholde et forslag om virksomhedsdemokrati, men det er blot endnu en illustration af, at et sådant udviklingsprogram ikke kan stå alene, men må suppleres med tiltag uden for programmet.

Med andre ord: Teknologien skaber samfundet, men samfundet skaber også teknologien. Hvis vi ønsker, at teknologien skal fremme samfundsmæssige kvaliteter, skal vi nødvendigvis indrette samfundet, så teknologien udvikles i den retning.

Selv set fra en snæver økonomisk og betalingsbalancemæssig synsvinkel, er dette et vigtigt punkt. Danmark bliver aldrig teknologisk førende over en bred front. Hvis vi skal udvikle produkter og tjenesteydelser, der kan afsættes på verdensmarkedet, skal det nødvendigvis være produkter, der er udsprunget af særlige velfærdsmæssige kvaliteter. Og uden at udvikle disse velfærdsmæssige kvaliteter, får vi heller ikke disse produkter.

Ingen af disse betragtninger er for så vidt en kritik af det teknologiske udviklingsprogram, men blot en konstatering af, at det ikke kan stå alene. Der er imidlertid også

Som et led i den politiske debat om udviklingen bringer vi SF's synspunkter. SF's ordfører på området, Kels Rabek Møller, har sammenfattet følgende artikel.

en række punkter i selve programmet, som ikke uden videre bør godtages.

Det gælder først og fremmest prioriteringen af midlerne. Sigtet med programmet er både at fremme den teknologiske udvikling i produktionsprocesserne og i produkterne. Det kan der ikke i sig selv indvendes noget imod. Men det gælder dog, at mens en teknologisk udvikling i produktionsprocesserne nok kan være nødvendig af hensyn til konkurrenceevnen, så koster den umiddelbart arbejdspladser. I modsætning hertil skaber udviklingen af nye produkter arbejdspladser. På denne baggrund kan det undre, at der afsættes 450 mill. til fornyelse af produktionsanlæg, men kun 285 mill. til produktfornyelse. De to tal burde være byttet om. Forholdet forværres af, at af de 285 mill. til produktfornyelse forudses de 200 mill. anvendt i forbindelse med bredbåndnettet. Så bliver der ikke ret meget til overs til andre produkter.

Sluttelig skal der siges nogle ord om undervisning og forskning. Industrirådet har påpeget, at det ikke hjælper noget at fremme den teknologiske udvikling, hvis der ikke er nok mennesker med tilstrækkelig viden til at udnytte mulighederne, og de har foreslået størstedelen af de 1,5 mia. anvendt til udbygning af uddannelse og forskning.

Selv om industrirådets motiver til denne påpegning er at fastholde den traditionelle rollefordeling mellem stat og industri, har de jo umiddelbart ret i, at det ikke hjælper noget at poste penge ud i teknologiske udviklingsprogrammer uden at sørge for, at den nødvendige uddannelsesmæssige og forskningsmæssige baggrund

er til stede. Det har også ret i, at det både drejer sig om at uddanne flere højtuddannede inden for datamatik m.v. og om efteruddannelse af et bredt udsnit af befolkningen. Til gengæld har rådet ikke ret, når det taler om til dels at skaffe midlerne ved omrokeringer inden for undervisningsministerens budget. Netop på grund af teknologiens store betydning for samfundsudviklingen, er det nødvendigt, at en udvidelse af den tekniske forskning ledsages af en udvidelse af den humanistiske forskning og samfundsforskningen.

Men derudover er der brug for hurtigere virkende foranstaltninger til oplysning om, hvad det er for valg, vi står overfor, og hvilken betydning for samfundsudviklingen, disse valg får. Mange mennesker føler sig fortabt på grund af manglende viden, men der er også en stærkt stigende interesse for mere viden om de nye teknologier.

Derfor har SF foreslået en oplysningskampagne om teknologien i stil med oplysningskampagnen om A-kraft i sin tid. Det haster med at få en sådan kampagne iværksat. Der skal i løbet af kort tid træffes vidtrækkende beslutninger på dette område, både i forbindelse med det teknologiske udviklingsprogram og i forbindelse med hybridnettet.

SF siger ikke nej til at være med til at fremme den teknologiske udvikling og heller ikke til at bruge 1,5 mia. over 4 år på det. Men til gengæld må det forlanges, at den teknologiske udvikling udformes, så den forøger kvaliteten af samfundet. Og det må forlanges, at hele befolkningen inddrages i afgørelsen af, hvad det vil sige.

Til slut et par ord om pengene. Det er jo et af de problemer, der plager regeringen, fordi den har bundet sig til 0-vækst i de offentlige udgifter. SF vil selvfølgelig ikke være med til at skære ned på f.eks. de sociale budgetter for at finansiere et teknologisk udviklingsprogram. Men det er ikke svært at anviser alternative muligheder, først og fremmest ved at begrænse de erhvervsstøtteordninger, der administreres af ministeren for skatter og afgifter. Eksempelvis har SF foreslået, at nedskrivning på varelager nedtrappes over en årrække. Dette forslag alene kunne finansiere programmet.

Det er i 11. time at sikre en folkelig debat om den ny teknologi

Debat-forslag

Steen Gade forestiller sig bl.a. følgende emner taget op af et teknologi-oplysningsudvalg:

Hvad skal vi bruge informations-samfundet til – har vi vore egne ønsker, eller skal vi bare lægge os i hælene på USA og Japan?

Hvordan forhindrer vi en opdeling af befolkningen i A- og B-mennesker?

Skal vi finde os i isolerede kvinde-arbejdspladser i hjemmene?

Hvordan kan teknologien bruges til at sikre handicappede øgede muligheder?

Vil informationsteknologien føre til yderligere centralisering i bopættelserne – ønsker vi det? Eller kan vi i modsat fald modvirke det? Hvordan undgår vi overvågningsstaten?

Hvordan påvirker den ny teknologi beskæftigelsen?

Hvordan sikrer vi arbejdsmiljøet? Hvordan sikrer vi den brede befolkning indflydelse på indførelsen af ny teknologi?

AOF-Kulturnyt

AOF-landsmødeplakaten som signeret kunsttryk

Den fine plakat, som AOF's landsforbund havde fået kunstneren Hans Lollesgaard til at fremstille til landsmødet i Odense i april, er fremstillet i et sådant oplag, at de lokale AOF-afdelinger kan rekvirere den til brug for det lokale fremstød ved aftenskolesæsonens start.

Herudover er et begrænset antal blevet nummereret og signeret af kunstneren. De er nu til salg for kr. 150,00. I indramning er prisen kr. 300,00 pr. stk.

Store planer i Silkeborg

I anledning af Silkeborg Socialdemokratis 100 års jubilæum til efteråret har Silkeborgs kulturgrupper planlagt flere arrangementer til afvikling 10.-30. september:

- Fotoudstilling om trivsel på arbejdspladsen.
- Udstilling i Lokalhistorisk samling om Arbejderbevægelsen gennem 100 år.
- Udstilling om kommunen gennem 100 år.
- Egnsspil om papirarbejderne.
- Temaaftener om folkeligt kulturarbejde.
- Planlægning af »Fagenes Fest 1985«.

AOF er aktive i Randers-ugen

Mange byer holder kulturuger. Også i rammen heraf bør AOF gøre sig gældende. Det sker eksempelvis i Randers, hvor AOF holder kunstudstilling og gentager successen med busrundturen »Se Randers og omegn«, der i Randers-ugen 20.-26. august finder sted mandag, tirsdag og onsdag.

Som en særlig service over for mange efterløns- og pensionistkredse, der er oprettet af LO-faglige pensionister, Pensicnisternes Samvirke, Senior klubber og AOF-afdelinger, har AOF udgivet et Idékatalog med ideer til arrangementer og foredrag eller foredragsrækker. Den er delt op i faglige emner, socialpolitiske emner og kulturelle emner. Idékataloget hedder: »Mange gode år – med aktivitet og indhold«.

Mange gode år.

Det skal tilføjes, at mange af foredragsemnerne vil være anvendelige til mange andre grupper.

FIU-kursernes kulturmaterialer

Til dem, der deltager på FIUs kulturmoduler, udleveres bl.a. AOF-bogen »Kulturen og os« og de faglige debathæfter »Fritid og kultur«, »Fagbevægelsen og medierne« og »Menneskepolitik«. De kan bestilles gennem AOF's forlag, tlf. (01) 29 60 66.

AOF's LANDSFORBUND
Kultursekretariatet
Teglværksgade 27, 3.
2100 København Ø
Tlf. (01) 29 60 66

personalia

Vi gratulerer

KØBENHAVN

25 års jubilæum på
Carlsberg Bryggerierne

Den 7. juli

Erik Jensen, Druemarken 24,
2680 Solrød Strand

Den 21. juli

Preben Tværnø, Druerhaven 27,
st., 2500 Valby

Den 29. juli

Karl Erik Nielsen, Zinnsøgade 3, 2.
tv., 2100 København Ø

25 års jubilæum på
Tuborgs Bryggerier

Den 11. juli

Ingeborg Elshave, Store Mølle Vej
42, 1. th., 2300 København S

Den 13. juli

Herbert Allan C. Malmquist, El-
legårdvænge 8 F, 1. tv., 2820 Gen-
tofte

40 års jubilæum på
Tuborgs Bryggerier

Den 14. juli

Preben Pedersen Kikkenborg,
Bavnehøj Allé 13, st. th., 2450 Kø-
benhavn SV

RANDERS

25 års jubilæum på
Bryggeriet Thor

Den 13. juli

Bent Nielsen, Vangvej 42, Har-
ridslev, 8900 Randers

LOLLAND FALSTER

25 års jubilæum på
Lolland Falster Bryghus

Den 13. juli

Ester Stopa, Kanalvej 12, 4891
Toreby, Lolland

PROP & KAPSEL

1 års konflikt af
La Cabana

Landsindsamling til
britiske minearb.

Britiske minearb. i
kamp

Undertrykkelse
i Chile

Arbejds miljø-
konference

Lønstatistik

Forbered dig på fritids

Forstummer, kvæles demokratiet

Uddannelse giver større selvillid

BFU

BETALT FRIHED
TIL UDDANNELSE

Personlig udvikling

Til dem, der aldrig havde muligheder udover 7 års skolegang

Større engagement

Chance for at formulere krav til samfundet

6/84

MEDLEMSBLAD FOR DANSK BRYGGERI-, BRÆNDERI- OG
MINERALVANDSARBEJDER FORBUND

PROP & KAPSEL

Medlemsblad
for Dansk Bryggeri-,
Brænderi- og
Mineralvandsarbejder
Forbund

Redaktion
Preben Mortensen (ansvarsh.)

Forbundets adresse
Lindevangs Allé 6, 1.
2000 København F.
Tlf. (01) 86 09 77

Forbundsformand
Preben Mortensen

Næstformand
Anker Skjøtt

Hovedkasserer
Erik Nielsen

Sekretærer
Erik Kielberg
Lone Christensen

Konsulenter
John Pedersen
Henrik Hansen

Sats og montage
Holbæk Fotosats ApS

Tryk
SP-Tryk - Slagelse

Forbundssekretær Erik Kielberg fylder d. 10. sept. 1984 50 år

Erik blev bryggeriarbejder på Albani Bryggerierne A/S i Odense i 1956. I 1963 blev han valgt som tillidsrepræsentant for hele brygsideområdet, og i 1964 indvalgt i afdelingens bestyrelse. I 1970 blev han formand for afdelingen. I 1973 blev han på forbundets kongres valgt ind i hovedbestyrelsen og blev i 1978 formand for den nyoprettede Fyns Kreds.

På kongressen i 1981 blev Erik valgt til den nyoprettede forbundssekretærpost med provinsen som sit arbejdsområde. Dagen bliver markeret ved en reception i forbundets hus, Lindevangs Allé 6, 2. fra kl. 10.00-12.00, hvor mange sikkert vil benytte sig af lejligheden til at komme og hilse på Erik. Vi ønsker Erik hjertelig tillykke med dagen.

INDHOLD

Uddannelse	3
1 års konflikt af La Cabana	4
Konference B.F.U.	11
Landsindsamling t. britiske minearbejdere	13
Britiske minearbejdere i kamp mod konservative	15
Ordet er frit	19
Undertrykkelse i Chile	21
Alternativ energiplan	22
Arbejdsmiljøkonference	25
Arbejdstilsynet	26
Valg af sikkerhedsrepr.	27
LO-pjecer	28

FORSIDEBILLEDET:

*Luk døren op
til uddannelse!*

Se artikel side 11
og leder side 3.

UDDANNELSE

På alle niveauer i samfundet stiller man krav om uddannelse.

Uddannelse er nødvendig, fordi den sikrer en bedre viden, en forudsætning, hvis man ønsker at have indflydelse og medbestemmelse på de ting, som har betydning for den enkelte og for samfundet som helhed. For de fleste betyder en uddannelse tilpasning til det, man skal beskæftige sig med – leve af – kan altså være afgørende for ens eksistensbetingelser.

Naturligvis er den form for uddannelse absolut nødvendig, men er ensidig farlig for et samfund, som ønsker at udvikle mennesker til at leve i et demokratisk samfund, hvor den enkeltes frihedsrettigheder sættes meget højt.

Hvis uddannelse kun fremmer det ene mål at tilpasse mennesket samfundet og dets udvikling, vil uddannelse være et redskab for de bestående politiske forhold. Uddannelse må derfor også have et andet mål: at udvikle det enkelte menneske til at kunne udfolde sine evner intellektuelt, socialt og kulturelt.

Uddannelsessystemet i Danmark er kun baseret på den ene ting – nemlig: at uddannelse udelukkende forudsætter, at den bruges af den enkelte til en senere fremtidig beskæftigelse. Det er den borgerlige politiske opfattelse af, hvad uddannelsessystemet skal bruges til.

Under et sådant uddannelsessystem bliver de økonomiske interesser afgørende for, hvor mange der skal uddannes og ikke mindst, hvem der skal have uddannelse.

I Danmark har man trods udviklingen stadig et samfund og uddannelsessystem, som favoriserer de social-økonomisk bedre stillede, da spørgsmålet om uddannelse er et spørgsmål om, hvem der har bedst råd. Uddannelse, der også sikrer den enkeltes personlige udvikling, er kun mulig, hvis man også giver det som tilbud på lige fod med de øvrige uddannelser, og at et sådant tilbud gives til alle. Gennem de senere år har fagbevægelsen og arbejderpartierne i Danmark beskæftiget sig med dette problem.

Man har længe vidst, at uddannelsen er en forudsætning for, ikke kun et samfund, hvor der er frihed til at vælge, men også at denne frihed først er reel, når mulighederne er lige for alle.

Derfor er kravet om »Betalt frihed til uddannelse« en af de meget vigtige ting, som vi i de kommende år bør beskæftige os med, ikke for at tilpasse mennesket udviklingen, men for at udvikle mennesket til at bestemme over den.

1 års konflikt af Restaurant La Cabana i Herning

Da Prop & Kapsels udsendte ankom til Markedspladsen kl. 19.30, underholdt »Ramasjang« fra Århus. Stemningen var dog en smule mat, da der kun var ankommet ca. 3-400 demonstranter på dette tidspunkt. Først da klokken nærmede sig 20, begyndte det hele at tage form. Bus efter bus rullede ind på pladsen, og den blev langsomt omdannet til et bølgende tæppe af røde faner. Mange havde været på arbejde om dagen, så man ikke kunne nå frem til klokken 20. Der var omdelt fællessange, og musikken gav ekstranumre, mens kortegen af busser satte passagerer af.

La Cabana

Lidt forsinket gik formanden for Hotel- og Restaurationspersonalets Forbund Bent Moos op på talerstolen for at byde velkommen. Han sagde bl.a.: – Det er en dejlig sommeraften, og det var det også for et år siden, men der har været mange mørke, hårde og seje vinteraftener imellem med regn og slud, hvor vi ikke var så mange, og der skal lyde en tak til alle, som har været med hele året igennem og trofast holdt konflikten i gang. Der er nu ankommet 60-70 busser fra hele landet samt særtog fra København. Selv vore kammerater helt fra Bornholm er repræsenteret. I øvrigt må det siges, at politiet er efterhånden blevet så fornuftige, at det forlyder, at alle busser har fået fri adgang til Herning – det skal politiet have tak for!

På 1-årsdagen for konfliktens start var der arrangeret en demonstration, som skulle udgå fra Markedspladsen i Herning, hvor formanden for den lokale fællesorganisation, Henry Olsen, og vor egen forbundsformand, Preben Mortensen, skulle tale. – Derefter skulle demonstrationstoget med fanerne i spidsen gå gennem Hovedgaden til La Cabana. Her ville LO-formanden, Knud Christensen, og formanden for Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke, Erik Stentoft, slutte talerrækken.

Derefter skitserede Moos aftenens øvrige program: Først taler Henry Olsen, som er formand for Fællesorganisationen i Herning. Denne organisation har støttet os hele vejen igennem, også når det har været svære tider her i Herning. Derefter taler Preben Mortensen, formand for bryggeriarbejderne, og det er os en særlig glæde, at Preben taler her i aften for det forbund, som har vist en

DBBMF's forbundsformand Preben Mortensen på den improviserede talerstol på Markedspladsen.

enestående vilje til at slås i denne konflikt. Uden bryggeriarbejderne havde vi stået langt, langt svagere. De skal have en særlig tak her i aften. Derefter går vi sammen gennem Hernings hovedgade til La Cabana. Undervejs passerer vi Romantica og Ritz, de to natrestauranter, som tidligere stod sammen med La Cabana. De to førstnævnte restauranter har nu – som det første resultat af konflikten – indgået overenskomst, og personalet er beskyttet. Når vi når La Cabana, vil der blive dannet faneborg, og vi tager opstilling omkring denne for at vise, hvad vi mener om det foretagende. Her taler først LO's formand, Knud Christensen og derefter formanden for Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke, Erik Stentoft.

Bent Moos sluttede sin velkomst med at give ordet til Henry Olsen, som gav udtryk for sin glæde over at se, hvor mange der var mødt op. Dette – sagde han – varsler godt for solidariteten inden for arbejderbevægelsen – velkommen til Herning alle sam-

men. Normalt er der i denne by ordnede forhold på arbejdspladserne – undtagelsen er La Cabana, som er årsagen til, at vi er her i dag. Henry Olsen pålagde deltagerne at afvikle demonstrationen i ro og orden, således at de kræfter, som til enhver tid står på spring for at undergrave fagbevægelsen, ikke får lejlighed til at ødelægge en magtfuld og velorganiseret demonstration.

Orkesteret gik nu på tribunen, og vi sang Scharnbergs La Cabana-sang. Derefter fik DBBMF's formand, Preben Mortensen, ordet, og han sagde:

I Danmark siger man, vi har demokrati. Vi har rettigheder, som betyder, at man frit må organisere sig og gennem denne organisation øve indflydelse kollektivt på alle former i samfundslivet.

Vi har også forsamlingsfrihed, ret til kollektivt at demonstrere for det, vi tror på.

Det er disse såkaldte rettigheder, vi benytter os af i dag. Vi er her for at demonstrere vore organisationsrettigheder. Vores ret til at indgå aftaler, der beskytter vore medlemmer mod det værste, vore organisationer kan komme til at stå overfor: At den, der faldbyder sig mest, er den, der får jobbet.

Det arbejdsretlige system anerkender de kollektive kampskridt, som fagbevægelsen i begrænset omfang har taget for at få en overenskomst med ejeren af La Cabana. De borgerlige er normalt stærke tilhængere af det arbejdsretlige system, fordi de finder, at der bør være en retsinstans, som kan holde ro og orden på arbejdsmarkedet. Alligevel er det de borgerlige frihedselskende politikere, der fører an i en hetzkampagne mod det, de kalder »fagforeningstyranni«. De fremhæver gang på gang, hvor vigtigt det er at beskytte det enkelte menneske, især når det er arbejdsgivere, mod organisationsvælde = organisationstvang.

De fastholder, at det må stå den enkelte arbejdsgiver frit for, om han eller hun vil indgå en overenskomst eller ej, og hvis de vil

Fanerne blafrer i brisen, medens man venter på signalet til afgang.

dette, vil de selv bestemme, hvem de vil indgå aftalen med.

Man fremstiller det, som om den lille arbejdsgiver bliver udsat for overgreb, og at det er fagbevægelsen, der begår disse overgreb ved ikke at respektere den enkeltes ret til at bestemme, om man vil indgå overenskomster eller ej. Det er en faglig situation, fordi mange ikke gennemskuer tomheden i denne argumentation.

Vi benægter ikke, at den enkelte arbejdsgiver har lovmæssig ret til at nægte at indgå overenskomster, men vi må så kræve, at man respekterer vor lovmæssige ret til at tage kollektive kampskridt for at presse en arbejdsgiver til, at indgå en overenskomst.

Visse borgerlige politikere har støttet de kræfter, der med ordensmagtens velvilje har forsøgt at forhindre denne lovmæssigt tilladte aktion. Man har forsøgt at modarbejde lovlige demonstrationer foran La Cabana. Man har forsøgt at forhindre blokaden med den argumentation, at det drejede sig om at redde en lille arbejdsgivers forretning. Det er naturligvis ikke den enkelte arbejdsgiver, denne aktion gælder. Det er principperne, det drejer sig om. Det er fagbevægelsens ret til at aktionere, at tage kollektive kampskridt. Det er vore rettigheder, vi aktionerer for.

Kampen har nu varet i 1 år, og den har lært os én ting. At vi ar-

bejdere må organisere os ud fra de enkeltes arbejdssituation: En bager organiserer sig som bager, en smed som smed, en tjener som tjener osv. osv. Ikke ud fra en politisk opfattelse.

Vi har ført kampen i 1 år, andre vil høste frugten af denne kamp. De Frie Fagforeninger har lavet en såkaldt overenskomst med ejeren af La Cabana. – Vi må aldrig acceptere denne overenskomst! De Frie Fagforeninger har med denne aftale vist, hvad det er for en rolle, de skal spille. De accepterer en aftale, som er ringere end normalt gældende på området. De varetager arbejdsgiverens interesser mere end de ansattes.

Denne organisation er dannet af politiske årsager som en modvægt til de i dag anerkendte fagforeninger.

Om vi selv har en del af skylden for dette kan diskuteres, men det retfærdiggør ikke De Frie Fagforeningers handlinger. La Cabana-sagen er en aktion for at fastholde fagbevægelsens rettigheder til at tage kollektive kampskridt for at opnå en overenskomst.

Men det er også en aktion og konfrontation med såkaldte gule fagforeninger. Derfor er denne kamp hele fagbevægelsens kamp.

Kampen er en aktion for vore rettigheder og imod dem, der vil undergrave disse rettigheder.

Aktionen er for en stærk fagbevægelse og imod de reaktionære

kræfter, gennem gule fagforeninger, som vil ind og overtage fagbevægelsens rolle.

Derfor siger jeg til Samvirket:

Sejrer I her, sejrer vi alle.

Taber I her, taber vi alle.

Efter Preben Mortensen tale gav Bent Moos nogle anvisninger på, hvorledes demonstrationen skulle stille op med fanerne forrest. Og demonstrationstoget satte i gang gennem Hovedgaden mod La Cabana.

Et fantastisk syn med røde faner så langt øjet rakte. Man sluttede op med fanerne omkring La Cabana, men de tusindvis demonstranter stod langt, langt nede ad Hovedgaden.

Moos gav ordet til LO-formanden Knud Christensen, som sagde:

Kammerater, blokaden mod La Cabana er et symbol – et symbol i den kamp, fagbevægelsen fører for lønmodtagernes frihed.

Nogen vil spørge: Hvordan kan en enkelt egoistisk værtshusholder være en trussel mod vores fælles kamp for friheden?

Kammerater, La Cabana siger indædt nej. – Nej til at bringe orden i sit forhold til det faglige fællesskab.

Dette nej er reaktionens falske trut i trompeten. Det er et signal til samling mod den selvstændighed og værdighed, lønmodtagerne har opbygget.

Vi ved, at denne selvstændighed er en torn i øjet på mange i højrekanten af vort samfund. Det er dem imod, at lønmodtagerne for længst har nægtet at bøje nakken og sige tak til, når arbejdsgiverne vil diktere, som det passer dem.

Vi ved, at der lures på den mindste sprække i vores forsvarsværker. På højrebølgens top står man parat med kilen til at splitte det fællesskab, som er værnet mod overgreb, og forsvaret for lønmodtagernes frihed.

Kammerater, det er ulvetider, men lønmodtagerne skal ikke være det værgeløse bytte. Blokaden her i Herning er symbolet på, at vi ikke vil tillade, at de glubske, reaktionære kræfter bliver

Demonstranter fra Silkeborg ankommer

sluppet løs.

De skal ikke få lov til at gøre det af med lønmodtagernes rettigheder én for én. Her og andre steder vil vi stå skulder ved skulder. Aldrig mere skal det lykkes nogen at pålægge os åg. Vi vil udføre vort arbejde som frie mennesker. Det er et frihedsbanner for den enkelte at vide, at man ikke står alene. Den enkelte har opbakningen fra kollegerne og fra den fagbevægelse, vi har opbygget sammen. Det giver respekt.

Kammerater, lad os aldrig sætte respekten over styr. Lad os aldrig falde for fraserne om, at enhver er sin egen lykkes smed. Det er egoismens slagord. Det er dét motto, de stærke kryber i ly bag, når de vil svinge sig op på ryggen af de mindre stærke.

Blokadevagterne har nu stået ved La Cabana et år. De har stået på vagt for hele fagbevægelsen.

De har stået på vagt for arbejdslovens kvinder og mænd landet over.

Et år kan føles som lang tid, men i arbejderbevægelsens mere end hundred-årige historie har mange kammerater måttet stå på utallige drøje poster.

De har udholdt dette i bevidstheden om, at veg de, ville de sprækker opstå, hvor kilerne i tusinder af lønmodtageres forsvar kunne sættes ind. Vi ved, at denne blokade er blevet betragtet som en provokerende knyttnæve, en knyttnæve i synet på de besiddende, på de, der skjuler deres hensigter bag de smukke ord om »lykkesmeden«.

I fagbevægelsen betragter vi blokadevagterne ved La Cabana som den faste vilje. Hvor meget lettere ville det ikke være for vagterne at gå hjem og lade restauratøren få det på sin måde.

Men vagterne er blevet på deres post, fordi det jo netop ikke bare

drejer sig om La Cabana. Bag restuaratøren hér er der andre arbejdsgivere, som er parat til at storme frem, hvis vi viger.

Det er arbejdsgivere, som vil smede deres egen personlige lykke på bekostning af de mennesker, som skal gøre arbejdet for dem. Disse arbejdsgivere ønsker ikke at blive distraheret af krav om ordentlige løn- og arbejdsforhold. Man vil ikke have aftaler med det faglige fællesskab.

Kammerater, vi lader os aldrig narre af arbejdsgivere, som betyder: »Løn- og arbejdsforhold kan vi selv klare i min virksomhed«.

Vores bitre erfaring er: Hvis ikke arbejdsgiverne véd, at lønmodtagerne står som en samlet front, vil urene blive sat i stå, ja, endda skruet tilbage.

Hvorfor skulle man for eksempel forbedre arbejdsmiljøet, hvis der bare var nogle spredte krav om det – og ikke en effektiv fagbevægelse, der kunne dokumentere nødvendigheden.

Selv blandt organiserede arbejdsgivere ser vi, at de ily af højrebølgen søger at slå bak, når det drejer sig om indsatsen for lønmodtagernes sikkerhed og sundhed. Lad mig her ved La Cabana minde om, at dårligt arbejdsmiljø inden for hotel- og restaurationsområdet er årsag til, at denne branche har en uhyggelig overdødelighed i forhold til andre grupper.

Det vil kristelige og såkaldt frie fagforeninger ikke ændre ved. De har allieret sig med arbejdsgiverne i en skøn enighed om, at der ikke skal stilles krav, men snare skæres ned over for lønmodtagerne. »– De kan jo bare tage sig en selvbetalt karensdag, hvis de skulle føle sig sløje – og så kan de i øvrigt få lov til at arbejde længe, uden at få mere for det«.

Kammerater, det er ikke sådanne uværdige forhold, lønmodtagerne på de danske arbejdspladser skal have. Det er ikke sådanne forhold, vi vil åbne sluserne for. Det er ikke sådanne forhold, vi vil lade gå videre til generationerne efter os.

Vi har konstateret, at højrekræfterne

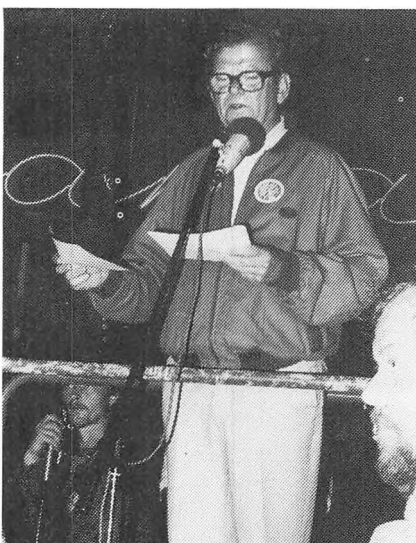
har vejret morgenluft under de senere års internationale krise, men vi har smerteligt mærket, at krisen ikke har kunnet bekæmpes med de snut-tagsløsninger, som konservative regeringer i USA, England og Danmark har søgt at svinge sig op på. Det har været øredøvende tom propaganda.

Højrekræfterne står uden positive resultater. Til gengæld har de kynisk grebet ind over for lønmodtagerne og de svage stillede. Den borgerlige, danske regering har ført kniven mod bestående overenskomster på arbejdsmarkedet. Den har beskåret de sociale ydelser på et tidspunkt, hvor der var allermest behov for dem.

Samtidig ser vi, at partier i firkant-regeringen opmuntrer lønmodtagerne til brud med deres egne faglige organisationer. Baggrunden kan ene og alene være: Man ønsker at svække fagbevægelsen, så man kan give lønmodtagerne endnu et tryk.

Fagbevægelsen har gennem årene bevidst arbejdet med på skabelsen af vort velfærdssamfund. Vi har bevidst arbejdet for at opheve den økonomiske og sociale u-frihed, som de besiddende klasser ønsker at fastholde lønmodtagerne i. Arbejdsgiverne – de, der ejer kapitalen – har aldrig givet noget fra sig frivilligt.

De har altid følt det naturligt, at de skulle have særlige goder og

LO-formand Knud Christensen på talerstolen ved La Cabana.

rettigheder på baggrund af den indsats, lønmodtagerne har gjort overalt på arbejdspladserne.

De besiddende har aldrig ønsket, at lønmodtagerne, den brede befolkning, skulle sidde med ved samfundets hovedbord. Men fagbevægelsens medlemmer var nået frem til hovedbordet, da krisen satte ind. Ganske vist havde vi ikke fået suppleret det politiske demokrati med et økonomisk, men også her var vi ved at bryde igennem.

Derfor skulle fagbevægelsen kanøfles. Derfor skulle lønmodtagerne trynes. Det har den borgerlige regering arbejdet systematisk på, siden den kom til magten. Det har været en opmuntring for bagstræberiske arbejdsgivere og deres håndlangere i kristelige og såkaldt frie fagforeninger.

Med polerede vendinger har den borgerlige regering fortalt, hvor godt alting ville gå, hvis bare livremmen blev strammet nogle ekstra huller ind hos dem, som i forvejen var dårligst stillet.

Den borgerlige presse har mere end villigt formidlet den holdning. Ja, denne presse er oven i købet ved at give det indtryk, at det er den borgerlige regering i Danmark, som har æren for, at vi nu mærker et lille pust af et internationalt opsving.

Men det passer ikke! Sagen er, at regeringen har skruet blusset så lavt ned, at vi risikerer yderligere massearbejdsløshed, hvis den internationale situation igen skulle blive forværret.

For at dække over egne synder – over egen uformåenhed – har regeringen søgt at gøre fagbevægelsen til syndebuk. Regeringen har skabt grobund for La Cabana-ånden. – For den ilde stank fra egoismen – for den smålige væren-sig-selv-nok – for den lavsindede holdning blandt nogle, som går på: Bare jeg bjerger mit, så pyt med alle de andre.

Det er for at hindre denne betændelse i at brede sig, at blokaden mod La Cabana er nødvendig.

Kammerater, lad os ved denne årssdag give hinanden håndslag på, at vi med alle demokratiske

midler vil kæmpe for lønmodtagernes frihed fra de besiddendes udbytning.

Lad os give hinanden håndslag på, at vi med alle demokratiske midler vil bekæmpe de kræfter, som vil svække lønmodtagernes fælles forsvar for retten til at indgå overenskomster.

Lad os give hinanden håndslag på, at vi med alle demokratiske midler vil bekæmpe den egoisme, som har til hensigt at forgylde enkeltpersoner på de svages bekostning.

Lad os give hinanden håndslag på, at vi vil styrke det faglige fællesskab – den samlede arbejderbevægelse – så lønmodtagerne fortsat kan ranke ryggen som frie mennesker, der ikke skal frygte vilkårligheder fra dem, der i dag sidder på magten i samfundet.

Kammerater, fagbevægelsens kamp mod ufrihed og for udvidelsen af demokratiet har været lang og sej, og vi må nok se i øjnene, at der stadig – fra tid til anden – vil være nogen, som vil misbruge demokratiet til egoistiske formål. Der vil nok altid være nogle, som vil prøve at køre på fribillet i ly af de goder, vi i fællesskab har skabt.

Sagen om La Cabana er et håndfast eksempel på, at egoismen og småligheden stadig stikker sit ansigt frem. I den samlede fagbevægelse skylder vi derfor dem respekt, som trofast har stået vagt her i Herning. De har vist, at ingen upåagtet skal søge at slå hul i det faglige forsvar, vore organisationer har bygget op, så lønmodtagerne kunne ånde frit.

Kammerater, de rettigheder, vi har opnået, har været dyrekøbte. Vi har et stykke vej at gå endnu, før vi har sikret det socialt retfærdige samfund. Derfor kan vi heller ikke tillade os at sælge ud af det, vi har opnået.

Derfor kan jeg forsikre jer: Sagen om La Cabana vil vi aldrig tabe. Ingen kan udmatte os. Der vil altid være friske kræfter at sætte ind mod egoismen til forsvar for fællesskabet, solidariteten og lønmodtagernes velfærd.

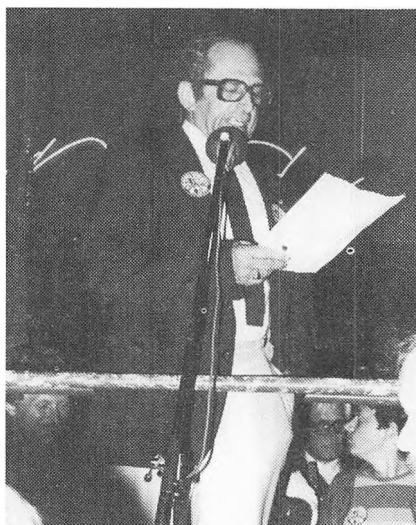
Kammerater, vi har en historisk forpligtelse til at sikre, at lønmodtagerne aldrig mere kan trællebendes. I opfyldelsen af denne forpligtelse har organisationerne bag blokaden utvetydig opbakning fra den samlede fagbevægelse.

Det er en fælles kamp!

Derefter sluttede Erik Stentoft fra Samvirket af med følgende ord:

Det er i dag et år siden, Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke startede demonstrationen op her foran restauratør Kaj Nielsen, restaurant La Cabana. Årsagen til, at vi kom her var, at 7 ansatte hos Kaj Nielsen henvendte sig til vor lokal-afdeling for at søge bistand hos Samvirket, da de var utilfredse med deres aflønning og deres arbejdstid. De oplysninger, vore lokale repræsentanter fik om forholdene på La Cabana gjorde, at der blev rettet henvendelse til Kaj Nielsen, hvor man gjorde opmærksom på, at han ikke fulgte de gældende aftaler inden for hotel- og restaurationsbranchens område, og at vi ønskede overenskomst med hans virksomhed, således at vore medlemmer kunne opnå gode og betryggende arbejdsforhold.

Dette ønskede Kaj Nielsen ikke. Vi skulle ikke blande os i, hvordan han skulle lønne og behandle sine ansatte – vore medlemmer – det gjorde han, som han lystede,

Erik Stentoft fra Samvirket som sidste taler.

og den overenskomst, som vi præsenterede for ham, passede ikke til hans forretningsstruktur, så han havde ikke noget at tale med os om.

Mit første møde med Kaj Nielsen fandt nu først sted om aftenen den 18. august, og det er altså først i morgen, at det er årsdagen for vort første møde, og jeg er villig til at afslutte demonstrationen i morgen ved, at Kaj Nielsen underskriver overenskomst med Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke.

Men i den tid har vi ved gentagne lejligheder fremsat forhandlings-tilbud til restauratør Kaj E. Nielsen. Jeg skal ikke her komme ind på alle de andre datoer for afholdelse af forhandlingsmøder, vi har haft med Kaj Nielsen, og de datoer, han har aftalt at forhandle med os, for så mange er det ikke rimeligt at stå og remse op her.

Vi udfoldede meget store bestræbelser på at forklare og tolke den overenskomst, vi ønskede, han skulle tiltræde, enten ved medlemskab af Arbejdsgiverforeningen af Hoteller og Restauranter, eller ved at underskrive en tiltrædelsesoverenskomst med os. En overenskomst som restauratører og hotelejere i dette land retter sig efter – aftaler om løn og arbejdsvilkår, som branchens parter har forhandlet sig til gennem årene, som skal danne grundlag for arbejdsvilkårene for alle arbejdstagere inden for hotel- og restaurationsbranchen.

Ansvarsbevidste borgere i Herning by, med borgmester N. O. Hansen som initiativtager, har gjort ihærdige forsøg på at skabe forlig mellem os og Kaj Nielsen samt de to andre restauratører, som på et tidspunkt sluttede sig til Kaj Nielsen.

Formanden for Fællesorganisationen, Henry Olsen, folketingsmand Robert Petersen og LO-sekretær Bent Nielsen – og flere andre – har forsøgt at skabe muligheder for et forlig os imellem, men Kaj Nielsen kunne ikke bringes til fornuft, – den jyske bondeslægts stædige natur ville

Samling på Markedspladsen i Herning.

ikke anerkende, at ganske almindelige mennesker bør have ordnede arbejdsforhold.

Under forhandlingerne på Herning Rådhus forsøgte vi at imødekomme Kaj Nielsen ved at fremkomme med væsentlige ændringer i overenskomsten, der kunne tilgodese Kaj Nielsen, men alle forhandlingstilbud blev brutalt fejlet af bordet – han ville selv bestemme, hvad der skulle stå i den overenskomst, uden at ville forstå, at vi naturligvis har en forpligtelse overfor vor overenskomstpartner – Arbejdsgiverforeningen af Hoteller og Restauranter, hvorfor vi ikke uden videre kan underskrive en overenskomst, der passer til en bestemt forretning.

Den slags selvfølgeligheder anerkender Kaj Nielsen overhovedet ikke. En overenskomst skal kun tilgodese ham, og ikke vor branches arbejdstagere. Kaj Nielsen mener ikke, at hans ansatte skal have ordnede løn- og arbejdsvilkår – som andre branches arbejdstagere, kun hans egen egoistiske junglelov skal gælde, så der kommer flere kroner i kassen.

Selv om vi gang på gang fik et hug over en fremstrakt hånd, inviterede vi med jævne mellemrum Kaj Nielsen og hans 2 kolleger til forhandlingsbordet, og det lykkedes da også at udarbejde et protokollat, som kunne tiltrædes af Kaj Niensens 2 kolleger, og de meldte sig ind i Arbejdsgiverfore-

ningen af Hoteller og Restauranter.

Men Kaj Nielsen ville stadig ikke anerkende vort tilbud og dermed skabe ro i Herning by, især om aftenen her på Silkeborgvej.

Vi har igennem længere tid – med hjælp af Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund – forsøgt at stoppe for ølleverancerne til La Cabana – det har været muligt for os i et vist omfang – og det har gjort det vanskeligt og besværligt for Kaj Nielsen at skaffe sig forsyninger ad de normale kanaler.

Derfor må han ty til at sende hjælpene rundt for at købe ind hos købmænd og i supermarkeder, blandt andet hos OBS i Herning, når der sælges tilbuds-øl – 3

kasser pr. kunde, og med en snes hjælpere, bliver det til så mange kasser øl, at der bliver nok til at fylde hans efterhånden meget kendte trailer.

Vi er blevet beskyldt for mangt og meget under vor overvågning, men kendsgerningerne taler for sig selv – alle vore ledere og hjælpere har været ude for voldelige overfald, lige fra den allerførste dag demonstrationen startede.

Det er vor bus og vore lejede biler, det gang på gang går ud over, når en eller flere La Cabana-sympatisører går amok og ridser og laver buler, brækker antenner, fjerner og ødelægger nummerplader og mange andre grove ting.

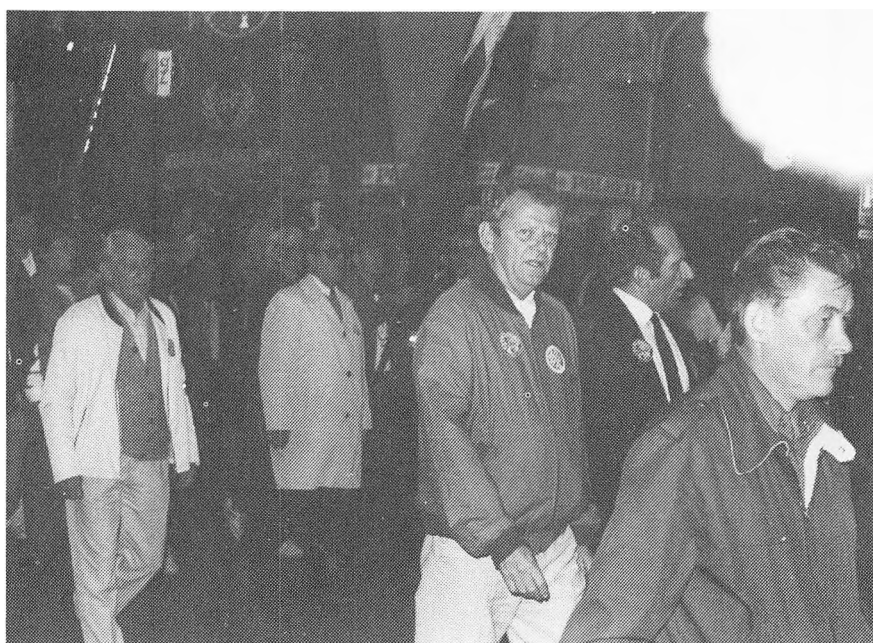
Trods alle disse grove overgreb og beskyldninger, der er rettet mod Samvirket, har vi holdt os indenfor lovens rammer, både grundloven og andre love og politivedtægter.

De aftaler, vi har med de stedlige politimyndigheder, har vi fra Samvirkets side efterlevet, så det de sidste 3-4 måneder ikke har givet anledning til episoder foran La Cabana, der ikke har kunnet klares på stedet i fællesskab med vor politibeskyttelse.

Kaj Nielsen troede pludselig, at han var meget smart og efter sigende skal han have lavet en aftale med en gruppe mennesker, der kalder sig Danmarks Frie Fagforening. – Det har dog ikke været muligt at få oplyst, hvad der står i denne aftale – den findes sikkert slet ikke – og det ville da også være spild af papir, da den ikke ville være papirets værdi værd. Kaj Nielsen troede også, at han med en sådan aftale kan få ophævet Samvirkets AF-blokade, men den gik heller ikke.

Vi har set nogle af dem, der repræsenterer »Danmarks Frie Fagforening« på TV, det var de dygtigste, de kunne finde frem, og de fik mulighed for, i TV-Aktuelts søndagsavis, at fortælle lidt om de ønsker og krav, denne gruppe mennesker har til den danske arbejdstager.

42 timers arbejdsuge, uden nogen form for lønkompensation,

Demonstrationstoget på Hovedgaden i Her-ning med LO-formand Knud Christensen og Erik Stentoft fra Samvirket i spidsen.

ønsker, der lige passer i en borgerlig regerings politik overfor den danske lønmodtager.

Disse mennesker er en trussel mod den, der skal ernære sig ved at være lønmodtager, derfor må alle være med til at bekæmpe disse personer ved at vise sammenhold og solidaritet alle fagforbund og faggrupper i det danske samfund imellem.

Jeg vil på Samvirkets vegne takke alle, der har støttet os på den ene eller anden måde, takke de, der efter aftenen i et år – i silende regn, i sne og sjaap og på dejlige sommeraftener har stået her.

Tak specielt til vore venner Bryggerne – tak til de af vore egne lokale folk, og de, der derude har taget del i det vanskelige arbejde i dagligdagen for demonstrationen. Der skal ligeledes lyde en tak til Dansk Litografisk Forbund, der har iværksat sympatikonflikt overfor medlemmer af Reprolauget i Danmark.

Til beboerne på Silkeborgvej. – Jeg havde håbet at kunne give jer den fødselsdagsgave, at I var blevet fri for os.

Jeg vil slutte med at takke de, der har talt her i aften, og tak til dem, der kom her i aften.

På gensyn i morgen – i overmorgen – og så videre.

Blokaden fortsatte til kl. 1.00, hvor man gik hver til sit. Rengøringsholdet rykkede ind og Hovedgaden lå renere end før demonstrationen.

KONKLUSION

- demonstrationen en succes; forløb som sædvanlig i ro og orden,
- ca. 3500 deltagere fra hele fagbevægelsen. Heraf mange fra DBBMF med den daglige ledelse i spidsen,
- demonstrationen viste, at arbejderbevægelsen står sammen i at nå en løsning på La Cabana-sagen,
- uden *din* medvirken vil La Cabana-sagen kunne tabes.

Til slut et vers fra Carl Scharnbergs La Cabana-sang:

*Vor ret har vi nået
i slag efter slag
vi véd, hvad der sker, hvis det dør
vi véd, de vil knække os
fag efter fag
og skabe en tilstand som før.
Nu gælder det mere end
dagen i dag,
det gælder vor fælles sag.*

Konference B.F.U.

Befolkningens uddannelsesbaggrund

Andel af 15-59-årige med igangværende og afsluttet almenuddannelse opdelt på alder pr. 1. okt. 1980:

En stor del af de 15-19-årige er registreret som værende i gang med en almengymnasial uddannelse. Dette skema viser, at når alderen 25 år er passeret, er næsten ingen i gang med en almenuddannelse. Desuden er den andel af de 25-59-årige, der har fået en gymnasie- eller HF-eksamen, ret lille. I forhold til de yngre år-gange er der klart tale om et uddannelsesefterslæb for de 25-60-årige.

Andelen, hvor almenuddannelsen er uoplyst, er voksende jo ældre aldersgrupper, der registreres. Den uoplyste almenuddannelse dækker sandsynligvis i næsten alle tilfælde over en grundskoleuddannelse.

Kilde: Statistiske Efterretninger: Uddannelse og Kultur 1983. 5.

Uddannelsespolitik

(Forbundets deltagere på LO konferencen B.F.U.: Lone Christensen).

LO's uddannelsesafdeling afholder her i 1984 en række konferencer, hvor forbundsrepræsentanter inddrages i debatter om uddannelsespolitikken.

En af konferencerne handlede om:

B.F.U.

(Betalt frihed til uddannelse).

LO's kongres november 1983 slog fast, at betalt frihed til uddannelse er en central reform for fagbevægelsen, og at det haster med at få gennemført reformen.

På denne baggrund gjorde konferencen her i 1984

Status

Der er gennemført forløbere for B.F.U., idet enkelte forbund har arbejdsgiveraftale med B.F.U.

Men det samlede mål: samfunds

B.F.U. – altså en voksenundervisningsreform – haster det med at skabe brede debatter omkring. Så reformens gennemførelse kræves af alle led indenfor arbejderbevægelsen.

Med udgangspunkt i det grundlag, arbejderbevægelsen stiller til gennemførelse af reformen.

Lighed

er betinget af adgang til at modtage tilbud om uddannelse.

Arbejdsløshed

Livsuddannelse kan bruges til, at samfundet udvikles til et samfund i balance med de menneskelige ressourcer: ligelig fordeling af fritid, arbejdstid og uddannelses-tid.

Fremtidens samfund

Livsuddannelse er vejen til indflydelse på den teknologiske udvikling – og indflydelse i det informationssamfund, der udvikles med stor hastighed.

B.F.U.

Et tilbud mange skal bruge. Størstedelen af arbejderbevægelsens medlemmer har ikke haft muligheden for andet end en skolegang afsluttet i folkeskolen.

Derfor er det rimeligt og vigtigt, at der gives ret til supplerende betalt uddannelse i takt med den udfordring, det er at leve i et samfund i en rivende udvikling.

Krav til fagbevægelsen

Ved gennemførelse af reformen B.F.U. vil udfordringerne til fagbevægelsen vokse. Erfaringerne omkring indholdet i kurserne må der forskes i for at sikre en udvikling, der til stadighed garanterer kurser med kreativt og kvalitetsmæssigt indhold.

Daghøjskoler skal udbygges, kapaciteten på undervisningsområdet og eksisterende kursuscentre skal udbygges.

Aktuelt her og nu

– er det igennem debatter og oplysningsarbejde at skabe et bredt krav om, at der politisk gennemføres en voksenundervisningsreform i overensstemmelse med arbejderbevægelsens behov og krav.

Fordi

– det politiske flertal, der på et tidspunkt tilsyneladende var i folketinget for gennemførelse af samfundsbetalt frihed til uddannelse, var et flertal de radikale ikke brugte.

De radikale underlagde sig den borgerlige regering og lavede et 10 punktsprogram for voksenundervisning og folkeoplysning, som blev vedtaget med et flertal af borgerlige og radikale stemmer.

Et 10 punktsprogram, som langt fra opfylder fagbevægelsens krav til en reform.

Der er ingen garantier for, hvornår dette 10 punktsprogram skal gennemføres.

Der er ikke stillet konkret økono-

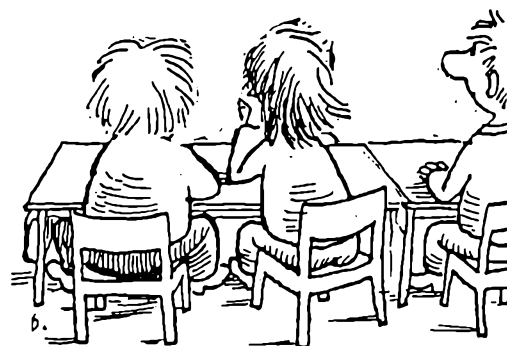
mi bag vedtagelsen.

En principiel politisk tilkendegivelse af, at voksenuddannelse er en kollektiv opgave for staten, mangler.

Tag debatten op

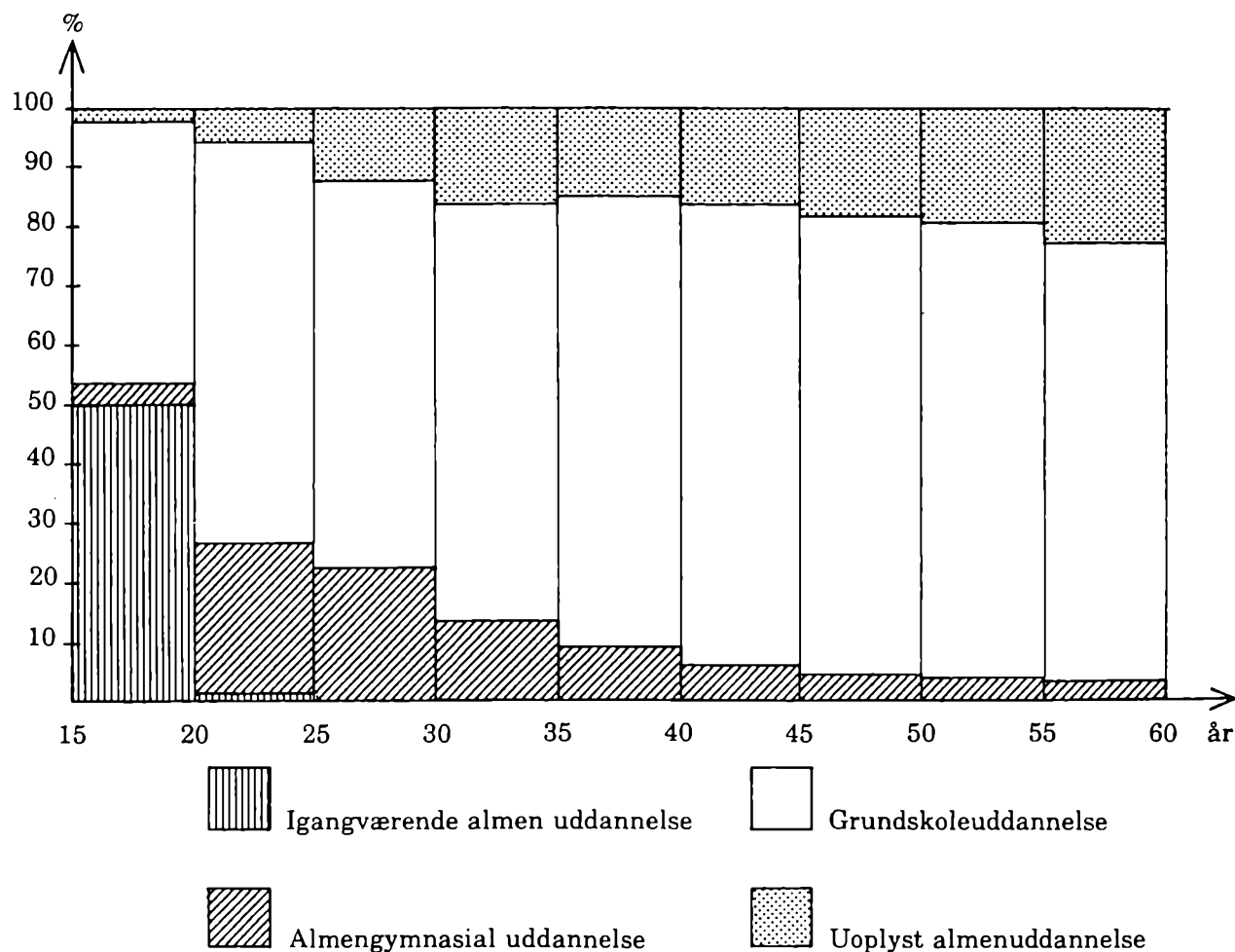
Bevidstgør om vigtigheden vedrørende rettighed til betalt frihed til uddannelse.

Mere om uddannelsespolitik: Se forbundsformandens leder på side 3.

Befolkningens uddannelsesbaggrund

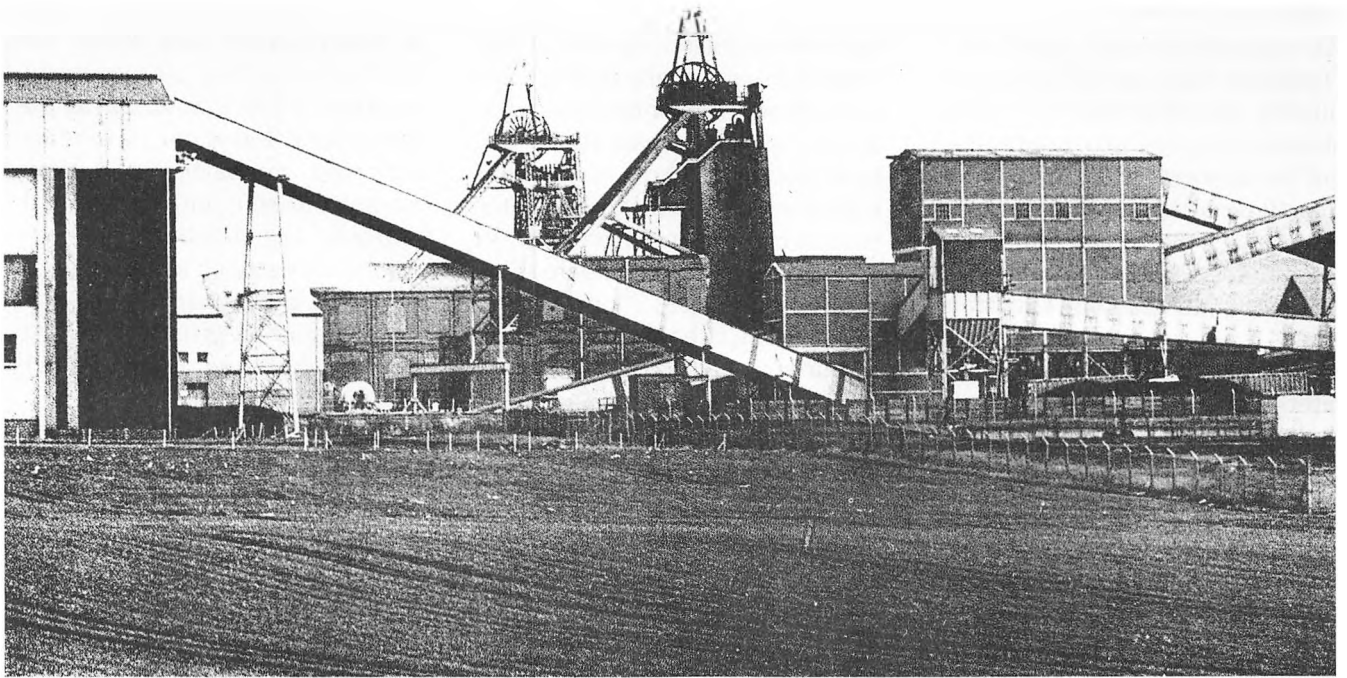
Andel af 15-59-årige med igangværende og afsluttet almenuddannelse opdelt på alder pr. 1.okt. 1980.

En stor del af de 15-19-årige er registreret som værende igang med en almengymnasial uddannelse. Dette skema viser, at når alderen 25 år er passeret, er næsten ingen i gang med en almenuddannelse. Desuden er den andel af de 25-59-årige, der har fået en gymnasie- eller HF-eksamen, ret lille. I forhold til de yngre årgange er der klart tale om et uddannelseseftersløb for de 25-60 årige.

Andelen, hvor almenuddannelsen er uoplyst, er voksende jo ældre aldersgrupper, der registreres. Den uoplyste almenuddannelse dækker sandsynligvis i næsten alle tilfælde over en grundskoleuddannelse.

Kilde: Statistiske Efterretninger: Uddannelse og Kultur 1983. 5.

Landsindsamling til de britiske kulminearbejdere

På baggrund af den kamp, de britiske kulminearbejdere fører i Storbritannien, har kulminearbejderne udsendt følgende appel:

KÆRE KAMMERAT

Minearbejdernes strejke 1984

Minearbejderne appellerer nu til alle medlemmer af fag- og arbejderbevægelsen om hjælp i denne nødens stund.

Minearbejderne kæmper ikke blot for at redde en af Storbritanniens grundlæggende industrier, for at redde jobs og for at skabe jobs til de af vores folk, som er tvunget til at vansmægte i de svulmende rækker af arbejdsløse, men kæmper også imod den nuværende Tory- (konservative) regerings onskabsfulde lovgivning mod fagbevægelsen og Labour.

Arbejderbevægelsen bliver an-

grebet på alle fronter! NGA (det grafiske fagforbund) blev i Warrington banket til lydighed af Tory-regeringen; tjenestemændene ved GCHQ (efterretnings-tjenestens hovedkvarter) blev bestukket til at opgive deres hårdt tilkæmpede ret til at stå i fagforening; lokal-styre og nærdemokrati mishandles af Tory-regeringen, der er indstillet på at gå hårdhændet til værks for at gennemtvinge sin egen doktrinære vilje; samvittighedsløse nedskæringer i social-, uddannelses- og sundhedsvæsenet, der sætter offentligt ansatte på gaden og forhindrer folk i dette land i at få den offentlige service, de har ret til at forvente, og nu angribes også Labour-partiets fonde for at forhindre, at alternative synspunkter effektivt kan komme til orde.

En forenet bevægelse kan vinde, og minearbejderne opfordrer jer til at støtte os i denne kamp.

Strejkende minearbejdere modtager ingen strejkeunderstøttelse. Alligevel fratrækker Socialforvaltningerne – i overensstemmelse med et Tory-cirkulære – 15 Pund om ugen fra alle ydelser, der udbetales til en strejkende minearbejders familie. Derfor behøves der penge for at hjælpe minearbejdernes familier gennem de kommende vanskelige dage.

Yderligere praktisk støtte kan blive nødvendig, og vi vil senere kontakte jer angående dette. Jeres bidrag vil være velkomment og kan overføres via banker til følgende konto:

MINERS SOLIDARITY FUND
CO-OP BANK PLC
WEST STREET, SHEFFIELD
SORTING CODE 08.90.75
A/C NO: 30000009

Vi takker for jeres støtte.«

Kulminearbejdernes appel er i Danmark fulgt op af faglige tillidsfolk, der på et møde 26. juli diskuterede og besluttede grundlaget for at starte en landsindsamling til de britiske kulminearbejdere.

Forbundet var repræsenteret på mødet 26. juli ved Lone Christensen.

Forbundet tilsluttede sig solidaritetsarbejdet til støtte for kampen på følgende grundlag:

Udtalelse

fra det stiftende møde i Landsindsamlingen til de britiske kulminearbejdere.

Den kamp, som kulminearbejderne i Storbritannien nu fører, har ikke bare afgørende betydning for den britiske arbejderklasse. Den har også stor betydning for arbejdere i hele verden, som kæmper imod regeringer, der fører arbejdsløsheds- og nedskæringspolitik.

Netop derfor er vi også enige om, at det er fantastisk vigtigt, at bl.a. den danske arbejderklasse yder en kraftfuld solidaritet med de britiske kulminearbejdere. Dette kan ske ved at udbrede solidariteten med deres kamp og ved at indsamle penge til dem, da de britiske kulminearbejdere ikke modtager nogen understøttelse af betydning. Det har medført, at sulten er begyndt at banke på døren i tusinder af minearbejderhjem.

Dansk arbejderbevægelse må gøre alt for at forhindre, at kulminearbejderne, som nu har været i kamp i 20 uger, sultes til at genoptage arbejdet, uden at deres rimelige krav er blevet opfyldt. Og lige så vigtigt er det, at det i Danmark kan blive et godt eksempel for kampen mod Schlüters arbejdsløsheds- og nedskæringsregering, hvis det lykkes de britiske kulminearbejdere at føre kampen igennem til sejr.

Derfor har vi i dag stiftet Landsindsamlingen til de britiske kulminearbejdere.

Vi håber, at alle dele af dansk ar-

bejderbevægelse – uanset hvilke forskelle, som ellers måtte være os imellem – indser nødvendigheden af, at vi i fællesskab gør alt, hvad der står i vores magt for at hjælpe vore britiske kammerater med at holde sulten fra døren. Vi opfordrer derfor alle de dele af arbejderbevægelsen, som endnu ikke er med, til at tilslutte sig indsamlingen.

Indsamlingen får foreløbig til huse hos Tillidsmandsringen, Birkegade 10, 2200 København N. Tlf. (01) 35 95 45.

Vedtaget på et stiftende møde i indsamlingen torsdag d. 26.7.84 hos Lager- og Handelsarbejdernes Forbund i København – indkaldt af 24 faglige tillidsfolk, fagforeningsformænd og forbundsformænd.

Regler for landsindsamlingen til de britiske kulminearbejdere:

1. Faglige organisationer, arbejdspladser, støttekomiteer, arbejderpartier og arbejderpartiers ungdomsorganisationer opretter Landsindsamlingen til de britiske kulminearbejdere. Formålet er at indsamle penge til de britiske kulminearbejdere. De indsamlede midler går ubeskåret til det Britiske Kulminearbejderforbund (National Union Of Mineworkers).

2. Hver faglig organisation, arbejdsplads, støttekomité, arbejderparti og ungdomsorganisation, der er med til at starte indsamlingen, eller som senere tilslutter sig, får en repræsentant i det repræsentantskab, som er indsamlingens højeste myndighed. Det indkaldes til møde mindst én gang om måneden for at diskutere udviklingen i minearbejderstrejken, situationen for indsamlingen og eventuelt tage nye initiativer i indsamlingen.

3. Der er nedsat et sekretariat til daglig ledelse og koordinering af indsamlingen på 12 personer, valgt på det stiftende møde den 26.7.84.

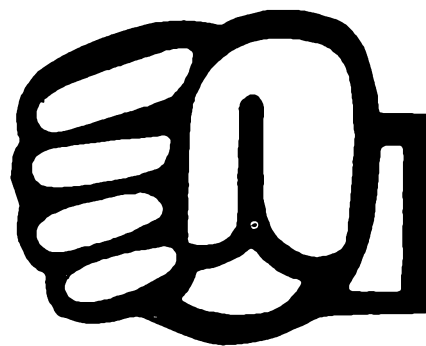
4. Sekretariatet skal starte forskellige initiativer, såsom støttmærker, foldere m.m. for at udbrede kendskabet om, og solidaritet med minearbejderstrejken. Da dette koster penge, skal de tilsluttede organisationer afsætte midler til dette og sende dem pr. check til Birkegade 10, 2200 N, da pengene på girokontoen sendes ubeskåret til minearbejdernes forbund.

5. Indsamlingen har til huse Birkegade 10, 2200 N. Tlf. (01)-35 95 45. Kontoret har åbent mandag-tirsdag 16-18, onsdag 17-19.

6. Indsamlingen har oprettet girokonto nr. 6 70 09 93, hvorpå alle indsamlede midler indsættes. Regnskabet bliver revideret af de to valgte revisorer.

7. Indsamlingen stoppes, når de britiske kulminearbejdere ophører med at strejke.

Således vedtaget på det stiftende møde i Landsindsamlingen til de britiske kulminearbejdere, torsdag den 26.7.1984.

Forretningsudvalget i forbundet har ud over den moralske støtte til kulminearbejderne, støttet kampen økonomisk med kr. 30.000.

Forbundet opfordrer til, at man lokalt går aktivt ind i solidaritetsarbejdet og medvirker til – som kulminearbejderne siger i deres appel til os og den samlede arbejderbevægelse:

»En forenet bevægelse kan vinde kampen.«

FRA FORBUNDET

Forretningsudvalgets sammensætning:

Nordjysk Kreds:

Poul Erik Guldborg

Sydjysk Kreds:

Thomas Olsen

Fyns Kreds:

Jens A. Olsen

Sjælland-Falster Kreds:

Bent Embo

Københavns mandlige afd.:

Holger Foss og Bent Meyer

Københavns kvindelige afd.:

Barbara Kryger og Inge Jensen

Forbundets daglige ledelse:

Preben Mortensen, Anker Skjødt,

Erik Nielsen, Erik Kielberg og

Lone Christensen

Konsulenter:

John Pedersen

Henrik Hansen

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE

afholdt onsdag den 4. april 1984.

Fraværende: Thomas Olsen og John Pedersen.

Som suppleant for Thomas Olsen deltog Bjarne Frandsen.

DAGSORDEN

1. Forhandlingsprotokollen

2. Beretning

3. Budget

4. Forskellige sager

Ordstyrer: Inge Jensen.

1. Forhandlings- protokollen

Protokoller fra:

FU-møde afholdt 4. januar 1984, ekstraordinært FU-møde, afholdt 16. januar 1984 samt HB-møde, afholdt 16. januar 1984, lå til godkendelse.

Forretningsudvalget traf følgende beslutning vedrørende referater:

De fremlagte protokoller blev godkendt.

Protokollerne bliver udsendt til afdelingsformændene, HB-medlemmer samt FU-medlemmer.

Protokol fra FU-mødet den 4. januar

1984 omskrives før udsendelse i Prop & Kapsel.

Fremtidige protokoller fra forbundsmøderne kortes ned med hensyntagen til, at argumentationer til de enkelte sager medtages.

Båndafskrift af forbundsmøderne opbevares som dokumentation for de afkortede mødeprotokoller, som udsendes.

Manglende protokoller fra forretningsudvalgsmøder, afholdt 6. september og 5. oktober 1983, samt hovedbestyrelsesmøder, afholdt 15. oktober og 17. oktober.

Protokollerne udsendes uden, at indholdet redigeres.

Indholdet i disse protokoller laves der korte notater over til udsendelse i Prop & Kapsel.

Kongresbeslutningen 1983 bliver omskrevet til et forståeligt sprog ved brug af professionel hjælp.

2. Beretning

Vedrørende blokaden mod de 3 restauranter i Herning har vi den 3/4-84 modtaget cirkulære fra LO, hvori de meddeler, at da restauratørerne for Ritz og Romantica har indmeldt sig i DA og dermed underskrevet overenskomst, skal blokaden mod disse to restauranter ophæves.

Den 22. marts d.å. fik forbundet meddelelse om dette, og derfor har vi for længst ophævet blokaden.

Formanden fandt, at det var besynderligt, at det tog så lang tid for LO at underrette om dette. Hvis vi havde ventet, til vi havde modtaget meddelelsen fra LO om at ophæve blokaden, så var vi sikkert arbejdsretligt kommet i en alvorlig klemme.

Blokaden mod restaurant La Cabana fortsætter og det var formandens opfattelse, at man nu måtte få stoppet denne restauratør. Uanset hvordan vi end har prøvet at få lukket for leverancerne til restauratøren, har han hele tiden haft øl nok.

Det må være muligt at få bragt denne sag til afslutning, især nu, hvor der kun er denne ene restaurant tilbage.

Formanden foreslog, at vi indskærpede overfor alle, der direkte eller indirekte leverede til La Cabana –

det være sig depoter, vognmænd eller handlende – at de ikke fremover vil kunne få leverancer af øl og vand fra de virksomheder, hvor DBBMF har overenskomst. Formanden fandt, at man burde stramme op ad denne vej og satse mere på denne aktionsform, end at demonstrere én gang om måneden foran La Cabana.

Under punktet forskellige sager vil man behandle dette spørgsmål.

Vedrørende sagen om afskedigelsen af tidligere konsulent Erhard Petersen, troede vi, at denne sag var ude af verden, men forbundet har modtaget et brev fra Frederiksberg ret, 3. afdeling, hvor vi er indkaldt til den 13. april d.å.

Forbundet har overdraget sagen til sin advokat, og man må så se, hvad der videre sker i sagen. Gennem Erland Petersens sagfører er vi gjort bekendt med, at man forlanger 8 måneders løn. Det lyder fantastisk, men situationen er den, at Erland Petersen var ansat, og derfor må betragtes som at være under funktionærlovens bestemmelser. Funktionslønloven siger, at der skal være tale om grov forsømmelse, før der kan ske afskedigelser uden opsigelsesvarsel. Vi vurderer, at der er tale om grov forsømmelse, men vi må afvente rettens afgørelse.

Forbundssekretær Lone Christensen og forbundsformanden havde som aftalt på sidste FU-møde været til møde i SID for at drøfte erfaringerne fra samarbejdsaftalen omkring organiseringen af depoter, samt drøfte, hvordan man fik organiseret og lavet overenskomster på de mange små mineralvandsfabrikker.

Formanden havde startet mødet med at udtrykke forundring over, at det tog så lang tid at få ordnet depotforholdene. Aftalen var indgået i efteråret 1981, og nu 2½ år efter, er man endnu ikke begyndt at ordne Fyn og Sjælland.

SID's repræsentanter var tydeligt forbavset over vores forundring. De gjorde opmærksom på, at man startede op i efteråret 1981, og at man dengang aftalte at køre Nordjylland igennem, og hvis det viste sig, at eksperimentet var vellykket, ville man starte op over hele landet. Det var SID's repræsentanters opfattelse, at kun de steder, hvor der var problemer, enten med overflytning eller med at få overenskomst, skulle de to forbund indblandes.

SID havde et landkort, hvor man havde delt landet op i et SID-område og DBBMF-område. Hvert forbund kunne inden for sit område overflytte medlemmer og lave overenskomst, uden indblanding fra det andet forbund. Man undrede sig over, at vi ikke forlængst havde gjort hele landet færdigt. Vedrørende organisering af mineralvandsfabrikker var aftalen den, at de steder, hvor der ikke var overenskomst, skulle vi

følge den samme fremgangsmåde, som inden for depotområdet. Hvert forbund kunne indenfor sit område lave overenskomst, uden indblanding fra det andet forbund.

Vedrørende mineralvandsfabrikken »Landkjær« i Nordjylland lå det indenfor vores område. SID gav udtryk for, at de tidligere overfor forbundssekretær Erik Kielberg havde tilkendegivet, at det var os, der skulle lave overenskomst på Landkjær. Det er ikke sket, og derfor måtte SID gå ind og lave overenskomst, da nogle af deres medlemmer, som var ansat på Landkjær, pludselig en dag kom og meddelte, at de var sendt på arbejdsfordeling. SID-afdelingen nægtede at godkende, at deres medlemmer kan gå på arbejdsfordeling, uden at der er en overenskomst. Ledelsen på Landkjær's mineralvandsfabrik erklærede sig straks indforstået med dette, og derfor har SID, selvom det ligger indenfor vores område, været nødt til at lave overenskomst.

Vi må erkende, at det er vor langsommelighed, der har tvunget SID til dette. SID's repræsentanter beklagede dette og meddelte, at man, selvom det var SID, der havde oprettet overenskomsten, var indstillet på at overflytte medlemmerne til os, således at det var os, der fik overenskomst med Landkjær. Vi afviste naturligvis dette og meddelte SID, at de – hvad vi ikke selv havde formået – havde fået lavet en overenskomst, og vi kunne ikke drømme om at bebrejde dem dette, eller forlange, at de lavede arbejdet, og vi ville høste frugterne. Landkjær's mineralvandsfabrik er og bliver SID's område. I samme forbindelse drøftede man en sag, som er indberettet af Holbæk afdeling.

Det drejer sig om et depot i Vig, hvor man kører på deltid og har en fremmed vognmand kørende. Vig depotet ligger indenfor vores område, og SID var derfor også overrasket over, at vi rettede henvendelse til dem for at få løst dette problem. De troede, at dette depot forlængst var overflyttet til os. SID har derfor i et brev til den lokale afdeling meddelt, at man øjeblikkelig skal sørge for at blive overflyttet til vort forbunds Holbæk afdeling. Formanden var noget rystet over, at det var så uklart, hvad samarbejdsaftalen egentlig gik ud på.

Vi har gang på gang meddelt afdelinger, at de må vente med at tage initiativ til overflytning af depotarbejdere, indtil de fik besked fra forbundene.

Nu viser det sig, at afdelingerne i op til 1 og 2 år frit har kunnet overflytte folk fra andre depoter til os, hvis det lå indenfor vores område. Formanden for Holbæk afdeling, som er HB-medlem, rejste netop på sidste HB-møde

en kritik af, hvad der skete på depotområdet, og han fik det svar fra Erik Kielberg, at han måtte vente, indtil man havde fået gjort Jylland og Fyn færdige, så kom turen til Sjælland. Det var formandens opfattelse, at når formanden for Holbæk afdeling nu ville få et brev, hvoraf det fremgår, at han frit kan overflytte folk, uden at vente på nogen, og at det har han kunnet i et par år, så ville han sikkert rette en skarp kritik mod forbundets ledelse, for så må der være nogle ting, vi ikke har informeret ordentligt om.

Der har været en række depotsager. Den første er i Fredericia i forbindelse med sygdom, hvor man fra arbejdsgiverside afviste vor påstand om, at der var aftaler, som sikrede, at der skulle være et vist antal beskæftigede på depotet. Det måtte vi konstatere, at der ikke var, og at vi dermed ikke kunne komme videre med denne sag.

Fra Næstved afdeling kom der den 3. marts et brev, hvori de rykkede for svar på nogle problemer i forbindelse med nogle aftaler på Faxe Depotet og aftaler i Ringsted. Sagen har senere været behandlet, og Anker Skjødt skrev til depotmanden i Fakse og meddelte, at han skulle overholde overenskomsten. Han har skrevet tilbage og vedlagt en lønseddel, der viser, at han betaler den overenskomstmæssige løn. Det tilbagestående problem er arbejdstøj, og man har bedt formanden for afdelingen om endnu en gang at undersøge forholdene på depoterne.

På Carlsberg depotet i Næstved har man indgået en arbejdsfordelingsaftale, hvor vi måtte erkende dens gyldighed, idet afdelingsformanden, som arbejder på depotet, har været med til at skrive under på den. Det gjorde det noget vanskeligt bagefter at underkende den. Men i den forbindelse retter vi også henvendelse til Arbejdsformidlingen for at høre, om loven er overholdt i forbindelse med anmeldelse til formidlingen, og der må vi konstatere – her som andre steder – at det er den ikke. Når den ikke er det, meddeler vi Depotindehaverforeningen, at så må de betale medlemmerne, såfremt man er begyndt at gå på arbejdsfordeling, idet den anmeldelse til fordeling, som vi skal have ind, skal have samme tidsfrist – nemlig 7 dage. Det gælder også for modparten, såvel som det er gældende for os. Formanden har forstået, at Erik Nielsen skriver til Depotindehaverforeningen og samtidig skriver til depotet, at vi ikke accepterer arbejdsfordelingen, og at der dermed bliver sat stop for den.

Forbundet har fået indberetning om, at depotmanden på Ceres depotet i Herning ikke ville underskrive overenskomst. Formanden skrev til ham

og meddelte, at såfremt vi ikke fik en markering indenfor en uge ville vi stoppe leverancerne til depotet, og han svarede nøjagtig lige på datoen efter en uges forløb, at han accepterede at underskrive overenskomst.

Så er der Carlsberg depotet i Thisted, som vi på et tidligere tidspunkt har behandlet, hvor depotmanden måtte tilbagekalde for en arbejdsfordeling i uge 41/1983. Han har kørt arbejdsfordeling i uge 45, 46, 47, 48 og 49 i 1983, hvor han har fået folkene til at underskrive, at de skal på arbejdsfordeling. Der har vi konstateret det samme, som er tilfældet for Næstved, at det ikke er anmeldt til Arbejdsformidlingen, hvilket har bevirket, at vi har skrevet til Depotindehaverforeningen, at depotmanden – ligesom for uge 41 – må udrede beløbet og betale det til medlemmerne.

Vedrørende ompakning af øl rede-gjorde Anker Skjødt for dette.

Anker Skjødt:

Der har den 29. april 1982 været afholdt et fællesmøde på baggrund af et cirkulære, som Københavns mandlige afdeling udsendte den 22. januar til sine medlemmer om, at de ikke skulle ompakke. Såfremt de fik problemer hermed, skulle de rette henvendelse til organisationen.

Afdelingen og Depotindehaverforeningen havde så en forhandling den 24. marts 1982, og på det møde opnåedes ikke enighed, hvorefter man gik hjem og udsendte en orientering om mødet, og der fastholdt man, at medlemmerne fortsat ikke skulle ompose.

Den 29. april blev der så indkaldt til fællesmøde, og på det fællesmøde kan afdelingen og forbundet ikke erkende den påståede arbejdsvægring for overenskomststridig, idet der ikke er betaling for ompakningen, og derfor er den ikke omfattet af overenskomsten. Arbejdsgiversiden fastholder imidlertid, at det er dækket af overenskomsten, og de fastholder også, at det er vort arbejde.

Så går der meget lang tid, og vi hører intet til denne sag, før vi igen bliver indklaget her i marts måned 1984, og det er på baggrund af cirkulære nr. 8, som forbundet har udsendt omkring ompakning. Da det er forbundet, der er indklaget, går forbundet selvfølgelig til fællesmødet alene, og så fremdrager man i fællesmødet det tidligere fællesmødeprotokollat, og man fremdrager også, at man vil gøre organisationsansvar gældende for den københavnske afdeling.

På dette fællesmøde erkendte vi heller ikke, at det var overenskomstsstridigt, og fra forbundets side protesterede jeg imod, at man inddrog den københavnske afdeling, da den ikke var til stede, og det pågældende fæl-

lesmøde var indkaldt på baggrund af forbundets cirkulære.

Der er nu kommet et klageskrift, som retter angreb imod forbundet, og det retter organisationsansvar mod Københavns mandlige afdeling. Det vil sige, at begge parter nu er indklaget. I klageskriftets sagsfremstilling kommer man ind på disse bilag, nemlig cirkulære af 22. januar 1982, orienteringen af 24. marts 1982 og så selvfølgelig protokollatet, hvor vi henholder os til § 8 i overenskomsten for depotindehaverne. Det er den, der omhandler de salgsheder, som vore medlemmer aflønnes efter. Det bliver også fra arbejdsgiverside fastslået, at det er et led i forsøg på at gennemhulle ledelsesretten på depoterne, og de mener, at det er et brud på hovedaftalens § 4, stk. 1, at vi stadig nægter.

Imidlertid har jeg forsket lidt i sagen. Den 7. maj 1974 afholdtes der et møde mellem Københavns mandlige afdeling og Mineralvandsarbejdernes Fagforening i København. På dette møde bliver de to organisationer enige om, at man ikke mere vil sælge eller distribuere anbrudte 30 stk. kasser. Det videresender man til forbundet, og forbundet sender den 26. september 1974 et brev til Depotindehaverforeningen, hvori man meddeler, at man fra 1. oktober 1974 ikke mere vil være med til at sælge eller distribuere anbrudte kasser. Når man siger både "sælge og distribuere", er det fordi, man tager højde for, at man hverken på vogne, på depoter eller på bryggerier skal modtage anbrudte kasser.

Og så finder jeg lige pludselig i min efterforskning et brev fra den 6. januar 1977 fra Foreningen af Depotindehavere i Danmark, og der står:

Under henvisning til tidligere samtale om distribution af mineralvand i anbrudte kasser henvises til vedlagte kopier af 7. maj 1974 og 26. september 1974.

Foreningen henstiller til forbundet, at disse aftaler overholdes, da det desværre ikke er tilfældet flere steder, bl. a. på Svendborg Bryghus og på Albani og på Carlsberg depoterne i Svendborg. Det er ulige konkurrence for provisionslønnede medarbejdere, der ønsker at overholde overenskomsten.

*Med venlig hilsen
Niels Bent Larsen.*

Det har altså i svarskriftet fået mig til at starte helt tilbage i 1974 og køre frem, og jeg har skrevet en klage i dag, og jeg regner med, at den bliver færdig i renskrevet stand i dag, så vi er flere, der kan læse den. Jeg har bl. a. skrevet, at det jo er baggrunden for, at den københavnske afdeling den 22. januar 1982, da problemet rejstes af deres medlemmer, jo selvføl-

gelig udsender et cirkulære, der ber deres medlemmer om at overholde den aftale, som er indgået med Depotindehaverforeningen. Samtidig skriver jeg også, at vi i sagen jo aldrig har nægtet at udføre dette arbejde, men vi vil have betaling for det.

Jeg kommer i svarskriftet også ind på, at man jo på bryggerierne har ansat nogle såkaldte butikskonsulenter, der varetager disse opgaver, og det er deres arbejde at udføre det, men at vi selvfølgelig er villige til at påtage os det, såfremt vi får betaling for det.

Og så slutter jeg selvfølgelig af med en påstand om, at vi skal frifindes, såvel forbund som afdeling.

Jeg går som sagt ud fra, at det bliver færdigt i dag, så vi kan diskutere det på et tidspunkt enten i morgen eller på fredag, hvorvidt der skal mere eller mindre i svarskiftet, men det skal være inde inden den 13. april kl. 15.00.

Men det er altså der, vi står nu. Forbundet har indtil nu i begge fællesmøder benægtet, at det var overenskomststridigt og har fastholdt, at vi selvfølgelig godt vil lave arbejdet, når blot vi får betaling for det. Jeg skriver også i svarskriftet, at problemet for os at se opstår, da man begynder at indføre plasticposer. Jeg har også gennem hele svarskriftet brugt "salg og distribution af anbrudte kasser" i stedet for opposning.

Preben Mortensen:

Vi har en sag tilbage omkring depoter. Det er Carlsberg depotet i Birkerød, som vi tidligere har omtalt. Det drejer sig om et medlem, der afleverer nogle kasser til Kildeskattehuset i Birkerød. Normalt får han en kvittering af kantinekosten, men det får han ikke den dag. Han laver regnskab med sin depotmand, da han kommer hjem, og denne godtager kvitteringen. Først 3 uger efter meddeler depotindehaveren, at kvitteringen ikke var behørig, hvorefter han trækker beløbet i lønnen. Det har så bevirket, at man har haft et organisationsmøde, hvor man enedes om, at man vil have en faglig voldgift omkring denne sag. Den faglige voldgift bliver så også en fortolkning af § 17.

Jeg er usikker på, hvor vi kører henad, hvis modparten får ret i, at begrebet medhjælper har de samme forpligtelser som salgsschaufføren i henhold til § 17. Såfremt han får ret, er der stadig spørgsmålet tilbage om, hvorvidt depotmanden har ret til at komme bagefter og underkende, at kvitteringen var behørig. Formanden kunne ikke se, hvordan det vil fremgå af den faglige voldgiftssag, om opmanden kommer til at tage stilling til det. Det kan jo være, at når

man udarbejder klageskriftet, så kan man sikre sig, at det kommer til at hænge sammen.

Den 30., 31. marts samt 1. april har der været afholdt depotkonference. Man har naturligvis ikke nået at lave dette materiale færdigt, men formanden kunne dog sige, at det var en opfølgning af de retningslinier, man lagde sidste år for, hvad man ville arbejde hen imod. Man diskuterede denne gang, hvordan man ville arbejde for at nå dette. Formanden regner med, at man indenfor nogenlunde overskuelig fremtid kan udsende referat fra mødet om, hvad man har besluttet, og at man også fik vedtaget at nedsætte et depotudvalg på 6 medlemmer, hvor kredsen selv udpeger en repræsentant hver, og Københavns mandlige afdeling udpeger en. Så bliver der en repræsentant fra forbundets daglige ledelse, og det bliver i dette tilfælde Anker Skjødt. Arbejdsopgaverne vil også fremgå af det referat, der udsendes, ligesom der vil være et kommissorium, som jo dog er det meste af det, der var i forvejen på kongressen.

Fra Nordjysk kreds har vi modtaget den rundspørge, som var sendt til de forskellige depoter, og den viser jo nok så interessant, hvor alvorlige problemerne er. Man har udsendt til 131, og man har fået 98 tilbage, og her vil man se spørgsmål om overtid, stillingtagen til provisionsbetaling, om arbejdstøj m.m. Der er mange ting, der skal rettes op på, og derfor gik formanden ud fra, at det er et grundlag, som man kan bede udvalget om at finde frem til, hvordan man lokalt eller kredsvis får gjort noget ved dette. Der er en lang, lang række problemer på depoterne, som vi skal have løst. Nu har man fået en dokumentation, som må følges op, så vi sikrer os, at disse ting kommer i orden.

Forbundet har fået et brev fra et medlem i Århus mandlige afdeling, som på et tidspunkt blev afskediget på et depot, i hvilken forbindelse der afholdtes et organisationsmøde, hvor man lavede et protokollat om, at han skulle have 8 ugers løn. Andet stod der ikke. Depotindehaverforeningen meddeler så, at de 8 ugers løn kun er normalløn, når han ikke er beskæftiget på depotet. Det er normale regler, at når man ikke er i arbejde, får man ikke genetillæg, akkord eller provisionsbetaling. Det var hans opfattelse, at det var aftalt, at han skulle have provision. Da man var i Århus-Kielberg, Anker og formanden - måtte formanden meddele, at sådan som protokollatet var udformet, stod der kun, at medlemmet skulle have løn, og ikke i hvilken størrelse den skulle være. Hvis det skal være mere end normallønnen, skal man selvfølgelig altid sikre sig, at den sum, der

er tale om, kommer til at stå i protokollatet, så der ikke er noget at løbe fra. Medlemmet har skrevet, at han er meget ked af det, fordi han trænger meget til disse penge, men formanden har måttet svare ham sådan, som vi blev enige om det på mødet. Forbundet kan ikke gøre noget ved dette. Man har accepteret protokollatet, og formanden har selvfølgelig beklaget, at man ikke var opmærksomme på dette, men at man ikke har mulighed for at gøre mere ved denne sag.

På sidste forretningsudvalgsmøde omtalte man spørgsmålet om godkendelse af konsulenten, og man har nu fået meddelelse fra Teknologistyrelsen om, at man godkender denne fra 1. marts 1984 og indtil videre.

Man har dermed taget et forbehold for at kunne vende tilbage til sagen. Vi ved, at de er inde i nogle besparelser, og de har jo på baggrund af det, forbundet skrev i de tidligere årsrapporter, anført nogle punkter, hvor man ikke mener, at konsulenterne har arbejdet i overensstemmelse med styrelsens opfattelse af, hvad konsulenter skal lave. Men årsrapporten for 1983 har jo helt klart taget højde for disse ting, og der er sket nogle klare forbedringer. Men vi må altså konstatere, at godkendelsen kun er givet indtil videre.

Så har forbundet skrevet til Usserød Bryggeri, idet det fra Erland Petersens side var blevet påtalt, at man ikke havde overholdt hverken arbejdsmiljø eller sikkerhedsbestemmelser herfor, og da man på et tidspunkt skulle have lavet disse ombygninger, har vi meddelt, at vi ønsker at få et tilsyn på bryggeriet. De har accepteret, og det er meddelt formanden i Helsingør afdeling, at han skal deltage i den inspektion, der skal være af Usserød Bryggeri.

Forbundet har modtaget brev fra IUL vedrørende situationen i Sierra Leone, hvor man har et bryggeri, hvor også Guinness er inde, og hvor man også tapper Heineken-øl. Af valutamæssige årsager har man nogle importrestriktioner, der har bevirket, at man ikke har kunnet få tilført råvarer, hvorfor bryggeriet har måttet lukke, og folkene er sendt hjem. Man har et udestående i månedsløn til disse folk på ca. 30 mio. kr. Man konstaterer så, at Carlsberg og Heineken får indsmuglet øl i Sierra Leone, der dækker behovet, hvorfor presset for at få åbnet bryggeriet igen formidles. Derfor skrev Dan Gallin til det hollandske forbund og til os og bad os om at undersøge dette. Formanden skrev et brev til Bryggeriforeningen og bad om at få en forklaring og meddelte samtidig, at det i hvert fald skadede navnet meget, at man konstaterer, at det er nødvendigt at foretage indsmugling, og at

det forbavtede os meget, og at vi måske på et tidspunkt også ville være nødt til at hænge dem ud derfor. Bryggeriforeningen har skrevet tilbage – og det er videresendt til Dan Gallin:

„Ang. Carlsberg Sierra Leone. Under henvisning til Deres brev af 22/3-84 skal vi give følgende kommentarer:

Carlsberg har i en lang årrække eksporteret øl til Sierra Leone, og har på stedet en agent, Brian Montoe, Sierra Leone, som formidler forretningen. Vi står uforstående overfor, at Carlsberg skulle blive indsmuglet i Sierra Leone, idet enhver handel foregår direkte mellem kunder i Freetown og Carlsberg. Carlsberg forestår enhver leverance direkte til Sierra Leone og har fået betaling herfor, men har intet med selve indklareringen i Freetown at gøre.

Vi er bekendt med, at Sierra Leone Breweries Ltd. har været ude af drift i perioder på grund af mangel på råvarer, og det er denne situation, der har skabt en efterspørgsel i bl.a. Carlsberg-øl. Vi beklager, hvis det lokale bryggeri må lukke, men mener ikke, at salg af Carlsberg-øl skulle have nogen indflydelse herpå. Hvis De måtte have yderligere spørgsmål, står vi gerne til Deres rådighed.

Formanden vidste ikke, hvad IUL nu vil gøre, men såfremt man mener at kunne bevise påstanden, så må man dokumentere det. Det ligger der ikke i det første, det er kun en fornemmelse, men såfremt man ikke er tilfreds, forventer formanden, at vi modtager en ny forespørgsel.

Vedrørende Coca Cola, Melleamerika, fik vi et brev om at protestere mod dette, og Lone Christiansen bad NNS om at oversætte det, og det er så sendt til Coca Cola i Guatemala. Det er også sendt til hovedkontoret i Atlanta, USA, og til en minister i Guatemala, der har med disse ting at gøre.

Forbundet har været til et organisationsmøde vedrørende Thisted Bryggerhus, hvor man ikke overholdt bemandingsaftalerne. Vi fik lavet et protokollat, som fastslår, at man kan fortsætte arbejdsgangen, som den hidtil har været. Såfremt man ønsker den ændret, skal man have en forhandling eller en drøftelse med tillidsmanden, sådan at direktøren må lære at forstå, at indgåede aftaler skal overholdes, og at han ikke bare kan ændre dem, fordi han synes det.

Så har vi en kedelig sag fra Ceres, Århus, hvor man har afskediget en forhandler, altså en salgskusk, idet man ikke mente, at hans salg var godt nok. Man sammenlignede ham med de andre salgskuske på den måde, at når Ceres havde fremgang i Århus-området, så var hans frem-

gang mindre end den procentvise fremgang i byen.

Vi havde et fællesmøde, hvor vi protesterede, idet vi ikke kan acceptere, at man foretager en afskedigelse, fordi manden ikke sælger nok. Der må foretages nogle undersøgelser, først i det salgsområde, hvor han køber. Hvordan er salgsstrukturen – er der sket ændringer m.v. Man meddelte, at han tidligere havde været Faxe-mand i samme område i 5 år, og at man havde nogle forventninger til ham, som han ikke havde opfyldt. Vi meddelte at det kunne vi ikke acceptere. Der har heller ikke på noget tidspunkt været påtale eller givet en advarsel, og tillidsmanden har heller ikke været inddraget. Man fastholdt imidlertid afskedigelsen, og så prøvede forbundet noget nyt, idet vi indklagede dem for Afskedigelsesnævnet for urimelig afskedigelse. Afskedigelsesnævnet har to muligheder, og vi har brugt begge muligheder. Den ene er, at vi fastholder, at han ikke kan afskediges, og at vi derfor ønsker, at bryggeriet skal genansætte ham – det kan nævnet pålægge bryggeriet. Den subsidiære påstand er, at Ceres Bryggerierne, Århus, tilkender medlemmet, godtgørelse på grund af den urimelige afskedigelse. Det vil sige, at såfremt vi ikke får ret i den ene påstand, så skal han have en godtgørelse. Men den primære påstand er, at det er en urimelig afskedigelse, og at han derfor skal genansættes. Vi har gjort opmærksom på, at vi mener, at afskedigelsen er vilkårlig, den er ikke tilstrækkeligt begrundet, ligesom der er mangelfuld forudgående advarsel til medlemmet, som tillidsmanden kunne have behandlet. Formanden vidste ikke, hvornår sagen kommer for Afskedigelsesnævnet. Man har ikke prøvet det tidligere, men formanden lagde vægt på, at Afskedigelsesnævnet havde kompetence til at genansætte, såfremt de finder afskedigelsen urimelig:

I den forbindelse har vi været til møde i Bryggeriforeningen. Fredag den 19. marts nedlagde man nemlig arbejdet i 24 timer i protest mod dette. Tillidsmandskollegiet gik til forhandlinger, og der har man fundet en procedure ved afskedigelser, hvor der står: „Salgsafdelingen gennemgår de månedlige salgstal med forhandlerne (salgskuskene). Såfremt der er kritiske salgs-mæssige problemer, gennemgås disse også med de respektive medhjælpere og tillidsmanden for de kørende“. Her har vi så nu fået indflettet, at man ikke bare kan meddele, at der er et problem, og at man så afskediger medlemmet. Nu skal man først have fat i tillidsmanden og påtale tingene.

Omkring hjemmearbejde har man nu

også fået fastslået, at der først skal finde en advarsel sted, inden man kan foretage en opsigelse. Så man har lært noget af situationen, og for manden synes, det er en udmærket aftale, man har fået.

Vedrørende fællesudvalg under Jyske Bryggerier var daglig ledelse den 5. marts til møde med afdelingerne under Jyske Bryggerier, hvor man var enige om, at forbundet skulle skrive til Bryggeriforeningen og meddele, at vi ønsker en rammeaftale for Jyske Bryggerier, og i hvilket organ en sådan kan behandles. Man prøver fra Jyske Bryggerier på den ene side at sige, at det er afdelingerne, medens de på den anden side siger, at nogle af tingene egentlig skulle foregå i fællesudvalget. Vi skrev og bad om at få et møde og begundede hvorfor. De skrev tilbage på et par sider om, hvad der står i overenskomsten, og hvad et samarbejdsudvalg kan bruges til. De skriver til sidst, at de ikke ser nogen grund til et møde, men hvis vi fastholder det, vil de selvfølgelig ikke afslå det. Forbundet skrev tilbage, at man fastholdt, at vi ønskede dette møde, og vi har den aftale med fællesudvalget, at når vi får dette organisationsmøde, deltager forbundet, og at der udpeges 3 repræsentanter fra fællesudvalget. Tilsyneladende er de ikke meget for overhovedet at tale om en rammeaftale for Jyske Bryggerier, og de begrundet det med, at salgstrukturen og forholdene er af en sådan karakter, at man ikke kan give nogle garantier.

Fra Hedensted afdeling har man fået et brev om, at man i forbindelse med overenskomsten ønskede at få det samme protokollat ind i overenskomsten omkring produktions- og beskæftigelsesaftaler. Det har bryggeriet ikke afvist, men de har sagt, at der så skal laves nogle aftaler med ret store nedskæringer, og afdelingen har så indbragt sagen for forbundet, hvorefter vi har skrevet til Faxø og bedt om et organisationsmøde. De har svaret, at de er overrasket over vor anmodning, og at sagen er kørt så langt op. Direktøren er rejst på ferie, men når han kommer tilbage, vil han forsøge endnu en gang, om han kan løse problemet lokalt. Forbundet kan selvfølgelig ikke forhindre ham i endnu en gang at forsøge lokalt, men vi har opretholdt, at vi vil have dette organisationsmøde, og det undslår han sig heller ikke for, men vil vende tilbage til sagen, når han kommer hjem.

Forbundet har sendt afdelingen en kopi.

Med hensyn til personlige værnemidler i København er der aftalt en faglig voldgift til den 7. juni. Vi har sendt en samlet fælleshenvendelse til opmanden, og det betyder, at vi blot

på et tidspunkt skal gennemgå, hvordan sagen skal køres.

Man har besluttet, omkring hvem der skal procedere, at vi kunne vurdere fra sag til sag, men i forbindelse med personlige værnemidler har vi lavet fælleshenvendelsen, og vi må så finde ud af, hvorvidt det er os selv eller en advokat, der skal føre denne faglige voldgiftssag. Det var formandens opfattelse, at vi selv skal procedere faglige voldgiftssager.

Forbundet har fået en sag vedrørende en sikkerhedsrepræsentant på Carlsberg, Tap E, som bryggeriet meddelede, at de ikke ønsker at godkende.

Vi har selvfølgelig protesteret, idet vi kan henvise til en tidligere sag, hvor en anden sikkerhedsrepræsentant i området, som også var ansat som samarit på skadestuen, blev godkendt. Det har været normal praksis, man har ikke på noget tidspunkt meddelt ændringer. Samtidig må vi fastholde – og det er et meget vigtigt argument – at sikkerhedsrepræsentanten selvfølgelig skal vælges der, hvor vedkommende har sin arbejdsplads. Hvis man har en arbejdsplads i et bestemt område, nytter det ikke, at bryggeriet siger, at man af administrative grunde ikke har personen i lønning der. Derfor må vi fastholde, at personen selvfølgelig er lige så kvalificeret til at blive valgt som sikkerhedsrepræsentant, uanset om man står i lønning på Tap E eller et andet sted.

Omkring internationale forhold var formanden til et møde i Paris sammen med Københavns mandlige afdeling, formanden og en tillidsmand for det engelske transportarbejderforbund, som har en levnedsmiddelafdeling, og CGT, det kommunistiske forbund i Frankrig, for drøftelse om nærmere samarbejde og afholdelse af en konference omkring bryggeriforhold.

Vi var på mødet enige om, at vi vil fortsætte disse drøftelser, og det næste møde skal afholdes i London i efteråret.

Anker Skjødt har også været til nogle møder, hvor man har omtalt disse ting.

Bob Harrison skal til styrelsesmøde i IUL, der starter i morgen, og han vil prøve på at forklare Dan Gallin, at udviklingen i England, Frankrig og andre steder i Europa i forbindelse med multinationale selskaber er af en sådan karakter, at bryggeriarbejderne nødvendigvis må samarbejde mere, end de gør i dag. Det skader ikke IUL, at bryggeriarbejderne har dette samarbejde. Heineken har købt sig ind i Frankrig i en bryggerikæde med 5 bryggerier, hvor de har meddelt, at de forventer, at der kun behøver at være eet. Da vi var i Paris, havde man på nogle af de brygge-

rier strejket i op til en uge. Sådan er udviklingen alle steder, og det nytter ikke noget, at vi kun en gang imellem sludrer sammen i IUL-regi. Det vil styrke IUL, hvis bryggeriarbejderne som branche fandt ud af det fælles mål at forhindre, at man bliver spillet ud mod hinanden.

Det er det kommunistiske forbund i Frankrig, der har overenskomster på de bryggerier, hvor De forenede Bryggerier får tappet, ligesom det også er i Ungarn. Vi må flytte med over landegrænserne og samarbejde med de arbejderorganisationer, som har overenskomsterne der. Det nytter ikke, at vi vil skelne til, om det er den ene eller anden slags organisation. Hvis det var en kristelig fagforening, som havde det i Italien, hvor Tuborg nu får tappet øl, så må vi samarbejde med dem, uanset at arbejderne der har en kristelig opfattelse. Men det var helt klart englændernes opfattelse, at de ikke vil acceptere, at der ikke sker mere på dette område. Det er et problem for dem især med arbejdsløsheden i England, og den måde, det hele foregår på. Vi må tage nogle skridt for at komme videre.

Formanden havde meddelt, at forbundet hæftede sig på, på tilsvarende måde som det engelske forbund havde meddelt, at vi ønskede at invitere Dan Gallin og repræsentanter fra Frankrig og for så vidt også fra England til drøftelser for at forklare ham, hvad det er, der foregår. Det er ikke et samarbejde rettet mod nogen bestemt. Formanden meddelte også, at forbundet ikke har tosidet samarbejde f. eks. med SOFI-Internationalen, som er en underafdeling af det kommunistiske verdensforbund, men at vi ikke har noget imod at have et samarbejde med det franske CGT, som vi jo har fælles problemer med. Formanden inviterede repræsentanten fra Frankrig til Danmark, fordi han ønskede, at han fik lov til at forklare og begrunde sine problemer overfor hele forbundsledelsen. Når formanden på forbundets vegne hæfter sig på dette samarbejde, synes han også det er rigtigt, at der, inden man fortsætter dette samarbejde, bliver en drøftelse i København, hvor forbundsledelsen får en orientering af denne repræsentant, sådan at alle usikkerhedsmomenter bliver sat på plads.

Man er enige om, inden denne konference, at rette henvendelse til IUL og ønsker, at de hjælper os og medvirker til, at vi får en sådan konference. Formanden mente, at de opståede problemer er selvskabte på baggrund af, at man i nogle situationer har et blindt had til organisationer, der har andre politiske opfattelser. Det er selvfølgelig i orden, at man har forskellige politiske synspunkter, men

det må ikke bremse for et nødvendigt samarbejde mellem organisationer i Vesteuropa.

Man accepterede også fra CGT's side på baggrund af en indsigelse fra englænderne, og hvor også vi meddelte, at vi måske nok var betænkelige over, at skulle have deltagere med fra Østeuropa. Vi kunne selvfølgelig godt tænke os Ungarn og Jugoslavien, fordi De forenede Bryggerier nu får licensproduceret i disse lande. Man forklarede problemet, og franskmændene meddelte med det samme, at hvis der var betænkeligheder ved dette, så skulle de ikke deltage. Der var ingen grund til at opstille problemer, som kunne bevirke, at IUL måske slet ikke vil være med.

Endelig sluttede vi af med at sige, at vi har de samme problemer i Spanien og i Italien. Vi ved, at to eller tre bryggerier i Italien er licenstappere for Carlsberg og Tuborg, og vi havde et ønske om også at få et samarbejde med dem. Der har vi den samme situation, nogle steder er det alle tre, der har overenskomster, nogle steder er det kun det kommunistiske forbund. Og der må vi sige, at vi må samarbejde med den organisation, som er på arbejdspladsen.

Sluttelig ville formanden meddele, at man ikke har et ønske om kun at samarbejde med CGT i Frankrig. Vi vil også gerne samarbejde med andre organisationer, bl. a. CFDT.

Formanden håbede, at det lykkes Bob Harrison at få forklaret Dan Gallin, hvad det er, der foregår, og at det ikke for at skade IUL, men tværtimod for at gavne IUL.

Debat til beretningen

Poul Erik Guldborg:

Det vigtigste i La Cabana-sagen er at få stoppet leverancerne af øl til La Cabana, det kan jeg tilslutte mig.

Vi har jo sendt to cirkulærer ud om vores deltagelse i blokaden foran La Cabana, oven i købet med opfordring til andre forbund om at gøre det samme. Taber vi ikke ansigt, hvis vi stopper denne aktivitet.

SID har på et møde i Hjørring i forbindelse med depoterne sagt, at Nordjyllands-området blev et forsøgsområde. Det gik godt, og man kørte så videre sydpå. SID kører ikke disse aktiviteter distriktvis, men på landsplan.

Jeg har studset over, at SID i 1982 skulle have givet besked til forbundet om, at vi kunne lave overenskomster på Landkjær. Her først i 1984 ved SID stort set ikke noget om forholdene på Landkjær. Hvornår har SID oprettet overenskomst for Landkjær?

I beretningen omtales problemer med indgåelse af overenskomst på Ceres, Skanderborg. Der er samme problemer for Ceres, Silkeborg. Problemet blev rejst for ca. 2 måneder siden, hvordan står sagen? Det er udmærket, at forbundet tager en principalsag på medhjælper, der afskediges ved tab af kørekort i forbindelse med spirituskørsel i fritiden.

Jeg bakker den linie op, at vi skal samarbejde med de lande, hvor vi har fælles interesser, uanset om det er øst eller vest. Multinationale selskaber kender ingen grænser.

Dan Gallin, IUL, sagde på Paris-konferencen, at når et samarbejde udenfor IUL ikke skadede IUL, var dette i orden. Det må IUL stå ved.

Barbara Kryger:

I La Cabana-sagen er det i orden at stoppe leverancer af øl og vand til de, der hjælper La Cabana. At opgive at bemandede blokaden ved La Cabana en gang pr. måned vil være et problem. Det hænger ikke sammen med, at vi forsøger at påvirke andre til at deltage i blokaden.

Jeg mangler nogle forklaringer omkring SID - Landkjær og depoterne. Hvorfor har vi ikke brugt vore muligheder på disse områder? Det er en god strategi, at vi selv procederer i faglige voldgiftssager.

Samarbejdet internationalt - det skal ikke være landegrænser eller politiske systemer, der forhindrer et samarbejde om fælles interesser.

Erik Kielberg:

SID-depotområderne og 30 km-grænseaftalen, hvor Preben siger, der ligger nogle misforståelser.

Efter aftale med SID udarbejdede vi en depotliste, som vi holdt møde om i marts 1982. Vores planlægning var - start i SID's Nordjyllands distrikt, videre ned i Jylland. Når vi var færdige med depoterne, skulle vi tage mineralvandsfabrikker i Jylland, hvorefter vi startede op på Fyn og derefter gik til Sjælland-Falster.

SID ønsker at arbejde distriktvis.

Det undrer mig, at SID nu henviser til 1981-aftalen, fremfor at holde sig til vores 1982-planlægning.

Vedrørende vore gentagne spørgsmål til SID om forholdene på mineralvandsfabrikker, har de sagt, at vi måtte vente, til depotområderne var færdige.

Jeg forstår ikke, at SID nu påstår, at vi bare skulle organisere og overflytte indenfor 30 km-grænseaftalen.

Bjarne Frandsen:

Jeg har deltaget i 3 møder med SID om overflytninger. Vi skulle have overflyttet 22 medlemmer fra SID til Århus mandlige afdeling, hvilket

ikke er sket endnu. Vi skulle selv afgive 13 medlemmer. 10 medlemmer er flyttet til Horsens og Silkeborg. 3 medlemmer bliver flyttet til Silkeborg, når overenskomsten med Herning depotet er i orden. Det der siges i beretningen om, at vi bare kan flytte medlemmer til os fra SID er forkert. På de lokale møder har SID orienteret deres afdelinger om, at de indenfor en tidsramme af en måned skulle ordne tingene.

Møderne for Randers og Horsens er afholdt i november. For Røddinge i januar. Og der er intet sket fra SID's side. Derfor et stort spørgsmålstegn ved SID's samarbejdsvilje.

Aftalen på Ceres Bryggeriet i forbindelse med afskedigelsen af en forhandler. Otto Dehn deltog i forhandlingen. Vi var i løbende kontakt. Bryggeriet ville kun lave et forhandlingsmødereferat. Jeg vil fastholde, at det er en aftale. Selvom det var småting, vi fik med, er der ting, vi kan bygge videre på.

Preben Mortensen:

I SID-sagen refererede jeg til, hvad SID's repræsentanter sagde til os på mødet i SID.

Det er SID's opfattelse, at kun der, hvor der er problemer med overflytninger, taler man lokalt sammen om problemerne.

Nordjylland opfattede SID som et forsøg, hvor vi fik nogle erfaringer, herefter kunne man køre videre, uafhængig af SID's distriktopdelinger.

For Sjælland og Fyn ser SID ingen grund til fællesmødet, undtagen der skulle blive problemer. Vi skulle jo have alle medlemmerne her, og SID forstår ikke, at vi ikke er færdige på Sjælland og Fyn. Mineralvandsfabrikker - nogle har ved tidligere diskussioner med SID forstået, at vi kunne få visse produktionsvirksomheder. SID's fortolkning er, at det er kun dér, hvor SID ikke har overenskomster. Jeg mener ikke, der mangler samarbejdsvilje i SID.

SID siger, at det er aftalt, at afdelingerne fra såvel SID som fra vort forbund sørger for, at medlemmerne bliver overflyttet, og såfremt der er problemer, skal man henvende sig til SID, hvorefter de vil tage sig af sagen.

Vi kan altså meddele vore afdelinger, at de kan overflytte depoter, når de har mulighed for dette arbejde.

Vore folk på Fyn tog initiativer til overflytninger. De blev stoppet herfra, med besked på at vente. Sjælland har rykket, men er også stoppet med besked om at vente. Dette her må virke mærkeligt for vore lokale folk.

Jeg afgør ikke, om SID bevidst har sagt noget forkert i denne situation, men sådan som jeg opfattede forman-

den for transportgruppen, så havde man på baggrund af mødet i 1982 ikke kunnet forstå, at vi stadigvæk drøftede disse ting, fordi man fandt, at tingene var sat på plads. Aftalen blev indgået i 1981, prøvetiden startede i 1982, og så har man åbenbart taget nogle problemer op på et møde i SID i 1982, og da blev det meddelt, at f. eks. Landkjær var vort område. Jeg kan ikke i min beretning forklare årsagen til, at der ikke er sket noget. Jeg kan kun henvise til det af Poul Erik Guldborg rejste problem på 2-3 FU-møder.

Sagen, der er rejst vedrørende overenskomst på Ceres i Silkeborg, går jeg ud fra, at Erik Kielberg kan svare på. Jeg kan ikke. SID går ind og laver overenskomst med Landkjær, da de havde 3 medlemmer der, som orienterede SID om, at de skulle på arbejdsfordeling. Hvornår ved jeg ikke.

La Cabana – det er rigtigt, at vi har opfordret andre til at gøre de samme ting, men vi har også konstateret, at der ikke er nogen, der har fulgt opfordringen, og så kan man vel ikke forvente, at vi skal fortsætte alene. Derfor foreslår jeg, at vi ændrer formen. Det vigtige er jo at få restauratøren til at indgå en overenskomst, og det kan vi opnå ved at presse ham i forbindelse med, at han ikke får øl. Vi kan sende et cirkulære ud og gøre opmærksom på, at vi ikke fremover vil levere til depoter og selvstændige vognmænd, som leverer til La Cabana.

Det, vi så gør som forbund, er, at vi ikke længere tager derop en tirsdag hver 4. uge, men man kan selvfølgelig koble sig på en fredag som hidtil – blot er det så ikke længere forbundet, der står som arrangør. Det er afdelingerne selv, der tager beslutning om, hvorvidt de vil deltage.

Holger Foss:

Jeg er enig i, at vi udsender et cirkulære vedrørende stop for leverancer til depoter og vognmænd, der leverer til La Cabana. Den månedlige demonstration – jeg vil være meget taknemmelig ved – som andre også har givet udtryk for – at vi holder op med at fastholde vor beslutning om at komme en gang om måneden, men jeg vil gerne være med til, at tirsdagen bliver lavet om til fredag.

På FU-mødet i januar blev vi enige om at protestere til justitsministeren – grundet hans planer om at flytte demonstrationen væk fra La Cabana. Hvad har han svaret?

Landkjær – Der er kommet beretninger, først fra Kielberg, som var temmelig enslydende, så er der kommet beretningen fra forbundsformanden, som i hvert fald ikke er i overensstemmelse med det, Kielberg har sagt. Hvorvidt man kan finde ud af,

hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert – det ved jeg ikke, men jeg synes nok, hvad angår fremtiden, så er forbundsformandens referat bedst egnet til at komme videre med. Men man kan jo nok undre sig, hvis ikke der foreligger et eller andet referat fra møder mellem to forbund.

Med hensyn til »indsmugling« af øl, hvor der er en konfliktsituation i Sierra Leone, og hvor der er kommet en forespørgsel fra IUL, som er besvaret med det, Bryggerforeningen har meddelt i den anledning, kunne man så ikke – for ikke at sinke noget – finde ud af, hvad vi egentlig skal gøre, såfremt IUL skriver tilbage, at der sker en indsmugling af øl.

Preben nævnte, at vi selv bør procedere voldgiftssager. Vi har tidligere på et hovedbestyrelsesmøde haft en debat om dette, hvor vi vist egentlig ikke fik noget afklaret. Jeg var f. eks. af den opfattelse, at det i en række tilfælde kunne være udmærket at have en jurist til at tage sig af tingene, men man skulle ikke gøre det generelt. Jeg mener, vi kom frem til en konklusion om, at man måtte afveje det i hvert enkelt tilfælde. Jeg vil gerne henstille, at man tager tingene op til bedømmelse, når vi står overfor faglig voldgiftssager.

Internationalt samarbejde – på konferencen i Paris præciserede forbundet meget klart, at forbundet agtede at være med i disse ting, men samtidig blev det også præciseret – hvad rigtigt er – at forbundet er medlem af IUL, og det er ingen modsætningsvis interesse, at vi får et samarbejde i stand tværs over ideologiske og andre mystiske grænser. Jeg vil gerne udtrykke anerkendelse over dette. Det var meget rart for København, som jo tidligere har taget initiativer i den retning, og som har holdt en international konference, som den daværende forbundsledelse saboterede. Jeg håber, at Anker, når han skal tale med Dan Gallin, gør meget tydeligt opmærksom på, at vi agter at fastholde vor linie.

Bent Meyer:

Jeg er enig i omtalen af, hvordan Carlsberg, Birkerød-sagen skal køre, samt problemerne vedrørende fortolkning af § 17 i overenskomsten.

Sagen om ompakning, som startede i 1974, som vi arbejder med endnu i 1984, har også relationer til § 17, hvor depotindehaverne prøver at udnytte reglen til, at udover at vi får provisionsløn også får overtidsbetaling, på en måde, som ikke svarer til ånden i § 17. Der er noget paradoksal i, at samtidig med, at vi bliver provisionslønnen – og dermed også er interesseret i at gøre vort arbejde hurtigere – kan de udnytte situationen, når vi kommer tidligere hjem, ved at sætte os til at ompakke eller

gøre andet arbejde på depotet, som de kan henholde sig til hører til depotets drift ifølge overenskomsten. Det skal de efter min mening ikke have lov til at gøre. Jeg vil bede om, når vi kommer frem til den voldgift, at vi vurderer meget nøje, hvordan der skal procederes og svarkriftet skal laves. Jeg vil tro, at vi skal have en advokat til det. Det er depotindehavernes jurister, der har fundet frem til denne form for udnyttelse.

Depot- og distributionskonferencen var på mange punkter en god konference. Jeg vil dog ikke undlade at udtale en kritik af konferencens afslutning. Ifølge det udsendte program sluttede konferencen kl. 12.00, men allerede kl. 11.40 brød forbundets folk op, og det medførte naturligvis, at andre også brød op. Så der opstod det, man kan kalde for opløsnings-tendenser.

Jeg mener, at vi fremover, når vi holder disse kurser, bør rette os efter, hvad der står i programmet.

Erik Kielberg:

Med hensyn til Landkjær er det da rigtigt, at SID på mødet i marts 1982 har sagt, at det var vort område. De har også sagt, at Wilian & Madsen er vort. De har også sagt, at æblemostfabrikken ved Kolding er vor, og det har de sagt mange steder, men vi lagde nogle retningslinier for, hvordan det skulle køres.

Med hensyn til mødereferater, var der et referat af mødet i Nordjysk Kreds.

Der vil komme en opsamling over, hvordan overflytningerne er fordelt.

Ceres depotet i Silkeborg – vi er i gang med sagen. Vi har 46 steder, der skal besøges, hvor man ikke har kunnet komme i gang med en overenskomst. Jeg skal gennemgå dem, der er i orden, og så skal jeg ud til resten. Der er Ceres med.

Bjarne Frandsen:

Jeg tvivler ikke på, at transportgruppen indenfor SID har samarbejdsviljen til at overholde den aftale, der er indgået mellem SID og forbundet. Det man i den forbindelse kan nære tvivl om, det er SID's afdelinger ude omkring og deres samarbejdsvilje. Jeg har som sagt deltaget i 3 møder, og jeg må sige, at det eneste møde, jeg fandt lidt positivt, var mødet, der blev holdt i Horsens. Både mødet i Randers og Rødding var meget positivt. I Randers drejede det sig kun om at få at vide, hvornår vort forbunds medlemmer skulle ind under SID – og ellers kun en masse kritik af, hvordan vi behandlede medlemmer og ordnede overenskomster m.m. Det samme gjorde sig sådan set gældende i Rødding. Det er med lidt undren man konstaterer den langvarige af-

fære, det er, at få overflyttet medlemmer. Nu siger Kielberg, at når man har været det igennem en gang og har overflyttet medlemmer, så skal man det igennem en gang mere. Det synes jeg ikke, der er nogen grund til. Det er vel nok også et spørgsmål om viljen til at samarbejde, om den har været til stede her i huset. Det kunne man godt fristes til at tro, at det ikke har været tilfældet i denne situation.

La Cabana – jeg er dels enig med forbundsformanden om hans synspunkter om, at vi selvfølgelig skal gøre alt for at være med til at skabe en overenskomst, så de pågældende mennesker kan få ordnede og rimelige forhold at arbejde under. Det kan nok diskuteres, om vi kan tillade os overfor os selv og medlemmerne at stoppe demonstrationerne. Jeg er enig i at vi skal udsende et cirkulære til depotindehaverne og vognmændene om standsnings af leverancer. Jeg tilslutter mig at prøve demonstration en gang til og se, hvordan det går. Fredag i stedet for tirsdag er i orden.

Poul Erik Guldborg:

I Nordjyllands-området har vi henvendt os til lokale SID-afdelinger vedrørende overflytninger til os ifølge 30 km-grænsen.

Kun ganske få SID-afdelinger har været negative. Så har vi henvendt os til SID-forbundet, som har ordnet problemerne ret hurtigt. Jeg tror ikke, vi skal regne med, at SID automatisk overflytter medlemmer til os. Vi er nødt til at henvende os til SID-afdelingen.

Vedrørende jurister eller ej i faglige voldgiftssager var konklusionen i hovedbestyrelsen, at forbundet skulle køre de fleste sager, fordi bryggeriarbejderne nu engang vidste mere om deres egne forhold. Men der kunne være visse sager, hvor det ville være en fordel at få jurister ind.

Anker Skjødt:

Jeg skal ikke have møde med Dan Gallin, men jeg har været til et andet møde, hvor jeg har talt med Günther Döding, som har kritiseret os på baggrund af den viden, han har fået fra Dan Gallin. Jeg har protesteret overfor Günther Döding. Vi har diskuteret det i den daglige ledelse og er vidende om, at Bob Harrison deltager i IUL-styrelsesmøde i morgen og prøver på endnu en gang at forklare Dan Gallin, hvad dette drejer sig om.

Jens Olsen:

Omkring SID-overflytninger har det hele tiden været sådan, efter hvad jeg har fået oplyst, at vi ikke kunne gå i gang med overflytning af disse medlemmer på Fyn, før man havde fået et organisationsmøde for hele Fyn sammen med SID. Det er vel efter-

hånden gamle sager. Jeg afventer, at vi får et cirkulære med landkort fra forbundet, og så må vi så gå ud og organisere og overflytte de medlemmer.

Om La Cabana er jeg enig i, at forbundet bør udsende det pågældende cirkulære. Jeg er betænkelig ved, at vi ikke tager derop en gang om måneden. Jeg er villig til at overveje, at det bliver en fredag, selvom tirsdag var en god dag, fordi den dag stod vi der selv.

Sidste gang forespurgt jeg om en rundskrivelse til depotindehaverne om deling af ferie. Har forbundet nogle oplysninger om den?

Lone Christensen:

Jeg tror, det er vigtigt, at vi selv køber proceduren ved faglige voldgifter – ikke alene på grund af, at vi selv har mest kendskab til tingenes indhold, men også på grund af, at opmanden rent faktisk accepterer en meget åben form, når det ikke er jurister, der kører proceduren. Alle får lov til at sige, hvad de mener, hen over bordet. Det gør man ikke, hvis det er jurister. Det mener jeg er betydningsfuldt for en opmands vurdering og stillingtagen til indholdet i selve sagen.

SID-problematikken – Jeg var med Preben til mødet i SID. Det var tydeligt og klart, at SID's repræsentanter var forbavset over, at vi ikke var gået i gang med arbejdet på vore områder, efter at forsøget i Nordjylland var færdigt.

Vedrørende La Cabana kan det virke stærkt, hvis vi kan sætte ind, som vi har talt om i den daglige ledelse.

Det vi jo stadig vil fastholde, det er, at vi godt vil betale transport og alt det, der hører til, hvis man tager derover på fredage, men at man selv må organisere det i afdelingen.

Med hensyn til depotkonferencen – i forbindelse med, at vi taler om, at vi skal vende tilbage og se, hvor mange folk vi har fået overflyttet fra SID, og hvordan det går i områderne – en af konklusionerne fra konferencen var, at det landsdækkende udvalg som kommissorium havde med, at de lavede status over, hvordan det gik med organiseringen af depoterne indenfor vort område og overflytningerne til og fra SID.

Bjarne Frandsen:

SID sagde på mødet i Randers, at det var SID's lokale afdelinger, der tog initiativer vedrørende overflytninger til os. Jeg er ikke enig i, at det er svært at finde ud af, hvor misforståelserne er i SID-sagerne.

Det er forbundets mand, der har trukket det i langdrag. Det er en kedelig udvikling.

Det burde have været ordnet og været afsluttet for lang tid siden.

Poul Erik Guldborg:

Jeg vil da ikke afvise, at Poul Aagaard har udtrykt det på den måde i Randers, men hvis det er sådan, at man skal have nogle medlemmer fra SID, så er man nødt til selv at henvende sig til SID.

Svaret vedrørende Ceres, Silkeborg, synes jeg var et lidt mærkeligt svar. Så vidt jeg husker, kom brevet fra Silkeborg afdeling til forbundet en gang i december eller allerførst i januar. Så gammelt er brevet, så er det forkert overfor afdelingen i Silkeborg, at de skal vente så længe, inden der sker noget. Der er 46 andre depoter, man skal skrive overenskomst med. Det, det drejer sig om i Silkeborg, er et depot, som nægter at underskrive en overenskomst. De har fyret folk, som overfor os har bevist, at hvis vi bliver ved med at henvende os, så fyrer de dem allesammen. Det kan ikke være rigtigt, at vi har medlemmer til at køre på et depot, der er uden overenskomst.

Preben Mortensen:

Vi har ikke 46 depoter, som vi mangler at forhandle overenskomster for.

Der er tale om tiltrædelsesoverenskomster, som er sendt til de 46 depoter. Der bliver kun problemer, hvis de pludselig skulle nægte at underskrive tiltrædelsesoverenskomsten.

Spørgsmålet om flytningen af demonstrationen foran La Cabana. Jeg har talt med folk fra Samvirket. De har fået tilsagn om, at den fortsat vil være foran La Cabana, men blot på det andet fortov. På den baggrund synes jeg, det måske var lidt betænkeligt, at jeg skrev til justitsministeren og protesterede, når jeg havde konstateret dette.

Det er rigtigt, at vi har diskuteret spørgsmålet om faglig voldgiftssager, og hvorvidt vi skal bruge jurister. Når vi taler om arbejdsretssager, skal vi udelukkende bruge jurister. I forbindelse med faglige voldgiftssager finder jeg derimod, at der er et spillerum, som vi kan udnytte ved selv at procedere.

Sierra Leone og indsmugling af øl – vi har fået oplysninger i sagen til IUL fra DfB. IUL må så konstatere, om der foregår indsmugling og hvorfor. Først når vi har noget mere præcist fra IUL i sagen, mener jeg, vi kan se på, hvad vi kan gøre.

I forbindelse med internationalt samarbejde synes jeg, det er forbundets pligt at bevare initiativet, som også var taget af andre forbund rundt omkring. Det kan ikke være rigtigt, at forbundet overlader til en afdeling at køre internationalt arbejde. Med de problemer, der ligger, som virkelig

er store, kan vi ikke bare lade andre udenlandske forbund finde ud af at gøre noget ved det.

Som forbund kan vi naturligvis ikke have tosidigt samarbejde med SOFI-Internationalen, så længe vi er medlem af IUL. Men når der er nogle konkrete problemer, vil vi have ret til at tale med de organisationer, hvor problemerne er – også i tilfælde af, at det er SOFI-Internationalen.

IUL gør nu opmærksom på, at de ikke har noget imod tosidet samarbejde. Hvis der er mere end to, så er det altså tre, og så taler man om at det er blevet et internationalt samarbejde på multiplan, og så berører det organisationen IUL. Sådan mener jeg ikke, at man kan anskue det. To parter kan ikke lave verden om. Vi må have fat i alle de lande, hvor De forenede Bryggerier er inde, og hvor vi har problemerne. Jeg håber også, at Bob Harrison får det forklaret på en sådan måde, at i hvert fald de valgte folk, som kommer fra andre lande, bliver klar over nødvendigheden af det, vi gør, så de også forstår og accepterer, at vi gør disse ting.

Depotkonferencen, ja, vi kørte nøjagtig kl. 11.45. Erik Kielberg blev og afsluttede konferencen. Jeg har ikke hørt kritik af, at vi var nødt til at forlade konferencen 15 minutter før afslutningen. Men vi må tage kritikken til os og gøre opmærksom på, at vi selvfølgelig så også har ret til at forlange det samme af andre. Ingen forlader en konference før tiden.

Vores 30 km-grænseaftale med SID – Vi har den 5. marts fået konstateret, hvordan reglerne er, og så vil jeg godt have, at vi tager det til efterretning og ikke bruger den anledning til at kritisere SID, og at de skal kritisere os. Vi har konstateret, hvor vi befinder os og hvilke muligheder, vi har, og hvad vi skal gøre. Så må vi på et senere tidspunkt, når vi mener, at tingene er sat på plads, tage et nyt møde med SID og drøfte, hvorvidt vi skal gå videre. Jeg tænker her på transportforhold, de private vognmænd og de, der kører vognene.

Vi vil godt udsende et cirkulære til vore afdelinger i sagen, men vi vil godt vente, til vi kan sende et landkort, med vore geografiske opdeltede områder med ud.

Omkring La Cabana er det jo sådan, at der er visse afdelinger, der bedre kan stille om fredagen end om tirsdagen.

Det jeg føler står tilbage er sådan set, hvorvidt vi vil tage en beslutning om at tage derop en gang om måneden, men om fredagen. Det skal ikke skille os meget ad. Hvis der er betænkeligheder i forbindelse med, at vi har opfordret andre til det så lad os undlade at trække opfordringen tilbage, men forklare, hvorfor vi finder

det rigtigt at flytte det fra tirsdag til fredag. Jeg ved ikke, om vi fortsat skal opfordre afdelingerne i og omkring Herning-området til at tage derned andre dage end fredagen. Der må være folk, der har mulighed for det. Til sidst skal jeg lige sige, at jeg har set i et kørselsblad for København, at man har forklaret, at depotarbejderne ikke har mulighed for at deltage i demonstrationerne om tirsdagen på grund af specielle arbejdsforhold. Det kunne så også være et argument for, at man henlagde det til fredag.

Beretningen blev enstemmigt vedtaget.

3. Budget

v/ hovedkasserer Erik Nielsen.

Budgettet for april kvartal 1984 blev omdelt til FU. Der er i oversigten en skønnet indtægt på kr. 1,5 mio. De skønnede udgifter for april kvartal er kr. 2,2 mio. Det betyder et skønnet underskud for april kvartalet 1984 på kr. 700.000.

Bent Embo:

Beregnes kredsens administrations tilskud pr. medlem?

Erik Nielsen:

Forbundet giver tilskud til et vist antal medlemmer og til et vist antal møder, der bliver afholdt i kredsene. Det er 2 repræsentantskabsmøder og 4 kredsbestyrelsesmøder. Sidste år blev der bevilget 250,00 kr. pr. medlem pr. møde. En gang i næste uge er udregningen med hensyn til tilskud til kredsene færdig, så tilskuddene vil være kredsene i hænde sidst i næste uge.

Bent Meyer:

Når der i budgettet står, at revision og regnskabsassistance for april kvartal er 45.000,00 kr., er det så ¼ af, hvad det koster på årsbasis?

Erik Nielsen:

Det er et anslået beløb, men det vil være ca. ¼ på årsbasis. På årsbasis er det anslåede beløb kr. 150.000,00.

Bent Meyer:

Det er mange penge at bruge til revision, kr. 150.000,00. Mon ikke der skulle ligge en fejl, eller har der været noget ekstraordinært revision, der medfører, at hvis man tager ¼ af et årsbeløb, så havner man på et sådant tal.

Erik Nielsen:

Rent umiddelbart er det et stort beløb, og det kan være, at der ligger en fejltagelse i det – det skal jeg ikke kunne sige på nuværende tidspunkt, men det skal jeg undersøge, så det

kommer frem på næste FU-møde, så fremt der er noget forkert i det tal.

Budgetoversigten for april kvartal 1984 blev taget til efterretning.

4. Forskellige sager

v/ forbundsformand Preben Mortensen.

På baggrund af LO-cirkulære om mediekurser har vi i cirkulære nr. 12 bedt afdelingerne pr. 9. maj 1984 – svare forbundet om behov for mediekurser.

Konsulentrapporter over besøg på Albani Bryggerierne 23. og 24. januar 1984 vil blive udsendt til FU. Rapporter over konsulentbesøg på vore arbejdspladser vil fremover tilgå FU. FU får hermed et reelt overblik over, hvad konsulenterne arbejder med.

Forbundets ferielegat er udtrukket 29. marts 1984. Resultatet kommer i Prop & Kapsel. De udtrukne får direkte besked.

Sagen i Skanderborg – hvor problemet var uenighed om, at man mente, at man ved overgang til provision, betalte til hver enkelt person i stedet for til deling – er afsluttet med at fastholde fast løn med stigninger i overenskomsten 1983.

Vi havde på det ekstraordinære forretningsudvalgsmøde den 11. januar en lang diskussion om aftalerne i Fredericia. Aftalen om Grundlovsdag og Kr. Himmelfartsdag har vi modtaget fra Fredericia-afdelingen. På grund af manglende tilslutning blandt bryggeriets øvrige arbejdsgrupper træder aftalen ud af kraft. Da man ikke kunne få elektrikerne med på aftalen, efter at forbundet havde været indblandet og sagt god for aftalen, skete der et kiks med selve tillidsmanden på Fredericia Bryggeri, der bevirkede, at aftalen ikke blev til noget.

På sidste forretningsudvalgsmøde omtalte vi det brev, som var tilgået forbundet fra Københavns mandlige afdeling vedrørende udlægning af beslutningen omkring kompetence og ansvar, der skulle udtrykke flertallets opfattelse af tingene. Vi enedes om, at brevet skulle sendes, hvilket skete den 2. april 1984.

Holger Foss:

Jeg synes, det er i orden, at man har sendt den korrespondance ud, men der er noget, jeg ikke forstår. Der foreligger 4 breve i sagen. Lad være med det første brev, hvor mandlig afdeling skriver 12/1 og gør opmærksom på, at det er ulovligt, det man har lavet, men forbundet har kun udsendt mandlig afdelings brev af den

27/1, forbundets svar af 7/2. Den 22/2 skriver Bent Meyer og jeg et brev til forbundet som forretningsudvalgsmedlemmer og gør opmærksom på nogle indvendinger, vi havde til det udkast, der lå som et forslag til forbundets brev til afdelingerne og hovedbestyrelsen. Det havde været rimeligt, om dette brev af 22/2-84 havde været udsendt, som en del af korrespondancen i sagen.

Preben Mortensen:

Ja, men det vi vedtog sidste gang, var på grundlag af jeres brev om en mindretalsindstilling, og om mit svar udtrykte flertallets opfattelse. Det var det, der skulle sendes ud. Jeres brev ville automatisk fremkomme, idet det indgår i protokollen.

Holger Foss:

Jeg vil ikke bestride, det er det, man er blevet enige om. Det gør det egentlig ikke mere rimeligt, at man ikke sender Bent Meyer's og mine indvendinger med. Vi er dog medlemmer af dette forretningsudvalg. Vi havde nogle indvendinger imod udkastet, som godt kunne være kommet med. Det, at indvendingerne kan læses i de udsendte protokoller, er da rigtigt, men det kan man også med de andre to breve, som er udsendt. Når man ikke har gjort det, og det hviler på, at man har vedtaget noget andet, kunne man så ikke vedtage, at man udsender vore indvendinger imod brevet – det kunne der da ikke være noget forkert i.

Preben Mortensen:

Her er vi jo igen der, hvor det skiller. Da flertallet ikke har haft mulighed for at have indflydelse på, hvordan I skulle give udtryk for jeres opfattelse, måtte det også være rigtigt, at flertallet så havde ret til at vedtage, hvordan de ville give udtryk for deres opfattelse. Det var de to opfattelser, som skulle udsendes, og hvor jeres svar – ikke i forhold til jeres brev – var, at I var uenige med os i noget af udlægningen. Når flertallet har konstateret, at det var vor opfattelse, så var det de to synspunkter, der skulle afvejes mod hinanden, og som vi endes om skulle udsendes til afdelingerne. Derfor havde det ikke været rimeligt at medsende jeres indvendinger, idet vi så skulle have skrevet et nyt brev, om at vi ikke var enige med jer om disse ting. Vi kunne jo så have udsendt tonsvis af breve.

Holger Foss:

Jeg har ingen ønsker om at trække denne diskussion i langdrag, hvis forretningsudvalget ikke vil sende brevet ud, er der jo ikke noget at gøre ved det. Jeg henstiller trods alt, at man gør det.

Poul Erik Guldborg:

Det er lidt svært for os, der sidder her, at tage stilling til, om det brev skal udsendes eller ej. Sådan som Holger udlægger det, lyder det, som om der ikke skulle være noget til hinder for at gøre det. Men hvis brevet er et svar på udkastet til forbundsbrevet, der prøver på at tilbagevise de påstande, som afdelingen skriver, så er det rigtigt, at man kan fortsætte med at skrive breve til hinanden.

Preben Mortensen:

Brevet blev læst op på sidste forretningsudvalgs møde. Hvis det skulle have været udsendt, så måtte forbundet også have nogle bemærkninger med dertil.

Forretningsudvalget

vedtog, at brevet af 22.2.84 ikke skulle udsendes. Med 10 stemmer – 2 stemte imod, 1 undlod at stemme.

Preben Mortensen:

Vi har fået en henvendelse fra Palle Simonsen Fonden, der udtrykker sig omkring Schlüters urimelige socialpolitik og anmoder om støtte, der går på at hjælpe folk, som er kommet på varig hjælp, unge der bliver ramt af sulteparagraffen m.m.

Vi har diskuteret det i daglig ledelse og finder for det første, at man ikke skal bruge denne form og kalde det "Palle Simonsen Fonden", der fokuserer på personen i stedet for at fokusere på sagen. For det andet er vi egentlig imod at skulle begynde privat at støtte folk, fordi man hermed cementerer den opfattelse, at lovgivningen har bevirket, at mennesker er kommet ud, hvor private mennesker må træde til, i stedet for, at man politisk markerer, at det er en forkert politik, man fører.

Bjarne Frandsen:

Palle Simonsen Fonden har også henvendt sig rundt omkring til afdelingerne. Vi har haft sagen oppe på vort bestyrelsesmøde, og vi har sagt, at vi godt vil støtte det initiativ, men vi vil vide, hvad det er, vi støtter. Det er private mennesker, der kan skrive nogle breve om, at vi skal indstille bidrag på en konto i Arbejdernes Landsbank, og vi ikke ved, om disse mennesker har noget med den fond at gøre.

Jeg er enig med forbundsformanden i, at det vist ikke er noget, vi skal støtte.

Barbara Kryger:

Jeg er principielt enig i, at det ikke er en opgave for en faglig organisation. Det er det samme dilemma, vi allesammen har været i omkring den nye Mødrehjælp.

Forretningsudvalget

afviste at støtte det private initiativ – Palle Simonsen Fonden.

Preben Mortensen:

Fagbevægelsens Internationale Center og El Salvador Komiteen afholder konference 5. maj – med den hensigt at skabe øget oplysning om den faglige og politiske kamp i Mellemamerika, samt om det danske solidaritetsarbejde i områderne.

Vi anbefaler, at vi sender en repræsentant til konferencen.

Forretningsudvalget

var enige i, at forbundet sender en repræsentant til konferencen, med referat af indholdet til Prop & Kapsel.

Tilbudet om at deltage står åbent for FU- og HB-medlemmer. Tilbagemelding gives til forbundet 30. april 1984.

Preben Mortensen:

DOK-film har lavet filmen: "når uret bliver til ret, bliver modstand til pligt". Det er sagen om Karl Jørgensens frifindelse.

Filmen har været dyr at lave, ca. 30 mennesker, filmfolk og havnearbejdere har været involveret i projektet. Arbejdet med filmen har været 4 måneder. Kreditterne beløber sig i øjeblikket til omkring 75.000 kr. og herudover er der en række personer, som har været med til at lave filmen, som har haft store personlige udlæg.

Man kan købe filmen, der for forbundet vil koste 25.000 kr., for fagforeninger 5.000 kr. For mindre fagforeninger og klubber sættes prisen efter nærmere aftale, og der er så vedlagt en folder.

Vi bevilgede jo et temmeligt stort beløb på et tidspunkt, og vi finder derfor, at det er mange penge at skulle købe filmen for 25.000 kr.

Vort forslag er, at vi vil prøve at få status som fagforening og købe filmen for kr. 5.000. Vore afdelinger kan så låne filmen til kurser m.m. Filmen kører i 45 minutter.

Forretningsudvalget

var enig i, at filmen forsøges hjemkøbt til kr. 5.000. Med baggrund i, at vi som forbund tidligere har bevilget støtte til havnearbejderne.

Preben Mortensen:

Østerbro Medborgerhus, København har fyret en sikkerhedsrepræsentant – arbejdet er nedlagt. Vi har fået henvendelse fra KUC om støtte til konflikten.

Vi har ikke haft megen tid til at sætte os ind i det, og vi ved heller ikke, om konflikten fortsat er løbende. Vi foreslår derfor, at vi får mulig-

hed for at undersøge, hvad sagen drejer sig om. Såfremt det viser sig, at den er meget principiel, og de har konflikten i lang tid, tager vi herfra stilling til, om vi skal støtte dem eller ej. For såvidt vi skal støtte dem, er det på betingelse af, at konflikten stadig løber. Vi er heller ikke klar over beløbets størrelse, idet vi ikke aner, hvor mange mennesker der er der.

Forretningsudvalget

gav den daglige ledelse bemyndigelse til at undersøge sagen og herefter tage stilling til en økonomisk støtte.

Preben Mortensen:

Vi har modtaget følgende brev:

Til forbundets daglige ledelse, gode kammerater:

Til jeres orientering vil jeg gøre opmærksom på, at vi i Randers afdeling i lang tid har haft et ønske om at oprette en klub for efterlønnede og pensionerede medlemmer. Dette ønske er nu ved at være en realitet, idet der bliver afholdt stiftende generalforsamling i klubben den 13. marts 1984.

Hvis man fra forbundets side ønsker at vise anerkendelse af et sådant initiativ, skal det nævnes, at det økonomiske grundlag for sådan en klub altid er et problem. Beløb af enhver størrelse vil derfor blive modtaget med tak.

Med kammeratlig hilsen

Formanden for Randers afdeling.

Vi har diskuteret det i daglig ledelse, og vi er ikke enige om, hvad vi skal gøre. Der er et synspunkt for, at det er et godt initiativ, som vi bør støtte. Andre har den opfattelse, at det er afdelingen, der tager beslutningen, og derfor bør det også være afdelingen, der sikrer sig, at økonomien er i orden i denne klub. Vi har ingen indstilling om, hvorvidt vi bør støtte eller ej. Personligt har jeg meddelt, at jeg synes, det kan have nogle problemer med konsekvenser andre steder, som vi ikke på nuværende tidspunkt kan overskue, andet end at vi så kan bevilge 37 gange, og jeg ved ikke, om vi skal påbegynde den linie.

Lone Christensen:

Når fagforeninger tager initiativ til at skabe aktiviteter for vore tidligere medlemmer som efterlønnede og pensionister, skal vi støtte dette initiativ. Det er en stor gruppe, som fortsat skal have tilbud om deltagelse i aktiviteter – som en sideløbende klub i forhold til fagforeningerne. Jeg mener, vi skal støtte – dels ønske til lykke med, at de har fået klubben oprettet – dels ønske den held med arbejdet fremover. Jeg mener også, at vi godt kan støtte dem med et eller andet beløb.

Bjarne Frandsen:

Det lyder da spændende, for sådan en pensionistklub har vi haft i adskillige år i Århus, og så må vi også gå ud fra, at vi kan få nogle penge herfra. Men den indstilling har jeg nu ikke. For det første er det sådan, at når man i en afdeling opretter den slags klubber for ældre medlemmer, så har de afdelingens lokale gratis til rådighed. De har alle de faciliteter, der er i en afdeling. Når de skal noget – vor pensionistklub har ca. to ture rundt i landet til forskellige virksomheder både inden for vor egen industri og andre industrier, så støtter vi fra afdelingen med et beløb hver gang. De søger simpelthen os om økonomisk støtte, og så får de et beløb ud fra, hvor mange deltagere, der er. Vi giver dem et beløb til deres julekom sammen, og vi har dem indbudt til en julekomsammen i afdelingen. Det må man klare ude i afdelingerne. Det er jo der, det foregår, og det synes jeg også afdelingerne har pligt til som en tak til de ældre medlemmer.

Holger Foss:

Jeg er enig med forbundsformanden og Bjarne og dermed uenig med Lone Christensen. Jeg synes, konsekvenserne er totalt uoverskuelige. Hvis noget sådant bliver vedtaget her, bliver det en dyr affære, for hvis man bevilger et eller andet til en afdeling, så bliver det vel pr. medlem. Så kan vi selvfølgelig forvente det samme.

Jeg er principielt imod det, og jeg må henvise til, at de to københavnske afdelinger ikke gør skrækkeligt meget for pensionisterne, men vi holder dog en årlig fest for dem, som også er en aktivitet, og som koster en forfærdelig masse penge, og så forventer jeg naturligvis, at hvis man vedtager noget sådant her, at vi så kan få et tilskud til disse fester. Men jeg håber ikke, at man vedtager det – det vil være forkert. Jeg har hørt Lone Christensen mange gange og har været enig med hende, når hun har gjort opmærksom på, at en fagforening og et forbund er en kamporganisation, og det skal ikke være noget med, at vi skal være sociale foreninger. Jeg anbefaler varmt, at man siger nej.

Poul Erik Guldborg:

Jeg synes, det er et godt initiativ, det kommer bare lidt sent, idet pensionisttilværelsen er kendt af nogen i mange år. Hvis man vil gøre noget for de gamle, og det vil de fleste afdelinger, så er man nok også villig til at betale, hvad det koster. Hvis Lone Christensen's oplæg bliver vedtaget, så ville der komme en del afdelinger, som har haft pensionistklubber længe og stille krav om det tilsvarende. De afdelinger i hvert fald i Nordjylland, som har pensionist-

klubber, har altid afholdt de udgifter, der er forbundet med en sådan klub, og de udgifter er meget begrænsede. Lokalerne bliver stillet gratis til rådighed, og kommer vi på bryggerier eller på spritfabrikkerne og siger, at vi har noget for pensionister, er de altid villige til at give øl eller snaps til pensionisterne. De omkostninger, der er forbundet hermed, er meget små, så jeg synes, de selv skal udbetale udgifterne i Randers.

Inge Jensen:

Københavns kvindelige afdeling har, ligesom skitseret af Holger, nogle aktiviteter i gang for pensionisterne her, og derudover arrangerer klubberne ude på bryggerierne også aktiviteter for pensionisterne, og jeg synes bestemt ikke, det er noget forbundsansliggende. Det må være afdelingerne eller klubberne selv, der klarer den sag, så vi går også imod.

Bent Meyer:

Hvis man skulle gå hen og vedtage et sådant forslag, så måtte vi være klar over, at kontingentet til forbundet og afdelingen måtte sættes gevaldigt i vejret. Men hvis man har fået ideen andre steder fra, må man prøve at spørge igen. Det er muligt, at man der har en bedre økonomi.

Den har man måske fået ved, at efterlønnede f. eks. ikke kun betaler, som vi gør her ca. 225 kr. om måneden i kontingent, men det fulde kontingent 130 kr. Så kan der måske blive råd til at holde nogle ting for vore efterlønnede, men på nuværende tidspunkt vil jeg gå imod et sådant forslag.

Jens Olsen:

Jeg er enig med forbundsformanden i, at man bør afvise det. Nu kan jeg jo også høre, at der kommer en opremsning af faglige og efterlønsklubber m.v. Jeg vil gøre opmærksom på, at vi har haft én i omkring 8-10 år, og der er 80 medlemmer, og der er kun omkring 300 medlemmer i afdelingen. Jeg er meget betænkelig ved, at man skal give tilskud til noget sådant. Det tror jeg godt, afdelingen kan klare.

Lone Christensen:

Vi har en stor gruppe tidligere medlemmer, som er efterlønnere. Det er vigtigt fortsat at have fat i den gruppe også med hensyn til indflydelse i samfundet, herunder også politisk. Det er en af mine begrundelser for, at jeg synes, når en afdeling på nuværende tidspunkt opretter en faglig klub for efterlønnede og pensionister, at vi skal yde støtte. Derfor synes jeg, at vi skal skrive og sige, at det er et godt initiativ, og at vi ønsker dem held og lykke med arbejdet.

Jeg vil godt trække forslaget om, at der skal være en økonomisk bevilling

på det. Jeg er selvfølgelig overbevist af alle de argumenter, der er kommet her. Jeg havde ikke tænkt mig, at vi skulle bevilge til fester og den slags – det var støtte til en klubs fagpolitiske arbejde for efterlønnede og pensionister.

Forretningsudvalget

sender et lykønskingsbrev til den nyoprettede efterløns- og pensionistklub i Randers.

Preben Mortensen:

Vi har fået et forslag fra forretningsudvalgsmedlemmet Bent Embo, der lyder som følger:

„Undertegnede ønsker følgende forslag taget op på førstkommande forretningsudvalgsmøde.

Forbundets konfliktfond/strejkefond ændrer navn til f. eks. „Kulturfonden“.

Daglig ledelse går ud fra, at forslaget er affødt af den diskussion, der politisk er rejst om at beskatte fondene. Baggrunden for dette er jo, at Socialdemokratiet og Radikale i sin tid pålagde regeringen at udfærdige forslag til beskatning af fonde. Regeringen kom så med et forslag, der havnede i syltekrukken, fordi det stillede forslag kun ramte nogle bestemte fonde.

Såfremt forslaget gik på, at det var alle fonde, kunne vi selvfølgelig ikke have noget imod beskatningen, idet vore fonde, selv om de er store, ikke ville kunne sammenlignes med andre fonde i størrelse, især private, som unddrages beskatning.

Det er vor opfattelse, når der på et eller anden tidspunkt forefindes en udbetaling, vil den blive registreret, såfremt man finder frem til, at der skal ske en beskatning af disse fonde – uanset hvad vi kalder den. Vi synes ikke i daglig ledelse, at vi som alle andre skal prøve på at finde en omgåelse af en lovs hensigt og intentioner. Det er vor opfattelse, at man alt for ofte fra den modsatte side, nemlig der hvor kapitalen er, har kunnet omgå lovens bestemmelser. Vi foreslår på nuværende tidspunkt, at man ikke tager initiativ til at lave nogle ændringer. Hvis der kommer yderligere forslag, så vil vi selvfølgelig henvise til juridisk bistand.

Bent Embo:

Jeg kan acceptere indstillingen, men jeg er en lille smule betænkelig, idet jeg i dagspressen læste mig til, at man kunne risikere, at de betalinger skulle erlægges med tilbagevirkende kraft fra en 1. januar.

Jeg vil fastholde så meget, at forslaget så rækker tilbage til 1. januar 1984, således at vi er dækket ind for ikke at tabe det på gulvet. Jeg vil forøvrigt stille det samme forslag i min egen afdeling.

Bjarne Frandsen:

Jeg står lidt uforstående overfor, at vi skulle give vor strejkefond et andet navn, idet jeg ikke mener, det har nogen praktisk betydning, om den hedder strejkefonden eller marmeladefonden. Hvis de vil have pengene, så tager de pengene. Spørgsmålet er, om vi skal lave hele vort system om, så vi ikke har noget, der hedder fonde, men i stedet for havde nogle kasser, hvortil pengene er bundet, sådan at de ikke udtrykkeligt i en eller anden fond er bestemt til det og det formål. Jeg tænker nærmere på det system, typograferne har. De har én kasse, og så binder man nogle af pengene, så de ikke kan tages ud til forbrug på én gang.

Forretningsudvalget:

henlagde sagen. Sagen tages op, hvis spørgsmålet bliver aktuelt på et senere tidspunkt.

Preben Mortensen:

På miljø og Sikkerhedskonferencen i 1982 foreslog man at afholde kvartalsmøder for sikkerhedsudvalgsmedlemmer, branche- og kvartalsvis bestemt. Vi vedtog, at ordningen skulle være en prøveordning et år, og den har nu kørt i 1½ år, men samtidig har vi drøftet, om vi skulle afholde en ny miljø- og sikkerhedskonference til efteråret, hvad vi synes, man bør gøre. På denne baggrund er der så kommet en indstilling om en stillingtagen til såvel kvartalsmøder som konferencer.

Med baggrund i kvartalsmødernes evaluering af de fire afholdt møder har konsulentafdelingen følgende indstilling til, hvorledes arbejdet skal fortsættes. Det er konsulenternes oplæg, men som den daglige ledelse har tilsluttet sig.

Der afholdes et femte møde og et sjette for DfB-koncernen i juni 1984 efter samme retningslinier som de hidtidige møder. Det vil sige, at den bevilling giver vi for, at kvartalsmøderne kan fortsætte.

Forbundets samlede indsats på sikkerheds- og arbejdsmiljøområdet drøftes på en konference i oktober/november 1984. På konferencen deltager to repræsentanter for hver produktionsvirksomhed samt kredsbestyrelsesrepræsentanter, de københavnske fagforeninger og forbundets daglige ledelse.

Konferencens hovedpunkter bør være følgende:

1. Vurdering og erfaring med arbejdet med forbundets miljøprogram.
2. Eventuel justering og udbygning af miljøprogrammet.
3. De organisatoriske rammer for indsatsen i sikkerheds- og miljøarbejdet:
 - a. En vurdering af kvartalsmøder-

nes virkning på sikkerheds- og arbejdsmiljøarbejdet.

b. Uddannelsespolitik og -former.

c. Kredsenes funktion i sikkerheds- og miljøarbejdet.

4. Forholdet mellem sikkerheds- og miljøarbejdet og de overenskomst-mæssige forhold, og herunder bør drøftes i hvilken grad sikkerheds- og miljøproblemer bør søges løst ved overenskomstforhandlingerne.

Konferencen forventes at vare fra torsdag aften til søndag middag. Deltagerantallet anslås til 54 fra produktionsvirksomhederne, 6 fra kredsen og de københavnske fagforeninger, 7 fra forbundet samt 1 fra BSR – i alt 68 deltagere. Her er det forbundets indstilling, at vi vil stille forslag til yderligere repræsentation, sådan at depotarbejderne bliver repræsenteret med 1 fra hver kreds + 1 fra København. Konferencen tænkes at udgøre den i miljøprogrammet nævnte årlige miljøkonference for sikkerhedsrepræsentanter.

Vi synes, det er rigtigt at få en vurdering af, hvordan kvartalsmøderne virker. Kvartalsmøderne rummer kun de folk, der sidder i sikkerhedsudvalgene i produktionsvirksomhederne, som afholder disse møder, og som dermed har kontakten til forbundet, som skal koordinere det sammen med konsulenterne.

Vi må have en vurdering af, hvorvidt de øvrige sikkerhedsrepræsentanter i virksomhederne finder, at man når ud til dem på baggrund af de ting, man diskuterer på kvartalsmøderne. Da det er en prøveordning, må vi selvfølgelig have mulighed for at diskutere rammerne for det rent organisatoriske – om det skal ændres.

Vi er nødt til at diskutere, om vi kun vil have produktionsvirksomhederne, men vi har jo mange arbejdskammerater omkring depoter m.v., og alle disse ting skal sammenholdes med, hvordan vi sikrer os, at sikkerheds- og miljøarbejdet også går i samarbejde med de faglige forhold. Det er ikke to ting, der kører ved siden af hinanden, det skal være to ting, der arbejder sammen. Vi må erkende, at forståelsen for hinanden ikke er tilstrækkelig stor på nuværende tidspunkt. Omkring aftaleforhold vil der altid være en diskussion om, hvem der egentlig har bemyndigelse til at underkende etablering af nyanlæg m.v., hvor det er faglige folk og sikkerhedsrepræsentanter, som deltager i planlægning og vurdering af, om de sikkerhedsmæssigt forsvarligt kan underkende disse ting.

I forbindelse med overenskomstforholdet er det ikke sådan, at vi opfatter, at vi skal til at stille krav til sikkerhedsarbejde, der er lovgivningsmæssigt. Men der er visse situationer, hvor vi stiller nogle krav. Vi er

opmærksom på, at LO på nuværende tidspunkt er begyndt at rejse dette problem, så er vi også nødt til at forholde os til, hvorvidt vi finder, at tingene skal behandles hver for sig. Sikkerheds- og miljøarbejde køres i andet regie, og det skal ikke belaste overenskomstforhandlingerne. Miljø er ikke noget, man kan komme og stille krav og forhandle om. Miljø, mener vi, er en ret til at have et ordentligt arbejdsmiljø. Det er ikke kun noget, vi skal diskutere hvert andet år.

Der er altså en række problemer, der gør, at vi synes, det er betimeligt med en konference, hvor vi kan rejse disse ting.

Vi drøftede deltagerantallet, og det er meget stort. Men vi føler ikke, det kan gøres mindre. Hvis vi kun tager en fra hver produktionsvirksomhed, kan vi så opleve, at det bliver den, der sidder i sikkerhedsudvalget. Så får vi ikke tilbagemeldingen fra dem, der ikke sidder der, om hvordan de opfatter sikkerhedsarbejdet i samarbejdet mellem sikkerhedsudvalgsmedlemmet og sikkerhedsrepræsentanten.

Vi mener også, at sikkerhedsarbejde ikke kun er for dem, der er beskæftiget i produktionsvirksomheder. Sikkerhedsarbejde og forbundets politik om sikkerhedsarbejde må selvfølgelig også være depotarbejderne.

Konferencen er nødvendig og betydningsfuld. Så vi indstiller, at man går ind for dette forslag.

Poul Erik Guldborg:

Kvartalsmøderne har vi været meget glade for i provinsen. Jeg kan godt gå ind for, at der bliver holdt en Miljøkonference, hvor dem der har deltaget i kvartalsmøderne deltager, og kommer med deres erfaringer fra kvartalsmøderne.

Du var også inde på et cirkulære, udsendt af LO, om, at sikkerhed og miljø ikke skulle belaste overenskomstforhold. Der har vi kun én overenskomst, hvor sikkerhed og miljø belaster. Det er på depotområdet, hvor bl. a. arbejdstøj og forskellige andre ting skal forhandles hver gang, medens det på bryggerier og andre steder er en selvfølge, at man får det. Så det ville være godt, hvis vi kunne få det ud af overenskomsten.

Bjarne Frandsen:

Poul Erik Guldborg siger, at vi skal have arbejdstøjet ud af overenskomsten. Med det kendskab, jeg har til depotindehaverne og Depotindehaverforeningen i det hele taget, så vil de ansatte i så fald slet ikke få arbejdstøj. De rejste en sag for nogle år siden i Århus omkring personlige værnemidler til de mennesker, der arbejder på depoter – både som hjemmefolk og som distributionsfolk

– og det er meget brutalt blevet afvist af Depotindehaverforeningen. Jeg har også Niels Bents ord for, at hvis man kunne få det arbejdstøj ud af overenskomsten, så skulle vi ikke regne med at få noget som helst. Så jeg tror ikke, det er nogen særlig god ide.

Jens Olsen:

På Fyn har vi det indtryk, at kvartalsmøderne har sat gang i tingene. Kvartalsmøderne er endda på det sidste blevet endnu bedre. Vi får rapporter tilbage fra de folk, der har deltaget. Så jeg vil godt bakke op om forslaget om, at vi får en konference, hvor vi kan diskutere disse ting.

Forretningsudvalget

tilsluttede sig afholdelsen af en konference sidst i 1984, hvor forbundets samlede indsats på sikkerheds- og arbejdsmiljøområdet drøftes.

De fremlagte rammer for deltagere og indhold er grundlaget for planlægning af konferencen.

Preben Mortensen:

I forbindelse med valget til EF i juni har vi diskuteret, om vi bør støtte. Vi har set på, hvad vi har gjort tidligere. Forbundet havde på et hovedbestyrelsesmøde i 1971 med 9 stemmer imod 8 den opfattelse, at forbundet officielt var modstander af EF. Hvad der imidlertid undrer os er, at vi hverken omkring folkeafstemningen eller tidligere valg har set, at spørgsmål om bevilling overhovedet har været behandlet. Vi har konkluderet derhen, at det må være, fordi man – hvis man bevilger til Folkebevægelsen mod EF – skader de partier, som officielt er imod EF og dermed de kandidater, man der skal have valgt. Vi finder imidlertid, at Folkebevægelsens oplysningsarbejde omkring modstanden imod EF er meget vigtig. Vi foreslår derfor ikke, at vi bevilger noget til valget, men at man i stedet tager et abonnement på Ny Notat og tegner os om året for 10.000 kr. Dette abonnement skal tilgå hver afdeling.

Forretningsudvalget

bevilgede kr. 10.000 om året som abonnement på Ny Notat, som støtte til Folkebevægelsens oplysningsarbejde om modstand mod EF.

Ny Notat udsendes til samtlige afdelinger.

Preben Mortensen:

Så har vi fået et brev fra de to københavnske afdelinger, der stiller os i en meget, meget vanskelig situation.

Brevet lyder:

„Tak for brevet af den 30. januar på vort brev vedrørende aftaleforhold i forbindelse med sammenlægning af de to fagforeninger.“

(Det har vi omtalt tidligere. Der er kommet en forespørgsel fra dem om hvilke konsekvenser, det vil få for aftalerne, såfremt der sker en sammenlægning).

De gør opmærksom på, at de kan forstå på svaret, at vi i en sammenlagt fagforening kan videreføre vore nuværende aftaler, bortset fra begrebet mands-/kvindepladser.

Med hensyn til bemandingsaftaler ønsker vi fra forbundets side en bekræftelse på, at bemandingsaftaler er uopsigelige i overenskomstperioden, medmindre der sker tekniske ændringer, eller arbejdet bortfalder.

I forbindelse med diskussionen om sammenlægningen har vi også behandlet spørgsmålet om københavnske kvinders repræsentation bl.a. i forbundets kompetente organer, forretningsudvalg, hovedbestyrelsen og kongresser, og i den sammenhæng er de to fagforeninger enige om, at de københavnske kvinder skal bevare deres repræsentation, sådan at forstå at det forholdstal, som på nuværende tidspunkt er imellem mænd og kvinder i forbundets kompetente organer som minimum, skal fastholdes.

Målsætningen for en fælles fagforening er i løbet af en årrække at opnå ligestilling mellem mænd og kvinder såvel på arbejdspladserne som i organisationens kompetente organer.

Vi ønsker en bekræftelse fra forbundet på, at forbundet er indforstået med ovennævnte indstilling vedrørende kvindernes repræsentation i forbundets kompetente organer.

Holger Foss/Barbara Kryger«.

Forbundet har svaret:

„I brev af 23. marts 1984 ønsker I at få bekræftelse på, at bemandingsaftalerne er uopsigelige inden for overenskomstperioden, og at forbundet er indforstået med indstillingen om, at ved sammenlægning af de to fagforeninger bevarer de københavnske kvinder deres repræsentation i forbundets kompetente organer.“

Vedrørende det første spørgsmål om uopsigeligheden af bemandingsaftalerne i en overenskomstperiode, må jeg henvise til brev af 30. januar 1984, hvori jeg fastslår, at der ved en sammenlægning af de to fagforeninger ingen ændringer sker i de bestående aftaler, som er indgået af fagforeningerne, herunder bemandingsaftaler. Jeg kan så hertil tilføje, at det også gælder uopsigeligheden af disse, medmindre andet er aftalt, f. eks. at bemandingsaftalen har en bestemt udløbstid eller prøvetid på et vist antal dage, uger, måneder eller år.

Vedrørende det andet spørgsmål om de københavnske kvinders repræsentation i forbundets kompetente organer, altså forretningsudvalg, hoved-

bestyrelse og kongresser er jeg usikker på, hvad der menes med spørgsmålet. I skriver, at i forbindelse med diskussionen om sammenlægning er I enige om, at de københavnske kvinder skal bevare deres nuværende repræsentation, således at det forholdstal, som på nuværende tidspunkt er mellem mænd og kvinder i forbundets kompetente organer, som minimum fastholdes. Jeg tolker jeres konklusion således, at ved en sammenlægning af de to fagforeninger er det jeres opfattelse, at der altid mindst skal være to kvindelige repræsentanter for afdelingen i forretningsudvalget og mindst 3 kvindelige repræsentanter for afdelingen i hovedbestyrelsen samt mindst 10 kvindelige delegerede for afdelingen på kongressen.

Såfremt min opfattelse af jeres konklusion er rigtig, har jeg følgende bemærkning til dette. Hvis en fælles fagforening i København i deres kompetente organer som minimum sikrer den samme repræsentation af kvinder som afdelingerne ønsker, de skal være repræsenteret i forbundets kompetente organer, er jeg principielt enig i jeres konklusion. Imidlertid kan jeg ikke binde forbundet på min principielle enighed med jer. Jeg kan derfor ikke bekræfte, at forbundet er indforstået med ovennævnte indstilling, men udtrykke min egen personlige holdning hertil. Der er ingen love, der foreskriver det af jer rejste problem, og derfor kan jeg ikke bekræfte forbundets opfattelse, før forretningsudvalget og hovedbestyrelsen har behandlet dette.

Vi har haft en lang drøftelse i daglig ledelse om, hvad vi egentlig gør. Hvis der sker en sammenlægning inden kongressen, foreskriver lovene ikke, hvad den afdeling har af forretningsudvalgsmedlemmer, hovedbestyrelsesmedlemmer eller kongresdelegerede.

Det er daglig ledelses opfattelse, at spørgsmålet om bevarelse af pladserne i forretningsudvalg/hovedbestyrelse skal fortsætte uændret. Med hensyn til spørgsmålet om kongresdelegerede, er det vor opfattelse, at vi er nødt til at afvente, under hvilken forudsætning kongressen gav mandlig og kvindelig afdeling delegerede i København. Vi kan komme i den situation, at hvis der sker en sammenlægning, kan vi blive nødt til at indkalde til en ekstraordinær kongres for at fastsætte lovene for, hvor mange kongresdelegerede, forretningsudvalgsmedlemmer og hovedbestyrelsesmedlemmer, den fælles fagforening skal have.

Vi må konstatere, at vi er på herrens mark, hvis der sker en sammenlægning, inden vi har holdt kongres. Hovedbestyrelsen kan vel ikke begynde at ændre på et delegeret-antal, de to

afdelinger har haft tidligere, det kan vel egentlig kun en kongres.

Barbara Kryger:

I forbundets love står der, at hovedbestyrelsen har bemyndigelse til at træffe beslutninger, hvor forbundets love ikke foreskriver andet. Men det er klart, at det er under ansvar overfor en kongres, og det kan også ændres af en kongres. Det er ikke bindende længere end til en kongresafholdelse.

Preben Mortensen:

Hvis f. eks. nu et flertal i hovedbestyrelsen ved en sammenlægning mener, at 69 delegerede er for meget til København, vil jeg ikke være med til at tage den beslutning, uden at det er en kongres, der tager den. Det er da muligt, at hovedbestyrelsen vil gøre det, men hvis hovedbestyrelsen har en anden opfattelse af, hvordan afdelingen skal repræsenteres end det antal medlemmer, vi i dag har på to afdelinger, så finder jeg, at det bør være en kongres, der træffer en sådan beslutning. Det vil være meget uheldigt for alle parter, hvis hovedbestyrelsen skulle tage stilling til det, og at man skulle efterleve det på kongressen. Så ville de to københavnske afdelinger vel indkalde til en ekstraordinær kongres, og så var vi i samme situation.

Holger Foss:

Jeg kan godt forstå, at det er lidt kompliceret, men jeg synes alligevel, det lyder lidt dramatisk. Nu skal der jo temmelig store bevægelser i medlemsantal til at ændre på antallet af delegerede. Jeg har svært ved at forestille mig, at forbundets hovedbestyrelse skulle have nogle indvendinger imod, at såfremt de to afdelinger sluttes sammen inden den første ordinære kongres finder sted, at man så mødte med samme antal delegerede, som der nu engang er bestemt i lovene for de to afdelinger. Såfremt man er enig i, at det ikke kunne være noget problem, så kunne det vel heller ikke være noget problem at fastslå, at man skal have delegerede som to afdelinger. Så har vi et forholdstal, fordi det jo kan skifte med medlemsantal, hvor vi kan gå ned, og om vi så går så meget ned, at der forsinker delegerede, det er jo så en anden sag.

Så kunne man sige, at den københavnske afdeling, der kom ud af en sammenslutning, selv måtte bestemme, hvor mange af deres delegerede, der skulle være kvinder, det kunne vi for såvidt også godt forstå. Men vi synes på den anden side, at når forbundet har en kvindepolitik gående ud på, at man skal sikre, at kvinderne er repræsenteret på en rimelig måde i forhold til deres medlemstal, så skulle der efter min opfattelse ikke kunne være nogle pro-

blemer forbundet med, at man – under forbehold af kongressens godkendelse – fra hovedbestyrelsens side siger, at det er i orden. Det ville i hvert fald lette situationen noget i de to afdelingers bestræbelser for at få en sammenlægning, hvor det naturligvis er meget væsentligt for kvinderne at beholde den repræsentation, som nu en gang er fastsat, og der er vi helt enige med vore kvindelige kammerater i, at det er noget, der er værd at holde fast ved.

Preben Mortensen:

Jeg siger også i mit brev, at jeg ikke kan binde forbundet. Det er klart, at hovedbestyrelsen må have en holdning hertil. Jeg kunne forestille mig, at nogle ville sige, at det ikke var under de forudsætninger, vi ved urafstemningen stemte om, at kvindelig afdeling skulle have en større repræsentation end den, der var stillet fra hovedbestyrelsen på kongressen. Det er klart, at i samme øjeblik, der sker en sammenlægning, skal forbundets love ændres. Hovedbestyrelsen kan foreløbig ændre dem indtil kongressen.

Men det er helt afhængigt af, hvilken stillingtagen hovedbestyrelsen har. Jeg har ingen fornemmelse af, hvor vi er henne i denne situation. Såfremt der ikke er en enig hovedbestyrelse, men nogle siger, at der ikke er nogen love, der foreskriver, hvordan repræsentationen skal være, så må vi lade en kongres afgøre det. Da vi laver en helt ny struktur med 4 kredse og 2 afdelinger, ændrer vi tingene så radikalt, ligesom i denne forbindelse, og så må vi lade en kongres afgøre, hvorvidt man skal have den samme repræsentation som hidtil. Her taler vi også om kvinderepræsentation, hvor det er min opfattelse, at hovedbestyrelsens beslutninger også må hvile på baggrund af, hvad de to afdelinger er blevet enige om skal være kvinderepræsentation i en københavnsk fagforening.

Lone Christensen:

Det kan jo være, at hovedbestyrelsen vurderer spørgsmålet ud fra, at der er forskel på at få delegerede som to afdelinger eller som én afdeling. Vi ved ikke, hvordan hovedbestyrelsen vurderer det, og hvis der ikke er enighed i hovedbestyrelsen, så er der kun ét sted, hvor det kan afgøres, og det er på en ekstraordinær kongres.

Holger Foss:

Jeg er bekymret for dette her. Det væsentlige i de drøftelser, der har været imellem de to afdelinger, har ikke drejet sig om, hvorvidt det var rigtigt eller forkert at slutte sig sammen, for det var der enighed om. Men der var nogle betingelser, der måtte opfyldes. Det er klart, at de væsentligste betingelser må komme

fra minoritetsgruppen, og det er i denne situation kvinderne. Når man i kvindelig afdeling skal diskutere den slags ting, hvor der jo er modstridende opfattelser af, hvorvidt en sammenslutning er en god eller en dårlig ting blandt medlemmerne, så er det meget uheldigt, hvis en så væsentlig ting som et minimum af kvinderepræsentation hænger og svæver frit i luften, og at man så ved en sådan lejlighed skal indkalde til en ekstraordinær kongres. Man vil jo gå til en sådan ekstraordinær kongres med meget stor usikkerhed, idet man måske kunne tænke sig, at der ville være visse kammerater i provinsen, som betragtede en sammenslutning af disse to københavnske afdelinger som en ting, der kunne forstyrre ligevægten af delegerede på kongressen eller lignende – selv om jeg ikke kan se, det kunne blive tilfældet – og så ville man stemme ud fra sådanne følelser. Så kunne vi risikere, at et ellers godt initiativ, som både vil styrke de to københavnske afdelinger indbyrdes og overfor deres arbejdsgiver, og som formodentlig også vil styrke forbundet i det hele taget, falder til jorden, fordi vi ikke kan finde ud af noget sådant.

Preben Mortensen:

Vi må i denne situation sige, at vi ikke har mulighed for på forhånd at kunne tilkendegive, hvordan tingene bliver. Jeg har sagt i mit brev, at jeg principielt er enig, at såfremt man ønsker at opfylde de krav, som man stiller om kvinderepræsentation i forbundets kompetente organer, også opfylder disse krav i afdelingen, så tror jeg ikke, det vil blive imødegået af hovedbestyrelsen.

Men omkring repræsentationen på kongressen skal vi også fastlægge nogle nye regler indtil kongressen, og have dem fastsat som love. Der kan jeg ikke på nuværende tidspunkt tilkendegive noget, før det er blevet diskuteret i hovedbestyrelsen. Jeg tror også, at man kunne frygte, at der var sådanne vurderinger fra provins-kammerater, som Holger gav udtryk for. Det er klart, at forretningsudvalget vil orientere igennem kredsen, og så skal det ikke hedde sig, at vi på forhånd har givet tilsagn, uden at hovedbestyrelsen har hørt om det. Det vil være forkert, og det vil blive misforstået. Det er kun, såfremt man i hovedbestyrelsen siger, at man ikke længere er enig i den repræsentation, der så skal være for København, så er der ikke længere grund til at fortsætte dette, så lader vi en kongres afgøre det én gang for alle.

Poul Erik Guldborg:

Jeg kan godt se det uheldige i, at vi skal til at bremse for en udvikling, som både Københavns mænd og kvinder ønsker, men jeg kan ikke

sidde her og træffe nogle beslutninger. Jeg repræsenterer et stort område, og hvis vi skal have den diskussion, må det være rigtigt, at den skal foregå på et hovedbestyrelsesmøde.

Holger Foss:

Jeg er helt enig i, at det kan hovedbestyrelsen og ikke bare forretningsudvalget træffe en afgørelse om. Det ville være meget tilfredsstillende.

Barbara Kryger:

Vi diskuterer stadig fælles grundlag mellem mandlig og kvindelig afdeling. Vi er ikke færdige med at fastsætte repræsentationen, så jeg vil foreslå, at vi vender tilbage til denne diskussion i forretningsudvalget inden næste hovedbestyrelsesmøde.

Preben Mortensen:

Der er rettet en henvendelse, som er behandlet her. Jeg vil gerne drøfte det en gang til her, men jeg mener alligevel, at forretningsudvalget i dag bør tage den beslutning, at man lægger op til hovedbestyrelsen at træffe en afgørelse. Det er for såvidt underordnet, om der bliver en sammenlægning, om det bliver nu, eller om det bliver om nogle år. Det må principielt slås fast, så vi ikke kommer i denne situation en gang til. Såfremt hovedbestyrelsen er enig i de betragtninger, der er kommet fra mandlig afdeling, er der ingen problemer. Det er kun, såfremt hovedbestyrelsen ikke er enig, at vi må lade en kongres afgøre det, uanset om der bliver en sammenlægning nu eller ej. Så har vi taget højde for denne situation.

Forretningsudvalget

var enige i, at det er hovedbestyrelsen, der drøfter og træffer en afgørelse vedrørende, hvordan en fagforening i København er repræsenteret i forbundets forretningsudvalg, hovedbestyrelse og kongresser.

Såfremt hovedbestyrelsen ikke opnår enighed vedrørende repræsentationen på kongresser, afgøres sagen på en ekstraordinær kongres.

Forretningsudvalget besluttede:

– Blokaden af La Cabana – (med henvisning til debatten til beretningen):

Forbundet udsender et cirkulære vedrørende stop af leverancer af øl og vand til handlende m.m., der skaffer/sælger øl og vand til La Cabana.

Forbundet kører en turnus – én dag om måneden på fredage, deltager forbundet i blokaden foran La Cabana.

Holger Foss:

På et FU-møde behandlede vi støtte til Land & Folk. Konklusionen blev, at forbundet skulle skrive til Land & Folk og gøre dem opmærksom på, at

vi ingen interesse havde i at være aktionærer i foretagendet, men hvis de ønskede, at vi skulle hjælpe dem, så kunne de skrive til os. Har de skrevet til os?

Jeg har noget ros og noget dadel til Prop & Kapsel. Jeg synes, at Prop & Kapsel er blevet et betydeligt bedre medlemsblad, end det nogen sinde har været. Jeg synes, at der er kommet noget mere stof i, men der er også kommet noget stof i, som jeg er meget betænkelig ved. Hyldestartikler til jubilarer. Hvis det skal med, så får vi travlt i vor afdeling med alle vore jubilarer, vi så skulle skrive en pæn lille historie om. Hvis det derfor er en ny linie, man har vedtaget, så vil jeg henstille, at man laver linien om.

Preben Mortensen:

Vi skrev et brev til Land & Folk og forklarede dem, at vi ikke kunne støtte ved aktiekøb, men at forretningsudvalget var indstillet på støtte, såfremt de ansøgte om økonomisk støtte til Land & Folk. Vi har ikke modtaget nogen ansøgning.

Lone Christensen:

Det er ikke en ny linie vedrørende jubilarer i Prop & Kapsel, men der er desværre sket det, at vi ikke nåede at have det i inden jubilæet, som vi plejer. Det er blevet væk. Derfor rådede vi bod på det, ved at Randers afdeling fik et portræt af jubilaren.

Anker Skjødt:

G-1 og G-2 starter på søndag. Weekend-kurserne i foråret har været kørt. Deerlige afsluttet her i sidste weekend af marts.

På forespørgsel oplyste Anker Skjødt, at forbundet kører 3 weekend-kurser i foråret for København og Sjælland/Falster og 3 weekend-kurser om efteråret for Fyn og Jylland.

Datoerne for efterårets kurser er ikke endelige endnu.

Mødet hævet.

Referent: Lone Christensen.

Forretningsudvalgets sammensætning:

Nordjysk Kreds:

Poul Erik Guldborg

Sydjysk Kreds:

Thomas Olsen

Fyns Kreds:

Jens A. Olsen

Sjælland-Falster Kreds:

Bent Embo

Københavns mandlige afd.:

Holger Foss og Bent Meyer

Københavns kvindelige afd.:

Barbara Kryger og Inge Jensen

Forbundets daglige ledelse:

Preben Mortensen, Anker Skjødt,

Erik Nielsen, Erik Kielberg og

Lone Christensen

Konsulenter:

John Pedersen og Henrik Hansen

ORDINÆRT FORRETNINGS-UDVALGSMØDE

afholdt onsdag den 9. maj 1984.

Fraværende: John Pedersen og Henrik Hansen.

DAGSORDEN

1. Protokoller

2. Beretning

3. Regnskab

4. Forskellige sager

Ordstyrer: Poul Erik Guldborg

1. Forhandlingsprotokollen

Forretningsudvalget gav tilslutning til:

at de manglende referater fra januar møder tilsendes FU-medlemmerne. Hvis der er rettelser til referaterne, sker dette pr. telefon til forbundet.

Referaterne udsendes herefter i førstkommande Prop & Kapsel.

2. Beretning

v/forbundsformand Preben Mortensen.

Ordinært FU-møde den 9. maj 1984

Efter de første 4 måneder af 1984 har man haft lige så mange faglige sager, som man normalt har på et helt år. Det er derfor urimeligt at tage alle sagerne med til behandling på FU.

Der er sager, der blot må betragtes som efterretningsager, men formanden gjorde opmærksom på, at hvis en afdeling rejser en klage over,

at en sag ikke er ordentligt behandlet eller omtalt, kan sagen tages op i FU.

Formanden havde taget de sager med, han mente havde betydning og fandt ikke, at det var nødvendigt at tage alle de sager med, som normalt kun betragtes som efterretningsager.

Forbundet har som omtalt på sidste FU-møde tilskrevet Bryggeriforeningen for at få et organisationsmøde vedrørende en rammeaftale for Jyske Bryggerier. Forbundet har ingen ønsker om at skulle forhandle en sådan, da det må ske lokalt, men forbundet ønskede organisationsforhandling for at få Bryggeriforeningen til sammen med forbundet at presse Jyske Bryggeriers ledelse til at sætte sig til forhandlingsbordet.

Jyske Bryggeriers ledelse afviste imidlertid at deltage i et sådant organisationsmøde, hvilket betød, at forbundets ledelse og fællesudvalget under Jyske Bryggerier måtte afholde et nyt møde for at drøfte, hvilket skridt der så skulle tages for at få forhandlinger om en rammeaftale i gang.

Man enedes om, at forbundet endnu en gang rettede henvendelse til Bryggeriforeningen for at fastslå, hvor nødvendigt det er, at de ansattes valgte repræsentanter på de Jyske Bryggeriers produktionsvirksomheder inddrages i samarbejdsorganerne vedrørende Jyske Bryggeriers planer for de kommende år.

Såfremt man ikke vil forhandle disse ting, må man forvente, at kravet om en rammeaftale så vil blive fremsat ved overenskomstfornyelsen 1985, hvilket ingen af parterne kan være interesseret i.

Vi bryder os ikke om at belaste overenskomstforhandlingerne. Den bedste aftale man kan få, er den der forhandles mellem parterne uden forbundets indblanding. Så forbundet henstiller endnu en gang til Bryggeriforeningen om, at man tager en drøftelse med J. B., så vi kan få dette organisationsmøde.

J. B. har netop fremlagt planer for investeringer for kr. 50 mill. på Thor i Randers. Det er klart, at når sådanne planer bliver offentliggjort, er det naturligt, at man på andre produktionsvirksomheder under J. B. spekulerer på, hvilke konsekvenser det får andre steder. Det er urimeligt, at man ikke lægger de samlede planer frem, så man kan få konstateret, hvad der skal ske i de kommende år. Her er det især Urban Bryggeriet i Ålborg, der tænkes på. Det er alt for usikkert, hvad planerne er for dette bryggeris fremtid.

Der har været afholdt faglig voldgift vedrørende fleksibilitetstillæg på Fredericia Bryggeri. Vi var optimi-

stiske med denne sag, fordi opmanden, Bjerregård, tidligere havde været opmand i en voldgiftssag, hvor han havde fortolket aftalen vedrørende udtrykket »pludselig opstået sygdom«. Opmanden havde fortolket, at pludselig opstået sygdom omfatter »dels tilfælde, hvor en bryggeriarbejder bliver syg under sit arbejde, dels sygdomstilfælde, som anmeldes til bryggeriet indenfor de sidste 4 timer før den pågældende arbejders mødetid.«

I overenskomstforhandlinger 1981 bliver udtrykket »pludselig opstået sygdom« taget ud og erstattet med spørgsmålet om anmeldelse før arbejdstids begyndelse. Da pludselig opstået sygdom ikke står der mere, men kun i forbindelse med anmeldelse før arbejdstids begyndelse, er det klart, at »pludselig opstået sygdom« efter arbejdstids begyndelse dermed ikke længere er gældende for denne bestemmelse.

Sagen blev indbragt, og vi gjorde opmærksom på, at når man ændrer teksten i aftalen, må det også betyde, at kendelsen af den 5. marts 1981 ikke længere er gældende. I den sidste faglige voldgiftskendelse vi fik, siger opmanden: »Der er ikke blandt de af parterne valgte voldgiftsmedlemmer opnået flertal for en afgørelse, og afgørelsen må derfor træffes af opmanden, der udtaler: At der blev ved aftalen af 7. februar 1980 givet arbejderne et betydeligt løntillæg for at udvise fleksibilitet i produktionen, herunder for at arbejderne i et vist omfang skulle absorbere en pludselig sygdomsramt kollegas arbejde.

Parterne var enige om, at aftalen omfattede sygdom opstået under arbejdet, og dette blev udtrykkeligt nævnt i voldgiftskendelsen af 5. marts 1981. Da 1980-aftalens ordlyd blev ændret 30. marts 1981, skete det på en måde, der naturligt kunne forstås som svarende til den kort forinden afsagte kendelse. . .« – og så, at vi har tabt.

Formanden skrev derefter et brev til Fredericia-afdelingen den 10. april og meddelte:

„Jeg fremsender hermed opmandskendelsen vedrørende lokalaftalen om produktionstillæg. Jeg er overrasket over, at opmanden ikke fortolker teksten i lokalaftalen, men i stedet tager hensyn til bryggeriets motivering for at indgå aftalen. Opmanden afviser hermed, at aftalens ændrede ordlyd er sket på baggrund af en forhandling, hvilket er vor påstand.

Jeg finder, at opmandens grundlag for kendelsen er meget tyndbenet, og jeg betragter det som en klassedom, da opmanden i sin kendelse selv er af den opfattelse, at der er tale om betydeligt løntillæg for at udvise fleksibilitet i produktionen. Det fremgår ikke

af sagsfremstillingen, at Bryggeriforeningen har nedlagt påstand om, at der var tale om et betydeligt løntillæg. Det er opmandens egen opfindelse. Rent ud sagt er det en skandale, at en opmand kan lægge en sådan betragtning i kendelsen."

Opmanden har selv fundet ud af, at det løntillæg, man har fået i Fredericia, er så betydeligt, at man åbenbart skal give modydelse, og selv om teksten i særaftalen er ændret, finder han det forsvarligt, at man fortsat fortolker "pludselig opstået sygdom" efter arbejdstids begyndelse som noget, man selv skal absorbere. Det er min opfattelse, at vi ikke kan bruge en sådan opmand mere. Vi er på herrens mark, hvis opmanden selv kan have nogle betragtninger om, hvad der er bryggeriets motivering. En faglig voldgift skal beskæftige sig med en fortolkning af overenskomsten og ikke om, hvor opmandens sympati ligger, som der klart gives udtryk for her. Jeg synes, at det er rystende, at Bjerregaard, som har haft så mange sager, kan afsige en kendelse på dette grundlag.

Imidlertid er der indgivet en faglig voldgiftssag om værnemidler i København på Carlsberg Bryggerierne, hvor vi tidligere har accepteret, at det var Bjerregaard, der var opmand. Sagen er fastsat til den 7. juni, og dette var aftalt, inden vi modtog denne kendelse. Vi har derfor ikke foretaget os andet i denne sag, men finder, at vi derefter ikke længere vil bruge ham som opmand. Formanden fandt også, at vi burde begrunde, hvorfor vi ikke vil bruge ham, når vi kommer til næste voldgiftssag.

La Cabana

På sidste FU-møde besluttede man, at vi ville annoncere i dagspressen og gøre opmærksom på, at de, der direkte eller indirekte sikrede leverancer af øl og vand til La Cabana, fremover ikke ville få udleveret øl eller vand fra de virksomheder, hvor vores forbund havde overenskomst.

Vi er af DA blevet indklaget for dette, men sagen er midlertidigt stillet i bero, da vi har gjort opmærksom på, at et eventuelt stop for leverancer vil ske i henhold til de arbejdsretlige regler – altså vi sender de rettidige varsler.

Vi har i den forbindelse fået en udtalelse fra Københavns mandlige og kvindelige afd. vedr. indgåelsen af overenskomsten med De Frie Fagforeninger på La Cabana, og jeg vil gerne læse den op, fordi jeg vil vende tilbage til selve udtalelsen.

-De københavnske bryggeriarbejders fagforenings ledelse har vedtaget følgende udtalelse:

Vi ser som fagorganiserede med stor afsky på den overenskomst, som Her-

ning-restauranten La Cabana har underskrevet med splittelsesorganisationen Danmarks Frie Fagforening.

Kampen for overenskomst på La Cabana er i mere end trekvart år blevet ført og Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke, som er en del af den danske fagbevægelse, der principielt bygger på solidaritet og enhed i kampen mod arbejdsgiverne. At La Cabana nu skriver overenskomst med en fagforening, der ikke ønsker denne solidaritet og enhed, er derfor en provokation mod hele den danske fagbevægelse. Kampen mod La Cabana må derfor nu skræpes alvorligt. Bryggeriarbejdernes fagforeninger opfordrer derfor LO til at sætte hele sin magt ind for at sikre, at der bliver skrevet en overenskomst med Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke. LO må endvidere én gang for alle knuse Danmarks Frie Fagforenings forsøg på at svække enheden i fagbevægelsen. Danmarks Frie Fagforening har med sin overenskomst på La Cabana vist, at den bygger på de mest reaktionære nedbrydende kræfter i samfundet og må derfor knuses. Vi opfordrer LO og især de store forbund under LO, der i dag oplever en såkaldt fagforenings forsøg på at smadre fagbevægelsen, til at reagere nu. Vi må som fagorganiserede handle nu for at bevise overfor disse reaktionære kræfter, at næsten hundrede års faglig kamp og sejre ikke har været spildt."

Formanden kunne ikke se, at der er nogen uoverensstemmelser med det, man allerede advarede imod på vort hovedbestyrelsesmøde, og som vi sendte til LO's forretningsudvalg. Men LO fulgte ikke vor opfordring og tog sig ikke af det, vi advarede imod, nemlig at det dengang var Kristelig Fagforening, der vandt frem, især ved den demonstration, de holdt i Herning. LO virkede, som om man var i defensiven, hvorefter modparten fik blod på tanden. Der er heller ingen tvivl om, at aftalen her er indgået på et tidspunkt, hvor der også var uro andre steder med medlemmer, der meldte sig ud for at melde sig ind i Frie Fagforeninger. Der er her tale om HT-chaufførerne og senere også om Falck-folk.

Vi har tidligere omtalt Carlsberg-depotet i Vig, hvor vi gjorde opmærksom på, at det skulle være vore medlemmer. Der var sendt et brev, som åbenbart ikke var tilgået forbundet, men vi har nu igennem en brevveksling gennem afdelingen i Vig og igennem SID fået konstateret, at Specialarbejderforbundet har meddelt afdelingen, at medlemmerne skal overflyttes til Holbæk-afdelingen. Der er sendt en kopi af denne brevveksling til formanden for Holbæk-afdelingen og dermed gjort opmærksom på, at der ikke er flere problemer. Han skal blot henvende sig i

SID-afdelingen og få de pågældende folk overflyttet.

Vedrørende Carlsberg, Birkerød-depotet – det var de omtalte 10 kasser Elefant-øl, som der ikke var afregning for, og sagen endte med en faglig voldgift – er der sket det, at depotindehaveren har tilbagebetalt de to medlemmer på depotet beløbet for de 10 kasser Elefant-øl.

Tilbage stod, at afdelingen ønskede at få problemet fortolket, idet det drejede sig om medhjælpere og ikke salgschauffører, og man ville have undersøgt, hvilket økonomisk ansvar de havde for leverancerne på vognen. Depotindehaverforeningen har med baggrund i det oplyste meddelt opmanden, at der ingen grund er til at afholde en faglig voldgift. Formanden havde forstået, at man ønsker et organisationsmøde, hvor det skal drøftes, og hvor man skal have en fortolkning af bestemmelserne for særaftalerne for Københavnsområdet for at finde frem til, hvilken status medhjælperne har. Såfremt man ikke kan blive enig, må man så finde ud af, om man vil forfølge sagen.

Ompakningen af øl havde man også oppe på sidste FU-møde. Vi er indklaget sammen med Københavns mandlige afdeling for overenskomstbrud, fordi vi meddelte vore medlemmer, at de ikke skal ompakke. Der står ikke noget i overenskomsten omkring leverancer, hvad man skal have i betaling for ompakning.

Vi fremsendte et svarskrift af 9. april, udarbejdet bl. a. på baggrund af nogle breve, som Anker Skjødt har fundet frem, hvor bl. a. Depotindehaverforeningen meddeler, at forbundet skal sørge for, at man overholder det tidligere aftalte – nemlig, at man ikke må ompakke på grund af ulig konkurrence. Vi mener, at vi står udmærket i denne sag, som skal behandles i Arbejdsretten. Ingen af parterne har nedlagt påstand om, at den skal overgå til faglig voldgift. Formanden vidste ikke, om arbejdsrettsdommeren kan gøre det, men hvis han skal afgive udtalelse om, hvorvidt der er tale om overenskomstbrud, så mener vi, at vi på baggrund af den dokumentation, vi har fundet frem, står ret stærkt i denne sag.

Vi har to sager omkring sikkerhedsrepræsentanter:

Vi henholdt os til, at man tidligere havde gjort det, og så måtte det også kunne gentages. De meddelte, at de havde gjort en fejl, og henviste i øvrigt til lovens bestemmelser, bekendtgørelse nr. 392, kap. 3, § 6, stk. 2 vedrørende virksomhedens sikkerheds- og sundhedsarbejde. I den står der, at "afdelinger med indtil 9 ansatte kan sammenlægges med andre afdelinger". Men de fortolker det så-

dan, at ved en sammenlægning med andre afdelinger kan der i den afdeling, hvor der kun er indtil 9, ikke vælges en sikkerhedsrepræsentant for det øvrige område. Vi var uenige i fortolkningen og har haft et organisationsmøde, hvor vi gjorde opmærksom på, hvad konklusionen skulle være. Vi skrev:

„Med henvisning til organisationsmøde af 10. april d. å., hvor man var enige om at få Arbejdstilsynets fortolkning af Arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 392 af 10. august 1978 om virksomhedens sikkerheds- og sundhedsarbejde, kap. 3, § 6 stk. 2, skal forbundet anføre følgende:

At kap. 3, § 6, stk. 2 skal forstås således, at afdelinger i et arbejdsområde med indtil 9 ansatte, der organiseres i en fælles sikkerhedsgruppe eller tilsluttes en i øvrigt eksisterende gruppe, kan vælge som sikkerhedsrepræsentant i en fælles sikkerhedsgruppe eller i den gruppe, man bliver tilsluttet.

Såfremt Arbejdstilsynet giver forbundet ret i sin vurdering, og Carlsberg Bryggerierne fortsat nægter at godkende den valgte sikkerhedsrepræsentant som omtalt i sagen, forbeholder forbundet sig ret til at videreføre sagen i henhold til bekendtgørelsens kap. 4, § 13, stk. 6, vedrørende behandling af uoverensstemmelser om sikkerhedsrepræsentanters valg, jfr. § 22 i lov nr. 317 af 13. juni 1973.“

Man var enige i, at såfremt vi fik ret, ville de rette sig efter det, og såfremt de fik medhold, ville vi rette os efter det.

Den anden sag er om sikkerhedsrepræsentanter fra fustagetapperiet på Tuborg. Det drejer sig om en sikkerhedsrepræsentant, som har stoppet produktionen, fordi han mente, at sikkerhedsbestemmelserne ikke blev overholdt.

Forbundet har netop til morgen fået et skarpt brev fra brygsidens klub, der protesterer imod forbundets fortolkning, som man er meget utilfreds med – hvad formanden ikke forstår. Formanden redegjorde for sagen.

Formanden fik et brev af 16. april fra afdelingen, der skriver:

„Vedlagt forskellige bilag i en sag om sikkerhedsproblemer på Tuborg brygside samt resultatet af en forhandling den 13. april, ønsker afdelingen forbundets bistand i sagen.

Ovenstående er i øvrigt behandlet på et kvartalsmøde i forbundet den 21. marts for sikkerhedsudvalgsmedlemmerne indenfor DfB-koncernen.

Ved forhandling den 13. april forlangte vi påtalen til sikkerhedsrepræsentanten trukket tilbage – det er sikkerhedsrepræsentanten, der har fået en påtale, fordi han har stoppet arbejdet – samt at den fratrukne løn til vore

medlemmer blev kompenseret. Da han stoppede arbejdet, lå det stille i en halv time, og den halve time har bryggeriet trukket medlemmerne i løn.

Bryggeriet hævder, at man fra afdelingslederens side har optrådt i overensstemmelse med lovens bestemmelser, og at bryggeriet i det hele taget har optrådt korrekt. Dertil føjede man, at sikkerhedsrepræsentanten ikke havde nogen påtale, der var noteret nogen steder, men blot var indskærpet reglerne for, hvordan sikkerhedsarbejdet skulle fungere. Vi er ikke gået dybt ind i, om den aktuelle sag fra vore kammeraters side er behandlet eksakt efter de gældende procedureregler, men har udelukkende behandlet sagen ud fra vore kammeraters sikkerhedsbehov.

Da der er uoverensstemmelser mellem os og bryggeriet om, hvorvidt sikkerhedsrepræsentanten er tildelt en påtale eller har modtaget en indskærpelse af reglerne, og da vi har svært ved at se forskellen mellem de to former, forlangte vi, at afdelingslederen trak sine bemærkninger tilbage, uanset hvilke ord han har brugt – og det gjorde han ikke.

Efter forhandlingernes afslutning op søgte driftsinspektøren afdelingens repræsentanter og meddelte på bryggeriets vegne, at det, vi betragtede som påtale, var trukket tilbage. Det, der måtte stå fast, var, at det kun drejede sig om en indskærpning.

Vi kunne ikke acceptere, dels at afdelingslederen ikke selv beklagede sin optræden, dels kunne vi ikke acceptere, at der var nogen principiel forskel på „påtale“ og „indskærpning“. Dertil kom, at bryggeriet ikke ville kompensere for den halve times løn, der var blevet fratrukket. Allerede i starten af forhandlingerne gjorde vi opmærksom på, at såfremt bryggeriet ikke opfyldte vore krav, ville vi træffe foranstaltninger til at trække samtlige vore sikkerhedsrepræsentanter på Tuborg tilbage, ligesom vi ville lade sagen gå videre til forbundet.

Vi er udmærket klar over, at det juridiske grundlag er spinkelt, men ønsker, at forbundet skal være enig med os i, at når det drejer sig om vore medlemmers sikkerhed, så tilsidesætter vi diverse procedureregler.“

Formanden skriver i et svar tilbage:

„Forbundet skal hermed bekræfte modtagelsen af jeres brev af 16. april. d. å. vedrørende sikkerhedsproblemer på Tuborg brygside.

Såvidt jeg kan skønne af dit brev, er der på begge sider begået alvorlige procedurefejl. Sikkerhedsrepræsentanten har ikke rettet henvendelse til den arbejdsleder, som sammen med sikkerhedsrepræsentanten udgør sikkerhedsgruppen i det omtalte område.

Sikkerhedsrepræsentanten henvender sig til driftsinspektøren, der afviser at indkalde sikkerhedsgruppen, hvad han ikke har ret til. I stedet skulle driftsinspektøren meddele sikkerhedsrepræsentanten, hvem han skulle rette henvendelse til for at få indkaldt sikkerhedsgruppen.

Spørgsmålet om kravet vedrørende betaling for den halve time, arbejdet har været nedlagt, skal i henhold til Arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 392 af 10. august 1978, kap. 6, afgøres ved fagretlig behandling.

„Forbundet skal ved fagretlig behandling påvise, at sikkerhedsrepræsentantens handling har været berettiget i henhold til norm for behandling af faglig strid § 5 vedrørende liv, velfærd og ære, for at kunne kræve, at Tuborg Bryggerierne er pligtig til at betale for den halve time, arbejdet var stoppet. Det er forbundets opfattelse, at vi ingen chance har for at vinde en sådan sag, da proceduren fra sikkerhedsrepræsentantens side ikke er overholdt. På denne baggrund vil det ikke være anbefalelsesværdigt at trække sikkerhedsrepræsentanterne tilbage.

Forbundet er imidlertid enige med afdelingen i, at når det drejer sig om medlemmernes sikkerhed, bør man tilsidesætte procedureregler, hvis de er en hindring for dette.“

Det var det, afdelingen ønskede en tilkendegivelse fra forbundet om. På denne baggrund af sagen, har man indskærpet reglerne, og det er sket i en meddelelse i DfB-avisen, hvor der står:

„En sikkerhedsgruppe består af en arbejdsleder samt en sikkerhedsrepræsentant. Arbejdslederen bør, såfremt han er til stede i afdelingen, mødes med sikkerhedsrepræsentanten, såfremt denne ønsker dette. I den aktuelle sag består sikkerhedsgruppen i fustagetapperiet af sikkerhedsrepræsentant og arbejdsleder. Pågældende arbejdsleder var under hele sagsforløbet til stede i afdelingen, men blev ikke kontakttet af sikkerhedsrepræsentanten, hvilket må betragtes som en alvorlig fejl, o.s.v.“

Formanden er ikke i tvivl om, at der er begået procedurefejl, og derfor vil det være nytteløst at prøve på at køre en sag.

Formanden havde fået et brev fra klubben, og ville derfor gerne have en tilkendegivelse fra afdelingens repræsentanter, idet afdelingen ikke har givet nogen tilbagemelding om uenighed i forbundets vurdering, og såfremt man så fra brygsidens klub retter kritik af det, der er sket, så må det være en kritik af såvel forbundet som afdelingen.

Der står:

„V/formand Preben Mortensen.

Vi har på vort bestyrelsesmøde i dag behandlet det svar, I har sendt til mandlig afdeling angående sagen med påtalen til sikkerhedsrepræsentanten. Vi er meget utilfredse med svaret, idet vi ikke kan se, at der fra sikkerhedsrepræsentantens side er tale om nogen procedurefejl overhovedet. Sikkerhedsrepræsentanten var i kontakt med A-sidens sikkerhedsrepræsentant. Han var nemlig til stede sammen med afdelingslederen, da sikkerhedsrepræsentanten henvendte sig. Det har vi også gjort bryggeriet opmærksom på, men de henholder sig til det formelle, at sikkerhedsrepræsentanten først snakkede med afdelingslederen. Man må formode, at A-sidens sikkerhedsrepræsentant har hørt efter. Problemet er, at når afdelingslederen er til stede, overtager han det hele, og A-sidens sikkerhedsrepræsentant holder sig tilbage. Det formelle var altså i orden. Men derudover gør du jo selv opmærksom på, at sikkerhedsrepræsentanten i virkeligheden slet ikke kunne komme til at begå procedurefejl, da det var afdelingslederens pligt at oplyse ham om, hvad han burde gøre, hvis formalia havde været i orden.“

„Vi kan konstatere, at dit brev har været stærkt medvirkende til, at sikkerhedsrepræsentanterne for de andre klubområder trak deres tilsagn om at lægge stjernen tilbage. Det er beklageligt, når vi på forhånd havde meddelt ledelsen, hvordan vi formodede, de ville reagere. Vi har prøvet at redde æren med den udtalelse af 25. april, som du har fået en kopi af, men vi havde fundet det stærkere, hvis sikkerhedsrepræsentanterne kunne have reageret samlet og kontant.“

Formanden:

Her blander man altså tingene fuldstændig sammen. Formanden meddeler, at afdelingslederen ikke kan tillade sig at afvise, at der bliver indkaldt til sikkerhedsudvalgsmøde, men gør samtidig opmærksom på, at det er en procedurefejl, at sikkerhedsrepræsentanten ikke henvender sig til A-sidens sikkerhedsrepræsentant.

Formanden kunne ikke tage ansvaret for, hvordan sikkerhedsrepræsentanterne har handlet. Formanden er blevet spurgt, og han har svaret og gjort opmærksom på, hvad der var af fejl, men klart tilkendegivet, som det sidste punkt i brevet, at han for øvrigt var enig i, at procedureregler ikke må være til hindring for, at sikkerhedsrepræsentanten kan opfylde sit arbejde og gøre det, han finder er rigtigt. Formanden er uforstående over for dette brev og vil gerne have

en tilkendegivelse om, hvordan afdelingen stiller sig til disse ting.

På baggrund af Nordjysk Kreds' cirkulære til depoter og afdelinger, hvor man gør opmærksom på, at der ikke udbetales løn ifølge overenskomstens bestemmelser, har vi fået et brev fra Depotindehaverforeningen, hvor der står:

„Fra vort medlem, Tuborg depotet i Randers, har vi modtaget kopi af skrivelse af 10. april 1984 fra Nordjyllands kredsen.

Nordjyllands kredsen meddeler vort medlem, at lønningerne på hans depot ikke er i overensstemmelse med overenskomsten.“

Depotindehaverforeningen vedlægger overenskomsten og gør opmærksom på, at man på Tuborg depotet i Randers ikke skal udbetale medhjælpertillæg, og til det må vi sige, at det er rigtigt. Der står højt og klart i særaftalen: Samtlige medarbejdere aflønnes i henhold til overenskomstens bestemmelser excl. medhjælpertillæg. Det, som vi drøftede sidste gang, som jeg syntes var i orden, var, at Poul Erik Guldborg, på de depoter, hvor der i aftalen ikke står excl. medhjælpertillæg, fik afprøvet, hvorvidt man så i henhold til overenskomsten skal betale eller ej.

De skriver til sidst:

„Vi tillader os at gøre opmærksom på for god ordens skyld, at påstået brud på overenskomster hidtil påtales direkte organisationerne imellem.“

De tilbagemeldinger man får retur, må sendes til forbundet, og så beder vi om et organisationsmøde for at få fortolket, hvorvidt de skal betale eller ej.

Fra Århus mandlig afdeling har man fået en indberetning, hvor man ønsker, at forbundet afholder et organisationsmøde i Depotindehaverforeningen, fordi man mener visse steder at kunne konstatere, at øl, givet som gaver, øl afhentet af kunder, ikke registreres på depotet og derfor ikke udbetales provision for.

Forbundet skrev til afdelingen, at vi meget gerne ønsker at tage denne sag op, men vi må konkret vide, hvor det forekommer, for at kunne rejse det som en sag.

Afdelingens formand har meddelt formanden telefonisk, at man i Sydjysk Kreds har rejst problemet, og har meddelt, at alle de depoter, hvor det viser sig, at der ikke betales, vil man samle sammen og én gang for alle indlevere samtlige disse depoter til forbundet, sådan at vi kan køre en organisationsdag.

I forbindelse med regeringens forslag om afgiftsforhøjelser har vi fra Bryggerforeningen modtaget breve, som forklarer, hvilke konsekvenser det

vil have for salget og beskæftigelsen. Vi kan i visse retninger erklære os enige i deres betragtninger og har derfor tilskrevet Folketingets partier og Skatte- og Afgiftsudvalget på baggrund af de informationer, vi har fået og protesteret imod disse afgiftsforhøjelser. Forbundet har skrevet:

„At en afgiftsforhøjelse på øl og ikke på andre alkoholiske drikke vil betyde bedre salg af f. eks. bordvin. Vin produceres ikke i Danmark som øl, og er derfor en importvare, som ved øget salg yderligere vil øge handels- og betalingsbalanceunderskudet overfor udlandet. Øl produceres i Danmark og eksporteres og er derfor til fordel for handels- og betalingsbalancen. Øget vinsalg, som sker på bekostning af ølsalget, vil uvægerligt få konsekvenser for beskæftigelsen indenfor bryggeriindustrien. Det kan ikke være det danske Folketings og den danske regerings opgave at gennemføre en afgiftspolitik, der skaber ringere beskæftigelse og øger Danmarks betalingsbalanceunderskud.

På grund af EF-bestemmelserne er retten til privat at indføre øl fra et andet EF-land til Danmark fra 1985 gjort frit. Den vesttyske ølafgift og moms er betydeligt lavere end den danske, hvilket medfører, at tysk øl (som den vi kender – en almindelig bajer) – koster ca. det halve af, hvad en dansk bajer koster. Det vil betyde store private øloverførsler fra Tyskland til Danmark ved grænseovergangene og vil derfor være en trussel for de bryggerier, der ligger i disse områder. En afgiftsforhøjelse vil yderligere forværre konkurrencesituationen.“

Da vi ansatte Henrik Hansen som konsulent, nævnte formanden, at vi havde modtaget et brev fra Teknologistyrelsen, som hører under Indenrigsministeriet, om skærpede regler for godkendelse af konsulenter. Vi skrev tilbage og gjorde opmærksom på de ændringer, der var sket igennem vore konsulentrapporter. Nu har vi fået et nyt brev, hvori man gør opmærksom på, at det ikke længere gælder Henrik Hansen, men det gælder også John Pedersen. Det er ikke kun os, men samtlige konsulenter under Teknologistyrelsen vil indenfor en 3-års periode komme til en vurdering, og det vil sige, at vi nu er i den situation, at hvis man finder, at den konsulenttjeneste, vi har, ikke opfylder en tilstrækkelig målsætning – især når man taler om eksporterhverv – kan man forestille sig, at de ikke kun tog den ene, men at de faktisk kunne tillade sig at tage tilskudene til begge konsulenter.

De gør endvidere opmærksom på, at da man er opmærksom på, at det ovennævnte materiale muligvis ikke efter organisationens opfattelse giver et fuldt dækkende billede af konsu-

lentvirksomheden, anmoder man derfor samtidig organisationen om at fremkomme med yderligere kommentarer, som organisationen må finde nødvendig.

Man vil i den forbindelse især lægge vægt på at modtage kommentarer, der kan belyse målene for og resultaterne af konsulentvirksomheden både på kortere og længere sigt. Såfremt styrelsen måtte ønske visse oplysninger i årsberetningen kommenteret nærmere, vil særlige spørgsmål blive anført nedenfor i skrivelsen eller eventuelt blive vedhæftet som bilag. Det skal være indsendt inden den 25. maj.

Formanden har bedt de to konsulenter om at udfærdige en rapport, som siger noget om på meget lang sigt nødvendigheden af konsulenttjenesten, og hvad meningen er med den, og at vi sammen redigerer det og får det indsendt. Vi vil ikke løbe nogen form for risiko, for, at andre har været hurtigere i vendingen end os, og at man måske kan vende tilbage og sige, at man har ment, der har manglet langsigtede mål, der har bevirket, at man har kunnet tage bryggeriarbejderforbundets tilskud.

Situationen er den, at der uanset, hvad der sker, skal der de næste år skæres ned på konsulenttilskudene, så det er en konkurrence om, hvem der kan give det bedst mulige indtryk af, hvad konsulenttjenesten skal bruges til, og vi vil på visse områder naturligt være handicappet, fordi vi ikke kan påvise, at konsulenttjenesten som sådan i dag gør en indsats, som er med til at fremme noget i eksportvirksomheder. At konsulenttjenesten som rådgivende skulle have nogen betydning, vil man nok ikke kunne påvise. Vi er ikke særlig fortrøstningsfulde ved dette stykke papir, men vi håber, at vi får lavet en god rapport, der skal påvise nødvendigheden og behovet for den konsulenttjeneste, vi har. Men formanden troede ikke på, at et forbund af vor størrelse med en så koncentreret industri fremover kan beholde tilskud til to konsulenter. Vi skal nok være indstillet på, at man vil tage i hvert fald det ene.

Så har forbundet modtaget et brev fra støtteforeningen for de politiske fanger i Chile, hvori man gør opmærksom på, at der er 3 fanger, der skal stilles for en domstol, og at man ikke føler, at deres sag bliver behandlet på en rimelig måde. Derfor har man på spansk skrevet, hvordan vi kan protestere til præsidenten i Chile, hvilket vi gjorde øjeblikkeligt og afsendte brevet samme dag.

Man talte også sidste gang om den film, der er optaget om havnearbejderne, hvor vi skrev, om vi på baggrund af vor støtte til filmen med et

vist beløb, samt at vi er et lille forbund, kunne komme i betragtning som fagforening og erhverve filmen for 5.000 kr. De skriver tilbage: »Tusind tak for brevet, naturligvis kan jeres forbund købe filmen »Når uret bliver til ret, bliver modstand til pligt« for kr. 5.000.« Vi skal blot meddele, hvilket videosystem, vi ønsker den i. Vi sendte pengene den 18. april.

Forbundet har skrevet til Bryggeri-foreningen:

»I forbindelse med overenskomstfornyelsen 1985 skal forbundet anmode om et formøde vedrørende procedure for overenskomstforhandlingerne« – Det er på baggrund af vor hovedbestyrelsesvedtagelse. Vi har overenskomstforhandlinger, som vi ønsker sker samtidigt på de 3 områder: depot-, bryggeri- og spritområdet. Vi vil gerne drøfte, hvorvidt man skal behandle de generelle krav og derefter lokalaftaler. Vi vil gerne drøfte, hvorvidt der kan indgås lokalaftaler, hvor hovedorganisationerne ikke skal godkende disse. Vi har fået svar om, at det er man interesseret i, og det er aftalt, at der fredag den 14. september afholdes et sådant formøde.

I forbindelse med diskussionen om aftalen på Fredericia Bryggeri om Grundlovsdagen og de breve, vi har udsendt – var formanden inviteret som 1. maj-taler af bryggeriarbejderne på Tuborg. Formanden ville omtale en situation, som han fandt temmelig rystende.

Formanden konstaterede, at det møde, der startede kl. 10.00, havde en deltagelse på ca. 100 mennesker. Han spurgte efter folkene fra Tap Syd, især natholdsfolk, og da meddelte man, at da disse folk havde ønsket hellere at ville møde natten før 1. maj end aftenen efter 1. maj, så havde man simpelthen lagt det om. Formanden var rystet og kunne ikke forestille sig, at dette var rigtigt.

I januar måned meddelte man, at man fra bryggeriets side agtede at efterkomme det ønske, natholdsfolkene på Tap Syd havde. Det blev forelagt en række tillidsrepræsentanter, som ikke gjorde indsigelse, og derfor har natholdet på Tap Syd arbejdet natten mellem den 30. april og den 1. maj.

Formanden gjorde opmærksom på, at det er klart i strid med overenskomstens bestemmelser. Det er utroligt, på baggrund af det brev, formanden fik fra mandlig afdelings forretningsudvalg, som netop advarede mod nogle ting, afsendt i januar måned, at tillidsfolkene på Tuborg samtidig har siddet og godkendt, at man omlagde 1. maj.

Vi har et problem i dette tilfælde. Vi har andre steder konstateret, at folk

har arbejdet den 1. maj, og vi har meddelt de afdelinger, hvor det er konstateret, at disse mennesker skal trækkes i løn og indbetale det til Børnenes Kontor. Vi vil ikke acceptere, at folk arbejder 1. maj. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at i henhold til overenskomstens bestemmelser skal man have en helt anden betaling, såfremt man arbejder den 1. maj. Man skal altså ikke bare have helligdagsbetaling og normalløn, man skal have 50% oveni. Formanden vidste, det har været et tvivlsspørgsmål, hvorvidt man kunne få det på Tuborg, men bryggerierne vil naturligvis begrunde det med, at da det ikke er dem, der har dikteret medlemmerne at arbejde, vil de naturligvis kun betale løn i henhold til overenskomstens bestemmelser. Men formanden syntes nok på baggrund af den diskussion, man har haft, at det er temmelig rystende, at det er København, der begynder at åbne op for fravigelser omkring den 1. maj.

Formanden ville gerne i den anledning forespørge, hvad man agter at gøre for at undgå at komme i en lignende situation.

Debat til beretningen

Holger Foss:

I beretningen omtales det, at Jyske Bryggerier ikke vil tage organisationsmøde. Er det i forbundets brev til Bryggeriforeningen anført, at hvis man ikke tager hul på forhandlinger om produktions- og beskæftigelsesgarantier, at så rejses sagen ved overenskomstforhandlingerne?

I forbindelse med den tabte voldgift om fleksibilitetstillæg i Fredericia konkluderer formanden, at vi skal have ny opmand. Det støtter jeg. Jeg synes, vi skal gøre opmærksom på, hvorfor vi skifter opmand. Det er ikke første gang og bliver ikke sidste gang, vi skifter opmand – idet disse opmænd – som jo i reglen er højesteretsdommere – er totalt miljøskadet.

Med hensyn til La Cabana er jeg enig i de betragtninger, formanden kom med. Jeg er især meget enig i vurderingen af LO's manglende indsats i sagen. Jeg mener at kunne drage en direkte slutning af den manglende indsats, idet vi i de to københavnske afdelinger havde taget initiativ til at møde op til en demonstration i Herning på fredag, hvor vi har været nødt til at aflyse på grund af manglende tilslutning. Og jeg mener helt afgjort, at den manglende indsats ikke alene fra LO, men også fra adskillige forbund i denne sag, simpelthen har virket lammende på de initiativer, der ellers kunne tages i den forbindelse.

Problemerne vedrørende sikkerhedsrepræsentanter på Tuborg. Det, det handlede om for os, var, at det arbejde, man stoppede, stoppede man på baggrund af, at det var farligt for vore kolleger at have med det at gøre. Vi ville ikke finde os i, at vor sikkerhedsrepræsentant fik en påtale, og vi følte os ikke tilfredsstillet af, at påtalen, som det også blev sagt, ikke blev noteret nogen steder, og at man i øvrigt lavede påtalen om til en indskærpelse. Det er vor opfattelse, at en påtale og en indskærpelse må være det samme. Det må komme ud på eet, og derfor vil vi ikke – selvom man lavede om på sprogbruget – acceptere det.

Da vi henvendte os til forbundet i det brev, som formanden læste op, handlede det nok så meget om at få en moralsk opbakning eventuelt ved en organisationsforhandling, hvor vi gerne ville have forbundet til at gøre De forenede Bryggeriers afdeling på Tuborg opmærksom på, at vi ikke var særlig forknyttet over, om en sikkerhedsrepræsentant skulle overtræde procedurereglerne, idet det for os først og fremmest handler om vore kammeraters sikkerhed. Nu efterlyser formanden på baggrund af, at han ikke forstår den protest, der er kommet fra klubben, en tilkendegivelse om, hvorvidt man i afdelingen er enig i klubbens indsigelser overfor det brev, som forbundet sendte afdelingen. Jeg skal ganske kort gøre opmærksom på, at vi er enige med klubbens betragtninger. Vi havde ikke forventet et brev fra forbundet med angivelse af så mange paragraf-numre og kapitler i lovgivningen. Vi havde forventet, at man gerne fra forbundets side sammen med os havde taget sagen op overfor Bryggeriforeningen og gjort dem opmærksom på vor holdning til disse problemer.

Så nævnte formanden sidst i sin betretning, hvordan han havde oplevet, da han var taler på en 1. maj-festlighed på Tuborg, at han var blevet gjort opmærksom på af forskellige kolleger, at man havde lavet sin arbejdstid om omkring 1. maj, således at man arbejdede natten til 1. maj. Han gjorde opmærksom på, at han var rystet, og jeg kan gøre opmærksom på, at da vi blev orienteret om denne ordning den 30. april af Barbara Kryger, der var blevet ringet op – ikke af en tillidsrepræsentant, men af en tillidsrepræsentants suppleant – om, at noget sådant foregik, blev vi lige så rystede. Formanden gør opmærksom på, at andre af vore medlemmer i lignende situation rundt omkring i landet er blevet trukket, hvis de har arbejdet på en 1. maj, og jeg vil gerne foreslå, at vi under "forskellige sager" simpelthen vedtager, at de af vore medlemmer på Tuborgs

Bryggerier og andre steder, der har arbejdet på den måde, får en bod svarende til den løn, de har indtjent. Men ikke, at boden går til Børnenes Kontor, men til noget fornuftigt, til noget, der er fremadstræbende, noget med kamp, f. eks. til en strejke, der foregår eet eller andet sted eller til vor egen strejkefond i forbundet.

Forbundsformanden gjorde opmærksom på – hvad jeg synes har en udmærket relation – at han især så det rystende på baggrund af den stilling specielt vor afdeling havde taget til aftalen i Fredericia om Grundlovsdag, men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vi måske kunne få den tanke, at vore kammerater på Tuborg, der har lavet det lille nummer, følte sig inspireret af, at forretningsudvalget og hovedbestyrelsen kunne fravige fra overenskomsten i forbindelse med Fredericia. Men jeg ser gerne, at vore medlemmer i Københavns mandlige og kvindelige afdeling idømmes en alvorlig bod.

Preben Mortensen:

Omkring Jyske Bryggerier vil jeg nævne, at jeg har skrevet til Bryggeriforeningen: "at såfremt Jyske Bryggeriers ledelse fastholder ikke at ville drøfte disse ting, må man forvente, at de vil blive taget op ved overenskomstforhandlingerne 1985. Det vil så medføre, at hovedorganisationerne indblandes, hvilket ingen af parterne kan være interesseret i."

Vedrørende opmanden synes jeg, at jeg vil tilføje, at det er muligt, vi skal have skiftet ud igen. Men denne Bjerregaard har dog på et par områder vist sig at være banebrydende i nogle af sine kendelser omkring faglige voldgiftssager. Bl. a. fik han slået fast, at man i tilfælde af afskedigelser nu kan afsige kendelse om – ikke blot, at afskedigelsen er uberettiget, men man kan også tvinge en arbejdsgiver til at genansætte den afskedigede tillidsrepræsentant. Det var jo historisk. Bjerregaard er ikke bare højesteretsdommer, men er udpeget af Arbejdsretten, fordi han sidder i Arbejdsretten. Vi er jo i den situation, at såfremt vi ikke er enige med arbejdsgiverne, er det Arbejdsretten, der udpeger opmanden, og så vil vi sagtens kunne få Bjerregaard alligevel.

Med hensyn til sagen om sikkerhedsrepræsentanten på Tuborg må jeg sige, at jeg forstår reaktionen endnu mindre, efter det Holger udtalte.

Afdelingen har ikke givet tilbagemelding til forbundet om, at den var utilfreds med forbundets svar. Afdelingen har heller ikke i sit brev til forbundet gjort opmærksom på, at man ønskede en organisationsforhandling. Man ønskede en tilkendegivelse om, hvorvidt forbundet var enig i afdelingens betragtninger.

Man gør i brevet opmærksom på – efter at have gjort nogle betragtninger om, at man ikke vil acceptere den indskærpelse, eller hvad man nu vil kalde den. Så står der:

"Vi kunne ikke acceptere, at Frank Larsen ikke selv ville beklage sin optræden, og dels kunne vi ikke acceptere, at der var nogen principiel forskel på påtale og inskærpning. Dertil kom, at bryggeriet ikke ville kompensere for den halve times løn, der var blevet fratrukket."

Her gør jeg opmærksom på – uanset love eller paragraffer – hvordan forbundets syn er på, hvorvidt man kunne få denne løn kompenseret. Det omtaler afdelingen selv i sit brev. Der står:

"Allerede i starten af forhandlingerne gjorde vi opmærksom på, at såfremt bryggeriet ikke opfyldte vore krav, ville vi træffe foranstaltninger til at trække samtlige vore sikkerhedsrepræsentanter på Tuborg tilbage, ligesom vi ville lade sagen gå videre til forbundet."

Der gør jeg opmærksom på – da man vil have en tilkendegivelse – at der er begået nogle procedurefejl, der gør, at jeg ikke mener, at man kan køre sagen. Nu siger man, at det ikke var det, man forventede. Jamen, man har andre gange kritiseret forbundet for manglende koordinering og rådgivning. Jeg har her rådgivet og har sagt, at jeg ikke fandt, at sagen kunne køres, fordi der var begået nogle proceduremæssige fejl. Afdelingen finder ikke svaret tilfredsstillende, men har i hvert fald ikke givet tilbagemelding om, at man var utilfreds med det.

Så skriver man til sidst:

"Vi er udmærket klar over, at det juridiske grundlag er spinkelt, men ønsker at forbundet skal være enig med os i, at når det drejer sig om medlemmernes sikkerhed, så tilsidesætter vi diverse procedureregler."

Det ønsker man en tilkendegivelse af, og jeg læste op før i svaret, hvad forbundets stillingtagen var til det:

"Forbundet er imidlertid enig med afdelingen i, at når det drejer sig om medlemmernes sikkerhed, så bør man tilsidesætte procedureregler, hvis de er en hindring for dette."

Så synes jeg, det er frækt, at man sidder her og siger, at det ikke var det svar, man forventede. Man har fået den tilkendegivelse, man bad om, og jeg mener ikke længere, det er spørgsmålet, om man vil have en diskussion her i forretningsudvalget. Det eneste, det drejer sig om for de mandlige københavnske afdelingsrepræsentanter, er kun at markere sig og ikke at diskutere disse ting. Jeg har handlet ansvarligt, man har fået et ordentligt svar og en tilkende-

givelse, og så sidder man og siger, at man er utilfreds med det.

Vedrørende 1. maj kunne jeg aldeles ikke være enig i, at medlemmerne på Tuborg skal have en bod. Jeg kunne være enig i, at de medlemmer, som er gået på arbejde og har arbejdet udover det antal timer, der normalt er i en uge, hvor 1. maj ligger, skal betale. Børnenes Kontor er nævnt, fordi Anker og jeg ikke kunne huske, hvor vedtagelsen var fra, og jeg gjorde opmærksom på, at jeg mente, at man havde en vedtagelse i mandlig afdeling om, at man så skulle betale til Børnenes Kontor. Det er sådan set ligegyldigt – det drejer sig blot om betaling. På Tuborg har man ikke arbejdet flere timer, end man normalt skulle i en uge, hvori 1. maj ligger. Altså kan vi ikke begynde at stille forslag om bod. Det drejer sig om, at medlemmerne har flyttet deres arbejdstid til at ligge *foran* 1. maj i stedet for *efter* 1. maj. Og tillidsmændene var usikre på, hvorvidt det var overenskomststridigt, indtil jeg gjorde opmærksom på, at man måtte være klar over, at når en 1. maj falder på en fredag, så havde man en normal natuge, og så blev alle klar over, at den var helt gal. Og så synes jeg, at undskyldning om, at de skulle være inspireret af beslutningen, som forretningsudvalget og hovedbestyrelsen tog omkring Fredericia-aftalen, er helt uacceptabel. Dette krav er fremsat af tillidsrepræsentanterne på Tuborg i januar måned efter ønsket fra medlemmerne om, at man hellere ville møde *før* 1. maj end *efter* 1. maj, sådan at man kunne gå ud og more sig og være fri for at møde beruset op på arbejde. Og ønsket om at møde *før* 1. maj er altså fremsat *før*, vi har haft diskussionen i forretningsudvalget eller hovedbestyrelsen, så den med, at de skulle være inspireret af dette, gælder ingen steder.

Bent Meyer:

Jeg synes naturligvis, det er en god ting, at vi er kommet i besiddelse af beviser for, hvorfra La Cabana-restauratøren får sit øl, og jeg vil også håbe, at det bliver brugt på en sådan måde, så depotindehaveren bliver fyret, som bryggerierne har givet udtryk for at true med. Hvorvidt vi kan knalde ham for ikke at give vore medlemmer provision, tror jeg ikke på. Men jeg tror, at vore medlemmer såmænd nok får den provision de skal have af det, depotmanden afleverer til La Cabana. Men det kan vi undersøge.

Carlsberg Brikerød-sagen – at depotindehaveren har betalt og trukket sagen – tager vi naturligvis som sejr for vore synspunkter om, at man ikke kan bruge overenskomstens § 17 til at undlade at betale pengene. Når vi ikke her og nu har villet køre vold-

giftssagen, men hellere villet prøve på at få noget fornuftigt igennem og få fortolket § 17, så man ikke fremover kan knalde os økonomisk, så er baggrunden den, at jeg ikke tror på – uanset hvor oplagt vi tror en sag er – at vi kan få en voldgiftsmand til at give os medhold. Jeg synes også, jeg har bemærket i København – også på formandens beretning gang efter gang – at der er mange sager på vore depoter efterhånden. Jeg mener helt bestemt baggrunden herfor er De forenede Bryggerier. Såvidt jeg husker, var vi på vort december-møde enige om, at forbundet skulle rette en henvendelse til De forenede Bryggerier for at få en samtale og gøre opmærksom på, at problemerne på depoterne efterhånden havde en sådan størrelsesorden, så vi ikke kunne magte dem, og at det var på helt forkert grundlag, som de selv forårsagede. Jeg vil gerne vide, om man har gjort noget i den retning.

Til det sidste skal jeg bare sige, at det er stærke ord, vor forbundsformand her fremkommer med. Det jeg siger her, bliver vel også udlagt, idet jeg er een af Københavns repræsentanter, at jeg kun gør det for at markere mig. Jeg vil gerne have, om muligt, at forbundsformanden modererer sig noget. Sådan er det altså ikke. Vi siger de ting, som vi mener, vi gavner vore medlemmer bedst ved. Og det har vi gjort i lange tider, og så vil vi ikke beskyldes for, at alt det vi gør, kun er for at skabe splid og uro og for at markere os. Vi har vore reelle synspunkter. At forbundsformanden er af en anden opfattelse, det må jeg leve med, men det er ikke rigtigt, hvad forbundsformanden siger.

Preben Mortensen:

Vedrørende Birkerød-sagen mente jeg ikke, man kan betragte sagen som en sejr og dermed fastslå, at § 17 dermed ikke siger, at medhjælperen ikke kan have det samme økonomiske ansvar som salgsschauffører. Jeg mente, der ligger andre ting under, som vi ikke kan gennemskue. Men hvis der blev kørt en faglig voldgift, så vil vi fremme sagen med hensyn til, hvorvidt medhjælperen har det samme økonomiske ansvar som salgsschaufførerne.

Vedrørende en henvendelse til De forenede Bryggerier om de mange depotsager sagde vi dengang, at vi ville behandle det, efter at vi havde behandlet det i hovedbestyrelsen. Der vedtog vi på baggrund af den afhængighed, som depoterne er i overfor De forenede Bryggerier, at foreslå, at det blev forhandlet samtidig, når vi vidste, hvor ansvaret lå, og hvem der traf beslutningerne.

Med hensyn til ønsket om, at jeg skulle moderere mine synspunkter eller mine ord vil jeg sige – nej, det vil

jeg ikke. Nu har jeg siddet som formand på forretningsudvalgsmøder i 7-8 måneder. Man tillader sig at sige lige nøjagtigt, hvad man vil, og har helt klart sagt nogle ting, som i hvert fald skulle stille min person i mis-kredit.

Jeg synes, det er frækt. Der kommer et brev fra et klubområde, og først derefter markerer afdelingen, at de ikke er tilfredse med det svar, de har fået fra forbundet. Jeg gjorde opmærksom på, hvorfor, jeg havde svaret, som jeg gjorde, og dermed fandt jeg – det havde jeg konstateret – at vi ikke sidder her for at diskutere og finde frem til en løsning på problemerne, men at det, der sker fra mandlig afdelings side, kun er en markering.

Det vil jeg fastholde, og derfor vil jeg i nogle situationer, hvis man ønsker en lang debat sige, at den dag jeg følte, at debatten er for at løse problemer, så vil jeg tage den, men hvis det kun er et spørgsmål om markeringer, så vil jeg ikke bryde mig om at skulle gå ind i sådanne diskussioner. Det ender som regel med, at nogle sidder og føler sig fornærmede over, at der er sagt eet eller andet, og jeg blev godt vred over de udtalelser, som Holger Foss kom med i forbindelse med det svar, jeg på forbundets vegne har sendt vedrørende sikkerhedsrepræsentanterne på Tuborg. Nu er det *mig*, der bliver gjort ansvarlig for, at sikkerhedsrepræsentanter ikke fulgte linien og nedlagde deres job o.s.v.

Thomas Olsen:

Først vil jeg takke formanden for brevet, der blev fremsendt i forbindelse med voldgiftssagen om pludselig opstået sygdom. Brevet blev fordelt på pausestuerne, og det gav anledning til, at forbundet steg betydeligt i medlemmernes agtelse. Det var et vældig godt brev.

Dernæst vil jeg stille et spørgsmål omkring kongressen i 1985. Jeg var på kursus på Esbjerg Højskole i uge 14, og jeg havde en samtale med den, der fordeler lokalerne der. Jeg spurgte om, hvornår det hotel, der skal bygges ved siden af skolen, vil være færdigt. Det var lovet færdigt til 1. april 1985. Det vil sige, at forudsætningerne for ikke at vælge Esbjerg Højskole som kongressted ikke mere er til stede. Jeg vil så høre, om der er mulighed for at ændre beslutningen om Nyborg Strand.

Jeg er nødt til at tage toget kl. 15.00. Jeg skal til generalforsamling i Arbejdernes Fællesorganisation. Ikke fordi jeg sætter det højere end et forretningsudvalgsmøde, men afdelingen har fremsendt et forslag, og hvis det ikke vedtages, vil vi gøre opmærksom på, at vi vil tage vort medlemskab op til vurdering. Det er min

bestyrelses ønske, at jeg selv er med og fremlægger det.

Barbara Kryger:

Omkring voldgiftssagen for Fredericia Bryggeri synes jeg nok, det er uhyrligt, at opmanden afsiger en kendelse på forkerte præmisser. Er det virkelig ikke muligt at få sagen genoptaget på baggrund af, at kendelsen er afsagt på forkerte præmisser. Har ombudsmanden eller andre instanser noget at gøre i den sammenhæng?

Om La Cabana kan jeg kun beklage, at vi har været nødt til at aflyse turen. Der er stor håbløshed i vore rækker over, om det overhovedet kan nytte noget, men jeg har da den indstilling, at vi skal prøve endnu en gang at mobilisere. Det må kunne lade sig gøre at fortsætte aktionen i Herning.

Når der er sikkerhedsproblemer i afdelingerne mener jeg også, at vi må sætte os ud over proceduren og handle, som vi finder rigtigt. Men alligevel mener jeg, at forbundets konsulenter på kvartalsmøderne med sikkerhedsudvalgsmedlemmer må indskærpe, hvordan man skal forholde sig i disse situationer, så det er helt klart. At man så på et tidspunkt kan komme til at vælge at køre udenom proceduren, er en anden sag. Men proceduren skal i hvert fald være kendt af sikkerhedsudvalgsmedlemmer og sikkerhedsrepræsentanter.

Problemet med opretholdelse af to konsulenter med tilskud kender vi jo godt, og jeg vil blot påpege, at det måske kunne anføres i forbindelse med konsulenternes opgaver, at de jo har været brugergrupperne behjælpelige også omkring exportanlæg, ligesom de har hjulpet brugergrupperne i deres arbejde for at få etableret nye anlæg. Det må kunne bruges som argument. Det kunne også være, at vi skulle overveje, om vi yderligere kunne inddrage forbundets konsulenter i brugergrupperne på Carlsberg og Tuborg i forbindelse med ny-etableringer.

1. maj-sagen er en beklagelig sag. Det forholder sig – ikke helt som Holger refererede – men på den måde, at kvindelig afdeling blev opmærksom på, at der produceredes på Tap Syd natten til den 1. maj. Køkkenet på Tap Syd skal være åbent, og der bliver forespurgt, hvordan der skal betales. Jeg kontakter den kvindelige suppleant på Tap Syd for at spørge, om det virkelig kunne være rigtigt, og i øvrigt hvordan man havde tænkt sig, at betalingen skulle foregå. Hun kender ikke noget til sagen. Det undskylder selvfølgelig ikke situationen, men det er ikke noget ønske fra kvindelige bryggerarbejdere på Tap Syd, at der skulle køres

natten til 1. maj. Det er ikke noget, vi har fremført overfor driften, og det er en fejl, at det ikke er søgt forhindret.

Vi har i går, den 8. maj, diskuteret det på et bestyrelsesmøde i kvindelig afdeling, og vi har taget den beslutning, at det ikke mere må finde sted i vore rækker, medmindre der er tale om kontinuerlig drift. Jeg vil tage afstand fra, at der idømmes bod til de folk på Tap Syd, der har kørt natten til 1. maj, specielt for kvindernes vedkommende, idet der ikke er tale om noget ønske rejst af kvinderne. Der er ikke betalt i overensstemmelse med overenskomsten. Først ville bryggeriet ikke engang betale helligdagsbetaling. Først efter kl. 6.00 om morgenen den 1. maj ville de betale forskelstimer. Der blev rejst krav fra tillidsrepræsentantens side om, at der blev betalt forskelstimer for hele natten, og det imødekom bryggeriet. Men det er stadigvæk ikke i overensstemmelse med hovedoverenskomsten.

Preben nævnte jo også, at der udover skulle have været betalt tillæg på 50%.

Preben Mortensen:

Der er ingen appelmuligheder for sager, hvorom der er afsagt faglig voldgiftskendelse.

Holger Foss:

Med hensyn til Jyske Bryggerier, hvor jeg efterlyste, om det havde stået i brevet, citerede Preben igen fra brevet, og så blev jeg helt klar over, at det havde det. Det er jeg mere end betænkelig ved, selvom forbundet udtrykker sin betænkelighed ved, at noget sådant kommer frem til en overenskomstforhandling. Når man i et brev til en modpart gør opmærksom på, at risikoen for, at denne ikke gør, som man ønsker, kan medføre dette og hint, så er modparten klar over, at det kan ske. Hvis modparten ikke er interesseret, gør det ikke så meget, men modparten vil være interesseret her. Det er her, jeg bliver meget mere end betænkelig, for det vil passe Bryggeriforeningen, og det er helt i modstrid med, hvad mandlig afdeling mener omkring dette. Vi vil under ingen omstændigheder acceptere, at der kommer sådanne ting med til en overenskomstforhandling, idet vi er klar over, at vi så igen er tilbage til følgerikninger af, hvad der sker et sted kan komme til at fungere et andet sted. Hvis man skal prøve på at få en form for rammeaftale, eller hvad man nu vil kalde den, igennem på Jyske Bryggerier, og det sker igennem overenskomsten, så er vejen banet for, at det samme skal ske i København. Det kan vi ikke klare, og det vil vi ikke være med til.

Med hensyn til historien om sikkerhedsrepræsentanten, som jeg synes udvikler sig til noget meget pinligt, så gør forbundsformanden opmærksom på, at han forstår endnu mindre, end han har gjort før. Det vil jeg i al stilfærdighed sige, at det behøver ikke at være min skyld. Det, vi har ønsket, – og det synes jeg nu fremgår relativt tydeligt af brevet – var jo ikke bare en tilkendegivelse til os om, at man kunne være enig med os, men jeg mener også, at det er tilkendegivet, at vi gerne så, at forbundet skulle være enig med os, og værdien af forbundets enighed kommer jo først rigtig til udtryk i det øjeblik, forbundet er forhandlingspartner overfor vor modpart. Jeg blev afkrævet en tilkendegivelse om, hvorvidt jeg var enig med det brev, som kom fra klubben, og som vi har fået en kopi af en time før forretningsudvalgsmødet, og jeg gjorde opmærksom på, at det brev var vi enig i. Det får formanden til at blive temmelig grov, synes jeg nok.

Det er temmelig stærkt at gøre opmærksom på, at når vi gør sådan noget, som vi gør her, så er det kun for at markere os. Hvis formanden mener, det er en markering overfor arbejdsgiveren, så føler jeg mig ikke så fornærmet over det. Men jeg synes nok, at jeg tydeligt kunne forstå, at det var det ikke. Jeg har ikke villet benytte mig af det tidligere, men jeg synes godt, jeg vil have lejlighed til at sige ovenpå den skraldespand: For det første, at jeg har fremført disse ting til beretningen på en saglig måde. For det andet, at Københavns mandlige afdelings repræsentanter såvel i forbundets forretningsudvalg som i hovedbestyrelsen markerer sig nøjagtigt, som de gjorde i den tid, da Preben Mortensen var repræsentant i vor afdeling, og det var Preben Mortensen altid enig med os i. Jeg kan ikke blive særlig forskrækket over, at formanden tager den stilling, han gør. Jeg kan blive ked af det, og det er jeg også. Jeg er også skuffet, men der er 3 tidligere formænd i dette forbund, der har sagt nøjagtigt de samme ting til Københavns mandlige afdeling, som Preben gør nu. Vi kan tage anstød af det, men det får os ikke til at ændre den linie, vi fører.

1. maj-sagen. Når jeg drager frem, at jeg synes, det er en god ide, under »forskellige sager«, hvor sådanne ting skal besluttes, at man idømte de medlemmer på Tuborg en bod, havde det naturligvis i relation til, at forbundsformanden nævnte, at når andre medlemmer af dette forbund lavede sådanne ting 1. maj, så havde de fået en bod. Og jeg kan ikke forstå, hvorfor forbundsformanden skulle nævne det, hvis det ikke havde relation til den sag, som vi beskæftiger os med nu. Men jeg skal ikke insistere på, at disse kammerater skal have en

bod. Det, som jeg ønskede at tilkendegive, var, at jeg var lige så rystet som forbundsformanden over det, der var sket. Jeg ønskede ikke, at Københavns afdelings medlemmer skulle behandles anderledes end andre medlemmer, når de overtræder overenskomsten eller laver noget skidt. Derfor mit forslag om, at de naturligtvis på linie med andre fik en afklapsning for de ting, de havde foretaget sig. Altså en loyalitet overfor forbundsformanden. Når forbundsformanden siger, at det er noget vrøvl og en søgt undskyldning med hensyn til, at det kan være inspireret af Fredericia-aftalen, så mener jeg at kunne erindre, at vi allerede havde spørgsmålet oppe at vende den 4. januar på et forretningsudvalgsmøde, selvom vi ikke direkte skulle behandle det den dag. Jeg refererer på vore forretningsudvalgsmøder i afdelingen, enten hvad der er vedtaget, eller hvad man eventuelt ønsker at få vedtaget på et eller andet tidspunkt. Jeg beklager meget, at jeg af to grunde bliver nødt til at stemme nej til formandens beretning. Jeg vil gerne motivere det:

Den første er brevet til Bryggerforeningen vedrørende Jyske Bryggerier, som vi ikke vil være medansvarlig for, og som vi mener vil kunne skade os i vor afdeling og ikke vil være gavnlige for nogen som helst andre. Den anden er formandens ufor-skammede opræden overfor Københavns mandlige afdeling.

Poul Erik Guldborg:

Diskussionen om arbejdet den 1. maj er ret interessant. Går vi tilbage til 1977-78-79, da nægtede vi alt overarbejde og bl. a. også at arbejde 1. maj, og der blev vi truet med organisationsansvar, hvis vi ikke fik medlemmerne til at tage det overarbejde, der eventuelt var, samt det arbejde, der var absolut nødvendigt 1. maj. Jeg er vidende om rundt omkring – også på Spritfabrikken i Grenå, i gærehuset og på bryggerier i malthus – er der mange steder, man har arbejdet 1. maj. Hvis konklusionen fra dette møde skal gå på, at alt hvad der hedder 1. maj-arbejde fremover skal nægtes, så er det godt, det kommer frem nu.

La Cabana-konflikten er jo inde i et klimaks i øjeblikket, hvis man kan sige sådan. Det spreder sig som ringe i vandet. Vi kan se, hvordan det foregår nu her på Sjælland med HT-chauffører, med brandvæsen og Falck, og der er da ingen tvivl om, at det har forbindelse med hinanden. Det er forbavsende, at LO ikke har gjort mere, end de har. Hvis dette får lov til at fortsætte, vil det danne en masse modstand indenfor vore egne rækker, og det er der ingen af os eller vore medlemmer, der kan være interesseret i.

Med hensyn til brevet fra Nordjysk Kreds – det drejer sig om 9 depoter – var jeg klar over, at depotindehaverforeningen nok ville blive indblandet. Jeg har en kopi af brevet og en liste over, hvilke depoter jeg har sendt brevet til. Jeg har talt med Randers afdeling og spurgte, om de var sikre på, at der ikke stod noget med »exclusive medhjælpertillæg« i aftalerne for depoterne i Randers. Der står ikke noget om »Exclusive medhjælpertillæg«. Tuborg depotet i Randers kommer med en anden aftale, end den Randers afdeling var i besiddelse af, hvor der står, at det var »exclusive medhjælpertillæg«. Men det er sådan, at for Randers afdeling, Tuborg depotet og Carlsberg depotet, og det gælder også depoterne i Hadsund og Hobro, at den aftale, der er undreskrevet af depotmanden og af afdelingen, der står ikke noget om »exclusive medhjælpertillæg«.

Det er den aftale, der er kommet tilbage fra Depotindehaverforeningen, der står »exclusive medhjælpertillæg«, altså der hvor Niels Bent skriver under. De aftaler, man har til at ligge i Randers, der er underskrevet af depotieren og af afdelingen, der står ikke noget om »exclusive medhjælpertillæg«. Hvis man havde rettet sig efter den henstilling, som Thomas kom med i januar måned, så kunne man måske have undgået dette. Han kom med det forslag, at sær-aftalerne skulle sendes ud. Jeg gik sær-aftalerne igennem, da havde jeg sær-aftaler for depoterne fra 1979 og for nogle enkelte depoters vedkommende fra 1981. På det tidspunkt står der ikke noget om »exclusive medhjælpertillæg«: Der er sket en forbytning. De aftaler, der er indsendt fra Randers til Depotindehaverforeningen, de er blevet ændret i Depotindehaverforeningen.

Inge Jensen:

Det er i orden, at der sker en sortering af sagerne inden forretningsudvalgsmødet.

Med hensyn til Jyske Bryggerier er det selvfølgelig en beklagelig udvikling, at man ikke vil fortælle om fremtidige planer, ligesom det er beklageligt, at investeringer på Thor kan bevirke, at Urban lukker. Men det er jo de veje, som vindene blæser i øjeblikket. Det mærker vi også i København, det er sådan set de samme problemer, vi står overfor.

Med hensyn til Tap E-sagen og sikkerhedsrepræsentanter ville det være rart, at den nuance med små områder, altså antallet og store områder, også blev skitseret i Prop & Kapsel, så man blev gjort opmærksom på det. Det er jo specielt på de store københavnske bryggerier, vi har de små opdelinger rundt omkring, som er tilknyttet store tillids-

mandsområder. Det bør også indskærpes på møderne med sikkerhedsrepræsentanterne, som holdes af forbundets konsulenter.

Jeg forstår simpelthen ikke brevet fra klubben på brygsiden på Tuborg. De skriver, at der var tilsagn fra sikkerhedsrepræsentanterne om at lægge stjernerne. Det har der ikke været på noget tidspunkt. Det var fællesklubben, der havde en indstilling til sikkerhedsrepræsentanterne til deres møde den 25. april om, at de lagde deres stjerne, men de traf altså en anden beslutning. Den tilbagemelding, jeg f. eks. fik i mit område fra mine sikkerhedsrepræsentanter, som havde deltaget i mødet var, at årsagen til, at man ikke havde gjort det, det var den fortolkning, som forbundet var fremkommet med – netop at det var umuligt at vinde sagen på baggrund af, at der var sket procedurefejl. Så det er i hvert fald ikke sandt, det der står i brevet omkring tilsagnet.

Jeg synes, det er tilfredsstillende, at der er sendt en protestskrivelse til Chile vedrørende politiske fanger. Jeg er tilfreds med det, fordi det understøtter det arbejde, som f. eks. kvindelige bryggerarbejdere i København har omkring Chile og politiske fanger.

Preben Mortensen:

Inge var inde på Jyske Bryggerier, og Holger var utilfreds med det, jeg har skrevet til Bryggerforeningen. Nu er det altså sådan, at fællesudvalget under Jyske Bryggerier var af den opfattelse, at hvis man truede med, at man så ville stille det som krav ved overenskomstforhandlingerne, ville der være større muligheder for at få Jyske Bryggeriers ledelse til at sætte sig til forhandlingsbordet, idet det så er os, der kræver at få fremlagt investeringsplanerne.

Derfor var vi af den opfattelse, at så fremt de ikke ville, så måtte vi meddele dem, at det blev et overenskomstkrav, og da man er vidende om, at Jyske Bryggerier ikke er meget for, at det kommer til offentlighedens kendskab, hvad deres kommende investeringsplaner går ud på, fandt vi, at vi hellere vil henstille, at man satte sig ned sammen med tillidsrepræsentanterne på de omtalte virksomheder og drøftede disse ting. Og så er situationen altså den, at hvor rammeaftalen for København ikke står i hovedoverenskomsten, så er provinsprotokollatet – altså et protokollat, der står i hovedoverenskomsten – og det er i henhold til provinsprotokollatet, at man stiller forslag om en rammeaftale. Det vil sige, at kan man ikke komme videre, må man altså på baggrund af selve overenskomstbestemmelserne i protokollatet gå den vej, vi skitserer. Det er

der ikke noget unaturligt i, og vi fandt derfor, at det var en rigtig fremgangsmåde. Vi kan ikke rigtigt se, at det skulle kunne skade forholdene i København, fordi vi i brevet gør opmærksom på, at en rammeaftale under alle omstændigheder skal indgås lokalt – altså ikke med forbundet.

Holger meddeler, at han ikke kan stemme for beretningen af to grunde, nemlig omkring Jyske Bryggerier og min uforskammede måde at optræde på. Han gør opmærksom på, at han mener, de har lagt tingene sagligt frem, det må så være Holgers opfattelse. Jeg mener, sagerne er usagligt fremlagt. Jeg vil gøre en ting klart – det havde jeg tidligere gjort overfor andre repræsentanter i Københavns mandlige afdeling, at det tjener sagen, hvis man vil diskutere sagen. Men man tager ordet, og til alt hvad man overhovedet omtaler, henviser man konstant til min person, og hvad jeg tidligere har været med til. Nu skal det erindres, at jeg aldrig har siddet i hovedbestyrelsen som repræsentant for mandlig afdeling og derfor aldrig har siddet i udvalg under forbundet sammen med Holger Foss. Jeg må også markere, at jeg ikke har været uenig i linien, og jeg er ikke uenig i linien, men er uenig i den måde, tingene bliver fremsført på. Det tjener ikke noget formål at blive ved med at henvise til, hvad jeg tidligere har gjort. Jeg er ikke Københavns mandlige afdelings repræsentant, jeg er formand for forbundet og har derfor ansvaret for hele landet, og der er altså ikke overalt fælles interesser. Jeg er nødt til at se på, hvordan jeg kan tjene interesserne lokalt, men også at prøve på at få tingene koordineret. Og jeg føler, at det ikke så meget er en uenighed mellem mandlig afdeling og forbundet, men det er en uenighed, der går på, at man føler, at jeg er forræder, fordi jeg ikke gør nøjagtigt, som mandlig afdeling vil have det, og det agter jeg ikke at gøre. Jeg agter at gøre de ting, jeg føler er rigtige, og tjener formålet bedst. Med hensyn til spørgsmålet om at være uforskammet, at jeg er blevet behandlet uforskammet i visse situationer som formand for dette forbund på forretningsudvalgsmøder af Holger Foss, og jeg må derfor meddele, at Holger i hvert fald ikke har patent på alene at kunne være uforskammet. Når jeg bliver behandlet uforskammet, har jeg også ret til at gøre det samme modsat. Det skulle få Holger til ikke at kunne stemme for beretningen, og det er du ked af. Jeg er – for at sige det rent ud – fuldstændig ligeglad med, om Holger vil stemme for beretningen eller ej. Det er min opfattelse at det her kun drejer sig om en markering – som tidligere sagt – man vil ikke diskutere sagerne, det eneste, der interesserer

Holger og Bent, det er min person, og det synes jeg ikke, der var grund til at bruge tid på.

Hvis de har en lokalaftale i Randers, så har vi læst korrektur på den, og i Depotindehaverforeningen skal vi være medunderskriver, før aftalen har gyldighed, så Depotindehaverforeningen har ikke kunnet ændre den. Jeg kan ikke forestille mig, at man i korrekturlæsningen skulle kunne acceptere, at man f. eks. har indføjret "exclusive medhjælpertillæg". Det er rigtigt, at der er ændret nogle steder omkring provisionsbetaling. Hvor der nogle steder har stået "til deling", og det var faldet ud, der har vi sagt, at hvis det var spørgsmålet om, at det var faldet ud, så der var tale om, at vi omgik bestemmelserne, så har vi indføjret det. Men jeg har ikke set eller hørt nogen steder, at man skulle have ændret spørgsmålet om medhjælpertillæg.

Til Inge omkring sikkerhedsområder – så snart vi får et svar, vil vi naturligvis gå tilbage og samtidig også sige til John og Henrik i forbindelse med kvartalsmøderne, at man skal sikre sig at give en orientering. Det er rigtigt, at det kan være et problem på de store bryggerier, men sandelig også andre steder, selv på små provinsbryggerier. Der kan jo være muligheder for, at man kan finde nogle bedre sikkerhedsorganisationer i forbindelse med valg af sikkerhedsrepræsentanter. Selvom vi ikke får ret omkring fortolkningen på Tap E, så kan vi dermed fastslå, at det kun er et spørgsmål om ikke at acceptere en sikkerhedsorganisation, hvor mindre områder er underlagt større områder, men at de mindre områder slår sig sammen, for så har de ret til at vælge sikkerhedsrepræsentant.

Poul Erik Gundborg:

Jeg skal sørge for, at Randers afdeling sender en kopi af de aftaler, de har liggende.

Bent Meyer:

Jeg har naturligvis noteret mig, at forbundsformanden fremover helt alene vurderer, om det jeg siger som repræsentant for Københavns mandlige afdeling er en markering og ikke et reelt indlæg, der fortjener samme behandling, som de indlæg repræsentanter for andre afdelinger kommer med. Det er naturligvis noteret med skuffelse, men det er der ikke noget at gøre ved. Det medfører ikke, at jeg begynder at diskutere, hvem der har mest grund til at være sur eller ikke. Jeg begynder ikke at optræde uværdigt eller usagligt, som jeg mener, forbundsformanden gjorde i denne forbindelse.

Hvis man endelig skal tale om, hvem der trænger til at markere sig, og hvorfor man opfører sig, som man

gør, her og andre steder, så tror jeg, at det er forbundsformanden, der på en eller anden måde prøver på at markere, at han ikke mere har de synspunkter, som han gennem 7-8 år havde i Københavns mandlige afdeling. Det tjener måske et ganske bestemt formål, det ved jeg ikke.

Jeg mener heller ikke, at konklusionen på henvendelsen til De forenede Bryggerier er, som af forbundsformanden skitseret. Jeg mener ikke, vi skal vente til den næste overenskomst med at få De forenede Bryggerier sat på sporet af vor utilfredshed på depoterne. Jeg vil af akkurat samme grunde, som Holger har givet udtryk for, stemme imod den af formanden aflagte beretning, og jeg har jo allerede konstateret, at det er formanden totalt ligeglad med.

Holger Foss:

Jeg er selvfølgelig i tvivl, om det tjener noget som helst fornuftigt formål at fortsætte debatten på den måde, som den har udviklet sig, men på den anden side kunne man måske få den fornemmelse, at hvis man ikke reagerer, så er man enig eller ligeglad, og ingen af delene er tilfældet for mit vedkommende. Jeg mener ikke, at vi fra Københavns mandlige afdeling, som forbundsformanden sagde her i sidste omgang, ustandselig henviser til hans fortid. Jeg har faktisk ingen erindring om, at vi har gjort det før i dag, og normalt er der jo heller ikke noget forkert i at blive mindet om sin fortid – især hvis den er i overensstemmelse med nutiden, så må det da være meget fint. Når det gør så ondt på forbundsformanden, så må det være, fordi han ikke er i overensstemmelse med, hvad han har tænkt og følt før.

Der er ikke nogen i Københavns mandlige afdeling, der kunne drømme om at antaste formandens rettigheder og formandens pligter til at være formand for hele forbundet, og der er heller ikke noget nyt i, at en forbundsformand – jeg nævnte tre før – fortæller os, at vi kun ønsker at markere os og altid være på nakken af en forbundsformand. De gange, hvor vi har været det i tidligere formænds liv, har Preben være i overensstemmelse med os, hvad enten han, som han nu bemærker, ikke har siddet i hovedbestyrelsen tidligere. Han har siddet der en tid som sekretær – da var han egentlig også meget enig med os – og vi føler ikke, og det kan vi vel nok dokumentere, hvis det skulle blive nødvendigt, at vi har ændret opfattelse af tingene. Vi synes stadigvæk, at en forbundsformand skal være formand for hele landet, og han skal ikke tage specielt hensyn til Københavns mandlige afdeling. Men der er jo et spring fra at tage et specielt hensyn og så ligefrem

gøre, hvad man kan, som vi føler det, for at markere, at man ikke har nogen fortid. Det er forkert, når forbundsformanden siger, at vi kun diskuterer hans person. Vi diskuterer ikke forbundsformandens person. Det vi diskuterer er, hvad forbundsformanden står for. Adskillige af de store, principielle ting, er vi jo enige om, hvad der skal foregå, men det betyder vel ikke, at vi skal give afkald på at rejse kritik, når vi føler i mindre ting, men sandelig også i principielle ting, at der køres en linie, som vi ikke kan acceptere. Jeg har med nogen forbløffelse noteret mig, at forbundsformanden ligeud – som han selv sagde det – er ligeglad med, hvordan jeg stemmer for en beretning. Det er helt utroligt stærkt. Jeg repræsenterer jo ret mange medlemmer i vor afdeling, og jeg gik da ud fra, at enhver formand er interesseret i at prøve på at skabe en enighed om tingene, og ikke ligefrem udtaler, at jeg er ligeglad med, om han eller hun stemmer for min beretning. På den anden side må jeg selvfølgelig sige, at det letter situationen betydeligt, fordi jeg har haft lyst til at gøre det tidligere, men af loyalitet overfor forbundsformanden og af hensyn til forbundets enhed ladet være med at markere mig på den måde. Men det er jeg altså befriet for at have spekulationer om i fremtiden, idet jeg nu har konstateret, at formanden er ligeglad med, hvordan jeg stemmer eller ej.

Lone Christensen:

Det er jo ikke sådan, at dette forretningsudvalg gennem tiderne har været meget ømme med, hvordan man talte til hinanden. Formanden har præcis samme rettigheder som andre i dette forretningsudvalg til at markere, når formanden synes, at det ikke er sagernes indhold, der bliver diskuteret, men at det mere efter hans opfattelse går på personlige ting. Jeg forstår simpelthen ikke, at en fagforeningsformand som Holger Foss, der har været formand i så mange år, kan bruge en argumentation til at stemme imod beretningen, der går på, at forbundsformanden har været uforskammet. Hvis vi gennem tiderne skulle have diskuteret vort forhold til hinanden i forhold til opfattelsen af at være uforskammet eller ikke, og kun bruge sådanne ting som argumentation for ikke at stemme for en faglig beretning, så ser det meget sort ud for fremtiden. Og så må jeg sige, at Preben har min fulde opbakning i, hvad Preben fremover vil sortere at diskutere. Preben har her i sidste omgang omtalt forskellen imellem teknologitalet og rammeaftaler provins og København, og en af de væsentligste forskelle i argumentationen for at skrive et brev til Bryggerforeningen for at presse på i forhold til Jyske

Bryggerier, er præcis at vi for provinsens vedkommende har et protokollat, der står i hovedoverenskomsten. Det er en væsentlig forskel fra København. Jeg kunne forstå – hvis mandlig afdeling kunne sige, at vi ikke har denne forskel, og derfor kunne de blive presset ind i, at de også skal forhandle rammeaftale ved overenskomsten – og at dette så var mandlig afdelings argumentation for at stemme imod beretningen. Men forskellen er der. Der er ikke en faglig, saglig argumentation for at stemme imod en beretning. Dette handler om forbundsformandens person, hvilket jeg er enig med Preben i at tage fuldstændig afstand fra.

Holger Foss:

Jeg har vist allerede givet udtryk for – jeg er principielt enig med Lone Christensen – at formanden naturligvis har samme rettigheder som andre, og jeg er da sikker på, at formanden glæder sig over, at han har Lone Christensens fulde opbakning. Det har han jo ikke haft tidligere. Det er udmærket.

Med hensyn til, at der skulle være forskel mellem provins og København, så er det jo rigtigt, men jeg må måske erindre om, at vi var meget stærke modstandere af, at denne teknologiaftale skulle ind i overenskomsten. Den kom ind i overenskomsten på trods af vor modstand, og så føler vi bestemt ikke, at man skal arbejde videre med at få den til at blive der, og det er en af bevæggrundene til, at vi stemmer nej til formandens beretning. Det er jo ikke rigtigt – som Lone Christensen siger – at det udelukkende er på baggrund af det, vi karakteriserer som formandens uforskammede optræden. Det er jo noget vrøvl.

Lone Christensen:

Jeg synes bestemt, at jeg vil kommentere Holgers hiven min fortid frem om, at jeg ikke altid har været enig med Preben Mortensen. Jeg vil anbefale dette forretningsudvalg at læse referaterne fra vore tidligere forretningsudvalgsmøder, hvor Preben og jeg har siddet sammen, hvor Preben har siddet som forbundssekretær, og jeg har siddet som formand for kvindelig afdeling. Der vil man se, at der er faglige sager, hvor jeg eller omvendt – Preben har været enig med mig, og så er der faglige sager, hvor vi ikke har været enige. Men det har været en faglig uenighed.

Bent Meyer:

Jeg glemte at få sagt det før, men jeg tror – uden at kunne bevise det – at Preben hentydede til et møde, vi havde oppe på Prebens kontor, hvor han sagde noget om, at man vel kunne diskutere sagen og ikke per-

sonen. Jeg tror, det var noget, der blev sagt til mig. Men jeg gav ikke Preben ret, men sagde til Preben, at han havde nogle forkerte kilder. Han skulle få ændret de kilder, hvis han endelig skulle benytte sig af dem, så skulle han få dem til at sige, hvad der virkelig var sagt. Preben anklagede i hvert fald mig – muligvis også en anden af Københavns repræsentanter – for at vi ikke forsømte nogen lejlighed de steder, hvor vi var, til at sige, at Preben ikke var rigtig klog. Det sagde jeg selvfølgelig nej til, det passede ikke, og at hans kilder måtte være forkerte.

Det vi diskuterer her, er vurderinger, og når vi så kommer til at tale Jyske Bryggerier, så er det også en vurdering af, hvorledes det protokollat, som er kommet ind i overenskomsten, skal fortolkes, skal det med i førstkommande overenskomst, fordi det står i overenskomsten. Det er der ikke nogen, der siger, det skal. Det kom ind i overenskomsten, selvom vi ikke syntes, det var rigtigt. Men man har da lov til i overenskomstperioden at søge at få det løst. Jeg synes det er en vovelig og risikofyldt situation, vi kommer ind i, hvis bryggerierne får fornemmelsen af, at her er en mulighed for at få skudt det hele hen til overenskomsten. Preben har altid selv peget på – også i dag – at det skal vi prøve på at undgå. Men det er ligesom vi her, muligvis på grund af nogle forkerte vurderinger, har givet De forenede Bryggerier nogle godt kort på hånden.

Preben Mortensen:

Der må være en hukommelsessvigt hos Holger og Bent. Teknologiprotokollatet, det kæmpede vi en hård kamp for at få ud af hovedoverenskomsterne, hvilket lykkedes. Provsprotokollatet er anbefalet af alle, og ingen har talt imod, at det står i hovedoverenskomsten. Vi sad ved sidste overenskomstforhandling i 1983 og diskuterede teksten men der var ingen, absolut ingen, der fandt, det var forkert, at det stod i hovedoverenskomsten. I kan altså ikke komme nu og sige, at I har været modstandere af det, det har I aldrig nogensinde markeret. I tager fejl af provinsprotokollatet og teknologiprotokollatet. Det er altså to forskellige protokollater. Man kan ikke nu komme og sige, at det er et spørgsmål om vurdering. Provsprotokollatet i 1981 aftales, og der er aldrig nogen, der har omtalt, at det var galt, det kom til at stå i hovedoverenskomsten. På denne baggrund og i henhold til hovedoverenskomsten, er det at vi ønsker at få en tryghedsaftale indenfor Jyske Bryggerier, og så fremt man ikke vil sætte sig ned lokalt og forhandle, kan man forvente, det bliver fremsat som et krav ved overenskomstforhandlingerne, hvil-

ket vi naturligvis derigennem ville prøve på at overtale Bryggeriforeningen til at forklare Jyske Bryggerier, at det var der ingen af parterne, der kunne være tilfreds med.

Så må jeg sige – for at det ikke skal misforstås – at når man kun markerer og ikke diskuterer, og så længe min person er mere vigtig end sagen, så er jeg ligeglad med, hvordan mandlig afdelings repræsentanter stemmer i forretningsudvalget. Så er det klart. Det er rigtigt, at det er mig, der afgør, hvorvidt jeg finder tingene saglige eller usaglige. Men jeg må da gøre opmærksom på, at de, der har indledt og har beskyldt mig for nogle ting og har startet denne diskussion og gjort min person til det centrale, er altså hverken undertegnede eller daglig ledelse. Det er Københavns mandlige afdelings repræsentanter.

Et eksempel: Jeg er anklaget for at dække over ting i forbindelse med revisionen. Man har meddelt mig, at der er grænser for loyalitet. Det var min person. Det har Holger lige nævnt en gang til. Når han har stemt for beretningen, var det af loyalitet overfor forbundsformanden. Jeg har ikke bedt om loyalitet overfor min person på noget tidspunkt. Jeg har forlangt, at det var sagen, man tog stilling til. Jeg meddelte på et møde, at jeg ikke har noget imod, at man diskuterer min person. Så brug dog 2% af tiden til det og 98% på sagen. Det mente jeg ikke skete. Jeg er lige ved at sige, at man i mandlig afdeling har fået et Preben-syndrom.

Bent Meyer:

Jeg synes, det er forkert, når Preben tager en detalje ud, om vi tager fejl af teknologiprotokollatet og provinsprotokollatet. Det har intet med sagen at gøre. Det sagde jeg også i mit indlæg. Det væsentlige var, at når protokollatet kom ind, så skulle vi prøve på i overenskomstperioden at få protokollatet indfriet, således at man fik en rammeaftale, så man ikke skulle have det med i den kommende overenskomstperiode. Det kunne nemlig indebære en meget stor fare. Jeg skal bare sige, at de to ting, du nævner om, hvad vi mener om din person, er forkerte, og dine kilder er forkerte. At du så vurderer det, der bliver sagt her som værende et anslag på din person, det må vi tage afstand fra. Og du har ikke bedt om loyalitet? Så ved jeg ikke, hvad du har bedt om. Før kongressen i 1983 talte du og jeg meget sammen, og der svor du og jeg hinanden meget loyalitet. Det var i hvert fald ikke mig, der fandt på, at jeg skulle opstilles som sekretær i forbundet. Det var Preben Mortensen.

Preben Mortensen:

Jeg foreslår dirigenten, at vi stopper diskussionen.

Holger Foss:

Vi bad om noget dokumentation for, at vi angreb personen Preben Mortensen. Han gør så opmærksom på, at vi faktisk havde beskyldt ham for at dække over nogle ting vedrørende revisionen. Det er ikke helt ukorrekt. Det var på baggrund af, at vi ikke kunne få disse bilag på bordet og på baggrund af hele den uhyggelige diskussion om, hvordan visse mennesker foregreb sig på forbundets midler. Da følte vi, at forbundsformanden – og jeg siger udtrykkeligt forbundsformanden – ikke var så åben, som man kunne forvente og som ville have gavnet situationen, i stedet for at der nu lurer en mistanke om – ikke om at forbundsformanden har gjort noget forkert, bestemt nej – at visse andre personer i forbundet ikke har rent mel i posen. Det har vi ikke lagt skjul på, det har forplumret og forgiftet mange ting.

Med hensyn til loyalitet er det jo flot at sige, at „jeg aldrig har forlangt loyalitet“. Det vil jeg ikke påstå, i hvert fald ikke overfor mig, men jeg har følt det naturligt at være loyal overfor den forbundsformand, der var valgt, i den udstrækning at formanden var loyal overfor den holdning, som han tidligere har givet udtryk for at have. Det med at definere hvornår det er en person, og hvornår det er formanden, det er meget svært, fordi formanden jo altid har et navn og også en personlighed, så det kan være uhyre vanskeligt. Men det er også klart, og det giver jeg forbundsformanden ret i, at naturligvis er det op til ham at vurdere, hvad der er sagligt og usagligt. Det er hans ret, og de samme rettigheder har vi andre naturligvis, men jeg kunne godt tænke mig, at forbundsformanden og andre for den sags skyld kunne prøve at slå tilbage i annalerne og se, om der egentlig er nogen forskel på den måde, Københavns mandlige afdelings repræsentanter fører sig frem i forbundets organer i dag, og før forbundsformandens tid. Der er ingen forskel på os.

Preben Mortensen:

Holger kom selv til at sige det. Han siger, at man i hvert fald måtte forvente den samme holdning som tidligere. Det er nok her, at vandene skiller. Jeg må forvente, at kritik eller ikke kritik er baseret på, hvorvidt jeg retter mig efter de beslutninger, som kongressen har taget. Det må være afgørende, at forbundet naturligvis handler i overensstemmelse med kongressens beslutninger. Vi kan ikke som forbundsledelse handle efter, hvad hver enkelt afdeling synes.

Vedrørende afholdelse af kongressen i 1985 – vi fik at vide, at byggeriet i Esbjerg ikke kunne være færdigt til kongressen. På den baggrund måtte vi skaffe os et andet sted. Det blev så

Hotel Nyborg Strand. Vi kan undersøge, om vi har mulighed for at ændre beslutningen og afholde kongressen på Esbjerg Højskole. Det kræver, at kontrakten med Nyborg Strand kan annulleres.

I forbindelse med frihed 1. maj vil jeg ride op:

Hvor folk skal have en fridag i forbindelse med 1. maj, skal fridagen lægges sådan, at man har mulighed for at deltage i de ting, der er årsag til, at man holder 1. maj. Altså at man møder 1. maj og ikke natten før. Det er gældende regler, som vi selvfølgelig må holde fast i for ikke at give mulighed for, at hvis 1. maj falder en fredag, så kunne man få et natteskift mere, end man ellers skulle have haft. Men der er jo ikke noget problem i kontinuerlig drift, for de får jo fridagen på et andet tidspunkt, og der har vi jo altid accepteret, at man arbejder 1. maj med betaling i henhold til overenskomstens bestemmelser.

Beretningen blev vedtaget:

11 stemte for beretningen

2 stemte imod beretningen.

3. Regnskab

v/Hovedkasserer Erik Nielsen.

Regnskabet for januar kvartal 1984 blev omdelt. I det opstillede regnskab var der til sammenligning opstillet udgifter for januar kvartal 1983.

Erik Nielsen:

Indtægter for januar kvartal 1984 var kr. 1.567.700,00.

Udgifterne var kr. 2.783.300,00.

For samme kvartal i 1983 var indtægterne kr. 1.458.728,00 og udgifterne kr. 1.977.121,00.

Der er stor forskel i udgiftsposterne blandt andet på hovedbestyrelses- og forretningsudvalgsmøder, hvor der i januar kvartal 1984 har været en udgift på kr. 314.000,00 mod den tilsvarende udgift i 1983 på kr. 60.750,00. Ligeledes kan man se på Prop & Kapsel, der er udgiften steget fra kr. 119.000,00 i 1983 til kr. 209.600,00 i 1984.

Med hensyn til andre kontingenter har udgiftsposten i januar kvartal 1984 været kr. 171.000,00, medens den i januar kvartal 1983 var kr. 63.910,00.

Det vil så sige, at set i forhold til januar kvartal 1983 er der en merudgift på kr. 806.179,00 i januar kvartal 1984. Der har endvidere været et tab på dagpenge i dette kvartal på kr. 22.000,00. Et tab vi ikke havde i 1983.

Preben Mortensen:

Regnskabet er for administrations-kassen. Der kan være poster, som for januar kvartal 1984 er ført på administrationskassens regnskab, hvor disse poster for januar kvartal 1983 ikke er ført på administrationskassens regnskab.

Et eksempel:

En uges HB-konference i 1983 er ført med kr. 60.750,00 som udgift. Tallet i år er nu oppe på kr. 314.000,00, hvor vi har haft et kombineret formands- og hovedbestyrelsesmøde i Odense. Muligvis er nogle af de beløb ført andre steder, det kan vi ikke se på nuværende tidspunkt, men det vil jo også forrykke nogle tal på udgiftssiden, som i 1983 omkring disse ting nok skulle have været højere. Det ændrer ikke underskuddets størrelse, men det er for at markere her, at det kunne se voldsomt ud med forbruget for HB- og FU-møder. Af een eller anden årsag er tallet ikke rigtigt for 1983, det burde have været meget højere.

Bent Embo:

Hvis man rent umiddelbart ser på tallene og gør det meget firkantet, ser det for mig ud, som om vi har haft et underskud i 1. kvartal 1984, selv med de bemærkninger, Preben kom med, alt taget i betragtning på skønsmæssig en halv million kr. Hvis vi ganger det op på årsbasis, skulle det betyde, at vi ville have et underskud på ca. 2 mill. kr. på årsbasis. Kan det have sin nogenlunde rigtighed?

Erik Nielsen:

På regnskabet i januar kvartal er der nogle udgifter, som der ikke vil være i de øvrige kvartaler.

Preben Mortensen:

Vi bør sige, at underskuddet er på kr. 1,2 mill. i 1. kvartal. Hvis man ser indtægterne for 1984, er de 1,5-1,6 mill. kr., medens udgifterne er oppe på 2,7 mill. kr. Der er nogle engangsudgifter, som ligger i første del af kvartalet. Samtidig må vi jo sige, at vi på indtægtssiden vil få nogle ændringer, fordi vi så har sat reguleringen i gang – det er kr. 6,00 – som først har slået igennem fra 1. januar. Der er en lille indtægtsstigning, men der vil komme yderligere kr. 6,00 på 1. juli. Men det er klart, at det ikke opvejer, fordi vi hele tiden må vente en mulig medlemstilgang. Men på trods af underskuddet her, er der på grund af forrentningen en formuefremgang for januar kvartal på 3,0 mill. kr. selv med et underskud på kr. 1,2 mill. kr. Hvis vi ser på medlemstallet, er vi dog Danmarks rigeste forbund pr. medlem.

Bent Embo:

Det jeg mente med de 500.000 kr. er, at hvis vi sammenligner med den firkantede opstilling i fjor, hvor vi ser, hvordan underskuddet lå på tilsvarende tidspunkt i fjor, hvor vi også kørte med et vist underskud – ihukommende hele diskussionen om, hvordan vi klarede os igennem i 1983 – så mener jeg, at det, der er tale om her, er en firkantet stigning på ½ mill. kr. i forhold til underskuddet i 1983.

Holger Foss:

Jeg vil egentlig gerne have at vide, hvad det er, der betinger, at »andre kontingenter« er steget fra kr. 63.910,00 til kr. 171.000,00. Det er jo en ret væsentlig stigning.

Lommebøger koster kr. 12.575,00 i 1983 men kr. 18.000,00 i 1984, der er da ikke kommet flere måneder i lommebøgerne, end der plejer at være. Det synes jeg lyder af meget.

Erik Nielsen:

Andre kontingenter drejer sig om kontingenter til de internationale organisationer, vi er medlem af, og der er bl. a. også valgbidrag til de politiske partier, som vi støttede her til valgkampen.

Med hensyn til lommebøgerne har vi på indtægtssiden salg af lommebøger indtægtsført med kr. 10.700,00.

Bent Meyer:

Du svarede ikke vedrørende lommebøgerne, at der på indtægtssiden stod opført salg for kr. 10.700,00, og det skulle så modregnes. Nu står der ikke alene lommebøger, men også sangbøger. Jeg ved ikke hvor mange lommebøger og sangbøger, der er solgt. Men jeg synes, det er en kolossal stigning.

Preben Mortensen:

Med hensyn til spørgsmålet om lommebøger kan jeg sige, at vi jo har tilbudt medlemmerne, at de kan købe den. Der vil man se, at der på indtægtssiden er en fremgang på de 6.000,00 kr., som stigningen på udgiftssiden også er. Så det er vel ikke så stort et problem. Sidste år var der salg for kr. 4.744,00, det er steget med ca. kr. 6.000,00. Det samme er det på udgiftssiden, fordi der er flere, der køber lommebøger.

På baggrund af ønsker fra Holger Foss og Bent Meyer gav hovedkasserer Erik Nielsen *tilsagn om:*

at opstilling af kommende regnskaber vil indeholde adskillelse af visse poster:

Nyanskaffelser og gaver m.m. adskilles til to poster.

Økonomiske tilskud til politiske partier (valgkamp) og andre kontingenter adskilles til to poster.

Udgifter til revision og regnskabsassistance samt tilskud til kredsene adskilles til overskuelige postopstillinger.

Regnskabet blev godkendt.

4. Forskellige sager

v/ forbundsformand Preben Mortensen.

Vi foreslår, at hovedbestyrelsesmøde afholdes den 14. juni og forretningsudvalgs møde den 13. juni.

Forretningsudvalget:

De foreslåede mødedatoer blev accepteret.

Preben Mortensen:

Vi har udsendt cirkulære nr. 13 vedrørende forhøjelse af løn pr. 1. maj 1984 i henhold til overenskomsten med regulering af bryggeriarbejdernes grundløn. Er også udsendt gennem Prop & Kapsel.

Cirkulære nr. 14 – cirkulære omkring La Cabana, hvor vi gør opmærksom på, at alle der direkte eller indirekte sikrer leverancer til La Cabana, vil vi sørge for bliver stoppet.

Så har vi udsendt cirkulære nr. 15 – orientering om dagpengeudvalgets afgørelse i en række sager om fritagelse for karensdag – som vi fandt var meget vigtig at få udsendt til afdelingerne, så de måske kunne finde en bedre praksis eller orientering til medlemmerne om, hvordan man kunne bruge systemet.

Cirkulære nr. 16 er udsendt – vedrørende arbejdstab i forbindelse med kurser i FIU-uddannelsessystemet.

Cirkulære nr. 17 – vedrørende tværfaglige INTRO-kurser.

Anker Skjødt:

INTRO-kurserne er en ny type kurser, som FIU-komiteen har lavet – de skal køre over 20 timer. I sin tid, da de blev lavet, blev der fordelt 5.000 pladser, hvoraf de 3.500 gik til forbundene, og AOF fik 1.500 pladser til tværfaglige aktiviteter i lokalområderne.

Cirkulæret er udsendt på baggrund af, at AOF gerne vil have støtte til, at alle kan deltage i disse INTRO-kurser. Målgruppen for INTRO-kurserne er »blanke blade« i forbindelse med fagligt arbejde, men vil gerne have dem gjort interesseret, og når man kører kurserne tværfagligt i lokalområderne, er det AOF's opfattelse, at både mand og kone eventuelt kunne deltage, selv om de var på to forskellige arbejdspladser.

Vi har så i forbindelse med vore egne weekend-kurser og G-1 og G-2 ud-

dannelsen diskuteret, om vi skulle ændre vore weekend-kurser, således at vi gik over til at køre INTRO-kurser.

Vi har i daglig ledelse besluttet at prøve på at udarbejde materiale, således at vi kan afprøve det i efteråret, over 3 weekends, som aftalt på Fyn – altså for provinsen. Såfremt det skulle lykkes os at få et tilfredsstillende materiale, og vore kursister vil være glade for det, så er det tanken, at vi fremover kun vil køre INTRO-kurser. Derefter har vi selvfølgelig diskuteret, hvad vi så videre gør.

Det er klart, hvis vi kører 3-4 INTRO-kurser med 25 på hvert hold, så får vi dobbelt så mange igennem, som vi har på nuværende tidspunkt, og det må indebære, at vi også må udvide aktiviteten på G-1 og G-2 området, idet vi ellers får en flaskehals så stor, at der vil gå år, inden folk kan komme på G-1 og G-2.

På FIU-komiteens anmodning har der været afholdt et møde om de 1.500 pladser, som AOF råder over. Man har indenfor NNS lovet at være med til at arrangere to prøvekurser, et i Fyns Amt og et i Storstrøms Amt. Da det er 8 forbund, det drejer sig om, og der er 20 pladser, så er der ca. 2 pladser til hvert forbund. Kurserne bliver prøvekørt her i løbet af efteråret. Det vil der komme nærmere ud om, når programmet er udarbejdet.

Preben Mortensen:

Det betyder, at man fremover, hvor man tidligere har haft 3 weekend-kurser for at komme på G-1 og G-2, skal gennemgå ét 20 timers kursus, hvorefter man går videre til G-1. Det vil sige, at da vi ikke skal have 2×3 weekend-kursus om året, men kun have 3, hvor vi kører INTRO kurser, hvor kun det ene er tilskudsberettiget, er der omkring weekend-kurserne noget økonomi i det, der bevirker, at det ikke bliver dyrere for os. Tværtimod – selv om vi skal betale et arbejdstab for fredagen. Hvis vi kører 3×27, så kommer vi op på 81, og så mener vi, da vi kun kører 20 ad gangen på G-kurserne, at vi må udvide således, at vi giver 3 tilbud om året på G-1 og G-2, så det bliver udvidet til 60. Da vi regner med et frafald på 25%, vil alle det samme år – eller indenfor et år – kunne komme på G-1 og G-2.

Der er et enormt pres på disse kurser, og vi synes, det er i orden at udvide tilbudet fra ca. 50 om året til 81. For tidligere 40 på G-1 og G-2 bliver det altså 60. G-kurserne kan betyde udvidede omkostninger, men omkostninger til faglig aktivitet og uddannelse kan man ikke få nok af, så derfor vil vi gerne foreslå, at såfremt forsøgskurserne bliver vellykket, at vi går over til den ny ordning fra 1985.

Barbara Kryger:

Vi har diskuteret disse weekend-kurser i kvindelig afdelings bestyrelse tidligere på året, og den diskussion falder meget godt i tråd med, hvad I finder frem til nu. Dem, vi har haft på kursus, er af den opfattelse, at der er mange overlapninger og mange af tingene er kendt i forvejen, så jeg synes, det er en god ide at arbejde videre med at etablere forsøgskurser og at lægge et forslag frem til ændring af, hvordan man kommer ind i en faglig uddannelse – især fordi der også bliver plads til flere.

Forretningsudvalget:

gav tilslutning til, at der etableres forsøgskurser samt en udvidelse af antal kurser indenfor de skitserede rammer.

Preben Mortensen:

Cirkulære nr. 18 vedrørende 30 km's aftalen mellem SID og vort forbund – der har vi med cirkulæret forklaret, hvordan tingene skal organiseres. Der er sendt et Danmarks-kort med, som viser, hvilke områder der er vore, og hvor det er, vi skal gå ind og lave overenskomst. Vi synes selv, at det er et udmærket landkort, og vi har forstået, at afdelingerne er meget tilfredse med, at vi har kunnet sende både en orientering og et landkort med, så de kan se indenfor hvilke områder, de skal organisere depoter og mineralvandsfabrikker.

Endvidere er der udsendt meddelelse om arbejdsmiljøkonferencen, som vi tidligere vedtog på forretningsudvalgsmøde. Den bliver afholdt på Hotel Hvide Hus i Aalborg fra den 16. september. Programmet udsendes, når tilmeldingerne til konferencen er i orden.

Så har vi fra Silkeborg afdeling og Roskilde afdeling fået meddelelse om nyvalg af formand, Jens K. Hansen i Roskilde og Benny Borke i Silkeborg.

Vi har tidligere drøftet omlægning af administrationen i forbundet. Det er ikke kun et spørgsmål om tilfredsstillende arkivering, der er som nævnt tidligere en enorm ophobning af sager, så det er også at finde en arbejdsform, der sikrer, at vi får en rigtig arkivering. Vi har bedt et firma udefra komme og undersøge tingene, og de har interviewet folk for at finde ud af, hvordan det fungerer, og de skal prøve på at finde frem til, hvordan vi vil have det. De vil så lave en rapport, som vi har henstillet til dem, når at blive færdig inden næste forretningsudvalgsmøde, således at vi ud fra det, der kommer til at stå i rapporten, kan beslutte, hvorvidt undersøgelserne skal foretages, fordi det fra det punkt begynder at koste penge.

Vi har sendt den tidligere omtalte

indbydelse til Philippe Florant og inviteret ham til at komme 3-4 dage i perioden 2. til 8. juni. Vi afventer svar på indbydelsen.

Jeg har talt med mandlig afdeling om det, fordi en af de ting vi skal drøfte, er et initiativ til en konference, og jeg har derfor gjort opmærksom på, at vi forestiller os, at daglig ledelse har drøftelser med ham, og at der også bliver tid til, at mandlig afdeling kunne have en drøftelse med ham, samt at vi i fællesskab kunne drøfte det initiativ, der skulle tages på baggrund af invitationen til England til efteråret til drøftelse af en konference indenfor bryggeriindustrien.

Så har jeg fået et brev fra mandlig afdeling, hvor der står:

„Torsdag den 3. maj havde vi i afdelingen besøg af en repræsentant fra den el salvadoranske fagbevægelse. Vi føler ikke, det er nødvendigt at beskrive de rædsler, der foregår i El Salvador, fortalt af vor gæst Jorges Mendoza Santos, men hans ærinde på en rundrejse i Europa var at skabe solidaritet med hans folks kamp mod undertrykkelsen.

En af måderne ville være, at Den faglige Komité for Enhed i El Salvador, CUS og bryggeriarbejderne får en repræsentation i Den Frie Faglige Internationale. Mendoza Santos ville fremsætte en sådan anmodning samme dag ved et møde med LO. Vi gav tilsagn om, at vi ville foreslå vort forbund gennem IUL at anbefale dette ønske.

Det er hermed gjort.

Forretningsudvalget:

Forbundet kontakter LO og hører, hvordan man stiller sig for at undgå modstridende ting.

Preben Mortensen:

Vi har fået et brev fra mandlig afdeling vedrørende betalt frihed i forbindelse med uddannelse.

Essensen er, at et af initiativerne og det første forslag, der kom, kom fra den københavnske afdeling. Man har lavet en 170 siders lang rapport, som man kan købe for 35,00 kr. pr. stk. Forbundet har bestilt et eksemplar.

Bent Meyer:

Vi havde i og for sig forventet, at forbundet havde købt eksemplarer og givet hver afdeling et eksemplar.

Preben Mortensen:

Da det ligger i Københavns mandlige afdeling, kan jeg ikke se noget galt i, at de sender ud til de øvrige afdelinger. Det er dermed at vise initiativ for disse ting i stedet for, at vi bare køber og sender dem ud.

Fra Land og folk har vi fået et brev, hvori de henviser til, at de i december måned rettede henvendelse, hvor vi

svarede dem, at vi ikke ønskede at være andelshaver, men såfremt de anmodede om økonomisk støtte, ville vi være indstillet på det. De beklager, at de står i en situation med et driftsunderskud på 6-7 mill. kr. Det kan kun dækkes ind ved indsamlinger i den arbejdende befolkning. – »Vi vil derfor se med stor taknemlighed på, om I vil behandle spørgsmålet om et eventuelt tilskud til vor presse«.

Forretningsudvalget:
bevilgede kr. 10.000 til støtte for Land og Folk Pressen. (Thomas Olsen forlod forretningsudvalgsmødet grundet møde i FP, Fredericia).

Preben Mortensen:
Så har vi fået et brev:

„Undertegnede tillader sig herved at søge stilling som kontorelev pr. 1.8.1984, uden at De har annonceret i dagspressen. Jeg er 17 år og går Handelshøjskolens EFG-basisår indtil den 22.6.1984.

Jeg har regnskabslære og driftsøkonomi som tilvalgsfag. Jeg er gået ud af Folkeskolen efter 10. klasse og har afsluttet Folkeskolens afgangsprøve og Folkeskolens udvidede afgangsprøve i dansk, tysk, engelsk, matematik... o.s.v.

Vi har talt med vore damer i forbundet, og de er indstillet på, at det er rigtigt, at vi bør kunne tage en EFG-elev, og det er vi også i forbundets ledelse indstillet på, og vi vil derfor gerne spørge forretningsudvalget, om vi kan få en bevilling til det. Jeg skal sige, at der følger tilskud med, som jeg tror ligger på 30.000 kr. om året. Det er klart, at det ikke kan dække omkostningerne ved en EFG-elev, der er førstegangsoverenskomst, som jeg tror på nuværende tidspunkt ligger på ca. 4.000 kr. om måneden, men vi føler, at vi som et forbund også bør være delagtig i at sikre, at unge mennesker kan få en EFG-plads. Jeg må lige sige, at hvis vi beslutter os for det, mener jeg, at den skal opslås som en annonce. Vi kan ikke, fordi vi har fået denne henvendelse, lade være med det, men det er klart, at ansøgningen naturligvis vil indgå på lige fod med andre. Sådan en uddannelse varer ca. 2 år.

Forretningsudvalget:
gav tilslutning til, at forbundet antager en EFG-elev.

Preben Mortensen:
Fra Aktionsgruppen – vedrørende HT-chaufførernes arbejdskamp for at tvinge en uorganiseret til at melde sig ind i fagforeningen – søges der økonomisk støtte til kampen. Det er forbundsledelsens indstilling, at vi vil tænlægge det. Vi er enige i deres kamp, men finder, at spørgsmålet om

økonomisk støtte ikke kan være rigtigt på nuværende tidspunkt. Nu må SID træde frem. Det er organisationernes kamp, de kæmper, og ikke deres egen kamp. Organisationerne må støtte dem, og det kan ikke være rigtigt, at man skal ud at gå tiggergang andre steder. Vi mener ikke, at vi skal give noget til den kamp, men mener officielt, at den bør betales af organisationerne selv.

Holger Foss:
Vi kan ikke andet end være principielt enige om, at det er rimeligt, at sådanne to store forbund, som der er tale om med SID og Kommunalarbejderforbundet, burde kunne klare sådan en ting. Vi har behandlet det på en lidt anden måde i vor afdeling. Vi har fået den samme henvendelse – vi bevilgede 7.000 kr., men henlagde dem, forstået på den måde, at hvis de kom ud i kamp igen, så ville pengene falde, men som det er i øjeblikket, er der jo ingen kamp. Kunne man ikke henlægge ansøgninger på den måde, at man tog spørgsmålet op igen, hvis de kom ud i kamp.

Preben Mortensen:
Problemet er, at det ikke er en støtte i en kamp mod en arbejdsgiver. Det er en støtte i en kamp, fordi der er nogle, der vil melde sig ind i andre organisationer. Der mener jeg sørme, at det må være fra den organisation, hvor de udmelder sig, det finansieres.

Ellers accepterer vi kampens betingelser, nemlig at de skal leve af økonomisk støtte udefra. Det kan ikke være rigtigt.

Der står: *„Vi regner med jeres fulde støtte, da det nu er tvungende nødvendigt at få stoppet Danmarks Frie Fagforening og Kristeligt Fællesforbund“.*

Bent Meyer:
Jeg kan kun være principielt enig med Preben, men der er det lille *„aber dabei“*, at denne kamp er vores allesammens kamp. Den kamp, der foregår med Kristelig Fagforening og Danmarks Frie Fagforening på den ene side og alle os andre på den anden side – det er noget, der tager et gevaldigt opsving. Hvis de får held med det, hvis de får magt, som de har agt, så går det galt for os allesammen. Vi ved, at det foregår indenfor Københavns Brandvæsen og andre steder, og derfor mener jeg, at vi må vise en solidaritet. Jeg tror, at SID og chaufførerne venter, at vi rører på os i hele den danske fagbevægelse og sætter en hel masse ind. Jeg synes ikke, beløbet behøver at være enormt stort, blot det, at de ser, vi følger med på området og ofrer lidt penge.

Vi var inde i en sympatiaktion, hvor vi skulle blokere nogle indfaldsveje, og den aflyste vi, fordi der skete no-

get andet i løbet af dagen. Men jeg synes, at de venter på nogle sympatitilkendegivelser fra hele den danske arbejderbevægelse, og det tror jeg, at der er behov for, selv om det er to store forbund, der muligvis nok økonomisk kunne klare det langt bedre.

Lone Christensen:
Jeg ved ikke rigtigt, selv om vi logisk set altid vil støtte, men jeg synes ligesom – det er måske lidt udenfor sagen, men jeg er nødt til at sige, at Coca Cola-arbejderne i Guatemala har for nærværende en meget alvorlig kamp, hvor de har besat fabrikken, og det er jo noget med både at blive fængslet og skudt for overhovedet at få lov til at være medlem i en fagbevægelse, og man diskuterer i disse dage en boykot af Coca Cola, og jeg må sige, at de svenske og de norske arbejdere går ind og vil boykotte, men SID-arbejderne spidser altså Coca Cola-arbejderne i Guatemala af med tilsyneladende 25.000 kr. – Hvor er SID henne i La Cabana sagen? Jeg synes, vi skal tilsige SID-arbejderne, at vi vil være med til at forhindre disse folk, der melder sig ind i de såkaldte *„gule“* fagforeninger, i overhovedet at køre indenfor deres område, hvis der bliver en boykot af, at de kan køre.

Holger Foss:
Jeg er nødt til at erklære mig meget enig med den holdning, som Lone Christensen lægger for dagen. Jeg er meget enig med hende i, at det er dødsygt, som SID opfører sig, men jeg ved ikke rigtigt, om man skal lade de medlemmer *„på gulvet“*, som jo er medlemmer af foretagendet, undgælde for den slaphed, som gør sig gældende i SID.

Som Bent pegede på, at det er en kamp, som ikke kommer til at vedrøre SID alene. Vi er meget sikre på, at der er medlemmer af vort forbund, i vor egen afdeling, som står og venter på, at der skal blive en mulighed for – ikke at blive kristen, for det er de for hårdhuede til – men i hvert fald har de sympati for det dejligt lave kontingent og føler ikke, at der er noget som helst behov for at stå i det, vi kalder for en ordentlig organisation, og det er derfor, vi i vor afdelings forretningsudvalg har taget den stilling, at vi gerne vil bevilge dem de penge, men vi vil altså gerne se noget kamp først. Derfor tror jeg ikke, at man skal kæde det sammen med SID's og dansk fagbevægelses valne holdning i det hele taget til den slags situationer.

Bent Meyer og Preben Mortensen trak deres forslag i sagen tilbage.

Forretningsudvalget
henlagde ansøgninger fra HT Aktionsgruppen. Spørgsmålet tages op, hvis HT-området kommer ud i kamp.

Preben Mortensen:
Fotokopieringsmaskine:

Med alt det papir, der skal sendes ud fra forbundet, måtte vi konstatere, at selv om vi havde fået en ekstra kontordame i forbundet, ville det ikke være nok med alt det, der skulle gøres. Det er vor opfattelse, at vi dag har det personale, vi skal have. Resten må så være nogle tekniske forbedringer, der skal til. Derfor vil vi gerne anskaffe en ny fotokopieringsmaskine med »sorter«, således at den selv kan samle kopier i op til 40 sider og hæfte dem.

Vi er på delebasis med de to københavnske afdelinger. Vi undersøgte forholdene og anmodede derfor de to afdelinger om, at vi opsigde den, vi havde, og derefter leasede en ny. Det viste sig imidlertid, at vi kun havde haft den anden i 1 år, og det betød så, at vi skulle betale kontrakten – det var omkring 60.000 kr. Firmaet ville give en rabat på 12.000 kr. ved anskaffelse af en ny. De 17.000 kr. kunne gå ind i en ny lejepris, de sidste 32.000 kr. skulle så betales kontant, hvorefter vi kunne få den ny kopieringsmaskine.

Da det var en nødvendighed for os at få en effektiv maskine, foreslog vi de to københavnske afdelinger, at vi skiftede ud – og efter fordeling, hvilket betyder, at kvindelig afdeling skal betale 6.000 og mandlig afdeling 8.000 kr. og forbundet de sidste 17.000 kr.

Kvindelig afdeling accepterede, men mandlig afdeling var utilfreds. De mente ikke, det var ansvarligt at smide pengene sådan ud af vinduet. Jeg begrundede det, og man sagde, at man måske nok kunne finde begrundelsen rimelig, men de syntes til gengæld ikke, det var rimeligt, at afdelingen skulle betale de 8.000 kr., og såfremt forbundet ville betale, så kunne vi snakke om det.

Jeg måtte naturligvis afvise det, og såfremt mandlig afdeling modsatte sig det, så var vi mødt til at anskaffe maskinen alligevel, og så måtte mandlig afdeling finde nogle andre muligheder.

Vi kunne ikke, når vi fandt, det var nødvendigt at gøre nogle forbedringer i forbundet, være afhængige af, at man fra mandlig afdeling gjorde indsigelser imod det, således at vi ikke kunne få lavet tingene, som vi syntes, vi skulle have lavet dem.

Mandlig afdeling sagde derefter fra, og de har så selv anskaffet sig en fotokopieringsmaskine, og det er klart – det må jeg gå ud fra – at den leje, som de ellers skulle have betalt for den fælles maskine, ikke kunne fås for den pris, men det betyder så, at den andel – kvindelig afdeling har 20% af lejen, forbundet har 2/3 og

mandlig afdeling har resten – vi har i dag, omkring 52%, skal vi forøge op til 80%. Men det er dog vor opfattelse, uanset om vi skal op på 80%, at det er en klar investering, som vil være bedre i stedet for at skulle ansætte mere personale for at få arbejdet lavet. Da vi stod overfor at skulle have lavet en masse ting – kunne vi ikke vente med at afgive indstillingen her på grund af de ting, der skulle laves, og derfor har vi taget det ansvar at lease den på forhånd, og dermed skal vi bede forretningsudvalget om denne bevilling. Lejeafgiften er ca. 3.700-3.800 kr. mod de tidligere 2.500-2.600 kr. Forbundets andel stiger altså fra ca. 1.500 kr. til 3.000 kr.

Bent Meyer:

Ja, jeg synes jo nok, at forbundsformanden kunne have sagt noget nærmere om, hvad der skete, da vi talte sammen om den nye kopieringsmaskine, som forbundet følte, de havde stort behov for. Det følte vi, ligesom forbundet, idet forbundsformanden sagde til os, at hvis man ikke får en ny kopieringsmaskine, skulle man have en dame stående nede ved maskinen hele dagen, og det ville blive en dyr historie. Det havde vi da også forståelse for, men sagde samtidig, at vi sådan set ikke havde behov for en nyere maskine, end den vi har, hvor den besætning af kontorpersonele, vi har, passer. Men vi ville da ikke stille os i vejen, vi mente bare, at det med vore øjne var legitimt at spare vore medlemmer for de 8.000 kr. Det fremførte vi, og det skete der en eksplosion af, idet Preben og jeg og Torben røg i totterne på hinanden, hvorefter vi rejste os og forlod mødet, og så måtte vi så rekvirere vor egen kopi-maskine. Den er i øvrigt billigere end det, vi har givet før – den har »sorter« og er i øvrigt rigtig god. Jeg synes, det er bedre betingelser, end dem man har fået hos Rank Xerox.

På et tidligere tidspunkt havde vor kasserer, Torben Olsen, været inde i billedet og havde talt med hovedkassereren om indkøbet af den nye maskine, og det var det, der direkte slog hovedet på sømmet i første omgang, idet han havde fået at vide af hovedkassereren, at såfremt Københavns mandlige afdeling ikke ville være med, så kunne det være lige meget, så ville man rekvirere en anden maskine, og den var i øvrigt bestilt. Det gav nogle gnidninger, som måske kunne have været ryddet af vejen, så vi kunne have indkøbt i fællesskab. Men bagefter synes vi egentlig, at vi er blevet meget godt behandlet det nye sted. Det er en god maskine, vi har fået til prisen. Og jeg vil anbefale, at hvis forbundet skal skifte igen, så skulle man næsten indhente nogle tilbud der.

Preben Mortensen:

Nu siger du, det er billigere end den

pris, I har betalt før, det kan ikke passe. 1.328,00 kr. – det gav I da ikke før.

Bent Meyer:

Det er andre betingelser – med 1.328,- kr. om måneden i 5 år, så er maskinen vores.

Preben Mortensen:

Jamen, det betyder da også, at inden de 5 år er gået, så har I betalt mere end de 8.000 kr., I skulle have betalt som éngangsbeløb? Det er derfor, jeg kalder det for en Anders And-historie.

Jeg forstår ikke, at du gentager det om Torben Olsen. Jeg var altså til det møde og forklarede jer, at det ikke var sagt sådan, som Torben Olsen opfattede det. På det morgenmøde, hvor vi var sammen, blev der sagt til Torben Olsen, at han måtte have misforstået det, for maskinen var ikke bestilt, og man kan se, hvornår kontrakten er underskrevet. Den er underskrevet efter, at vi har haft den samtale. Torben Olsen havde misforstået, hvad der blev sagt hos Erik Nielsen. Jeg overværede selv den samtale. Det var ikke spørgsmålet om selve beløbet, vi var uenige om, da vi diskuterede det. Det var, at man så følte, at vi sad og bestemte, hvorvidt vi skulle have den eller ej, hvor jeg sagde, at vi følte, det var ansvarligt at indkøbe en maskine i stedet for at skulle antage en dame til 200.000 kr. om året. Det fandt vi økonomisk ansvarligt, og derfor fastholdt vi, at det var rigtigt at gøre det. Jeg mener, »Anders And-historien« er der, fordi nu betaler alle mere, end de skulle, hvis vi havde købt den i fællesskab, og det synes jeg er fuldstændig vanvittigt.

Bent Meyer:

Det er muligvis rigtigt, at vi allesammen betaler mere ud fra den måde, hvorpå Preben stiller det op, men vi ved da også – og det er rigtigt – at forbundet har fået et langt større behov for en kopimaskine, hvilket på lidt længere sigt vil medføre, at vi mange gange ville komme til at stå og vente på hinanden. Jeg tror nok, at vort behov i huset er blevet større. Vi har prøvet før at vente på hinanden, så er maskinen brændt sammen, og så har den anden ikke kunnet komme til, eller også har vi brændt den sammen, og så har pigerne ikke kunnet komme til. Jeg tror, at vi nu har den kapacitet, som er rigtig. Vi har fået det for de samme penge, som vi hidtil har betalt.

Holger Foss:

Jeg vil godt være med til at karakterisere det som »Anders And«, for nu at bruge det udtryk. Det er højest beklageligt, at det er sket, som det er. Det er jo nok temmelig håbløst at

placere ansvaret, for det vil der selvfølgelig være uenighed om. Men særlig morsomt er det ikke.

Jeg vil godt bekræfte, at efter Torben Olsen overfor Bent og mig havde gjort opmærksom på, at Erik Nielsen havde hentydet overfor ham, at det sådan set var ligegyldigt, om vi ville være med eller ej – for den var bestilt – kom Preben ned og gjorde opmærksom på, at det ikke var rigtigt, hvor jeg – da Torben var meget vred over det der – måtte slå i bordet og sige, at når forbundsformanden siger, at den ikke er bestilt, så er den ikke bestilt. Og så holdt Olsen bøtte, indtil forbundsformanden var gået, og gjorde så opmærksom på, at det stadigvæk var hans opfattelse, at maskinen var bestilt, og hans opfattelse blev egentlig bekræftet. Preben, selv om det er korrekt, at der ikke var nogen underskrift. Vedkommende fotokopimand stillede herude med en opfattelse af, at nu skulle den maskine stilles op, og nu skulle der skrives under. Han måtte gå med uforrettet sag, og komme igen senere. Så der er nogle ender, som ikke rigtigt passer sammen. Bents »behovsanalyse«, hvis man kan kalde den der, er jeg egentlig enig i, fordi der nok er et forskelligt behov for udsendelse af papirer i dette hus, idet der mange gange har været ventetider, hvor det har været lidt dumt at have det på den måde. Der har selvfølgelig været økonomiske fordele, som man ikke kan se bort fra. Men tanken om behovet kan ikke være opstået så pludseligt, at man ikke kunne have klaret det på en mere normal måde, enten med en samtale mellem de tre implicerede parter – forbundet og de to afdelinger, ja forretningsudvalget skal selvfølgelig godkende forbundets udgift. Alle de andre gange, hvor der er indkøbt større ting i dette hus, har man haft det oppe i forretningsudvalget, og det kunne der altså godt have været tid til. Men jeg beklager, at det er gået sådan, men det må vi jo prøve på at leve med, og jeg vil slutte af med at sige, at vi egentlig er udmærket tilfreds med vor maskine.

Erik Nielsen:

Da Torben var oppe hos mig, var der ikke taget stilling til, om vi skulle have den maskine. Der var kommet en repræsentant, som jeg havde bedt om at komme med et skriftligt tilbud på, hvad det vil koste, og det er den underskrift, Torben er løbet med. Han har ikke læst det ordentligt igennem. Min navn er først sat på *efter*, og maskinen var ikke bestilt. Det var et skriftligt tilbud, repræsentanten var kommet med.

Forretningsudvalget:

gav efterbevilling på leje af ny fotokopieringsmaskine og de dermed løbende udgifter.

Preben Mortensen:

Vi har haft kassererkonference den 27., 28. og 29. april, og man drøftede det, som lå fra Strukturudvalget og kongressen om at skulle finde nogle løsninger vedrørende afdelingernes A-kasseadministration.

Administrationstilskudet, som er 3,00 kr. pr. medlem pr. år, har været det samme gennem mange år, og vi må jo sige, at med den stigende belastning, der er for afdelingskassererne, har vi selvfølgelig et ansvar for, at afdelingerne fungerer, hvad der bliver et større og større problem. Det kræver mere og mere tid for afdelingens kasserer at kunne klare det.

Vi giver i dag et administrationstilskud på ca. 24.000 kr. med de 8.000 medlemmer, vi har, og det er vor opfattelse, at det bør sættes op, og at det forhøjede tilskud udelukkende skal gives til afdelingernes A-kasseadministration, samt at det skal stå i forhold til den mængde arbejde, der er i afdelingerne.

Vort forslag går derfor på, at man forhøjer tilskuddet pr. medlem fra de nuværende 3 kr. til 10 kr. om året.

Forslag nr. 2: At der gives 120 kr. pr. år pr. arbejdsdag – man kan jo lave en statistik om, hvor mange arbejdsledige man gennemsnitlig har på et år, og så gives der 120 kr. pr. medlem.

Forslag 3: Der gives 25 kr. pr. ferieerklæring – det er de mennesker, som ikke har opsparet nok ferie, som skal have udfyldt ferieerklæringer, samt

Forslag 4: At der gives 100 kr. pr § 65-medlem – det er langtidsledige, hvor der skal udfyldes skema, og der skal finde en samtale sted.

I dag er det således, at vi har et administrationstilskud på ca. 24.000 kr. Det vil så på baggrund af stigningen fra 3 kr. til 10 kr. stige til 80.000 kr. Man regner med gennemsnitlig 400 ledige pr. år fordelt over hele landet, og det vil så beløbe sig til 48.000 kr. Man regner også med, at der udfyldes ca. 500 ledighedserklæringer for de første 400, men der er altid nogle, der er syge, og også syge har ret til at få suppleret, og derfor har vi lagt det 25% højere, sådan at vi regner med, at ca. 500 om året skal have udfyldt ferieerklæringer, hvilket giver 12.500 kr.

Vi regner med årligt, at ca. ¼ af dem, der går ledige, vil blive § 65-medlemmer, som skal have udfyldt § 65-skema. Det vil sige, at forbundets samlede udgifter med den nuværende ledighed vil beløbe sig til ca. kr. 150.000 mod tidligere kr. 24.000, hvilket er en stigning på 125.000 kr. Det er samtidig meddelt, at der herfra vil blive indskærpet regler for, hvordan afdelingskassererne skal behandle disse ting omkring ledighedserklæringer, ferieerklæringer og

omkring § 65, hvor vi i dag ser, at problemerne bliver overladt A-Kassen.

Vi har ingen ønsker om at få mere arbejde og dermed at skulle udvide personalet i A-Kassen. Det er rigeligt, men det er spørgsmålet om at få en ordentlig administration i afdelingerne, sådan at der bliver et fornuftigt samarbejde og koordinering mellem afdelingerne og A-Kassen. Derfor finder vi det også rimeligt at gøre det på denne måde. Man vil kunne se, at der så er indpasset en afdeling eller to pr. hundrede. Hvis den ene afdeling stort set ikke har nogen arbejdsløse, vil der heller ikke være den samme grund til tilskud, hvorimod en afdeling som f. eks. Aalborg, hvor man har over 200 eller 30% ledige, har en enorm belastning af kassererens arbejde, som ikke alene kan inddrives gennem kontingent, og da vi herfra ønsker, at sagerne bliver behandlet ordentligt, må vi også betale, så der kan tilstås kassereren noget mere frihed.

Poul Erik Guldborg:

Jeg synes, det er et ganske godt forslag for de afdelinger, der har mange arbejdsløse, men jeg synes, at I har ansat ledighedstallet ret lavt. I snakkede om 400 som årligt landsgennemsnit. Jeg tror det er i nærheden af 600.

Inge Jensen:

Jeg tror, at de fleste, som har fulgt med i A-kassesager gennem de sidste år, må have vidst med sig selv, at vi måtte ende her med at skulle give flere penge til de enkelte afdelinger rundt omkring for at få arbejdet gjort. Det er måden, vort forbund er opbygget på, og den måde, som de ude omkring arbejder på bevirker jo, at det er fritidsarbejde, og at tingene ikke kan blive ved med at hænge sammen med den store administration, der er. Jeg synes også, det forebygger en anden ting. Det forebygger fejl, fordi der derved frigøres mere tid til at gøre tingene grundigt og ordentligt, så vi ikke hænger på nogle store efterretninger på et eller andet tidspunkt, fordi det viser sig, at der er begået fejl, da man lavede tingene. Så jeg synes, at det er en god ting, og jeg synes, at vi skal tilslutte os det, man er kommet frem til på kassererkonferencen.

Bent Meyer:

Umiddelbart synes jeg, at det foreliggende lyder rigtig godt, men det er jo sådan noget hurtigt vurderet, og det er kun nogle følelser, jeg har, fordi det er første gang, jeg hører om det, selv om jeg naturligvis lige hørte det var vor kasserer, som har deltaget i konferencen.

Men hvis vi skal løse problemerne generelt, tror jeg, at det skal angribes

på en noget anden måde. Jeg kunne godt tænke mig, at man i større udstrækning gik ind i hele det problem, som vi på tidligere konferencer har været inde på, nemlig at man fik nogle heltidslønnede kasserer på en eller anden måde. Jeg ved ikke, om det skulle være muligt over en måned eller to at finde frem til nogle fastlønnede kredskasserere – der kan selvfølgelig være afstandsproblemer – og så forhøjer kontingentet med kr. 5,00 pr. medlem, eller hvad beløbet nu skal være. Jeg tror kun, det vil være en stakket frist at løse problemet med forøgede tilskud. Byrderne vil blive større og større for vore kasserere ude omkring i afdelingerne i provinsen. Det har vi jo ikke mindst Stiisen's udtalelser for på de konferencer, hvor jeg har deltaget sammen med ham, nemlig at vi slår vore kasserere ihjel ude i afdelingerne. Jeg synes, at vi på en dyberegående måde skal analysere hele det problem, som vitterligt er stort for os.

Preben Mortensen:

Bent Meyer, du sad selv i det udvalg, hvor vi på en kassererkonference i 1983 forelagde de ideer, du der kom med. Der fik vi nogle begrundelser, der gjorde, at vi måtte konstatere, at den vej kunne vi ikke gå.

I beretningen, som jeg aflagde på kongressen på Strukturudvalgets vegne på den baggrund af anbefaling af kassererkonferencen, skulle vi gå tilbage og gennem hovedbestyrelsen prøve at finde andre veje til at hjælpe afdelingerne igennem deres A-kasseadministration. Så har vi ingen muligheder for at kunne genfremsætte et forslag, der f. eks. går på kredskasserere, fordi det tog kassererkonferencen afstand fra. Udvalget var enig med kassererkonferencen og har derfor fået kongressens tilslutning til, at der skal søges andre veje.

Jeg ved ikke, om disse forslag løser problemerne, men det er i hvert fald en bedre hjælp end det tidligere system, og jeg synes heller ikke, at vi skal gå meget længere. Det må heller ikke være sådan, at man lever af at køre med tilskud fra forbundet. Derfor har vi også øremærket tilskudene og har sagt, at de skal gå til A-kassererne, så der vil være mulighed for at kunne betale kassererne en større frihed til at udføre deres arbejde. Dette her skal med på hovedbestyrelsesmødet i næste måned med forretningsudvalgets indstilling, og jeg mente ikke, at vi yderligere kan ud sætte løsningen af disse ting. Jeg synes, at det er den rigtige, og det var også en hel enig kassererkonference, der markerede, at man var glad for disse forslag, og kunne gå ind for dem.

Bent Meyer:

Jeg var ikke med på den konference.

Jeg vidste ikke, at man havde truffet de beslutninger. Jeg må frafalde mit forslag, når det er sådan, som forbundsformanden siger.

Bent Embo:

Med hensyn til de økonomiske beregninger, hvad vil det betyde økonomisk for – hvad skal jeg sige – en jævn afdeling? Det er klart, at de store københavnske afdelinger, som har de mange ledige, vil være dem, der får det største tilskud i kr. og øre. Det er jo et spørgsmål, om tilskuddet egentlig siger ret meget. Vi har haft et meget stort ledighedstal i forhold til medlemstallet i flere år. Vi har kørt med mere end 10 ledige, og det siger meget i en afdeling på under 100. Men 10 ledige, hvis man skulle regne det ud i penge og sådan set købe kassereren fri for nogle flere timer hver eneste uge, hvor han skulle sidde og lave arbejdet som hidtil, så er det ikke de store penge, der ligger. Det er ikke nogen kritik af oplægget, men der er ikke de store penge i det til at købe ham fri for ret mange timer for det arbejde der er. For arbejdet er jo virkeligt omfattende nu med udfyldelse af de erklæringer, der bare er kommet her i 1984, hvor der er stribevist af nye erklæringer, der gør, at tidsforbruget er så kolossalt, at det slet ikke er til at overse. Jeg vil godt tillade mig at sætte i hvert fald et lille spørgsmålstejn ved, at det er de store penge, der ligger til en afdelingskasserer i de mindre afdelinger.

Poul Erik Guldborg:

Jeg mener, at forslaget er ganske godt og kan løse en masse problemer. Bent Embo siger godt nok, at København vil få mange penge, og det vil de nok også, hvis man dividerer op i det antal medlemmer, de har nu, får de ikke så meget som de fleste af de afdelinger, der ligger i provinsen.

Preben nævnte selv Aalborg. Der er også Spritfabrikken i Aalborg, og der er Ceres, og der er Thor i Randers, der virkelig kører med en pokkers masse arbejdsløse. De er somme tider oppe på 30-36% arbejdsløse, fordi mange af dem er afhængige af løntapning. For de afdelinger betyder det meget, at de kan begynde at købe kassereren fri.

Jeg synes, at forslaget er ganske godt, og jeg ved, at de kasserere, som deltog i konferencen, kom glædestrålende hjem og fortalte, at man nu kunne begynde at tage nogle timer fri, når man skulle lave dette arbejde.

Bent Embo:

Jeg vil lige gøre opmærksom på, at det ikke må opfattes som om, jeg er imod forslaget, og det tror jeg heller ikke, at jeg gav udtryk for. Det var bare spørgsmålet om, hvor tilstrækkeligt det var.

Preben Mortensen:

En afdeling på 100 medlemmer med en ledighed på 10 – det er vel ikke unormalt for en sådan afdeling og dermed også i forhold til ferieerklæringer, ledighedserklæringer og § 65-erklæringer – ville i dag have et tilskud fra forbundet på ca. 300 kr. Efter forslaget vil det betyde et tilskud på 3.000 kr., altså en tidobling.

For det københavnske afdelinger regnede vi ud, at mandlig afdeling i dag får noget mellem 10 og 11.000 kr., så vil de komme op på ca. 60.000 kr., altså en seksdobling, hvor de andre vil få en tidobling. Jeg sagde også på konferencen, at det virkede ikke helt umuligt, idet de københavnske afdelinger i henhold til lovgivningen har en helt anden pligt, f. eks. med hensyn til revision. De skal have en autoriseret revision, der beløber sig til – omkring 35-40.000 kr. om året, som man selv skal betale, hvorimod revisionen i de små afdelinger bliver foretaget af forbundet og er dermed ikke forbundet med omkostninger. Derfor virker beløbet ikke så urimeligt. Det er klart, at revisionen i afdelingen er langt større også med hensyn til stikprøvekontrol og A-kassekontrol, fordi det er afdelingerne selv, der kører denne administration.

Men det vil, hvis man ser på den procentvise stigning, være en klar fordel for de små afdelinger. Aalborg f. eks., de får noget med 700 kr. om året i dag. Med det antal arbejdsløse, de har i dag, og hvor mange bliver § 65, ville de få – såvidt man kan regne ud – omkring 17.000 kr. om året, altså fra 700 kr. til 17.000 kr. om året. Det er jo netop der, det er vigtigt på en eller anden måde at kunne hjælpe en kasserer til at få mere frihed.

Inge Jensen:

Det vigtige i dette her er, at det er kassererne selv, der har fundet frem til denne form. Det er dem, der har ønsket det, og hvis jeg har forstået den tilbagemelding rigtigt, som vi har fået fra vore kasserere, så har de københavnske kasserere ikke blandet sig så meget i dette her, idet det hovedsageligt var et problem for provinsen. Det er derfra, ønsket er kommet, og derfor synes jeg, at vi skal gå ind for det.

Forretningsudvalget

tilsluttede sig forslaget om øget økonomisk tilskud fra forbundet til afdelingernes A-kassearbejde inden for de foreslåede rammer.

Preben Mortensen:

Fagbevægelsen for Fred, konferencen den 7. og 8. april 1984: Jeg var meget skuffet over udtalelserne og vedtægelsen fra konferencen, fordi der om selve forslagene omkring parolerne blev markeret 5 paroler:

1. Stop raketopstillingen i Øst og i Vest.
2. Fjern de nye atomraketter.
3. Reelle nedrustningsforhandlinger Øst og Vest nu.
4. Norden atomvåbenfri zone.
5. Militærmilliarderne til solidaritet i den 3. verden.

Hertil var der nogle folk, der havde fundet det rigtigt at lave en underskriftindsamling og yderligere få nogle paroler på, som var meget vigtige, nemlig indføjeelse til parolegrundlag: »Frihed til fredsarbejde i Øst og i Vest« og »Nej til kold krig og ja til afspænding«.

Det fremgår af udtalelsen – at man endnu en gang – kører af sporet ved at gøre den ene par til den aggressive part og den anden part til den forsvarende. Man fandt et kompromis i redaktionsudvalget ved, at man sløjfede parolerne, så der kunne opnås enighed. Jeg kunne ikke se hvori, kompromiset lå. Tværtimod fandt jeg, at de, der havde lavet underskriftindsamlingen, helt naturligt her måtte føle, at det var nødvendigt at få indføjet »Frihed til fredsarbejde i Øst og Vest«, men grundlaget for at det blev fjernet, var meget klart.

Det der var tale om var, at man støttede et mindretal på konferencen, der f. eks. tog hensyn til Sovjetunionen. Fredsarbejdet er et spørgsmål om indstilling, ikke et spørgsmål om fler- eller mindretal.

Når man på konferencen ikke kan få paroler igennem som, at der skal være frihed til fredsarbejde i Øst og Vest, var det min opfattelse, at grundlaget for at være medlem af Fagbevægelsen for Fred, ikke længere er til stede. Det er ikke tilstrækkeligt bredt, vi bliver gjort til gidsler for en bestemt politisk opfattelse, og jeg mente derfor, at vi skulle melde os ud. Vi ønsker ikke at være dem, der skal forsvare eller forklare den ene parts handlinger. Vi ønsker at stå et sted, hvor vi kan stille kravene ligeligt til begge parter i fredsarbejdet.

Holger Foss:

Jeg deltog i samme konference. Jeg er ikke enig i forbundsformandens vurdering og vil gå imod, at man på et så spinkelt grundlag, som det er min opfattelse, at forbundsformanden giver udtryk for, trækker sig ud af Fagbevægelsen for Fred. Der må være en mulighed for i selve sammenslutningen Fagbevægelsen for fred at markere, at den slags, som forbundsformanden antyder, vil man ikke være med til.

Barbara Kryger:

Jeg har den indstilling, at vi må blive i Fagbevægelsen for Fred og foretage vurderinger undervejs og forsøge at præge dem indefra og markere i de

sammenhænge, hvor der er mulighed for det. Det vil være meget uheldigt at melde os ud på nuværende tidspunkt.

Inge Jensen:

Jeg var også til stede på konferencen, og det er første gang, jeg deltager i et så stort arrangement. Det var meget stort, og jeg blev meget forvirret til sidst, da man gik over til afstemningen, og var egentlig ikke rigtig klar over, hvad der var foregået. Det er selvfølgelig også forkert, at tingene foregår sådan, men at melde sig ud, synes jeg er forkert. Klubberne rundt omkring – altså medlemmerne – er efterhånden blevet aktiveret i det arbejde, og der er masser af ting, man kan tage derfra og bruge, og det ville være at skyde et hul igennem det arbejde, at meddele, at forbundet nu har trukket sig, fordi der skete nogle ting på den fredskonference i København i april. Jeg synes, vi skal blive og prøve på at få ændret de ting, som man mener er forkerte.

Preben Mortensen:

Som det fremgik af nogle af talerne, sagde man, at det virkede, som om man på forhånd havde besluttet, hvad der skulle stå i udtalelserne. Jeg mente ikke, der er tale om et spinkelt grundlag. Jeg mente, at det er helt afgørende principielt det forslag, der blev stillet, og som Holger Foss var medunderskriver af. Frihed til fredsarbejde i Øst og i Vest – hvis denne frihed ikke gives, er det klart, at vore muligheder for at kunne lave fredsarbejde er meget stærkt begrænsede. Når jeg siger, at vi bliver spændt for en bestemt politisk vogn, oplevede jeg nøjagtigt tingene, som jeg har gjort, når jeg har været til møde i Formandsinitiativet i København. Vi kan bruge meget lang tid og holde mange smukke taler, men man har på forhånd et eller andet flertal, som man bruger til at trumfe nogle ting igennem.

Jeg havde på et tidligere forretningsudvalgsmøde, hvor der var forslag om deltagelse i en konference omkring Østersø-landene, som inviterede på et bestemt grundlag, sagt, at så vil vi ikke længere være troværdige. Den første store konference, som har vedtaget et grundlag, der må være grundlaget for Fagbevægelsen for Fred, der er dette grundlag ikke i overensstemmelse med den holdning, jeg lagde frem på det omtalte forretningsudvalgsmøde.

Det vil sige, at spørgsmålet om at kunne ændre disse ting, ikke vil kunne ske på anden måde end ved at afvente en ny konference, hvor vi så må genfremsætte forslagene for at lave udtalelserne om, som klart har taget stilling for den ene part. Så er det ikke længere troværdigt, og derfor mente jeg ikke, at vi bør være der.

Det var ikke kun mig, der havde en opfattelse, som man ikke kunne få lov til at give udtryk for. Der var andre, der var oppe at sige, at det var spørgsmålet om konferencens troværdighed, og det blev afvist. Markeringen om frihed til fredsarbejde har kun værdi, såfremt vi bakkede den op, og det gjorde vi ikke. Vi accepterede, at det blev trukket, og at parolegrundlaget dermed ikke blev i orden. Vi blev spændt for en bestemt politisk vogn, som gør, at vi som forbund må acceptere at blive taget til indtægt for det, som blev vedtaget på den konference. Det mener jeg ikke, at forbundet kan være tjent med. Vi bør derfor markere, at vi går ud, indtil man har ændret grundlaget eller vist, at man er tværfaglig, og at der ikke er en bestemt politisk opfattelse af dem, der deltager i Fagbevægelsen for Fred.

Holger Foss:

Jeg synes stadig væk, det er en overreaktion. Jeg var selv en af de første, der skrev under på den henvendelse om, at man skulle have disse ting med, og jeg sad også i konferenceudvalget og plæderede for, at det burde med. Konferenceudvalget blev meget hurtigt enige om, at det kunne man ikke acceptere.

Jeg mener ikke, at der er nogen grund til, at man f. eks. skulle vente til en ny fredskonference og så få markeret disse synspunkter. Jeg synes, at forbundsformanden kunne skrive til Fagbevægelsen for Fred, at man har haft en debat her i forretningsudvalget, og at nogen er af den opfattelse, at det, der er sket, er ukorrekt, og at man er bange for at miste sin troværdighed ved det, og at man må forholde sig til, at noget sådant ikke sker igen, og at det brede grundlag skal bevares.

Der er så mange forskellige organisationer involveret i dette fredsarbejde, og fredsarbejde tåler simpelthen ikke, at man fra et forbund, der i hvert fald har fået et progressivt omdømme, begynder at fare ud og vil trække sig. Jeg synes, at man lige skal trække vejret en gang og behandle det her lidt mere grundigt, i stedet for at fastholde, at nu må vi altså ud af det.

Bent Meyer:

Jeg støtter at prøve den måde, som Holger Foss har skitseret – så man er klar over i ledelsen af Fagbevægelsen for Fred, at man ikke vil spændes for nogen bestemte vogne.

Preben Mortensen:

Når der var et ændringsforslag på konferencen, der ønsker at fjerne teksten: »at alle atomvåbenmagter følger det sovjetiske eksempel og afstår fra første brug af atomvåben«, så mener jeg, at konferencen har lagt

sig et bestemt sted. Ændringsforslag til dette blev afvist. Dermed har konferencen lagt en linie for, hvor man ønskede at køre henad. Jeg kan ikke se, at der er en overræktion. Der er da mange steder, hvor mandlig afdeling ikke er medlem, fordi man er uenige i den linie, der er lagt. Denne bevægelse er oprettet omkring fredsarbejde, og hvis man skal lave fredsarbejde, og man så kommer til at stå som garant for den ene part, så har man mistet sin indflydelse.

Det ønskede jeg ikke, at forbundet skulle, og derfor fandt jeg ikke, at forbundet skal blive i bevægelsen. Det er ikke nok, at vi bare skriver et brev. Man kan da ikke ændre en tekst eller en holdning for en organisation, før der har været en ny konference, der kan træffe nogle andre beslutninger. Indtil da, må vi som medlem hæfte for det, der er vedtaget her. Det finder jeg ikke i overensstemmelse med et ønske om at indtage en holdning og kunne gøre noget i fredsarbejde, at man pludselig står som garant for den ene part. Det er simpelthen uacceptabelt.

Barbara Kryger:

Forbundet må overfor Fagbevægelsen for Fred give udtryk for den kritik, så er forbundets troværdighed også intakt, og så arbejder for, at der vedtages paroler på kommende konferencer, som vi kan gå ind for. Jeg tilslutter mig Holger Foss' forslag.

Poul Erik Guldborg:

Det lyder, som om det har været en spændende konference, men Preben Mortensen siger, at man ikke kan ændre en teskt ved at sende et brev. Den tekst, som er blevet vedtaget, kan man heller ikke ændre ved at melde sig ud af bevægelsen. Jeg ved ikke, hvor mange forskellige forbund, der er medlem af Fagbevægelsen for Fred, men noget kunne tyde på, at de, som mente, at det skulle være tværfagligt, ikke har markeret sig tydeligt nok, ellers var konferencen vel ikke kommet til at hælde til den side, den kom til at hælde til.

Preben Mortensen:

Der blev stillet et ændringsforslag på konferencen om, at denne tekst udgik, sådan at den blev afbalanceret. Det afviste man, og dermed er det åbenbart organisationens opfattelse, at man her har taget sympeti for én af parterne. Og så er det, jeg siger, at vi ikke længere kan være med, fordi vor mulighed for at øve indflydelse ikke længere er til stede. Så siger Poul Erik Guldborg, at det er den heller ikke, hvis man går ud. Men vi må konstatere, at den heller ikke er der, hvis vi bliver. Forslaget blev jo behandlet og nedstemt på konferencen. Jeg har stadig ikke fået en forklaring på, hvori det skulle være

mere fornuftigt at fjerne hele grundlaget. Der var ingen, der havde stillet forslag til eller kritiseret de 5 parolegrundlag, der var i forvejen. Men så siger man, at så laver man et kompromis, så fjerner vi hele parolegrundlaget. Diskussionen gik på frihed til fredsarbejde i Øst og i Vest, som mange havde underskrevet forslaget til, og så blev man nødt til at træffe et kompromis, men der var ingen, der havde kritiseret de 5 paroler. Derfor fandt jeg, det ikke længere er et spørgsmål om at kunne markere, at vi som forbund er uenig. Organisationen har lagt den linie, og så længe vi er medlem, bliver vi taget til indtægt for den linie.

Holger Foss:

Jeg var som sagt selv underskriver, men jeg vil skyde på, at der har været fra 30 og højst op til 50 underskrivere på parolerne, der var 900 delegerede på fredskonferencen. Hvis disse paroler skulle med, så var der altså også en del andre, temmelig barske synspunkter, der skulle med, og så lavede man det kompromis at fjerne disse paroler. Det er ikke spor unormalt.

Så jeg må stadig væk meget alvorligt henstille, at vi lader være med at tage dette skridt med udmeldelse.

Preben Mortensen:

En af de ting, som gjorde, at jeg sagde, at der ikke var mere at lave her, var, at dirigenten ikke en gang tog en afstemning for, hvem der var imod. Han konstaterede, at forslaget var trukket, og så sagde han: Så tager jeg udtalelsen til afstemning, så rakte nogle armen op, mens andre var i tvivl om, om det var om forslaget skulle trækkes, eller selve afstemningen, og så sagde han, at det var vedtaget. Han tog ikke en gang en kontra.

Vi, der sad nede bagved, sagde, at der ikke en gang var flertal for det, han tog til afstemning. Folk var forvirrede, men han konstaterede, at sådan var det, og sådan afskar han os fra overhovedet at komme ind i en debat om disse ting. Jeg ved ikke, hvor Holger har tallet 30 eller 50 fra. Det er for såvidt også ligegyldigt. Det er ikke afgørende. Det afgørende er, om vi som forbund kan stå for de vedtagelser, der er sket på denne konference, som har markeret, at man står for den ene parts synspunkter. På et tidligere forretningsudvalgsmøde måtte vi netop afvise en konference på baggrund af grundlaget, som nu viser sig at være det samme, som endte i en udtalelse på denne konference.

Når nogen underskriver nødvendigheden af Frihed til fredsarbejde, så må man dermed også erkende, at denne frihed ikke er der. Og når det

forslag ikke kan komme til afstemning, eller man ville have nestemt det, siger det noget om, hvor vi står.

Kompromiset gjorde, at man ikke markerede nødvendigheden af frihed til fredsarbejdet i øst, det var det, nogle var oppe at forsvare. Derfor fastholdt jeg, at det ikke længere er troværdigt.

Inge Jensen:

Det er ikke, fordi jeg er uenig i de synspunkter, Preben Mortensen fremlægger om, hvad der foregik, og at det selvfølgelig er noget møg, men jeg synes ikke, vi skal melde os ud. Dels har vi jo i kongresudtalelsen sagt, at vi vil gå aktivt ind i fredsarbejdet, og Fagbevægelsen for Fred har jo bredt sig rundt, og alle er gået meget aktivt ind for det. Spørgsmålet er, hvordan skal vi fortsætte fredsarbejdet ordentligt, når vi skal gå ud og meddele, at forbundet har meldt sig ud, fordi der skete noget svineri på den konference den 7. og 8. april. Vi må ligesom prøve på at finde en gylden middelvej. Enten at sende det brev, som Holger Foss foreslår, og kritisere dem for, at de ting skete, og at vor andel i Fagbevægelsen for Fred er de paroler, som var vedtaget for konferencen, samt det forslag der var til udvidelse af paroler. Det er heri, problemet ligger, og derfor synes jeg, at selv om det er utroværdigt, og selv om vi ikke kan støtte den slags ting, så skal vi alligevel blive som medlem. Ellers har vi ikke noget at have vort fredsarbejde i.

Preben Mortensen:

Der findes mange andre fredsorganisationer end Fagbevægelsen for Fred, og dem, vi skal finde sammen med, må være dem, der vil lave fredsarbejde på et bredt grundlag, og som dermed er mere troværdige, og som heller ikke kan spændes for den ene parts vogn. Som én meget rigtigt sagde på konferencen: Uanset om Vesten kalder på sin frihed og Østen på sin socialisme, er ingen af de to idealer så store, at de berettiger til en krig, der udrydder os allesammen. Og dem, der hælder til den ene side, vil dermed ikke spille nogen rolle i fredsarbejdet, fordi det så bliver en diskussion om, at det er dem, der har ret eller uret, og det er ikke det, diskussionen skal stå om i fredsarbejdet. Det er at kunne øve indflydelse, så man ikke kun får en nedrustning, men derimod en afrustning. Jeg havde også skrevet i Prop & Kapsel, at man ender i en blindgyde, hvis man kommer til at skulle stå som garant for en af de to supermagter, og det mente jeg er sket med de udtalelser, der er vedtaget, indtil noget andet er vedtaget.

Holger Foss:

Uanset at de paroler ikke kom med,

så kan man ikke med nogen som helst ret sige, at de vedtagne resolutioner er ensidige.

Forbundsformanden siger, at med accept af det, der skete på den fredskonference, har man stillet sig på den ene side. Det er ikke rigtigt.

Forretningsudvalget stemte om forslaget –

at forbundet melder sig ud af organisationen Fagbevægelsen for Fred.

5 FU-medlemmer stemte for udmeldelse af Fagbevægelsen for Fred.

6 FU-medlemmer stemte imod udmeldelse af Fagbevægelsen for Fred.

Ifølge forretningsordenen brugte forbundsformanden den afgørende stemme grundet stemmelighed.

Herefter blev det vedtaget med 7 stemmer mod 6 stemmer af Forretningsudvalget, at forbundet melder sig ud af Fagbevægelsen for Fred.

Preben Mortensen:

Nordisk Næringsmiddel Union holder kongres i september. Fra de danske organisationer er der forslag om, at sekretariatet flyttes fra Sverige til Danmark. Det betyder, at det er Danmark, der skal vælge en formand, næstformand, kasserer samt 3 suppleanter, 2 revisorer og 2 revisor-suppleanter. Årsagen hertil er, at der i forvejen ligger en hel del administrative opgaver i Danmark. De papirer, man får gennem IUL og skal oversætte og videresende, bliver ordnet i Danmark, derfor kan man lige så godt samle hele det organisatoriske apparat i Danmark.

Udover dette er det vor opfattelse, at vi bør sende et brev til det møde, hvor man i NNF skal behandle selve forslagene.

Vi ønsker, at man på baggrund af den konference, som Lone Christensen og jeg deltog i, skal vende tilbage og give svar på, hvilke initiativer der er taget for at få drøftet rapporten »Det kan betale sig at samarbejde«. Vi vil gerne have at vide, hvad de øvrige forbund i Danmark har foretaget sig, fordi man jo på et tidspunkt må vente på en tilbagemelding i Nordisk Næringsmiddel Union for at kunne komme videre med disse drøftelser.

Jeg deltager som repræsentant ifølge vor arbejdsfordeling på kongressen. Vi indstiller, at Anker Skjødt også deltager, idet Anker Skjødt jo sidder i NNF's bestyrelse og dermed har kendskab til de ting, som sker og samtidig også repræsenterer NNF i de øvrige internationale organer.

Bent Embo:

Betyder det, at vi får sekretariatet. At Viktor Søndergaard går ind på nogle af posterne?

Preben Mortensen:

Nej, Viktor Søndergaard er ansat i NNS, han kan ikke komme ind på nogle af disse poster.

Forretningsudvalget gav tilslutning til at –

Preben Mortensen og Anker Skjødt er forbundets repræsentanter på Nordisk Næringsmiddel Union kongressen –

Forbundet arbejder for, at Nordisk Union Sekretariat flyttes fra Sverige til Danmark.

Der rettes henvendelse til NNS vedrørende, hvilke aktiviteter der er taget i de enkelte forbund, for at drøfte rapporten »Det kan betale sig at samarbejde«.

Holger Foss:

Den diskussion, vi lige har haft, hvor stemmerne stod lige, hvilket betød, at formanden havde den afgørende stemme, og at vi så melder os ud af Fagbevægelsen for Fred. I den diskussion meddelte forbundsformanden, at der var andre fredsorganisationer. Vi fik ikke at vide, hvad det var for nogle. Jeg vil gerne i henhold til vor kongresbeslutning om at gå aktivt ind i fredsarbejdet bede forbundsformanden om senest til næste forretningsudvalgsmøde at komme med et alternativ til en fredsbevægelse, vi skal være medlem af.

Preben Mortensen:

Vi har en beslutning om, at vi skal være aktive i fredsarbejdet, men vi har ikke nogen beslutning om, at vi skal være medlem af nogen bestemt organisation. Vi vil der laves fredsarbejde, naturligvis søge samarbejde med disse. Det betyder ikke dermed, at vi har en betingelse om, at vi skal melde os ind. Man kan sagtens deltage i fredsarbejde uden at være medlem af en bestemt organisation.

Kravet om, at jeg skal komme med en indstilling til næste forretningsudvalgsmøde, må jeg afvise.

Holger Foss:

Mange gange, når man kommer med nogle bemærkninger til det, forbundsformanden har sagt, er bemærkningerne naturligvis foranledigede af nogle bestemte ting i det, formanden siger. Formanden gjorde opmærksom på, at der var andre fredsbevægelser end Fagbevægelsen for Fred – derfor måtte jeg som en selvfølge gå ud fra, at formanden havde en fredsbevægelse i tankerne, og derfor mit forslag som jeg opretholder.

Preben Mortensen:

Inge Jensen omtalte og sagde, at »vi så ikke havde andre muligheder«, hvortil jeg svarede, at det var der, der er andre fredsbevægelser end

Fagbevægelsen for Fred, som man kan samarbejde med. Men at forlange, at jeg skal komme med et forslag om, at vi skulle indmelde os i en anden fredsbevægelse, må jeg afvise. Det er da ikke mig som forbundsformand, der bestemmer det. Der er ingen kongresbeslutning om, at vi skal være medlem nogen steder, og derfor må jeg afvise, at man kan tvinge mig til at skulle stille et forslag på næste forretningsudvalgsmøde om, at vi skal være medlem af en eller anden form for fredsbevægelse. Det må jeg afvise, at man kan tage en afstemning om, og tvinge mig til at skulle stille sådant et forslag.

Holger Foss:

Jeg kan dårligt forestille mig, at forbundsformanden er så stærk, at han er i stand til at afvise, at jeg stiller et forslag og forlanger en afstemning om det.

Bent Embo:

Jeg vil moderere det lidt ved at gå en genvej og foreslå, at Preben Mortensen fremkom med nogle oplysninger til næste forretningsudvalgsmøde om, hvilke andre muligheder, der er for fredsarbejdet udover Fagbevægelsen for Fred. Vi kunne så tage stilling til, hvilke muligheder der er, og hvad man står for. Det kan der godt herske tvivl om nogle gange.

Barbara Kryger:

I kvindelig afdeling vil vi på baggrund af materiale fra konferencen sættes os og arbejde for at finde de paroler, som vi kan gå ind for og arbejde for dem alle vegne, hvor det er muligt. Jeg vil foreslå, at forbundet gør det samme – at vi gør os konkrete i vore krav til paroler i fredsarbejdet, så vi får en målsætning omkring fredsarbejdet. Det er det, opgaven må være på nuværende tidspunkt, så de kan forelægges på hovedbestyrelsesmødet i juni måned.

Bent Meyer:

Det er noget skrækkeligt noget, der er sket. Men for at vi ikke hver for sig skal undersøge, hvor vi skal lægge vore kræfter i fredsarbejdet globalt, så vil jeg støtte Bent Embo's forslag om, at forbundsformanden til næste gang undersøger, hvor vort forbund stærkest og bedst kunne få varetager fredens interesser.

Preben Mortensen:

Jeg kunne ikke give nogen garanti for dette, og det er da ikke spørgsmålet om, hvor stærk jeg er. Jeg havde ikke noget imod at undersøge det, og jeg har heller ikke noget imod, at vi også i konkrete situationer vil støtte nogle initiativer, som Fagbevægelsen for Fred laver.

Man lavede også denne påskemarch, der gik til Rådhuspladsen, og som jeg

selvfølgelig deltog i. Der er andre former for fredsarbejde, jeg mente, vi kunne støtte ud fra den opfattelse, vi har, nemlig at det skal være tværpolitisk.

Jeg mente bare, at det er en betingelse, at det er tværpolitisk, hvad jeg ikke mente, konferencevedtagelsen var. Og så måtte jeg fastholde, at jeg ikke kan aftvinges – uanset hvad forretningsudvalget beslutter – at komme med et forslag til, at vi skal være medlem af en bestemt fredsbevægelse. Jeg er ikke forpligtet til at skulle stille forslag om, at vi skal det og det – heller ikke i henhold til kongressens beslutninger. Men jeg ville gerne undersøge, hvor vi har muligheder for at kunne være med i arbejde for fred, og jeg mente, at vi hermed ikke har udelukket Fagbevægelsen for Fred – vi vil blot ikke tages til indtægt for den politik, man står for på nuværende tidspunkt. Vi deltager også gennem AIC i deres fredsarbejde. Vi har deltaget i nogle konferencer, men vi har dermed ikke sagt, at vi ønsker at være medlem og stå for deres politiske retning. Hvis man holder en ny konference, kunne jeg ikke se noget galt i at deltage, men hvis vi er medlem, bliver vi taget til indtægt for den holdning, organisationen har. Jeg vidste ikke, om der findes nogen fredsorganisation, som vi kan være medlem af på nuværende tidspunkt.

Holger Foss:

Jeg tilslutter mig Bent Embo's blødere formulering.

Barbara Kryger:

For at det overhovedet er muligt at undersøge, hvilke andre muligheder der er i fredsarbejdet, så bliver vi nødt til selv i forbundet at afklare, meget bredt formuleret, hvad vi kan gå ind for, og hvad vi ikke kan gå ind for, så vi i det arbejde, vi foretager i andre sammenhænge har nogenlunde fast grund under fødderne. Jeg finder det nødvendigt, at der f. eks. nedsættes et hurtigtarbejdende fredsudvalg, som prøver at finde frem til et parolegrundlag, som vi allesammen kan tilslutte os, og som forelægges hovedbestyrelsen på hovedbestyrelsesmødet i juni. Når vi har gjort det, kan vi så give os til at undersøge, hvor vi har en mulighed for at arbejde for det grundlag i samarbejde eller som medlem af forskellige fredsorganisationer.

Jeg stiller det forslag, at der nedsættes et hurtigtarbejdende fredsudvalg i forbundet, som lægger op til beslutning på næste hovedbestyrelsesmøde.

Til fordel for Barbara Kryger's forslag vedrørende udvalgsarbejde blev øvrige forslag trukket.

Forretningsudvalget

nedsatte et hurtigtarbejdende fredsudvalg i forbundet. Udvalget skal indstille til hovedbestyrelsen, hvilke paroler forbundet deltager i fredsarbejdet på.

Udvalgets sammensætning blev:

Preben Mortensen – Inge Jensen – Holger Foss og Poul Erik Guldborg.

Bent Meyer:

efterlyste nogle af forretningsudvalget indkøbte børsinformationers regnskabsanalyser.

Preben Mortensen:

bekræftede, at analyserne var til rådighed for afdelingernes brug.

Jens Olsen:

efterlyste mødedatoer for udviklings- og depotudvalget.

Preben Mortensen:

Tidsfristen for anmeldelse til depotudvalget var den 1. maj. Vi har kun fået to tilmeldinger af dem, der skal sidde i depotudvalget, så det er lidt svært på nuværende tidspunkt at tage initiativ til at indkalde udvalget.

Udviklingsudvalget:

Formanden for udviklingsudvalget har på baggrund af private forhold meddelt, at han ikke længere ønsker at fortæste. Han er her fra Københavns mandlige afdeling. Spørgsmålet er, hvem der så står som initiativtager til at skulle indkalde udvalget.

Forretningsudvalget

konkluderede, at næstformanden i udviklingsarbejdet, Thomas Olsen, indkalder til udviklingsudvalgsmøde.

Mødet hævet.

Referent: Lone Christensen.

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE I A-KASSEN

afholdt onsdag den 9. maj 1984.

DAGSORDEN:

1. Forhandlingsprotokol
2. Beretning
3. Forskellige sager

Poul Erik Guldborg valgt til ordstyrer.

1. Forhandlingsprotokol

Forhandlingsprotokollen fra ordinært forretningsudvalgsmøde den 7. marts 1984 fremlagt og godkendt.

2. Beretning

Der er til afdelingerne udsendt *circulære nr. 12* vedr. ændringer i § 65-systemet, *circulære nr. 13* vedr. medlemsfortegnelse, *circulære nr. 14* vedr. kontingentfrihed i forbindelse med barselsorlov. Endvidere *circulære nr. 15* vedr. ændring i lov om ferie.

Kassen har fra Arbejdsdirektoratet modtaget *circulære af 26.4.1984* vedr. indberetning af ledige på 25 år og derover.

Kassen har modtaget en *ARKE-meddelelse nr. 5* fra Arbejdsløshedskassernes Samvirke vedr. A-kasser og forbund, der er med i ARKE-systemet fra 1. april 1984. Endvidere er der fra Samvirket modtaget *ARKE-meddelelse nr. 6* vedr. undersøgelse af ledigheden for uge 19/1984. Fra Samvirket er der modtaget *meddelelse nr. 11* vedr. mindsteudbetaling, *meddelelse nr. 12* vedr. dagpengesats 1984/85, *meddelelse nr. 13*, beregningsgrundlag for efterlønsmodtagere, *meddelelse nr. 14* vedr. dagpengeret for medlemmer, der har orlov, *meddelelse nr. 15* vedr. lediges deltagelse i nærradio m.v. I denne meddelelse er endvidere medsendt skrivelse om, hvordan man skal forholde sig i den anledning.

Der er modtaget *skrivelse fra Samvirket af 16. april 1984* vedr. ændring af udbetalingsformular. Endvidere er der modtaget *skrivelse af 27. april 1984* angående nye indgreb overfor A-kasserne.

Ifølge den skriftlige beretning er der i marts måned optaget 10 mænd og 2 kvinder, i alt 12 medlemmer. Der er udmeldt 23 mænd og 0 kvinder, i alt 23 medlemmer. Medlemstallet var ved udgangen af marts 1984 i København 3519 mænd og 1189 kvinder, i provinsen 2329 mænd og 658 kvinder, i alt 7695 medlemmer.

Den 3. marts 1984 var anmeldt	887 arbejdsløse
Den 28. marts 1984 var anmeldt	832 arbejdsløse
således:	
223 arbejdsløse mænd i København	6,3 %
299 arbejdsløse mænd i provinsen	12,8 % mænd 8,7 %
128 arbejdsløse kvinder i København ...	10,8 %
182 arbejdsløse kvinder i provinsen	27,7 % kvinder 16,3 %

832 arbejdsløse	10,5 %
-----------------------	--------

Indtægten i marts har været:

Medlemsbidrag	kr.	1.192.128,00
Medlemsbidrag for efterlønsmodtagere	kr.	160.943,00

I alt	kr.	1.353.071,00
-------------	-----	--------------

Udgifter i marts har været:

Dagpenge	kr.	7.187.447,00
Feriedagpenge	kr.	138.788,00
Efterløn	kr.	5.113.127,00
Frikontingent	kr.	5.520,00

I alt	kr.	12.444.882,00
-------------	-----	---------------

Ingen ønskede ordet til beretningen.

Beretningen godkendt.

Ingen ønskede ordet til forskellige sager.

Mødet slut.

Forretningsudvalget sammensætning:

Nordjysk Kreds:

Poul Erik Guldborg

Sydjysk Kreds:

Thomas Olsen

Fyns Kreds:

Jens A. Olsen

Sjælland-Falster Kreds:

Bent Embo

Københavns mandlige afd.:

Holger Foss og Bent Meyer

Københavns kvindelige afd.:

Barbara Kryger og Inge Jensen

Forbundets daglige ledelse:

Preben Mortensen, Anker Skjødt,

Erik Nielsen, Erik Kielberg og

Lone Christensen

Konsulenter:

John Pedersen og Henrik Hansen

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE

Afholdt tirsdag den 12. juni 1984

Fraværende: Ingen

DAGSORDEN

1. Forhandlingsprotokollen
2. Beretning
3. Forskellige sager, herunder revisionsprotokol

Ordstyrer: Holger Foss.

1. Forhandlings- protokollen

Bent Meyer:

Bent M. mente, det var uoverskueligt at gå det materiale igennem, som er udsendt, da der stadigvæk var en lang række fejl og modsigelser i det, de enkelte forretningsudvalgsmedlemmer siger, med den måde det sagte refereres på.

Bent M. havde rettelse til protokol fra FU-mødet den 1/2-84. Tærepengene skal rettes til fejltællingspenge.

Holger Foss:

Holger F. mente, at protokollerne er uoverskuelige. Det var svært at genkende det, man har sagt.

Holger F. havde bemærkninger til protokol fra FU-mødet den 1/2-84, side 50, afsnittet: "Forretningsudvalget var enig i forretningsudvalgets flertals svar til mandlig afdelings forretningsudvalg, der udsendes til kommentar inden brevet afleveres til mandlig afdeling." Mindretallets uenighed manglede i protokollen.

Preben Mortensen:

Formanden var af den opfattelse, at afstemningen foregik i FU-mødet den 7. marts, og at det er i denne protokol mindretalsopfattelsen indgår.

Holger Foss:

Holger F. ville ikke bestride det, formanden nævnte. Mente, at det refererede i protokollen fra FU-mødet den 1/2-84 kunne opfattes som enighed i FU vedr. brevet indhold.

Bent M. og Holger F. var ikke enige og måtte derfor omtales som et mindretal.

Preben Mortensen:

Formanden måtte indskærpe, hvad meningen med protokoller er - nemlig at referere, hvad der er sagt. Hvis der er refereret noget, der ikke er sagt, skal dette rettes.

Formanden gik ud fra, at når Bent M. var refereret for at sige tærepengene, så havde Bent M. sagt tærepengene. Referatet var korrekt og skulle ikke ændres.

I sådanne situationer måtte rettelsen ske mødet efter, med en markering af, at man har sagt noget forkert.

Formanden gik imod, at afstemningen vedr. flertal og mindretal, der fandt sted på FU-mødet den 7. marts, skulle refereres i protokollen fra FU-mødet i februar.

Spurgte, hvordan man havde tænkt sig at rette en protokols indhold og omtale noget, der var sket på et andet møde, end det møde, protokollen dækkede?

Bent Meyer:

Bent M. var uenig med formanden i, hvordan praksis skulle være. Mente, at dem, der skriver protokoller, måtte vide, hvad manden ville have sagt. Afviste ikke, at tærepengene var sagt i stedet for fejltællingspenge.

Var af den opfattelse, at en kontordame afskriver protokollerne efter bånd, at disse ikke redigeres. Bent M. var af den opfattelse, at referenten ved gennemlæsning af referaterne kunne finde ud af, at der skulle stå noget andet, end det sagte, når man kom til at sige noget forkert.

Talesprog var ikke skrivesprog. Ønskede ikke alt fra talesproget ud i referater, med det resultat, at referaternes indhold ligner volapyk.

Lone Christensen:

Lone C. tilbageviste Bent M.'s påstand om, at protokoller fra FU-møder ikke blev redigeret, men skulle være protokoller direkte afskrevne efter båndoptagelse af møderne.

Kunne oplyse, at båndafskriften af de respektive FU-møder i februar og marts, fra hvert møde var på 102 renskrevne A-4 sider. Lone C. havde redigeret protokollen fra hver FU-møde ned til nogle og halvtreds sider.

Var af den opfattelse, at når man havde sagt "tærepengene", men skulle have sagt "fejltællingspenge", så kunne sådanne fejl ikke rettes igen-

nem referentens redigering af en protokol.

Som formanden siger – der var ingen flertals-mindretalsafstemning på februar FU-mødet.

Afstemningen sker på marts FU-mødet og er refereret i protokollen fra marts-mødet, hvorimod konklusionen, der sker i februar FU-mødet – «nemlig at det er flertallets brev, der skrives», er refereret i protokollen fra februar-mødet.

Holger Foss:

Holger F. gav udtryk for, hvis ikke februarprotokollen kan rettes, var det en glæde, at det bliver refereret så nøjagtigt, hvad der siges.

Preben Mortensen:

Formanden var ikke imod en præcisering af konklusionen i protokollen fra februar-mødet. Holger F. ønskede indføjet i protokollen fra februar-mødet, at der på mødet blev givet udtryk for et mindretal – der var ikke noget mindretal på mødet – vedrørende, at udsende et brev, der redegjorde for flertallets synspunkter.

Holger F.'s ønske kan derfor ikke efterkommes.

Formanden foreslog, at protokollen fra FU-mødet i februar kan redigeres, så det fremgår, at forretningsudvalget var enige om på baggrund af Københavns mandlige afdelings brev, at forretningsudvalget gennem formanden giver udtryk for flertallets opfattelse.

Protokollerne fra FU-møder afholdt 1. februar og 7. marts 1984 blev godkendt.

2. Beretning

v/forbundsformand Preben Mortensen

Preben Mortensen:

Vi har tidligere vedtaget, at vi ville erstatte medlemmerne på Tuborg Depotet, Silkeborg deres indtægtstab i forbindelse med blokaden mod La Cabana. Vi har modtaget et brev, som efter vor opfattelse er underskrevet af depotindehaveren, med en udregning over løntabet. Vi har svaret afdelingen, at forbundet på sit ordinære forretningsudvalgsmøde i marts har vedtaget at dække eventuelt tab, provisionsbetaling, i forbindelse med blokaden mod restauranterne La Cabana, Ritz og Romantica i Herning.

«Forbundets forretningsudvalg har ikke vedtaget at dække provisionstab for manglende leverancer til de tre omtalte restauranter, men at dække provisionstab, såfremt der er sket en nedgang i salget fra depotet på grund af blokaden. Det er vor op-

fattelse, at en del af det øl og vand, de tre restauranter har haft trods blokaden, er opkøbt i Herning, og dermed har vore medlemmer på Tuborg depotet indtjent en del af provisionen ad den vej. Vi ønsker at få depotets samlede salg oplyst for derigennem at få konstateret, om der er tale om en salgstilbagegang trods blokaden.»

Vedrørende Carlsberg depotet Nord i Århus har der været en lang række sager. Anker Skjødt har haft møde deroppe, hvor man var enige om at udfærdige et protokollat, som så skulle bevirke, at de sidste ting blev bragt i orden. Tilbage står dog stadig væk, hvorvidt man retmæssigt har fået udleveret arbejdstøj. Det foregår en undersøgelse, og såfremt vore medlemmer kan dokumentere, at det ikke er tilfældet, vil man vende tilbage til sagen.

Omkring ompakning: Vi har for lang tid siden indsendt svarskrift på arbejdsgivernes påstand, og sagen behandles den 28. ds. kl. 15.00.

Der har været rejst en sag om godkendelse af en sikkerhedsrepræsentant på samaritterstuen på Tap E, Carlsberg. De forenede Bryggerier, som tidligere havde godkendt en repræsentant, gjorde senere indsigelse og meddelte også, at de ved udløbet af den tidligere repræsentants valgperiode ikke længere ville forlænge godkendelsen. Vi sendte derfor en anmodning til Arbejdstilsynet om at fortolke bestemmelserne i disse sager. Det var vor opfattelse, at afdelinger med 1-9 medarbejdere ved en eventuel sammenlægning med en større eller andre mindre afdelinger, fra afdelingen, kunne vælge en sikkerhedsrepræsentant.

Den 14. maj fik vi et svar, hvori der står:

«I skrivelse af 27. april 1984 har forbundet og Bryggeriforeningen anmodet direktoratet om en vejledende udtalelse om fortolkning af bestemmelserne i Arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 329 af 10. august 1978 om virksomhedens sikkerheds- og sundhedsarbejde.

Efter bekendtgørelsens § 6, stk. 1, jfr. § 13, skal der som udgangspunkt vælges en sikkerhedsrepræsentant for hver afdeling eller hvert arbejdsområde i en virksomhed. Sikkerhedsrepræsentanten skal vælges blandt de ansatte i den pågældende afdeling/det pågældende arbejdsområde.

Spørgsmål 2:

Afdelinger eller arbejdsområder med indtil 9 ansatte kan efter bekendtgørelsens § 6, stk. 2, tilsluttes en i øvrigt eksisterende gruppe. Samtlige ansatte i afdelinger/arbejdsområder, der organiseres i en fælles sikkerhedsgruppe, kan vælges som sikkerhedsrepræsentant, ligesom samtlige

ansatte skal deltage i valget.»

Det må betyde, at forbundet har fået ret i sin påstand om, at grupper med indtil 9 medarbejdere, der er tilsluttet et større arbejdsområde, også kan vælges som sikkerhedsrepræsentant for hele området.

Vi har så den 17. maj tilskrevet Bryggeriforeningen, at »forbundet har modtaget Arbejdstilsynets svar på henvendelsen af 27. april d. å. Vi skal derfor anmode om et organisationsmøde for at afklare, om Arbejdstilsynets svar giver yderligere anledning til bemærkninger fra De forenede Bryggerier. Forbundet er af den opfattelse, at Arbejdstilsynets svar må betyde, at Carlsberg Bryggerierne trækker sin indsigelse tilbage vedrørende godkendelse af sikkerhedsrepræsentanten.

Sikkerhedsproblemer på fustagetaperiet, Tuborg, blev omtalt på sidste forretningsudvalgsmøde, hvor formanden var forbavset over at modtage et brev fra Tuborg brygsides faglige klub, hvori de protesterede imod forbundets holdning til disse ting. Formanden gjorde opmærksom på, at forbundet var enige med afdelingen i at være ligeglade med proceduren, såfremt det gælder medlemmernes sikkerhed. Udover det lå der også en række spørgsmål om selve proceduren. Afdelingen og forbundet var jo enige om, at der var begået procedurefejl, men det er ikke nok at være enige – det må også være sådan, at når forbundet udtaler sig, gør man også opmærksom på, hvori procedurefejlene består. Formanden havde derefter skrevet til den faglige klub:

«Jeg skal hermed bekræfte modtagelsen af brev af 2. maj d.å. vedrørende sagen om sikkerhedsrepræsentanten. I gør opmærksom på, at I er meget utilfreds med svaret, og at I ikke er enige i, at der er begået procedurefejl fra den omtalte sikkerhedsrepræsentants side. I konstaterer også, at mit brev har været stærkt medvirkende til, at sikkerhedsrepræsentanterne fra andre områder trak deres tilsagn om at lægge stjernen tilbage, hvilket I beklager, da I på forhånd havde meddelt ledelsen, hvordan sikkerhedsrepræsentanterne formodentlig ville reagere. I har på denne baggrund prøvet at redde æren ved en udtalelse af 25. april.

Jeg er temmelig forbløffet over jeres brev, da mit brev er et svar på en henvendelse fra Københavns mandlige afdeling, der ønsker, at forbundet skal være enig med afdelingen i, at når det drejer sig om medlemmernes sikkerhed, så tilsidesætter man diverse procedureregler.

Det er ikke kun undertegnede, der vurderer, at procedurereglerne er overtrådt, men også afdelingen har

givet udtryk for dette. I et mødereferat af 13.4. 1984 – kopi vedlagt – gør afdelingsformand Holger Foss, opmærksom på, at sikkerhedsrepræsentanten skulle roses, selv om hans initiativ til arbejdsstandsning var i strid med loven, og at bryggeriet gjorde sikkerhedsrepræsentanten uret på grund af nogle urimelige procedureregler.

I afdelingens brev til forbundet gør man også opmærksom på, at man godt er klar over, at det juridiske grundlag er spinkelt. Det er min pligt som forbundsformand at vurdere, orientere og rådgive afdelingerne, når disse ønsker dette. I denne sag bekræfter jeg, hvad afdelingen selv har givet udtryk for, nemlig procedurereglerne er ikke overholdt.

Når man må konstatere, at reglerne ikke er overholdt, er det min opfattelse, at det vil være forkert at nedlægge sin post som sikkerhedsrepræsentant. Et så drastisk skridt bør kun foretages, når det klart kan dokumenteres, at bryggeriet bevidst forhindrer sikkerhedsrepræsentanten i at fungere, eller hvis bryggeriet truer sikkerhedsrepræsentanten med afskedigelse. Det fremgår af afdelingens brev til forbundet, at påtalen overfor sikkerhedsrepræsentanten var trukket tilbage, og jeg kan derfor ikke se nogen grund til at lægge stjernen.

Jeg har i mit brev til afdelingen forklaret, hvilke procedurefejl, der er begået, således at man fremover er bedre rustet i lignende situationer. Det er min pligt at forklare dette, men det væsentlige i mit brev mener jeg, at I totalt overser, nemlig hvilken holdning forbundet har til sikkerhedsrepræsentantens dispositioner i den konkrete sag.

Jeg tilkendegiver sidst i mit brev til afdelingen, at vi er enige med afdelingen i, at når det drejer sig om medlemmernes sikkerhed, bør man tilsidesætte procedureregler, hvis de er en hindring for denne. Det er den stillingtagen, man ønskede.

Jeg er derfor forbløffet over, at I kritiserer mig for min fortolkning og for min holdning til sagen. Jeg går ud fra, at man på demokratisk vis har besluttet, at afdelingen ikke skal føre sagen videre, hvilket kunne være sket, såfremt afdelingen ønskede dette, samt at man ikke bør lægge stjernerne.

I er utilfredse med dette, men så bør jeres kritik, som jeg finder fremsat på nogle forkerte vurderinger, rettes det rigtige sted. Jeg har givet min vurdering af sagen, og det er i orden, at I markerer, I er enige eller uenige i min vurdering. Andre har trukket beslutning i sagen, og det må være overfor dem, I markerer jeres uenighed og ikke gør mig ansvarlig for andres beslutninger.

Når formanden havde skrevet og gjort så meget ud af dette brev, var det, fordi han sidste gang syntes, det var underligt, at man fra mandlig afdelings side var enig i kritikken fra klubbens side. Det, der er årsag til kritikken er jo, at man er uenig i, at man havde overtrådt procedurereglerne. Afdelingen har både i et brev til forbundet og i referatet tilkendegivet, at man også er enig i, at man har overtrådt procedurereglerne, og formanden mente derfor, at grundlaget for kritikken var baseret på nogle forkerte forudsætninger. Når formanden endvidere gør meget ud af brevet, er det, fordi han finder, at det må være sådan, at når forbundet bliver forespurgt, så svarer man. Men det er ikke forbundet, der har truffet beslutning om, hvorvidt man skulle lægge stjernen eller ikke. Det er andre, der har truffet en sådan beslutning, og så fandt formanden det urimeligt, at man gør ham ansvarlig herfor.

Forbundet har fået en sag fra Ceres i Århus. Man har stoppet den eksisterende vandkolonne og har bygget øl- og vandkolonne. Beregninger viser, at der ved det antal skift, man skal køre og det mere vand, man kan producere, er en besparelse på omkring ¼ mill. kr. Man har haft en forhandling om forhøjelse af akkordtillægget. Bryggeriarbejderne gik ind på et kompromis om, at man skulle stige 1,80 kr. i timen, men bryggeriet har kun villet gå op til 0,90 kr. i timen.

Man har også haft en sag på Neptun i Silkeborg, hvor man har ombygget kolonnerne, så de kan køre på kryds og tværs. Men i visse tilfælde har man ment, at den ene kolonnes tappkapacitet, som er øget, skal køre over på de gamle maskiner, det betyder, at selve kolonnens kapacitet ikke er steget – at man alligevel skal beregne akkorden fra den første kolonne – altså der, hvor tappemaskinen kører hurtigere. Det har gjort, at man fra ledelsen selvbestaltet har ændret tallene for beregning af akkorden. Det har vi naturligvis protesteret imod, hvilket har bevirket, at man i henhold til overenskomstens § 2, stk. 4 b, betaler den gennemsnitlige indtjening, der har været på et tidligere tidspunkt, og at man agter – hvis man ikke kan opnå enighed – resten af overenskomstperioden at betale dette. Man håber, at man kan få indført en ny akkordaftale ved særtaftalerne i 1985.

Så har man haft en faglig voldgiftsag vedrørende sikkerhedstøj og personlige værnemidler på Carlsberg. Den blev behandlet den 7. juni. Sagen kørte på, at man fra De forenede Bryggerier mente at have ret til at modregne i det omtalte tillæg, man fik, for at arbejde i kolde kældre. Så-

fremt man skulle udlevere sikkerhedstøj. Det resulterede i, at vor første påstand om, at de skulle have arbejdstøj, blev ændret til, »at såfremt man udleverede arbejdstøj, så kunne det ikke modregnes i det tillæg, man fik for at arbejde i de kolde kældre«.

Formanden mener, at han ikke kan vurdere sagens udfald, da vi mange gange, når vi har voldgiftssager – også omkring Fredericia-sagen – mener, at sagen er helt klar, har måttet konstatere, at der så er nogle ting, der kan være afgørende for, om en opmand træffer en anden afgørelse, end vi havde ventet. Det er umuligt på forhånd at vide, hvordan sagen ender.

Man har modtaget en arbejdsretsdom vedrørende sagen på Ny Ølkan i februar måned. Der lyder dommen på, at man har fået kr. 20,- pr. time for dem, der har deltaget i de overenskomststridige arbejdsvægringer. Dommen er afsagt 17. maj 1984.

Vedrørende Jyske Bryggerier skrev forbundet et brev til Bryggeriforeningen, hvori vi ønskede påny at få genoptaget drøftelserne – ikke for at forbundet skulle forhandle en rammeaftale for Jyske Bryggerier – men for at vi sammen med Bryggeriforeningen kunne lægge pres på Jyske Bryggeriers ledelse, så man satte sig til forhandlingsbordet.

Forbundet modtog et brev fra Bryggeriforeningen den 14. maj, der henviste til et brev fra Jyske Bryggerier af 11. maj, der siger:

„Tak for Deres brev af 10. ds. bilagt Bryggeriarbejderforbundets fornyede henvendelse om et organisationsmøde vedrørende en rammeaftale. Vi forstår på denne fornyede henvendelse således, at det nu drejer sig om kommunikationsniveauet på vore virksomheder og må gå ud fra, at der fra medarbejderside overfor forbundet er gjort opmærksom på, at man ikke føler sig tilstrækkeligt orienteret. Vi har ikke indtryk af manglende kommunikation, men vil tage spørgsmålet op på vort førstkommende samarbejdsrådsmøde for at få afdækket, hvad der mangler af information.“

Formanden har talt med fællesudvalgets formand, Knud Malmros, der ikke kunne vurdere, om dette var en åbning, men de skal have samarbejdsrådsmøde i disse dage, og vi vil afvente og se, hvad der sker på samarbejdsrådsmødet, før vi foretager os noget videre. Knud Malmros kunne fortælle, at man på Jyske Bryggerier – i hvert fald på Ceres i Århus – havde taget visse initiativer fra ledelsens side til på en eller anden måde at få forbedret samarbejdet.

Formanden gik ud fra, at man på hovedbestyrelsesmødet dagen efter FU vil kunne få refereret, hvilke initiativer der er taget på samarbejdsområ-

det, og om det ligger i forlængelse af vore ønsker om, at man drøfter beskæftigelse og produktionsaftaler for Jyske Bryggerier.

Forbundet har d.d. modtaget en stævning til den 28. juni vedrørende en sag, som er startet omkring HT-blokaden. Den er lang, men formanden ville gerne gennemgå den, fordi han fandt – efter også at have modtaget et brev fra mandlig afdeling i dag – at det tyder på, at man fuldstændig og aldeles er principielt uenige om, hvad det er, der er foregået i denne sag.

Forbundet modtog et brev den 24. maj, hvor man ønsker et fællesmøde i Bryggeriforeningen, idet man har modtaget en indberetning om, at – der den 24. maj 1984 kl. 10.40 har været etableret en overenskomstsstridig kollektiv arbejdsnedlæggelse hos De forenede Bryggerier A/S, Tuborg Bryggerierne. Efter det for os oplyste, synes baggrunden for arbejdsnedlæggelsen at være en protest mod, at bryggeriet har påtalt chaufførernes blokade af 22. maj 1984, samt at bryggeriet har taget forbehold om at rejse afskedigelsessag mod to tillidsrepræsentanter, der har opfordret til blokader. Da arbejdsnedlæggelsen fortsat er løbende, skal vi anmode om fællesmøde. . . .

Vi har haft fællesmøde, hvor der blev lavet et protokollat, hvordi der står: „Ved et fællesmøde d.d. under medvirken af repræsentanter for nedensstående organisationer behandledes en af De forenede Bryggerier A/S, Tuborg Bryggerierne A/S rejste klage over, at samtlige medlemmer af Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund på bryggerierne d.d. kl. 10.40 kollektivt har nedlagt arbejdet i protest mod nogle af bryggerierne udstedte advarsler til de chauffører, der på ulovlig vis har anvendt bryggeriernes biler til en blokade på Hans Knudsens Plads den 22. ds., dels til nogle tillidsrepræsentanter, som det var bryggeriernes opfattelse stod bag chaufførernes handling, og i øvrigt har udsendt opfordring til andre lignende handlinger. Sagen forhandlede, og fra arbejdsgiverside erkendte man arbejdsnedlæggelsernes overenskomtsstridighed og gav tilsagn om at pålægge de strejkende arbejdere straks at genoptage arbejdet, dog senest ved normal arbejdstids begyndelse fredag den 25. maj. Man tilkendegav i øvrigt, at de ovennævnte blokader, der var iværksat fra chaufførernes side, samt tillidsrepræsentanternes optræden i forbindelse hermed var sket på mandlig afdelings opfordring, og at denne bar det fulde arbejdsretslige ansvar herfor.

Fra arbejdsgiverside tilkendegav man som følge heraf, at der fra Arbejdsretten ville blive gjort ansvar gældende mod Bryggeriarbejderforbundets mandlige afdeling i København. I øv-

rigt forbeholder man sig ret til at gøre bodsansvar gældende mod de strejkende arbejdere, dersom disse ikke følger det ovenfor nævnte pålæg om arbejdets normalisering.

Vi modtog så fra Bryggeriforeningen en kopi af et brev, der var fremsendt til mandlig afdeling, hvor der står:

„I fortsættelse af drøftelserne på fællesmødet den 24. ds. i anledning af arbejdsnedlæggelserne på Carlsberg og Tuborg og under henvisning til udtalelser fra tillidsrepræsentant Louis Andersen den 25. ds. til Københavns Radio, skal vi præcisere følgende:

Enhver bryggeriarbejder, der i fremtiden på ulovlig vis anvender bryggeriernes biler eller lignende materiel, vil øjeblikkelig blive bortvist. Sagerne i forbindelse med HT-konflikten og det aflyste orienteringsmøde berammes til den 22. ds. har medført, at bryggeriernes ledelse nøje vil følge, at tillidsrepræsentanterne på Carlsberg og Tuborg overholder de gældende regler, og at organisationsager i henhold til overenskomstens § 17 straks vil blive rejst, såfremt reglerne ikke overholdes. Under henvisning til de nævnte sager skal vi her overfor fagforeningen bekræfte, at bryggerierne for fremtiden vil følge den procedure med hensyn til behandling af fagretslige sager, der anvendes normalt på arbejdsmarkedet, hvilket vil sige, at der ikke i fremtiden vil blive tale om, at sådanne spørgsmål behandles ved et møde på bryggerierne mellem fagforeningsrepræsentanter og bryggerierne, men vil blive henvist til organisationsbehandling mellem Bryggeriarbejderforbundet og Bryggeriforeningen.

Den hidtidige tradition for, at repræsentanter for bryggeriarbejdernes fagforening har fri adgang til de to bryggerier falder væk med øjeblikkelig virkning. Det skal forstås sådan, at repræsentanter for bryggeriarbejdernes fagforening i lighed med andre gæster kun får adgang til bryggerierne, når det enkelte bryggeris ledelse har godkendt formålet med besøget. Overkontrollørerne for de to bryggeriers portvagttstyrke er orienteret om dette.

Formanden ville til dette brev gøre opmærksom på, at det jo allerede i selve Bryggeriforeningen blev gjort klart, hvor skærpet situationen var overfor tillidsrepræsentanterne, og at han som forbundets repræsentant af mandlig afdelings ledelse fik besked om, at det var en treenighed, der skulle til, for at konflikten kunne ophøre – altså at advarslerne mod chaufførerne bliver trukket tilbage, at truslen om at køre en sag mod tillidsrepræsentanterne trækkes tilbage, og at afdelingsledelsen i Københavns mandlige afdeling har fri adgang til bryggerierne.

Det fremgår af protokollatet, at de to punkter er løst, mens man sagde, at man kunne få adgang til bryggerierne, men at det ikke længere var repræsentanterne selv, der afgjorde dette. Det kunne kun ske ved at rette henvendelse til bryggerierne, der så skulle afgøre, hvorvidt daglig ledelse i mandlig afdeling kunne få adgang til at komme på De forenede Bryggerier, Carlsberg/Tuborg i København.

Formanden modtog så en kopi af et brev, som er udsendt af Holger Foss til medlemmerne den 28. maj, hvori man gør opmærksom på, at der var et par ting, der endnu ikke var løst.

Vi undrede os i forbundsledelsen over, at mandlig afdeling ikke indbragte sagen for forbundet. Vi var klar over, hvor alvorlig situationen var, og hvor meget den var skærpet. Men på baggrund af den meddelelse, der skete på fællesmødet om, at man ikke længere ville forhandle med mandlig afdeling, og at de heller ikke har ret til at komme på bryggeriet, var det vor opfattelse, at det kunne forbundet ikke acceptere. Såfremt en afdeling ikke har forhandlingsret, så er den overflødig.

I henhold til forbundets love, hvor vi har noget om afdelingernes suverænitæt, og det er en del af vor historie og struktur, at afdelingerne selvfølgelig har forhandlingsret.

Vi skrev derfor til mandlig afdeling:

„I forbindelse med fællesmøde den 24. ds. vedrørende arbejdsnedlæggelse på Carlsberg/Tuborg Bryggerierne finder forbundsledelsen det nødvendigt at gøre afdelingens ledelse og valgte tillidsrepræsentanter på Carlsberg/Tuborg opmærksom på, hvor alvorlig skærpet situationen er blevet på baggrund af visse begivenheder i dagene 22., 23., 24. og 25. maj.

De forenede bryggerier har mundtligt gennem Bryggeriforeningen og senere skriftligt meddelt forbundet, at sager, som lokalt ønskes behandlet som organisationsager, ikke længere først behandles mellem De forenede Bryggerier og afdelinger, men i stedet indberettes direkte til hovedorganisationerne. Man har mundtligt meddelt, at baggrunden for dette er mandlig afdelings ledelses opførsel i forhandlingsituationer gennem lang tid samt bøllegagtig optræden den 22., 23. maj på henholdsvis Tuborg og Carlsberg ved indtrængen på bryggeriernes personale- og chefkontorer med til tider stærkt truende adfærd.

Det har da også medført, at De forenede Bryggerier ikke længere vil acceptere, at afdelingens ledelse har fri adgang til at komme ind på bryggerierne. En situation, hvor en afdeling ikke selv klarer de lokale problemer, giver automatisk et dårligt arbejdsklima mellem virksomheds-

ledelsen og tillidsrepræsentanterne. En lang række sager, som normalt løses lokalt, skal nu fremover behandles mellem organisationerne. Det er helt uacceptabelt for forbundet at skulle holde organisationsmøder om sager på Carlsberg/Tuborg, der normalt aldrig ville være endt som en sag, der skulle forhandles mellem hovedorganisationerne.

I et brev af den 25. ds., som er en kopi af en skrivelse, De forenede Bryggerier har skrevet til mandlig afdeling, fremgår det meget klart, at De forenede Bryggeriers ledelse har skærpet linien overfor de mandlige tillidsrepræsentanter.

Man skal fremover meget nøje følge, om tillidsrepræsentanterne overholder de gældende regler, og at man straks vil rejse en sag i henhold til hovedoverenskomstens § 17, såfremt disse ikke overholdes. Endvidere fremgår det af brevet, at hvis man på ulovlig vis anvender bryggeriernes biler eller andet materiel, vil dette medføre øjeblikkelig bortvisning. Det er forbundsledelsens opfattelse, at De forenede Bryggeriers ledelse uanset konsekvensen vil føre denne skærpede linie.

Protokollatet af 24. ds., hvor man trækker advarslen mod de 30 chauffører tilbage samt trækker truslen om mulig afskedigelse af to tillidsrepræsentanter tilbage, mod at mandlig afdeling påtager sig det fulde ansvar, er ikke – som nogen tror – udtryk for noget svaghestegn hos De forenede Bryggerier. De forenede Bryggeriers brev til mandlig afdeling af 25. ds. er efter forbundsledelsens opfattelse en så markant og skærpet linie, at det bør give anledning til visse overvejelser om, hvilke initiativer, der bør tages for at ændre De forenede Bryggeriers linie.

Det er ikke forbundsledelsens opfattelse, at man skal samarbejde for enhver pris, men vi mener, at visse samarbejdsrelationer er nødvendige. Et totalt brud i samarbejdet mellem Københavns mandlige afdeling og De forenede Bryggerier vil forhindre gennemførelse af drøftelser om en evnetuel ny rammeaftale. Det betyder, at forbundet bliver tvunget til at køre alle mandlig afdelings sager uden mandlig afdelings ledelses deltagelse – sager, som man ellers skulle klare lokalt. Vi kan ikke nægte dette, men finder, at der her er tale om et så stort tilbageskridt for både afdelingen og forbundet. Forbundet finder, at afdelingen bør tage initiativ til at normalisere et vist samarbejde, der fjerner den skærpede kurs overfor tillidsrepræsentanterne samt sikrer en situation, hvor mandlig afdelings ledelse igen har fri adgang til bryggerierne og igen lokalt kan føre organisationsforhandlinger.

Man skal altså bemærke sig, at det er forbundet, der tager initiativ til at prøve på at få normaliseret forholdene, og det er forbundet, der reagerer på baggrund af, at vi undrer os over, at mandlig afdeling ikke på en eller anden måde tager initiativ eller i hvert fald indberetter sagen i stedet for at affinde sig med status quo.

Det gør så, at vi samme dag får et brev, hvor der står:

„Forbundsformand Preben Mortensen, gode kammerat:

Tak for brev af 30. maj. Bortset fra at den øjeblikkelige situation må drøftes i forbundets kompetente organer med vor medvirken, kan vi orientere om, at vi d.d. på et ekstraordinært forretningsudvalgsmøde har vedtaget dels at protestere imod, og dels i det store og hele at rette os efter De forenede Bryggeriers brev af 25. maj.

Vi agter at lade tillidsrepræsentanterne forhandle ganske normalt. Såfremt der ikke er mulighed for en løsning lokalt, går sagen videre til fagforeningen. Såfremt De forenede Bryggerier nægter at forhandle med os, går sagen videre til forbundet. Vi nægter at tro, at forbundet vil forhandle vore sager uden vor medvirken...

Det, der undrer os ved dette brev, er, at man, selv om man protesterer imod det, der står i brevet, i det store og hele vil rette sig efter det. Og at man i brevet til os skriver: *„Såfremt De forenede Bryggerier nægter at forhandle, så går sagen videre til forbundet.*.. Altså accepterer afdelingen, at hvis ikke DfB vil forhandle, så går sagen videre til forbundet. Det undrer os, fordi vi mener, at så længe sagen ikke er kørt som en organisationssag, hvor man kan få drøftet med modparten, hvorvidt vor afdeling har forhandlingsret eller ej, er der ingen grund til, at en enkelt afdeling accepterer på forhånd en af arbejdsgiveren meddelelse om, at man ikke længere ønsker at forhandle med afdelingen. Sådan som vi læser *„rette sig efter.*.. er man altså klar over den skærpede linie også overfor tillidsrepræsentanterne. Det er netop det, vi i vort brev protesterer imod. Vi kan ikke leve med, at der er en skærpet linie overfor tillidsrepræsentanterne. Det er alt for utrykke forhold at arbejde under, og derfor opfordrer vi til at tage et initiativ.

Vi har modtaget en klage over sagen fra Arbejdsretten, som skal behandles den 28. juni, og vi har fået meddelelse om, at svarskrift skal være dem i hænde inden den 22. juni.

Men vi har så modtaget et brev fra afdelingen den 12. juni, og der står:

„I fortsættelse af vor orientering af 28. maj 1984 kan vi meddele, at der efter initiativ fra Carlsberg/Tuborgs ledelse overfor tillidsrepræsentanterne på

nævnte bryggerier bliver en forhandling med fagforeningens forretningsudvalg den 6. juni.

Resultatet af forhandlingerne fremgår til dels af vedlagte notat, og dels af at mandlig afdelings repræsentanter er genindtrådt i såvel Tuborg som Carlsbergs samarbejdsudvalg. Genindtrædelsen på Tuborg er dels på de betingelser, der blev aftalt med Tuborg den 22. maj og dels på et tilsagn om genoptagelse af drøftelser om de resterende punkter, der var årsag til udtrædelsen af Tuborgs samarbejdsudvalg.

Endelig kan det tilføjes, at afdelingens ledelse fuldstændig som før har fri adgang til fuld forhandlingsret med bryggerierne. Forholdene må herefter betragtes som normaliseret.

Afdelingens forretningsudvalg har på sit møde den 8. juni drøftet situationen og herunder forbundets brev af den 30. maj, som vi generelt må tage skarpt afstand fra, da det på ingen måde har været til hjælp i en overordentlig kritisk situation. Vi har ingen krav om, at forbundet i alle situationer skal være enig med os, men vi finder det mere end betænkeligt, at man ikke omgående har meddelt Bryggeriforeningen, at man vender sig imod ethvert forsøg på at lade forbundet føre forhandlinger for afdelingen uden medvirken af repræsentanter fra denne. Med baggrund i dette ønsker vi et svar på, om det er forbundets holdning, at forbundets repræsentanter vil forhandle lokale afdelingssager uden afdelingens medvirken og i givet fald med hvilken begrundelse...

Som det fremgår af det, formanden tidligere havde sagt og skrevet, synes han nok, at tingene nu fuldstændigt var vendt på hovedet. Nu begynder afdelingen at kritisere forbundet for, at de har accepteret dette. Det fremgår jo klart af et brev fra afdelingen til forbundet, at det er afdelingen selv, der har accepteret disse betingelser, og man har end ikke bedt forbundet om at køre en sag på disse ting. Senere har der været afholdt møde mellem DfB og afdelingen, og man enedes om følgende:

„Ved et møde den 6. juni d.å. mellem mandlig fagforenings ledelse og De forenede Bryggeriers teknisk ledelse drøftedes den situation, som opstod, efter at de mandlige tillidsrepræsentanter på begge bryggerier har opsagt samarbejdet samt de hændelser, der fandt sted den 22. og 23. maj i forbindelse med bryggeriarbejdernes deltagelse i HT-konflikten, og det aflyste orienteringsmøde vedrørende bryggeriernes nutidige og fremtidige situation.

Begge parter var enige om, at problemerne mest hensigtsmæssigt løses i et samarbejde, og at en normalise-

ring af forholdene derfor var ønskelig. Man var endvidere enige om, at forhandlingerne af den 22. maj var usædvanlige og ikke udtryk for den linie, man vil følge fremtidigt.

Bryggeriernes ledelse fastholdt, at anvendelse uden tilladelse af bryggeriernes biler eller andet materiel til demonstration eller blokader ikke vil blive accepteret og kan medføre afskedigelse, uden at den normale afskedigelsesprocedure følges. Den pågældende tillidsrepræsentant vil blive inddraget i behandlingen af en sådan sag. Endvidere understreges, at tillidsrepræsentanter har pligt til at overholde gældende regler jfr. hovedoverenskomst § 17.

Med de faldende bemærkninger er parterne enige om at normalisere samarbejdet og med hensyn til pkt. 3 og 4 i bryggeriernes brev af 25. maj.

Og hermed skulle alt være godt. Men til spørgsmålet om, hvorvidt man kunne forestille sig, at daglig ledelse i forbundet ville forhandle uden mandlig afdelings ledelses deltagelse, kunne formanden bekræfte, at såfremt mandlig afdeling havde fastholdt linien i svaret til os, hvor de accepterede, at De forenede Bryggerier ikke behøvede at forhandle med afdelingsledelsen, så er det forbundets opfattelse, at man absolut ikke ville have afdelingsledelsen siddende på ryggen af sig i Bryggeriforeningen. Det ville betyde, at man kunne køre helt frit løb. Man kunne sidde derinde og slå med pisker og bestemme nøjagtigt, hvad man havde lyst til. Det strider imod forbundets opfattelse og principper, at en afdeling giver afkald på sin forhandlingsret. Det har vi gjort opmærksom på i vort brev. Det bekræfter afdelingen i sit brev til forbundet, at man "retter sig derefter" og gør opmærksom på, hvilke retningslinier der så skal følges.

Formanden fandt, at i denne situation – som i andre situationer – er det fuldstændig umuligt at få en ordentlig dialog i gang om disse ting. Det er forbundet, der tager initiativet, fordi afdelingen forholder sig passivt. Det ender så med, at afdelingen kritiserer forbundet for ikke at have taget nogle initiativer i denne sag.

Den 29. maj var formanden til et ekstraordinært repræsentantskabsmøde i LO. Årsagen var, at man fra fællesorganisationen i Ålborg og fra et vist antal repræsentanter havde underskrevet et ønske om afholdelse af et sådant møde for at få drøftet spørgsmål om arbejdsretsforhold. Man er fra fællesorganisationens organisationer i Ålborg, som har fået en bod, af den opfattelse, at Arbejdsretten er gået videre med de intentioner, der lå i lovændringen af 1973/74, der sagde, at den fritog for

politiske aktioner på under 48 timer. Man gjorde dog gældende fra LO-repræsentanternes side, at det nok var rigtigt, men at enhver aktion, der ikke er spontan, bliver dermed systematisk, så er det ligeegyldigt, om der er tale om 1 time eller 48 timer.

Det fremgik tydeligt af de fremlagte ting, at man klart kunne dokumentere igennem pressen, at det var fællesorganisationens ledelse, der havde opfordret til at demonstrere den omtalte dag og dermed også har skylden for, at folk forlod arbejdspladsen. Man var ikke fra den side, der havde indkaldt til repræsentantskabsmødet, af den opfattelse, at man var imod det arbejdsretlige system, eller at man skulle afskaffe Arbejdsretten. Det man blot ønskede var at sikre nogle regler, der ikke bevirkede, at det ifølge disse var forbudt at opfordre folk til at gå til politiske demonstrationer. Man mente ikke, at Arbejdsretten kunne sætte sig ud over Grundlovens ret til at ytre sig, forsamlе sig og demonstrere.

Der lå to udtalelser, hvoraf den ene fra fællesorganisationen opfordrede til at nedsætte et udvalg, som skulle se på reglerne med hensyn til en skærpelse af reglerne, eller man kan måske sige ud fra vort synspunkt en lempelse af reglerne omkring bods-ansvar, når man deltager i politiske demonstrationer, medens man fra LO's side ønskede at fastslå, at Dansk Arbejdsgiverforening med sin holdning havde skærpet situationen. Man satte så de to udtalelser op mod hinanden, hvor LO's udtalelse klart gjorde opmærksom på, at man ønskede de arbejdsretlige regler uændret.

Man kunne godt forestille sig en ajourføring, men ikke som omtalt i fællesorganisationens udtalelse. Ved afstemningen var der 352, som stemte imod fællesorganisationens udtalelse, og der var 241 for. Det siger noget om, hvor markant det er.

Formanden havde ikke forestillet sig, at LO accepterede at gå fra et repræsentantskabsmøde med så store markeringer for to forskellige synspunkter om det arbejdsretlige system. Det eneste man enedes om, var at nedsætte et udvalg. Formanden har ingen tiltro til på baggrund af debatten, at det udvalg vil barsle med nogle nye tanker, men at det i stedet for nok bliver en udtalelse, som fortsat konstaterer, at det er Dansk Arbejdsgiverforenings skærpelse af omstændighederne, der har bevirket, at man har fået sådanne arbejdsretsdomme – specielt med den i Ålborg, som var over et par millioner kr.

Forbundet har fået en forespørgsel fra kvindelig afdeling i København vedrørende skiftehold, og man må nok sige, at sådan som overenskomsten er formuleret, er den alt for u-

præcis. Man burde nok forklare, at man ved arbejde på aften- og nat hold har en aftalt nedsat arbejdstid til 37 timer. Det betyder så, at man ved skiftehold på to skift som dag/aftenhold kan have et gennemsnit på 38½ time, og at man på treskift har den time mere, der gør, at man har 113 timer, altså 1 time mere på nat hold end det øvrige arbejdsmarked. Forbundet har nogle medlemmer, der kører på fast nat hold eller fast aftenhold, og der siger overenskomsten ikke særlig klart, hvad de skal have. Derfor lyder spørgsmålet:

1. Hvilket kompensationstillæg skal der betales ved 35 timers arbejdsuge på fast nat hold, og
2. hvilket kompensationstillæg skal der betales ved 37 timers arbejdsuge på fast nat hold.

Kompensationstillæg gives for det antal timer, der er forskellen mellem normal arbejdstid på 40 timer og den korte arbejdstid, man opnår, hvis man arbejder på to eller tre hold. På to-holdsdrift må normalarbejdstiden ikke overstige 38½ time pr. uge. Da arbejdstidsforkortelsen kun indtræder ved arbejde på 2. og 3. hold, betyder det, at arbejdstiden på 2. hold er 37 timer. Der skal altså ydes kompensationstillæg for 3 timer. Hvis man arbejder fast på 2. eller 3. hold, er normalarbejdstiden 37 timer pr. uge. I henhold til overenskomstens kompensationstillæg i forholdet mellem de 40 og 37 timer skal der altså betales kr. 3,46, som også skal ydes ved 2-holdsskift.

Ved overenskomstfornyelsen i 1981 aftaltes, at kompensationstillægget skal betales med gennemsnitsløn af normalløn og akkordløn i København. Kompensationstillægget var før arbejdstidsforkortelsen pr. 1. oktober 1982 på 38 timer på 2. og 3. hold – kr. 1,50 pr. time, eller i alt kr. 57,00 pr. uge.

Arbejdstiden blev nedsat fra 38 timer til 37 timer pr. uge og med fuld løn-kompensation, men kun for den time arbejdstiden blev forkortet. Det betyder, at kompensationstillægget med senere regulering i dag pr. uge giver for 37 timer kr. 128,02. Hvis man ser på akkord- og normallønnen, var den ved sidste regulering kr. 71,02 i timen. Hvis man lægger det til det tidligere tillæg på kr. 57,00 i timen, kommer man til de kr. 128,02.

Vedrørende de 35 timer på fast nat hold er det en lokalaf tale, og ved dennes indgåelse må man have aftalt, om det er bryggerierne eller medlemmerne, der skal betale de resterende to timer, arbejdstiden er mindre i henhold til overenskomsten. Formanden vidste, at der er mange steder, man kører mindre end 37 timer, men overenskomsten foreskriver ikke her, hvad man skal have. Det må man aftale lokalt, og hvis

man skal have kompensation for de timer, man har mindre, så skal man bruge beløbet kr. 71,02 pr. time og dividere det med det antal timer, man har mindre end de 37 timer.

Vi har den 16. maj skrevet et brev til LO:

„I forbindelse med debat om krav til fremtiden på vore arbejdspladser indenfor koncernen, Jyske Bryggerier, har vore tillidsrepræsentanter tilkendegivet behov for, at de samlet får mulighed for at diskutere et samarbejde om planlægning af fælles krav til fælles fremtid.

Forbundet skal derfor anmode LO om at etablere et koncernkursus som et tilbud til vore tillidsrepræsentanter indenfor Jyske Bryggerier. Muligt deltagerantal vil jeg ønske til mindst 20 tillidsrepræsentanter. Hvis det er muligt, ser vi gerne, at koncernkurset afholdes inden udgangen af 1984. Sign. Lone Christensen.

Vi fik meget hurtigt et brev, nemlig den 21. maj, hvor der står:

„Forbundet har anmodet LO om at etablere et koncernkursus for medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer og tillidsrepræsentanter i Jyske Bryggerier. LO's analyseafdeling vil etablere det ønskede kursus i perioden 30. september-5. oktober 1984, uge 40, på Roskilde Højskole. Kurset afvikles i samarbejde mellem Højskolen og analyseafdelingen. Man gør imidlertid opmærksom på, at kurset er refusionsberettiget fra FU-fonden, og derfor er åbent for medlemmer ansat på Jyske Bryggerier og af alle forbund. Skulle kurset være overtegnet, prioriteres således, at alle selskaber indenfor koncernen bliver repræsenteret, og at alle faggrupper sikres repræsentation. De lønmodtagervalgte bestyrelsesmedlemmer sikres endvidere deltagelse. Kursusprogram planlægges individuelt for den enkelte koncern og fokuserer udelukkende på koncernens forhold. Der lægges bl. a. afgørende vægt på koncernens økonomiske udvikling samt de fremtidige udviklingsmuligheder. Man finder det dog naturligt, at analyseafdelingens medarbejdere diskuterer programmet detaljeret med forbundet specielt med henblik på bryggeribranchens særlige forhold.

Formanden synes, det var meget positivt, at vi får LO's analyseafdeling med på et kursus specielt om koncernforhold. Det er første gang, man har prøvet dette. Nok så interessant er det især indenfor Jyske Bryggerier, hvor det næsten er umuligt, selv om man har medarbejderrepræsentanter, at få hevet oplysninger frem. Der er ingen tvivl om, at dette kursus også vil være med til at få Jyske bryggerier til sammen med tillidsrepræsentanterne at sætte sig ned og forklare Jyske Bryggeriers struktur

og økonomiske forhold, frem for at man får det andre steder fra, som man – når man får det på denne måde – i hvert fald ikke kan pålægges at have tavshedspligt. Det er også – tror vi – en af grundene til, at man stiller sig så stejlt med hensyn til at afholde en konference omkring rammeaftaler, idet der ikke er tvivl om, at man her er nødt til at frigive nogle oplysninger, som kan betyde, at man får viden om, at der foreligger nogle nedlæggelser af afdelinger eller virksomheder indenfor et kortere åremål. Med de ændringer der sker, og med de kolossale investeringer i Randers, er der ingen tvivl om, at det må få konsekvenser andre steder, og Jyske Bryggerier er næppe særligt tilfredse med at skulle frigive disse informationer af hensyn til, som de siger, konkurrencemæssige forhold.

Kurset er positivt, og der er også skrevet til afdelingerne om tilmelding m.m., og vi forventer, at vi kan belægge de fleste pladser, men vi må dog gøre opmærksom på, at alle forbund, som har ansatte under Jyske Bryggerier, har fri adgang til at tegne sig til dette kursus.

Formanden har deltaget i et møde under De forenede Bryggeriers koncerns fællesudvalg, og det blev pålagt ham – på baggrund af deres afvisning om at give en fælles orientering om De forenede Bryggeriers forhold i Danmark i de kommede år – at skrive et brev, ligesom vi gjorde for Jyske Bryggerier, og anmode gennem Bryggeriforeningen om at få lagt pres for at få et sådant møde.

Formanden havde taget beslutning om, at han ikke skriver brevet, før situationen i København er fuldstændig afklaret. Det blev på et tidspunkt meddelt, at man ikke ville give orientering til mandlig afdeling, fordi man ikke sad i samarbejdsorganerne, og formanden fandt, at der aldeles ingen grund var til at skrive et brev til Bryggeriforeningen, som med nogle enkelte begrundelser kunne give dem ret til at afvise overhovedet at give en orientering på grund af situationen i København. Formanden forstod nu, at forholdene i København var normaliseret. Formanden var ikke vidende om, hvorvidt der vil blive afholdt et orienteringsmøde i de to afdelinger indenfor den nærmeste fremtid. Såfremt det bliver givet, ved vi også i henhold til selve brevet, som man skriver til selve koncernen, at man muligvis vil se på det, efter at man har givet orienteringen i København. Såfremt dette kan bekræftes, er det blot at skrive til Bryggeriforeningen med ønske om, at vi får et sådant møde.

Forbundet har i forbindelse med samarbejdsaftalen med SID, som har været omtalt her tidligere, også været inde på en sag i Åbenrå, hvor vi

skulle have overflyttet Åbenrå til en af vore afdelinger, fordi det ligger indenfor 30 km-grænsen, nemlig til Haderslev.

Forbundet har modtaget en kopi af et brev, som er underskrevet af samtlige ansatte på Carlsberg / Tuborg depotet i Åbenrå, hvor man ønsker nogle drøftelser med kompetente personer for de to forbund. Anker Skjødt var i Åbenrå den 6. juni, og selv om vi med aftalen i hånden kan tvinge folkene ind i vort forbund, fandt Anker det fornuftigt at henvise til et samarbejde i lokalområdet, og at de fandt ud af, hvorvidt de skulle overflyttes eller ej, og at vi så ikke – såfremt de ikke vil, hvad vi i hvert fald kan fornemme på nuværende tidspunkt – får dem som medlemmer. Årsagen er, at medlemmerne på disse depoter for nogle år siden rettede henvendelse til vort forbund om at blive overflyttet, fordi de havde nogle elendige arbejdsforhold.

Vi ved ikke af hvilken årsag, men det blev afvist, hvilket bevirkede, at de henvendte sig til SID med et stærkt pres om at få nogle ordentlige aftaler, hvad SID altså har skaffet dem. Derfor fandt de det pludselig underligt, at man efter at have fået ordentlige arbejdsforhold skulle overflyttes til os.

Det var umuligt at forklare dem disse ting, og vi så ingen grund til, hvad afdelingens i Haderslev også var enige i, at få 8 meget stærkt utilfredse medlemmer på disse betingelser, og lige så vidt som vi jo har depoter udenfor 30 km-grænsen, fandt vi, at det så ville være bedst for alle parter, hvis man i stedet for at få utilfredse medlemmer fik etableret et samarbejde mellem Sønderborg, Haderslev og Åbenrå omkring de lokale forhold. De ville også holde nogle møder sammen, hvor de vil drøfte, hvordan de skal tackle situationen. Om det så betyder, at vi på et senere tidspunkt kan få dem overflyttet, ved vi ikke, men vi har lagt op til de tre afdelinger selv at finde ud af, hvorvidt de skal være organiseret hos SID eller hos os.

Formanden havde et par sager, som han godt vil have blev behandlet under et.

Den 17. maj skrev formanden et brev til afdelingsformand Poul Erik Kvordrup i Randers på baggrund af en af kredsformand Poul Erik Guldborg omtalt sag her i forretningsudvalget omkring lokalaftaler på Carlsberg / Tuborg depotet.

Formanden oplæste brevet:

„Kredsformanden for Nordjyske kreds, Poul Erik Guldborg, forespurgte på det sidste forretningsudvalgsmøde i forbundet den 9. maj, hvorfor der var forskel på de særaftaler forbundet og Randers afdeling har

indgået for Carlsberg/Tuborg depotet i Randers. Forbundet må beklageligvis erkende, at der er en forskel på de aftaler, afdelingen har indgået, og om forbundet har underskrevet. Vi kan desværre ikke konstatere, hvilken dato forbundet har underskrevet særtaflerne, men vi kan af postmodereferatet konstatere, at vi den 27. december 1983 har modtaget særtafler fra Carlsberg/Tuborg depotet i Randers underskrevet af depotindehaverne og Randers afdelingen.

Der er ikke læst ordentlig korrektur på denne aftale, og derfor har man fejlagtigt fra forbundets side underskrevet en særtafle for Carlsberg/Tuborg depotet i Randers, som er ringere end den, afdelingen har opnået. Forbundsledelsen må overfor afdelingen stærkt beklage dette og vil naturligvis indbringe sagen til behandling i forbundets forretningsudvalg og hovedbestyrelse..

Da vi får aftalerne ind, er vi flere personer, der er beskæftiget med dem, og vi kan af postmodereferatet se, at de er lagt til korrekturlæsning hos Erik Kielberg. Det er så senere, da man sidder i Depotindehaverforeningen, at vi ikke har læst ordentlig korrektur, og vi underskriver aftalen uden at konstatere den ændring, der er sket.

Formanden har også en sag fra Vejle, fordi han syntes, han ville behandle dem under ét på baggrund af den korrespondance, der har været. Formanden fik et brev fra Sydjysk Kreds, der lyder:

„På et kredsbestyrelsesmøde dags dato er undertegnede blevet orienteret af formanden for Vejle afdeling, Hardy Christensen, og formanden for Århus mandlige afdeling, Bjarne Frandsen, om følgende problemer vedrørende Ceres depotet i Vejle, depotindehaver John Sørensen.

Depotindehaveren nægter at underskrive hovedoverenskomsten, en ansat på depotet nægter at lade sig overflytte til forbundets Vejle afdeling.

Da det ikke er af ny dato, at der er problemer med det pågældende depot, anmoder vi forbundet om at tage de alvorligste skridt med henblik på at få bragt sagerne i orden..

Der har tidligere været omtalt en sag her, som har været behandlet derovre. Vi fandt omkring Randers- og Vejle-sagen, at vi i forbundet måtte have en drøftelse om disse ting, fordi vi også som en undertone klart kunne læse, hvorhen kritikken var rettet. Vi indkaldte derfor til et møde i daglig ledelse, hvor det udtryktes, at vi følte på baggrund af den forretningsudvalgsbeslutning, der var taget omkring Erik Kielberg, at vi ikke i daglig ledelse havde fået nogen normale samarbejds- eller samtalerelationer

med Kielberg. Det var alle parter enige om. Vi sagde også, at vi fandt det rimeligt at give Kielberg en chance, og at vi i den øvrige daglige ledelse var af den opfattelse, at vi i hvert fald ikke nok havde henvendt os til Kielberg og bedt ham gøre opmærksom på, hvis han havde nogle problemer. Vi var af den opfattelse, at det er vigtigt at få fastslået, hvori provinssekretærens arbejdsopgaver består, men også hvilke opgaver man kan påtage sig.

Vi var enige om, at vi kunne forvente en kritik fra provinsen på hovedbestyrelsesmødet, men Kielberg udtrykte, at der lå nogle sager, som skulle køres igen, men at vi aldrig satte os ned og prioriterede, hvordan sagerne skulle køres. Vi var så enige om, at den hjælp, som vi tilkendegav på et forretningsudvalgs møde, vi skulle give Kielberg, kunne vi ikke dokumentere, at vi havde givet i tilstrækkeligt omfang, og at vi derfor frafaldt spørgsmålet om at gøre nogen ansvarlig for denne situation, men også at gøre opmærksom på, at vi aldrig havde diskuteret eller fundet frem til, hvordan samarbejdet skal foregå. Der kan være flere personer på samme sag. Selv om vi har sagsmapper, er det jo sådan, at én kører depotforholdene, mens en anden kører det som organisationsforhold, og så ender det hos en tredje part som hos formanden, når det skal behandles i forretningsudvalget. Der kan opstå en situation, hvor ingen er til stede, og så har formanden sagen.

Det er også årsagen til, at vi har lavet en arbejdsplan, som vi mener skal følges. Det er provinssekretærens opgave ikke blot at tage ud og se på, hvad man har af problemer, men i høj grad det opsøgende arbejde. En af de ting, vi fandt, var bl. a. den undersøgelse, der er lavet i Nordjysk Kreds om depotforholdene, og der brude skrives til Nordjyske Kreds og gøres opmærksom på, hvilke depoter og hvilke afdelinger, der ikke overholder overenskomstbestemmelserne, så man kunne gå i gang med at rette disse ting op. Derfor skrev vi den 24. maj til Poul Erik Guldborg:

„Med baggrund i Nordjyske Kreds' depotudvalgs gennemgang af de udsendte spørgeskemaer til kredsens afdelinger vedrørende overenskomsten anmoder vi kredsen om at indsende navn og adresse på de depoter, hvor medlemmerne ikke aflønnes i henhold til overenskomsten, således at vi kan anlage depotindehaveren for overenskomstbrud og hermed få sagerne bragt i orden..

Formanden kunne meddele, at siden man havde haft drøftelsen i daglig ledelse, behandlede alle sager – også når Kielberg er hjemme – på morgenmødet, og at vi ikke i nogen af sagerne har fundet nogen anledning til

overhovedet at påtale, at sagerne ikke er behandlet ordentligt. Det gør, at vi finder, såfremt dette fortsætter, at vi ikke fra forbundets side kan deltage i nogen kristik, som skulle have den konsekvens, at Kielberg ikke kunne fortsætte på sin post.

Depotindehaveren på Ceres depotet i Vejle har ikke villet underskrive overenskomsten, hvilket bevirkede, at vi skrev til ham og meddelte, at han havde en uge til at indgå en sådan. Det meddelte han, at han ikke ville. Vi sendte derefter blokadevarsel til Bryggeriforeningen overfor Ceres Bryggeriet.

Man har imidlertid gjort opmærksom på, at man ikke vil godkende varslet, fordi man mener, at omfanget og varslets karakter ikke er proceduremæssigt i orden. Den 8. juni var der et møde i Bryggeriforeningen v/ Kielberg, som fik et protokollat, hvor der står følgende:

„Ved et fællesmøde i Bryggeriforeningen d.d. drøftedes en af Dansk Arbejdsgiverforening fremsat protest mod lovligheden af et af den 30. maj af Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund fremsat 1. blokadevarsel overfor virksomheden under Bryggeriforeningen, der har leverancer af øl og mineralvand til Ceres depotet i Vejle.

Arbejdsgiverforeningens protest var bl. a. begrundet med, at det fremsatte blokadevarsel ikke opfyldte de formelle betingelser i hovedaftalens § 2, stk. 2 og 3. Fra forbundets side erkendte man, at varslet ikke opfyldte de krav, der stilles i ovennævnte hovedaftalebestemmelser, og at man derfor trak varslet tilbage.

Fra arbejdsgiverside blev det i øvrigt under mødet oplyst, at indehaveren af Ceres depotet i Vejle havde oplyst, at han ville være villig til at melde sig ind i Depotindehaverforeningen, således at han dermed bliver omfattet af overenskomst med forbundet. Forbundet forbeholdt sig dog at fremsende fornyede konfliktvarsler, dersom indmeldelsen i Depotindehaverforeningen ikke er sket senest en måned fra denne dato..

Formanden ville til sidst omtale den politiske situation omkring HT-konflikten, og hvad der i øvrigt sker rundt omkring. De fleste af os opfatter nok, at HT-konflikten endte i en sejr ved, at man afskedigede de 8 chauffører. Formanden syntes nok, at man måske skulle have sagt, at sejren vel først var en sejr, hvis arbejdsgiverne meddelte, at de har overenskomst enten med SID eller trafikfunktionærerne og i øvrigt ikke med andre.

Herved ville de, som havde udmeldt sig af disse organisationer, have udmeldt sig selv. Nu bliver fyringerne gjort politiske, og formanden mente, at det kan være med til at bringe det

bål, der brænder i øjeblikket, større og større. Man må erkende, at der er oprør i fagbevægelsen, og det var formandens opfattelse, at det ikke kan ties ihjel. Man kan heller ikke afskedige situationen bort, ej heller ekskludere til tavshed. Protesten – og det skal man være opmærksom på – går jo meget på, at man for det første føler, at fagbevægelsen monopoliserer politisk til et bestemt parti.

Formanden tror også, at der er utilfredshed med en manglende åbenhed og diskussioner, og at vi som en arbejderorganisation, og med den naturlige tradition for at være demokratisk, er for lidt åbne og decentrale og ikke egentlig tør lægge ansvar ud. Når formanden sagde dette, er det, fordi man f. eks. i tilfældet med HT-chaufførerne, bagefter finder ud af at overveje, om man skal have en afstemning i hver gruppe, om man skal være medlem af SID eller trafikfunktionærernes gruppe. Hvis man allerede for mange år siden fra organisationernes side havde accepteret, at man lokalt måtte tage en diskussion om, hvorvidt det var hensigtsmæssigt, at man stod enten i SID eller trafikfunktionærernes forbund, så havde man undgået det, der udløste konflikten i Frederikssund.

Formanden troede, at flere og flere medlemmer føler en mindre og mindre tilknytning til fagbevægelsen, at det lå i forlængelse af, at man i forbindelse med arbejdsløshed og usikkerheden ikke føler, at fagbevægelsen er stærk nok til at dæmme op for de ting, der sker rundt omkring.

Formanden var enig i, at det er den heller ikke, men det var ikke hans opfattelse, at den bliver stærk blot ved at meddele medlemmerne, hvordan tingene skal være, men den bliver det derimod, hvis man tør drøfte medlemmernes problemer. Det, der er sket i Rødning sagen med eksklusion af HK-medlemmerne, forstærker den tendens, hvor folk siger, at det ikke skal være forbundsledelserne og fagforeningsledelserne, der skal sidde og bestemme, om man må enten det ene eller det andet. Formanden kunne ikke se, at der var andre muligheder i HT-konflikten, og kunne heller ikke se, at det var rigtigt, det man foretog sig, men syntes alligevel – efter at man har fået løst lignende – at det må sige organisationerne noget om, at man i højere grad må drøfte de problemer, medlemmerne har.

Spørgsmålet om den kritik, der ligger i, at man ensidigt skal betale til et bestemt parti – det var ikke, fordi formanden var uenig i, at man støtter partierne – men at de medlemmer, der er uenige i dette, bør man tage en drøftelse med. Vi kan komme i en situation, hvor et medlem af et konservativt parti siger, når han bliver an-

sat på bryggerierne: »Det er for mig naturligt, når jeg bliver ansat på bryggerierne, at jeg bliver bryggeriarbejder. Men det er ikke naturligt for mig, når jeg bliver bryggeriarbejder og bliver medlem af fagforeningen, at jeg dermed skal være tvunget til at støtte partier, som jeg politisk er uenig med«.

Hvis sådanne diskussioner bliver rejst, mente formanden, at man bør tage dem, og ikke ved konsekvent at meddele, at sådan er det, men prøve at sætte tingene i sammenhæng og forklare, hvorfor vi gør disse ting. Hvis der rejser sig en storm af protest, så må vi også kunne sige, at det en gang imellem kunne være os, der er forkert på den. Vi har også her i dette forretningsudvalg oplevet en stærk kritik af, at man f. eks. ensidigt gennem kontingent til LO skal støtte et bestemt partiblade, nemlig Aktuelt, idet det dermed er et parti, der får sine synspunkter ud.

Formanden troede, at det netop er det, der var det farlige, når man ligesom siger, at der er ét parti, der har patent på at kunne repræsentere fagbevægelsen. Der er mange forskellige politiske afskygninger, man må lytte til dem alle, i hvert fald i et forbund, der handler fornuftigt i den situation, som f. eks. vort forbund, hvor vi ikke ensidigt støtter et bestemt parti, men at vi f. eks. bevilger ud fra, hvor store partierne er – naturligvis til arbejderpartier, fordi de taler vor sag. Formanden håbede, at det vil kunne begrænse noget af den diskussion, der er om, hvorvidt vi bør være politisk offensiv. Formanden mente, at vi skal være offensiv, men mente ikke, at vi skal være så langt foran vore medlemmer, at det egentlig bliver dem, vi får imod os, i stedet for vore politiske modstandere.

Debat til beretningen

Holger Foss:

Holger Foss var langt hen ad vejen enig i formandens politiske betragtninger.

Beslutninger skal ikke træffes, uden at der tages diskussioner i medlemskaren.

Modsat forbundets FU's målsætning, har mandlig afdeling en målsætning om at give en nuanceret partistøtte. Kunne konstatere, at forbundets FU's ensoprethed vedr. partistøtte nu er ændret til en mere nuanceret partistøtte.

Holger F. fandt, at med til diskussionen om at afspejle medlemmernes holdninger hørte, at det er nødvendigt at tage op til revision, forbundets fortsatte betalende tilknytning til LO.

Røster kunne rejse sig, meget vel fra mandlig afdeling, om, at det må være slut med at betale til LO.

Tusinde af kroner af forbundets kontingent til LO er gået til ensopret partistøtte.

Holger F. pointerede, at dette forhold ikke havde anfægtet mandlig afdeling ret meget.

Modstandere af LO-medlemsskab har sagt, at vi betaler fuldt kontingent til LO, så vi ikke kan hænges ud for, at modstanden er begrundet i, at vi ikke vil betale til LO.

Holger F. kom ind på, at der er en form for oprør i fagbevægelsen, motiveret af udbryderne med, at man ikke vil betale til et parti, man ikke er medlem af.

Holger F. troede ikke på denne motivering.

Disse udbrydere føler ikke et tilhørsforhold til arbejderklassen, men Socialdemokratiet har givet udbryderne et godt våben ved at fylde millioner af kroner i kassen til deres blad.

Formanden afkrævede mandlig afdeling for et svar på sidste FU-møde i forbindelse med sikkerhedsrepræsentantproblemet, Brygsiden på Tuborg.

Mandlig afdelings svar er, at afdelingen er enig med brygsidens klub i deres kritik af formandens brev i sagen.

Holger F. havde ingen illusioner om en fornuftig debat om situationerne i forbindelse med HT-konflikten.

Holger F. var utilfreds med, at formanden ikke havde oplæst mandlig afdelings medlemsorientering fuldt ud.

Af hensyn til forståelse af sagen ønskede Holger F. den fulde orientering med i protokollen, hvorefter Holger F. oplæste mandlig afdelings medlemsorientering.

»Til medlemmerne.

Gode kammerater.

En orientering om en lang række hændelser omkring samarbejdsvanskeligheder samt om HT-konflikten.

Den 9. april 1984 modtog de to københavnske bryggeriarbejderfagforeninger en indbydelse fra De forenede Bryggeriers direktion til et informationsmøde den 22. maj på Tuborg om DfB's fremtidsplaner med henblik på de kommende forhandlinger om en eventuel ny rammeaftale til afløsning af den nuværende, der udløber den 1. maj 1985.

De to fagforeninger sagde ja til indbydelsen. Imidlertid havde samarbejdet på Tuborg i de sidste halvandet år udviklet sig på en sådan måde, at såvel kvindelige som mandlige tillidsrepræsentanter i enighed meddelte Tuborgs ledelse, at såfremt en række klagepunkter ikke blev imødekommet, ville man ikke mere være medlemmer af samarbejdsudvalget. Tuborgs ledelse afviste samtlige punkter, og den 17. april trådte tillidsrepræsentanterne ud af samarbejdsudvalget.

DfB's ledelse meddelte pr. brev den 1. maj, at medmindre man genindtrådte i samarbejdsudvalget, var informationsmødet den 22. maj aflyst.

Herefter genindtrådte de kvindelige tillidsrepræsentanter efter en beslutning i deres fagforenings ledelse betingelsesløst i samarbejdsudvalget.

Vor fagforenings ledelse fandt ingen anledning til, at vore tillidsrepræsentanter skulle genindtræde, for det første fordi ingen af betingelserne var opfyldt, for det andet fordi den nuværende og eventuelt kommende rammeaftale var en sag mellem De forenede Bryggerier og fagforeningen. Dette er gentagne gange meddelt DfB's direktion pr. brev, samtidig med at vi fastholdt den aftalte mødedato den 22. maj.

Direktionen har givet os ret, men fastholdt alligevel aflysningen og meddelte, at en betingelse for at give os informationer ville være, at tillidsrepræsentanterne genindtrådte i samarbejdsudv. på Tuborg. Samtlige tillidsrepræsentanter på Tuborg og Carlsberg, der sammen med bl. a. fagforeningens daglige ledelse udgør fagforeningens forretningsudvalg, har den holdning, at ingen direktion kan tvinge os til at genindtræde i noget samarbejdsudvalg, så længe bryggeriledelsen på Tuborg ikke har i sinde at vise blot et mindstemål af den samarbejdsvilje, der har været efterlyst i halvandet år.

I overensstemmelse med den af DfB fastsatte mødedag den 22. maj mødte den samlede fagforeningsledelse op på Tuborg. Her låste man dørene lige for næsen af os. Denne provokation besvarede vi med i små to timer at spærre for ind- og udkørsel af Havnevej.

Herefter gik vi til administrationsbygningen, hvor aflåsningsprovokationen gentog sig, men da vi var sluppet indenfor, spærrede vi til gengæld for al adgang ad hoveddøren. Da denne af Tuborgs ledelse startede særprægede form for samarbejde yderligere havde stået på et par timer, blev parterne enige om, at Tuborgs ledelse og mandlige tillidsrepræsentanter skulle søge at finde en løsning på nogle af de samarbejdsproblemer, der havde fået sidstnævnte til at træde ud af samarbejdsudvalget. Vi ophævede blokaden af administrationsbygningen, og efter nogle timers forhandling havde tillidsrepræsentanterne med baggrund i nogle indrømmelser accepteret at genindtræde i samarbejdsudvalget. Denne samarbejdsvilje fra vore repræsentanter blev ikke imødekommet. Vi ønskede nu, da DfB's betingelser for at informere os var opfyldt, at det lovede møde skulle afholdes senest den 25. maj. DfB ville ikke høre tale herom, og meddelte at det tidligst kunne blive den 12. juni.

Vi gik så langt, at vi var villige til at nøjes med de oplysninger i første omgang, som DfB måtte sidde inde med, idet man påstod, at arbejdet med fremtidsplanerne var undergået visse ændringer.

DfB's ledelse viste os – som så ofte før – at deres form for samarbejde er, at vi underdanigt skal underkaste os deres vilje. Det vil vi ikke, det er ikke direktioner, der skaber produktion og overskud, det er bryggeriarbejderne.

De mandlige tillidsrepræsentanter trak herefter sit tilsagn om at genindtræde i samarbejdsudvalget på Tuborg tilbage.

Samme aften besluttede fagforeningens forretningsudvalg næste morgen at ville aflægge DfB's direktion på Carlsberg et besøg og afkræve dem den lovede orientering. Vi blev meget uvenligt og ugæstfrit nægtet adgang, men gik trods dette ind på produktionsdirektørens kontor. Resultatet af en meget højroret ordveksling blev, at såfremt vi ikke genindtrådte i Tuborgs samarbejdsudvalg, ville blive nægtet de informationer, som andre arbejdergrupper, håndværkere og kvinderne ville modtage den 12. juni.

Forretningsudvalget vil den 8. juni tage stilling til, hvad vi ater at foretage os i den anledning.

Samtidig med disse lokale problemer tilspidsedes HT-konflikten. Forretningsudvalget er af den opfattelse, at denne kamp var hele fagbevægelsens, ikke for at sikre økonomisk støtte til Socialdemokratiet, men for at bevare enhedsfagbevægelsen. Vi har været med i blokader i flere HT-garager, og Tuborg-chauffører blokerede Hans Knudsens Plads den 22. maj. Denne aktion medførte, at 30 Tuborg-chauffører fik en såkaldt "alvorlig advarsel". – Og her kan jeg lige indskyde, at en advarsel på De forenede Bryggerier i København kommer til at stå 1 år, og hvis man foretager sig noget som helst forkert inden får det år, så er det ud. – "Tuborgs kørende personale forlangte advarslerne trukket tilbage. Dette nægtede bryggeriet. For at understøtte dette krav, ville samtlige bryggeriarbejdere på Tuborg i arbejdstiden den 24. maj demonstrere et par timer foran administrationsbygningen. Under demonstrationen meddelte Tuborgs ledelse, at de ikke ville trække advarslerne tilbage, samt at man ville forsøge at afskedige to af mandlig afdelings tillidsrepræsentanter for meddelagtighed i aktionen på Hans Knudsens Plads. Denne holdning medførte, at samtlige bryggeriarbejdere gik til et nyt møde inde på bryggeriet.

Fagforeningens formand og kasserer fik ved den lejlighed i porten besked på, at de ikke måtte komme ind på bryggeriet.

Denne frækhed er ret speciel, idet det såvidt vides er første gang i fagforeningens historie, at man har nægtet fagforeningens repræsentanter adgang til Københavns bryggerier.

Formanden og kassereren gik dog – omgivet af mange hundrede kammerater – ind på bryggeriet. Senere blev det officielt meddelt, at fagforeningens daglige ledelse var uønsket på bryggeriet, og at man fremover ikke ville forhandle med fagforeningen.

Mødet resulterede i en total arbejdsnedlæggelse, som kl. 13.00 blev fulgt af kammeraterne på Carlsberg. Betingelserne for at normalisere forholdene på begge bryggerierne var, at advarslerne til chaufførerne og trusler om afskedigelse af tillidsrepræsentanter blev trukket tilbage, samt at fagforeningens ledelse sikres fri adgang til Tuborg og Carlsberg.

Samme eftermiddag ved en forhandling i Bryggerforeningen med forbundets medvirken trak DfB advarslerne om Tuborgs chauffører og truslerne om afskedigelse af tillidsmænd tilbage, mod at fagforeningen påtog sig ansvaret for Tuborg-vognenes blokade af Hans Knudsens Plads. Spørgsmålet om fagforeningens forhandlingsret og den daglige ledelses uhindrede adgang til bryggerierne er ikke afklaret. Vi vil senere vende tilbage hertil.

Holger F.'s oplæsning af mandlig afdelings medlemsorientering slut.

Holger F. forstod ikke forbundsledelsens undren over, at mandlig afdeling ikke havde bedt forbundet gå ind i sagen. Mandlig afdeling var af den opfattelse, at man selv kunne klare sagen.

Mandlig afdeling havde afleveret orienteringer i sagen til forbundet. Mandlig afdeling havde så omvendt ikke forventet kritik af forbundet i sagen.

Formanden finder det besynderligt, at mandlig afdelings FU beskylder forbundet for hele miseren.

Formanden finder det også besynderligt, at mandlig afdeling tog DfB's krav til efterretning, da vi meddeler forbundet, at mandlig afdeling retter sig efter indholdet i DfB's brev. Mandlig afdeling finder det besynderligt, at afdelingens strategi ødelægges af forbundet.

Mandlig afdelings strategi var, at afdelingen, tillidsrepræsentanterne, forhandler som vi plejer. Hvis DfB nægtede at forhandle, skulle sagerne gå i forbundet. Bryggerforeningen ville drukne i sager, hver dag skulle de få sager.

Forbundet meddeler, at man forhandler, uden afdelingens medvirken. Det finder mandlig afdeling besynderligt.

Vi har bedt formanden svare skriftligt på, om forbundet fremover vil forhandle afdelingernes sager, uden afdelingernes medvirken. Formanden svarer her i FU – mundtligt og groft.

Gælder svaret mandlig afdeling eller alle afdelinger?

Holger F. var rystet over formandens udtalelse om, at forbundet ikke skulle have Københavns mandlige afdeling siddende på ryggen i Bryggeriforeningen og slå med piskens fuldstændigt uansvarlige og så bare lade forbundet køre løbet, hvorefter mandlig afdeling kunne vaske hænder.

Holger F. slog fast, at mandlig afdeling i forbundssammenhæng aldrig havde indtaget en attitude, der berettiger til formandens bemærkninger.

Holger F. var af den opfattelse, at det er forbundet der vasker hænder.

Forbundet havde givet mandlig afdeling unødvendige løftede pegefingre og belæring om, hvad der stod i DfB's brev.

Forbundet kunne have meddelt Bryggeriforeningen, at man ikke ville affinde sig med, at DfB ikke ville forhandle sager med mandlig afdeling.

Holger F. udtrykte mandlig afdelings stolthed over den indsats, som deres kammerater og tillidsrepræsentanter gjorde i HT-blokaden.

Holger F. gjorde opmærksom på, at uanset om sagen indeholdt andre ting en HT-blokaden, så havde man ikke forventet en "skideballe" fra forbundet, for det mandlig afdeling havde gjort i sagen. Mandlig afdeling forlanger ikke, og forventer ikke, at forbundet skal være enig med mandlig afdeling i alting. Afdelingen kunne godt forvente – men det holder afdelingen nok op med – at forbundet ikke ville angribe men støtte afdelingen overfor arbejdsgiverne. Uanset uenighed var der vel enighed om, at den største fjende vi har, og som vi i fællesskab skal bekæmpe, er arbejdsgiverne. Metoderne kan vi altid slås lidt om.

Preben Mortensen:

Formanden fandt det nødvendigt at fastslå, at forbundet ikke har kritiseret mandlig afdelings dispositioner eller handlinger i forbindelse med HT-konflikten, men blot orienteret med en redegørelse om, hvorfor der var handlet som man har i HT-konflikten. Forbundets brev til mandlig afdeling indeholder ikke kritik af mandlig afdelings handlinger i forbindelse med HT-konflikten. Formanden forstod derfor ikke, hvor Holger F. i sit indlæg bevæger sig hen eller nødvendigheden af, at Holger F. nævner dette. Forbundet har

gjort opmærksom på, at situationen endte i en alvorlig skærpet situation. Samarbejdsrelationerne med DfB var droppet af mandlig afdeling. Det fandt formanden unødvendigt. Samarbejdsrelationer kunne bruges til at fjerne truslen overfor tillidsrepræsentanterne om fyring, samt til at normalisere forholdene i København.

Formanden gjorde opmærksom på, at det er forbundets struktureksistens, at forbundets afdelinger har forhandlingsret overfor de lokale arbejdsgivere.

Forbundet måtte vende sig imod, når en afdeling accepterer, at afdelingen ikke længere har forhandlingsret. – En sådan afvigelse af forhandlingsretten er i strid med forbundets indstilling. Holger F. spørger, om forbundet vil forhandle for andre afdelinger hvis arbejdsgiverne nægter afdelingerne forhandlinger.

Formanden kunne ikke se, hvad spørgsmålet havde med mandlig afdelings situation at gøre. Det forbundet vender sig imod er, at mandlig afdeling har accepteret, at arbejdsgiverne har nægtet at forhandle med mandlig afdeling. Det fremgår helt klart af mandlig afdelings svarbrev til forbundet. Der står: »at såfremt man ikke vil forhandle med afdelingen, går sagen videre til forbundet«. Forbundsformanden så ingen grund til at komme ind på alle de ting, Holger F. havde omtalt i sagen.

Forbundet har klart redegjort for forbundets opfattelse. Mandlig afdelings orientering af 28. maj sagde klart, at mandlig afdeling ikke på daværende tidspunkt ønskede at foretage sig nogen ting. Forbundet kunne med brevet af 25. maj klart se, at der forelå nogle skærpede omstændigheder for tillidsrepræsentanterne, som forbundet ikke kunne leve med, samtidig med at forbundet heller ikke kunne leve med, at sagerne blev kørt udenom afdelingen til forbundet. Såfremt afdelingen accepterer, at den ikke har forhandlingsret, så måtte formanden tilkendegive, at forbundet ikke ville have afdelingen siddende på ryggen til forhandlinger i Bryggeriforeningen. Formanden ville gerne have ført til protokols, hvad det er i forbundets svarbrev til Brygsidens klub på Tuborg, mandlig afdeling er uenig i.

FU har fået Holger F.'s tilkendegivelse af, at mandlig afdeling er uenig i indholdet i forbundets brev.

Formanden efterlyste forklaring på, hvor det er, indholdet i forbundets brev skaber mandlig afdelings uenighed. Formanden tvivlede på, at mandlig afdeling kunne give en forklaring. Grundlaget for klubbens brev med kritik af forbundets brev er, at klubben ikke er enig med forbundet i, at der er begået procedurefejl.

Mandlig afdeling er enig med forbundet i, at der er begået procedurejl. Resten af brevet indhold er den tilkendegivelse, mandlig afdeling bad forbundet om. På trods af dette er mandlig afdeling enig med klubben i kritikken af forbundets brev.

Formanden måtte konstatere, at hvis mandlig afdeling ikke kom med en forklaring, var det ikke et spørgsmål om at diskutere seriøst, om der kan blive enighed. Så handlede uenigheden om, at for nogen var det nødvendigt at markere, hvor de står.

Thomas Olsen:

Thomas O. var enig med formanden i bemærkningerne til den aktuelle politiske situation. Fandt Holger F.'s bemærkninger vedr. fortsat betaling af kontingent til LO en overvejelse værd.

I forbindelse med de erstatningssager, som kommer fra de afskedigede HT-chauffører, måtte man forudse store erstatninger. Det måtte ændre kutyme med, at andre uberettiget afskedigede kunne påregne højere erstatninger end de nu gældende 15.-18.000 kr. Dette ville være en positiv ting.

Formanden kom med bemærkninger om, at Erik Kielbergs arbejde som forbundssekretær har udviklet sig sådan, at det ikke er nødvendigt for hovedbestyrelsen at stemme om, at Erik Kielberg fortsætter som sekretær.

Problemet var arbejdets udførelse og ikke personen, derfor er forbundsformandens bemærkninger tilfredsstillende.

Bent Meyer:

Bent M. var af den opfattelse, at man var nået dertil, at formanden beflitter sig på at misforstå alt, hvad der kommer fra Københavns mandlige afdeling. Mandlig afdeling havde ikke accepteret DfB's skærpede linie overfor afdelingens tillidsrepræsentanter. Der opstod ikke panik i mandlig afdeling, vi vidste, at DfB's udspil var uigennemførligt.

Forbundet kunne naturligvis ikke klare alle de sager, forbundet ville få. Der ville hurtigt opstå en ny situation, hvor mandlig afdeling kom i tale med DfB. DfB forstod dette. DfB tog meget hurtigt skridt til at få situationen normaliseret, hvilket er sket. Bent M. beklagede, at formanden med hans kendskab til mandlig afdelings strategi, havde misforstået situationen.

Modsat DfB, der helt klart forstod, at de havde bevæget sig for langt ud og måtte komme tilbage til fornuftige forhold igen. Mandlig afdeling mener ikke, som DfB påstår, at vi oprådte som »bøller« den 22. og 23. maj. Mandlig afdelings handlinger den 22.

og 23. maj var en kraftig understregning af vore medlemmers synspunkter. At vi ikke i alle situationer vil behandles dårligt. At vi muligvis vil finde nye utraditionelle metoder for at få nogle resultater, og ikke som vi har gjort i alt for lang tid, lappe på det bestående og kun gjort nederlagene mindre, end de faktisk var. Bent M. beklagede, at de der skulle kunne forstå mandlig afdelings handlinger, misforstår – modsat DfB.

Bent M. var stort set enig i formandens bemærkninger til HT-konflikten.

Mente, selvom det blev svært, at der burde være eksklusivaftaler på HT-området.

Det var godt, at de anslag, der havde været mod organisationerne, i første omgang blev slået tilbage.

Situationerne måtte medføre debatter med medlemmerne om, hvordan vi skal gebærde os i fremtiden.

Holger F.'s forslag vedrørende forbundets tilhørsforhold til LO er en god ting, der nok skal puste liv i en debat.

Barbara Kryger:

Barbara Kryger var enig med formanden i, at vi ikke skal lægge op til konfrontation og fremprovokere en situation ved at overflytte de 8 utilfredse medlemmer i Åbenrå til forbundet. De må blive stående som SID's medlemmer.

Var enig i formandens konklusioner omkring den aktuelle politiske situation. Fandt det vigtigt at diskutere i dag, en forbundsstrategi, om hvordan vi vil forholde os, når vi i vore rækker eventuelt får problemer som på HT-området, med medlemmer der smutter fra medlemsskabet.

Barbara Kryger gav udtryk for, at det var flot, som det var lykkedes at mobilisere og håndtere problemerne omkring HT-konflikten. Undrer sig over, at der først kommer en reaktion fra fagbevægelsen nu ved interne problemer, når man tænker over de anslag, fagbevægelsen har været udsat for.

Dyrtidsreguleringer er taget fra os, reallønnen er forringet, stramninger er lavet for arbejdsløse og efterlønsmodtagere, der sker miljøforringelser o.s.v.

Holger Foss oplæste mandlig afdelings orientering til medlemmerne – der står: »at kvinderne genindtrådte betingelsesløst i samarbejdsudvalget på Tuborg efter en beslutning i kvindelig afdelings bestyrelse».

Barbara Kryger oplyste, at det var Tuborgs tillidskvinder, der besluttede at genindtræde i samarbejdsudvalget, de forelagde indstillingen for fagforeningsbestyrelsen, men indstillingen var deres egen. Det skal siges,

hvorfor vi ikke stillede betingelser. – Vi gik ind med åben pande for at få orientering om bryggeriernes fremtidsplaner. For ikke at bringe os selv og vore medlemmer i den situation, hvor vi skulle ud og lave noget, som vi forventede ville blive nogle dødsyge kompromisser. Det er nu sagt lige ud, hvad det handlede om.

Barbara Kryger mente, at der var forvirring i diskussionerne, for at forhindre dette måtte sagerne diskuteres adskilt.

HT-konflikten er en situation, det er fagbevægelsens og alles problem.

Bryggeriernes fremtidsplaner og samarbejdsudvalgene er interne situationer med problemer i mandlig afdeling, samt problemer mandlig- og kvindelig afdeling overfor DfB.

At tage vort LO-kontingent op til diskussion nu mente Barbara K. var vanskeligt. Så længe vi ikke havde afklaret, hvad vil vi – NNF, SID eller være et selvstændigt forbund.

Mente en diskussion var vigtig, men tidspunktet hvor diskussionen rejses, skal nok ikke være nu. Troede en diskussion nu ville åbne for hele diskussionen om, hvad medlemskontingentet skal bruges til.

Poul Erik Guldborg:

Poul Erik G. oplyste, at der i forbindelse med HT-konflikten havde været mange diskussioner på de jyske arbejdspladser. Det gik tydeligt igennem diskussionerne, at forbundet ikke kunne komme i samme situation, bl. a. fordi forbundet støtter alle arbejderpartier.

Poul Erik G. slog fast, at han ikke var tilhænger af et medlemsskab af LO, men inden debatten om at betale kontingent til LO eller ikke, kom for langt, måtte vi vide, at betaling af kontingent til LO gav adgang til medlemsskab af fællesorganisationen.

Troede ikke forbundet kunne benytte LO's organisationers højskole, hvis vi ikke betaler kontingent. Formanden har i beretningen omtalt bl. a. fælles kurser for Jyske Bryggerier, som LO arrangerer o.s.v. Man skal nok tænke sig godt om, inden man går for langt i diskussionen om at betale kontingent til LO.

Preben Mortensen:

Formanden havde ikke forventet en diskussion om, hvorvidt forbundet i kontingentet til LO skal tage forbehold overfor det, der går til støtte til Socialdemokratiet eller partiets presse. Når man betaler et kontingent, kan man hverken i et forbund eller i en fagforening nægte at betale del af kontingentet.

Formanden havde ikke lagt op til og ønskede ikke at lægge op til overve-

jelser om at stoppe betaling af kontingent til LO. Mente ikke, det hverken politisk eller arbejdsmæssigt ville gavne forbundet at holde op med at betale kontingent til LO.

Thomas O. ser med forventning frem til erstatningskravene fra HT-chaufførerne, der er fyret. HT-chaufførernes erstatningskrav behandles ved de civile domstole, fordi de mener, deres fyringer er politiske og et brud på loven.

Fyringssager hos os er som regel til behandling gennem de fagretslige regler, fordi selv om fyringerne er uberettigede, er de som regel af disciplinære årsager, så erstatningsafgørelserne i så forskellige sager skal vi ikke have forventninger til.

Formanden frygtede, at HT-chaufførerne vandt sagerne, at dette kunne være med til at andre forsøgte sig.

Barbara K. var inde på, hvad gør forbundet, hvis vi kommer i en lignende situation som HT. Der er så kun én handling tilbage, den samme som når folk ikke vil arbejde under overenskomster for det område, man er beskæftiget i. Det formanden endeligt havde lagt op til, var at man burde diskutere, inden man kom så langt, hvorfor sker disse ting.

Mente ikke, det var sundt for en organisation, at ledere hverken ville begrunde eller diskutere bevillinger eller tilknytninger til politiske partier, så opstod der problemer.

Formanden måtte sige til Bent Meyers påstand om, at formanden med vilje misforstod, alt fra mandlig afdeling, at mandlig afdeling meddelte forbundet, at såfremt DfB ikke ville forhandle med mandlig afdeling, så kører sagerne videre til forbundet. Dette er forbundets begrundelse for, at vi tog afstand fra mandlig afdelings handling. Mandlig afdeling meddelte selv, at man havde afgivet sin forhandlingsret.

Formanden forstod ikke Bent M.'s fremhævelse af, at DfB forstod alt. Det var notatet af mandlig afdelings møde med DfB af den 6. juni ikke udtryk for. Notatets indhold er ikke noget, mandlig afdeling kan rose sig af.

Man gav udtryk for, at handlingerne den 22. og 23. maj er en linie, mandlig afdeling ikke følger fremover. Mandlig afdeling siger også, at DfB kan afskedige udenom den normale afskedigelsesprocedure.

Formanden kritiserede ikke mødenotatet, for det var i en presset situation, mandlig afdeling havde møde med DfB i. Formanden omtalte mødenotatet, fordi Bent M. omtalte, at det var DfB, der forstod situationen og derfor indkaldte til møde med mandlig afdeling, fordi DfB ønskede et samarbejde.

Formanden stillede sig tvivlende overfor dette. Formanden så ikke noget galt i at komme med den opfattelse, at mandlig afdeling virkelig var trængt, som forbundet gav udtryk for i forbundets brev til afdelingen. Afdelingen lod sig trænge ved, at man selv afgav afdelingens forhandlingsret. Dette var det væsentlige i diskussionen.

Bent Embo:

Bent E. var enig i de betænkeligheder, der var givet udtryk for, i debatten vedrørende om det er det rigtige tidspunkt at rejse en diskussion om at betale kontingent til LO. Mente ikke tidspunktet var rigtigt.

Var enig med Poul Erik G. i, at vi kunne komme i visse situationer, hvor vi blev afskåret fra at deltage i kurser og en lang række arrangementer, som LO står for.

En anden væsentlig ting er vort forbund nyder en vis respekt – det mærker man – i den københavnske fagbevægelse – når vi er til stede på møder i fællesorganisationen og andre steder, selv om vi ikke står som medlemmer af LO.

Bent E. lagde vægt på at bevare gensidig solidaritet i fagbevægelsen. Hvis forbundet stoppede kontingentet til LO, motivet i, at vi ikke vil støtte Socialdemokratiet, kommer vi til at stå udenfor solidariteten i den københavnske fagbevægelse.

Bent E. kunne derfor ikke anbefale at tage dette spørgsmål op til debat.

Thomas Olsen:

Thomas O. var enig i, at der er nogle serviceydelser, der falder væk, hvis forbundet stopper betalingen til LO.

Det skal med i overvejelserne, hvad mister vi, omvendt skal også med, hvad kan vi få for de ca. 300.000 kr. vi betaler om året til LO.

Thomas O. tilkendegav, at han var afklaret vedrørende forholdet til SID og NNF. Ønskede ikke tilknytning til nogle af de to forbund. Mente ikke, forbundet betingelsesløst skal betale til LO. Der er nogle ting, der gør, at debatten må tages på et tidspunkt. Bl. a. LO's mangel på solidaritet i La Cabana konflikten.

Thomas O. troede på, at selv om erstatningssagerne i HT-sagen køres ved civilretten, ville afgørelserne i retten få afsmittende virkninger for andre fyringssager.

Inge Jensen:

Inge J. var enig med formanden i hans bemærkninger til den politiske situation. Man må erkende, at der er et oprør, vi er for lukkede. Med hensyn til Holger Foss' bemærkninger om, at kontingentet til LO skal drøftes, er det nok det mest nærliggende at sige i denne situation. – Det ville være

stærkt, om forbundet lagde ud med en leder i Prop og Kapsel om vort betalede forhold til LO, og dermed sætte en debat i gang. I stedet for at vi kaster os ud i diskussioner om, hvorvidt vi skal betale kontingent til LO.

Inge J. mente, der var en generel tilfredshed blandt medlemmerne over den måde, forbundet bevilger penge til valgsituationer. Mente at det var interessant, at der arrangeres koncernekursus for Jyske Bryggerier. Det bliver spændende, hvad resultatet bliver. København kunne måske lære af dette.

Med hensyn til situationen i København omkring HT-konflikten, Hans Knudsens Plads blokaden og arbejdsnedlæggelsen den 24. maj på Tuborg havde Inge J. nogle bemærkninger hertil:

Barbara K. har rettet misforståelsen om, at vi gik betingelsesløst ind i samarbejdsudvalget. I mandlig afdelings orientering til medlemmerne står der, at det var en fagforeningsbeslutning, at vi genindtrådte i samarbejdsudvalget. Det var det bestemte ikke. Den egentlige beslutning blev truffet i fællesklubben på Tuborg, men faldt senere væk, fordi man traf en anden beslutning i mandlig afdeling. Det er nok interessant at tage med.

Inge J. udtrykte tilfredshed med, at situationen er normaliseret, fordi der var en skærpelse ikke alene for de mandlige tillidsrepræsentanter, men også for de kvindelige tillidsrepræsentanter i København, som det ville have været et enormt pres at skulle arbejde under som tillidsrepræsentant.

Holger Foss:

Holger F. omtalte formandens ret stærke udfald mod mandlig afdeling i beretningen. Udfald som Holger F. havde haft bemærkninger til, især forklaringen om mandlig afdelings taktik, kunne godt have fået formanden til at sige, at formanden havde misforstået mandlig afdelings brev, uanset om formanden kan citere brevets indhold.

Holger F. kunne citere noget fra forbundets brev. Et sted står der:

«at det er uacceptabelt for forbundet at forhandle på en afdelings vegne. Et andet sted, at man kan blive tvunget til det».

Mente, at forbundet her skrev to forskellige synspunkter i samme brev. I et forholdsvis frit land, kunne ingen tvinge forbundet til forhandlinger udenom afdelingen, hvis forbundet ikke selv ville.

Holger F. ville lægge vægt på, hvis formanden gav udtryk for, at han havde misforstået mandlig afdelings hensigter, og at denne misforståelse

måtte betyde, at forbundsformanden måtte lave sit svar til mandlig afdeling om, vedrørende om forbundet vil forhandle uden en afdelingsledelse, hvis samme situation opstår, som mandlig afdelings situation.

I øvrigt så kunne formanden godt have drøftet sagen i afdelingen, inden svaret til afdelingen. Holger F. var blevet misinformeret af afdelingens repræsentanter i Tuborg's samarbejdsudvalg, hvis Inge J.'s fremstilling af sagen var rigtig. H.F. var ikke vidende om, som omtalt af Inge J., at fællesklubben på Tuborg var enige i samlet at gå ind i samarbejdsudvalget. Mente, at handlingsforløbet var, at fællesklubben går samlet ud af samarbejdsudvalget. De kvindelige repræsentanter på Tuborg blev enige om at gå ind igen. Dette meddeltes mandlig afdelings repræsentanter på Tuborg, efter at bestyrelsen i kvindelig afdeling har behandlet sagen. De mandlige repræsentanter accepterede så, at det gør man. Herefter behandler mandlig afdelings forretningsudvalg sagen, og bliver enige om, at dette kan ikke være rigtigt.

Holger F. mente, at i vurderingen af den politiske situation, var det sådan, at drøftelser med medlemmerne om partistøtte kunne ikke tages uden en debat om LO-kontingentet, og hvad dette går til, udover serviceydelser.

En lang række serviceydelser fra LO var afhængig af kontingentet til LO. Slog fast, at LO's højskoler kan benyttes, uanset om man betaler LO-kontingent eller ej, men at der var problemer, som hensyn til solidaritet, der skulle med, når der blev taget hul på debatten.

Holger F. appellerede til forbundsformanden om at tage en mere uanceret stilling til Københavns mandlige afdelings handlinger, end formanden havde gjort hidtil.

Bent Meyer:

Bent M. måtte gentage, at mandlig afdeling kørte et taktisk spil. De havde ikke afgivet afdelingens forhandlingsret. DfB handlede også taktisk, og måtte handle, som de gjorde, for at bevise overfor det borgerlige Danmark, som er deres kunder, at De forenede Bryggerier ikke fandt sig i bølleoptøjer. Derfor handlede de så drastisk, som de gjorde ved brevet af den 25. maj, hvor de sprang op som løver, men faldt ned som lam allerede den 6. juni.

Mandlig afdeling havde regnet med dette. Vi sagde, vi følger det, der står i DfB's brev, idet DfB ikke kan gennemføre brevets indhold. Det var et taktisk spil, naturligvis afgav afdelingens ledelse ikke forhandlingsretten for afdelingens medlemmer.

Bent M. troede ikke, man kunne be-

stemme præmisserne, hvis vi slipper en medlemsdebat løs om betaling til det ene eller det andet politiske parti.

Forstod godt surheden over, at man betalte penge til LO. Især med LO's optræden i La Cabana konflikten.

Forstanderen Hans Jørgen Ellegård, Roskilde Højskole, som ikke er en hr. hvem som helst, som nok også sidder i Socialdemokratiets hovedbestyrelse, og måske også har noget at gøre med LO, er i Prop & Kapsel citeret for at sige, at den udtalelse om La Cabana konflikten, man vedtog på et repræsentantskabsmøde i LO, var noget, man skulle gøre. Det vil aldrig medføre, at LO vil handle i den situation.

Det er noget, alle medlemmerne læser, derfor kan vi ikke tro, at dette ikke kommer med i en eventuel debat.

Holger Foss:

Holger F. ønskede følgende med til afklaring i debatten, at brevet med, at mandlig afdeling i det store og hele vil følge DfB's oplæg, er ikke sendt til De forenede Bryggerier. Til DfB er sendt et brev, hvori der står, at vi protesterer på det skarpeste, og at vi agter at træffe de nødvendige foranstaltninger.

Lone Christensen:

Lone C. var ikke uenig i, at der skal tages debatter om baggrunde for støtte til politiske partier, mente, at netop i en oprørt situation, hvor borgerlige kræfter forsøger sig med splittelser indenfor fagbevægelsen, var det uklogt at starte en generel debat op.

Lagde vægt på, og så det som noget negativt, at vort betalende tilhørsforhold til LO ved et ophør var en opsigelse af de solidariske handlinger, der gensidigt er aftalt med LO. Forbundet ville komme til at stå utroligt isoleret som forbund, både nationalt, men også internationalt i fagbevægelsens forskellige regier.

Lone C. mente, at debatten internt blandt fagbevægelsens medlemmer nok så meget handlede om organisationernes kompetente forsamlingsret til at sidde og træffe beslutninger om støtte til forskellige politiske situationer til forskellige politiske partier. Gik ud fra, at alle i FU havde den opfattelse, at den ret til beslutninger skal der være, også i LO' kompetente forsamlingsret. Forbundet har valgt at være betalende medlem af LO, uden indflydelse på beslutningerne i LO's kompetente forsamlingsret. Ville godt understøtte enighed i, at støtte skal ikke gives ensidigt, men skal gives til arbejderpartierne.

Følte, at et meget kompliceret spørgsmål i debatten om vort tilhørsforhold til LO kunne blive de kompe-

tente forsamlingsret til beslutninger om, hvad kontingenter bruges til.

Lone C. kom ind på det af formanden omtalte protokollat vedrørende depotet i Vejle, der nu bliver medlem af Depotindehaverforeningen. En god sikring af, at overenskomstforholdene her blev ordnet.

Troede på, at koncernkurset for Jyske Bryggerier, der er oprettet under FIU-tilskuddene og planlægges af LO's analyseafdeling, hvor det simplet er alle de fagligt valgte på en koncerens arbejdspladser, der meget nøje får en analyse over arbejdspladsernes regnskaber og fremtidige muligheder, ville give en god baggrund for faglige krav til fremtiden.

Lone C. mente ikke, mandlig afdelings brev til forbundet i brevets ordlyd kunne misforstås.

FU har så fået forklaringer til ordlyden i brevet, suppleret op med, at Holger F. her siger, at man ville læsse mange sager ind i Bryggeriforeningen som et led i afdelingens strategi overfor DfB's beslutninger om, at man ikke ville forhandle med afdelingens repræsentanter.

Inge Jensen:

Inge J. var uenig med Holger F. i, at der er sagt to forskellige ting fra kvindelig afdeling i forhold til at træde ind i SU. Lige såvel som Københavns mandlige afdeling kører et taktisk løb overfor De forenede Bryggerier i den situation, vi diskuterer omkring den 22. og 23. maj, så kørte kvindelige repræsentanter også et taktisk løb. Vi ville ind i SU og have noget at vide af De forenede Bryggerier om fremtidige planer for vore arbejdspladser.

Med dette som baggrund kunne man lægge en strategi i vor medvirken i SU fremover. Det er ikke betingelsesløst at træde ind i SU. Med hensyn til LO og en eventuel debat herom er det klart, at man ikke kan undgå at drøfte kontingenter, når man drøfter LO. Men det ville være rart, at man fik alle tingene med. Fordelene vi har, og hvad der ellers ligger i det at betale kontingent til LO.

Thomas Olsen:

Thomas O. ønskede at slå fast – i forbindelse med de interne forhold i København – Det er aldeles afgørende for forbundets og dermed også provinsens fremtid, dels hvad der sker imellem de københavnske afdelinger og forbundet. Det er af meget stor betydning for provinsen. Benyttede lejligheden til at sige, at mange i provinsen er bekymrede over det forhold, der for øjeblikket eksisterer imellem Københavns mandlige afdeling og forbundet. Appellerede stærkt til, at man får talt ud om tingene – ikke kun af hensyn til forbundets daglige ledelse og Københavns

mandlige afdeling, men også af hensyn til dels kvindelig afdeling og dels forbundets medlemmer i provinsen. Det skal siges, at man må kunne finde sammen. Var bekymret – ikke bare for den nuværende situation – men også for rammeaftalen på de københavnske bryggerier, og for overenskomstforhandlingerne i 1985.

Preben Mortensen:

Formanden fandt ikke noget galt i – på nuværende tidspunkt – at tage nogle politiske debatter blandt medlemmerne.

Fandt det fortsat nødvendigt, at vi som forbund måtte begrunde og forklare, at vi bevilegede penge til politiske partier. Mente ikke, at diskussionen bør gå på, hvorvidt det så er behørigt fortsat at betale kontingent til LO. Det var noget underordnet. Mente, at det er nødvendigt at få en diskussion igang om, at det i forbindelse med fagforenings- og forbunds-kontingent kan være rigtigt, at også medlemmer igennem dette kontingent skal støtte eet eller andet politisk parti eller eet eller andet politisk partis presse.

I forbundets bevillinger ligger, at vi bør støtte. Støtteformen og rimeligheden bør debatteres. Formanden var af den opfattelse, at det er forbundets ledelses pligt at samarbejde med de folk, der vælges. Gik ud fra, at afdelingslederne havde samme pligt til at samarbejde med valgte forbundsfolk.

Formanden var ikke bange for, at der ikke kan være et samarbejde mellem forbundet og vore provinsafdelinger.

Forbundsledelsen skal varetage forbundets medlemmers interesser, og hvis nogen ønsker og mener, at den rigtige måde forbundet skal handle på er baseret på den opfattelse, som den bestemte afdeling har, kan dette kun ske i visse situationer. Det er klart, at en enkelt afdeling ikke kan have patent på at vide, hvad der er bedst for samtlige forbundets medlemmer. Der ligger ikke fra forbundsledelsens side noget mål i sig selv om at skulle markere sig her eller der.

Det var formandens indtryk, at når der i diskussionerne ikke har været enighed, så har det kørt meget hårdt på forbundsledelsen, hvor man har gjort opmærksom på især formandens fortid. Det er en uacceptabel form for diskussion. Det er et personspørgsmål, hvor det jo også er fremgået af tidligere bemærkninger, at man nok fra Københavns mandlige afdeling føler, at formanden ikke lever op til de forventninger, man har, og det er årsag til kritikken.

Problemet er personligt, hvad jeg tidligere har gjort opmærksom på. Såfremt man er villig til at drøfte det, er

jeg også meget villig, men jeg må fastholde – og det vil jeg ikke ændre – at jeg ikke vil acceptere, at nogen kan meddele mig på hvilke betingelser, jeg skal fungere som forbundsformand. Jeg vil have ret til at lægge tingene frem i forretningsudvalget, få dem drøftet og diskuteret, og der er ikke forskel på formen, om man kommer fra en lille eller en stor afdeling. Sådan kan hverken en forbundsformand eller en forbundsledelse handle.

Formanden havde den opfattelse – og ville fastholde – at vi ikke har sådanne problemer i provinsen. Opfattelsen byggede på de samvær, der var, når man mødes på konferencer med vore provinsfolk. Formanden mente nok, at det var lidt vanskeligt, som efterlyst af Holger F., at nuancere i sagen vedr. mandlig afdeling, fordi mandlig afdeling i deres brev til forbundet af 12. juli tager stærk afstand fra forbundets holdninger i sagen.

Ønskede at ridse sagens forløb op.

Mandlig afdelings medlemsorientering af 28. maj slutter med:

„Spørgsmålet om fagforeningens forhandlingsret og den daglige ledelses uhindrede adgang til bryggerierne er ikke afklaret“. Mandlig afdeling siger ikke i orienteringen, at man har protesteret overfor DfB, eller at man har kørt sagen i forbundet.

Forbundet skriver til mandlig afdeling den 30. maj, hvor vi er meget bekymrede over disse ting.

Mandlig afdeling skriver så til forbundet den 30. maj, at I har accepteret indholdet i DfB's brev og har afgivet forhandlingsretten.

Der forklarer mandlig afdeling ikke – og hvorfor gør I ikke det – at det er en ren taktisk handling, det var der rig mulighed for at forklare. Mandlig afdeling siger, at forbundet burde have drøftet sagen med afdelingen.

Initiativet til at køre sagen videre, kan forbundet ikke tage på egen hånd, forbundet ville ikke drømme om at gå i Bryggeriforeningen og sige, at vi protesterer mod de ting, der sker i København. Det må Københavns-afdelingen selvfølgelig indbringe for forbundet, før forbundet kan gøre det.

13 dage efter den 12. juni får forbundet et brev fra mandlig afdeling med det indhold, at afdelingen tager stærk afstand fra forbundets holdninger i sagen. Af dette brev fremgår det heller ikke – det mandlig afdeling siger i dag – at årsagen til beslutningen om at meddele forbundet, at I efterkom DfB og afgav afdelingens forhandlingsret – var en taktisk vurdering. Det får forbundet først at vide i dag.

Forbundet må fastholde, at såfremt sagerne var kørt udenom Københavns mandlige afdeling ind i Bryggeriforeningen, så havde mandlig afdeling dermed afgivet forhandlingsretten, uanset hvor taktisk betonet det er, så har afdelingen tilkendegivet, at man har afgivet forhandlingsretten. Det kunne forbundet ikke leve med og ville ikke acceptere dette.

Vi vil ikke som forbund acceptere, at afdelingen tager sådanne beslutninger internt, det må vi protestere imod. De arbejdsretslige regler siger, at man har ret til at holde organisationsmøder uden afdelingernes deltagelse. Det er et særsyn for dette forbund, at man holder organisationsmøder, først mellem arbejdsgiverne og afdelingen, inden sagen går videre til forbundet. Det er en tradition, vi har i dette forbund, som vi meget nødig vil miste, og vi måtte selvfølgelig, såfremt en sag blev indberettet, deltage, det kunne vi ikke nægte, idet det så var overenskomststridigt, det forbundet foretog sig. Vi finder det ikke rimeligt, at forbundet kan blive dømt for overenskomststridige ting, hvor forbundet ikke selv har været med til at tage beslutningerne. Derfor advarer vi afdelingen mod dette. Ingen afdeling skal kunne frasige sig forhandlingsretten, men samtidig kunne sidde på ryggen af forbundsledelsen og bestemme, hvad de skal foretage sig i Bryggeriforeningen.

Holger Foss:

Holger F. vendte tilbage til den politiske situation, hvor formanden havde sagt nogle gange, at han ikke har lagt op til, at man skulle diskutere vort forhold til LO.

Det, der er sket, er, at formanden har lagt op til, at man måske bør tage den debat med medlemmerne om parti-støtten, og så har jeg blot gjort opmærksom på, hvad dette kunne og måtte indebære. Vi skal jo have debatten og kigge på fordele og ulemper. Det kan ikke nytte noget, at vi lader som om, dette ikke også ryger med ind i diskussionen – spørgsmålet om vort kontingent til et foretagende, som vi ikke er medlem af.

Thomas O. gav udtryk for, at mange er bekymrede over forholdet mellem Københavns mandlige afdeling og forbundet.

Mandlig afdeling deler denne bekymring. Holger F. havde ingen ønsker om at sige, at den ene eller anden part er den eneste skyldige. Men når forbundsformanden så – hvad Holger F. anså for selvfølgeligheder – gør opmærksom på, at man er pligtige til at arbejde sammen med dem, der er valgt, og at forbundet ikke skelner mellem, om det er en stor eller en lille afdeling, og at forbundet i øvrigt ikke er bekymret med hensyn

til samarbejdsforholdene mellem forbundet og provinsafdelingerne, ville Holger F. ikke undlade at gøre opmærksom på, at forbundet ikke behandler afdelingerne ens. Forbundet opsøger hellere andre afdelinger og diskuterer ting igennem med dem, end man foretager sig noget, eller man opsøger mandlig afdeling.

Ønskede forbundsformanden dokumentation for dette, blev det ikke dokumenteret her og nu, men Holger F. ville gerne vende tilbage til det.

Forbundsformanden har ret når han siger, at han er valgt som forbundsformand for at repræsentere alle afdelinger, ingen vil anfægte denne ret, hvilket mandlig afdeling gang på gang og senest i vort brev af i dag gør opmærksom på, at afdelingen ikke kræver og forventer, at forbundet altid skal være enig i de ting, afdelingen foretager os. Så gør forbundsformanden opmærksom på, at vi skulle have en hang til at markere os i modsætning til forbundsledelsen i almindelighed og til forbundsformanden i særdeleshed, fordi vi skulle være skuffet i vore forventninger, efter at vor tidligere afdelingskasserer blev valgt som forbundsformand. Holger ville ikke lægge skjul på, at vi er skuffede. Ikke over, at forbundsformanden giver udtryk for, at han ikke er vor forbundsformand, men hele forbundets formand – det er all right – men når man fornemmer en holdningsændring, så bliver man bekymret, og så er det, at man føler lyst til – og har også gjort det, men nu ikke så mange gange, som forbundsformanden antyder – at minde om forbundsformandens fortid.

Holger F. gjorde opmærksom på, at mandlig afdeling, da medlemsorienteringen blev sendt op til forbundet og på det tidspunkt forbundet svarer mandlig afdeling – ikke havde gjort opmærksom på, hvilken strategi vi ville følge. Det vidste vi ikke engang på det tidspunkt. Det skulle mandlig afdeling først diskutere på et forretningsudvalgsmøde her den 8. juni – altså i fredags – men på baggrund af, at bryggerierne var meget forhippede på at få mandlig afdeling i tale og dermed kontaktede vore tillidsrepræsentanter, ja, så fik vi altså allerede afklaret problemerne for den 8. juni.

Jeg beklager, at forbundsformanden er ubøjelig og holder fast på alle sine bemærkninger, og ligeledes holder fast på, at han ikke vil acceptere, at der kunne foreligge en misforståelse, og på den baggrund beklager jeg for anden gang i den tid, Preben M. er forbundsformand, at måtte stemme imod beretningen.

Holger F. kunne ikke gå tilbage til afdelingens forretningsudvalg og have stemt for en beretning, hvor der bliver brugt de faldne bemærkninger

om os, og hvor vi beskyldes for, at vi skulle have motiver til at sidde på ryggen af forbundet i forhandlinger og slå med piskende inde i Bryggeriforeningen.

Bent Meyer:

Bent M. var tilfreds med, at Thomas O. forsøgte at få ryddet nogle ting af vejen, for at opnå et bedre forhold og et bedre samarbejde til gavn for Københavns mandlige afdeling og til gavn for alle vore medlemmer rundt omkring i landet.

Dette var et fælles ønske.

Situationen var ikke, som formanden forsøgte at lægge op til, et personspørgsmål. Var enig med formanden i, at det ikke kan være rigtigt, at den enkelte afdeling tror, at den har patent på at løse alle vore problemer.

Bent M. slog fast, at det er lige så forkert, hvis nogle enkelte personer tror, at de kan tage patent på det samme.

Var rystet over formandens udlægning. Mandlig afdeling havde aldrig krævet, at Preben M. skulle se ensidigt på afdelingens synspunkter og løse dem på rygstykkerne af andre. Vi havde dog også et udmærket samarbejde med Preben M. som sekretær i forbundet, men det ligesom stoppede efter kongressen i 1983.

Bent M. mente, at Preben M. forsøger netop at markere, at han ikke kommer fra Københavns mandlige afdeling, selvom han så tit tidligere har sagt, at det, der er godt for Københavns mandlige afdeling, ikke kan skade provinsens kammerater. Bent M. var dybt skuffet over, at Preben M. ikke greb den hånd, der her var strakt ud, men det medfører ikke, at mandlig afdeling ikke fortsat vil prøve på at få et godt samarbejde op at stå, så det kan medføre, at vore medlemmer i hele landet får nogle gode resultater.

Preben Mortensen:

Formanden mente, at det vel snart var ulideligt for de øvrige forretningsudvalgsmedlemmer, at man skal denne diskussion igennem på det ene forretningsudvalgs møde efter det andet.

Syntes, at det var en interessant bemærkning, som Bent M. kom med, at det var siden kongressen, at formanden havde skuffet. FU har været enige om beretningernes indhold langt hen ad vejen, og Bent M. konstaterer nu, at den enighed ikke har været der siden kongressen. Man er dybt skuffet over, at jeg som forbundsformand skal varetage samtlige medlemmers interesser – man er skuffet over mig.

Når den fremstrakte hånd ikke kan tages, er det jo fordi, at der i mandlig afdelings brev af den 12. juni tages

skarpt afstand fra forbundets daglige ledelses brev af den 30. maj. Mandlig afdeling siger, at det er en misforståelse. Forbundet skal tilkendegive, at vi har misforstået, og samtidig skal vi modtage den kritik, der kommer af 12. juni fra mandlig afdeling.

Jeg ved ikke, om nogen kan se en sammenhæng, der retfærdiggør kritikken fra mandlig afdeling.

Formanden så ingen grund til at fortsætte debatten om disse ting. Formanden havde redegjort for forbundets daglige ledelses opfattelse.

Formanden konstaterede, at der skal to til at være uenige, men der skal også to til at være enige, og at drøftelser om, hvorvidt der kunne samarbejdes eller ej, er forbundet villige til at tage. Men formanden fastholdt stadigvæk, at forbundet ikke har misforstået den foreliggende brevsveksling, og har naturligvis ud fra de breve, vi har modtaget fra afdelingen svaret herpå. At afdelingen så kommer i dag og siger, at de havde en strategi, som forbundet ikke vidste noget om, det kan vi ikke klandres for. Afdelingen opretholder kritikken overfor forbundet, samtidig med, at man vil have, at vi skal undskylde. Man kan ikke begge dele.

Holger Foss:

Holger F. måtte gøre opmærksom på, at det brev, som afdelingen protesterede imod, er afsendt fra forbundet før afdelingen meddelte det, som forbundet har opfattet som om afdelingen havde underkastet os De forenede Bryggeriers vilje.

Preben Mortensen:

Formanden oplyste, at forbundet efter modtagelsen af mandlig afdelings medlemsorientering af 28/5-84 samt DfB's brev af 25/5-84, skriver forbundet brev til mandlig afdeling den 30/5-84. Samme dag, den 30/5-84, modtager forbundet mandlig afdelings brev. Formanden efterlyste mandlig afdelings forklaring på afdelingens uenighed i forbundets brev til Brygsideklub Tuborg.

Holger Foss:

Holger F. fastholdt, at den 28. maj udsender afdelingen en orientering til dens medlemmer. Den sender afdelingen op til forbundet sammen med et brev, man har modtaget fra De forenede Bryggerier, hvori DfB fortæller afdelingen om alle de frygtelige ting, vi har foretaget os. Det er af den 25. maj. Det vil sige, den 28. maj modtager forbundet afdelingens orientering til medlemmerne samt en kopi af brevet fra De forenede Bryggerier. Den 30. maj sender forbundet det brev ned til afdelingen, som vi gør indvendinger imod. Afdelingen svarer forbundet samme dag, hvor vi gør opmærksom på det, som forbundet har misforstået, hvor man tror, at vi

har underkastet os De forenede Bryggerier.

Holger F. agtede ikke at forklare afdelingens uenighed med forbundet vedrørende indholdet i forbundets brev til Brygsideklub, Tuborg.

Forretningsudvalget vedtog beretningen.

To forretningsudvalgsmedlemmer stemte imod vedtagelsen af beretningen.

3. Forskellige sager

Herunder revisionsprotokol.

Revisionsprotokol:

Holger Foss oplæste revisionsprotokollen, der omfattede revision af bogføringen for januar kvartal 1984, samt eftersyn af kasse- og bankbeholdningerne pr. 7.5.1984.

Forretningsudvalget tog det oplæste indhold i revisionsprotokollen til efterretning.

Forskellige sager:

Preben Mortensen:

Formanden omtalte et brev fra Teknologistyrelsens Produktivitets- og Konsulentudvalgs sekretariat. Det omhandlede de ændrede regler for konsulentordningen, bl. a. omkring bidrag, og at man hvert 3. år skulle undersøge, hvorvidt konsulenttjenesten var betimelig på den arbejdsplan, man havde. FU var enige om, at vi på den baggrund uddybede opgaverne overfor Teknologistyrelsen, hvilket skete i et brev af 21. maj, hvor vi forklarer behov og nødvendigheden af konsulenttjenesten, anviser især dens arbejde indenfor bryggeribranchen og peger specielt på spørgsmålet om form af eksport og know how, som kan betyde, at den udvikling, der sker i bryggeriindustrien afholder fra f. eks. at indføre eller importere øl, som gør, at det også vil forbedre betalingsbalancen og beskæftigelsen.

Brevet blev sendt af sted, og den 21. maj var konsulenterne og formanden enige om ordlyden, og pudsigt nok den 22. maj modtog vi et brev fra LO, hvor der står:

„Til forbund, der er omfattet af tilskud fra Teknologistyrelsen til konsulenttjenesten.

Referat fra møde den 17. maj 1984 i LO vedrørende skrivelser fra Teknologistyrelsen om tilskud til konsulenter.

Fra LO's side blev der orienteret om finanslovens virkning på tilskud til konsulenter. Finansloven indebærer, at konsulentstillinger skal nedskæres fra 1984 med 17 konsulenter, i 1985

bliver det forhøjet til 86 konsulenter, i 1986 til 80 konsulenter, i 1987 til 89 konsulenter.

LO og AER har i Produktivitets- og Konsulentudvalget givet udtryk for, at en nedskæring af antallet af konsulenter er en uholdbar situation for de mindre organisationer, og der er også gjort forsøg på at skabe større økonomi til ordningen. Dette er ikke lykkedes til dato på trods af LO's behandling af sagen i det industripolitiske udvalg. På denne baggrund har LO og AER givet udtryk for en midlertidig reduktion pr. konsulent som en farbar vej, indtil man har analyseret samtlige konsulenttilsagn, som er bevilliget af Produktivitets- og Konsulentudvalget som midlertidig ordning. Efter en bred debat var der enighed om følgende:

at organisationerne besvarer de spørgsmål, som Teknologistyrelsen i skrivelsen af 4. maj d.å. har fremsendt til organisationerne og

at der endvidere var enighed om, at LO skulle arbejde videre for et nedsat tilskud pr. år pr. konsulent..

LO's forslag er baseret på at beholde så mange af konsulenterne som overhovedet muligt, og vel også med et håb om, at der måske ved et politisk skifte kan opnås øgede bevillinger, sådan at såfremt man har konsulenterne, vil det nok være lettere at komme igennem med øgede bevillinger, end hvis man har skåret konsulentantallet ned.

Selvfølgelig er det ikke rart, at man må løse problemet ved at give et mindre tilskud, men LO's forslag er jo indrettet på en sådan måde, at de store forbund, som har mange konsulenter, så må bære de store byrder, medens de mindre forbund, som medlemsmæssigt set har mindre antal konsulenter, hermed heller ikke skal udrede så store beløb. Det er instillingen, at indtil man har fundet frem til en anden ordning, at følge LO's holdning. I stedet for at nedlægge konsulentjobbene accepterer vi midlertidigt at løse det ved at give mindre tilskud. Inden vi går til det øvrige stykke papir, synes jeg, vi lige skal have en tilkendegivelse af, hvorvidt vi vil følge LO's holdning. Jeg skal lige sige, at såfremt vi vil det, skriver vil til LO og gør opmærksom på, at vi også finder det rigtigt, at vi har mulighed for at blive hørt om disse ting.

Barbara Kryger:

Barbara K. synes, det er i orden, at vi følger LO's holdning. Der er ingen grund til at forestille sig, at vi kan stille et andet forslag, så vi kan bevare to konsulenter, hvis ikke vi kommer ind og diskuterer, hvordan der kan opnås et kompromis. Vi

kunne måske også frygte, at vi ville være nogle af dem, som andre store forbund ville pege på, fordi de er mere magtfulde, så jeg synes, det er en rimelig måde at gøre det på under hensyn til den situation, vi er i nu.

Forretningsudvalget tilsluttede sig de fremlagte principper.

Preben Mortensen:

Formanden havde drøftet med konsulenterne, hvad vi yderligere kunne foretage os, da man ikke kunne forudse, om man ville efterkomme LO's ønsker. Uanset hvilket resultat man kom frem til, måtte forbundet tage højde for, hvilke mulige opgaver, vi kunne pege på, som konsulenterne skulle beskæftige sig med.

På baggrund af det brev, som forbundet havde sendt til Teknologistyrelsen af 25. maj, måtte vi pege på, hvilke ting af stor værdi, som konsulenterne skulle arbejde med.

Inden for bryggeribranchen ved vi, at i de kommende år vil der blive indført megen ny teknologi i tapperierne, og derfor også vil være megen brug for konsulentbistand.

Formanden og konsulenterne havde derfor udarbejdet et forslag til igangsættelse af sådanne undersøgelser, og i selve forslaget gjort opmærksom på forbundets holdning til en sådan undersøgelse, samt hvilke betingelser der stilles for at få accept af dette for at få tilskud til finansiering fra det offentlige af en sådan undersøgelse.

Såfremt man kunne blive enige om dette grundlag, var der også udarbejdet forslag til en skrivelse til Bryggerforeningen.

Som det fremgår af forslaget er der visse betingelser for at få tilskud. Undersøgelsen skal tilgodese interesserne fra begge sider, altså medlemmerne og arbejdsgiverne.

Vi må erkende, at vi på visse områder giver indrømmelser ved indførelse af ny teknologi, men da det er vores opfattelse, at vi ikke er modstandere af indførelse af ny teknologi, da den på en lang række områder afhjælper miljøgener, må vi prøve at komme ind og få indflydelse på disse ting.

Vi ønsker, at der skal være medbestemmelse for, hvilke konsekvenser det må få for beskæftigelse og på arbejdsmiljøet. Det kan ikke ske, uden at vi også får den nødvendige viden, hvilket kun kan opnås, hvis arbejdsgiverne vil give os en orientering om, hvilke planer, de har for indførelse af ny teknologi, og hvilke konsekvenser de forventer det vil få.

Holger Foss:

Holger F. var en lille smule bekymret, og det var ikke for på nogen måde

at være på tværs eller at være flabet, når han stillede det spørgsmål, om vi skulle foretage undersøgelsen for at bevare to konsulenter, eller om vi skulle foretage undersøgelsen for at få den nødvendige viden om den teknologiske udvikling?

Med hensyn til det første var der i hvert fald fra mandlig afdelingsrepræsentanter i forretningsudvalget, allerede da brevet kom fra Teknologistyrelsen, gjort opmærksom på, at såfremt man skar ned i tilskudet, eller måske helt fjernede det, ja, så måtte vi betale, hvad det kostede at have to konsulenter, idet det var vor opfattelse, at det var nødvendigt.

Holger F.'s betæneligheder gik på, som formanden lige netop var inde på, også på side 3 i det første dokument, og det var, at der stod: »En forudsætning for statsstøtte er, at projektet tager sigte på at lette indførelsen/udviklingen af ny teknologi med henblik på at styrke konkurrencepositionen overfor udlandet«. Det kunne han ikke lide, at vi skulle kaste os ind i noget sådant med åbne øjne. Derfor måtte han stille et nyt spørgsmål, eller nok snarere konstatere, at det var hans opfattelse, at med det samarbejde, som har været etableret i mange år meget tæt og meget intenst i mandlig afdeling mellem bryggerigruppen på RUC og i noget mindre udstrækning mellem forbundet og samme gruppe, har det vist sig både ved forhandlingerne om rammeaftalen i København og ved de forudsigelser, som man kan se i forrige nummer af Bryggeriarbejderen om, hvad man forventede sig at ny teknologi fremover, at vi stadig væk kunne nøjes med at trække på disse ressourcer fremfor at gå ind med åbne øjne i et projekt, som forudsætter, at vi skal lette indførelsen af ny teknologi.

Det mente Holger F. i nogen grad var i strid med forbundets holdning, og det betød ikke, at han var maskinstormer, men dette her betød i hvert fald, at en sådan undersøgelse kommer til at binde os på en eller anden måde. Holger F. var virkelig bekymret, fordi når man går ind i et stykke undersøgelsesarbejde sammen med fjenden, så vil fjenden fastholde os på nogle ting, som er svære at komme ud af. Derfor betænkelighed.

Preben Mortensen:

Vedrørende finansieringen har man gjort opmærksom på i forslaget, hvilke betingelser der var for at få støtte til en sådan undersøgelse. Dermed var ikke sagt, at man var enig i disse betingelser, men konstateret, at sådan var det, og det kunne vi godt acceptere for at få dette i gang.

Det er vigtigt for os at få denne viden, og det er meget vanskeligt at formu-

lere noget konkret, når vi ikke har den samme viden som arbejdsgiverne. Vi mangler en politik på dette område, og uanset om forbundet havde konsulenter eller ej, så måtte kravene til en sådan undersøgelse alligevel være stillet. Men det er klart, at situationen gør, at vi netop foreslår det nu, da det klart vil være en fordel arbejdsmæssigt som organisatorisk at kunne inddrage konsulenter i dette arbejde.

Det fremgik også af forslaget, at undersøgelsen tænkes gennemført af en mindre gruppe bryggeriarbejdere, med erfaring inden for dette område. Dertil kunne så knyttes ekspertise inden for bryggeriteknologi, fysio- og ergoterapi og arbejdspsykologi. Hvis dette skal lykkes, er det nødvendigt at gøre det i samarbejde med arbejdsgiverne, da det er dem, der sidder inde med oplysningerne. Det er dem, der køber maskinerne, og det er dem, der fabrikterer og køber maskinerne vi skal have oplysningerne af.

Formanden gik ud fra, at vi ville gøre, hvad der var muligt for at beholde konsulentafdelingen, og så måtte vi også, hvor vi kunne finde opgaver, dokumentere behovet og nødvendigheden af disse.

Thomas Olsen:

Mange af de problemer, vi som bryggeriarbejdere har haft med de nye maskiner i tappehallerne, havde på længere sigt vist sig også at blive bryggeriets problemer. Det har vi kunnet se, fordi de krav om bemanding, som vi i første omgang har stillet, og de krav om ændring af nogle forhold, som vi har stillet og som blev afvist, er senere taget til følge. Thomas O. troede på, at en sådan undersøgelse – ud fra de erfaringer, der ligger i Fredericia – kunne gavne forbundets medlemmer. Derfor ville han se bort fra de betænkeligheder, som Holger Foss kom med, og syntes, det var noget, vi godt kunne gå i gang med.

Inge Jensen:

Inge J. syntes også, at man skulle gå i gang med dette, fordi det var en målsætning at levere noget materiale til de bryggeriarbejdere, som senere skulle sidde i brugergrupper rundt omkring. Vore erfaringer var, at de havde haft det dårligt, fordi deres viden ikke har været så stor, som det var ønskeligt.

Det kunne måske blive et problem, at Bryggeriforeningen, hvis de sagde ja til at gå ind i dette her, måske ville komme med et helt nyt oplæg til, hvad målsætningen for en sådan undersøgelse skulle være. Der måtte vi tage højde for, hvor langt vi ville gå, hvis vi skulle sidde og forhandle om målsætningen. De ville sikkert have en masse andre ting med ind. Hvis vi besluttede noget om dette her i dag,

så skulle vi vide med os selv, hvor langt vi ville gå i en eventuel diskussion om at ændre i den målsætning, vi selv havde sat op.

Barbara Kryger:

Barbara K. mente også, at vi nok skulle gå ind i et sådant projekt. Troede, at det ville være en fordel, hvis det kunne foregå under disse former, så vi ikke behøvede at søge oplysninger udenom at på 2. og 3. hånd, men at det blev en direkte kommunikation mellem os og dem, der har førstehåndsviden om teknologien og de planer, der ligger.

Barbara K. syntes også, at det var vigtigt, at det var helt legalt, at vore konsulenter interesserede sig for og beskæftigede sig med ny teknologi, og at det ikke blev noget mystisk. Og så kan vi selvfølgelig sige, hvad vi vil, om den foreliggende samarbejds-aftale med De forenede Bryggerier, men der er jo to hovedtemaer.

Det ene er produktiviteten, arbejdsgiverens interesse, og det andet er trivsel og arbejdsmiljø – altså vor interesse. Det er sådan set samme model, som denne henvendelse går på. Ligesom Inge J. har Barbara K. sine betænkeligheder ved, hvordan Bryggeriforeningen ville reagere på henvendelsen. I den sidste ende måtte det så blive et spørgsmål om, hvor langt vi ville gå i forhold til at ændre undersøgelsens formål. Som det ligger her – forslaget fra konsulentafdelingen og forbundet og brevet til Bryggeriforeningen – kunne hun godt gå ind for dette.

Bent Meyer:

Vi er naturligvis altid interesseret, når der bliver taget nogle initiativer, og også initiativer som først på længere sigt kan komme til gavn for os allesammen, og som også kan give os en bedre forståelse for, hvad der rører sig omkring os. Men vi vil jo altid støde på betænkeligheder, og Bent havde også betænkeligheder, ikke alene overfor det her med, at en forudsætning for statsstøtte er, at projektet tager sigte på at lette indførelsen af ny teknologi. Han kunne leve erindre sig den debat, man havde på bryggerierne i sin tid, da vi lavede rammeaftale, hvor de med djævlens vold og magt ville have til at stå, at det skulle være to konkurrencedygtige bryggerier, og hvor vi sagde, at det kunne der ikke være tale om, idet den konkurrencesituation, der var så meget tale om, var jo imod vore kammerater i udlandet. Det kunne så være den samme debat, vi skulle have taget op igen. Men når vi tager sådanne initiativer, så må vi også vide, at det kræver en del arbejdskraft, og vore konsulenter skal jo også gå ind i dette arbejde. Det kan ikke nytte noget – hvis ikke vi vil gøre vore medlemmer frustrerede –

ikke at få gennemført alle disse projekter. Nu har vi et projekt, som Bent vidste var meget arbejdskrævende for vore konsulenter, og det er det, vi vedtog på depotområdet. Så vidt han vidste, skulle det vel meget snart i gang, og han fik opfattelsen af – ved en samtale han havde med konsulenterne – at der her ligger et meget stort stykke arbejde, der skal laves. Derfor må vi passe på, at vi ikke bare vedtager en hel masse aktiviteter – gode, som de er – hvis vi ikke får tid og mulighed for at følge dem op. Med de ord kunne han godt gå ind for, at man sender ansøgningen, men kunne ikke sige, at han, fordi han lige hurtigt har læst papirerne igennem meget hurtigt, har sat sig ind i eventuelle andre problemer, der kan være forbundet med projektet.

Holger Foss:

Bekymringerne var ikke slut med de bemærkninger, der var faldet. Han syntes tværtimod, de har givet grobund til fornyede bekymringer – både med bemærkningerne fra Inge Jensen, som Barbara Kryger udtrykte enighed i med hensyn til Bryggeriforeningens formodentlige forsøg på at ændre målsætningen. Det kunne vi måske sekv sætte bremserne i for, men det, der bekymrer ham meget, var simpelthen det, der stod på side 3, og som han vidste var en kendsgerning, en forudsætning for at få støtten – nemlig målsætningen, og den kunne han næsten ikke fordøje.

Preben Mortensen:

Vidste, at andre steder, hvor man køber projekter, kan man få tilskud. En ting, der er vigtig at nævne her er, at vi meget ofte har lavet nogle undersøgelser, som altid videnskabeligt bliver antastet, fordi der ikke har været de eksperter med, som man fra modpartens side havde ønske om. Hvis man kunne foranstalte en sådan undersøgelse med begge parter accept, ville det blive langt vanskeligere for modparten at tilbagevise undersøgelsens resultat. Man kunne jo bl. a. henvise til den undersøgelse, der blev foretaget i Fredericia, hvor man, selvom man havde en lang række indsigelser, måtte acceptere, at vi fik den ud, og det var jo et værdifuldt materiale. Med hensyn til om Bryggeriforeningen kunne tænkes at ville ændre på disse ting, er det klart, at de nok vil komme med nogle ændringer, men formanden følte, at vi dog først skulle prøve at fremsende vor opfattelse af, hvordan undersøgelsen kunne køres igennem. Såfremt man er imod, så kan man sige nej, men såfremt de stiller nogle ændringsforslag, synes formanden, at vi skal gå så langt, som vi kan ud fra, hvad Teknologistyrelsen mener er behørigt for, at de kan give tilskud til

undersøgelsen. Dermed har vi sikret os, at da det skal finansieres offentligt, må de også kunne udtale, hvorvidt de finder, at vort oplæg kan danne grundlag for at foretage en sådan undersøgelse. Vi har anmodet om nogle drøftelser herom, og det er jo givet, at der ikke ligger noget til-sagn om at iværksætte nogen ting, uden at deres betingelser, eller det, man har drøftet igennem, bliver behandlet en gang til i forretningsudvalget, og så vi kan drøfte, hvorvidt vi finder, at betingelserne er i orden eller ej. Men formanden fandt, at det er et godt initiativ, dels fordi vi mangler en sådan undersøgelse og et sådant materiale, og dels fordi vi hermed kan påpege – hvad der også er nødvendigt – nødvendigheden af vor konsulentafdeling i forbundet.

Formanden ville gerne spørge, om det er rigtigt, at det var en yderligere belastning af konsulentafdelingen, da han gik ud fra, at da forslaget er drøftet mellem os og konsulentafdelingen, og de har sagt ja, at de også føler, at de kan klare denne opgave, såfremt den bliver godkendt af Bryggeriforeningen og Teknologistyrelsen?

Henrik Hansen:

Ville lige svare på det sidste først. Vi kender ikke på nuværende tidspunkt noget til, hvad depotundersøgelsen vil kræve, og hvilket omfang den har, lige så lidt som vi kender noget til, hvor omfattende denne undersøgelse vil blive i sidste ende. Det er et meget svært spørgsmål at svare på, det Bent nævner. Det, der ligger klart for os er, at vi synes, at det er et område, der bør sættes ind over for, og det er så langt overvejelserne i den retning går. Så kan jeg supplere med, at der ligger nogle muligheder for at få kvalificeret arbejdskraft til støtte for undersøgelsen ud over de bryggeriarbejdere, som vi forestiller os skal gå med ind i gruppen.

Der er nogle erfaringer med, at man kan ansætte nogle folk specielt til dette med alle mulige tilskud på kryds og tværs, som kunne klare nogle af opgaverne. Det er ikke for at sige, at det ikke vil blive en belastning, men for at sige, at det kan fordeles ud på flere personer. Det er meget svært at sige noget konkret om det, så længe vi hverken har været igennem Bryggeriforeningen eller gennem Teknologistyrelsen. Grunden til, at jeg godt ville sige noget var den, at jeg godt ville kommentere de betænkeligheder, som Holger har, og som er meget forståelige. Det går på, at man i den undersøgelse, der blev lavet om Fredericia, fandt frem til, at man fra bryggeriernes side – DfB og Danbrew – har en bunke overvejelser netop om, hvordan tapperierne skal se ud. Der bliver talt om »sigtelinier«, hvis I kan huske, hvad der står

i rapporten, hvordan man bedst kan få øjenkontakt, hvad det betyder, og hvordan man kan gå frem og tilbage o.s.v. Det er helt klart, at de overvejelser har et formål, og det formål er skjult for os udover det omfang, hvor der står refereret i denne undersøgelse. De formål skal vi meget gerne have fat i og finde ud af, hvad der ligger af overvejelser. Hvad er de teknologiske muligheder, der ligger som baggrund for disse overvejelser. I hvor høj grad kan man komme frem med mikrodatamatstyring af de forskellige tapperiområder, f. eks. etiketmaskiner, flaskeløb frem og tilbage og lignende ting. Vi skal have fat i disse overvejelser for at kunne vurdere bemandingsudspil i sidste ende, og nok så væsentligt i mine øjne – for at kunne støtte alle de af vore folk, der deltager i brugergrupper rundt omkring, i at få et eller anden fornuftigt ud af det, så de ikke alene sidder og skal tage stilling til et allerede fastslået investeringsudspil. Det er situationen i dag. Man får en ting på bordet, som man kan sige ja eller nej til – og nej kan man ikke sige, for det er som regel besluttet forinden. Det man skal nå frem til er, dels at man kan forstå, hvad der ligger bag valget af teknologi, dels at vi skal have en viden om, hvad man eventuelt kunne sætte i stedet for dette valg af teknologi.

Holger Foss:

Nu er det jo lidt overraskende, at man får sådanne dokumenter smækket på bordet, selvom man naturligvis kunne have forstillet sig, at der blev taget nogle initiativer – også fra LO – i forbindelse med den bebudede nedskæring på konsulentområdet. Men efterhånden som debatten skrider frem, blev Holger mere og mere overtydet om, at der ligger nogle konsekvenser i at gå ind i dette her, som han syntes var meget vanskelige at overskue. Han ville ikke gøre sig til verdensmester i teknologi, bestemt nej, men meget af det, han sagde her, havde noget at gøre med instinkter, og det kan der vel heller ikke være noget forkert i. Når der står: »En forudsætning for statsstøtte er, at projektet tager sigte på at lette indførelsen og udviklingen af ny teknologi med henblik på at styrke konkurrencesituationen overfor udlandet« – så ligger der heri, at vi på forskellig sæt og vis, når disse undersøgelser er foretaget, vil blive præsen-teret for ting og sager, hvor man nok vil minde os om, at vi har været med i nogle undersøgelser, hvor det er påvist, at det er nødvendigt at gøre sådan og sådan, og at få de ting ind, altså at lette indførelsen af ny teknologi, og så det der modbydelige – »med henblik på at styrke konkurren-cesituationen overfor udlandet«. Holger syntes, at det generede – for at sige det dramatisk – hans proleta-

riske instinkter, at vi skal til at køre sådan et løb.

Ville også gøre opmærksom på, at han kom med nogle enkelte bemærkninger om det før – og det er der egentlig ikke nogen, der har taget op, nemlig spørgsmålet om vore relationer til bryggerigruppen på RUC. Har de ikke forsynet os med de oplysninger, der kunne ligge på os? Har de ikke været i stand til at forudse en udvikling på alle mulige områder indenfor vor industri og har været mere end villige til at give os disse oplysninger? Hvem husker ikke Uffe Sæby på hovedbestyrelseskonferencen? Holger forlangte ikke, at man skulle kunne huske alt, hvad han sagde, men alle disse oplysninger, som han kom med, alt det, vi har suget næring af til vor rammeaftaleforhandlinger o.s.v. Holger følte ikke, at det var nødvendigt, og hans modstand blev altså stærkere og stærkere mod det her. Han var meget bange for konsekvenserne, og det var i hvert fald imod hans holdning, at man skal indlede et sådant tæt samarbejde med vore arbejdsgivere.

Barbara Kryger:

Kunne ikke forstå, hvordan det skulle ændre vort samarbejde med RUC'erne.

Holger Foss:

Havde ikke sagt, at det ændrer vort samarbejdsforhold. Han havde spurgt, hvorfor vi ikke kan nøjes med at bruge de oplysninger, som de er i stand til at give os. De ved faktisk alt om udviklingen i det store udland, hvor vi jo ikke har ret mange muligheder for at lave undersøgelser. De giver os disse oplysninger, bare vi slår et knips med fingrene. Selvfølgelig er det da en herlig situation at kunne trække oplysninger ud af arbejdsgiverne, men der er altså nogle forudsætninger, og det er dem, han var bekymret for. Var ikke bekymret for at få oplysninger, det syntes han ville være strålende, om vi kunne få nogle oplysninger mere direkte og hurtigere end vi ellers kan. Men det, der bekymrede ham var, at vi officielt fra forbundets side skal gå ind i et etableret samarbejde med vore arbejdsgivere om at »lette indførelsen af ny teknologi«, og at vi ligeledes skal gøre det »med henblik på konkurrencen med udlandet«. Vi har altså også internationale relationer med arbejderklassen i udlandet. Derfor blev han mere og mere modstander af det.

Barbara Kryger:

Den mulighed vi har i og med dette projekt er jo at få oplysningerne ved kilden. RUC har jo ikke den største viden omkring bryggeriernes planer om ny teknologi. Den skaffer de sig eet eller andet sted ovenom, nedenom, udenom, direkte eller indirekte.

Det er jo et puslespil af rang. Ved at gå ind i et sådant projekt får vi mulighed for at gå direkte til kilden med det samme. Barbara mente, at det vil styrke den målsætning, vi har om ny teknologi på vore betingelser.

Bent Meyer:

Ved nærlæsning af det her troede han, at hans betænkelighed kunne ændres til en meget stor skepsis, ja ligefrem en modstand. Troede heller ikke, vi ville kunne finde forståelse ret mange steder, når man gennem mange år har kørt på den modsatte holdning, så at skulle til at »lette indførelsen og udviklingen af ny teknologi med henblik på at styrke konkurrencepositionen overfor udlandet«. Vidste ikke, om RUC ikke får oplysningerne direkte ved kilden. Vidste i det hele taget ikke altid, hvor de får dem fra. Sommetider havde han tænkt på, gad vide, om de sidder på Bjørn Nielsens højre side, når han forhandler andre steder – for de ved jo en utrolig masse. Og det må da også siges her, at ved den korte samtale vi havde med Rasmussen, da vi besatte hans kontor, der fik vi da ud af ham, at artiklen i Bryggeriarbejderen i denne måned siger ret meget om, hvad det konkret drejer sig om. Der er ikke ramt meget ved siden af, og det kunne bryggerierne allerede sige til os forleden dag. Så Bent måtte også sige, at det er en alvorlig situation at betræde denne vej med at lette indførelsen og medvirke til at gøre sig selv arbejdsløs.

Holger Foss:

Det skal fastslås, og der skal ikke herske nogen tvivl om, at det er vidunderligt at få oplysninger. Det har vi altid brug for, men det er vel et spørgsmål om den pris – og her tænkte han ikke på, hvad projektet koster – vi skal betale for at få de oplysninger. Syntes, at prisen er for høj, for prisen er – hvad enten vi vil det eller ej – en medvirken til at lette indførelsen af ny teknologi på vore arbejdspladser med henblik på at konkurrere med vore kammerater i udlandet.

Og det måtte han gå imod.

Preben Mortensen:

Selve forslaget går sådan set på, hvad der er vigtigt for os, at få den samme viden om baggrunden for indførelse af den ny teknologi, arbejdsmæssigt, beskæftigelsesmæssigt og miljømæssigt. Det er essensen i disse ting. Uanset hvem vi vil samarbejde med udenfor, er det givet, at vi ikke kan få den samme viden, som dette forslag lægger op til. Modparten – altså arbejdsgiverne – kan jo ikke få nogen information. Det er jo os, der skal have viden af dem. En undersøgelse i dette omfang vil ikke kunne gennemføres i samarbejde med RUC alene. Vi kan have tilknyttet RUC-folk som

eksperter, men adgang til bryggerierne og adgang til viden skal foregå på et mere neutralt grundlag, hvis vi skal have mulighed for at komme ind. Derfor dette forslag.

Jens Olsen:

Ville kun sige, at han går ind for dette forslag. Syntes vi skal se at komme igang hurtigst muligt. Var sikker på, at der rundt omkring sidder folk og arbejder med teknologi og andre ting, og de mangler noget baggrundsviden og en hel masse ting i deres argumenter overfor bryggerierne. Hvis vi kan få de oplysninger officielt, er det en god ide, og derfor gik han ind for forslaget.

Holger Foss:

Vi skal vel have en afslutning på denne debat. Men da det ikke var hans vane at sige »stemmer ikke«, ville han gerne ændre sin stilling fra at stemme imod til at sige »stemmer hverken for eller imod«, og det er med baggrund i de betænkeligheder, han havde.

Preben Mortensen:

Formanden gjorde status over, at man på hovedbestyrelsesmøde diskuterede spørgsmålet om undersøgelse af discount-øl, hvorefter der havde været udsendt spørgeskemaer, og ifølge skrivelsen blev afdelingerne anmodet om at returnere skemaet i udfyldt stand til forbundet senest den 1. marts d.å.

Følgende afdelinger har returneret skemaet: Ceres-Bryggeriet, Hjørring, Hancock i Skive, Thisted Bryghus, Harboe, Skælskør, Odin i Viborg, Lolland-Falster Bryghus, Svendborg Bryghus, Albani Bryggerierne, Vestfyn, Assens og Carlsminde i Nyborg, Fredericia Bryggerierne.

Vedrørende Ceres, Hjørring, Hancock i Skive, Albani, Odense, Thisted Bryghus samt Carlsminde i Nyborg, oplyses, at man ikke havde brygget eller tappet discount-øl.

Vedrørende Odin i Viborg, Harboe, Skælskør, er det oplyst, at man ikke har kunnet få oplysninger af bryggeriernes ledelser, og skemaet er derfor returneret i udfyldt stand.

Skemaerne fra Lolland-Falster Bryghus, Svendborg Bryghus og Vestfyn, Assens, er udfyldt mere eller mindre specifikt.

Der er ikke modtaget skemaer retur fra forbundets øvrige afdelinger. Vi kommer nok til at drøfte, hvad vi gør i denne situation. Det er selvfølgelig kedeligt, at især Harboe, Skælskør, og vel også Odin i Viborg, som er Faxe, ikke har kunnet skaffe de oplysninger, forbundet har ønsket. Det er i hvert fald to virksomheder, som i meget høj grad har produktion af discount-øl, og måske også nogle andre. Skal vi lægge spørgsmålet tilbage i Udviklingsudvalget, som dem, der

tog initiativ til, at vi fik denne undersøgelse, og så lade udvalget fremkomme med forslag om, hvad vi videre gør i denne forbindelse.

Holger Foss og Inge Jensen:

Holger F. og Inge J. ønskede på afdelingernes vegne at beklage, at afdelingerne ikke havde sendt materiale ind til forbundet.

Forretningsudvalget tilsluttede sig, at forbundet rykker de afdelinger, der mangler at svare, for et svar.

Udviklingsudvalget får afdelingernes svarmateriale til behandling, så udvalget kan komme med forslag til, hvad der kan gøres i forbindelse med manglende oplysning i retursvarene fra nogle afdelinger.

Forbundsformanden indkalder til førstkommande Udviklingsudvalgsmøde – med valg af ny formand. Indkaldelsen sker, efter at formanden har haft mulighed for et møde med den afgående udvalgsformand.

Preben Mortensen:

Formanden orienterede om den udsendte dagsorden til HB-mødet, der var beretning, regnskab og forskellige sager.

I forbindelse med dagsordenen er der udsendt regnskab, som vil blive behandlet i morgen i HB.

Forbundet har til afdelingerne udsendt Vejledning i arbejdsmiljøundersøgelser. Bogen giver en god indføring i, hvorledes virksomhedens sikkerhedsorganisation kan gribe et undersøgelsesarbejde an, når et problem skal behandles. Bogen er sendt direkte til forbundets sikkerhedsudvalgsmedlemmer og suppleanter.

I forbindelse med indkaldelsen til hovedbestyrelsesmødet har forbundet fået besked på, at Elin Marie Petersen, som er tidligere formand for Silkeborg afdeling, har trukket sig som hovedbestyrelsesmedlem. Vi har skrevet til kredsene, der har meddelt, at den kvindelige repræsentant i hovedbestyrelsen for Nordjysk Kreds dermed er Erna Christensen fra Aalborg II.

Fra Thisted afdeling har forbundet modtaget besked om valg af ny formand, Verner Dahl. Man har også valgt ny formand i Roskilde afdeling – Hans Krøyer Hansen!

Et tidligere medlem skriver til forbundet:

»Gode kammerat!

Som du ved, er jeg under uddannelse som socialrådgiver og tilbringer i den forbindelse en 5 måneders praktikperiode i en fagforening. Imidlertid har denne fagforening ingen selustændig A-kasse, og jeg vil derfor høre, om det var muligt, at jeg kunne tilbringe en uge i jeres A-kasse for derigennem at opnå kendskab til denne side af fag-

organisationens virksomhed.

Jeg skal tilføje, at der ikke følger nogen forpligtelse eller omkostninger ved mit eventuelle ophold hos jer, bortset naturligvis fra den tid, det må tage at give mig den nødvendige orientering. Svar bedes venligst sendt til o.s.u. . ."

Forbundet har skrevet tilbage og fået bekræftet, at det bliver ugen fra den 25/6-29/6 som praktikperiode hos os.

I forbindelse med omtalen på sidste forretningsudvalgsmøde, hvor forbundets ledelse bad om bevilling til at oprette en praktikplads her i forbundet, har vi i dagspressen udsendt anmodning om ansøgninger til stillingen. Den blev sendt til Politiken, Land og Folk og Aktuelt, og når stillingsopslagene kommer ind, vil vi vurdere, hvem vi skal ansætte. Vi kan først søge om tilskud, når vi har ansat en praktikant.

Forretningsudvalget tilsluttede sig indholdet i de af formanden omtalte sager.

Preben Mortensen:

Formanden omtalte, at forbundet fra kvindelig afdeling har modtaget en aftale vedrørende H-kolonnen, hvor man gør opmærksom på, at aftalen vedrørende fordelingen af M/K-pladser på Tap H fraviger særftalerne i protokollat om mand/kvindepladser.

Barbara Kryger:

Barbara K. forklarede, at ifølge protokollat om mands- og kvindepladser i særftalerne for Carlsberg/Tuborg kan mænd og kvinder gå ind på hinandens pladser i indtil en time ved skifts begyndelse og højst 3 pr. tapperi. Den nye aftale for Tap H medfører, at mænd og kvinder kan gå ind på hinandens pladser indtil alle reserver i Tap H er opbrugt. Det er en udvidelse af adgangen til at gå ind på hinandens pladser. Grunden til, at Barbara K. nævnte dette specielt var, at det er en imødekommelse af arbejdsgivernes ønsker om større fleksibilitet.

Forretningsudvalget tog aftalen til efterretning.

Preben Mortensen:

Formanden omtalte vedrørende Carlsberg/Tuborg-depotet i Hadsten var der rykket for manglende særftaler, og der har forbundet fået et brev af 9. maj fra Depotindehaverforeningen, der bekræfter, at der nu er særftaler både for Tuborg og Carlsberg depotet i Hadsten.

Omkring internationale forhold er der udsendt cirkulære nr. 19, som omhandler situationen omkring Coca Cola i Guatemala. Der har denne gang været en artikel i Prop & Kapsel om det, og på baggrund af den in-

formation, vi fik i daglig ledelse, fandt vi, at forholdene var af en sådan karakter, at det ikke var nok, at vi havde givet moralsk opbakning, og at vi gennem NNF havde bevilget et vist beløb. Daglig ledelse fandt, at situationen var så katastrofal for de tidligere ansatte på denne fabrik, at forbundet burde støtte med et beløb, som FU kan bevilge – nemlig kr. 30.000. Forbundet har sendt bevillingen igennem IUL i Geneve og har også fået kvittering herfor. Den 30. maj udsendte forbundet cirkulære nr. 20, hvor der står, at »vor internationale fagbevægelses solidariske handling til støtte for, at arbejderne på Coca Cola fabrikken får overenskomst for deres fremtidige arbejdssituation, har givet resultat. Onsdag den 30. maj har IUL meddelt, at de har indgået overenskomst for arbejderne på Coca Cola-fabrikken. Boykotten af tomt Coca Cola-gods på vore arbejdspladser, som forbundet iværksatte ved cirkulære nr. 19/1984 er dermed ophævet.«

Formanden havde nogle betragtninger om, hvor svagt vi egentlig handler i sådanne situationer, der må ses på baggrund af, at vi jo ikke har så meget indflydelse på, hvad Coca Cola foretager sig i København, idet det jo er SID, der har overenskomst på disse områder. Måtte sige, at det kan være skuffende, at man ikke fra SID's side vil foretage sig nogle flere aktive ting for at støtte dette her. Det er klart, at det kan være i modstrid med medlemmerne, at man skal boykotte eller måske slet ikke køre Coca Cola, men en opfordring til en 24 timers arbejdsnedlæggelse eller måske 48 timer havde dog været en markant tilkendegivelse, samtidig med at man måske også kunne have drøftet med vort forbund, hvilke skridt der kunne tages. Det kunne være i spørgsmålet om, hvor meget der kunne sælges osv., men vi har jo tidligere været i lignende situationer, hvor det viser sig, at være meget svært at få en reel holdning fra SID. Det kan måske være svært overfor deres medlemmer, men hvis ikke man fra SID i tilstrækkelig grad forklarer, hvordan Coca Cola handler i hele verden, og at man måske også engang kunne forestille sig, at de kunne komme i samme situation, mente formanden, at SID gør alt for lidt i denne sag. Formanden var glad for, at der nu var indgået overenskomst. Det internationale pres, der har været, har åbenbart betydet, at Coca Cola fandt det nødvendigt at indgå en overenskomst.

Anker Skjødt:

Anker S. ville godt knytte nogle bemærkninger til denne sag. IUL har lavet en film fra Coca Cola-fabrikken, og den har SID fået fremskaffet. Den er til tekstning, og hvis nogen

måtte være interesseret i at se den – den er såvidt jeg har forstået på video – så vil den kunne lånes, når den er færdig, til forbundet og til forbundets afdelinger.

Preben Mortensen:

Formanden omtalte, at i overensstemmelse med det på sidste forretningsudvalgsmøde omtalte, fremsendte forbundet en invitation til Philippe Florant, som er sekretær i CGT, det franske levnedsmiddelarbejder forbund, for at Philippe Florant kunne redegøre for de synspunkter, CGT har om samarbejde i bryggeriindustrien i Europa. Mødet er udsat til en gang i slutningen af august, grundet problemer i bryggeriindustrien i Frankrig. Formanden havde håbet, at vi både overfor forretningsudvalget og hovedbestyrelsen kunne have orienteret om, hvad der foregår på internationalt plan omkring en bryggerikonference. Men dette var ikke muligt. Formanden omtalte en samtale med Dan Gallin fra IUL, der blev foranstaltet ved, at Lone Christensen, som var på NNF-kongressen, havde en samtale med ham, hvor Dan G. gav udtryk for, at han ønskede en drøftelse med forbundet. Gennem denne drøftelse blev der sat nogle ting på plads. Dan G. er ikke uenig i, at bryggeribranchen er inde i en krise – når han siger krise, tænker han ligesom vi andre på de beskæftigelsesmæssige problemer, der er med indførelse af ny teknologi i større virksomheder og koncerner og dermed lukning af en lang række bryggerier, både på kontinentet men især i England. Dan G. var af den opfattelse, at han ikke ville anbefale at gå imod, hvis man afholdt en konference, som vi havde planlagt. Det er jo det engelske transportarbejderforbund, levnedsmiddelafdelingen, v/ Bob Harrison, som repræsentant, som har ønsket dette. Det er igennem CGT, Frankrig og Københavns mandlige afdeling og forbundet, der er taget initiativ til at forsøge at indkalde til en konference. Dan G.'s problemer gik ikke så meget på, at vi afholdt en sådan konference, men gik på, at man normalt efter en konference nedsætter et sekretariat, der videreudvikler nogle nye konferencer og initiativer og samarbejde, der bevirker, at man gør de internationale organisationer overflødige. Dermed frygtede Dan G., at IUL mistede en pressionsmulighed, hvis man opdelte sig branchevis, så kun bryggeriarbejderne talte om at komme igennem med deres ting, og man ligesom mistede overblikket. Dan G. var også af den opfattelse, at der var en lang række problemer med kommunistiske fagforeninger rundt omkring, han mente ikke de var selvstændige i deres holdning, men at de

var noget styrede ovenfra, hvilket gjorde, at de meget ofte lod de politiske relationer internationalt være afgørende for deres stillingtagen, fremfor at tage stilling til de aktuelle faglige problemer. Han forstod grundlaget for konferencen, og han var yderst tilfreds med, at forbundet havde sagt, at konferencens deltagere ikke er de samme som normalt i internationale konferencer, altså forbundsledelser o.s.v. Det vi ønskede var en konference med folk fra gulvet, tillidsrepræsentanter, som kunne drøfte, hvilket samarbejde, vi skulle have. Vi fandt, at samarbejde var nødvendigt, dels for at man ikke kan flytte produktionen over grænserne, hvis man er utilfreds med nogle bestemte aftaler i det ene land, dels at vi i konfliktsituationer ikke ønskede, at de multinationale selskaber – som bryggerikæderne er ved at blive – kunne få produceret i et andet land. Dan G. gjorde imidlertid opmærksom på noget meget interessant, nemlig at der bestemt ikke var noget i vejen for, at vi inviterede fagforeningsfolk fra Jugoslavien, de har også et tilhørsforhold til IUL. Der var heller ikke noget galt ved kommunistiske fagforeninger i Italien, fordi de har en treenighed i samarbejdet. De deltager i IUL's møder. Såfremt vi ønskede deltagere fra Italien – hvor forbundet gjorde opmærksom på, at de Forenede Bryggerier får produceret nogle steder – var det ikke noget problem. Til gengæld havde IUL ikke noget samarbejde med Grækenland og Portugal. Forbundet gjorde opmærksom på, at såfremt vi ville afholde en konference, ville vi gøre den europæisk, og at vi naturligvis også specielt i Spanien og Portugal havde ønske om at inddrage dem. Dan G. havde ikke så mange problemer med Spanien, idet de har arbejdsråd, som normalt ikke er så meget styrede af fagforeningerne, så det var ikke det store problem. Dan G. gjorde opmærksom på, at såfremt IUL konstaterede, at man dannede sekretariater, som erstattede de internationale organisationer, ville IUL anse det for et meget stort problem. Dan G. fandt på baggrund af samtalen, at vi på en rimelig måde havde fremstillet vore problemer – og at IUL efter en sådan konference kunne tage initiativ til at indkalde til en ny konference i samme ånd og bogstav som den konference, vi vil afholde her.

Dan G. gav endda et lille lift. Han sagde, at han syntes, at vi på baggrund af invitationen af Philippe Florant derefter burde invitere en repræsentant fra CFDT, sådan at franskmændene ikke fik den opfattelse, at vi ensidigt søger samarbejde med de kommunistiske fagforeninger i Frankrig, men at der også findes bryggerier, hvor det er CFDT, der har overenskomst. Formanden havde

omtalt, at det havde vi forsøgt på et tidligere tidspunkt, men samarbejdet var stoppet, og vi vidste, at det var stoppet netop på grund af et indgreb fra IUL's side. Dan G. lovede, at han ville lægge et godt ord ind overfor organisationen CFDT i Frankrig om, at de skulle modtage vor indbydelse, såfremt vi inviterede dem hertil. Det eneste, der kunne være skuffende var, at vi havde fået opfattelsen fra mødet i Paris, at Bob Harrison fra England, som skulle til et styrelsesmøde, ville redegøre for konferencens indhold og hele den situation, der var. Det kunne Gallin meddele, at det havde Bob Harrison ikke gjort. Endvidere har Anker S. forespurgt i NNF, som har haft en repræsentant på det styrelsesmøde, og de kunne meddele, at Bob Harrison ikke med et ord nævnte disse ting. Det gør jo også, at vi – som tidligere nævnt – er lidt utrygge ved den måde, Bob Harrison optræder på. Bob H. har modtaget det samme brev, som er sendt til Danmark, om samarbejdsrelationerne. Dan G. ville, såfremt han fik mulighed for det, prøve på at få en kontakt med Bob H. og få hans bekræftelse på det, som jeg havde udlagt overfor ham om samarbejdsbetingelserne.

Formanden havde bekræftet, at forbundet ikke tosidigt har samarbejdet med nogen andre organisationer, hvilket Dan G. var yderst tilfreds med. Men uanset hvor i verden, De forenede Bryggerier løntapper eller får produceret øl, vil forbundet omkring nogle konkrete ting etablere et samarbejde og deltage i konferencer, vi bliver inviteret til. Når de multinationale selskaber flytter over landegrænserne, så må vi samarbejde med de organisationer, der er der. Formanden havde rejst problemet omkring mandlig afdelings gæst, Jorge Medoza Santos fra El Salvador med hensyn til repræsentation. Dan G. sagde, at de ikke havde noget imod det men at de ikke havde hørt om disse ting. På nuværende tidspunkt har jeg stadigvæk ikke nogen viden om, hvordan LO har stillet sig til dette forslag.

Holger Foss:

Syntes, det var udmærket, at denne samtale har fundet sted. Var utilfreds med, at Dan Gallin løber lidt rundt. Alt det, som formanden har siddet og gjort Dan G. opmærksom på, var hvad Holger F. gjorde Dan G. opmærksom på i Paris.

Forretningsudvalget tog de omtalte sager til efterretning.

Preben Mortensen:

Formanden omtalte følgende ansøgning, støtte til Palæstina:

„Administrationen af kampagnens daglige arbejde og selve indsamlingen

har kostet en hel del penge. Vi havde hidtil klaret os med bidrag fra de tilsluttede organisationer. Imidlertid står vi nu i en akut nødsituation, og det er nødvendigt med en økonomisk indsprøjtning, for at vi kunne udføre vort arbejde på en rimelig måde til fordel for det libanesiske og palæstinensiske folk. Med andre ord, vi er på spanden. En økonomisk støtte fra jeres side vil blive modtaget med kyshånd«.

Og så er der en lang række organisationer og partier, som hører til på venstrefløj, som står som medlemmer af Palæstina-kampagnen.

Vi har i daglig ledelse sympati for det, men finder, at vi ikke kun taler om kampen for det palæstinensiske folk, men om folk, som er et mindretal, som ikke har deres egen stat, og hvis vi skal starte her, er vi nødt til at støtte alle den slags ansøgninger, og det kan vi være lidt betænkelige ved.

Indstillingen blev taget til efterretning.

Preben Mortensen:

Så har forbundet modtaget:

„Til faglige, politiske organisationer m.m.

I henhold til vedlagte pressemeddelelse skal vi hermed ansøge jeres organisation om økonomisk støtte til opsætning af en mindeplade for V. I. Lenin«.

Og der står i en pressemeddelelse:

„Foreningen Leninshus på Vesterbro har afholdt generalforsamling og offentlig møde den 8. maj. Det offentlige møde tilsluttede sig generalforsamlingens resolution. Foreningen skal fortsætte sine bestræbelser for at opsætte en mindeplade og søger en bred politisk opbakning for dette mål. Pladen skal søges opsat den 18. juni i år, hvilken er 60-års dagen for etableringen af diplomatiske forbindelser mellem Danmark og Sovjetunionen.

Danmarks Kommunistiske Parti, Venstresocialisterne, Landsforeningen Danmark-Sovjetunionen tilkendegav på dette møde, at man ville yde støtte til foreningens arbejde med mindepladen. Foreningen fortsætter derfor sine forhandlinger med ejeren om at få opsat en mindeplade på Vesterbrogade 106 A. Københavns Kommunes kulturfond har netop bevilget 5.000 kr. til opsætningen. Foreningen er meget taknemmelig for denne tilkendegivelse fra kommunens side.

Foreningen beklagede samtidig at måtte dementere oplysningen i Land & Folk den 14. maj om, at det er Landsforeningen Danmark-Sovjetunionen, der forestår opsætningen, lige så vel som vi vil dementere Land & Folks tidligere oplysninger om, at

lejligheden kan sælges som ejerlejlighed.

Foreningen har netop tilskrevet en række fagforeninger og politiske organisationer med henblik på en bred politisk økonomisk støtte til opsætningen af pladen til minde om V. I. Lenins ophold i København i 1918. Støtte kan sendes til Herluf Trolles Gade . . . o.s.v.«

Det er forbundets opfattelse, at det er et godt initiativ, men at det ligger udenfor vort område at kunne bevilge til den slags ting.

Holger Foss:

Holger F. var ikke enig i og syntes, det ville være rimeligt, at man støttede. Det har jo vist sig, at Københavns kommune har den samme opfattelse, og det ligger formodentlig i, at man ikke kan komme uden om, at Lenin, hvad enten man kan lide kommunister eller ej, har betydet uendeligt meget for udviklingen af de socialistiske tanker, og derfor fandt Holger F., at det var rimeligt, at et forbund, som bekender sig til en socialistisk holdning, er med til at hædre en afdød forkæmper. Holger F. ville foreslå, at FU bevilgede et beskedent beløb på 2.000 kr. til en sådan mindeplade.

Thomas Olsen:

Thomas O. støttede Holger Foss forslag med de faldende bemærkninger.

Holger Foss' forslag blev forkastet med alle stemmer mod 3.

Preben Mortensen:

Formanden omtalte, at fra OOA har vi i forbindelse med, at de opretter et bibliotek, hvor de opretter en stilling til en langtidsledig, der gør, at de det ene år har et underskud på 36.500 kr. – i 1983, og i 1985 et underskud på 29.500 kr., fået en anmodning om tilskud. OOA står for Oplysning Omkring Atomkraft, altså imod indførelse af atomkraft.

Daglig ledelse diskuterede det meget og fandt, at det var en energipolitisk situation. Forbundet var ikke medlem af OOA, og selv om vi havde sympati, var det svært at finde grænsen for tilskud. Vi er derfor af den opfattelse, at hvis vi skal bevilge penge, så er det, fordi vi har den opfattelse, at vi var modstandere af atomkraft. Den diskussion har vi ikke haft, og den burde vi først have, og så burde vi også tage konsekvensen og melde os ind i foreningen. Men vi har ikke tidligere lagt nogen holdning frem om disse ting, og derfor vil vi anbeale, at vi henlægger denne sag.

Preben Mortensen:

Formanden omtalte følgende brev:

„Støt Peter Walkin's nye fredsfilm.

I den senere tid er der fremkommet flere film såvel i biografen som i fjernsyn, der skulle vise, hvad der ville ske i tilfælde af en atomkrig. Mest kendt er vel „The Day After“. Filmen om bomben over St. Pauls Cathedral i London. Disse film giver et klart og kulørt billede af den store katastrofe. Men de nævnte film fortæller intet om menneskers følelser og håb, eller om deres ønsker og vilje til at arbejde mod denne udvikling, der kan føre til den katastrofe, en atomkrig vil være.

Peter Walkin's er et kendt navn i filmverdenen, han slog sit navn fast med filmen „War Game“, en prisbelønnet men efterhånden gammel produktion, hvori han skildrer virkeligheden i en enkelt A-bombes nedkast. Filmen har siden sin fremkomst i 1965 været boykottet af producenterne i BBC, som har forbudt dens fremvisning i TV over hele verden.

I erkendelse af at man ikke kan gøre folk klogere ved blot at vise dem nogle enkelte A-bombe-pornografi, har Peter Walkins nu påbegyndt en film „The Nuclear War“, som er dens arbejdstitel, hvor han vil beskrive mennesker fra mange lande og deres ønsker om at bevare freden fra den store udslettelse.

I filmen skal medvirke familier og personer fra en lang række lande, der skal give udtryk for deres følelser og deres afmagt overfor det samfund, der ofte nægter at lade dem få indsigt i en eller anden medbestemmelse om deres egen skæbne. Det skal blive en spillefilm, der skal henvende sig til alle mennesker uden at fremme kommercielle interesser eller at tage partipolitisk stilling.

Men til dette arbejde kræves penge, og da filmen skal være et redskab for alle fredelige mennesker og bevægelser og organisationer, søger vi at skaffe midlerne ved frivillige bidrag. Hele filmen vil koste 3 mill. svenske kroner, hvoraf vi skal skaffe vor andel, som bl. a. skal bruges til forberedelser og optagelser, dansk oversættelse og meget andet. Den danske arbejdsgruppe tillader sig derfor gennem denne henvendelse at bede om hjælp til projektet. Småbeløb er velkomne, man da opgaven er stor, håber vi, at der vil være donorer, som er i stand til at sende større beløb.“

Det er Tine Bryld fra Socialrådgiverne, Dagmar Fagerholdt fra Nej til Atomvåben, Hans Hansen, Samarbejdskomiteen og Jonna Rakil, Aldrig mere Krig, Inger Nygård, International Liga for Fred og Firhed, Diana Winding, Nej til Atomvåben og Ebba With, Skuespillere for Fred.

Beløb kan sendes til Fredsfonden eller direkte til Nuclear War-film.

„Dersom dette brev skulle tilgå tidligere donorer, vil vi udtrykke vor tak for modtagne bidrag og undskyldte den fornyede henvendelse, idet vi dog samtidig meddeler, at vi foreløbig har nået omtrent halvdelen af det beløb på 100.000 kr., som må skønnes at være den danske andel, hvorfor vi vil være glade for yderligere bidrag.“

Også dette har vi stor sympati for, men vi finder, at såfremt det er nødvendigt at lave en film, burde det være organisationer, som tog initiativet, så vi vidste, at det var noget, vi havde ønske om. Når vi siger det her, så synes vi, at selve filmen og baggrunden for den, er i orden, men som i andre tilfælde – hvornår skal vi støtte ud fra, hvad producentens opfattelse af hvad han vil vise – og der vil vi måske også i de kommende år være udsat for, at mange andre vil lave den slags film, og det vil så betyde på baggrund af en bevilling nu, at vi skal være indstillet på at skulle gøre det hver gang. Derfor er det vor opfattelse, at vi bør henlægge ansøgningen.

Forretningsudvalget henlagde ansøgningen.

Preben Mortensen:

Konsulentfirmaet GEOCON, som jeg omtalte sidst skal foretage en analyse af vore kontorfunktioner, har vi haft et møde med 4/5. De skriver: „Vi har søgt at vurdere forbundets behov for en automatisering og reorganisering af hovedafdelingens kontorfunktioner. Det er firmaets opfattelse, at der kan opnås væsentlige administrative lettelse, såfremt man vælger at basere sig på en række automatiske rutiner specielt indenfor 1) tekstbehandling, 2) journalisering og 3) sagsbehandling. Dette kan praktisk ske ved anskaffelse af en microdatamat med 2-4 arbejdspladser samt programmer, der kan understøtte ovennævnte funktioner. Med henblik på at dimensionere microdatamaten og at vælge fabrikat, foreslår vi en analysefase, der i detaljer fastlægger og afgrænser de funktioner, det i første række vil være fordelagtigt at omlægge. Analysefasen vil omfatte en beskrivelse af art og mængder af breve m.v., der tilgår hovedkontoret, det vil sige hvem hver hvad ved indkomne breve, gør m.v., arkiveringsområde og procedure ved sagsbehandling, samt behandling af udgående breve m.v. med hensyn til skrivning af breve, referater etc. og kopiering, arkivering og genfindning af disse. Denne beskrivelse danner grundlag for forslag til rationalisering og automatisering. Dette forslag kan dernæst fremsendes til 2-3 leverandører af microdatamater, som efter vor erfaring har maskinel i den ønskede størrelse og pris. Endelig kan de indkomne tilbud vurderes, og en eventuel leverance aftales.“

Det er vor opfattelse, at maskinel i prisklassen 100-150.000 kr. excl. moms ville kunne honorere forbundets behov. Hertil kommer omkostninger til programmel, der først kan vurderes, når analysen er udført.

Analysen vil kunne gennemføres i løbet af halvanden til to måneder til en pris af 30-40.000 kr. excl. moms, idet vi skønner et maksimalt timeforbrug på ca. 100 timer.

Det er den første undersøgelse, som de har foretaget på baggrund af samtaler med folk i forbundet, og derefter har de konstateret, at der er muligheder for at kunne omlægge administrationen ved at gå over til tekstbehandling, journalisering, arkivering og sagsbehandling. Vi er af den opfattelse, at vi bør gå den vej. Spørgsmålet om datamatens dimensionering betyder altså, at udover de programmer vi kører ind, er datamaten altså så stor, at ønsker vi at køre flere ting ind, f. eks. omkring bogholderi, så er der plads til, at det kan lade sig gøre.

Vi havde aftalt, at vi i første omgang ville bevilge den analyse, der skulle danne baggrund for datamaten, og at vi så senere ville vende tilbage til at skulle bevilge størrelsen af denne. Men det er vor opfattelse, at det yderligere vil forsinke det meget voldsomt, så vi vil godt bede om at få en bevilling på baggrund af de tal, der her er fremkommet, til at kunne foretage analysen, og at vi på hovedbestyrelsesmødet også fik en bevilling til – såfremt firmaet holder sig nogenlunde indenfor de tal – forretningsudvalget, såfremt forretningsudvalget fandt at analysen og baggrunden er i orden, så man kunne købe det maskinel, der skulle bruges.

Holger Foss:

Jeg har en enkelt bemærkning, og det er, at det lyder, som om forbundet er et meget stort foretagende, og jeg er ikke tilhænger af de kæmpeudgifter, der her er tale om til at klare disse ting. Jeg tror ikke på nødvendigheden heraf.

Bent Meyer:

Mine evner rækker ikke til at vurdere det projekt, som forbundsformanden her ridser op, hvorvidt vi har behov for det eller ej, skal jeg ikke kunne sige. Jeg kan ikke tage stilling til det på det øjeblik.

Preben Mortensen

Jeg vil godt ind nu, fordi man nu siger, at det kan man ikke tage stilling til. På sidste forretningsudvalgs-møde vedtog man at gå igang med disse ting, og nu har vi fået det første stykke papir, som fortæller noget om behovet, hvorefter vi så skal gå videre. Bevillingen til overhovedet at gå igang, fik vi jo på sidste forretningsudvalgsmøde. Det, jeg så forstår nu,

er, at man siger, at man ikke kan overskue, at give den næste bevilling. Nu konstaterer man ligeledes, at der ikke er noget behov. Hvorfor i alverden satte vi så analysen igang?

Holger Foss:

Min motivering for at tage afstand fra dette forslag er den udgift, der er forbundet dermed. Den har vi jo ikke diskuteret, og det er temmelig meget. Og jeg tror nok, at jeg gjorde opmærksom på før, at den svarer ikke til det behov, som jeg vil tro, der er i forbundet.

Bent Meyer:

Jeg talte ikke om vort behov, men sagde, at jeg ikke kan vurdere det. Sidste gang gav vi ganske vist tilslutning til, at man undersøgte forholdene, men det betyder vel ikke, at lige så snart man gør det, så har man også været med til at bevilge en udgift på f. eks. 200.000 kr. Sidste gang nævntes ingen beløb, nu er det altså noget med 200.000 kr. på bordet. Det må vel præge vore synspunkter.

Barbara Kryger:

Forbundets måde at køre administrative og kontormæssige rutiner på også skal moderniseres. Vi sidder jo heller ikke stadigvæk og bruger pen og blæk på kontorerne. Men spørgsmålet kunne være, om bevillingen skulle deles i to, sådan at den første bevilling er til en analyse på 40.000 kr. med henblik på senere at tage bestemmelse om, hvilken teknik vi skal indkøbe, sådan at vi ikke nu tager beslutning om også at købe en datamat til 150.000 kr., men prøve på at dele det op i to etaper. Jeg må også sige, at jeg ikke har forudsætninger for, når jeg ikke kender analysen, at give et bud på, hvor stort behovet er. Men jeg kan da godt forestille mig, at der kunne frigøres en del arbejdskraft til mere fornuftige ting, hvis en del rutiner kunne automatiseres, f. eks. til en bedre service overfor forbundets medlemmer, – altså tid til at yde den service.

Holger Foss:

Jeg vil gerne følge Barbaras forslag om, at man bevilger de 40.000 kr., som analysen koster, og så kan vi tage stilling til bagefter, om det andet er rimeligt.

Preben Mortensen

Jeg synes også, at jeg sagde, at vi deler det i to bevillinger, sådan at vi på baggrund af analysen her i forretningsudvalget kan vurdere, hvorvidt vi mener, det er nødvendigt, og hvilket maskinel, vi i givet fald skal indkøbe. Det, vi skulle have hovedbestyrelsens tilsagn om, er, at såfremt forretningsudvalget fandt, analysen godtgjorde indkøb af noget bestemt maskinel, så kunne forretningsudvalget tage sådan en beslutning,

uden at skulle indkalde hovedbestyrelsen. Vi er enige om, at det er forretningsudvalget, der bevilger, men vi skal blot have hovedbestyrelsens tilkendegivelse om, at vi ikke behøver at vente til hovedbestyrelsesmødet i december for at kunne fremme en ny bevilling til indkøb af maskinel.

Omkring frigørelse af arbejdskraft skal jeg lige sige, at det, som jeg mener, vi tager højde for med den udvikling, der er igang, er at sikre os, at det ikke er nødvendigt at skulle ansætte mere arbejdskraft. Vi er i den situation, at vi også omkring forbundet vil have problemer allerede, når vi løber ind i en ferieperiode. Der er altså en lang række ting, der skal laves. I dag skulle vi også have nogle ting færdig omkring konsulentstillingen, hvor jeg måtte gå ned og hente konsulenterne og bede dem om at hjælpe til, fordi der er en enorm belastning af forbundets damer, netop fordi skrivearbejdet og de ting, der er, er vokset kolossalt. Vi kan også forestille os det omkring de ting, der sker i A-kassen og i bogholderiet, at man på et tidspunkt kommer og siger, at der er for lidt arbejdskraft. Jeg mener, at vi er nået dertil, at vi har det tilstrækkelige antal mennesker. Det vi nu må sikre os er at skabe en administration, der ikke kræver ansættelse af flere. Selv om vi har det antal, så ved vi, at vi på baggrund af den arbejdsform, vi har, at vi ofte løber ind i problemer med, at der alligevel ikke er nok. Det mener vi er et spørgsmål om at tilpasse administrationen i forbindelse med en normal udvikling, og såfremt vi ikke tager sådanne initiativer, frygter jeg, at vi som forbund vil halte bagefter og slet ikke kan opvise det serviceniveau, som vi ser andre forbund i samme størrelsesorden give deres om ikke medlemmer, så i hvert fald afdelinger.

Barbara Kryger:

Jeg skal bare lige være sikker på, at jeg har forstået det rigtigt, idet jeg, hvis jeg forstår det rigtigt, vil trække mit forslag.

Det, der søges bevilling til, er til at gennemføre undersøgelsen, og til at forretningsudvalget kan bevilge datamaten, hvis forretningsudvalget på baggrund af undersøgelsen finder det hensigtsmæssigt, skal vi have hovedbestyrelsens tilslutning til i morgen. Så trækker jeg mit forslag.

Thomas Olsen:

Jeg synes, at det er i orden, at vi tager den beslutning, men der er en ting, jeg godt vil have med i billedet. Indenfor EDB er det for tiden meget normalt, at man leaser, fordi udviklingen sker så hurtigt, at man risikerer at stå med et anlæg, der ikke svarer til ens behov et par år efter, at det

er købt, og derfor så jeg gerne, at man samtidig med, at man undersøger hvad det koster at købe, også undersøger hvad det koster at lease.

Bent Meyer

Det var ikke derfor, at jeg tog ordet, men jeg synes, det er rigtigt, hvad Thomas siger. Vi ved jo, at med den hast, den teknologiske udvikling går, kan det godt være, at det hurtigt bliver gammelt. Jeg vil bare tilføje her, at nu går vi med til at bevilge 40.000 kr. til et stykke analysearbejde, og så vil jeg næsten sige, at jeg også går med til det sidste skridt, hvis det viser sig at koste 150.000 kr.

Preben Mortensen

Vi drøftede også spørgsmålet om at lease med konsulentfirmaer, og de frarådede det meget stærkt. Jeg skal lige sige, at når de har lavet deres arbejde færdigt, er det nogle andre konsulenter, der skal rådgive os om, hvilket anlæg vi skal købe. Ved leasing er problemet afhængigheden af de folk, der skal være tilknyttet dertil. Hvis vi køber vort eget, skal det være et tredie konsulentfirma, der skal lave programmerne til os. Det er for at sikre forbundet uafhængighed både af dem, der laver analysen, dem, der leverer anlæggene, og dem, der skal lave programmerne. Men at dette konsulentfirma på baggrund af det tilbud, vi får fra et firma, kan fortælle os, at anlægget er af en sådan karakter, at vi kan beholde det. De mener helt klart, at forbundets behov er af et så begrænset omfang, at vi ikke behøver at købe helt moderne og meget store dataanlæg. Det påtænkte anlæg er et lille anlæg, som vi kan have her. Men det koster en pokkers masse penge at etablere det, og det samme gælder indkøringen af programmerne. Men det er vigtigst i alle faser, her at sikre os, at det er tre uafhængige instanser, som er med her, – til at lave analysen, til at levere anlægget og til at lave programmerne. Derfor foreslår de, fordi det på langt sigt også vil være billigere for os, at have et anlæg med indbyggede faste programmer. Det vil ikke være en fordel ved leasing, fordi vi så bliver afhængige af de programmører, som man sætter på, og det vil de ikke anbefale os.

Holger Foss

Der foreligger nu et forslag om bevilning på 40.000 kr. til en analyse af forbundets behov, hvilket også skal konfirmeres af hovedbestyrelsen.

Dernæst ligger der et forslag om, at forretningsudvalget får bemyndigelse til i fald vi finder, at der er behov for det, at købe det nødvendige materiel, som denne analyse kunne resultere i.

Preben Mortensen:

Det lyder nu, som om den analyse

skal påvise, om der er et behov eller ej. I indstillingen her ligger klart, at der er behov for det. Det, analysen skal prøve på at nå frem til, er, hvad det er vi har behov for. Hvad er det, der skal overgå til EDB, og hvad kan køres udenfor. Hvis vi er enige i dette papir, så har vi konstateret behovet. Det, man så skal finde ud af, er, hvad man skal køre ind, og hvilket materiel vi skal have.

Thomas Olsen

Jeg har som andre, der har haft ordet, ikke ret meget forstand på de ting her, men jeg mener også, at jeg blev overbevist om, at der var et behov, da vi diskuterede det første gang. Jeg synes også, at Prebens udlægning så må være den rigtige.

Holger Foss:

Jeg nægter altså at tage stilling på nuværende tidspunkt til, om vi skal købe materiel. Det må analysen altså vise. Det kan ikke være rigtigt. Det vil jeg ikke være med til.

Preben Mortensen

Jamen, så må du bare konstatere, at du ikke er enig i det her stykke papir. Det siger, at der er et behov, og det kan lette administrationsarbejde ved indførelse af tekstbehandling, EDB, journalisering og sagsbehandling. Det, analysen skal vise, er, hvordan det skal indføres.

Bent Meyer:

Der ligger altså nu, hvis jeg efterhånden har forstået det rigtigt et forslag om dels at bevilge 40.000 kr. til analysearbejde, få dette godkendt i forbundets hovedbestyrelse i morgen. Derefter få forbundets hovedbestyrelse til at bemyndige forretningsudvalget til at bruge den sum penge, som tilsyneladende drejer sig om 150.000 kr. – Har jeg nogenlunde forstået det rigtigt?

Preben Mortensen:

Ja, men jeg skal dertil sige: dels til indkøb af maskinel og dels til omkostninger ved at udarbejde programmer.

Forretningsudvalget indstillede forslaget til hovedbestyrelsens godkendelse med 11 stemmer for forslaget, 1 imod, og 1 stemte hverken for eller imod.

Holger Foss:

På sidste forretningsudvalgsmøde fremkom der et forslag fra forbundsformanden om, at vi skulle udmelde os af Fagbevægelsen for Fred. Det viste sig ved afstemningen, at stemmerne stod lige, hvilket medførte en kommentar fra mig om, at så måtte forslaget være bortfaldet. Det var urigtigt, at jeg sagde sådan, det passede ikke. Men desværre skete der også det, at forbundsformanden gav

en urigtig oplysning, idet han i den forbindelse gjorde opmærksom på, at når stemmerne stod lige, så var forbundsformandens stemme den afgørende, og dermed var forslaget om udmeldelsen af Fagbevægelsen for Fred vedtaget. Jeg må her henvisse til § 5 vedrørende forretningsudvalget i forbundet, hvor der står i stk. E:

„Beslutninger træffes ved almindelig stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed er sagen udsat, og den forelægges hovedbestyrelsen til endelig afgørelse“. Det vil altså sige, at man ikke på sidste forretningsudvalgsmøde meldte sig ud af Fagbevægelsen for Fred, og nu skal vi have hovedbestyrelsesmøde i morgen, hvor man så kan træffe den endelige afgørelse, men jeg ønsker, at forretningsudvalget tilkendegiver ved en ny afstemning, hvorvidt den fortsat ønsker at være medlem af fagbevægelsen for Fred, og jeg anbefaler, at man vedtager at fortsætte medlemsskabet.

Preben Mortensen:

Jeg kan ikke bestride, at det står i forbundets love. Jeg skulle have henvist til forretningsordenen, som er vedtaget den 23. november 1983, og som stort set er en afskrift af den tidligere forretningsorden. Der står i pkt. 2:

„Almindelig stemmeflertal i en sag er afgørende. I tilfælde af stemmelighed er forbundsformandens stemme afgørende“.

Sådan har det været i forbundets forretningsudvalg i, jeg ved ikke, hvor mange år, men det kan være, at Holger kan huske det bedre, end jeg kan. Forretningsordenen blev også forelagt hovedbestyrelsen, som godkendte, at sådan var forretningsordenen for møderne.

Man må gerne opretholde påstanden om, at jeg har handlet imod lovene, men jeg gik ud fra, da jeg tiltrådte som forbundsformand, at når tidligere forretningsudvalg og hovedbestyrelser havde fundet, at man kunne have en forretningsorden, som var godkendt, så var der intet galt i, at den fortsatte. Jeg hænger nu ikke min hat på det, for under alle omstændigheder er det min opfattelse, at hovedbestyrelsen naturligvis ville få sagen forelagt i morgen, og der er dermed mulighed for at kunne stemme på baggrund om forslaget om, at man ikke ønsker at udtræde.

Jeg vil derimod modsætte mig, at forretningsudvalget skal tage en ny afstemning, fordi vi på sidste forretningsudvalgsmøde vedtog at nedsætte et udvalg, som skulle undersøge materiale og fremkomme med forslag til en holdning for forbundets fredsarbejde samt tage stilling til, hvilken organisation vi eventuelt skulle være medlem af. Dette ud-

valgsarbejde er ikke færdiggjort, og jeg finder derfor, at det er underligt, at forretningsudvalget nu skal stemme om, hvilken organisation vi skal være medlem af.

Holger Foss:

Jeg opretholder mit forslag, om at vi tager en ny afstemning. Jeg tror ikke, at der hverken kan findes belæg i forbundets love eller i forretningsordenen for forretningsudvalgs møderne for, at jeg ikke kan tillade mig det. Derfor kan jeg selvfølgelig ikke acceptere, at forbundsformanden afviser et forslag til afstemning, det er dig ret usædvanligt. Jeg skal ikke bestride, at der står sådan i forretningsordenen, som forbundsformanden gør opmærksom på, Det kunne jeg aldrig drømme om, men så må vi bare konstatere, at vi i forretningsudvalget har været med til at vedtage en forretningsorden, der er i strid med forbundets love. Det er altså noget skidt, som vi allesammen hæfter for.

Jeg foreslår altså, at vi tager en afstemning om vort tilhørsforhold, og jeg synes især, der er belæg for det på baggrund af, at vi ikke var fuldtallige, og at den, som manglede jo bestemt ikke havde forladt mødet, fordi vedkommende ikke gad være her mere, men fordi der var vigtige ting på dagsordenen i hans fællesorganisation.

Barbara Kryger:

Jeg synes ikke man kan diskutere på det grundlag, som Holger ser for en ny afstemning. Det vi kan diskutere er, om forretningsordenen for møderne kan være i modstrid med forbundets love eller ej, det er det, diskussionen handler om. Når vi har fundet frem til, om vi kan have en forretningsorden, der er i modstrid med forbundets love – hvad jeg i øvrigt ikke mener, vi kan – så kan vi afgøre, hvad der videre skal ske, og det er vel, at vi må konstatere, at sagen er udsat, og at den skal forelægges hovedbestyrelsen til endelig afgørelse i morgen. Det er det, vi kan gøre i dag. Der er ikke noget grundlag for at foretage en ny afstemning på nuværende tidspunkt, ellers kan vi sætte os og vurdere, hvis nogen er fraværende af een eller anden grund, om hvor berettiget fraværet var, og om der så er grundlag for, hvis nogen har været fraværende, at tage den ene sag op efter den anden. Jeg vil i hvert fald hævde, at hvis mine børn er alene hjemme, og jeg bliver nødt til at gå på eet eller andet tidspunkt, så er det lige så berettiget som et andet vigtigt fagligt møde.

Bent Meyer

Jeg mener helt klart, at vi naturligvis ikke kan have en forretningsorden, der er i modstrid med forbundets

love, og derfor må den stemmeafgivning, der blev givet på sidste møde, annulleres, og der må i dag tages en ny afstemning, idet vi vel må fremkomme med en forklaring til hovedbestyrelsen om, hvordan forretningsudvalget ser på dette spørgsmål. Det kan vi altså først konstatere i dag, hvor vi er her allesammen.

Inge Jensen

Vi har handlet ud fra en forretningsorden, der er vedtaget og godkendt af hovedbestyrelsen. Nu har vi et problem, fordi der er nogle stykker, der finder, at den er i strid med forbundets love. Så må det spørgsmål forelægges hovedbestyrelsen i morgen, og der må tages stilling dertil. Derefter kan man så finde ud af, hvad den videre behandling af sagen skal være.

Preben Mortensen:

Som så mange andre steder i forbundets love, har hovedbestyrelsen ret til at kunne give kompetence og ansvar. Det samme gælder, når vi bevilger, hvor der står, at det er hovedbestyrelsen, der bevilger, men forretningsudvalget har jo ofte – som vi også beder om i morgen – ret til at bevilge. Det samme har hovedbestyrelsen gjort, når der vedtages en forretningsorden. Den har givet forretningsudvalget ret til at træffe beslutninger, såfremt sagen står lige, hvorfor formandens stemme er afgørende. Men det kan vi så diskutere på hovedbestyrelsesmødet, hvorvidt man er enig eller uenig i forretningsordenen.

Men jeg synes nok, når vi på sidste forretningsudvalgs møde var enige om, at udvalget skulle give en indstilling, som gik på, hvad forbundets opfattelse er i fredsarbejde, og ud fra denne opfattelse tilknytte sig en bestemt organisation, så er det at foregribe begivenhedernes gang, at man nu ønsker en ny afstemning om, hvorvidt man skal være medlem af Fagbevægelsen for Fred. Når jeg derfor sagde, at jeg ikke fandt en afstemning rimelig, er det fordi, man så tilsidesætter, at udvalget skulle komme med en indstilling, og dermed får vi ikke klargjort forbundets opfattelse omkring fredsarbejde. En afstemning, der er taget i forretningsudvalget må derfor være lige så gyldig. Uanset om nogle af medlemmerne er fraværende. Jeg finder det derfor ikke rigtigt, at man kan tage en ny afstemning.

Holger Foss:

Jeg kan ikke være uenig i, at forretningsudvalgets stillingtagen er uafhængig af, om nogen har været fraværende. Det er jeg pricielt enig i. Men jeg fastholder, at forretningsudvalget bør tage en ny afstemning.

Det bliver vi så nødt til at tage stil-

ling til, og det vil altså sige, at vi først skal tage stilling til, hvorvidt forretningsudvalget er berettiget til at tage en ny afstemning, – det må være korrekt.

Preben Mortensen:

Vi tager en afstemning, men på baggrund af argumentationen foreslår jeg, at man ikke stemmer imod at være medlem af Fagbevægelsen for Fred, men at man på baggrund af argumentationen stemmer imod sådan, at man får mulighed fra udvalget til at forekomme med en indstilling på et senere tidspunkt.

Holger Foss:

Det vil altså sige, at forbundsformanden har givet udtryk for, at vi kan foretage en afstemning om, hvorvidt vi skal være medlemmer af Fagbevægelsen for Fred, og jeg har altså det forslag, at det bør vi være.

Og så må jeg bede om, at man markerer sig ved denne afstemning, om man vil stemme for mit forslag.

Barbara Kryger:

Jeg vil gerne vide hvilke regler, vi stemmer efter?

Efter lovene eller efter forretningsordenen?

Det er en meget teoretisk situation, idet der nok ikke bliver stemmelighed.

Holger Foss

Jeg synes, forbundsformanden gjorde opmærksom på, at spørgsmålet om, hvorvidt man skulle rette sig efter forretningsordenen eller man skulle rette sig efter forbundets love, skulle tages op til diskussion på hovedbestyrelsesmødet. Er det korrekt Preben? OK.

Indtil vi har haft en diskussion, må man stemme efter forretningsordenen, som vi har vedtaget, selvom den er i strid med forbundets love.

Inge Jensen

Hvis vi stemmer efter forretningsordenen, så er den afstemning, vi foretog sidste gang, altså også gældende, indtil noget andet er besluttet i hovedbestyrelsen i morgen. Ellers er vi helt ude på Herrens mark.

Barbara Kryger:

Jeg er enig.

Holger Foss:

Hverken forretningsordenen eller forbundets love kan forhindre mig i at genfremsætte et forslag om medlemskab af Fagbevægelsen for Fred. Det er den afstemning, der skal foretages nu. Derfor vil jeg gerne bede om, at man kan markere, om man er enig i, at vi skal være medlem af Fagbevægelsen for Fred. 6 stemmer for.

Så vil jeg gerne se dem, der er imod? 7 stemmer imod.

Vi må konstatere, at forslaget er forkastet.

Erik Nielsen:

Som det jo er alle bekendt, at det er meningen, at vor kongres i 1985 skal afholdes i perioden 12/9 til 15/9.

Thomas kom med et forslag på sidste forretningsudvalgsmøde om, at vi benyttede Esbjerg Højskole, fordi man var igang med at bygge et hotel der. Vi skal være ca. 175 deltagere, og jeg har været i forbindelse med Esbjerg Højskole, og skolen er optaget af typograferne, der holder kongres i perioden 9/9 til 13/9 1985, så vi kan først begynde at bruge faciliteterne fredag aften, altså den 13. Vi må derfor stadig fastholde, at kongres i 1985 bliver afholdt på Hotel Nyborg Strand.

På sidste forretningsudvalgsmøde blev regnskabet for januar kvartal fremlagt i en ny form, og der var forskellige kommentarer til i hvert fald udgiftssiden vedrørende rent regnskabstekniske ting, og det var Holger Foss, der stillede dem. Jeg lovede, at det ville blive rettet på april regnskab. På indtægtssiden kom Meyer med et spørgsmål med hensyn til punktet "Salg af lommebøger og sangbøger" til et samlet beløb af kr. 10.700. Jeg synes jo nok, at nu har man fået en ny måde for opstilling af regnskaberne, så det er småtingsafdelingen, når man spørger om, hvor meget der er salg af lommebøger hhv. sangbøger. Det har givet ekstra arbejde at lave regnskabet på den måde, og jeg synes, at hvis man skal til at specificere punkt for punkt, hvad er lommebøger, og hvad er sangbøger, så er vi ærlig talt gået for vidt. Jeg føler det sådan, fordi det var det eneste, Meyer havde til regnskabet, at det var for at markere sig. Men jeg lovede Meyer at fremkomme med en redegørelse om, hvor meget salget var for lommebøger og hvor meget det var for sangbøger, og jeg håber da ikke, at du har haft søvnløse nætter, så nu skal du få tallene. Der er solgt 25 sangbøger a 10 kr. stykket, altså 250 kr., der er solgt 418 lommebøger a 25 kr., eller i alt 10.450 kr. sammenlagt på indtægtssiden til 10.700 kr. Som jeg sagde før, så synes jeg, at det er småtingsafdelingen, når man spørger om den slags ting, og jeg mener ikke, at der er grund til at specificere mere, og jeg agter ikke – med mindre det bliver mig pålagt af forretningsudvalget – at specificere mere, ej heller at svare på sådan et spørgsmål.

Bent Meyer

Nu ved jeg ikke, om det er forbudt at stille små spørgsmål til små beløb eller store spørgsmål til store beløb. Jeg troede, at uanset hvad man spurgte om, så blev det besvaret på

en reel måde og ikke på en sur måde, hvor hovedkassereren slutter af med at sige, at han i fremtiden ikke agter at svare på de spørgsmål, der bliver stillet. Jeg vil da ikke håbe, at forretningsudvalget vil give hovedkassereren tilladelse til det. Det er vel den enkelte spørger, der vurderer, om spørgsmålet er relevant eller ikke, og ikke hvad hovedkassereren finder for godt at svare på. Men lad det ligge, det kommer til en prøve på et senere tidspunkt. Jeg agter at spørge, når der er noget, jeg ikke forstår. Og så havde det – men det forbyr mig ikke, at hovedkassereren ikke har lagt mærke til det – en anden relevans. Men det kan vi komme tilbage til, hvis du gerne vil have det uddybet. Og så har der jo været nogle uregelmæssigheder i regnskabet – det var jeg jo nødt til at sige – forskellige steder. Det vil vi gerne fremtidigt undgå, at der kommer. Derfor vil jeg gerne have lov til at stille selv det mindste spørgsmål – hvis der ligger en fejl i det. For mig er det ikke spørgsmålet om det er en million eller 100 kr., det skal være korrekt.

En anden ting, jeg gerne vil spørge om, er, at vi for lang tid siden havde en forhandling med Depotindehaverforeningen – det var i marts måned, – hvor vi i første omgang fik et protokolat, hvorefter vi så skulle have en faglig voldgift, men på baggrund af at de trak sagen og udbetalte pengene, vi krævede, blev vi enige med Depotindehaverforeningen om, at vi ville have en forhandling for om muligt at løse § 17's 4 punkter på en anden måde. Udfra vor skepsis om hvad en voldgift ville sige, accepterede vi det. Derfor rykker jeg bare for, hvornår vi får den forhandling. Jeg vil gerne have, at vi snart får denne sag behandlet, fordi vi har nogle konkrete sager gående, hvor disse spørgsmål er involveret.

Jeg ved ikke, om det er et for lille spørgsmål, men jeg vil tillade mig at rejse det igen. Vi blev i forretningsudvalget på et meget tidligt tidspunkt enige om, at vi skulle indkøbe børsinformations regnskabsanalyser over De forenede Bryggeriers regnskabsopstillinger. Jeg mente, at det skulle sendes ud til afdelingerne, og jeg ved godt, at det skal behandles med varsomhed, men vi blev lovet et eksemplar. Må jeg ikke gerne bare i al fredsommelighed rykke en gang til, – ikke for at markere mig.

Bent Embo

Er det totaludgifterne for kongressen i 1983, der er opført under administrationskassen med 567.195,49 kr.?

Erik Nielsen

Bent Embo, det er noget, der bliver behandlet i morgen. Det er årsregnskabet, og du er én gang af ordstyreren blevet afvist med det, og nu kommer du igen. Alt det der kan du

spørge om i morgen, hvor det bliver behandlet, og der bliver der svaret på det. Det er ikke et punkt i dag.

Holger Foss:

Må jeg lige gøre opmærksom på, at min afvisning kom under beretningen, idet det ikke havde noget med beretningen at gøre. Så jeg kan ikke være enig med hovedkassereren.

Bent Embo

Jeg er dybt uenig med hovedkassereren, hvis han har den opfattelse, at han ikke kan besvare et spørgsmål i forretningsudvalget, som kan spare diskussionen i hovedbestyrelsen. Der er nemlig et andet principielt spørgsmål, som jeg synes trænger sig på, og som måske skal afgøres her i forretningsudvalget, og det er et spørgsmål, som ikke så forfærdelig mange omkring bordet her kender fra sidste år, hvor det blev behandlet i forretningsudvalget. Må jeg tillade mig at blande Fredericia-afdelingen ind i det, fordi det er Fredericia-afdelingens regnskab, der offentliggøres her. Jeg kan huske sidste år, at det blev påtalt i forretningsudvalget, at regnskabsføringen af netop Fredericia-afdeling ikke kunne være korrekt, når det blev opført med de gældende tal. Det blev erkendt i forretningsudvalget sidste år – det kan Anker bl. a. huske – at det var en fejl på den måde, det var opført, fordi hvis afdelingen f. eks. havde købt hus, så var det en værdi, der også skulle indgå i regnskabet, således at afdelingens samlede formue var på den rigtige side af forbundets love.

Jeg vil gerne have lov til at sige, at man ikke har gjort det her. Det er ikke nogen kritik, idet Erik Nielsen jo ikke var med sidste år, og derfor ved han det ikke. Men jeg vil påtale, at det ikke kan være rigtigt, at en afdelings regnskab ikke føres korrekt.

Hovedkassereren:

Ja Bent, det spørgsmål vil jeg godt svare på

Jeg har lige været til kasseeftersyn Fredericia-afdelingen, og det er rigtigt, at der er købt en ejendom, og det er også rigtigt, som du skitserer, at den værdi, ejendommen repræsenterer, skulle have været ført med ind i formuen. Det er den ikke, men jeg kan sige så meget, at den afdeling er så velkonsolideret, så der er til det, medlemmerne skal have i tilfælde af en eventuel konflikt. Men jeg skal sørge for, at det bliver rettet i næste års regnskab.

Preben Mortensen:

Det blev vedtaget, at tilmeldingerne til udvalget fra kredse og afdelinger skulle være forbundet i hænde inden 1. maj.

Mødet hævet/Ref. Lone Christensen

Lastbil-konvoj med mad fra fagforeningerne i London.

Britiske minearbejdere i kamp mod de konservative

Minearbejdernes strejke i England er tidens største og også vigtigste arbejdskamp i Europa. Det er en kamp mod lukning af miner og mod arbejdsløshed. Tusinder og tusinder og endnu flere tusinder af minearbejdere, fagforeningsaktivister, militante fra Labours venstrefløj og de mindre arbejderorganisationer, arbejdsløse, husmødre, farvede, bøsser og progressive kunstnere kæmper på den ene side. Ja, i mange minelandsbyer støtter selv småborgerskabet så som bagere, slagtere og andre handlende strejken ved at give mad til »suppekøkkerne«, hvor de strejkende og deres familier bespises.

På den anden side står det Nationale Kulråd, der arbejder tæt sammen med Thatcher og hendes konservative og med størstedelen af pressen, der er ejet af de konservative, samt domstolene,

politiet, strejkebrydere og fagbevægelsens højrefløj.

Midt imellem er der store lag, som ikke har valgt side endnu, og den konservative regerings propagandamaskine undertrykker oplysninger eller lyver og fordrejer alt for ikke at få alle samfundets mishandlede imod sig på én gang. Den borgerlige danske presse følger pænt i de engelske konservatives fodspor. TV er f.eks. yderst tilbageholdende med at fortælle om strejken i England – bortset fra lige dengang, da den danske eksport blev ramt. Dermed forhindrer de international solidaritet og at engelske arbejderes erfaring bliver international erfaring for os alle. Men da vi heldigvis har vort eget pressesystem, vil jeg fortælle, hvad jeg hørte og så under et ferieophold, bl.a. i et kulområde i Midt-England.

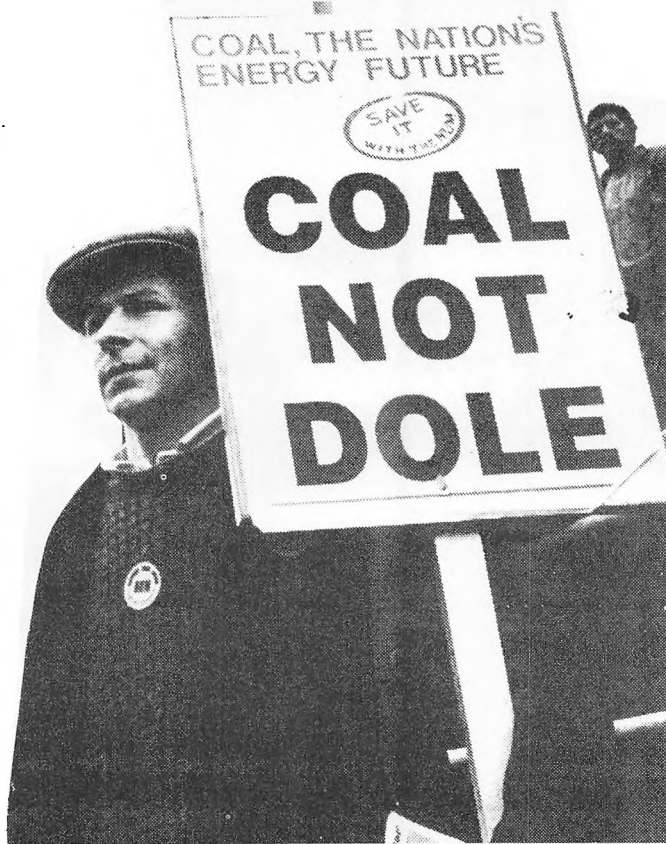
»Coal not dole«

Hovedsloganet for minestrejken er »Coal not Dole«, dvs. »kul ikke arbejdsløshedsløben« og strejkekomiteens ledere i Leister, Malcom Pinnegar, forklarede det således:

»De informationer, som vores forbundsledelse i NUM gav os for 2 år siden, viste sig at være nøjagtige. Vi fik dengang at vide, at Kulrådet benægtede det. Men der si-vede beviser ud, som bekræftede det, og nu har de fremlagt planer for nedlæggelse af 20.000 jobs indenfor et år og mere end 70.000 jobs i de kommende år . . . Men vi går ikke med til at spille de naturlige ressourcer bare på grund af økonomi. Vi går ikke med til lukning af nogen mine af økonomiske grunde«.

Malcom forklarede, at det med at de ikke ville gå med til at lukke

-Kul ikke på
arbejdsløshedskøen.
Minearbejderne
kræver også
investeringer
og 4 dages uge

miner af økonomisake grunde, skulle forstås sådan, at de kun ville acceptere lukning af miner, hvis de var udtømte for kul. Det var desuden det billigste kul i verden, som blev udgravet fra dybe miner, bortset fra Sydafrika, men der brugte de jo slavearbejdere. Desuden var det et spørgsmål om manglende investeringer, især i Skotland, Kent og Syd Wales, som Kulrådet og Thatcher ville lukke, fordi det var områder, hvor minearbejderne var militante. De områder, der var planer om at bevare, var de moderate områder og strejkebryderområderne i Midt-England. Da Kulrådet varslede lukning af de første miner, gik mændene i strejke for at beskytte deres jobs. Der er 182.000 minearbejdere i Storbritannien. Heraf opgiver minearbejderforbundet, at de 155.000 er i strejke og at et mindretal på ca. 27.000 arbejder som strejkebrydere.

Suppekøkkenerne og kvinderne

Minearbejderne havde ingen strejkefond, hvert område klarer sig selv. Og når man tænker på de mange diskussioner her i landet om, hvorvidt vi nu har strej-

kepenge til 8 eller 10 uger og frygten for ikke at kunne overleve en lang strejke, er det nok værd at lægge mærke til, hvordan minearbejderne bærer sig ad. Da jeg var derovre, var strejken, der begyndte midt i marts, gået ind i sin 21. uge, og som den lokale strejkeleder sagde: »Afslutningen på strejken var ikke indenfor synsvidde, så arbejderklassen er nødt til at kæmpe på en måde, der ikke var set siden generalstrejken i 1926«.

De kæmpede mod borgerskabets forsøg på at sulte dem tilbage til arbejde. Udtrykket suppekøkkener stammer fra generalstrejken i 26, hvor der blev serveret suppe til de strejkende og deres familier i de lokale forsamlingshuse. I dag er der fælles bispisning med mindst et hovedmåltid hver dag i de stærke områder, hvor tusinder bispises og over hele Storbritannien samles der mad og penge ind. F.eks. afgik der 23 lastbiler med mad til minearbejderne fra fagforeningerne i London i begyndelsen af august. Udenfor store butikskæder er der også madindsamlinger.

I områder med strejkebrydere er forholdene vanskeligere, fordi den lokale støtte ikke er stor, og

der er megen fjendtlighed mod de strejkende. Leicester var et sådant område, hvor kun 35 minearbejdere havde nægtet at bryde strejken. En af de strejkende minearbejderes koner, Kay Smidth, fortalte, at hun fik en skive ost kl. 11 om formiddagen og et hovedmåltid sammen med sin mand om aftenen, kun børnene fik mad 3 gange om dagen. De voksne havde tabt sig, ja, selv hunden var kommet på nedsat ration og var blevet tyndere, men hun var forbløffet over, hvor lidt det var muligt at klare sig for.

Strejkelederen fortalte om deres hårde tilværelse på en anden måde, de betragtede sig selv som:

»De mest isolerede mænd, der er i strejke i Storbritannien, fordi Leestershire og South Derbyshire er områder, hvor de lokale fagforeningsledere er imod den nationale strejke og optræder som strejkebrydere (sammen med flertallet). Det er som en krigssituation med familier mod familier og sønner mod fædre. Der er opstået sår, som det vil tage år at hele på grund af kampens vigtighed. Men en afgørende ting er mobiliseringen af kvinderne. Der har aldrig været en strejke i dette land, som er fagforeningernes fødested, hvor kvinderne er så involverede. De står for suppekøkkenerne, indsamlingen af penge, de taler på møder og deltager som strejkevagter«.

Kvindeorganiseringen består dels af minearbejdernes koner dels af andre kvinder fra arbejderklassen og mellemlagene, som har organiseret sig i kvindernes støttegrupper ud over hele landet og de udgør en massebevægelse. Kay fortalte, at det

NATIONAL UNION OF MINeworkERS
DIG DEEP FOR THE Miners

Grav dybt for minearbejderne.

Skotske minearbejdere overrækker et lille sølvfad til repræsentanter fra minearbejderkonernes støttegruppe.

var første gang, at kvinderne havde organiseret sig og deltog på lige fod med mændene. På spørgsmålet om, hvordan det kunne være, sagde hun, at ved minestrejken i 74 havde de også støttet mændene, men dengang drejede det sig om kampen for højere løn. Nu drejede det sig om noget endnu vigtigere, nemlig kampen for hele deres fremtid, hvis ikke de vandt, så var det arbejdsløsheden, der var fremtiden for både dem og børnene.

Blokadevagter og politi

Hver dag var der strejkevagter ude for at overtale strejkebrydere eller forhindre dem i at komme igennem. En gang om ugen blev der organiseret massestrejkevagter ved forskellige udvalgte miner. Jernbanearbejderne nægtede at transportere kul fra strejkebryderminerne. Kulrådet betalte så for at få kullene transporteret med private lastbiler. Strejkevagternes opgave var så både at stoppe strejkebrydere indenfor egne rækker og standse lastbilerne. Men på strejkebrydernes side stod Thatchers politi. Det tilfælde, vi kender, hvor det danske politi arresterede en busfuld blokadevagter på vej til La

Cabana, var dagligdags i England. Politiet havde endda arresteret en busfuld fodboldfans, politiets begrundelse var »brud på freden«. De angreb strejkevagter med heste og hunde. De satte folk i husarrest med politi udenfor dørene. De slog med knipler siddende på ryggen af heste og det var slag, der kunne dræbe. To var blevet dræbt. De lavede massearrestationer på pub'er, og der havde været gadekampe, hvor landsbyernes befolkning havde rejst sig mod politiets terror.

Politiet brød alle landets love med en brutalitet, der hidtil kun var brugt mod republikanerne i Nordirland, samt overfor farvede og bøsser. Af samme grund fik minearbejderne også støtte fra dele af netop disse grupper, fordi de vidste, hvad det ville sige at blive undertrykt råt og brutalt.

Støtte til minearbejderne

Alt i alt var det en kamp af dimensioner, som jeg aldrig før har oplevet. Om minearbejderne vinder afhænger af, om deres forbundsledelse er i stand til at modstå presset og angrebene fra Thatcher og de øvrige reaktionære, og angrebene er hårde. De har netop, via domstolene, idømt minearbejderne i Syd Wales en bøde på 700.000 kr. for at organisere strejkevagter, og da minearbejderne har nægtet at betale, er de konservative ude på at tage pengene med magt. Desuden afhænger minearbejdernes sejr af, om det lykkedes dem at bringe midterfløjen i det engelske samfund over på deres side og om det får international opbakning. Og der har bryggeriarbejderne en opgave, for vi skal huske på, at der er 155.000 strejkende minearbejdere samt deres

Bereden politibetjent i aktion. Kvinden undgik kun svære kvæstelser, fordi en minearbejder fik hende trukket ned på jorden, inden slaget faldt.

familier, plus de, der nægter at transportere kul, der skal have mad hver dag. Desuden skal der bruges penge til benzin til strejkevagterne og til strejkeaviser og møder for at bryde de konservatives propagandamaskine ned. Minearbejderfamilierne får ganske vist en smule socialhjælp. Kay

fortalte, at hun som hustru til en strejkende minearbejder med 2 børn fik 28,52 pund om ugen. Det svarer til knapt 400 kr. Det var til husleje, mad og alt for 4 personer. Det kan de ikke overleve på.

Inge Sørensen
Ny Tap, Carlsberg

Derfor:

Støt kulminearbejderne:

De britiske kulminearbejdere beder om hjælp. De har brug for den!

Begrav de konservative — ikke minearbejderne.

Materialer og oplysninger fås ved henvendelse til nedenstående adresse:

Landsindsamlingen til de britiske kulminearbejdere,
Birkegade 10, kld.,
2200 N
tlf.: 01 - 35 95 45
man.-tir. kl. 16.00-18.00, ons. kl. 17.00-19.00

Penge sendes til giro 670 09 93
Landsindsamlingen til de britiske kulminearbejdere
Birkegade 10, kld.
2200 N

Nordjyske kreds

Ved et møde i depotudvalget den 2. juni 1984 i Silkeborgafdelingens lokaler, blev det bestemt at rette henvendelse til forbundets daglige ledelse vedrørende forskellige problemer.

For det første er vi meget utilfredse med den opbakning, som vi har fået fra forbundet. Udvalget skulle starte med den opbakning, som vi har fået fra forbundet. Denne igangsættelse er udeblevet. Hvis depotudvalget ikke kun skal virke som udvalg for udvalgets skyld, må vi forvente et snarligt udspil fra forbundet.

For det andet bør man vurdere, om det ikke er rimeligt, at man får de eksisterende overenskomster til at fungere. Vi er dagligt vidende om, at vor overenskomst bliver brudt. I tilfælde af, at en ansat gør krav på sin overarbejdsbetaling eller lign., kan dette krav meget nemt blive fulgt op af en fyreseddel. Dette bevirker, at de ansatte ikke føler sig trygge ved situationen, og derfor mange gange svigter de kammerater, der gør et stykke fagligt arbejde for sine kolleger. Det kan ikke være rimeligt, at de medlemmer, der laver fagligt arbejde ikke har nogen form for beskyttelse, da dette arbejde ofte sker med job og økonomisk baggrund som indsats. Det er vores opfattelse, at

depotbestyrerne forsøger at danne en kløft mellem faglig/ikke-faglig interesserede medarbejdere. Hvis forbundet vil skabe respekt blandt medlemmer på depotområdet, må man straks kigge på de urimelige forhold på depoterne.

Med kammeratlig hilsen

Bent Pedersen

Viborg afd.

Søren O. Jacobsen

Randers afd.

Svar til det Nordjyske depotudvalg

Gode kammerater

Fra udvalgets side rettes der kritik af en manglende koordinering af udvalgets arbejde. Det må her slås fast, at koordineringen aldrig har været rettet mod de enkelte depotudvalg i kredsene, men var tænkt som en igangsætter til et landsudvalg.

Fælles faglig kamp

I kampen mod H.T. de gule
var det ikke tilfældigt vi vandt,
vi stod sammen imod de borgerlige.
Da de prøvede at splitte os ad
de troede de kunne stramme skruen.
Men vi sagde stop
de troede de havde os i deres hule hånd,
de troede de kunne gøre med os som de ville.
Men vi stod skulder ved skulder
de troede de kunne standse vores fælles kamp.

Men vi voksede til
vi viste vi kunne løfte sammen,
de snakkede om frihed til at vælge
de prøvede at bryde vores enighed.

I de dage var vi mange
i morgen er vi fler.

Britta tog ikke telefonen
og posten den var præcis
så ud røg de gule
og Britta den rævelumske
hun sidder stadig på taburetten.
Og Schlüter har rotter på loftet.

Vi skal ikke pukle på aviserne
og ikke grine alt for taktløs frit
men hvad var det de skrev i Ekstrabladet
og lederen i Aktuelt.
Og når så mor Berlingeren,
blir prikken på venstre
over både dit og dat,
lader vi, som om vi tror det.
Mens vi deler en porter i porten.

Og vi voksede til
vi var ikke pivet, vi løftede sammen
de dage var det alvor og ikke bare leg.
Kammeratskabet og fælles faglig KAMP
var kædens stærke led.

Hanne Jacobsen
B.R. Klubben, Tuborg

Dette landsudvalg blev efter indstilling fra distributionskonferencen nedsat af hovedbestyrelsen den 13. juni 1984, og herefter er udvalget blevet indkaldt til sit første møde den 18. juli 1984. Ligeledes må det fastslås, at dette landsdækkende depotudvalg ikke skal være et udvalg for udvalgets skyld. Der er mange opgaver at tage fat på, som skal gavne vore medlemmer på depoterne.

Omkring spørgsmålet, der skulle være en vurdering om overholdelse af overenskomsterne, er det selvfølgelig klart, at disse skal efterleves, men når lokale udvalg finder steder, dette ikke sker, er det ingen hjælp, hvis ikke forbundet får oplysninger om, hvor det foregår, således at der kan tages skridt til en fagretlig behandling. Lad mig kort anføre følgende omkring det kommende arbejde i depotudvalget. Det er mit håb, at alle i udvalget medvirker til en opklaring af forholdene på depoterne, og derigennem er medvirkende til at skabe de arbejds- og lønforhold, som vi alle har som mål. Gennem dette arbejde vil vi også være medvirkende til en fjernelse af den frygt, nogle har på grund af fagligt arbejde, men samtidig vil vi kunne vise de, der har tvivlen, at det kan nytte.

Med kammeratlig hilsen

Anker Skjødt

REDAKTIONEN af Prop & Kapsel henleder opmærksomheden på, at det landsdækkende depotudvalgs kommissorium omtales i Prop & Kapsel 3/84.

Redaktionen af Prop & Kapsel

BEKLAGER

at vi i nr. 5/84 side 14, »Ordet er frit« under indlægget: »Skader på Carlsberg«, har gjort Bente Hansen som underskriver af indlægget.

Den rette underskriver er Bente Larsen.

UNDSKYLD!

Freds- grupperne skader

Hensigten med mine tidligere breve var at få en diskussion i gang om fredsgruppernes skadelige virksomhed. Det er også lykkedes, for rundt om på virksomhederne går snakken i frokostpausen. Jeg er endog vidende om, at nogle fredsmagere er »hoppet af« og ydermere nu går ind for det europæiske fællesskab. – Så langt så godt!

Når diskussionen her i bladet ikke har fået samme lykkelige udgang, skyldes det først og fremmest Erik O. Niensens for-nærmethed over mine afsløringer og Svend Svendsens fordrejninger af historiske kendsgerninger. Jeg vil ikke bruge mere tid på d'herrer, men opfordre andre til at tage del i diskussionen, da jeg ved fra min egen arbejdsplads, at mange arbejdskammerater interesserer sig levende for emnet.

Svend Svendsen skal dog lige – trods aldersforskellen – belæres om, at Hitler-Tyskland, som i 1938 var et kogende Sieg-Heil, var den største trussel for verdensfreden. Og når Hitler havde så let spil, skyldes det den storpolitiske eftergivenhedslinie. Først da Churchill kom til, fik piben en anden lyd!

Og Erik O. Nielsen lader stadig, som om han ikke kender de kommunistiske langtidsmål. Måske det hjælper på hukommelsen, når jeg fortæller, at de første blev offentliggjort for ca. 20 år siden, samlet ud fra rapporter over kongreshøringer og tilgængelige bøger skrevet af tidligere kommunister. Siden er der kommet flere til, og målsamlingen er taget op til drøftelse på regeringsplan i de fleste europæiske lande samt i Europa-parlamentet. – Politiske afhoppere, heriblandt højtstående militærpersoner, bekræfter, at de nu ca. 50 målsætninger er dagsaktuelle for aktive kommunister.

Jeg gengiver her nogle få af »langtidsmålene«:

Nr. 36: Infiltrer og få kontrol over flere fagforeninger.

Nr. 37: Infiltrer og få kontrol over storindustrien.

Nr. 41: Skab behov for børneopdragelse uden forældrenes negative indflydelse.

Nr. 42: Skab det indtryk, at vold og oprør er lovlige aspekter i vor tradition, – at studenter og interessegrupper skal rejse sig og anvende forenede kræfter på at løse økonomiske, politiske og sociale problemer.

Såfremt Erik O. Nielsen og hans ligesindede stadig er interesserede, kan jeg skaffe langtidsmålene i deres fulde ordlyd.

Børge Stride
Tap Syd, Tuborg

Forud- fattede meninger

Birte Jacobsen og Bolette Munch Pedersen har i Prop & Kapsel 4/84 delagtiggjort læserne i nogle betragtninger omkring et kursus på Roskilde Højskole, der fortjener en kommentar, bl.a. fordi de ikke refererer helt rigtigt.

F.eks. skriver de, at jeg – Hans Jørgen Ellegaard – ville komme igen og udrydde evt. misforståelser, og dem er der mange af, kan jeg se på brevet, men at man p.g.a. arbejde ikke havde tid. Dette forekommer mærkværdigt, da vi stadig på skolen kan huske, at både Birte og Bolette deltog så længe og aktivt i det sociale liv, at kursuslederen måtte gribe ind. Noget af tiden kunne have været brugt til »udryddelse af misforståelser«.

Når man deltager i undervisning, skal man provokeres, have afprøvet sine synspunkter, høre på andres synspunkter, og få udryddet nogle af de floskler, der desværre stadig flourer på arbejderbevægelsens venstre fløj. Meninger skal brydes, og man skal

være klogere, når man rejser hjem.

Ingen af delene er tilsyneladende lykkedes for Birte og Bolette.

For det første kan enhver forstå, også dem, der er modstandere af ØD, det er derfor, de er modstandere, at den omvæltning, indførelsen af ØD vil betyde for samfundet, naturligvis også vil få afsmittende virkninger på de faglige organisationer og det arbejde, disse organisationer fremover skal udføre for medlemmerne. Det er så selvfølgelig, så det næsten ikke er værd at nævne, og bliver kun nævnt, fordi Birte og Bolette tilsyneladende betragter det som noget odigt.

Forsåvidt angår LO-kongressens opbakning af La Cabana demonstrationerne, så kan vi konstatere, at den var enstemmig, og at jeg naturligvis ikke er i stand til at fortolke mere end 1.000 delegeredes holdning til udtalelsen.

Om selve La Cabana konflikten skal bemærkes, at uanset hvor megen sympati man kan have for sagen, så er dette ikke den fremgangsmåde, vi her på Roskilde Højskole prøver at lære tillidsmændene, når de er på kursus. Man kan vel sige nærmest tværtimod. De historiske erfaringer har vist fagbevægelsen, at jo længere en konflikt varer, jo dårligere bliver resultatet for fagbevægelsen og fagbevægelsens medlemmer. Jf. f.eks. den såkaldte plattedamekonflikt for ca. 10 år siden. Skal man konflikte, skal man gøre det rigtigt, skal man demonstrere, skal man også gøre det rigtigt. Det sidste mener jeg, man har gjort godt i Herning omkring La Cabana sagen, det første har man ikke gjort særlig godt.

Det at undervise er bl.a. også at redegøre for kendsgerningerne, ganske vist ud fra en subjektiv synsvinkel, men uanset synsvinklen, så kan man ikke diskutere om 2 og 2 er 4, og der er visse kendsgerninger, der heller ikke kan diskuteres.

Kære Birte og Bolette, kom snart igen, og lad denne gang de forudfattede meninger blive hjemme,

så bliver tingene mere åbenbare for jer, og I kan få meget mere ud af undervisningen, når I ikke på forhånd har den opfattelse, at folk af anden politisk opfattelse end jeres egen, er idioter, eller ude på at bilde jer noget ind.

Med venlig hilsen
Hans Jørgen Ellegaard
Roskilde Højskole

**Indlæg til
Prop & Kapsel 7/84
skal være redaktionen i hænde
senest den 6. september 1984**

Undertrykkelsen af demokrater fortsætter i Chile

Hasteaktion mod undertrykkelse af demokrater i Chile

Det chilenske militærstyres sikkerhedsstyrker har fortsat optrapningen af undertrykkelsen af demokratiske chilenerne. Efter ordre fra indenrigsministeren blev der foretaget en række husundersøgelser hos chilenske oppositionsledere om morgenen den 19. juli. Disse overgreb skulle føre til arrestation af MDP's generalsekretær *Jaime Insunza* og *Leopoldo Ortega*, leder i Den Chilenske Menneskerettighedskommission, for at udvise dem af landet for anden gang. Højesteret har just godkendt diktaturets anklager mod dem og udviser dem af landet for at udgøre en fare for landets sikkerhed.

Optrapningen af undertrykkelsen viser endnu en gang militærdiktaturets terroristiske karakter og dets vilje til for enhver pris at forhindre enhver aktivitet fra oppositionens side. I de sidste uger er mere end 6 personer døde i formodede »sammenstød«, bl.a. lederen i CODEPU (Komiteen for forsvar af Folkets rettigheder), læreren *Patricio Sobarzo Nuñez*. Efter ordre fra indenrigsministeren er lederen af Det Demokratiske Folkeligt Bevægelse, MDP's lands ledelse og CODEPU, advokaten *Juan Parra Sepulveda* ble-

vet anholdt d. 19. juli af det civile politi på gaden i Santiago. Det må befrygtes, at styret vil bringe grundlovens overgangsbestemmelse nr. 24 i anvendelse og udvise ham af landet.

Forbundet har protesteret mod dette nye overgreb mod det chilenske folks elementære og den sociale retfærdighed i Chile med følgende ekspresbrev:

Sergio O Jarpa
Ministerio del Interior
Palacio de la Moneda
Santiago de Chile
Rafael Retamal
Presidente Corte Suprema
Plaza Montt Varas
Santiago de Chile

Kopi til:
CODEPU
Casilla 1843
Correo Central
Santiago de Chile

«Exigimos fin a la represion de sectores democraticos chilenos y libertad inmediata para el miembro de la direccion nacional del cimote de defensa de los derechos del pueblo (CODEPU) y del movimiento democratico popular (MDP) abogado Juan Parra Sepulveda.»

(Vi kræver stop for undertrykkelsen af chilenske demokrater og øjeblikkelig løsladelse af medlem af CODEPU's landsledelse og MDP's landsledelse, advokaten Juan Parra Sepúlveda).

Rapport fra konferencen om

Alternativ energiplan 1983

v/ Birte Jacobsen, kv. afd. og
Erik Ole Nielsen, md. afd.
København
Afholdt på Christiansborg
den 9. maj 1984

Efter at en gruppe forskere havde lavet en »Alternativ Energiplan 1983« (AE 83), besluttede nogle folketingsmedlemmer at lave en konference for interesse-rede omkring denne plan. Konferencen skulle afholdes på »Christiansborg« den 9. maj 84, altså samme dag, som Folketinget havde en energipolitisk debat.

De politikere, som var indbydere til konferencen, var Mette Groes (MF for SD), Søren Riishøj (MF for SF), Lone Dybkjær (MF for Rad.) og Steen Tinning (MF for VS). – At det netop var disse fire partier, som stod bag, kan ikke undre nogen, da det netop er disse partier, som interesserer sig for alternative muligheder, i stedet for at indføre A-kraft i Danmark.

De fire politikere havde sendt indbydelser rundt til interesserede grupper, heriblandt OOA. Da vi sidder som hhv. Kvindelig Afdelings og mandlig Afdelings repræsentanter i OOA, blev vi altså inviteret til at overvære konferencen via OOA (Organisationen til oplysning om Atomkraft).

Konferencens formål var følgende:

1. At fremlægge AE 83,
2. At fremlægge kritik af AE 83,
3. At få en dialog mellem forfattere og kritikere af AE 83,
4. Herigennem at »afprøve« AE 83 med henblik på en politisk vurdering af planen.

Præsentation af AE 83 ved forfatterne

Efter at Mette Groes havde budt velkommen og nævnt, at initiativtagerne var meget glade for den brede sammensætning af de mange fremmødte, gav hun ordet til den første af AE 83's forfattere, *Bent Sørensen*.

Han startede med at gennemgå, hvordan AE 83 var blevet til. I 1981 vedtog Folketinget EP 81 (Energiplan 1981) som den officielle plan for Danmarks energipolitik i de kommende 20-30 år. Denne plan er den første af sin slags i Verden, og den rummer muligheder for såvel anvendelse af A-kraft som alternativ energipolitik.

AE 83 har taget sit udgangspunkt i såvel befolkning som sammensætningen af Folketinget, og planens formål er at gøre Danmark uafhængig af brændselsimport og geofysikken.

I denne plan anvendes naturgasen som en overgangsform, som kan anvendes indtil den alternative/vedvarende energi kan etableres bredere.

I AE 83 satses også på, at fjernvarme skal ud til flere brugere. Dette viser, at AE 83 er en flerstrengt løsning.

EP 81 bygger på import af energi, og hermed griber planen ind i samfundsøkonomien. I modsætning hertil holder AE 83 sig indenfor landets grænser.

Populært kan det siges, at mens EP 81 centraliserer energipolitikken, decentraliserer AE 83 den.

AE 83 satser på at udvikle vindmølleparker over hele landet frem mod år 2012 – Eksemplet

Californien i USA viser, at dette kan lade sig gøre!

Endvidere nævnte Bent Sørensen, at AE 83 har et mindre omkostningsniveau end alle andre energiplaner, inklusiv EP 81.

Herefter blev ordet givet til en anden af forfatterne, nemlig *Klaus Illum*. Han gennemgik vores behov for en stabil energitilførsel. Desuden anbefalede han, at vi på »behovssiden« får nogle bedre el-apparater (lavenergi) og bedre isolering af huse, arbejdspladser m.v.

Forsyningssystemet består i dag af kraft-, kraftvarme- og varmeværker. AE 83 foreslår udbygning af kraftvarmeværkerne, i stedet for som nu at satse på de meget store enheder.

I AE 83 er kun medtaget de allerede kendte energiformer. Klaus Illum ville nævne nogle ting omkring økonomien i planen. Hvis man indfører AE 83-planens mål-sætning, vil dette betyde en nedgang i energiforbruget, og dermed en bedring af landet økonomi, da energiimporten i dag er meget kapitalkrævende. Han nævnte, at AE 83 medfører, at investeringerne i energisektoren topper i årene 1995 til år 2000, men herefter vil kurven flade ud igen.

Endnu en medforfatter, *Frede Hvelplund*, ville tale lidt om økonomien. De valutariske konsekvenser var allerede omtalt af Illum, derfor ville Hvelplund se nærmere på beskæftigelseseffekten af den alternative energi-plan. Han hævdede, at AE 83 ville give en tydelig merbeskæfti-

gelse på fra ca. 20.000 til 50.000 personer i år 2000. Herefter ville beskæftigelsen indenfor energi-sektoren falde igen til omkring 15-20.000 personer i år 2012.

Realiseringen af AE 83 ville også betyde eksport af vindmøller, og teknisk know-how på dette område ville stige voldsomt, og ville altså også kunne sælges til udlandet. Også dette forhold vil føre til yderligere beskæftigelse og hermed bedring af samfundsøkonomien.

Herefter var det *Niels I. Meyers* tur. (Han er i forvejen kendt fra initiativet »Oprør fra Midten«). Han gennemgik et energipolitisk handlingsprogram med udgangspunkt i AE 83.

Niels I. Meyer hævdede, at AE 83 er en af de eneste måder at bringe balance i valutaen på omkring år 2000. – Desuden gjorde han sig til talsmand for indførelsen af en »svovlskat«, hvis fornemste opgave skulle være rent økologisk, nemlig at fremme afsvovling af vores energikilder.

Kritik af AE 83

Den første af kritikerne, som kom til orde, var *Ove W. Dietrich*, som er kontorchef i Energiministeriet.

Han mente, at det var meget nyttigt, at planer som AE 83 fremkommer, men mente dog også, at mange af elementerne i AE 83 ikke var nye, men kendte i forvejen.

Han stillede spørgsmålstejn ved, om planen kunne realiseres såvel nationalt som internationalt. – Som det nævnes i AE 83 kan vi ikke bygge på vindmøller alene, men vindkraften skal kombineres med vandkraftressourcer fra f.eks. Norge.

Dietrich hævdede, at vindkraften er dobbelt så dyr som de billigste energikilder, vi kender i dag, nemlig import af elektricitet fra Sverige og Norge.

Det er rigtigt, som det tidligere er nævnt, at vindkraften er meget billig i Californien, men netop fordi den er billigere end alle andre energiformer i Californien, er den blevet en succes.

Der er i AE 83 tale om beskatning, tilskud, tilslutningspligt og statstilskud. – Dette er urealistisk med den nuværende økonomiske situation.

Ifølge taleren manglede planen en central planlægning og ledelse, og den opererer med en nedrivning af gamle boliger, som er fire gange større end den nuværende nedrivningstakt. Disse boliger skal efter AE 83 erstattes af nye, energivenlige boliger.

Den næste kritiker, som fik ordet, var *Per B. Suhr*, der er overingeniør i Miljøministeriet. Han sagde, at alle kendte former for energi – næsten – har tilknyttede miljøproblemer. Dette gælder også for de alternative eller vedvarende energiformer.

Han vil ikke se på AE 83 som en forsyningsplan, men snarere beskæftige sig med de miljømæssige sider af sagen. Her er han meget enig i målsætningen for den alternative energiplan, men han mener dog, at målsætningen bør være mindre ambitiøs, dels på grund af samfundsøkonomien og dels på grund af de miljømæssige problemer.

Endelig var det så den sidste af kritikerne, som fik ordet. Det var *Knud Mosekjær Madsen*, cand. polit., som repræsenterede »Danske Elværkers Forening«, hvilket hans indlæg i høj grad bar præg af.

Han nævnte, at hans indlæg ville blive lidt overlappende i forhold til de to andre kritikeres.

Mosekjær Madsen mente, at det var skuffende resultater, som man kommer frem til i AE 83. Denne plan er for overfladisk og for postulerende. – Desuden er planen meget uoverskuelig.

Ifølge denne cand. polit. slipper AE 83 alt for nemt over kritikken af den nuværende energipolitik og dermed bliver den for »slagsordspræget«.

AE 83 går ind for borgernes selvforvaltning, men dette er urealistisk. Tværtimod er det bydende nødvendigt, at energipolitikken bliver centraliseret og dermed mere effektiv.

Mosekjær Madsen sagde også, at

man begår en fejl ved at gøre det teknisk mulige til et ideal. Man bør bestemt også se på den økonomiske side af sagen.

Hermed var vi også nået igennem den officielle kritik af den alternative energiplan 1983.

Forfatterne svarer på kritikken

Jørgen S. Nørgård var den første af forfatterne, som fik ordet, og han tog fat på spørgsmålet om bedre isolering af huserne. Efter en lang teknisk gennemgang af fordelene ved flerlags-termoruder frem for 2-lagstermoruder, kom han frem til noget mere konkret: Han fastholdt ideen om den store nedrivningstakt, som er nævnt i planen for den ældre boligmasses vedkommende.

Med hensyn til luftforureningen, mente han, at den kunne reduceres til det halve ved at nedskære mængden af tungmetaller i brændselsråstofferne til det halve. – Det lyder logisk, men ingen af os er i stand til at vurdere, om det er rigtigt eller ej

En anden af forfatterne, *Frede Hvepslund*, gav Mosekjær Madsen delvis ret i hans kritik, men mangler af den nævnte art måtte fremkomme, da AE er lavet af forfatterne i deres fritid.

Han kunne også godt se betænkelighederne i at have et system, hvor man periodevis ville være afhængig af energiforsyninger fra Norge og Sverige.

Klaus Illum svarede på de økonomiske indvendinger, og *Bent Sørensen* tilbageviste, at så mange boliger skulle nedrives p.gr.a., at de var energimæssigt utidssvarende.

Til sidst i denne runde fik *Niels I. Meyer* ordet. Han var skuffet over, at kritikerne ikke konkretiserede sig noget mere. – Det er umuligt at svare på spørgsmålene, hvis de ikke er mere præcise.

Debat med kommentarer og kritik fra salen

Først blev der kørt endnu en runde med kritik fra energiministeriet, miljøministeriet og danske elværkers forening. Da denne

kritik stort set var den samme som i første runde, vil vi ikke gå nærmere i detaljer med dette.

Herefter var det den første fra salen. Denne var *Morten Lange*, tidligere MF'er for SF med svampe på hjernen. Han sagde, at vi var nogle skridt foran andre lande, fordi Danmark har en egentlig energipolitisk plan, EP 81.

Han mente, at de store mængder af europæisk og sovjetisk naturgas ville holde oliepriserne nede. Derfor ville AE 83 blive alt for dyr sammenlignet med de traditionelle energiformer.

Morten Lange er tilhænger af, at tingene gøres så billigt som muligt, og derfor er han tilhænger af anvendelsen af de kendte energikilder, bl.a. kernekraften.

Han sluttede sit indlæg af med at sige, at AE 83 snarere er et politisk dokument end en egentlig energiplan.

Den næste fra salen, som fik ordet, var *Poul Nilsson*, tidligere energiminister med den klokke-rene olieaftale med Saudi-Arabien. Han sagde, at fremstillingen af EP 81, ved Bent Sørensen, var vildledende og forkert. Han mente, at det var et forsøg på en nem genvej og direkte antiparlamentarisme.

Han sagde desuden, at AE 83 var dårligt argumenteret og underbygget, og han var direkte sur over, at off-shore-siden var blevet meget dårligt behandlet i den alternative energiplan. (Off-shore er olien og gassen fra Nordsejlerne i Vesterhavet!) – Denne olie og gas er trods alt danske produkter!

Den tidligere energiminister sluttede af med bittert at konstatere, at folkene bag AE 83 er det nye »energipolitiske præsteskab«. *Carl Jørgen Christensen* fra »Prøvestationen for mindre vindmøller, Risø« var den næste, som fik ordet. Han omtalte, ikke overraskende, vindmølleproduktionen og sagde, at denne nu var blevet så stor, at en egentlig produktudvikling på området finder sted.

Uffe Steiner Jensen fra SD's energipolitiske udvalg mente

ikke, at der var nogen som helst argumentation for, at AE 83 skaber merbeskæftigelse. Han ønskede, at denne dokumentation ville fremkomme.

Preben Magård (står ikke på deltagerlisten, derfor kendes hans baggrund ikke!) mente, at det er nemmere at indgå en forsyningsaftale med Norge og Sverige, end at købe kul i Sydafrika.

Med hensyn til vindmøllernes økonomi nævnte Magård, at energiministeriet har hævdet, at Masnedsø-vindmølleparken koster det dobbelte af kulfyrede værkers energi. – Men dette er ikke noget argument. Der findes billigere vindmølleparker, f.eks. ved Ebeltoft.

Ove Groes fra Storstrøms Amtsråd nævnte, at i hans amt har man ca. 20 pct. af halmoverskuddet i Danmark. Derfor vil energiplanen for dette amt kun indebære 7 pct. naturgas, hvis halmopfyldning bliver opprioriteret. Herved kan der spares op mod 23 pct. på energibudgettet.

Efter alle disse spørgsmål og kommentarer var det igen forfatterne af AE 83, som skulle svare.

Den første, som bad om ordet, var *Niels I. Meyer*, som sagde, at AE 83 kan udvikles, og at den er fleksibel i forhold til eventuelle nye tiltag på energiområdet. Med hensyn til »svovlskatten« var det meningen, at der skal være en høj afgift på kul og olie, mens energiformer uden svovlindhold skal slippe fri for afgift.

Klaus Illum konstaterede, at det ikke var lutter roser, som der kom fra de herrer Lange og Nilsson. Men andet kunne man jo heller ikke forvente, da de begge er erklærede tilhængere af Akraft! Klaus Illum ønskede at lægge op til et seminar, hvor eksperter fra miljø- og energiministerierne og forfatterne kan diskutere tingene noget mere dybtgående end på denne konference. Herefter var konferencen slut for denne gang. Ved nærlæsning af aviserne dagen efter, fandt vi ud af, at AE 83 tilsyneladende ikke har haft større effekt på den energipolitiske diskussion, som blev gennemført samtidigt i Fol-

ketingssalen.

Vores konklusion

Det var tydeligt for os, at denne konference var beregnet på folk, som beskæftiger sig med energispørgsmål til dagligt, altså de såkaldte eksperter. Derfor var det svært for os at deltage aktivt i debatten, selv om vi begge havde mægtig lyst til det. Emnet er så vigtigt, at det ikke blot kan overlades til eksperterne. Det er et politisk problem, som samfundsbørgerne i almindelighed og arbejderklassen i særdeleshed bør beskæftige sig med.

Vi er i store træk enige i de holdninger, som ligger bag AE 83, specielt med hensyn til den flerstrengede forsyningsplan uden atomkraft. – Vi er dog ikke enige i, at store dele af den gamle boligmasse skal nedrives til fordel for det, som eksperterne kalder »energivenlige« boliger. – Det viste sig heldigvis også, at AE-forfatterne ikke selv var helt enige på dette punkt! – Dette sidste vil dog ikke få den store betydning, da det jo er blevet nævnt, at forskellige elementer kan fjernes fra AE 83-planen, uden at den bryder sammen af denne grund. Vi mener også, at det er vigtigt at se på de beskæftigelsesmæssige konsekvenser, som findes i AE 83, fremfor den officielle EP 81. At man så oven i hatten måske kan bringe balance i samfundsøkonomien er bare udmærket.

Vi er lidt kede af, at vi var de eneste, som repræsenterede fagbevægelsen. Selv om OOA havde sendt indbydelser til alle deres faglige kontakter, var det altså kun bryggeriarbejderne, som fandt det nødvendigt at deltage. Ganske vist var der repræsentanter for »arbejderpartierne« i Folketinget og fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, men det er ikke det samme, som hvis der var flere repræsentanter fra fabriksudvalget.

Vi mener, at fagbevægelsen bør beskæftige sig meget mere med energipolitik og andre politiske delemner, hvor vores åbenbare interesser er involveret.

Arbejdsmiljøkonference til september

Som tidligere nævnt her i Prop & Kapsel afholder forbundet arbejdsmiljøkonference 13.-16. september i Aalborg.

Formålet med konferencen er at opsummere indsatsen siden sidste konference. Hvilke af de centrale problemer er blevet løst, hvilke erfaringer har man gjort sig og hvilke problemer står tilbage.

Konferencen vil især beskæftige sig med, hvorledes der er arbejdet med at føre arbejdsmiljøprogrammet ud i livet.

Hvordan er det gået med at få styrket sikkerhedsrepræsentanternes muligheder for at få tilstrækkelig tid til at udføre sit hverv? Hvordan går det med at få et samarbejde i gang mellem de enkelte sikkerhedsrepræsentanter og mellem sikkerhedsfolkene og tillidsrepræsentanterne? Er det stadig sådan mange steder, at TR og SR kun mødes tilfældigt over en bajer, men ikke systematisk diskuterer, hvordan problemerne løses gennem fælles indsats.

Konferencen skal diskutere, hvordan vore sikkerhedsfolk skal uddannes. Hvad har man brug for at vide for at kunne hamle op med de mange og dyre eksperter, som arbejdsgiverne møder frem med. Skal forbundet prioritere anderledes, når det drejer sig om at uddanne tillidsfolk og sikkerhedsfolk, og hvad skal de lære om hinandens områder?

Som et helt centralt spørgsmål skal konferencen behandle kvartalsmøderne for sikkerhedsudvalgsmedlemmer og -suppleanter.

Siden januar 1983 har konsulentafdelingen holdt kvartalsvise møder med sikkerhedsudvalgs-

medlemmer fra alle virksomheder i forbundet.

På møderne har man udvekslet erfaringer mellem virksomhederne og har diskuteret, hvordan det videre arbejde skulle gribes an. Konferencen skal diskutere, hvilken effekt disse møder har haft. Har de ting, der har været drøftet på møderne kunnet bruges i det daglige arbejde?

Konferencen skal i det hele taget vurdere, hvorvidt arbejdsmiljøarbejdet er organiseret godt nok i forbundet og lokalt i kredsene og afdelingerne.

Endelig skal konferencen drøfte, om det på konferencen i 1982 vedtagne program (der senere blev godkendt af HB) er godt nok, eller om det skal suppleres. Man

kunne forestille sig, at f.eks. sikkerhedsrepræsentanternes deltagelse i planlægning af den nye teknologi kom med i programmet som et centralt punkt. Eller at det blev foreslået at satse mere kraftigt på at gøre noget for at give flere erstatning ved arbejdsskader.

Hele konferencen skulle gerne munde ud i en række konkrete punkter som, måske efter yderligere diskussion rundt om i afdelingerne, kunne danne grundlag for hovedbestyrelsens beslutninger.

Der er således lagt op til en forhåbentlig spændende og fremadrettet konference i Aalborg.

Konsulentafdelingen

Konsulent-tjenesten

Stof-muleposer med forbundets bomærke

– har været efterlyst af mange, så forbundsmedlemmer kan nu købe muleposer for kr. 20,- pr. stk.

Poserne kan bestilles igennem din lokale afdeling.

Hovedkassereren

Arbejdstilsynet

Brugsanvisninger for kemiske stoffer i arbejdsmiljøet

Arbejdstilsynet har indledt en kampagne om de nye brugsanvisninger for kemiske stoffer og materialer. Den retter sig mod leverandører af disse farlige stoffer og materialer.

Arbejdstilsynet har i samarbejde med arbejdsmarkedets parter udarbejdet et skema, der kan bruges ved fremstilling af brugsanvisninger for kemiske stoffer og materialer. Deuden har Arbejdstilsynet udarbejdet en vejledning i at udfylde brugsanvisningerne.

Det er nødvendigt for brugerne af farlige kemiske stoffer, at de får klar besked om, hvad stofferne skal og må bruges til, hvilke farer der er, hvordan man beskytter sig m.m., så de undgår at komme til skade ved arbejdet med stofferne. Oplysningerne skal i første omgang gives af leverandøren i form af skriftlige *brugsanvisnin-*

ger ifølge arbejdsministeriets regler (bekendtgørelse 540 af 2. september 1982).

Senere på året vil Arbejdstilsynet udvide kampagnen til også at omfatte arbejdsstederne og de brugsanvisninger, som arbejdsgiveren skal udarbejde, når stofferne skal bruges på den enkelte arbejdsplads.

Udenlandske lister over muligt kræftrisikable stoffer
Rapport nr. 14, maj 1984

Rapporten er på ca. 80 sider og i A-4 format. Den kan købes for kr. 25,- i Arbejdstilsynets tryksagsafdeling, tlf. (01) 38 28 00, lok. 221.

Kræftsygdomme er den næsthyppest dødsårsag i Danmark, og antallet af kræftsygdomme er i fortsat vækst. Der er behov for at få bedre kendskab til forekomsten af og eksponeringsforholde-

ne ved muligt kræftfremkaldende stoffer i Danmark. Arbejds miljøinstituttet har derfor i 1982 påbegyndt et projekt om kræftrisikable stoffer i Danmark. Det første delresultat af dette projekt er denne rapportens oversigt over udenlandske lister med stoffer, der anses for at være muligt kræftrisikable. Rapporten kan anvendes til at udvælge de stoffer, hvis forekomst på danske arbejdspladser bør undersøges nærmere. Desuden kan rapporten bruges som informationskilde i arbejdet med opstilling af danske lister over kræftfremkaldende stoffer.

Kontaktperson:
Allan Astrup Jensen
Arbejds miljøinstituttet
Baunegårdsvej 73-75
2900 Hellerup
Tlf.: (01) 68 28 68

Lønstatistik

for oktober kvartal 1983

Uddrag af Dansk Arbejdsgiverforenings lønstatistik

Område og kategori	Antal arbejdere ved kvrt. udgang	Akk. timer i % af samtl. timer	Gennemsnitlig timefortjeneste			Forskellige tillæg			Feriepenge og søgnehelligdagsbetal.	Fortjen. i alt 4. kvartal	Fortjeneste i alt ekskl. overtidstill. 4. kvartal		
			Ak-kord-løn	Tid-løn	Til-sammen	Heraf					1983	1983	1982
						I alt	Over-tids-till.	Hold-drifts-till.					
Hovedstaden Bryggeriarb. mænd Samtlige ikke-faglærte mænd	2833 23770	99 41	74,16 74,12	68,28 64,50	74,13 68,46	5,16 3,13	0,50 1,06	4,06 1,61	12,69 11,46	91,98 83,05	91,48 81,99	88,65 79,03	
Hovedstaden Bryggeriarb. kvinder Samtlige ikke-faglærte kvinder	978 11256	100 33	72,22 67,51	64,24 58,92	72,19 61,76	6,62 1,22	0,22 0,21	5,90 0,89	12,61 10,08	91,42 73,06	91,20 72,85	87,53 69,46	
Provinsen Bryggeriarb. mænd Samtlige ikke-faglærte mænd	1055 77307	73 28	70,31 67,52	62,79 59,40	68,26 61,66	3,74 3,04	0,78 1,40	2,65 1,25	11,52 10,35	83,52 75,05	82,74 73,65	79,48 70,44	
Provinsen Bryggeriarb. kvinder Samtlige ikke-faglærte kvinder	431 39807	83 31	72,30 59,97	61,23 54,35	70,43 56,08	3,49 1,38	0,26 0,32	3,09 0,95	11,83 9,19	85,75 66,65	85,49 66,33	80,72 63,14	

Valg af sikkerhedsrepræsentanter

Forbundet har haft en sag vedrørende arbejdsgivernes godkendelse af sikkerhedsrepræsentanter, der vælges som sikkerhedsrepræsentant for et produktionsområde, uden at vedkommende arbejder i produktionsområdet.

Den konkrete sag

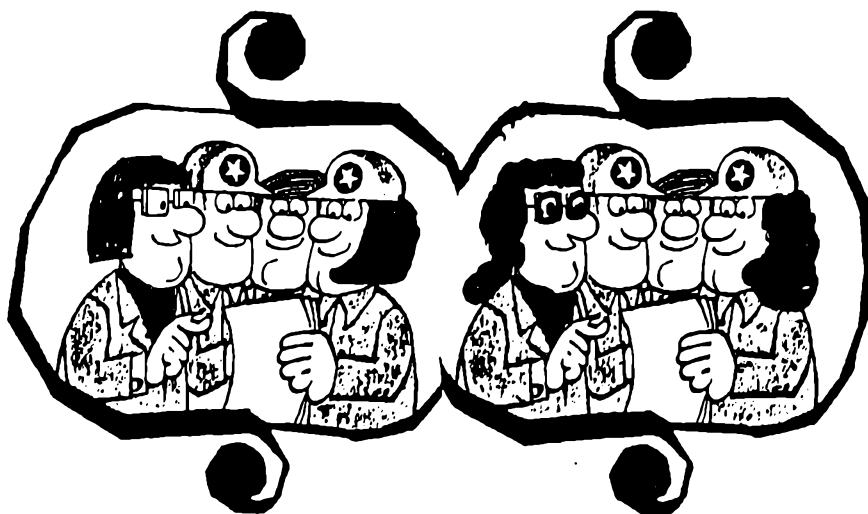
De kvindelige bryggeriarbejdere, eksporttapperiet Carlsberg, valgte en kollega fra samaritrestuen, eksporttapperiet Carlsberg, som sikkerhedsrepræsentant fælles for hele området.

DfB ville ikke godkende valget, fordi pågældende samarit var samarit på skadestuen uden kendskab til selve produktionen i eksporttapperiet.

DfB henviste til arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 392 af 10. august 1978 om virksomheds- og sundhedsarbejde.

Kap. 3, p. 6, stk. 2. Her står:

»Afdelinger med indtil 9 ansatte kan sammenlægges med andre afdelinger.

DfBs fortolkning var, at ved en sammenlægning af arbejdsområder ved valg af sikkerhedsrepræsentanter, kan der i de afdelinger, hvor der kun arbejder indtil 9 personer, ikke vælges sikkerhedsrepræsentant fælles for de sammenlagte arbejdsområder.

Forbundets fortolkning

Når områder sammenlægges i forbindelse med valg af sikker-

hedsrepræsentanter, er man valgbar som fælles sikkerhedsrepræsentant for de sammenlagte områder, uanset hvilken afdeling man kommer fra.

På et organisationsmøde aftalte forbundet med Bryggeriforeningen, at lade Arbejdstilsynet udtale sig i sagen, og at vi hver især måtte rette os efter Arbejdstilsynets udtalelse i sagen.

Arbejdstilsynet var enig med forbundet.

Det er generelt vigtigt ved valg af sikkerhedsrepræsentanter at være klar over:

At arbejder man i afdelinger i et arbejdsområde med indtil 9 ansatte, der organiseres i en fælles sikkerhedsgruppe eller tilsluttes en eksisterende gruppe, kan man vælges som sikkerhedsrepræsentant for det samlede fælles område.

Til medlemmerne i Randers

Der afholdes generalforsamling på

»JYLLAND«

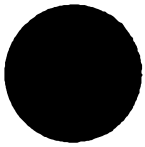
i Randers

Lørdag den 13. oktober 1984 kl. 9.30

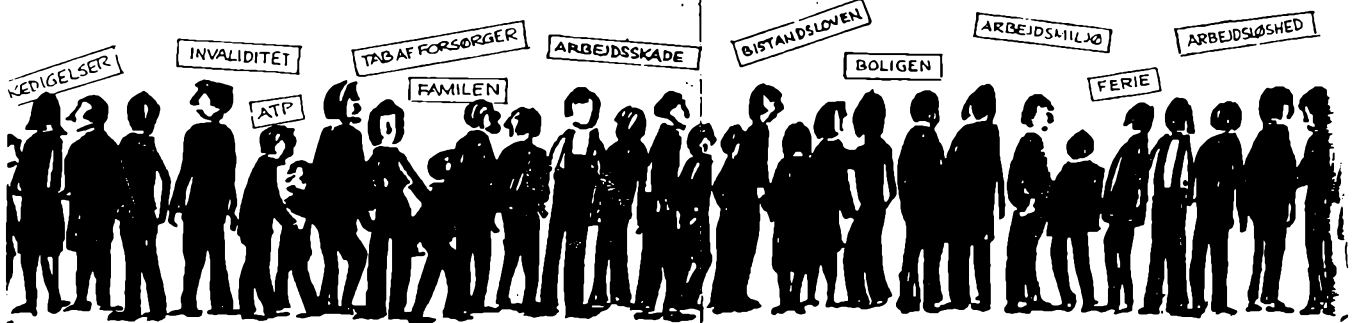
Dagsorden ifølge lovene

P.b.v.

Knud E. Kvordrup

Dine sociale og ansættelsesmæssige rettigheder - 1984

TRYGHED TRYGHED

Den nye udgave af »Tryghedspjecen« er revideret på nogle væsentlige punkter i forhold til førtidspension, barselshvile og ferie-

lov, ligesom pjecen indeholder de nyeste satser for sociale ydelser pr. 1. april d.å. Udover det eksemplar af pjecen,

afdelingerne får tilsendt fra forbundet, kan yderligere eksemplarer bestilles i forbundet. Stk.-pris ukendt på nuværende.

*Forbundet udsender til samtlige afdelinger
2 LO-pjecer*

LO-PJECER

Barselsorlov

Efter den seneste lovændring har såvel kvindelige som mandlige lønmodtagere ret til at holde barselsorlov med dagpenge i forbindelse med deres barns fødsel. Den samlede orlovsperiode efter fødslen er sat op til 20 uger og forlænges yderligere pr. 1. juli 1985 til 24 uger. Den nye pjecce oplyser i enkeltheder om de nye regler for barselsorlov.

Udover det eksemplar af pjecen afdelingerne får tilsendt fra forbundet kan yderligere eksemplarer bestilles i:

LO's PJECEAFDELING
Tlf. (01) 35 35 41, lokal 270
Stk.-pris kr. 1,80

PROP & KAPSEL

Leder

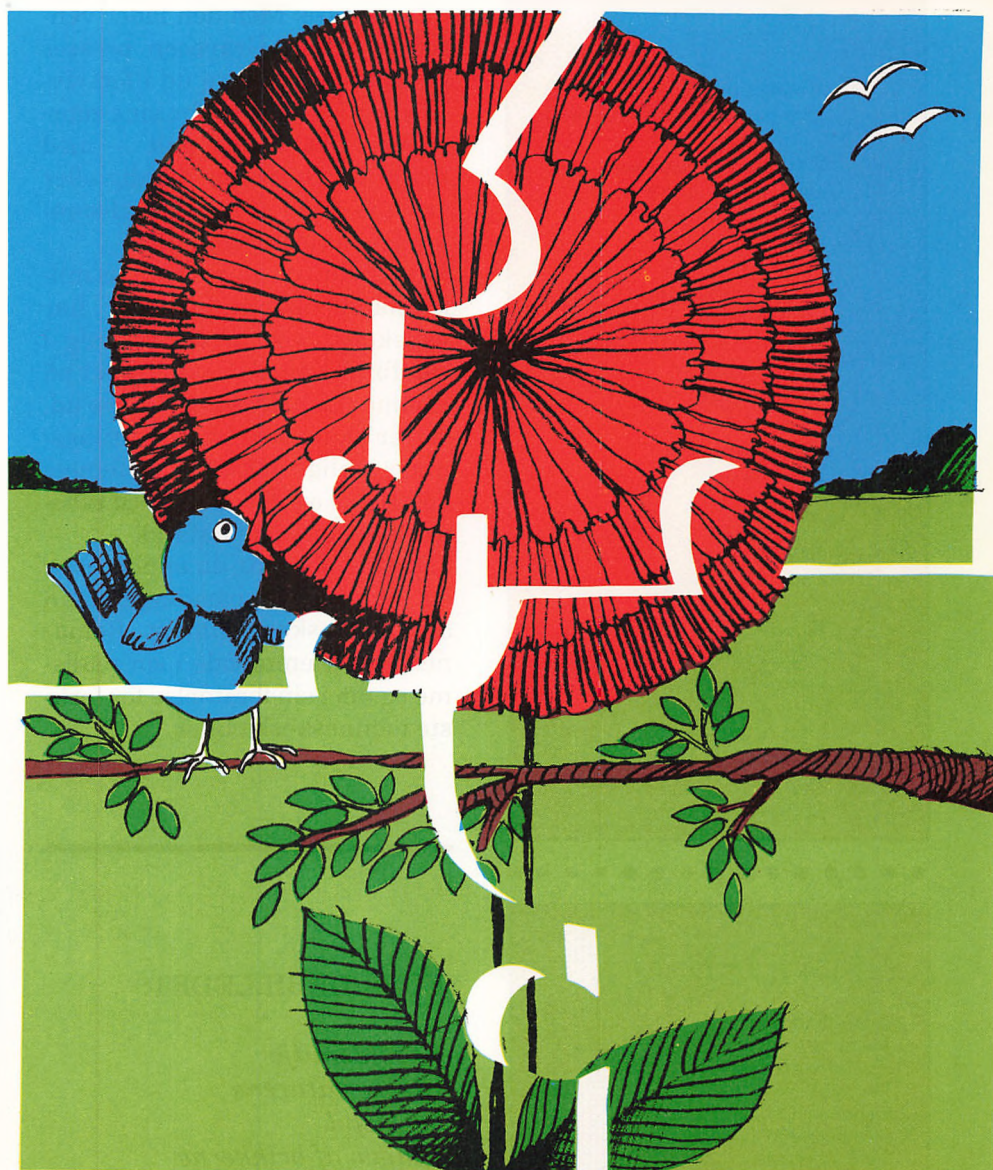
Artikel fra Mexico

Arbejds miljø-
konference

Fredskonference

Konsulenttjenesten

Retten til at
organisere sig

7/84

MEDLEMSBLAD FOR DANSK BRYGGERI-, BRÆNDERI- OG
MINERALVANDSARBEJDER FORBUND

PROP & KAPSEL

Medlemsblad
for Dansk Bryggeri-,
Brønderi- og
Mineralvandsarbejder
Forbund

Redaktion
Preben Mortensen (ansvarsh.)

Forbundets adresse
Lindevangs Allé 6, 1.
2000 København F.
Tlf. (01) 86 09 77

Forbundsformand
Preben Mortensen

Næstformand
Anker Skjødt

Hovedkasserer
Erik Nielsen

Sekretærer
Erik Kielberg
Lone Christensen

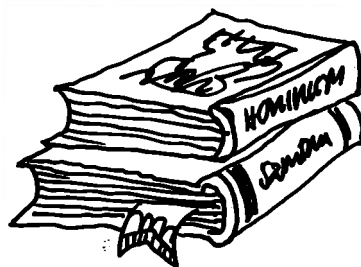
Konsulenter
John Pedersen
Henrik Hansen

Sats og montage
Holbæk Fotosats ApS
Tryk
SP-Tryk - Slagelse

INDHOLD

Bognyheder	2
Leder	3
En lækkerbidsken af lontrykkere, artikel	4
Lønstatistik	6
Arbejds miljø, konference	7
Fred i verden	10
Konsulenttjenesten	14
Retten til at organisere sig	15
Ordet er frit	16
Personalialia	16

BOG nyheder

*John Nehms' nyeste roman:
»Du skal ikke tro, du er noget«
Fremad. Pris kr. 138,-*

I »Du skal ikke tro, du er noget«, er den tidligere arbejder Holger Gravesen hovedperson. Gravesen er midlertidigt forfremmet til regnskabschef og han og familien venter spændt på den egentlige udnævnelse. Men den lader vente på sig og Gravesen presses længere og længere ud i fortvivlelse og løgne over for sine nærmeste. Det ender galt – med mord! Er Gravesen skyldig eller er hans skyld et resultat af samfundets umenneskelighed?

Vi er endnu en gang i Nehms miljø blandt mennesker, der har vanskeligt ved at tilpasse sig i samfundet og som samfundet på samme tid forsøger at skubbe ud. De er ikke stærke eller tilpassningsvenlige nok efter systemets opfattelse og bliver altså til tabere i mere end én forstand.

»Du skal ikke tro, du er noget« er en psykologisk spændingsroman om menneskelig afmagt. Romanen er skræmmende i sin realisme og øm i sin forståelse for forliste menneskeskæbner.

*Simone de Beauvoirs:
»Alderdommen«
Fremad. Pris kr. 98,-*

Sidste år udgav Fremad Simone de Beauvoirs storværk »Alderdommen« i to bind på i alt 659 sider. Karen Nicolajsen havde oversat og Hanne Reintoft skrevet forord til den danske udgave. »Alderdommen« fik en stormende modtagelse og blev hurtigt udsolgt.

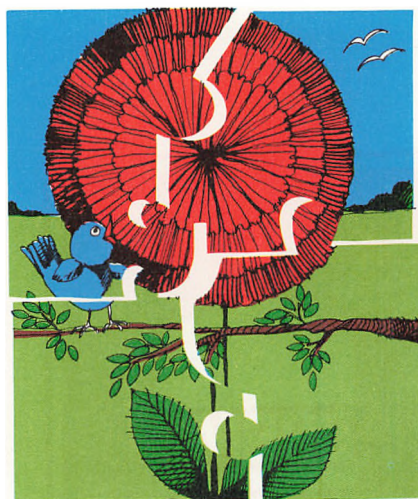
Simone de Beauvoirs vældige, lidenskabeligt engagerede værk om alderdommen . . . Vi har brug for denne bog, også i dag. Den er væsentlig i sin snævre sammenhæng som en del af Simone de Beauvoirs forfatterskab. Den bør ikke forsvinde i ærbødighed og respekt, men bruges til det, der var dens mål i 1970, og som fortsat skal være det: at bryde tavsheden om vore gamle.

»Alderdommen« er et standardværk i debatten om et mere menneskeligt samfund – et af de vigtigste spørgsmål netop i dag.

FORSIDEBILLEDET:

*Arbejds miljø
er som naturens
puslespil
– ingen af brikkerne
kan undværes!*

Læs leder side 3
og miljøkonference
Side 7-9

ARBEJDSMILJØ

ER ET ORD, DER DÆKKER OVER
MANGE FAKTORER

Sikkerhed, ergonomi, konforme termiske forhold, det fysiske arbejdsmiljø, det psykiske arbejdsmiljø, det sociale og det tryghedsmæssige – alle sammen vigtige faktorer, som det enkeltvis kræver stor indsats for at forbedre, men alligevel aldrig kun må ses som et isoleret problem. Alle disse faktorer hører sammen og skal derfor også ses i en helhed.

Opgaverne skal løses af forskellige repræsentanter. Nogle af sikkerhedsrepræsentanter, andre burde løses af deciderede miljørepræsentanter, andre af tillidsrepræsentanter og andre igen af organisationerne, fagforeninger, -forbund.

Men de skal koordineres, fordi disse faktorer hver for sig er belastende for det enkelte medlem, så de ikke kan prioriteres indbyrdes, men som en helhed bør prioriteres højt.

Derfor er ordet arbejdsmiljø anvendeligt. Trods sin bredde og sit omfang, så dog alligevel samlende.

Arbejdsmiljøpolitik er også at beskæftige sig med, hvad de forskellige faktorer indeholder, og hvilken skadelig indvirkning det har på vore medlemmers arbejdssituation i dag – altså hvor godt eller snarere, hvor dårligt er arbejdsmiljøet på vore arbejdspladser. Hvordan skal vi gennemføre forbundets arbejdsmiljøpolitik. Hvilke krav skal vi stille, i hvilket regi skal det gennemføres og af hvem skal det gennemføres.

Det kræver, at organisationen, strukturen, er i orden, men ikke for dermed at opbygge institutioner, som isolerer sig omkring deres egne problemer og opgaver.

Kun ved at samordne de forskellige institutioner – tillidsrepræsentanten, sikkerhedsrepræsentanten, fagforeninger og forbundet – får vi skabt en overordnet planlægning og nogle løsninger, som kan ses i en sammenhæng, som kan ses som en helhed.

Men det overordnede er kun målsætningen, og et hensyn til helhedens interesser. Indsatsen skal ske i de enkelte interesseområder for derigennem at gro frem til et samlet resultat. De enkelte interesseområder skal have frihed til at udføre deres arbejde; ikke mod hinanden, men for hinanden. De er ikke hinandens modsætninger, men hinandens forudsætninger.

En lækkerbidsken af løntrykkere

Mangel på jobs i u-landene fører til illegal indvandring

Af JESPER JESPERSEN

International solidaritet bliver i de kommende år til noget håndgribeligt og nærværende. Det sørger arbejdsløse i u-landene for, når de tvinges på vandring efter beskæftigelse. Skønt vi og andre rige lande har lukket for indvandring, kommer de alligevel. Illegalt. For arbejdsgiverne bliver de en lækkerbidsken af løntrykkere.

Det forudser FN. Baggrunden er erfaringer fra USA, der har fire til seks millioner illegale indvandrere. De lader sig udnytte, fordi de frygter afsløring. Fagbevægelsen er ikke stærk nok til at hindre det.

Arbejdsløshed i en millionby

De fleste indvandrere i USA er krydset over grænsen fra Mexico. Det land, der i august var vært for FNs befolkningskonference. Over 2000 mappe-mennesker fra 140 lande drøftede konsekvenserne af befolknings-tilvæksten i u-landene. Danmark var repræsenteret ved et dusin embedsmænd, eksperter og folketingsmedlemmer.

Møderne strakte sig over ni dage. Gang på gang førtes delegationerne med politi-eskorte mellem conference-center og luksushoteller. Imens fik de et af befolkningsproblemerne ind på nært hold: for mange mennesker til for få jobs.

Sceneriet på Mexico Citys gader fortæller om, hvordan folk må klare sig uden job i et land uden dagpengesystem som vores.

Når trafikfyret bliver rødt, danser bilerne prop. Ildslugeren træder frem med sin fakkell. Han tager en slurk petroleum, holder en kunst-pause – og rækker så en halvanden meter lang tunge af ild mod tilskuerne bag stål og glas.

Avissælgeren hopper og løber mellem kolonnerne af indestængte hestekræfter.

Hist og her glider et vindue ned. En mønt rækkes ud som betaling for underholdning eller læsestof. Signalet bliver grønt, og mens motorerne speedes op, springer gøglere og kræmmere ind på fortovet, hvor de blander sig med kolleger, der falbyder tyggegummi, billige plastic-genstande, tøjdukke osv. til de gående.

Billedet på underbeskæftigelse kunne ikke skjules for de udenlandske gæster.

Lossepladsen

Dog krævede det ihærdighed at trænge ind på det mest grelle billede.

Fra motorvejen ud af byen ses kun en betonmur. Det, muren skal skjule, er ikke skraldet fra Mexico Citys 20 millioner indbyggere. Men det mylder af liv, der udfolder sig på lossepladsen.

Her lever nogle af dem, Mexico ikke kan tilbyde et grundlag for eksistens. Af skrald har de bygget huse på fundamentet af skrald. Mad skaffer de ved at sælge andres affald til genbrug – til dem, der står et trin højere socialt og bor i den omliggende slum.

300.000 følger sig hvert år til millionerne i Mexico City. Men der bliver ikke flere arbejdspladser.

Sådan ser det også ud i São Paulo. Og i Cairo. I Djarkata, Madras og andre byer i den fattige del af verden.

30 millioner flere om året

Til u-landenes rækker af arbejdsløse følger sig årligt 30 millioner. Sådan bliver det ved i det næste halve århundrede, hvis det ikke lykkes at skabe flere arbejdspladser. Og det er der ikke meget håb om.

Landbruget kan ikke brødføde det stigende antal mennesker. De strømmer til byerne. Håber på arbejde.

Når håbet blegner, går mange til bunds. Nogle af de stærke prøver en ny løsning. De giver sig til vores del af verden, der synes så rig – trods vores arbejdsløshed.

Trods alt er der »kun« 30 millioner arbejdsløse i de rige lande tilsammen.

I Europa har vi endnu kun fået en forsmag på den illegale indvandring. Mens der skønnes at være fire til seks millioner illegalt i USA, er der kun halvanden million i Europa.

Sociale spændinger

Hvis indvandringen tager til, rummer det en risiko for sociale spændinger med racistiske undertoner.

Det erkendte man på befolkningskonferencen. Man vedtog derfor en anbefaling til regeringerne om at informere mere om

fortsættes side 6

Lossepladsen er den lille piges hjem. Sammen med moderen leder hun efter brugelige genstande.

Lillebroderen har de lagt i en vugge af siv, som kom til dem i et læs skrald.

Hvad de finder, prøver de at sælge som genbrug til dem, som står et trin højere socialt: Dem, der bor i slummen omkring Mexico City.

Foto:
JESPER JESPERSEN

indvandrernes baggrund. Det kan skabe grobund for fagligt og socialt samarbejde i stedet for konfrontation.

Kommer indvandrerne legalt, skal de sikres samme rettigheder som modtagerlandets statsborgere, hedder det i en anbefaling fra konferencen. De skal have samme ret til arbejde, social sikring, medlemskab af fagforeninger og adgang til uddannelse. Regeringerne opfordres til at tillade sammenføring af familier, selv om det kan bevirke, at der skal gives opholds- og arbejdstilladelse til flere.

Danmark stemte også for de anbefalinger.

Børnene

En særligt udsat gruppe i u-landene er børnene. De mærker som de første virkningerne af befolknings-tilvækst og dårlig økonomi.

Det begynder allerede, mens de ligger i moderens mave. Når en

kvinde er på kanten til at være underernæret, og når hun føder mange børn med korte mellemrum, bliver børnenes fødselsvægt mindre. De får en dårlig start. Og som små kommer de ofte til at mangle et eller flere næringsstoffer. Deres fysiske og intellektuelle vækst hæmmes.

På grund af de høje fødselstal skal u-landene skaffe skoleplads til stadigt flere børn. Blot i Afrika bliver der behov for 350 millioner flere skolepladser i de kommende år. Men der er hverken penge til skoler eller lærere. En stor del af børnene får ingen eller en mangelfuld skolegang.

Som unge får de måske smæk. Akkurat som herhjemme foretrækker arbejdsgiverne dem med erfaring. De unge får ingen faglig uddannelse og aldrig chance for at gøre erfaringer på en arbejdsplads.

Resultatet

U-landene kan umuligt ved egen

kraft løse problemerne. Det kræver langt flere penge til investeringer, end der findes i offentlige kasser og private lommer tilsammen.

Resultatet bliver polarisering i u-landene mellem de få godt stillede og de mange fattige. Og mellem u-landene og vores del af verden.

Mens den gennemsnitlige indkomst igen er på vej op i USA og Europa, går den kraftigt ned i u-landene.

På befolknings-konferencen blev det dokumenteret, at befolknings-tilvæksten er stoppet hos os – men er næsten uændret i alle u-lande bortset fra Kina. De fattige bliver flere og de rige færre.

Under de forhold bliver det lettere for arbejdsgiverne at spille de underbetalte i u-landene ud mod os. Uanset om de kommer hertil som indvandrere – eller industrien truer med at flytte ud til u-landene.

Lønstatistik

for januar kvartal 1984

Uddrag af Dansk Arbejdsgiverforenings lønstatistik

Område og kategori	Antal arbejdere ved kvrt. udgang	Akk. timer i % af samtl. timer	Gennemsnitlig timefortjeneste			Forskellige tillæg			Feriepenge og søgnehelligdagsbetal.	Fortjen. i alt 1. kvartal	Fortjeneste i alt ekskl. overtidstill. 1. kvartal		
			Ak-kord-løn	Tid-løn	Til-sammen	Heraf					1984	1984	1983
						I alt	Over-tids-till.	Hold-drifts-till.					
<i>Hovedstaden</i> Bryggeriarb. mænd	2845	99	73,08	66,02	73,04	4,91	0,50	3,78	12,47	90,42	89,92	87,54	
Samtlige ikke-faglærte mænd	23240	40	72,96	64,83	68,08	3,15	0,93	1,68	11,40	82,63	81,70	78,14	
<i>Hovedstaden</i> Bryggeriarb. kvinder	1001	100	72,25	64,84	72,22	6,10	0,22	5,40	12,53	90,85	90,63	87,69	
Samtlige ikke-faglærte kvinder	11247	32	68,09	59,54	62,26	1,17	0,18	0,89	10,15	73,58	73,40	69,87	
<i>Provinsen</i> Bryggeriarb. mænd	1050	74	69,67	62,77	67,87	3,75	0,83	2,61	11,46	83,08	82,25	77,68	
Samtlige ikke-faglærte mænd	77487	27	67,36	59,83	61,90	2,95	1,30	1,33	10,38	75,23	73,93	70,52	
<i>Provinsen</i> Bryggeriarb. kvinder	420	84	71,03	62,50	69,63	3,53	0,38	3,00	11,70	84,86	84,48	79,71	
Samtlige ikke-faglærte kvinder	40944	32	60,15	54,85	56,54	1,38	0,31	0,98	9,27	67,19	66,88	63,55	

Arbejdsmiljø

Forbundets indsats for at sikre arbejdsmiljøet på vore arbejdspladser er blevet diskuteret på en større miljøkonference i Aalborg i dagene 13.–16. september 1984.

Konferencens deltagere, der var sikkerhedsrepræsentanter for kredsene og depoterne, samt forbundet og konsulentafdelingen, diskuterede sig frem til følgende forslag til et nyt arbejdsmiljøprogram.

Forslaget skal nu behandles på førstkommende hovedbestyrelseskonference, før det for alvor kan træde i kraft.

Forslag til forbundets arbejdsmiljøprogram

Målsætning

at sikre arbejdsforhold, der arbejdsmiljømæssigt giver gode sociale, trivsels- og tryghedsmæssige forhold for vore medlemmer,

at forbundet vedrørende lovgivningen skal bruge sin indflydelse til forbedring af arbejdsmiljøforholdene indenfor vore brancher,

at forbundet skal koordinere arbejdsmiljøarbejdet, og at fagforeningerne og forbundet løbende skal sikre orientering om arbejdsmiljølovgivningens bestemmelser og bekendtgørelser,

at forbundet skal arbejde for, at sikkerhedsrepræsentanten og tillidsrepræsentanten skal have fuld medbestemmelse i alle forhold vedrørende arbejdsmiljø,

at forbundet skal arbejde for, at sikkerhedsrepræsentanterne får den nødvendige tid til at orientere medlemmerne om de arbejdsmiljøopgaver, man har eller er beskæftiget med,

at sikre den nødvendige tid i forbindelse med valg af sikkerhedsrepræsentanten,

at sikre, at sikkerhedsrepræsentanten får den nødvendige tid til arbejdsmiljøarbejdet, samt sikre en uddannelse på lige fod med de faglige tillidsmænd samt

at sikre, at der ved oprettelse af nye virksomheder indenfor de brancher, hvor forbundet har overenskomst, skal forbundet kunne udpege repræsentanter til at deltage i planlægningen omkring de arbejdsmiljømæssige forhold.

Kravene til det fysiske arbejdsmiljø skal være:

Støj Støjniveauet skal gradvist nedsættes til 80 dB(A). Der skal samtidig ske en nedsættelse af den skadelige impulsstøj.

Belysning Der skal ske en forbedring af arbejdspladsernes belysningsforhold. Kravet må være minimum 1000 Lux. Der skal herudover tages hensyn til alle de faktorer, der er bestemmende for et godt lys på alle arbejdspladser.

Termiske forhold

Arbejdspladsens termiske forhold (temperaturer, lufthastighed og luftfugtighed) skal forbedres. Kravet må være: Et maximum af termisk komfort.

Kemikalier og produkter Kemikalier og produkter, som kan medføre risici for de ansattes helbred og sundhed, skal fjernes fra arbejdspladsen. Der skal gives detaljerede oplysninger til de ansatte om de kemiske produkters sammensætning og egenskaber.

For at sikre, at bestemmelserne vedrørende arbejdsmiljøet bliver overholdt, skal der foretages løbende kontrolmålinger, som forelægges sikkerhedsrepræsentanten.

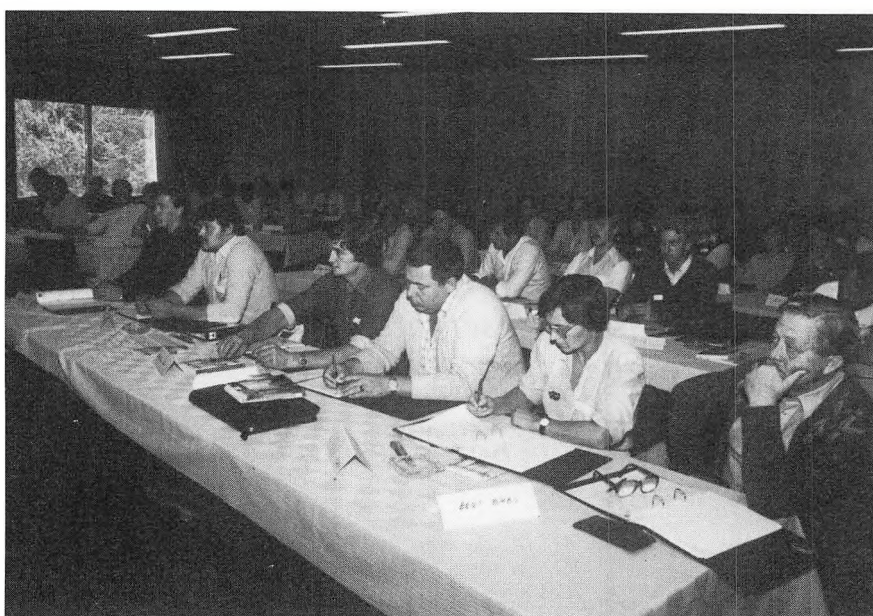
Sikkerhedsrepræsentanten skal have mulighed for at tilkalde forbundets konsulenter samt anden ekspertbistand.

Kravene til det psykiske arbejdsmiljø

Vedtaget af hovedbestyrelsen på mødet den 9. juni 1983.

Der må ikke findes alene-arbejdspladser. Stress-situationer ved kontrolarbejde og processtyringsarbejde, samt ved maskiner, som kører med meget høje hastigheder, skal forhindres. Dekvalificering af arbejdsindholdet ved indførelse af ny teknologi skal forhindres.

Øget automatisk overvågning af enkeltpersoner og grupper ved indførelse af ny teknologi skal forhindres.

Der arbejdes med forslag til nyt program for arbejdsmiljøindsatsen

Arbejdet skal organiseres på en sådan måde, at der er mulighed for kommunikation og social kontakt i løbet af arbejdsdagen.

Den enkelte skal have indflydelse på egen arbejds-situation, arbejdets organisering.

Der skal være tryghed i beskæftigelsen.

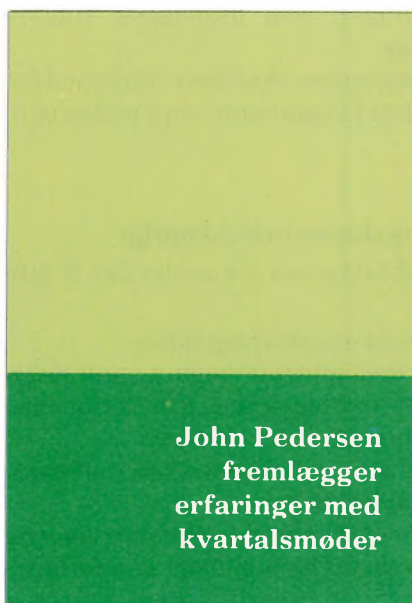
For at sikre et godt arbejdsmiljø skal følgende initiativer iværksættes:

1. Forskning i vore miljøproblemer skal ske ved statsforskning, hvor fagbevægelsen har indflydelse ved fastsættelse af grænseværdier.
2. Der skal ske en beskatning af produktionsvirksomhederne. Formålet med denne beskatning er kollektivt at kunne forbedre arbejdsmiljøet i produktionsvirksomhederne.
3. Virksomhederne skal være pligtige til at give information og jobinstruktion til alle nyansatte om de sikkerheds- og miljømæssige forhold, som knytter sig til arbejdet.

4. Ved virksomhedernes overtrædelse af miljø- og sikkerhedsbestemmelserne skal de idømmes bøder, der står i forhold til den økonomiske gevinst, som er opnået ved tilsidesættelse af bestemmelserne.
5. Forbundet, fagforeningerne, tillidsrepræsentanter og sikkerhedsrepræsentanter skal arbejde for, at virksomhederne enten selv opretter bedriftssundhedstjeneste (BST) eller tilslutter sig en i forvejen lokalt oprettet BST.

Organisatoriske forhold

1. Samarbejdet mellem klubber, afdelinger, kredse og forbundet skal styrkes, sådan at der bliver bedre kontakt mellem sikkerhedsrepræsentanterne i landet.
2. Med det formål at udveksle erfaringer og tage initiativer på det arbejdsmiljømæssige område, afholdes der 4 kvartalsmøder om året af 1 dags varighed, hvoraf de 2 afholdes som koncernmøder, og de 2 andre som kredsmøder.

John Pedersen
fremlægger
erfaringer med
kvartalsmøder

FRA FORBUNDET

**ORDINÆRT
FORRETNINGS-
UDVALGSMØDE I
A-KASSEN**

afholdt tirsdag den 12. juni 1984.

DAGSORDEN:

1. Forhandlingsprotokol
2. Beretning
3. Forskellige sager

Holger Foss valgt til ordstyrer.

1. Forhandlingsprotokol

Forhandlingsprotokollen fra ordinært forretningsudvalgsmøde den 4. april 1984 fremlagt og godkendt.

2. Beretning

Der er til afdelingerne udsendt *cirkulære nr. 16* vedr. orientering om den mellem regeringen og det Radikale Venstre indgåede aftale om økonomisk-politiske foranstaltninger i 1984 og 1985. Endvidere var vedlagt statsministerens redegørelse i Folketinget af 25. april 1984.

Der er fra Arbejdsløshedskassernes Samvirke modtaget *meddelelse nr. 16* vedr. Samvirkets ledelse. Erik Hemmingsen fra Snedker/Tømrerne valgt til ny formand for samvirket.

Der er modtaget *brev af 7. juni* fra Arbejdsløshedskassernes Samvirke vedr. information om revision i A-kasserne.

Den 28. marts 1984 var anmeldt 832 arbejdsløse
Den 25. april 1984 var anmeldt 741 arbejdsløse
således:

185 arbejdsløse mænd i København . 5,3 %
269 arbejdsløse mænd i provinsen ... 11,6 % mænd 7,6 %
104 arbejdsløse kvinder i København 8,7 %
183 arbejdsløse kvinder i provinsen 27,8 % kvinder 15,3 %

741 arbejdsløse 9,5 %

Indtægten i april har været:

Medlemsbidrag	kr.	1.569.204,00
Medlemsbidrag for efterlønsmodtagere ...	kr.	47.443,00

I alt	kr.	1.616.647,00
-------------	-----	--------------

Udgiften i april har været:

Dagpenge	kr.	9.246.650,00
Feriedagpenge	kr.	153.746,00
Efterløn	kr.	6.430.715,00
Frikontingent	kr.	6.550,00

I alt	kr.	15.837.661,00
-------------	-----	---------------

Fra Arbejdsdirektoratet er der modtaget *cirkulære* vedr. ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring.

Fra Arbejdsministeriet er modtaget *bekendtgørelse nr. 106* vedr. arbejdsgivernes bidrag til arbejdsløshedsforsikringen.

Ifølge den fremlagte skriftlige beretning er der i april måned optaget 31 mænd og 10 kvinder, i alt

41 medlemmer. Der er udmeldt 30 mænd og 2 kvinder, i alt 32 medlemmer. Medlemstallet var ved udgangen af april 1984 i København 3513 mænd og 1188 kvinder, i provinsen 2305 mænd og 657 kvinder, i alt 7663 medlemmer.

Ingen ønskede ordet til beretningen.

Beretningen godkendt.

3. Forskellige sager

Holger Foss oplæste revisionsprotokollen for Bryggeriarbejdernes Arbejdsløshedskasse for januar kvartal 1984.

Ingen havde bemærkninger til revisionsprotokollen.

Mødet slut.

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE I A-KASSEN

afholdt onsdag den 15. august 1984.

DAGSORDEN:

1. Forhandlingsprotokol
2. Beretning
3. Forskellige sager

Bent Meyer valgt til ordstyrer.

1. Forhandlingsprotokol

Forhandlingsprotokollen fra ordinært forretningsudvalgsmøde den 9. maj 1984 fremlagt og godkendt.

2. Beretning

Der er til afdelingerne udsendt *cirkulære nr. 17/1984* vedr. forhø-

Den 25. april 1984 var anmeldt 741 arbejdsløse

Den 30. maj 1984 var anmeldt 484 arbejdsløse

således:

114 arbejdsløse mænd i København . . . 3,2 %

164 arbejdsløse mænd i provinsen . . . 7,1 % mænd 4,7 %

74 arbejdsløse kvinder i København . . . 5,9 %

132 arbejdsløse kvinder i provinsen . . . 20,8 % kvinder 10,8 %

484 arbejdsløse 6,3 %

Indtægten i maj har været:

Medlemsbidrag kr. 1.253.028,00

Medlemsbidrag for efterlønsmodtagere . . . kr. 0,00

I alt kr. 1.253.028,00

Udgifter i maj har været:

Dagpenge kr. 4.208.444,00

Feriedagpenge kr. 60.391,00

Efterløn kr. 4.845.006,00

Frikontingent kr. 4.825,00

I alt kr. 9.118.666,00

jelse af kontingent til administrationskassen. *Cirkulære nr. 18/1984* vedr. lediges deltagelse i nær-radio, lokal-tv og folkeradio-udsendelser. *Cirkulære nr. 19/1984* vedr. fritagelse for betaling af medlemsbidrag til arbejdsløshedsforsikringen. *Cirkulære nr. 20/1984* vedr. dagpengeret for medlemmer, som idømmes samfundstjeneste.

Ifølge den fremlagte skriftlige beretning er der i maj måned optaget 24 mænd og 4 kvinder, i alt 28 medlemmer. Der er udmeldt 32 mænd og 3 kvinder, i alt 35 medlemmer. Medlemstallet var ved udgangen af maj 1984 i København 3512 mænd og 1189 kvinder, i provinsen 2298 mænd og 657 kvinder, i alt 7656 medlemmer.

Ingen ønskede ordet til beretningen.

Beretningen godkendt.

3. *Forskellige sager*

Der er afholdt ordinært regnskabseftersyn i Kolding og Holbæk afdelinger.

Det blev pålagt Kolding afdeling at foretage den i henhold til vedtægternes § 23, stk. 3, omtalte revision af regnskaberne for juli og oktober kvartaler 1983.

Vedr. regnskabseftersynet i Holbæk afdeling gav tilsynet ingen anledning til bemærkninger, udover at regnskabet er ført i henhold til instruksen og skønnes at være i bedste orden.

Der har ligeledes været foretaget eftersyn i Fredericia afdeling. Regnskabet er ført med akkurate og stor omhu, og det fandtes at være i bedste orden.

Ingen ønskede ordet til forskellige sager.

Mødet slut.

Stof-muleposer med forbundets bomærke

*– har været efterlyst af
mange, så
forbundsmedlemmer kan
nu købe muleposer for
kr. 20,- pr. stk.*

*Poserne kan bestilles
igennem din
lokale afdeling.*

Hovedkassereren

3. Ved ændringer i arbejdsprocessen af hensyn til det fysiske og psykiske arbejdsmiljø, skal der inden ske en koordinering imellem sikkerhedsrepræsentant, tillidsrepræsentant, fagforening og forbund.

For at koordinere arbejdsmiljøarbejdet bør sikkerhedsrepræsentanterne på de enkelte virksomheder oprette en miljøgruppe, mens modeller for sikkerheds- og miljøarbejdets organisering i øvrigt bør tilpasses de lokale forhold.

Vedrørende samarbejdsforholdene mellem sikkerheds- og tillidsrepræsentanten skal der i alle sager, der vedrører arbejdsmiljøforhold, ske en koordinering parterne imellem.

Arbejdsmiljø skal være en naturlig del af de faglige arbejder i de faglige klubber, fagforeningerne, kredsene og forbundet.

4. Forbundet udsender cirkulærer, der er bestemmende for de miljøforanstaltninger, der skal etableres i virksomhederne.
5. Forbundet skal udsende et sikkerhedsblad. (Evt. fast spalte om arbejdsmiljø i Prop & Kapsel).
6. For at sikre, at sikkerhedsrepræsentanterne kan udføre deres arbejde tilfredsstillende, skal fagforeningerne og forbundet have en så tæt og direkte kontakt som muligt til disse.

Forbundet skal til nyvalgte SR'er fremsende et informationsmateriale, der indeholder oplysninger om forbundets miljøpolitik, fagbevægelsens uddannelses tilbud og SR's rettigheder.

Forbundet skal have en direkte kontakt til SR'ernes arbejde gennem konkret støtte og direkte vejledning i aktuelle sager ved forbundets konsulentafdeling.

Sikkerhedsrepræsentantens opgaver

at sikre, at arbejdsmiljølovgivningens bestemmelser, påbud og vejledning bliver overholdt af arbejdsgiverne,

at sikre, at arbejdsmiljøgrænseværdier overholdes, at arbejde for bedre sikkerhedsbestemmelser end arbejdsmiljølovgivningens bestemmelser,

at sikre overholdelse af de arbejdsmiljøgrænseværdier, som enten sikkerhedsrepræsentanten, tillidsrepræsentanten eller organisationerne indgår aftaler med arbejdsgiverne om.

Tillidsrepræsentantens og sikkerhedsrepræsentantens opgaver er:

at arbejde på at forbedre arbejdsmiljøet.

Det er tillidsrepræsentanternes, fagforeningernes og forbundets opgave, at sikkerhedsrepræsentanternes ret til at deltage i planlægningen omkring arbejdsmiljøet vedr. ændringer i arbejdsprocessen, overholdes.

Vedrørende uddannelse af sikkerhedsrepræsentanter

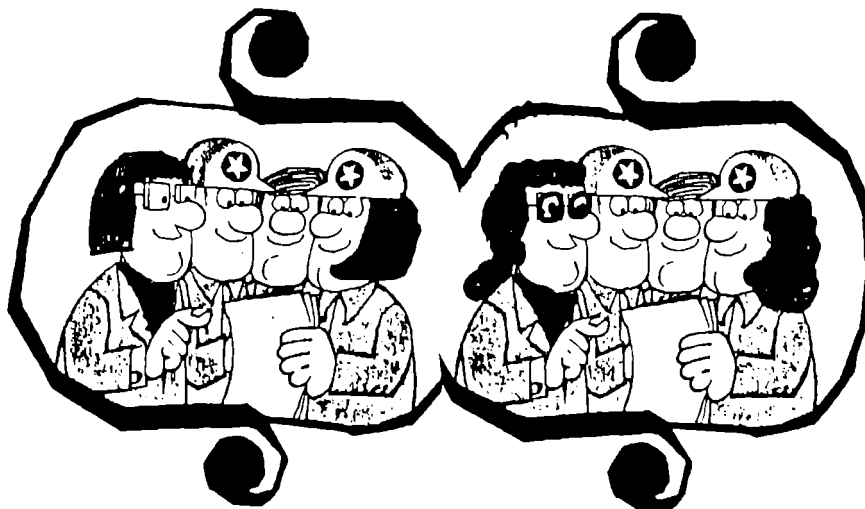
Forbundet skal, sammen med den øvrige fagbevægelse, have indflydelse på § 9-uddannelsen samt arbejde for, at man derudover får en branchemæssig sikkerhedsuddannelse.

Endvidere skal forbundet sikre, at sikkerhedsrepræsentanterne får uddannelsesmuligheder gennem fagbevægelsens uddannelsessystem, samt hurtigst muligt sikre nye sikkerhedsrepræsentanter kursus tilbud om fagbevægelsens holdning til arbejdsmiljø.

I forbindelse med fagbevægelsens uddannelse skal sikkerhedsrepræsentanterne have mulighed for at arbejde med og tage stilling til konkrete arbejdsmiljø sager.

Indlæg, der kommenterer programforslaget, vil være yderst velkomne i Prop & Kapsels spalter.

Konsulentafdelingen

FRED i verden

Fredsfolkene fra
Tuborg og Carlsberg

Indsendt på gruppens
vegne
INGE JENSEN

På forbundets kongres i oktober 1983 vedtog kongressen en udtalelse, der indeholdt en opfordring til at gå ind i fredsarbejdet.

Afsnittet i udtalelsen lyder som følger:

»Kongressen konstaterer med tilfredshed forbundsledelsens tilsagn om at gå mere aktivt ind i fredsarbejdet, og kongressen opfordrer forbundets medlemmer til at slutte op om denne livsvigtige aktivitet«.

Denne opfordring har de københavnske bryggeriarbejdere taget til sig, hvilket har betydet, at Københavns mandlige afdeling har nedsat et Fredsudvalg og tilsluttet sig Fagbevægelsen for Fred. Københavns kvindelig afdeling har fornylig tilsluttet sig Fagbevægelsen for Fred.

Det er indenfor disse rammer, fredsarbejdet bliver udført.

Den 1. september er af fagbevægelsen gjort til faglig international fredsdag, og på denne dag her i 1984 afholdtes der i København en fredskonference, hvor medlemmer fra de københavnske afdelinger deltog, og her er lidt af, hvad man beskæftigede sig med på konferencen.

Konferencen startede op med, at man tilsluttede sig følgende:

FREDSAPPEL

*til KONFERENCEN I STOCKHOLM FOR SIKKERHED
og tillidsskabende foranstaltninger*

Faglige repræsentanter fra USA, USSR, DDR, BDR, Tjekkoslaviet, England og Danmark forsamlet til øst/vestfredsmøde i København den 1.9.84 retter følgende appel:

Pludselig kan det ske. En lille gnist starter en verdensbrand. Atomstøvet sænker sig over en kold klode. Der er ingen vej tilbage.

Ingen vil det, – alle frygter det. Oprustningen kalder på modstand. Frygt og opgiveness skal forvandles til en aktiv indsats for freden.

Oprustningsmilliarderne anvendt til civile formål kunne give millioner af arbejdspladser til de arbejdsløse, de sultne mad, de syge medicin og de boligløse boliger.

Vi vil ikke længere leve i oprustningens og krigens mørke skygger. Vi skylder vore børn en tryk og sikker fremtid.

Vi konstaterer, at udstationeringen af de 572 nye atomraketter er påbegyndt i Vesteuropa. Dette skridt er taget af USA og NATO, hvilket førte til en afbrydelse af nedrustningsforhandlingerne i Geneve. Vi konstaterer, at USSR nu opstiller atomraketter i DDR og Tjekkoslaviet.

Således fortsætter oprustningsspiralen ufortøvet, trods befolkningernes krav om afspænding og nedrustning.

Befolkningerne i alle lande retter deres skærpede opmærksomhed på den nu igangværende »Stockholmkonference for sikkerhed og tillidsskabende foranstaltninger«. Det er det sidste formelle forum for en øst-vest forhandling. Det må ikke tabes på gulvet.

Vi forlanger, at alle anstrengelser bliver gjort for at få Stockholmkonferencen til at afspejle de folkelige krav om fred og nedrustning og opnå resultater. Belært af de seneste års erfaringer med resultatløse forhandlinger og konferencer mellem øst og vest, erkender vi, at kun et folkeligt pres, fredskamp og mellemfolkeligt samvirke for international forståelse og fredelig sameksistens er den farbare vej frem for fredens kræfter.

Vi opfordrer fredstilhængerne på Stockholmkonferencen, den internationale fagbevægelse, fredsbevægelserne og alle folkelige fredskræfter til at forene kræfterne, øge modstanden mod oprustningen, samt tage fornyede initiativer, der i hidtil uset omfang kan forene fredens kræfter på tværs af eksisterende politiske og ideologiske skel og på tværs af landegrænserne.

Vi kræver:

... en fastfrysning af alle kernevåbenlagre for gennem forhandling at fremkalde en efterfølgende nedskæring,

... et gensidigt stop for udstationering af nye atomraketter i Vest- og Østeuropa. Nedtagning af de allerede opstillede atommellemdistanceraketter for at skabe grundlag for nye reelle nedrustningsforhandlinger om begrænsning og afskaffelse af alle kernevåben ud fra princippet om lighed og lige sikkerhed,

... at der aftales ikke-angrebspagt mellem øst og vest, samt at

begge parter giver afkald på militær magtanvendelse ved løsning af internationale konflikter,

... at alle lande og militære alliancer giver afkald på førstebrugen af atomvåben, og arbejder for, at der indgås internationale aftaler herom,

... at inddragelse af verdensrummet i rustningskapløbet forbydes gennem internationale aftaler,

... at der indledes konkrete forhandlinger om atomvåbenfri zoner i Europa, frem mod et atomvåbenfrit Europa, videre frem mod en atomvåbenfri verden,

... at der træffes internationale aftaler om forbud mod at producere, oplagre og anvende kemiske våben.

Vi afviser enhver sikkerhedspolitik doktrin, der bygger på en atommagtanvendelse, ligesom vi tager afstand fra tanken om, at oprustning med konventionelle kemiske våben udgør et sikkerhedspolitisk alternativ.

Hovedprincippet skal for fremtiden være at søge fælles gensidig sikkerhed. Vi opfordrer alle deltagende lande i Stockholmkonferencen til at tage selvstændige fredspolitiske initiativer og derigennem søge et gennembrud for afspænding og nedrustning.

I konsekvens af denne fredsappel opfordrer vi fagbevægelsen i de lande, der er repræsenteret på Stockholmkonferencen, til at gennemføre fredsaktioner den 24. oktober 1984 – på FN-dagen – til støtte for de her rejste krav, samt de øvrige regionale og nationale fredskrav, der understøtter de samlede fredskræfter.

VI OPFORDRER ALLE TIL AT SLUTTE OP OM DENNE FREDSAPPEL

Underskrevet af faglige repræsentanter fra:
USA, England, DDR, USSR, Tjekkoslaviet, BDR og Danmark

JÜRGEN KUJAWA
Tillidsrepræsentant
Vesttyskland

VILIAM EICHENBERGER
Form. for Bygningsarbejder &
Bygningsmaterialeindustriens
Fagforbund, Tjekkoslaviet

DANIEL KANE
Formand for
Kommunikationsarbejderne
USA

HEINZ HANNS
Formand for FDGB
DDR

KURT JOHANSEN
Forretningsudvalget for
Fællesorganisationen i Kbh.
Fagbevægelsen for Fred
Danmark

MICHAEL CHEVEL
Formand i Kiev's
Fællesorganisation
Sovjetunionen

LESLIE CHRISTIE
Vicegeneralsekretær
Privat- og Offentligt Ansatte
Storbritannien

Som det kan ses af underskrifterne på appellen er den udarbejdet i enighed af faglige repræsentanter fra lande både i øst og vest, hvilket er udtryk for, at hvis fredsarbejdet skal lykkes, så er det bydende nødvendigt, at man arbejder sammen internationalt. Herefter beskæftigede konferencen sig med, på hvilken måde man for freden kan markere sig den 24.10.84 på FN-dagen.

F.eks. er det planlagt, at man i Vesttyskland denne dag vil danne en menneskekæde med 350.000 mennesker på en strækning af 255 km.

I Tjekkoslaviet vil man nedlægge arbejdet i 50 min., og man skønner, at ca. 5 mill. arbejdere vil deltage i aktionen.

I Danmark opfordres der til, at man nedlægger arbejdet i 15 min. Denne opfordring har bevirket, at tillidsmandsgrupperne på Tuborg og Carlsberg vil drøfte, hvordan FN-dagen d. 24. oktober 1984 skal markeres.

Debatten på konferencen den 1. september 1984 var meget nuanceret med mange talere, og en af dem var en ældre dame, som fremsagde et digt om freden, som vi alle faldt for og derfor også skal bringes her.

Digtet er skrevet af forfatteren Per Sessingø.

Skriv et digt om freden . . .

Skriv et digt om freden
sagde du forleden
jeg tror det var i fredags
og telefonen knaste
som blev den aflyttet
og min makker havde blandet
og var ved at give kort
de ventede derinde
på fjerde mand til bridge

avisen havde bragt budskab
om forøgede budgetter
tilintetgørelsesstrategi
for milliarder
og fjernsynet talt om
bomber og baser
biologiske og neutronvåben
mellemdistanceraketter
og krigsberedte krydsermissiler

den daglige dosis ord
de usynlige fortropper
der fylder sind med resignation –
men virkeligheden overgår
fantasien

et tryk på en knap
fejl ved radar eller elektronik
og alt liv udslettes
undtagen biller og bakterier
jorden lægges gold
så smal er kløften
i den politiske labyrintverden
atomsværdet hænger truende
over alles hoveder

sidder med tretten kort
min makker er syd
kan høre en flyver i det fjerne
det må være vindretningen
tretten kort tretten ord

nye meldinger
vest spiller ud
og stikket tages hjem
næste udkast på bordet –
profit og pantsat patent
magtspil og misbrug
pershing II er trumf
atomkrigs spillet
det endeløse rustningskapløb
hvor balancekunst er mere
end ren og skær talemåde

syveren smides på bordet
mens jeg fraværende
tænker på en digter
måske den største
der gik i et landskab
engang for længe siden
han skrev om individets
værdighed og broderskab
»sangen om mig selv«
er sangen om os alle
og jeg ser millioner
nær fattigdommens sultegrænse
og i mørkets ghettoer
syge der kan hjælpes
hvis midlerne var til stede
og veteranerne
fra de krige der er kæmpet

har glemt forrige melding
hvem holder regnskab
ordene blandes igen
har nye i hænderne –
trætte aldrende mænd
har glemt Hiroshima
og Nagasakis skygger i stenene
glemt de deforme der fødtes
de strålingssyge der døde
og alle de bærer kimen
fra kemisk forurening

de samme der tror at magten er
midlet
glemmer i galskaben
at nye strategiske våben
kun fører endnu nærmere
en total udslettelse
at ingen kan vinde den krig
de taler om som noget
uundgåeligt
stands de gale magtpolitikere
og dødens usle købmænd
vis dem at mennesket ikke er
ubetydeligt
og at dets drifter ikke kan måles
i megatons

husker en vagabond
altid på kant med magten
rive ordner og medaljer
af selvsikre ledere
og i rollen som diktator
spille bold med vor klode
indtil den revnede med et brag
og hans tale til sidst
mod oprustnings vanvid
og krigens stupiditet
om at gøre hele verden
til et sikkert sted at leve

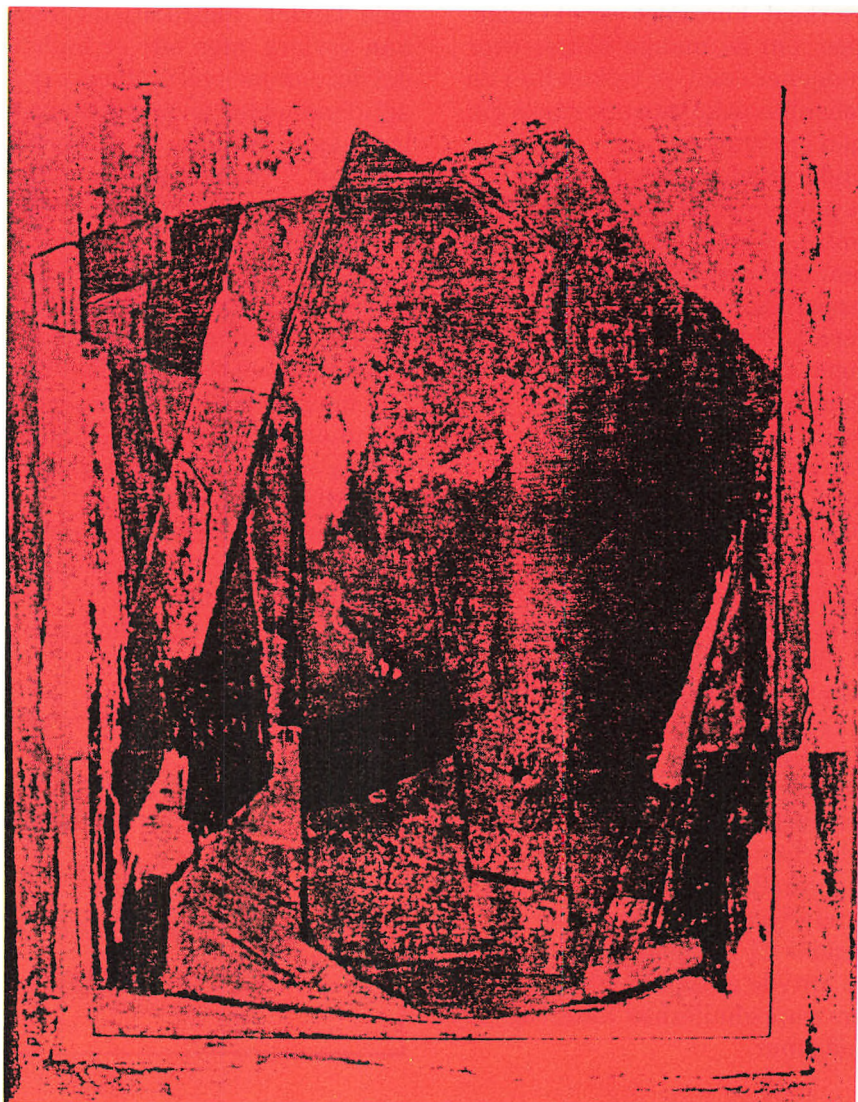
har nye kort på hånden
regnskabet ser håbløst ud
kunne have været anderledes
men hvad kan man gøre
når kortene ikke er bedre –
spiller klør to ud
det mindste af alle
og det er trumf
og det stikker ruder es

i morgen vil jeg skrive det digt.

Konferencen sluttede med underholdning af Kunstnere for Fred, der hermed satte et festligt punktum for en oplevelsesrig dag.

Bryggeriarbejderne i København bestræber sig altid for at møde talstærkt op, når der er fredsarangementer rundt om i landet for derved at leve op til kongresudtalelsen, og vi håber, at dette indlæg vil inspirere andre bryggeriarbejdere til at gå ind i fredsarbejdet.

Forbundets
forretningsudvalg
har tilsluttet sig
den omtalte fredsappel
fra konferencen i
»FAGBEVÆGELSEN
FOR FRED«

Hudgener i tappehaller

I Prop & Kapsel nr. 3/84 omtalte vi en spørgeskemaundersøgelse som Konsulentafdelingen havde iværksat. Formålet var at undersøge, om de mange klager over hudgener, som er velkendte i de københavnske tapperier også gik igen i provinsen.

Undersøgelsen synes at pege på, at problemet er kendt også i provinsen, men nok i et mere beskedent omfang. Cirka halvdelen af tappehallerne kender til et eller flere tilfælde af hudgener, men ingen af disse steder synes problemet at have det massive omfang, der kendes fra f.eks. Ny Tap på Carlsberg og Tap Syd, Tøborg.

Der kan således på baggrund af de returnerede spørgeskemaer ikke konkluderes endegyldigt, at hudgener hænger sammen med et eller flere fælles forhold i landets tappehaller, men altså heller ikke det modsatte, at det kun er i København, at problemet er akut.

Bemærkelsesværdigt ved besvarelserne er måske, at de nyeste tappesteder, Tap E, Carlsberg og Fredericias tre tappehaller ikke kender til hudgener. Dette kunne antyde en sammenhæng mellem tappehallernes alder og så hudgener.

Det var påfaldende, at besvarelserne viser, at der stort set bruges de samme kemikalier over hele landet. Fabrikationsnavne kan variere, men ofte er indholdet det samme (vel at mærke den del af indholdet, leverandøren oplyser om!). Af disse skal specielt nævnes båndsmøringsmidler samt tilsætningsstoffer til vandet i pasteuriseringsapparaterne. I begge tilfælde tilsættes forskellige former for desinfektionsmidler. Desinfektionsmidler kan bestå af mange forskellige kemikalier, men de fleste af dem kan, under uheldige forhold, give hudgener og andre former for eksem eller allergilignende gener.

Besvarelserne nævner en række andre forhold, som man rundt omkring har mistanke til som mulige årsager til hudgener.

Heraf kan nævnes:

Luddampe fra skyllerier
Formaldehyddampe fra etiketlime
Dampe fra »Hot Melt« lime
Mikroorganismer i luften
For fugtig luft
Tåger af smørelier
Rengøringsmidler og
Mineraluldsfibre fra støjabsorberende materialer

I disse tider med den ene miljøskade efter den anden, med nitrater i vandet, svovl i luften og gifte i fødevarerne, kan det synes svært at skelne mellem hudgener, der skyldes forureningen i al almindelighed og så en eller flere kilder i arbejdsmiljøet. Dette må dog på ingen måde afholde kollegerne fra at få fjernet de stoffer fra arbejdspladserne, som man måtte have mistanke til.

Konsulentafdelingen opfordrer til, at sikkerhedsrepræsentanter landet over er opmærksomme omkring hudgener og indberetter disse til konsulentafdelingen, hvis man har mistanke til, at årsagen skal søges i arbejdsmiljøet.

Konsulentafdelingen

**Indlæg til
Prop & Kapsel 8/84
skal være redaktionen i hænde
senest den 6. oktober 1984**

Retten til at organisere sig

Ændringerne i arbejdsdelingen mellem i-lande og u-lande har sat fokus på den del af de grundlæggende menneskerettigheder, som vedrører arbejdssituationen. I perioden 1973-82 har Den internationale Arbejdsorganisation (ILO) modtaget mere end 400 klager over krænkelse af retten til at organisere sig.

Dette skal ses i den sammenhæng, at kun et fåtal af sådanne krænkelse når ILO som klagesager.

ILO har ikke mulighed for at gennemføre egentlige sanktioner overfor krænkelse.

ILO har mulighed for at skabe offentlig opmærksomhed ved at omtale nogle af de sager af krænkelse af retten til at organisere sig, der er. Dermed kan ILO ofte medvirke til at lægge et internationalt pres på myndighederne i de pågældende lande, hvor retten til at organisere sig krænkelse.

Den internationale sammenslutning af levned- og nydelsesmiddelarbejdere (IUL)

IUL har orienteret om, at der er konflikt ved bryggeriet Cerveceria National og 13 tilhørende arbejdspladser i Quetzaltenango, Guatemala.

I 1970 begyndte Cerveceria National SA, som ejes af en familie Castillo i Guatemala, at opdele sig i aktieselskaber. Alle de opdelte selskabers arbejdspladser ligger i samme fabriksområde. Forbundet for arbejderne ved bryggeriet stod så i den situation, at medlemmerne blev spredt på de opdelte arbejdsområder. Hermed mistede forbundet indflydelse.

I 1979 ansøgte forbundet arbejdsministeren i Guatemala om at få tilladelse til fortsat at orga-

nisere alle arbejderne uanset opdelingen i aktieselskaber. Først her i 1984 giver arbejdsministeren tilladelsen.

Den 16. maj beder forbundet (iflg. landets love og regler) direktøren for foretagendet om at indbetale fagligt kontingent for nye forbundsmedlemmer.

Direktøren svarer først, at dette var i orden, men medvirker til, at 4 medlemmer i kørselsområdet fyres, fordi direktøren er uenig i, at arbejdere i kørslen skal/kan organiseres i forbundet.

Forbundet har forgæves rejst sagen overfor arbejdsministeren. Han sendte nemlig problemet til dommeren i Quetzaltenango, der tvang direktøren til at trække fyringerne tilbage til domsafgørelsen forelå.

Efter påvirkninger fra direktøren ændrede dommeren senere indstilling.

Sagen er tilbage i arbejdsministeriet. Der er igangsat en undersøgelse.

Forbundet håber, at arbejdsministeriet vil give ordre om, at de fyrede arbejdere skal genansættes samt at arbejdsministeriet offentligt vil forklare, at de opdelte aktieselskaber er at betragte som datterselskaber til bryggeriet Cerveceria National SA, hvilket har betydning for arbejderne ret til at organisere sig – som før – i samme forbund.

IUL appellerer internationalt om nødvendigheden af, at der sendes protester til myndighederne i Guatemala og ejeren af brygge-

riet således, at der sker en genansættelse af de fyrede arbejdere samt at retten til at organisere sig i forbundet fastholdes.

Forbundet har fulgt IUL's appel og protesteret overfor myndighederne i Guatemala mod krænkelsen af rettigheden for arbejderne til at organisere sig fagligt.

Der protesteres også samlet fra NNS.

Forbundet udsender til samtlige afdelinger

**FN-Forbundets
års-tema-avis**

»FN, krigen og freden«

LO-PJECER

»Lønmodtager-
repræsentanter«

»LO i Samfundet«
Stk.-pris kr. 2,50

Hvis eksemplarer af pjecerne udover de udsendte ønskes, kan disse bestilles i LO's Pjecer-afdeling

Tlf. (01) 35 35 41

Tak for de gule sider

Jeg er blevet meget optimistisk stemt af at læse de gule sider i Prop & Kapsel.

Tænk, her gik man en overgang og var i tvivl om den danske fagbeværelses ståsted i en stormende tid, men her i vort eget fagblad bliver al pessimisme blæst bort, for det fremgår jo helt klart, at man skal være stolt over at være medlem af et forbund, hvis kongresvalgte ledelse utvetydigt har stillet sig på medlemmernes side i den daglige kamp.

Her er der ingen slinger i valsen. Med usvigelig sikkerhed og fast hånd har man blandt andet slået ned, da en af forbundets ansatte havde knoklet rundt i landet og ikke kunne huske, hvor og hvor længe han overnattede i fremmede byer og slet ikke, hvor meget morgenmad han egentlig spiste disse steder.

Det var jo godt, at det kun var en enkelt person, det drejede sig om, det havde jo ikke været så smart, hvis vi skulle synge den gamle børnesang: Der var en, der var to, der var tre, osv.

En anden mærkesag man har taget op, er de skæve helligdage. Først starter man med i det små at flytte grundlovsdagen fra juni til maj, og det er snedigt gjort, for når vi så holder denne dag fri, kan vi have den helt for os selv. Hvis vi altså får lov til dette, idet vi nok må forudse, at andre for-

bund lægger den samme aktive linie. Det kan jo også give de problemer, hvis folketinget ændrer grundlovsdagen fra d. 5. juni til dagen efter Kristi Himmelfartsdag. Så bliver alle andre jo også nødt til at holde fri denne halve dag og så er vi jo ikke alene mere. Men så håber jeg, at forbundet har så megen styrke til at ændre dagen igen, så vi igen kan have Søndermarken og Himmelbjerg for os selv.

Men inden da har vi sikkert kæmpet os frem til at flytte julen hen til en gang i januar, hvor udsalgene er i fuld sving, og det er jo en økonomisk gevinst for medlemmerne, så det klodser, og så er den jo ovenikøbet skattefri.

Det må give genvalg over hele linien på den efterfølgende kongres for i kongresudtalelsen fra 1983 er det tydeligt sagt: »kongressen understreger nødvendigheden af et stærkt forbund, som skal føre en aktiv faglig linie til gavn for vore medlemmer«.

Min optimisme er så stor, at nu når denne aktive, faglige linie er slået igennem, kan man snart forvente, at der kommer initiativer i gang omkring de øvrige punkter i samme kongresudtalelse.

Herfra kan bl.a. citeres:

»Rationaliseringsgevinsten ved indførelse af ny teknik skal bruges til kraftige nedsættelser af arbejdstiden med fuld lønkompen- sation, skabe bedre levevilkår og til at få flere i arbejde. Desuden skal der etableres arbejds- giverbetalt frihed til uddannelse, flere betalte pauser i løbet af arbejdsdagen og længere ferier.« samt:

»Den reallønsnedgang vort forbunds medlemmer har været udsat for siden 1979, vil vi sætte alle kræfter ind på at få stoppet.«

Endvidere er der også omtalt så vigtige områder som fredsarbejdet og arbejdsmiljøet på arbejdspladserne landet over.

Men jeg siger som de færøske vinbønder: Godt begyndt, halvt fuldendt.

En ting, jeg dog godt kunne ønske bragt her i bladet, er referater fra Bryggeriforeningens interne møder, ikke for at insinuere noget, men jeg mener, at når de andre læser vores grundige mødereferater, må vi da også have mulighed for at læse tilsvarende deres og eventuelt sammenligne, ellers er det for tarveligt.

God kamp

Svend-Erik Knudsen

A.I.U. Ny Tap, Carlsberg

personalia

Vi gratulerer

KØBENHAVN

40 års jubilæum på
Carlsberg Bryggerierne

Den 8. oktober
Børge Kristian Jensen,
Tårnborgvej 11
2660 Brøndby Strand

25 års jubilæum på
Carlsberg Bryggerierne

Den 15. oktober
Inga Erna Gruhl
Musvågevej 18, 1. th.
2400 København

Den 27. oktober
Ole Verner Andersen
Byagervej 14, Algestrup
4682 Tureby

25 års jubilæum på
Tuborgs Bryggerier

Den 4. oktober
Kaj Aage Pedersen
Nordre Fasanvej 248, 2.
2200 København N

HORSENS

25 års jubilæum på
Ceres Bryggerierne

Den 9. oktober
Svend Åge Larsen
Nørrestrandsgade 5 F
8700 Horsens

PROP & KAPSEL

Forbundsudtalelse

Europaorientering

La Cabana

Konsulenttjenesten

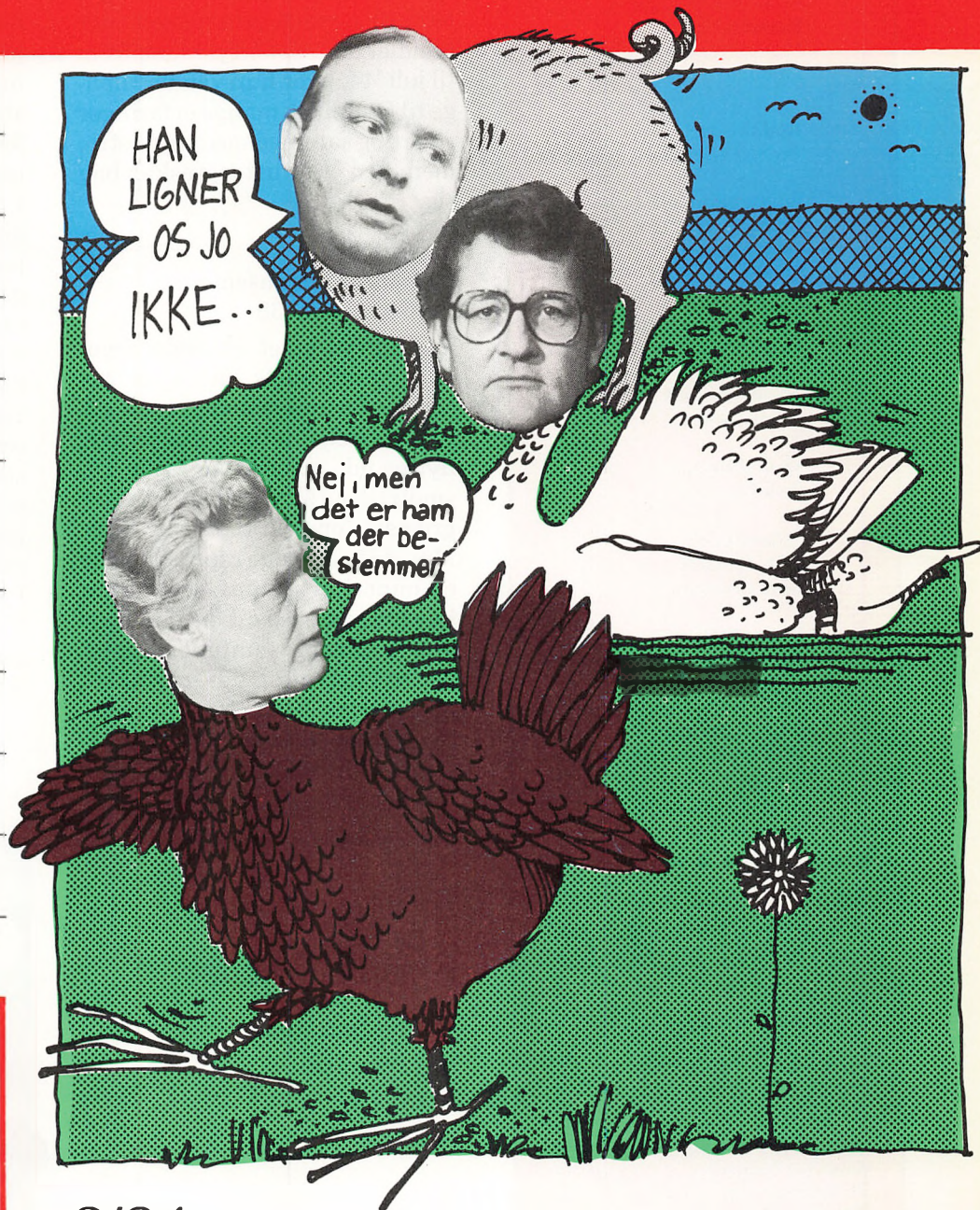
Tillidsmands-
kursus i Tyskland

A-kasserne?

Britiske minearb.

Ordet er frit

Albani - 125 år

8/84

MEDLEMSBLAD FOR DANSK BRYGGERI-, BRÆNDERI- OG
MINERALVANDSARBEJDER FORBUND

PROP & KAPSEL

Medlemsblad
for Dansk Bryggeri-,
Brænderi- og
Mineralvandsarbejder
Forbund

Redaktion
Preben Mortensen (ansvarsh.)

Forbundets adresse
Lindevangs Allé 6. I
2000 København F.
Tlf. (01) 86 09 77

Forbundsformand
Preben Mortensen

Næstformand
Anker Skjødt

Hovedkasserer
Erik Nielsen

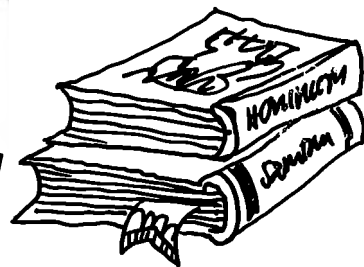
Sekretærer
Erik Kielberg
Lone Christensen

Konsulenter
John Pedersen
Henrik Hansen

Sats og montage
Holbæk Fotosats ApS

Tryk
SP-Tryk - Slagelse

BOG nyheder

Første etape
Ditte Cederstrand
220 sider, kr. 158

Dobbeltheden, det splittede i menneskesindet, hvor man ikke vil *enten eller*, men *både og*, dette svære valg, som Ditte Cederstrand skriver så følsomt, intenst og medrivende om, bærer første bind af hendes erindringer, der handler om tiden i Tyskland frem til juli '44, hvor hun vender tilbage til Danmark mange erfaringer rigere og sammen med sine døtre, men med et forlist ægteskab bag sig.

Tusindfryd
Martha Christensen
148 sider, kr. 138

Tusindfryd er et ætsende opgør med samfundets måde at behandle en minoritetsgruppe på. Seks voksne, lettere åndssvage, flyttes ud i et kollektiv, villa Tusindfryd, og skal under et vist begrænset opsyn klare sig selv. Men de åndssvage repræsenterer en minoritetsgruppe, som kunne have været en hvilken som helst anden forsømt samfundsgruppe. De rækker efter de »normale«, men møder dem i et grænseland, hvor både venlighed, mistænksomhed og vold er til stede. Det kunne være så godt . . .

Hvem har gavn af Arbejdsretten?

Ole Krarup
Arbejdsretligt Forlag,
tlf. (01) 35 19 42
24 sider, kr. 13

Lighed for loven er varebetegnelsen for selve retfærdigheden. Derfor har det altid været vigtigt for arbejdsgiverne og deres organisationer at fortælle omverdenen at arbejdsretten er til lige så stor gavn for lønarbejdere som for arbejdsgivere – at arbejdsretten er retfærdig.

I pjecen analyseres dette retfærdighedsbegreb med udgangspunkt i spørgsmålet: Hvem har gavn af arbejdsretten? Med en række eksempler vises det, at den arbejdsretlige »retfærdighed« har social slagside. Det sker ved en gennemgang af en række centrale arbejdsretlige områder såsom arbejdsgiverens ledelsesret, den såkaldte fredspligt, reglen om liv, velfærd, ære og bodsreglerne.

Pjecen er den første i serien LIGHED FOR LOVEN, som udgives gennem Arbejdsretligt Forlag af Arbejdsretlig Forskningsfond.

INDHOLD

Bognyheder	2
Forbundsudtalelse	3
Europaorient. fra E.F.A.	4
Udtalelse - La Cabana	7
Konsulenttjenesten	8
Tillidsm. kursus i Tyskland	10
Vil de radikale være med til at slagte A-kasserne?	13
Besøg fra Sydafrika	14
De britiske minearbejdere	15
Ordet er frit	16
Albani - 125 år	18

FORSIDEBILLEDET

*Tør de radikale
være med til
at sanere
A-kasserne?*

»ASOCIALT ANGREB

Vi konstaterer, at kraftige og asociale nedskæringer allerede er gennemført, og at der forberedes lovforslag – som regeringen vil gennemføre sammen med Det Radikale Venstre – som vil være et knusende slag mod de arbejdsløse og hele fagbevægelsen.

Lovforslagene vil skille forbundene og A-kasserne. Gennemførelsen af disse angreb vil betyde en markant stigning i medlemsbidraget til A-kasserne. Bidraget gøres afhængigt af ledighedens størrelse i det enkelte A-kasseområde.

Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbunds Forretningsudvalg udtaler fra sit møde den 3. oktober sin forbitrelse og skarpeste fordømmelse af de angreb, den borgerlige regering og Det Radikale Venstre til stadighed fremfører mod de arbejdsløse og hele fagbevægelsen.

Vi betragter forslagene som et regulært angreb mod hele fagbevægelsen. Man vil knuse vore organisationer og sønderrive arbejdernes eneste værn mod de økonomiske følger af ledigheden.

Vi opfordrer hele fagbevægelsen til at besvare angrebet med alle til rådighed stående midler.

Såfremt protester er nytteløse, må alle kræfter sættes ind, og én gang for alle gøre det klart for regeringen og det radikale vedhæng, at der ikke kan regeres uden om fagbevægelsen i dette land.«

Med kammeratlig hilsen
Preben Mortensen

Europa-orientering fra E.F.A.

E.F.A.
er den europæiske
sammenslutning for
arbejdstagere i
Landbruget inden for
fællesskabet.

*

IUL
er den internationale
sammenslutning af
levneds- og
nydelsesmiddel-
arbejder forbund.

*

UITA
er den franske
betegnelse
for IUL.

*

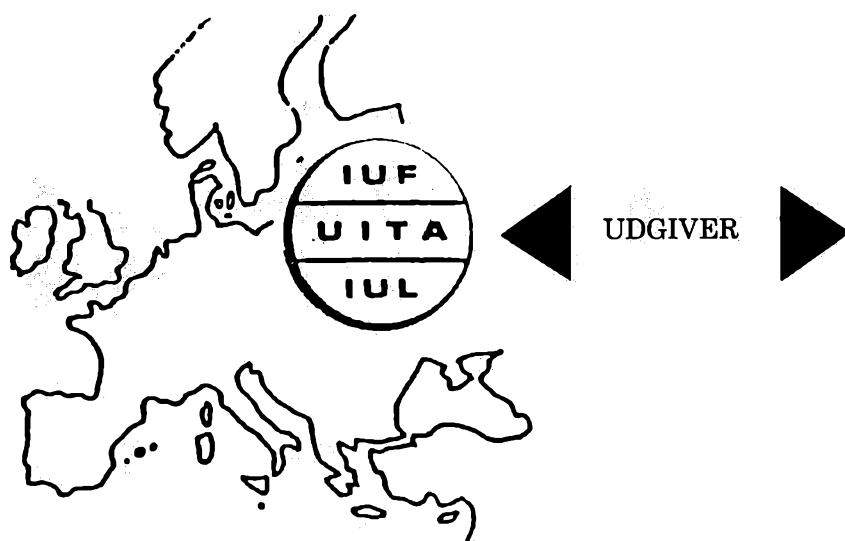
IUF
er den engelske
betegnelse for
IUL.

*

Redaktionen.

Sammenfattet uddrag
ved ANKER SKJØDT

Ansvarshavende:
W. LOJEWSKI og
O. STAADT

Beskæftigelsespolitik

Det europæiske fællesskab: Ministerrådet opfordrer arbejdsmarkedets parter til en dialog.

På Ministerrådets møde den 22. juni diskuteredes også de sociale aspekter i forbindelse med ny teknologi, samt virkningerne på beskæftigelsen. Ministerrådet nåede til den opfattelse, at det er nødvendigt at tilpasse produktionsapparatet til udviklingen af den nye teknologi, idet det vil kræve en større konkurrenceevne over for den internationale konkurrence. Derudover skal alle bestræbelser for at bekæmpe arbejdsløsheden have fortrinsret. EF-Kommissionen vil søge at begunstige ethvert nødvendigt initiativ i forbindelse med teknologiske og sociale ændringer, som kan fremme en forudseende arbejdsmarkedsforvaltning, om-

skoling og videreuddannelse for de arbejdere, hvis arbejdspladser berøres af ændringer, samt information, konsultation og forhandlinger.

I vurderingen af de teknologiske ændringer, som har virkninger på beskæftigelse og tilrettelæggelse af arbejde og produktion, samt de erhversmæssige aspekter, som stiler efter en større konkurrencedygtighed, må de sociale forhold, under hvilke arbejdskraften anvendes, ikke lades ude af syne. Arbejdsmarkedets parter skal indlede en dialog om betingelserne for udnyttelse af produktionsapparatet, genskabelse af arbejdspladser og arbejdstiden, samt beskæftigelses-

problemer og arbejdsnedsættelse.

Særlig opmærksomhed må der ydes arbejdsforhold og specielt sikkerhed og sundhed, idet det her drejer sig om faktorer af stor betydning for produktivitet og arbejde. EF-foranstaltninger angående de her nævnte spørgsmål prioriteres højt. Specielt skal der allerede på planlægningsstadiet og ved udvikling af fabriksanlæg, tages grundlæggende hensyn til de ergonomiske virkninger af teknologiske ændringer. Kommissionen vil forsøge at forelægge Rådet forslag, med relation til EF's 2. handlingsprogram for sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen.

Landbrugs- og levnedsmiddelpolitik

Forbundsrepublikken Tyskland: NGG fordømmer den morderiske kamp om markedsandele.

NGG advarer imod de farer, der opstår for landbrugs- og levnedsmiddelindustrien, gennem en yderligere koncentration i detailhandelen med levnedsmidler. Allerede på nuværende tidspunkt behersker kun 200 handelskæder o.l. 80 pct. af den samlede omsætning i detailhandelen. En sådan udvikling fører til en »fortsættelse af den morderiske kamp om markedsandele«, hvorved ikke blot detailhandlere, men først og fremmest de mindre og middelstore virksomheder i nærings- og nydelsesmiddelindustrien bringes i fare. Prisen for den ruinerende fortrængningskonkurrence betaler arbejderne i form af tabte arbejdspladser.

NGG kræver stop for det systematiske salg under indkøbspris. Sådanne salgsmetoder gavner kun forbrugerne i et kort tidsrum, idet de store detailkoncerner efter en kort tidsfrist, hurtigt trækker huen ned over ørerne på forbrugerne med de nu gældende priser. Repræsentanter for 15 tyske store foretagender havde endog lovet præsidenten for forbundskartellet fremtidigt, at undlade et systematisk salg under indkøbspris, men så længe overkapacitet og en svag udvikling i forbruget bestemmer markedsudviklingen er sådanne erklæringer ikke det papir værd, de er skrevet på.

Derfor kræver NGG klare og fair

spilleregler. Salg af markedsartikler eller varer, som udbydes billigt af konkurrencemæssige grunde, skal ikke mere være bundet af en mængdemæssig afsætningsbegrænsning. Sådanne bestemmelser ville være et skridt til at sikre ordentlige konkurrencemetoder og omhyggelighed og nøjagtighed. Samtidig ville der dermed blive sat en bremse på yderligere nedlæggelser af arbejdspladser i detailhandelen med levnedsmidler og i nærings- og nydelsesmiddelindustrien.

Fortsættes side 6 ♦

EF- Kommissionen

»REINHEITSGEBOT« – klage fremsat.

EF-Kommissionen har nu offentliggjort sine argumenter for klagen over Forbundsrepublikkens »Rheinheitsgebot«, henholdvis dettes importhindrende virkning (indleveret 6. juli), hvilket fremgår af Kommissionens »avis« C 211 af 11. august, hvori det hedder:

»Anv. af det tyske Reinheitsgebot på det i andre medlemslande lovligt fremstillede og distribuerede øl, virker på samme måde som en kvantitativ importbegrænsning, idet mange traditionelle ølsorter fra andre medlemslande, som brygges med an-

vendelse af andet råstof end den i ølbeskatningsloven tilladte, eller brygges med tilladte tilsætningsstoffer i disse lande, ikke må importeres i Tyskland, under betegnelsen øl. I praksis betyder det et forbud mod import af disse produkter.

Forbundsregeringen forsvarer med urette det synspunkt, at de samme bestemmelser må gælde for indførte produkter fra andre lande, som for indenlandske og at det er nødvendigt af hensyn til beskyttelse af sundheden (§ 36 i Rom-traktaten) samt for at beskytte forbrugerne mod vildled-

ning. Der er ingen sundhedsmæssige betænkeligheder ved anvendelse af andre råmaterialer, såsom korn og sukker, da disse på nuværende tidspunkt er tilladt at anvende i Tyskland. For additiver, som ifølge den tyske lovgivning ikke er klassificeret som tilladelsespligtige tilsætningsstoffer, og hvis anvendelse i levnedsmidler derfor i princippet er fri, kan det ikke gøres gældende, at sådanne ved anvendelse til fremstilling af øl, derved udgør en sundhedsmæssig fare for befolkningen.«

VEDRØRENDE SUKKERINDUSTRI

EF - CEFS afviser drøftelser om teknologi- og beskæftigelse.

EF-Kommissionens bestræbelser har været forgæves i et forsøg på at få en diskussion i gang om indførelse af ny teknologi og virkningerne af dette på beskæftigelsen, mellem den europæiske arbejdsgiverorganisation for sukkerindustrien (CEFS) og EAL.

CEFS har på sit årsmøde den 13.–15. juni 1984 i Killarney i Irland vedtaget, at man ikke vil diskutere disse spørgsmål med de faglige organisationer på europæisk plan. CEFS' generalsekretær begrundede denne vedtagelse på et møde med EAL og EF-Kommissionen den 24. sept. med, at der efter CEFS' mening består forskelle, såvel fra virksomhed til virksomhed som fra region til region, samt de nationale organisationers egne beføjelser. Efter CEFS' opfattelse afhænger virkningerne på produktion og beskæftigelse udelukkende af EF's politik. Virkningerne af indførel-

se af ny teknologi er meget ringe og næppe til at måle.

Med en sådan politik er det påny tydeligt fastslået, at arbejdsgiverne ikke er rede til, på sektoral plan, at medvirke i en europæisk beskæftigelsespolitik. De ignorerer de hidtidige beslutninger og opfordringer fra EF's Ministerråd og Europaparlamentet og forsåvidt også UNICEF's i princippet positive indstilling, på de sidste møder i EF's stående udvalg for beskæftigelse.

Dermed har de europæiske sukkerbaroner endnu en gang eftertrykkeligt demonstreret deres politiske ansvarsløshed. Profit hensynet har absolut førsterang og arbejderne og disses familiers sociale forhold er af underordnet interesse. De respektive faglige organisationer i sukkerindustrien i EF-landene, må tage denne udfordring i betragtning.

I fortsættelse af ovenstående vedrørende sukkerindustrien, skal det ganske kort oplyses, at vore egne forhold ikke er meget bedre. CBMC, som den europæiske arbejdsgiverorganisation for bryggeriindustrien hedder, er heller ikke venligt stemt over for en dialog. Det skal dog nævnes, at Bryggeriforeningen i Danmark ikke er den organisation, der lægger hindringer i vejen for denne dialog.

De danske arbejderrepræsentanter har en klar formodning om, at det er i lande som Storbritannien, Holland og Frankrig, der er modstand mod møder mellem arbejdstagere og arbejdsgivere.

Anker Skjødt

UDTALELSE

fra LANDSORGANISATIONEN I DANMARK og
HOTEL- OG RESTAURATIONSPERSONALETS SAMVIRKE

Ny faglig indsats i La Cabana-konflikten

Konflikten mod restaurant La Cabana i Herning går nu ind i en ny fase, hvor den samlede fagbevægelse vil intensivere bestræbelserne på at sikre ordnede overenskomstmæssige forhold.

LO's forretningsudvalg har besluttet at appellere til samtlige medlemsforbund om at udnytte de muligheder, de har til rådighed for at støtte Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke i indsatsen for at få etableret kollektiv overenskomst med La Cabana.

Samtidig med denne forstærkede indsats fra forbundene er det besluttet at trække demonstrationsvagterne væk fra natrestauranten i Herning. Det skyldes, at næste fase i konflikten vil falde sammen med vintermånederne. Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke finder det ikke rimeligt, at demonstrationsvagterne aften efter aften skal udsættes for de fysiske strabadser, som følger heraf.

Desuden findes der ikke belæg for en yderligere mobilisering af lokalbefolkningen til en opbakning mod La Cabana, idet restauratøren hidtil ikke moralsk har ladet sig anfægte af den folkelige modstand, han har mødt.

Da øvrige arbejdsgivere indenfor branchen, der nyder godt af ordnede overenskomstmæssige forhold, i øvrigt er passive overfor den usolidariske restauratør, anses det for nødvendigt at tage anderledes midler i brug end den fysiske demonstration foran restauranten.

Når demonstrationssvagterne derfor efter den foreløbigt sidste demonstrationsdag – 20. september d.å. – trækker sig tilbage, vil der blive satset direkte på at forhindre restauratøren i at få enhver form for leverancer og tjenesteydelser.

Samtidig med at AF-blokaden opretholdes, vil Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke arrangere punktvis demonstrationer for at gennemtvunge deres helt naturlige krav om kollektiv overenskomst.

Der vil således blive søgt gennemført et totalt stop for alle sorter af varer og tjenesteydelser til restauranten. Når denne forstærkede indsats tages i anvendelse, skyldes det, at den samlede fagbevægelse finder det urimeligt, at en enkelt restauratør vil tillade sig retten til at skalte og valte med de ansatte, som det passer ham bedst.

På trods af utallige henvendelser fra Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke om oprettelse af ordnede overenskomstmæssige forhold, har det ikke været muligt at få restauratøren med til reelle forhandlinger. Der har højst fra hans side været tale om skinforhandlinger uden seriøst sigte.

LO og Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke har derfor ført indgående drøftelser om de videre skridt overfor La Cabana. Der er enighed om, at fagbevægelsen skal vinde konflikten mod La Cabana.

Opfordringen om et totalt stop for leverancer og tjenesteydelser til restauranten og punktvis demonstrationer skal derfor ses som et nyt, forstærket skridt til at få oprettet kollektiv overenskomst med den etablerede fagbevægelse, således at der kan herske reelle, ordnede forhold på arbejdsmarkedet. Konflikten drejer sig ikke om La Cabana alene – med denne konflikt skal det også markeres, at fagbevægelsen ikke vil acceptere, at egoistiske arbejdsgivere søger at skabe kaos på arbejdsmarkedet til skade for lønmodtagerne og samfundet.

Vejledninger om psykisk arbejdsmiljø

Arbejdstilsynet har netop udsendt 3 længe ventede vejledninger om psykisk arbejdsmiljø.

Som det fremgår af dagspressen er forberedelserne til disse vejledninger blevet til en styrkeprøve mellem arbejdsgiverne og den arbejdspsykologiske ekspertise.

Vejledningerne omhandler stress, monotoni og psykisk træthed. I Arbejdsmiljørådet, hvor bekendtgørelser og vejledninger behandles inden de sendes ud af Arbejdstilsynet, var alle parter, på nær altså Arbejdsgiverforeningen, enige om indholdet i vejledningerne som foreslået af ekspertisen. Arbejdsgiverne følte dog, at nogle dele af vejledningerne, hvor man kom med konkrete forslag, der kunne modvirke monotoni, ville gribe ind i ledelses-

retten. Arbejdsgiverforeningen ankede derfor til arbejdsministeren med krav om at disse konkrete forslag blev fjernet fra vejledningen om monotoni.

Som ventet fulgte arbejdsministeren arbejdsgivernes påstand og greb ind og ændrede teksten til formuleringer, som Arbejdsgiverforeningen havde dikteret.

Det er altså en noget tynd kop te, der er at hente i disse tre vejledninger.

Ikke desto mindre må vejledningerne betragtes som redskaber, der kan blive vigtige måske specielt når man tænker på den stadig større grad af automatisering, som vi ser inden for vor branche.

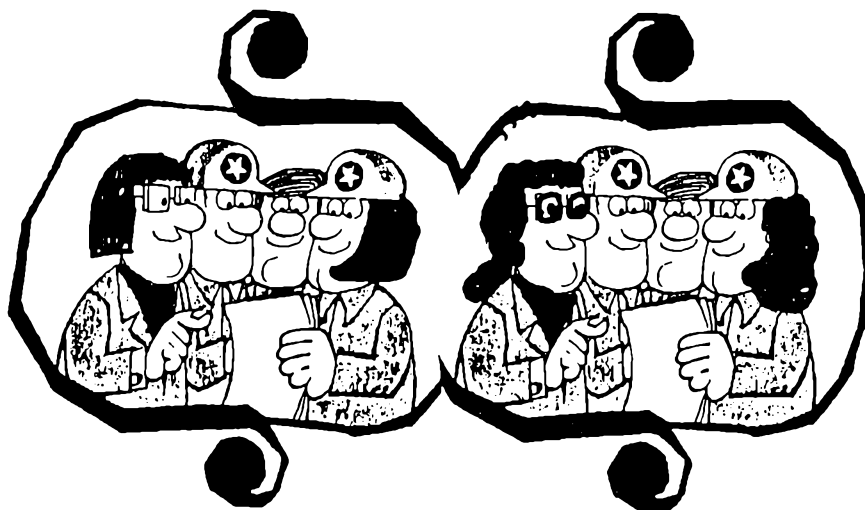
Vejledningerne fastslår nogle forhold hvorunder stress, mono-

toni og psykisk træthed opstår, og vejledningerne fastslår, at disse tilstande bør modvirkes, da de betyder øget risiko for skader på kort og langt sigt både på de ansatte og på produktionen.

Ligeledes lægger vejledningerne op til, at spørgsmål om psykisk arbejdsmiljø skal behandles i sikkerhedsudvalgene med henblik på at undgå skadelige forhold.

Vi må derfor anbefale, at det sikres, at virksomhederne anskaffer disse 3 vejledninger til de enkelte sikkerhedsrepræsentanter og at arbejdsforholdene gennemgås med udgangspunkt i vejledningernes betragtninger om stress, monotoni og psykisk træthed.

Konsulentafdelingen

Brugsanvisninger for kemiske stoffer og materialer i arbejdsmiljøet

De ansatte, der arbejder med farlige kemiske stoffer, skal have klar besked om farer ved stofferne, beskyttelsesforanstaltninger m.m.

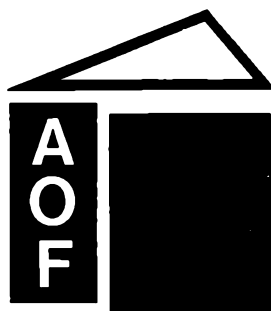
Anden fase af arbejdstilsynets kampagne om de nye brugsanvisninger for kemiske stoffer og materialer henvender sig til ar-

bejdsgiverne. De skal lære at udarbejde brugsanvisninger, der oplyser om, hvordan de farlige stoffer skal bruges i virksomhederne.

Første fase af kampagnen, som arbejdstilsynet indledte i foråret, henvendte sig til leverandører af farlige stoffer og materialer. Den

anvisning, som leverandøren har udarbejdet, skal nu danne grundlag for arbejdsgiverens brugsanvisning.

Kontaktperson: Jørgen Kihl
Tilsynskontoret:
Tlf. (01) 38 28 00, lok. 420
Direktoratet for arbejdstilsynet
Rosenvængets Allé 16-18
2100 København Ø

Ta' sikkerheden med i lommen

For mange, der egentlig har brug for at vide besked, er love og bestemmelser om arbejdsmiljøspørgsmål ret så uoverskuelige. Der er mange regler og anvisninger, der skal kendes, men de findes i mange forskellige publikationer, som det tit er vanskeligt at finde rundt i. Og når man så står og har brug for svar på et bestemt spørgsmål på arbejdspladsen, - hvor tit har man så oplysningerne ved hånden?

Hvis man har et eksemplar af »Sikkerhed/85« i lommen, har man 162 sider specialstof om arbejdsmiljø lige til at slå op i. Bogen behandler spørgsmål og regler indenfor håndværk og industri, bygge- og anlægsarbejde og butik- og kontorområdet. Den er først og fremmest beregnet på udlidsmænd, arbejdsledere, sikkerhedsrepræsentanter og sikkerhedsledere, men henvender sig i øvrigt til enhver, der er

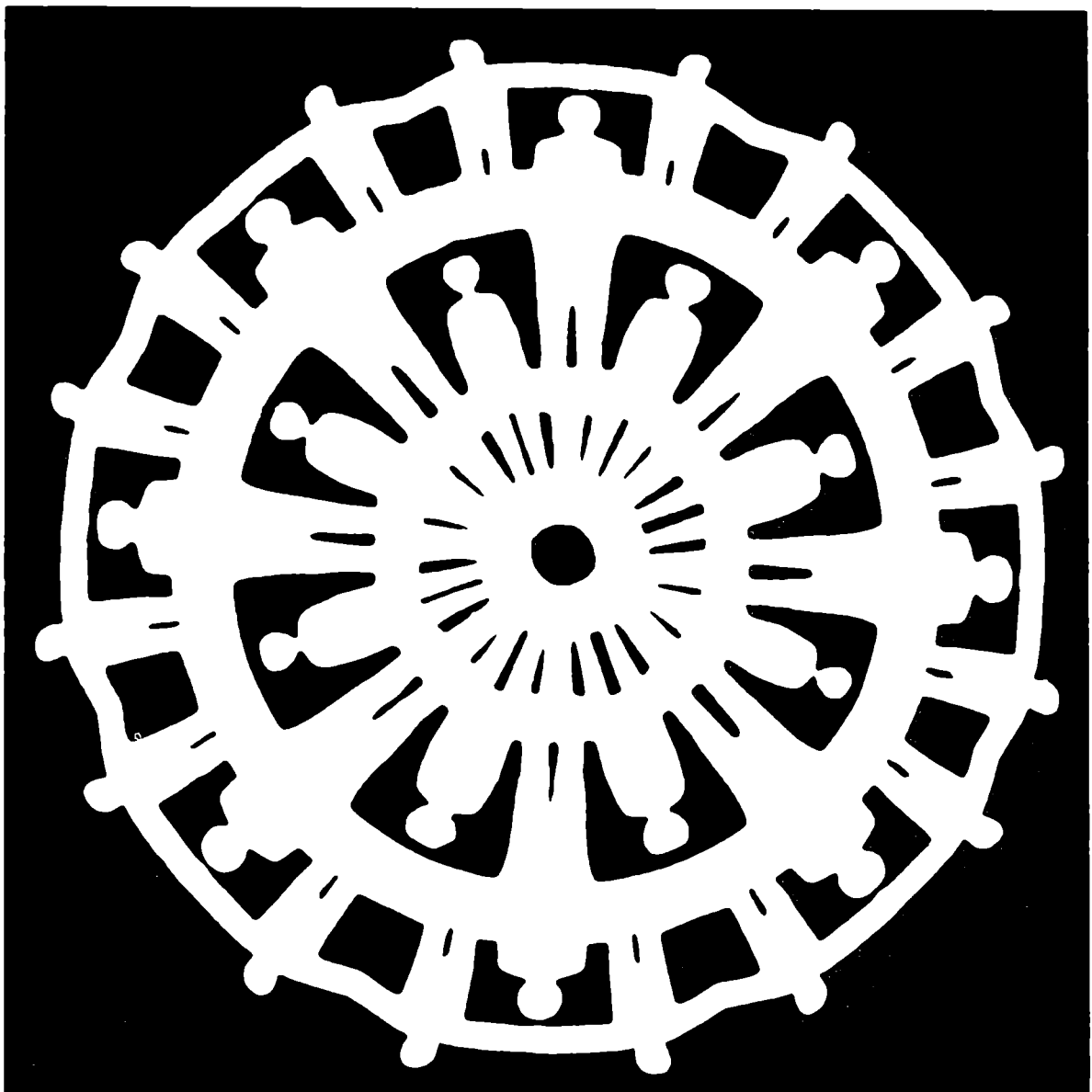
interesseret i arbejdsmiljøspørgsmål og regler.

Lommebogen, der er illustreret, indeholder de vigtigste love og regler, herunder Arbejdstilsynsloven, om sikkerheds- og sundhedsarbejde, ansvar og pligter, hviletid og fridøgn, arbejdsstedets indretning, stoffer og materialer, arbejdets udførelse, arbejdstøj og værnemidler samt administrative bestemmelser. Desuden gode råd og vejledning fra Arbejdstilsynsfondet og branchesikkerhedsrådene. Endelig indeholder den en adresseliste og kalender.

»Sikkerhed/85«, der udgives af Arbejdstilsynsfondet og AOF's forlag er en stærkt ændret udgave af »Sikkerhedslommehåndbogen«. Bogen har ny titel, ny størrelse, nye forfattere og illustrationer og indholdet er ført op to date.

Bogen koster 55,00 kr. og købes på AOF's forlag,
Tlf. (01) 29 60 66.

Tillidsmandskursus i Tyskland

Forbundet har to medlemmer, Steen Hansen, Odense afd. og Thomas Olsen, Fredericia afd., tilmeldt det tyske forbund NGG's tillidsmandskursus. Kurset afholdes som en totrins tillidsmandsuddannelse. Første trin er afholdt i Bildungszentrum Oberjosbach ved Frankfurt. Herfra har Steen og Thomas lavet følgende rapport.

I ugen 23–28 deltog vi i et tillidsmandskursus (Trin 1) for TR i det tyske levnedsmiddelarbejderforbund NGG's kursusejendom ca. 35 km nord for Frankfurt.

Formålet med at deltage var at få kendskab til det tyske system på arbejdsmarkedet og for at udveksle erfaringer med vore tyske kammerater.

Den første aften gik med at blive præsenteret for hinanden og med at høre lidt om de virksomheder, hvor de forskellige arbejdede.

Vi var meget forbløffede over at høre, at organisationsprocenten svingede mellem 10 og 95, men vores forbløffelse kunne ikke måle sig med det chok tyskerne fik, da vi fortalte, at alle vore kammerater hjemme på bryggerierne helt naturligt var medlem af fagforeningen. Dette vendte de tilbage til mange gange og de forstod slet ikke, at vore arbejdsgivere også så en interesse i at alle var organiserede.

På den første egentlige kursusdag kørte vi et godt situationsspil om en virksomhed, som skulle indskrænke, men som ville gøre det under dække af noget helt andet, nemlig en for høj sygeprocent.

I begyndelsen af spillet var vi begge noget i vildrede, fordi vi havde svært ved at fatte procedurerne i de ting, som foregik blandt arbejderne på fabrikken, fagforeningen og ledelsen. Mange af disse ting forekom os at være i strid med naturlovene og de faldt først på plads, da vi spurgte vore tyske kolleger om opbygningen af det faglige system.

Vi vil i det følgende søge at gøre rede for opbygningen, som vi finder forrykt, stift og gammeldags – og som rummer store muligheder for splid mellem de fagligt aktive p.gr.a. kompetancestridigheder.

På arbejdspladserne findes et stort antal tillidsfolk, som for det meste ikke er valgte, men udnævnte. Disse TR er bindeledet mellem fagforeningen og arbejderne, men de er helt uden beskyttelse og har ingen kompetance i forhold til ledelsen eller deres

repræsentanter. Denne kompetence ligger hos et valgt bedriftsråd, hvis medlemmer ofte udgør B-siden i samarbejdsudvalget – hvis der da er et SU.

Bedriftsrådet har ret til at få informationer fra ledelsen om produktionen, om udvidelser o.m.a. og har ret til at udtale deres mening inden beslutningerne tages.

TR gav udtryk for, at systemet i bedste fald fungerer meget dårligt. Også forholdet mellem bedriftsrådet og arbejderne er som oftest dårligt, fordi bedriftsrådets medlemmer sjældent »nedlader« sig til at diskutere problemerne i den enkelte afdeling med arbejderne dér eller med deres TR.

Bedriftsrådet kan også kontakte fagforeningen for at få løst problemer på virksomheden og det sker næsten altid uden TR's viden og medvirken.

Den enkelte TR kan kun få lov til at gå til ledelsen med et problem, hvis han kan få et medlem af bedriftsrådet til at arrangere et møde og gå med derop.

Systemet bygger altså meget på ranglistesystemet, og der vil ingen afgive nogen kompetance. Vi er ikke i tvivl om, at den lave organisationsgrad hænger sammen med det stive system, hvor alle ting tager lang tid og hvor der er rige muligheder for at hyppe sine egne kartofler.

På den anden kursusdag arbejdede vi videre med og ud fra situationsspillet fra mandagen. Denne form for opfølgning af et gruppearbejde har vi ikke oplevet før og det er vores opfattelse, at det er en fortræffelig uddannelse, for hver gang nye momenter eller paragraffer kommer ind i undervisningen, kan kursisterne sætte dem på plads i forhold til en sag, de kender til hudløshed, nemlig situationsspillet. På den måde er der ingen, som sidder tilbage uden at forstå noget og uden at turde sige noget.

Vi har fulgt den aktuelle sag gennem hele det fagretlige system og har derigennem både lært den organisatoriske opbygning at kende og også de forskellige måder at løse problemerne på fagretlig.

Lige fra begyndelsen har vi følt os godt tilpas blandt vore tyske kammerater. Vi har oplevet en stor nysgerrighed om de danske forhold og i dag har flere spurgt os om formålet med vor deltagelse. Vi har givet udtryk for forbundets ønske om samarbejde med NGG og har fortalt, at danske bryggeriarbejderes kontakt og samarbejde med Sofia-Internationalen har givet os problemer i forholdet til NGG. Rent ud har vi sagt, at NGG lider af kommunistforskrækkelse, men at der i den senere tid har været tegn på en opfølgning, bl.a. den indbydelse, som er årsagen til, at vi sidder her.

Reaktionen på denne svada har været meget positiv, idet tyskerne har fuld forståelse for, at vi ønsker samarbejde overalt, hvor DfB etablerer sig.

På kursets 3. og 4. dag arbejdede vi i 3 grupper med 3 omfattende emner: 1. Oprettelse af og udbygning af TR-systemet. 2. Samarbejde i det faglige system + den interne information. 3. Virksomhedsmøder – et middel i arbejdet for varetagelsen af arbejderens interesser.

Materialet til gruppearbejdet var indledt med en god situationsbeskrivelse og derefter var der mange gode og velformulerede spørgsmål, som tvang kursisterne til at diskutere meget intensivt.

Også dette gruppearbejde blev afviklet på en måde, som var ukendt for os. Hver af grupperne fik 1 af de 3 emner, man skulle vælge en ordstyrer og en referent, som skulle fastholde diskussionerne og svarene med stikord. Da gruppearbejdet var færdigt blev grupperne brudt om, så man blev fordelt i 3 nye grupper, som så hver især skulle gennemgå alle 3 gruppebesvarelser. F.eks. skulle så de fra gruppe 1 overfor de andre gennemgå og forklare besvarelserne. De øvrige kunne så stille spørgsmål og forslag til en bedre måde at gøre tingene på. I dette nye gruppearbejde skulle kun ændringsforslag og uafklarede spørgsmål noteres ned.

I plenum skulle så kun de evt. uafklarede spørgsmål og ændringsforslagene gennemgås. Sammen med denne gennemgang kom man virkelig godt ind på paragrafferne i den tyske arbejdsmarkedslov og erfaringer fra de forskellige arbejdspladser blev udvekslet.

Denne arbejds metode virkede fantastisk godt. Alle var tvunget til aktiv deltagelse og alle fik lært en masse ting. Deltagerne på kurset var ret uerfarne og vi kunne give dem mange gode ideer, som man aldrig havde hørt om før.

Selv om det faglige system i Tyskland og Danmark er så vidt forskellige, kan vores erfaringer bruges på mange måder, og vi er sikre på, at mange af ideerne vil blive anvendt.

Et af tyskernes største problemer er aktiviseringen af kollegerne på arbejdspladsen – heller ikke ukendt for os – men ikke nær i den grad. Især på dette område var man ude med lyttelapperne, når vi havde ordet.

Kursets sidste emne var taletek-

nik. Vi fik nogle emner og skulle så i grupper på 3 skiftes til at forsvare en sag, argumentere imod og observere. Senere fik vi diskussionsemner, hvor gruppens diskussioner blev optaget på video, så vi kunne lære af vore fejl. Diskussionerne skulle foregå efter bestemte regler, så vi lærte at lytte og tale.

Arbejds metoden var god og i modsætning til den metode vi anvender hjemme med en 3 minutter lang enetale, havde deltagerne ingen nerver. Det betyder, at man ikke har en mulig fiasko at tænke tilbage på.

Som en afsluttende bemærkning skal det siges, at en af årsagerne til den lave organisationsgrad nøje hænger sammen med, at hele det tyske arbejdsmarkeds spilleregler er love, som er vedtaget i Parlamentet. Kun 3 ud af 10 tyske arbejdere er organiseret. Dette er et gennemsnit. I INGG er procenten lidt højere, nemlig 40. Som bryggeriarbejder var det glædeligt at høre, at 75 pct. var organiserede.

Selv om kurset var et begynder-

kursus, føler vi, at vi har fået meget ud af at deltage. Man arbejder på en anden måde i Tyskland og heraf lærte vi også en del. Det var også rart at få at vide, at de tyske kammerater var glade for at få del i vore erfaringer og at de mente, at de også havde lært af os.

Det vigtigste var dog, at vi fandt ud af, at tyskerne og vi har de samme problemer på mange områder, og at man meget gerne ser, at arbejderne samarbejder på tværs af landegrænserne.

Vi er også tilmeldt trin 2 i november, og vi glæder os til at møde nogle af de gamle venner og nogle nye.

Thomas Olsen

Steen Hansen

FRA FORBUNDET

Hovedbestyrelsens sammensætning:

Nordjysk Kreds:

Poul Erik Guldborg, Finn Holm,
Karsten Jensen, Knud Erik Kvor-
trup og Erna Kristensen

Sydjysk Kreds:

Thomas Olsen, Bjarne Frandsen,
Hardy Christensen, Dora Rasmussen
og Allan Lund Nielsen

Fyns Kreds:

Jens A. Olsen og Aage Jensen

Sjælland-Falster Kreds:

Bent Embo Kaj Knudsen, Tage Pe-
tersen, Verner Johnsen og Ritta
Hansen

Københavns mandlige afd.:

Holger Foss, Bent Meyer, Torben Ol-
sen, Ib Christensen og Kristian
Nielsen

Københavns kvindelige afd.:

Barbara Kryger, Inge Jensen og Kir-
sten Haastrup

Forbundets daglige ledelse:

Preben Mortensen, Anker Skjødt,
Erik Nielsen, Erik Kielberg og
Lone Christensen

Konsulenter:

John Pedersen
Henrik Hansen

ORDINÆRT HOVEDBESTYRELSES- MØDE

onsdag den 13. juni 1984

Fraværende: Tage Petersen. – Ejvind
Larsen mødt som suppleant. – Ritta
Hansen.

DAGSORDEN

1. Beretning
2. Regnskab
3. Forskellige sager

Dirigent: Inge Jensen.

Formanden bød velkommen og med-
delte, at dagsorden til mødet samt
årsregnskaberne var udsendt til
HB-medlemmerne den 7. juni. Han
håbede, at alle havde modtaget dette.

Fra Nordjysk kreds er HB-medlem
Elin Petersen trådt ud af HB, og i

stedet er indtrådt Erna Kristensen
fra Aalborg, afd. 2. Formanden bød
Erna Kristensen velkommen til ar-
bejdet i HB.

Tage Petersen fra Holbæk afd., Sjæl-
land-Falster kredsen, har meldt lov-
lig frafald, og i stedet mødte Ejvind
Larsen fra Frederiksværk afd. Rita
Hansen, Skælskør afd., var ikke
mødt.

Vedr. protokollerne fremgår det jo
klart og af P&K, at protokollerne er
meget lange, og FU er også af den
opfattelse, at vi ikke kan fortsætte
med en sådan protokolføring. Man
har prøvet at få ændret omkring re-
digeringen, men det er stadig væk
ikke tilfredsstillende. På et FU-møde
vedtog man at lave protokollerne om
til kortere referater, men det er me-
get vanskeligt, fordi der så altid vil
være nogle, der føler, at de ikke bli-
ver rigtigt refereret. Det er svært at
vide, hvor meget man kan tillade sig
at undlade i referatet, og selv om re-
feraterne i dag er lange, er der allige-
vel nogle, der ikke finder, de bliver
citeret korrekt.

I de referater, der udsendes på nuvæ-
rende, er ca. halvdelen skåret fra, og
alligevel er de stadig væk alt for lan-
ge.

Man er færdig med protokollen for
FU-mødet fra april, og man er i gang
med FU-mødet fra maj, så man håber
at kunne være lige med, når man når
frem til FU-mødet i august.

Ud over dette er der FU-møderne i
september – oktober 1983, som skal
skrives. De er på tilsammen flere
hundrede sider, og man må prøve at
trække konklusionerne ud af disse
referater. Endelig er der referaterne
fra HB-møderne under kongressen,
som man også skal have skrevet færdi-
ge. Man håber, at det hele kan
være færdigt til august.

Formanden foreslog Inge Jensen fra
Københavns kvindelige afd. som
ordstyrer, hvilket HB vedtog.

Ordstyreren oplæste den udsendte
dagsorden:

1. Beretning
2. Regnskab
3. Forskellige sager

Der var ingen bemærkninger til dags-
ordenen, hvorefter ordstyreren gav
formanden ordet til det første punkt
på dagsordenen.

1. Beretning

Forbundsform. Preben Mortensen:

Depotområdet: Der er fortsat en del
problemer omkring arbejdsforde-
lingsordningen på depoterne. Aftalen
bliver visse steder misbrugt af depot-
indehaverne og også til tider af vores
medlemmer.

Forbundet har udsendt cirkulære,
hvor der gøres opmærksom på,
hvilke regler der skal overholdes for
at indføre arbejdsfordeling. Arbejds-
fordeling skal være begrundet i salg-
nedgang, og denne salgsnedgang
skal dokumenteres over for afdelin-
gen, før man kan indsende ledig-
hedserklæring og kontrolkort til
A-kassen.

Det er afdelingernes pligt at sikre
sig, at overenskomsten på dette
punkt overholdes, da arbejdsforde-
ling kun kan indføres (i henhold til
overenskomsten) grundet salgsned-
gang.

Ud over dette skal etablering af ar-
bejdsfordeling rettidigt varsles med 1
uge til den lokale arbejdsformidling
og forbundet.

Disse bestemmelser bliver ikke
overholdt, og i flere tilfælde har for-
bundet skriftligt måtte protestere til
Depotindehaverforeningen og gjort
opmærksom på, at de steder, hvor der
er indført arbejdsfordeling, og an-
meldelsesfristen ikke er overholdt,
kommer den enkelte depotindehaver
selv til at betale til de ansatte, der er
gået på arbejdsfordeling.

Desværre sker der visse steder afta-
ler mellem depotindehaveren og vo-
res medlemmer uden afdelingens
godkendelse. Vi godkender ikke disse
aftaler med henvisning til overens-
komstens bestemmelser, der siger,
at arbejdsfordeling skal begrundes i
salgstilbagegang, og at afdelingen
skal konstatere dette.

Fra Nordjysk kreds har forbundet
modtaget materiale vedr. spørge-
skema om arbejdsforholdene på depo-
terne. Undersøgelsen viser klart, at
der på mange depoter sker klare
overtrædelser af overenskomsten.
Man overholder ikke overenskom-
stens bestemmelser om betaling og
øvrige arbejdsforhold. Forbundets
provinsekretær, Erik Kielberg, har
tilskrevet de enkelte afdelinger i
kredsen og anmodet om at få at vide,
på hvilke depoter dette foregår, så vi
kan få disse ting rettet.

Desværre har man også fået en me-
get beklagelig sag fra Randers afd.
vedr. særtaftalerne på Carlsberg-Tu-
berg depoterne i Randers.

Alle særftaler, der bliver indgået lokalt, skal senere i forbindelse med selve indgåelsen af hovedoverenskomsten underskrives af hovedorganisationerne. Forbundet og Depotindehaverforeningen skulle derfor ved underskrivelsen af hovedoverenskomsten også underskrive ca. 100 særftaler. Det skete i december og januar måned, efter at der var læst korrektur på både hovedoverenskomsten og særftalerne. Imidlertid havde man ikke læst ordentlig korrektur særftalerne for Carlsberg og Tuborg depotet i Randers, og da Depotindehaverforeningen havde rettet i særftalerne for disse depoter, fordi der var ting, man ikke kunne acceptere, underskrev forbundet disse særftaler med et andet indhold, end man havde aftalt lokalt.

Formanden havde fra afd. formanden modtaget en henvendelse, og efter at have undersøgt sagen måtte formanden skriftligt meddele afdelingen, at der var sket en fejl og stærkt beklage dette. Formanden måtte i den forbindelse meddele afdelingen, at sagen naturligvis måtte tages op til behandling både i FU og i HB. Formanden meddelte, at han senere i beretningen omkring samarbejdsforholdene i forbundets ledelse ville komme tilbage til denne sag.

I Århus har man haft nogle problemer med indgåelse af overenskomst og særftale med Thor depoterne. Forbundet havde fået det indtryk, at overenskomstaftalerne for disse depoter skulle aftales centralt med selve Thor Bryggeriet i Randers, hvilket viser sig ikke at være rigtigt. Forbundet har derfor sendt de enkelte depotindehavere en overenskomstaftale og anmodet om, at man også får færdigforhandlet særftalerne. Det er forbundets opfattelse, at det også må være den rigtige fremgangsmåde, at det er den enkelte depotindehaver, eller depoterne i området, der laver aftaler med den enkelte afdeling. Der har også været problemer med nogle enkelte Ceres depoter. Ceres depotet i Herning måtte vi rykke skriftligt, før de fik overenskomst, og Ceres depotet i Vejle måtte vi sende blokadevarsel, før der kom skred i sagerne.

Forbundet er også i perioden gjort opmærksom på, at man på visse depoter rundt om i landet kører sælgerkonkurrencer. Forbundet har derfor udsendt et cirkulære, hvori vi opfordrer medlemmerne til at ophøre

med dette. Sælgerkonkurrencer betyder blot, at man konkurrerer mod hinanden. Det betyder større tempo og dermed større fysisk belastning for den enkelte. Der bliver ikke solgt mere øl og vand, fordi der er sælgerkonkurrence, og såfremt der er nogen, der sælger mere af den grund, så betyder det blot, at der er andre af vore medlemmer, der sælger mindre. Det er ikke forbundets linie, at vi skal konkurrere mod hinanden, og det er den måde, man skal forøge sin indtjening på. Der bør uanset salgsforholdet være en ensartet høj løn.

Vi véd, at nogle føler sig tvunget til at være med i dette, for gør de det ikke, så gør de andre det og løber med salget. Det er forstædigt, at medlemmerne på depoterne føler sig presset, men man bør lokalt sætte sig sammen og forhindre, at man konkurrerer mod hinanden. Vi skal sikre os, at vore medlemmer på depoterne får en løn for det arbejde, der udføres, og at der er plads til os alle sammen.

Forbundet har også udsendt cirkulære vedr. ompakning (omposning), hvilket formanden anmodede næstformanden om at redegøre for, men inden dette ville formanden gerne omtale den samarbejdsaftale, forbundet havde med SID.

Det var formandens opfattelse, at nogle afdelinger troede, efter at der havde været afholdt et møde med SID om denne aftale, at man havde indgået en ny samarbejdsaftale.

Formanden måtte bestemt afvise, at noget sådant var tilfældet. På mødet med SID fik man blot fastslået, hvad aftalen af 12. marts 1982 gik ud på. Aftalen skal fortolkes således:

Hvor et depot ligger inden for 30 km fra en af vore afdelinger, skal vores forbund have dem som medlemmer, og uden for 30 km skal de være medlemmer af SID. Det er dog, hvor man kan blive enige lokalt, tilladt at fravige denne bestemmelse. Såfremt man lokalt ikke kan blive enige, overtager forbundene sagerne. Forbundet har udsendt cirkulære om dette og vedlagt et landkort, hvor områderne er skravet, så man kan se, hvor grænserne går.

Man behøver altså ikke at afvente besked fra organisationerne om at foretage dette. Det var SID's repræsentanters opfattelse, at vi ikke havde efterlevet aftalen, og derfor meddelte forbundet afdelingerne, at de skulle iværksætte dette øjeblikkeligt. Vi ved, at det ikke er i overensstemmel-

se med, hvad der tidligere er oplyst, men det beror på en misforståelse, og derfor bør dette bringes i orden med det samme.

I forbindelse med mødet rejste vi også spørgsmålet vedr. organiseringen af mineralvandsfabrikker. SID's repræsentanter meddelte os, at aftalen også dækkede dette område, dog således at de steder, hvor der var overenskomst, blandede vi os ikke, men såfremt der ikke var overenskomst, betød aftalen, at inden for 30 km grænsen var det os, der skulle lave overenskomst. Dette er derfor også meddelt i cirkulæret, men er ikke en fornyet aftale, kun en præcisering af aftalen. Det er vigtigt at få dette fastslået. Hvor der er *overenskomst*, blander vi os ikke, men ellers inden for 30 km grænsen er det vores forbund, der organiserer og laver overenskomster, både inden for mineralvandsindustrien og bryggeriindustrien. Hermed er det også slået fast, at på f.eks. mineralvandsfabrikken i Århus er det SID, selv om det ligger inden for 30 km grænsen, er der overenskomst.

Herefter overgav formanden ordet til næstformand Anker Skjødt, for at han kunne redegøre for ompaknings-/omposningssagen.

Anker Skjødt:

Ompakningssagen er jo en gammel sag. Den er oprindelig startet som en klage mod Københavns mandlige afd. i 1982, og der var et fællesmøde, hvor hverken forbund eller afd. kunne vedstå sig, at de havde handlet overenskomststridigt.

Der skete ikke noget i sagen til den 12. marts 1984, da sagen af DA blev taget op igen på baggrund af det cirkulære, forbundet har udsendt omkring ompakning. Vi siger til vore medlemmer, at de skal lade være med at ompakke. Vi har svaret på sagen i svarskriftet, som er indsendt rettidigt, og deri har vi selvfølgelig protesteret imod, at vi nu bliver indklaget for at have foretaget os noget overenskomst-stridigt, idet sagen jo starter helt tilbage i 1974, hvor den københavnske mdl. afd. og Mineralvandsarbejdernes Fagforening i København har et møde, hvor de enedes om ikke at sælge i anbrudte kasser. Den aftale bliver fremsendt til De forenede Bryggerier, Ceres, Kastrup, Albani Bryggerierne, Thor Randers depoter i København, Wiibroe i København og De forenede Bryggeriers depoter i Storkøbenhavn.

Den 26. september 1974 sendte Steen Nielsen et brev til Foreningen af Depotindehavere i Danmark, hvori han meddelte, at dette møde havde været afholdt, og at man dér var blevet enige om, at man ikke mere ville sælge i anbrudte kasser. Dette brev reagerede foreningen ikke på før den 6. januar 1977, hvor formanden for Foreningen af Depotindehavere i Danmark skriver til forbundet:

»Under henvisning til tidligere samtale vedrørende distribution af mineralvand i anbrudte kasser henvises til vedlagte kopier af 7. maj 1974 og 26. september 1977. Foreningen henstiller til forbundet, at disse aftaler overholdes, da dette desværre ikke er tilfældet flere steder, bl.a. på Svendborg Bryghus og på Albani og Carlsberg depoterne i Svendborg. Det er en ulig konkurrence for provisionslønnede medarbejdere, der ønsker at overholde overenskomsten.«

Dette brev fik vi altså den 6. januar, og det var den første reaktion på vort brev til foreningen af den 26. september 1974.

Den 10. januar 1977 svarede Steen Nielsen:

»Idet vi bekræfter modtagelsen af skrivelsen af 6. ds. vedrørende aftale om salg af hele kasser af øl og mineralvand, skal vi anføre følgende: Det er fortsat forbundets opfattelse, at der ikke må ske anbrud på hverken øl eller mineralvandskasser, hvilket vi vil orientere vore afdelinger om. Vi skal dog anføre, at vi i vor skrivelse af 26. september 1974 nævner, at udviklingen på depoterne er fulgt, og at forbundet på denne baggrund ser sig nødsaget til på landsplan at standse anbrud af kasser i distributionen.«

Og så var der vedlagt kopi af skrivelse af 26. september 1974.

Så udsendte forbundet den 6. februar 1984 cirkulære nr. 8, hvori der står:

»Da det er konstateret, at man på mange depoter ompakker øl og vand fra de oprindelige emballageformer til f.eks. 6 og 10 stk.s emballager, må forbundet henstille til medlemmerne, at man ikke foretager noget sådant, uden at der er indgået en aftale om betaling for dette, enten med afdelingen eller forbundet.«

Det er altså det cirkulære, der får Dansk Arbejdsgiverforening til at tage sagen op igen og atter indklage Kbh.s mdl. afd. for ikke at have overholdt aftalen, og i deres klage-

skrift vedlægger produktionsaftalen for Kbh.s mdl. afd., hvorefter vi selvfølgelig protesterer, fordi det nu er forbundet, der er indklaget. Sagen mod Kbh.s mdl. afd. må være afsluttet, da man ikke fra Dansk Arbejdsgiverforenings side har reageret på den siden 1982.

Sagen er nu nået så langt, så der er indkaldt til forberedende retsmøde den 28. juni kl. 15.00, og vi har allerede rettidigt indgivet svarskrift til Arbejdsretten – det er sendt den 9. april, og det er forlangt indsendt den 13. april kl. 15.00.

Vi mener med det materiale, vi har fundet frem, og de manglende reaktioner fra foreningerne, at vi har en rimelig chance for at komme ud af denne sag med et godt resultat.

Preben Mortensen:

Erland Petersens sag kommer for retten den 14. august, hvor det skal afgøres, om hans handlinger er af en sådan karakter, at han ikke behøver opsigelsesvarsel i henhold til funktionærlovens bestemmelser.

Der har i beretningsperioden været en del arbejdsretssager, men formanden ville kun omtale en enkelt arbejdsretssag, da den har særlig principiel betydning.

Sagen omhandler de politiske demonstrationer i oktober 1982. Københavns mdl. afd. blev sammen med 4 andre afdelinger fra andre forbund idømt en bod på kr. 50.000 for at opfordre medlemmerne til at deltage i en demonstration i arbejdstiden mod den borgerlige regerings politik.

I henhold til grundloven har man jo retten til offentligt at samles og demonstrere, men en arbejdsret kan altså så idømme bod for dette. Imidlertid må det erkendes, at arbejdsmarkedets parter har indgået aftale om, at det er overenskomststridigt bare at forlade arbejdspladsen, uanset hvad årsagen er.

Det har givet nogle dønninger i LO, idet en lang række repræsentanter fra Nordjylland havde lavet en underskriftsindsamling for at få indkaldt til et ekstraordinært repræsentantskabsmøde. Man var utilfreds med den måde, LO's repræsentanter havde behandlet sagen på, og man var af den opfattelse, at det må ligge uden for Arbejdsrettens domæne at kunne dømme fagforeningens bod, fordi den opfordrede sine medlemmer

til at bruge deres grundlovssikrede rettigheder.

Mange havde et ønske om at få revideret hovedaftalens bestemmelser på dette punkt og gjorde det i en udtalelse, der blev forelagt på mødet. LO's ledelse fremlagde også en udtalelse, der efter formandens opfattelse manglede de intentioner, som kritikerne havde fremført. LO's ledelses udtalelse var stort set en konstatering af de bestående arbejdsretlige forhold.

Formanden havde forventet en større forståelse fra LO's ledelses side, men der var ingen kompromismuligheder, og derfor gik man til afstemning om udtalelserne.

For LO's udtalelse stemte 352, og for udtalelse fra Nordjylland stemte 241. En så markant modstand mod de bestående arbejdsretlige forhold havde formanden ikke ventet, at LO's ledelse ville overhøre.

Det er også vort forbunds opfattelse, at hvis man forlader sin arbejdsplads for at demonstrere mod den politik, regeringen fører, kan det ikke være rigtigt, at man kan gøre fagforeningslederne ansvarlige i Arbejdsretten, fordi de havde opfordret til dette.

LA CABANA

På sidste HB-møde besluttede man, at man én gang om måneden skulle tage til Herning og demonstrere foran La Cabana.

Meningen med dette var, at såfremt andre fulgte vores eksempel, ville der altid stå nogen foran La Cabana. Dette ville være en markant opbakning til de lokale folk, der aften efter aften står alene deroppe.

Den første gang, vi var der, var der mange med, og begejstringen var stor. Anden gang, vi var der, var der faldet mange fra, og andre havde ikke fulgt vores eksempel. Dette gjorde, at FU besluttede at følge det op med en meddelelse til alle landets aviser om, at såfremt vi konstaterer, at man direkte eller indirekte sikrede leverancer til restaurant La Cabana, ville man ikke fremover kunne få leveret øl eller mineralvand fra de virksomheder, hvor forbundet har overenskomst. Dette gælder både for grossister, detailhandlere, vognmænd, depoter og øvrige.

Dansk Arbejdsgiverforening har protesteret over for dette, men sagen er stillet i bero, da vi har gjort opmærksom på, at en eventuel blokade mod de omtalte først vil blive iværksat efter, at de rettidige varsler er givet. Desværre har vores deltagelse i blokaden foran La Cabana givet nogle uheldige følgevirkninger. Det er sådan, at forbundet betaler transport og arbejdstab for dem, der deltager i turen til Herning. På Tuborg havde man anmodet om frihed til et vist antal personer, hvilket ledelsen på bryggeriet i første omgang havde accepteret. Senere meddelte ledelsen, at så mange mennesker kunne man ikke give fri, da der så ikke var nok tilbage til at kunne køre en normal produktion.

Tillidsrepræsentanterne protesterede over for dette og fastholdt, at de folk, der havde fået fri, skulle have lov til at tage afsted, hvilket man så gjorde.

Tuborg Bryggerierne klagede til DA, og der blev afholdt fællesmøde med repræsentanter for kvindelig og mandlig afdeling i København. Man anklagede fagforeningerne for at have opfordret til dette og henviste til et notat, som B-gruppeformanden ville rette henvendelse til fagforeningen for at forhøre sig om, hvordan man skulle stille sig i denne sag. Det er naturligvis uheldigt, at B-gruppeformanden foretager sig noget sådant, da det så må opfattes sådan, at det er organisationerne, der har opfordret til en overenskomststridig handling.

Forbundet og afdelingerne i København protesterede imod organisationsansvar og gjorde samtidig opmærksom på, at man ville pålægge de medlemmer, der ikke ville kunne få fri til at deltage i Herning, om at blive på arbejdspladsen.

Det er samtidigt præciseret over for medlemmerne i København, at hvis nogen deltog i demonstrationen uden at have fået behørig frihed fra bryggerierne, ville hverken forbund eller afdelingerne betale arbejdstab eller transportomkostninger. Man tog en sådan beslutning, fordi det var vigtigt at få markeret, at aktionen var rettet mod restaurant La Cabana og ikke mod bryggerierne, i det her tilfælde Tuborg.

Tillidsrepræsentanterne på Tuborg blev noget fortrønet over organisationernes holdning i denne sag, og det var formandens opfattelse, at det var

årsagen til, at der var så lille et fremmøde fra Tuborg næste gang, man var i Herning.

I forbindelse med La Cabana blokaden fik forbundet en anmodning fra medlemmerne på Tuborg depotet i Herning om økonomisk støtte for det indtægtstab, man havde på grund af blokaden. Forbundets forretningsudvalg efterkom anmodningen ved at dække den manglende provisionsbetaling på grund af blokaden.

Forbundets FU vedtog, at dækningen af provisionstab skulle være beregnet af depotets samlede salgsnedgang og ikke i forhold til den manglende leverance til restaurant La Cabana. Man var vidende om, at restauratøren af La Cabana købte øl og vand andre steder i Herning, og derfor var salgsnedgangen fra depotet ikke i et omfang, som man umiddelbart skulle tro. Forbundet har modtaget et regnskab fra medlemmerne på Tuborg depotet i Herning, men det viser kun tab for manglende leverancer til La Cabana. Forbundet har tilskrevet afdelingen og medlemmerne og gjort opmærksom på, at det er de samlede salgstal, vi skal have, før der kan udbetales nogen erstatning.

I beretningsperioden har der været nogle voldgiftssager, som var af så principiel betydning, at formanden ville redegøre for disse mere detaljeret, end hvad der var normalt i forbindelse med en beretning.

Den første sag var vedr. fleksibilitetstillæg på Fredericia bryggeri. Sagen blev ført med henvisning til en tidligere voldgiftssag, hvor man fik en kendelse om, hvordan »pludselig opstået sygdom« skulle fortolkes.

Kendelsen, som er af 5. marts 1981, siger: *»Udtrykket pludselig opstået sygdom i lokalaf-talen af 7. februar 1980 skal forstås således, at det omfatter dels tilfælde, hvor en bryggeriarbejder bliver syg under sit arbejde, dels sygdomstilfælde, som anmeldes til bryggeriet indenfor de sidste 4 timer, før den pågældende arbejders mødetid«.*

I særtaftalen af 1981 for Fredericia Bryggeri ændrede man teksten således, at »pludselig opstået sygdom« ikke længere står i aftalen, og man anfører i stedet for, hvornår og i hvilke tilfælde man skal absorbere noget af denne tid. Forbundet kørte

derfor en ny faglig voldgift, fordi Fredericia bryggeriets ledelse var af den opfattelse, at selv om teksten var væsentlig ændret i lokalaf-talen, havde den alligevel den samme betydning. Sagen skulle behandles ved faglig voldgift af den samme opmand, som havde sagen i 1981. Forbundet, afdelingen og vore domsmænd var af den opfattelse, at denne sag kunne vi simpelt hen ikke tabe. Vores for-bav-selse var derfor stor, da vi fik en ny kendelse, ikke kun fordi vi tabte sagen, men med den begrundelse opmanden bruger for at give Fredericia Bryggeri ret i denne sag.

Opmanden udtaler følgende:

»Der blev ved aftalen af 7. februar 1980 givet arbejderne et betydeligt tillæg for at udvise fleksibilitet i produktionen, herunder for at man i et vist omfang skulle absorbere en pludselig sygdomsramt kollegas arbejde.

Parterne var enige om, at aftalen omfattede sygdom opstået under arbejde, og dette blev udtrykkeligt nævnt i voldgiftskendelsen af 5. marts 1981. Da 1980-aftalens ordlyd blev ændret den 30. marts 1981, skete det på en måde, der naturligvis kunne forstås som svarende til det kort forinden afsagte kendelsesresultat, og sådan at den nye aftale også blev praktiseret gennem længere tid. Opmanden finder herefter ikke at kunne give Bryggeriarbejderforbundet medhold i, at sygdom opstået på arbejdspladsen ikke skulle være omfattet af aftalen af 30. marts 1981, og der afsiges herefter kendelse: Bryggeriforeningen for Fredericia Bryggeri A/S frifindes i denne sag.«

Formanden fandt, at det var en uhyrlig måde, opmanden havde behandlet denne sag på. Opmanden gør opmærksom på, at der var givet et betydeligt tillæg. Der er ingen af sagens parter, der har procederet på at skulle absorbere disse ting, fordi man fik et betydeligt løntillæg. Det er altså opmanden selv, der har fundet frem til dette. Opmanden har derfor ikke fortolket ordlyden i aftalen, men klart i stedet for tilkendegivet, at når bryggeriet betaler et sådant betydeligt løntillæg, så skulle bryggeriet også have noget for det.

Forretningsudvalget har på denne baggrund vedtaget, at vi ikke længere vil have højesteretsdommer Erik Bjerregaard som opmand. Forbundet vil, når vi skal have den næste faglige voldgiftssag, gøre Bryggeriforeningen opmærksom på dette og

skriftligt over for E. Bjerregaard be- grunde, hvorfor vi ikke længere øns- ker at pege på ham som opmand i de sager, hvor forbundet er den ene part.

Den anden sag omhandler spørgsmå- let vedr. personlige værnemidler: Sagen er rejst på Carlsberg Brygge- riet i København, hvor man med henvisning til bekendtgørelsen nr. 32 af 29. januar 1979, § 3, ønsker sikkerhedstøj til folk, der arbejder i kolde kældre. Bryggeriets ledelse er af den opfattelse, at hvis de skal ud- levere termotøj til dem, der arbejder i kolde kældre, så har de også ret til at modregne omkostningerne til termotøj i det udbetalte kuldetillæg. For- bundet har i sagen procederet på, at hvor der er tale om sikkerhedstøj, der skal udleveres i henhold til bekendt- gørelsens § 3, er det arbejdsgiverne, der skal dække omkostningerne der- ved. Forbundet procederede også sa- gen på, at kuldetillægget og sikker- hedstøj aldrig var forhandlet under ét.

Kuldetillæg er et genetillæg, og ge- netillæg gives, uanset hvilke sikker- hedsmæssige foranstaltninger, der etableres for at mindske generne.

Forbundet gjorde gældende, at til- lægget var ydet siden overenskom- sten 1949, uden at der nogensinde var ændret eller taget forbehold for tillæggets udbetaling ved udlevering af sikkerhedstøj. Desværre kunne Bryggeriforeningen fremføre en lo- kalaftale fra 1978, hvori man i for- bindelse med udlevering af sikker- hedstøj skriver: »Ved aftalens indgå- else er det taget i betragtning, at der i tankbilsterminalen ikke tidligere har været givet kuldetillæg«. Dette gør, at det er umuligt at forudsige, hvilken kendelse opmanden vil komme med. Sagen er principiel derved, at aftaler vi i denne sag, er der måske dermed åbnet op for, at de steder, hvor man udleverer sikkerhedstøj, kan dette modregnes, såfremt man har en eller anden form for genetillæg. Man må afvente voldgiftskendelsen for deref- ter at tage stilling til, hvad der vi- dere fremover skal gøres i sådanne sager.

Der har været ført en del korrespon- dance mellem forbundet og Bryggeri- foreningen vedr. produktions- og be- skæftigelsesplaner for Jyske Brygge- rier. Det er klart, at på Jyske Bryg- gerier har de samme ønsker om en rammeaftale, som man har på DfB i København. Naturligvis er omstæn-

dighederne for en sådan aftale helt anderledes for Jyske Bryggerier end for Carlsberg-Tuborg Bryggerierne i København.

Imidlertid var det næsten umuligt for fællesudvalget under Jyske Bryggerier overhovedet at komme i kontakt om drøftelserne med ledel- sen af Jyske Bryggerier om dette. Forbundet forsøgte derfor gennem Bryggeriforeningen at få parterne til at sætte sig sammen, dels for at få Jyske Bryggerier til at fremlægge deres produktions- og beskæftigel- sesplaner for de kommende år mere konkret, end man tidligere havde gjort, dels for at få drøftelserne i gang om produktions- og beskæftigelsesaf- talerne under ét i en rammeaftale på baggrund af overenskomstens be- stemmelser vedrørende provinspro- tokollatet.

Forbundet anmodede på denne bag- grund Bryggeriforeningen om et or- ganisationsmøde, hvis formål skulle være at bringe parterne sammen. Forbundet har klart tilkendegivet, at man ikke ønsker, at forbundet og Bryggeriforeningen skulle deltage i sådanne orienteringer og drøftelser, men udelukkende kun formidlede at bringe parterne sammen. I slutnin- gen af marts 1984 fik vi så for anden gang et brev fra Bryggeriforeningen, hvori man gør opmærksom på, at Jyske Bryggerier ikke agter at deltage i et sådant møde. Forbundet er meget overrasket over, at et medlem af Bryggeriforeningen kan nægte at deltage i et organisationsmøde, som forbundet og Bryggeriforeningen var enige om kunne afholdes. Forbundets daglige ledelse og fællesudvalget under Jyske Bryggerier afholdt et nyt møde, hvor man drøftede, hvordan man kunne komme videre. I de må- neder, man har brevvekslet mellem forbundet og Bryggeriforeningen, har Jyske Bryggerier offentliggjort nye investeringsplaner for Thor Bryggeriet i Randers. Man enedes om endnu en gang at rette henven- delse til Bryggeriforeningen og skrev derfor følgende:

»Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mi- neralvandsarbejderforbund skal her- ved anmode Bryggeriforeningen om endnu en gang at få ledelsen for Jyske Bryggerier til at deltage i et organisa- tionsmøde vedrørende en rammeaf- tale for Jyske Bryggerier. Forbundet har ingen ønsker om at være deltager i drøftelser om en sådan aftale, men forbundet ønsker at tage et initiativ

for at få ledelsen for Jyske Brygge- riers produktionsvirksomheder til at drøfte, hvad der skal ske inden for Jyske Bryggerier i de kommende år. Der vil i de kommende år ske forandringer i bryggeriindustrien og herunder også på Jyske Bryggerier. Det må være naturligt, at de beskæftigede i virksomheden orienteres og tages med på råd, når der skal ske forandringer i virksomhedens drift, såvel produktion- som beskæftigelsesmæssigt. Hvis man ikke giver de ansatte repræ- sentanter en ordentlig information og inddrager dem i gennemførelsen af forandringerne i virksomheden, vil man ikke få det nødvendige samar- bejde parterne imellem. Forbundet ønsker, at der etableres et fornuftigt samarbejde mellem parterne og for- står derfor ikke, at Jyske Bryggeriers ledelse afviser dette. Såfremt Jyske Bryggeriers ledelse fastholder ikke at ville drøfte disse ting, må man forven- te, at det bliver taget op ved overens- komstforhandlingerne i 1985. Det vil så medføre, at hovedorganisationerne indblandes, hvilket ingen af parterne kan være interesseret i.«

Det var forbundets daglige ledelse og fællesudvalgets opfattelse, at Jyske Bryggeriers ledelse i en sådan situa- tion hellere ville give en orientering til fællesudvalget end at få hovedor- ganisationerne indblandet. Det er klart, at der i planerne for Jyske Bryggerier i de år er ting, man ikke ønsker skal komme frem til offent- lighedens kendskab på nuværende tidspunkt. Det var man naturligvis klar over, men så måtte Jyske Bryg- gerier også tage initiativ til at orien- tere de lokale repræsentanter, da man så fortsat kunne holde planer internt.

På FU-mødet i maj måned havde de mandlige københavnske repræsen- tanter i FU stemt imod beretningen, fordi forbundet i sit sidste brev til Bryggeriforeningen vedr. Jyske Bryggerier havde anført, at såfremt man ikke lokalt kunne komme igen- nem og få møder om disse ting, måtte man forvente, at det så kom som et krav til overenskomsten 1985. Mand- lig afdeling i København mener, at vi derved har åbnet op for, at rammeaf- taler så skal være overenskomst- spørgsmål. Formanden har afvist dette med den begrundelse, at da rammeaftalen i København er uden for overenskomsten, er der ingen grund til at inddrage denne i over- enskomstforhandlingerne. Derimod

er en rammeaftale for Jyske Bryggerier en forlængelse af det provisionsprotokollat, man har stående i hovedoverenskomsten. Hvis man ikke kan få dette forhandlet lokalt eller få lokalt forbedret nogle ting i forhold til protokollatet, så er det klart, at så skal kravene og disse forhandles ved overenskomstforhandlingerne. Formanden ville dog til sidst vedrørende denne sag tilføje, at der på et råds-møde ville blive behandlet spørgsmålet om orientering til tillidsrepræsentanterne.

Forbundet har så vidt man ved for første gang haft en sag for i Afskedigelsesnævnet. Sagen drejer sig om en afskedigelse af en salgschauffør på Ceres Bryggeriet i Århus.

Årsagen til afskedigelsen var begrundet i, at den omtalte salgschauffør ikke gjorde en tilstrækkelig indsats for at sælge bryggeriets produkter. Salgschaufføren havde tidligere været sælger for Faxe i det distrikt, som han nu kørte i som Ceres-sælger.

Salgschaufføren havde været ansat i 16 måneder, og de forventninger, man havde til ham, slog ikke til. Når der var generel salg fremgang for Ceres produkter i området, lå denne salgschaufførs fremgang under gennemsnittet, og når der var tilbagegang, var hans tilbagegang større end de øvrige salgschaufførs tilbagegang. Endvidere mente Ceres Bryggeriets ledelse ikke, at han var villig til at forsøge at få solgt nye markedsførte produkter.

På organisationsmødet måtte forbundet naturligvis protestere imod en sådan begrundelse for at afskedige en salgschauffør. Der ville altid være gode og dårlige sælgere, men at det ofte kunne være helt andre ting end sælgeren indsats, der var bestemmende for, om det gik godt eller dårligt for bestemte øl og vand produkter. Hvis man kunne begynde at afskedige salgschauffører efter, hvilke forventninger man havde til dem og efter, hvor godt deres salg var, så ville man trække bunden opad hele tiden, og hvem var så den næste, der røg ud.

Når forbundet derfor ønskede sagen prøvet i Afskedigelsesnævnet, var det, fordi Afskedigelsesnævnet havde kompetance til at afsige en kendelse om, at virksomheden, såfremt afskedigelsen er uberettiget, skulle genansætte den afskedigede person.

Forbundet procederede sagen på 3 ting:

1) Afskedigelsen var vilkårlig, fordi Ceres Bryggerierne afskedigelse af salgschaufføren var, fordi han ikke solgte nok i forhold til de øvrige Ceres chauffører, uden at man foretager en grundig analyse af den pågældende salgschaufførs salgsdistrikt. Forbundet peger her på de faktorer, som er afgørende for salgsudviklingen:

Befolkningsgrundlaget med til- og afgang, også set aldersmæssigt.

Udviklingen i forretningsstrukturen, småhandlende kontra supermarkeder, hvor en udvikling fra de mindre detailhandlende til store supermarkeder også betyder større udbud af billig discount øl og vand.

2) Afskedigelsen var ikke tilstrækkelig begrundet, fordi den ikke var foretaget i henhold til overenskomstens bestemmelser. Ceres Bryggerierne ledelse begrundede afskedigelsen med visse forventninger ved ansættelsen af den omtalte salgschauffør. Den salgsbegrundelse er aldrig brugt i et ansættelsesforhold mellem overenskomstpakterne, og afskedigelsen har altid tidligere skullet være i henhold til aftalernes bestemmelser.

3) Afskedigelsen var foretaget uden forudgående advarsler. Den omtalte salgschauffør og dennes tillidsrepræsentant er ikke på noget tidligere tidspunkt blevet orienteret om, at man grundet hans salgstal overvejede at afskedige ham. Forbundet nedlagde derfor den principielle påstand, at Ceres Bryggerierne skulle trække afskedigelsen tilbage og genantage den afskedigede salgschauffør. Som den subsidiære påstand skulle Ceres Bryggerierne godtgøre salgschaufføren i en Afskedigelsesnævnet fastsat beløb som erstatning, såfremt Afskedigelsesnævnet ikke kunne støtte forbundets påstand om genansættelse.

I formødet før behandlingen af sagen i Afskedigelsesnævnet meddelte LO-procedøren, at Ceres Bryggerierne materiale var så belastende, at det ikke var realistisk muligt at vinde sagen for Afskedigelsesnævnet. Der blev derfor etableret en forhandling om et erstatningsbeløb, men på forhånd var mulighederne for et rimeligt beløb ikke ret store, fordi ansættelsesperioden kun havde været 16 måneder.

Forbundet foreslog dog den eneste rimelige og retfærdigste forhandlingsløsning, at Ceres Bryggerierne udbetalte en erstatning, der svarede til de 5 ugers løn, som salgschaufføren mistede ved afskedigelsen. Efter nogle forviklinger blev man enige om dette, og Ceres Bryggerierne har derefter fremsendt et beløb på kr. 15.000 til den afskedigede salgschauffør.

Det er første gang, vi har prøvet at køre en sag for Afskedigelsesnævnet, og det har betydet, at der er begået procedurefejl.

Ikke fejl, der har haft nogen betydning for sagens udfald, men fejl, der har lært os, hvordan vi skal forberede os til at køre den slags sager.

Der har i perioden været sager vedr. sikkerhedsrepræsentanter.

Den første er en sag fra Faxe, Storkøbenhavn. Her har man afskediget en sikkerhedsrepræsentant på baggrund af for mange sygedage. Forbundet ønskede sagen behandlet på et organisationsmøde, men måtte konstatere, at sagen stod ikke ret godt. Vi måtte konstatere, at medlemmerne på Faxe, Storkøbenhavn, er ansat på funktionærbasis og er dermed ikke omfattet af de samme aftaler, som vi har i overenskomsten indenfor det øvrige bryggeriområde.

Forbundet måtte derfor gøre afdelingen opmærksom på, at vi trak sagen, selv om vi havde taget forbehold for at videreføre den på organisationsmødet. Samtidig har man gjort afdelingen opmærksom på, at vi ved overenskomstfornyelsen 1985 må sikre os, at vi på dette område får den samme tekst ind i aftalerne med Faxe, Storkøbenhavn, som vi har indenfor det øvrige overenskomstmråde.

Den anden sag er vedr. godkendelse af en sikkerhedsrepræsentant på Tap E, Carlsberg, men som er beskæftiget som samarit på skadestuen. Man har tidligere accepteret, at en samarit kunne vælges som sikkerhedsrepræsentant på Tap E. Problemet er, at ordningen er overført til det nye Tap E fra det nu nedlagte gammel Tap E, Carlsberg.

Carlsberg Bryggerierne ledelse erkendte, at ordningen tidligere var sådan, men ønskede det ændret og var af den opfattelse, at dels hørte de ansatte på skadestuen ikke til Tap E, og derfor kunne det ikke være rigtigt at vælge sikkerhedsrepræsentanter

på Tap E, som ikke normalt havde tilknytning og dermed det daglige kendskab til driftens problemer, dels at samaritterne var ansat i en afdeling på under 10 personer, og derfor ikke kunne vælges som sikkerhedsrepræsentant.

På organisationsmødet blev man enige om at bede Arbejdstilsynet fortolke bekendtgørelsen vedrørende valg af sikkerhedsrepræsentanter.

Den 14. maj fik vi svar fra Arbejdstilsynet, der gør opmærksom på, »at i henhold til Arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 329 af 10. august 1978 udtaler direktoratet, at afdelinger eller arbejdsområder med indtil 9 ansatte kan tilsluttes en i øvrigt eksisterende gruppe. Samtlige i afdelinger/arbejdsområder, der organiseres i en fælles sikkerhedsgruppe, kan vælges som sikkerhedsrepræsentant, ligesom samtlige ansatte kan deltage i valget.«

Hermed fastslås, at valget af samaritteren på skadestuen på Carlsberg godt kunne gælde for Tap E. Dette betyder ikke, at valget automatisk bliver godkendt, for tilbage står der at få konstateret, om skadestuen på Carlsberg – som sikkerhedsområde – er sammenlagt med Tap E.

Det er arbejdsgiverne, der afgør inddelingen af sammenlægning af sikkerhedsområderne, men det var formandens opfattelse, at Carlsberg Bryggerierne ville godkende valget af den omtalte sikkerhedsrepræsentant, da de ikke har ønsket at gøre spørgsmålet om valget af sikkerhedsrepræsentant til et spørgsmål, om man var for eller imod den person, der var valgt som sikkerhedsrepræsentant.

Den tredje sag vedrørende bryggerisiden på Tuborg er en sag, som er meget kedelig, fordi den også kom til at omhandle spørgsmålet om forholdet mellem forbundet og Københavns mandlige afdeling. Formanden følte derfor, at det var nødvendigt at gennemgå sagen meget nøje for at få en forståelse af, hvad det er, der er sket.

Den 16. april 1984 modtager forbundet et brev fra Københavns mandlige afdeling, hvori der står:

»Gode kammerater!

Vedlagt forskellige bilag i en sag om sikkerhedsproblemer på Tuborgs bryggeriside samt resultatet af en forhandling den 13. april, ønsker afdelingen forbundets bistand i sagen.

Ovenstående er i øvrigt behandlet på et kvartalsmøde i forbundet den 21. marts for SU-medlemmer indenfor DfB-koncernen.

Ved forhandling den 13. april forlangte vi påtalen til den omtalte sikkerhedsrepræsentant trukket tilbage, samt at den fratrukne løn for vore medlemmer blev kompenseret.

Bryggeriet hævdede, at man fra afdelingslederens side havde optrådt i overensstemmelse med lovens bestemmelser, og bryggeriet i det hele taget havde optrådt korrekt. Dertil føjede man, at den omtalte sikkerhedsrepræsentant ikke havde fået nogen påtale, der var noteret nogen steder, men at han blot var indskærpet reglerne for, hvordan sikkerhedsarbejdet skulle fungere.

Vi er ikke gået dybt ind i, om den aktuelle sag fra vore kammeraters side er behandlet eksakt efter de pågældende regler, men har udelukkende behandlet sagen ud fra kammeraternes sikkerhedsbehov. Da der er uoverensstemmelse mellem os og bryggeriet om, hvorvidt sikkerhedsrepræsentanten er tildelt en påtale eller har modtaget en indskærping af reglerne, og da vi har svært ved at se forskellen mellem de to former, forlangte vi, at afdelingslederen trak sine bemærkninger tilbage, uanset hvilke ord han havde brugt. Det gjorde han ikke.

Efter forhandlingernes afslutning søgte driftsinspektøren afdelingens repræsentanter og meddelte på bryggeriets vegne, at det, vi betragtede som en påtale, var trukket tilbage. Det, der måtte stå fast, var, at det kun drejede sig om en indskærping. Vi kunne ikke acceptere, dels at afdelingslederen ikke selv ville beklage sin optræden og dels, at der var nogen principiel forskel på påtale og indskærping. Dertil kom, at bryggeriet ikke ville kompensere for den halve times løn, der var blevet fratrukket. Allerede i starten af forhandlingerne gjorde vi opmærksom på, at såfremt bryggeriet ikke opfyldte vore krav, ville vi træffe foranstaltninger til at trække samtlige vore sikkerhedsrepræsentanter på Tuborg tilbage, ligesom vi vil lade sagen gå videre til forbundet.

Vi er udmærket klar over, at det juridiske grundlag er spinkelt, men ønsker, at forbundet skal være enig med os i, at når det drejer sig om vore medlemmers sikkerhed, så tilsidesætter vi diverse procedureregler.»

Forbundet svarede Københavns mandlige afdeling:

»Forbundet skal hermed beskræfte modtagelsen af jeres brev af 16. april d.å. vedrørende sikkerhedsproblemer på Tuborgs brygside. Såvidt vi kan skønne af jeres brev, er der på begge sider begået alvorlige procedurefejl. Sikkerhedsrepræsentanten har ikke rettet henvendelse til den arbejdsleder, som sammen med sikkerhedsrepræsentanten udgør sikkerhedsgruppen. Sikkerhedsrepræsentanten henvender sig til driftsinspektøren, som afviser at indkalde sikkerhedsgruppen, hvad han ikke har ret til. I stedet skulle driftsinspektøren have fortalt sikkerhedsrepræsentanten, hvem han skulle rette henvendelse til for at få indkaldt sikkerhedsgruppen. Spørgsmålet om krav vedrørende betaling for den halve time, arbejdet har været nedlagt, skal i henhold til Arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 392 af 10. august 1978, kap. 4, § 13, stk. 6, afgøres ved en fagretlig behandling. Forbundet skal ved fagretlig behandling påvise, at sikkerhedsrepræsentantens handlinger var berettiget i henhold til norm for behandling af faglig strid – det er den, der hedder § 5 – vedrørende liv, velfærd og ære, for at kunne kræve, at Tuborg Bryggerierne er pligtige til at betale for den halve time, arbejdet var stoppet.

Det er forbundets opfattelse, at vi ingen chancer har for at vinde en sådan sag, da proceduren fra sikkerhedsrepræsentantens side ikke er overholdt. På denne baggrund vil det ikke være anbefalelsesværdigt at trække sikkerhedsrepræsentanterne tilbage.

Forbundet er imidlertid enig med afdelingen i, at når det drejer sig om medlemmernes sikkerhed, så bør man tilsidesætte procedureregler, hvis de er en hindring for dette.»

Hermed har forbundet – og det er man nødt til – forklaret, hvorfor man ikke mener, at sagen skal køres, og selvfølgelig også forklaret, hvori man mener, der er begået procedurefejl. Men forbundet er i øvrigt enige med afdelingen i, at såfremt procedureregler er en hindring for sikkerheden, så bør man overtræde disse.

Forbundet modtager så senere en udtalelse fra samtlige sikkerhedsrepræsentanter på Tuborg, der er stilet til bryggeriet, hvor man gør opmærksom på, at sagen er løst, men at man vil udtrykke, at man er op-

mærksom på de skærpede omstændigheder over for sikkerhedsrepræsentanterne, og det vil man ikke af finde sig med. Såfremt en ny sag opstår, vil man handle, som man tidligere har truet med.

Den 2. maj får forbundet et brev fra brygsidens klub, og de skriver:

„Til formand Preben Mortensen.

Vi har på vort bestyrelsesmøde d.d. behandlet det svar, I har sendt til afdelingen angående sagen om påtalen til sikkerhedsrepræsentanten.

Vi er meget utilfredse med svaret, idet vi ikke kan se, at der fra sikkerhedsrepræsentantens side er tale om nogen procedurefejl overhovedet. Sikkerhedsrepræsentanten var i kontakt med A-sidens sikkerhedsrepræsentant. Han var nemlig til stede sammen med afdelingslederen, da sikkerhedsrepræsentanten henvendte sig. Det har vi også gjort bryggeriet opmærksom på, men de henholder sig til det formelle, at sikkerhedsrepræsentanten først snakkede med afdelingslederen. Man må formode, at A-sidens sikkerhedsrepræsentant har hørt efter. Problemet er, at når afdelingslederen er til stede, overtager han det hele, og A-sidens sikkerhedsrepræsentant holder sig tilbage. Det formelle var altså i orden. Men ervedover gør du selv opmærksom på, at sikkerhedsrepræsentanten i virkeligheden slet ikke kunne komme til at begå procedurefejl, da det var afdelingslederens pligt at oplyse ham om, hvad han burde gøre, hvis formalia havde været i orden. Vi kan konstatere, at dit brev har været stærkt medvirkende til, at sikkerhedsrepræsentanterne for de andre klubområder trak deres tilsagn om at lægge stjernen tilbage. Det er beklageligt, når vi på forhånd havde meddelt ledelsen, hvordan vi formodede, de ville reagere. Vi har prøvet at redde æren med den udtalelse af 25. april, som du har fået en kopi af, men vi havde fundet det stærkere, hvis sikkerhedsrepræsentanterne havde kunnet reagere samlet og kontant.“

Formanden blev noget forbavset over dette brev, fordi afdelingen ikke havde meddelt, at de var utilfredse med svaret, man havde modtaget fra forbundet. Formanden havde derfor på FU-mødet forespurgt de mandlige afdelingsrepræsentanter om deres holdning til brygsideklubbens brev.

Holger Foss meddelte, at afdelingens repræsentanter i FU var enige i bryg-

sideklubbens kritik af forbundets brev til afd. Man meddelte, at man ikke havde bedt om at få svar på, hvad paragrafferne og lovene sagde om disse ting, men man havde forventet, at forbundet skulle tage et møde med afdelingens deltagelse i Bryggerforeningen og protestere imod den måde, sagen var behandlet på.

Formanden var blevet meget forbløffet over den forklaring og stillingtagen, mandlig afdelingsrepræsentanter nu indtog. Formanden havde fremsendt følgende svar til brygsideklubben på Tuborg:

„Jeg bekræfter modtagelsen af brev af 2. maj d.å. vedrørende sagen om sikkerhedsrepræsentant NN. I gør opmærksom på, at I er meget utilfredse med svaret, og at I ikke er enige i, at der er begået procedurefejl fra sikkerhedsrepræsentantens side. I konstaterer også, at mit brev har været stærkt medvirkende til, at sikkerhedsrepræsentanterne for andre områder trak deres tilsagn om at lægge stjernen tilbage, hvilket I beklager, da I på forhånd havde meddelt ledelsen, hvordan sikkerhedsrepræsentanterne formodentlig ville reagere. I har på denne baggrund prøvet af redde æren ved udtalelsen af 25. april.

Jeg er temmelig forbløffet over jeres brev, da mit brev er et svar på en henvendelse fra Københavns mandlige afdeling, der ønsker, at forbundet skal være enig med afdelingen i, at når det drejer sig om medlemmernes sikkerhed, så tilsidesætter man diverse procedureregler. Det er ikke kun undertegnede, der vurderer, at procedurereglerne er overtrådt, men også afdelingen har givet udtryk for dette.

I et mødereferat af 13.4.1984 – kopi vedlagt – gør afdelingsformand Holger Foss opmærksom på, at sikkerhedsrepræsentanten skulle roses, selv om hans initiativ til arbejdsstandsningen var i strid med loven, og at bryggeriet havde gjort sikkerhedsrepræsentanterne uværdige på grund af nogle urimelige procedureregler.

I afdelingens brev til forbundet gør I også opmærksom på, at man godt er klar over, at det juridiske grundlag er spinkelt. Det er min pligt at vurdere, orientere og rådgive afdelingerne, når disse ønsker det. I denne sag bekræfter jeg, hvad afdelingen selv har givet udtryk for, at procedurereglerne ikke er overholdt. Når man må konstatere, at reglerne ikke er overholdt, er det

min opfattelse, at det ville være forkert at nedlægge sin post som sikkerhedsrepræsentant. Et så drastisk skridt bør kun foretages, når det klart kan dokumenteres, at bryggeriet bevidst forhindrer sikkerhedsrepræsentanterne i at fungere, eller hvis bryggerierne truer sikkerhedsrepræsentanterne med afskedigelse. Det fremgår af afdelingens brev til forbundet, at påtalen over for sikkerhedsrepræsentanten var trukket tilbage, og jeg kan derfor ikke se nogen grund til at lægge stjernen. Jeg har i mit brev til afdelingen forklaret, hvilke procedurefejl der er begået, således at man fremover er bedre rustet i lignende situationer. Det er min pligt at forklare dette, men det væsentligste i mit brev mener jeg, at I totalt overseer, nemlig hvilken holdning forbundet har til sikkerhedsrepræsentantens dispositioner i den konkrete sag. Jeg tilkendegiver sidst i mit brev til afdelingen, at vi er enige med afdelingen i, at når det drejer sig om medlemmernes sikkerhed, bør man tilsidesætte procedureregler, hvis de er en hindring for dette. Det var en sådan stillingtagen, afdelingen ønskede af forbundet, og det har man så fået. Jeg er derfor forbløffet over, at I kritiserer mig for min fortolkning og min holdning til sagen. Jeg går ud fra, at man på demokratisk vis har besluttet, at afdelingen ikke skal føre sagen videre, hvilket kunne være sket, såfremt afdelingen ønskede dette, samt at man ikke bør lægge stjernen.

I er utilfredse med dette, men så bør jeres kritik, som jeg finder fremsat på nogle forkerte vurderinger, rettes det rigtige sted hen. Jeg har givet min vurdering af sagen, og det er i orden, at I markerer, at I er uenige i min vurdering. Andre har truffet beslutningen i sagen, og det må være over for dem, I markerer jeres utilfredshed, og at I ikke gør mig ansvarlig for andres beslutninger.“

Når formanden læste dette brev op, var det, fordi han fandt det overordentligt vigtigt at få fastslået, at afdelingen og forbundet er enige i, at der er begået procedurefejl. På baggrund af, at der er begået procedurefejl, er det forbundets opfattelse, at så bør man ikke køre en sag.

Brygsidens klub er ikke enig i, at der er begået nogen procedurefejl og derfor kritiserer de forbundet. Afdelingen er enig med forbundet i, at der er begået procedurefejl og er enig i klubbens kritik af forbundet. Den lo-

gik kunne formanden ikke få til at gå op. Han anmodede derfor på FU-mødet Københavns mandlige afdelings repræsentanter om at forklare, hvor det er, de er enige i klubbens kritik af forbundet, og om de også ville forklare, hvad det var, de var uenige i i det brev, formanden havde sendt til klubben. Holger Foss meddelte, at det agtede man ikke at forklare. Formanden havde en mistanke om, at det er, fordi man ikke kunne forklare det.

Omkring internationale forhold ville formanden først beskæftige sig med de nordiske forhold.

Formanden og næstformanden skulle til september til kongres i Nordisk Levnedsmiddel Union. Man har fra de danske forbund et forslag om at flytte sekretariatet fra Sverige til Danmark. Man føler ikke, at man på en tilfredstillende måde har fulgt tingene op i kongresperioden. Ud over dette ligger der i forvejen opgaver, der bliver klaret i Danmark gennem NNS Sekretariatet, oversættelser fra IUL, som bliver videresendt til de øvrige nordiske lande samt andre praktiske ting. Man finder det derfor rigtigt at flytte hele administrationen til Danmark.

På baggrund af en konference i Stockholm i november 1983, hvor formanden og forbundssekretær Lone Christensen deltog, om den økonomiske udvikling og beskæftigelse i OECD-landene, blev dette emne behandlet på forbundets HB-konference i januar 1984.

På konferencen i Stockholm var man enige om, at de enkelte forbund skulle gå tilbage og drøfte disse ting i deres egne organisationer. Vi har derfor rettet henvendelse til NNS og bedt dem forespørge, hvad de enkelte forbund har foretaget sig i den forbindelse. Det er vores opfattelse, at der skal komme tilbagemeldinger fra de enkelte forbund og de enkelte lande under Nordisk Levnedsmiddel Union inden kongressen, således at der kunne udfærdiges en fælles konklusion på nordisk plan.

Det andet internationale forhold formanden ville beskæftige sig med, var det samarbejde om forholdene indenfor bryggeribranchen med den fran-

ske levnedsmiddelorganisation under den kommunistiske franske fagorganisation CGT, den engelske levnedsmiddelorganisation under Transportarbejderforbundet WTUO, samt Københavns mandlige afdeling.

Formanden havde deltaget i en konference i Paris den 10., 11. og 12. april d.å. med disse organisationer. Man drøftede specielt de beskæftigelsesmæssige konsekvenser ved indførelsen af ny teknologi. Man var enige om, at disse drøftelser måtte fortsætte og i et større forum.

Man ville derfor arbejde på at få afholdt en konference på europæisk plan om forholdene indenfor bryggeriindustrien. Det var ikke meningen, at konferencen skulle være udtryk for utilfredshed med de internationale organisationer, herunder IUL, men det er vor opfattelse, at det ikke nytter at fastholde nogle bestemte strukturer, der forhindrer, at forskellige brancher internationalt kan samarbejde om bestemte problemer. Vi vil endda foreslå, at IUL støtter os i at kunne afholde en sådan konference, da den skal foregå på tillidsmandsplan. Englænderne vil indkalde til det næste møde, hvor man skal fortsætte forberedelserne til en sådan konference.

Initiativet til disse ting blev allerede indledt i 1983, hvor Københavns mandlige afdeling indledte disse drøftelser, og hvor forbundet var inviteret med som observatør. På mødet i Paris meddelte forbundet imidlertid, at vi ikke ønskede fortsat at være observatør, når det engelske forbund officielt optrådte som deltager. Forbundet ønskede på samme måde, som det engelske forbund, at deltage på officiel vis.

Disse møder har medført, at IUL's generalsekretær Dan Gallin, har rettet en stærk kritik af dette til Københavns mandlige afdeling. Man er utilfreds med de samarbejdsrelationer, afdelingen har med organisationer uden for IUL, og her specielt det franske CGT. Man føler, at det er med til at undergrave IUL som organisation.

Formanden har dog siden haft en drøftelse med Dan Gallin, da han var i Danmark til NNF's kongres i april måned d.å.

Det var lykkedes formanden at få Dan Gallin til at forstå nødvendigheden af disse samarbejdsrelationer.

Dan Gallin kunne ikke give noget tilsagn om at støtte en konference, som vi ønskede, men han gav tilsagn om, at IUL ikke ville modarbejde konferencen. Han gav endog udtryk for, at IUL senere kunne indkalde til en lignende konference. Han fandt, at samarbejdsrelationerne var naturlige, men advarede mod det, som IUL ikke kunne acceptere, at man efter en sådan konference nedsatte et sekretariat, som så udviklede tingene, hvorefter man pludselig havde en ny international organisation. Formanden bekræftede overfor Dan Gallin, at vi vedstod os vort medlemskab af IUL, og at vi ikke ville deltage i initiativer uden om IUL til oprettelse af nye internationale institutioner. Det var muligt, at man efter en sådan konference ville nedsætte et branchesekretariat, hvilket forbundet ikke ville modsætte sig, men forbundet ville ikke være medlem af et sådant sekretariat, da et sådan skulle være på arbejdspladsplan.

Dan Gallin udtrykte stor tilfredshed med samtalen, da han syntes, at den havde fået sat tingene på plads, og at IUL ikke kunne have noget imod forbundets aktiviteter på internationalt plan, når det foregik på den måde, som formanden havde skitseret.

Dan Gallin sluttede endda af med at opfordre til at søge samarbejde med det franske socialistiske forbund, så man ikke fik det indtryk, at vi ensidigt kun ønskede at samarbejde med det franske kommunistiske forbund.

Formanden bekræftede, at det også var forbundets ønske, og Dan Gallin ville derfor lægge et godt ord ind hos det franske socialistiske forbund, DFDT, hvis vi indbød dem til et besøg i Danmark.

Vedrørende Coca-Cola fabrikken i Guatemala er der udsendt cirkulære fra forbundet, hvor der opfordres til boykot af Coca-Cola returflasker og -kasser. Senere kunne forbundet udsende et nyt cirkulære, hvori man kunne meddele, at boykotten kunne ophæves, da det var lykkedes at få oprettet overenskomst på Coca-Cola fabrikken i Guatemala. Kampen for at få overenskomst havde stået på i flere måneder og havde betydet, for arbejderne, forfølgelse fra politi og militær. Man modtog ikke nogen former for bistand fra det offentlige, så til sidst blev situationen katastrofal

for de strejkende arbejdere, som ikke havde økonomiske midler til mad, bolig, klæder eller andre livsforbrødenheder.

Et enkelt barn var død grundet mangel på føde og situationen ville kræve flere ofre, hvis ikke man fik hjælp. Forbundets daglige ledelse besluttede øjeblikkelig at bede forretningsudvalget om at bevilge kr. 30.000, som straks blev sendt gennem IUL til Coca-Cola arbejderne i Guatemala.

Formanden kunne kun udtrykke stor tilfredshed med, at det internationale pres havde presset Coca-Cola ledelsen i Centraladministrationen i den amerikanske by Atlanta til at presse ledelsen af Coca-Cola fabrikken i Guatemala til at indgå overenskomst. Det er meddelt, at samtlige ansatte er blevet genansat.

Om forbundets oplysningsarbejde og kursusvirksomhed er der følgende at berette:

Der har ifølge gældende regler været afholdt 6 weekend-kurser, 3 for Fyn/Jylland og 3 for København, Sjælland/Falster. Der har på disse kurser været i alt 127 deltagere, fordelt med 48 på grundkursus, 41 på overbygning 1, og 38 på overbygning 2.

Af forbundskurser G1 og G2 har der været afholdt 2, fordelt på henholdsvis forår og efterår. Der har på disse kurser været i alt 35 deltagere, hvilket er en stigning på 2. Alligevel er det beklageligt, at der ikke var rettidigt afbud på de sidste 5 pladser, idet det kunne have givet plads til andre.

FIU-modulerne har været benyttet i et omfang af 108 deltagere fordelt på de forskellige moduler og uddannelsessteder. Der er tale om en mindre nedgang, som skyldes stoppet for deltagere i M-linien.

Udover de her nævnte aktiviteter har der været en række arrangementer, såsom konferencer og kurser på afdelings- og kredsplan, hvor forbundet har deltaget gennem tillidsmænd og konsulenter.

Udgiften til kursusvirksomhed har i 1983 andraget 1.269.687,66 kr. Oplysningsfondens beholdning var pr. 1. januar 1984 kr. 680.825,79. Der er fra LO's Uddannelsesfond 1983 modtaget kr. 258.599,60.

Indenfor FIU-modulerne er der en fortsat udvikling i gang, således at disse udbygges i takt med udviklin-

gen. Som det har været nævnt tidligere, er Miljølinien inde i en gennemgribende revision, og det forventes nu, at der kan etableres prøvekursus sidst i 1984.

Ligeledes har EDB taget plads i administrationen af FIU-aktiviteterne, og vil også komme på uddannelsesprogrammet i fremtiden.

Stigningen i refusionen pr. 1. januar 1984 har også været medvirkende til, at et færre antal pladser til forbundskursus med den større refusion kan oppebære de manglende pladser, så forbundet økonomisk ikke skulle mærke dette.

Brancheuddannelserne har også været inde i en mindre udvikling, bl.a. salgschauffør-kurser, der især er rettet mod provinsens medlemmer. Imidlertid har regeringens nedskæringer virket således, at skolen skærer ned på de kurser, der ikke på forhånd er optaget. Indenfor brænderiområdet søges der i efteråret afholdt det første prøvekursus.

På FU-mødet i maj besluttedes at oprette en EFG-praktikplads i forbundet, og man har derfor indrykket opslag i forskellige dagblade i Københavns-området, hvori vi gør opmærksom på, at:

»Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund søger EFG-elever, som har gennemgået basisuddannelsen indenfor kontoruddannelsen til en 2-årig praktisk all-round kontoruddannelse. Ansøgning indsendes pr. 15. august 1984. Henvendelse skal ske til forbundet«.

Formanden syntes, det er et udmærket initiativ, forbundet har taget. Vi ved, at der er mange unge mennesker i dag, som ikke kan få arbejde, og som har svært ved at få praktikpladser. Det følger også af den politik, regeringen fører med nedskæringer, at det bliver vanskeligere og vanskeligere, og det er derfor naturligt, at forbundet i hvert fald kan være med til at gøre en indsats. Der vil i den 2-årige periode kunne gives et tilskudsbeløb svarende til kr. 30.000, men det vil alligevel helt klart være forbundet med nogle omkostninger. Forretningsudvalget har imidlertid skønnet, at det var rigtigt, at forbundet påtog sig dette for at få et ungt menneske i arbejde.

Spørgeskemaerne omkring discount-øl undersøgelsen, som blev udleveret

på konferencen den 18. januar 1984, har forbundet fået tilbage fra følgende:

Ceres Bryggerierne i Hjørring, Hancock i Skive, Thisted Bryghus, Harboe, Skælskør, Odin i Viborg, Lolland-Falster Bryghus, Svendborg Bryghus, Albani Bryggerierne, Vestfyn i Assens og Carlsminde Bryggeriet i Nyborg.

Vedrørende Ceres i Hjørring og Hancock i Skive, Albani i Odense, Thisted Bryghus samt Carlsminde i Nyborg, oplyses, at man ikke havde brygget eller tappet discount-øl.

Vedrørende Odin i Viborg, Harboe i Skælskør, er det oplyst, at man ikke har kunnet få oplysninger fra bryggeriernes ledelse, og at skemaet derfor er returneret i udfyldt stand.

Skemaerne fra Lolland-Falster Bryghus, Svendborg Bryghus og Vestfyn i Assens, er udfyldt mere eller mindre specifikt.

På FU-mødet var man enige om, at forbundet skulle rykke de resterende afdelinger for et svar, samt at man lagde tilbage til udviklingsudvalget at drøfte, hvordan vi sikrer os at få de oplysninger, vi har brug for.

Det kan ikke være rigtigt, at med den udvikling, der sker inden for øl- og mineralvands discount, at vi ikke kan få nogle bedre informationer.

Vedrørende den aktuelle situation om organisationsforhold havde formanden følgende bemærkninger:

Vi har alle konstateret, at der på nuværende tidspunkt er opbrudstendenser hos mange – selv inden for fagbevægelsen – som jo finder andre alternativer, hvis man kan kalde dem alternativer, nemlig Kristelig Fagforening og Danmarks Frie Fagforening, som i hvert fald må betragtes som »gule« fagforeninger. Vedrørende HT-konflikten skal der ikke være tvivl om, at forbundet er af den opfattelse, at det var den eneste rigtige måde at føre aktionen på ved at indføre en total blokade, således at busserne ikke kom ud. Men resultatet blev jo, at man foretog en afskedigelse af de chauffører, som ikke længere ville være medlem af en bestemt organisation, og selv om man kan sige, at konflikten endte i en sejr, skal man nok sætte spørgsmålstegn ved, hvor stor sejren egentlig er.

Formanden havde hellere set, at man havde tilkendegivet, at HT kun har

overenskomst med SID eller Trafikfunktionærernes organisation, og så fremt man ikke ønsker at være medlem af disse, så afskærer man sig selv fra at være ansat ved HT – i stedet for den begrundelse man brugte nu, at det var en nødværgesituation. Dermed blev selve afskedigelserne klart politiske, og det vil også blive brugt politisk af dem, som ser en interesse i at få kapret medlemmerne fra de organisationer, som normalt har tilknytning til fagbevægelsen.

Vi ser også andre steder, at man diskuterer spørgsmålet om medlemskab af organisationer, og det var formandens opfattelse, at man ikke kan tie denne opposition ihjel, man kan ikke afskedige den bort eller eksekudere den til tavshed. De tendenser, der er, må vi lære at diskutere. Vi kan ikke blot sige til folk, at de har en forkert opfattelse og dermed skubbe dem ud til højre. Vi må konstatere, at der bliver flere og flere, som ikke længere ønsker at være medlem af de organisationer, som vi har i dag, og så vælger nogle andre, som indgår overenskomster til dårligere arbejdsforhold og dårligere lønninger, end vi har i dag. Man skal bemærke sig, at en del af protesten er meget klart politisk formuleret. Man ønsker ikke at være medlem af en fagforening eller et forbund for dermed at blive taget til indtægt for at stå for eller være repræsentant af et bestemt parti. Mange føler, at der er sket en politisk monopolisering i fagbevægelsen gennem alle disse år. Det tætte samarbejde, som vi alle finder rimeligt at have, kunne måske nok diskuteres med hensyn til bevillinger, om det skal ske så ensidigt, og at man f.eks. i en valgkamp udskriver ekstrakontingent, som kun bliver bevilget til et bestemt parti.

Formanden troede nok, at det for nogle blot var en undskyldning, men det er klart, at kritikken er der, og vi bliver nødt til at diskutere og drøfte den med medlemmerne. Det må være sådan i en organisation, der skal være demokratisk, at man giver sig tid til både at drøfte og forklare årsagen til de dispositioner og beslutninger, som man tager. Det var formandens fornemmelse, at flere og flere medlemmer føler mindre og mindre tilknytning til fagforening og forbund, og derfor bør vi på et tidspunkt, hvis vi føler, at denne udvikling fortsætter,

også tage højde for, at det måske en dag kan ramme os.

På baggrund af EF-valget den 14. ds. har FU besluttet, at man årligt yder kr. 10.000 til oplysningsarbejdet gennem Folkebevægelsen mod EF. Bevilningen går på, at alle afdelingsformænd nu får det NY NOTAT, her bliver de fleste penge brugt, ca. kr. 8.500, de sidste kr. 1.500 bliver så givet til oplysningsarbejde. Hermed er det også samtidigt medelt, at man ikke har bevilget penge til noget parti eller nogen organisation i forbindelse med valget. Som det fremgår af lederen i Prop & Kapsel, anbefaler man blot at stemme på en EF-modstander, men det er klart, at det gør det vanskeligt at skulle bevilge et beløb. Hvis man bevilger til Folkebevægelsen, ville der være andre, der vil sige, at selv om deres parti ikke opstillede på Folkebevægelsens liste, men alligevel er modstander, så burde de også have. For at komme udenom den situation, har man besluttet, at man hvert år giver kr. 10.000 til oplysningsarbejde, og det gives til Folkebevægelsen mod EF.

Som det fremgår af referaterne fra FU-møderne, har der været diskussioner omkring forbundssekretær Erik Kielberg.

Årsagen til dette, er klager over, at de sager, Erik Kielberg har haft, ikke er gjort færdige. En særdeles stærk kritik fra Århus mandlige afdeling gjorde, at forbundets formand, næstformand og Erik Kielberg tog et møde med afdelingens bestyrelse for at få drøftet tingene igennem. Afdelingen fremlagde nogle sager, som vi måtte erkende ikke var løst på en tilfredstillende måde. Det var ikke et spørgsmål om, hvorvidt sagerne var afsluttet på den ene eller anden måde, eller hvilket resultat man var nået frem til. Kritikken gik på, at Erik Kielberg ikke gjorde sagerne færdige, således at afdelingen kunne meddele medlemmerne, hvordan det gik. De sager, man havde rejst (som Erik Kielberg havde), var der i flere tilfælde ikke en tilbagemelding på.

På mødet beklagede forbundsledelsen dette og meddelte, at vi kollektivt måtte tage ansvaret for dette. Vi meddelte imidlertid, at vi ikke kunne leve med den kritik, som afdelingen havde fremsat overfor hele forbundets ledelse. Afdelingsbestyrelsen

trak herefter den generelle kritik af forbundsledelsen tilbage, men fastholdt kritikken overfor Erik Kielberg. Man tilkendegav, at man skriftligt ville meddele forbundet dette. Efter mødet modtog forbundet følgende brev fra afdelingen:

»Gode kammerater!

Efter at der har været afholdt møde mellem Århus mandlige afdelingsbestyrelse og forbundsformand Preben Mortensen, næstformand Anker Skjødt og sekretær Erik Kielberg, mandag den 5. marts 1984 om de anklager, afdelingen i breve af 9. og 16. februar 1984 har rettet mod forbundets daglige ledelse, skal afdelingen ved nærværende skrivelse tilkendegive følgende:

Vi beklager at have beskyldt forbundets daglige ledelse kollektivt for at være langsommelige, uanstændige, uansvarlige og utroværdige i behandlingen af Århus mandlige afdelings indberettede sager. Det er dog afdelingens opfattelse, at de indberettede sager, som har skullet behandles af sekretær Erik Kielberg, er blevet behandlet både langsommeligt og uansvarligt.

Sluttelig skal afdelingen tilkendegive efter de faktiske forhold omkring sageres behandling er belyst, at vi i afdelingen er klart indstillet på et positivt og loyalt samarbejde med forbundets daglige ledelse«.

Da vi behandlede sagen på FU-mødet i marts, meddelte Erik Kielberg, at han ikke kunne acceptere afdelingens kritik. Dette kunne forbundets øvrige daglige ledelse ikke leve med. Vi havde på mødet i Århus tilkendegivet, at vi accepterede kritikken, og så kunne man ikke gå tilbage i FU og meddele, at vi ikke længere ville tage kritikken til efterretning. Dette gjorde, at den øvrige forbundsledelse meddelte, at vi ville stille os frit, hvis der fremkom et mistillidsvotum til Erik Kielberg.

FU besluttede, at forbundsledelsen skulle trække sig tilbage og drøfte situationen endnu en gang. På mødet i daglig ledelse blev det klart tilkendegivet overfor Erik Kielberg, at da vi havde påtaget os det kollektive ansvar og taget kritikken til efterretning, var der ingen vej tilbage. Enten måtte Erik Kielberg tilkendegive, at han var enig, eller også måtte han tage konsekvenserne.

Daglig ledelse nåede herefter frem til enighed om følgende udtalelse, som blev forelagt FU:

»Erik Kielberg tager kritikken til efterretning, og Erik Kielberg påtager sig egenhændigt ansvaret for den kritik, der i den forbindelse er rettet mod forbundet. Erik Kielberg beklager også i forbindelse med kritikken at have forsøgt at fralægge sig skylden og pålægge andre i forbundsledelsen skylden, herunder specielt Anker Skjødt. Det er forbundsledelsens opfattelse, at det ikke dermed er sikret, at vi har løst problemerne, men vi mener på baggrund af disse ting, at Erik Kielberg skal have en chance. Vi har fordelt arbejdsopgaverne imellem os, men man skulle kunne arbejde selvstændigt i forbundet.

Det betyder ikke, at vi ikke kollektivt vil bære tingene igennem, men det er vor opfattelse, at det ikke er forbundsledelsens opgave at bære enkelte igennem. Det er en enig daglig ledelse, der lægger disse ting frem, og dette gør også, at daglig ledelse går tilbage til udgangspunktet, kritikken fra Århus mandlige afdeling påtager vi os kollektivt, som vi har meddelt afdelingen i Århus.«

Senere drøftede man internt i forbundsledelsen, hvordan vi kunne få forbedret samarbejdet. Alle var klar over, at kommunikationen var for dårlig, og efter et stykke tid fik man igen sager ind fra afdelinger, hvor der ikke var tvivl om, hvem kritikken var rettet imod. Formanden ville senere vende tilbage til de sager, man rejste.

Formanden havde på denne baggrund indkaldt til et møde med forbundsledelsen, fordi man nu måtte få drøftet igennem, om vi kunne fortsætte på denne måde.

Man gjorde klart overfor Erik Kielberg, at vi var indstillet på at samarbejde, at vi ønskede at betragte os som en helhed, men det krævede, at Erik Kielberg var mere åben, og at han refererede tilbage om, hvordan sagerne blev behandlet. Det var umuligt at få rettet eventuelle fejl undervejs, hvis Erik Kielberg ikke lagde sagerne frem på morgenmøderne overfor den øvrige forbundsledelse. Erik Kielberg var enig i, at dette samarbejde burde være til stede, men tilkendegav også, at der havde været meget travlt, og at den øvrige forbundsledelse nok derfor heller ikke

havde levet op til deres tilsagn om bedre tid til at drøfte tingene igennem, som man havde tilkendegivet på FU-mødet, at man ville.

Den øvrige forbundsledelse måtte erkende, at man måtte tage Erik Kielbergs kritik til efterretning, og vi fortsatte derefter drøftelserne og fik aftalt nogle samarbejdsformer, som vi mener skulle løse disse samarbejdsproblemer.

Man har fundet en arbejdsrytme, og alle sager, Erik Kielberg har, bliver nu drøftet igennem på morgenmøderne. Herefter har arbejdet i forbundet foregået som skitseret, og samarbejdet har siden været eksemplarisk mellem hele forbundsledelsen. På denne baggrund kan forbundets daglige ledelse ikke støtte et mistillidsvotum mod Erik Kielberg, hvis et sådant bliver fremsat.

Det var formandens opfattelse, at den indbyrdes loyalitet, man havde givet hinanden i forbundsledelsen, havde bevirket, at Erik Kielberg var langt mere fri i de interne drøftelser, og at man i dag virkelig føler, at man nu handler som en helhed.

Forbundsledelsen vil hermed tilkendegive, at man er tilfreds med det arbejde, Erik Kielberg har udført siden.

På baggrund af nogle sager fra Københavns mandlige afdeling, som har været behandlet i forbundet, var formanden desværre nødt til at komme nærmere ind på det samarbejde, eller mangel på samme, der var mellem forbundet og afdelingen.

Formanden havde på FU-mødet sagt, at det var hans fornemmelse, at medlemmerne i afdelingen i København og provinsen har et fortrinligt samarbejde, men dér, hvor samarbejdet knager og ikke fungerer, er imellem bestemte personer – især forbundsformanden – og Københavns mandlige afdelings ledelse. Formanden følte, at han ikke har fået en fair chance for at påvise, hvorvidt han som forbundsformand både kunne varetage Københavns mandlige afdelings interesser og provinsafdelingens interesser. Han havde været udsat for stærk kritik, han var blevet beskyldt for at være lige så god eller dårlig, som de tidligere forbundsformænd, som Københavns mandlige afdeling har kritiseret stærkt, og han følte, at det er urimeligt, at man gør bestemte personer ansvarlige for de ting og handlinger,

som forbundet foretager sig. Man meddelte på FU-mødet, at man faktisk allerede fandt, at han havde vendt fuldstændig om efter kongressen – hvad en ny kongres må afgøre – men der er ingen grund til at fejle problemerne ind under gulvtæppet. Formanden var derfor nødt til at behandle disse sager indgående, for at gøre opmærksom på, hvor det er, vandene skiller.

Den første sag havde man oppe på sidste hovedbestyrelsesmøde, og det var med hensyn til at give ansvar og større kompetence ud til afdelingerne vedrørende lokalaftaler.

Man har skrevet til Bryggeriforeningen og meddelt, at vi godt ville have nogle drøftelser herom, og det er aftalt, at en sådan drøftelse skal finde sted den 14. september. Såfremt man får en tilkendegivelse fra Bryggeriforeningen om, at de i princippet er enige i, at vi kan lægge større ansvar og kompetence ud, indkaldes hovedbestyrelsen for derefter at lægge retningslinierne for, hvor meget ansvar og kompetence, der kan lægges ud i forbindelse med lokalaftalerne.

Efter vedtagelsen på hovedbestyrelsesmødet om at lægge ansvar og kompetence ud, modtog man et brev af 27. januar fra mandlig afdeling. Både dette brev og forbundets svar er sendt til hovedbestyrelsesmedlemmerne og afdelingsformændene. Essensen er klar, man er utilfreds med den beslutning, hvorfor man på FU-mødet besluttede, at forbundsformanden på FU-mødet på flertallets vegne skulle forklare flertallets begrundelse for denne sag. På FU-mødet i marts, hvor man skulle tage en afstemning om, hvorvidt brevet var udtryk for flertallets opfattelse, stemte de københavnske repræsentanter imod. Formanden havde til gengæld meddelt, at skulle man have stemt for, hvorvidt mandlig afdeling i deres brev havde tilkendegivet mindretallets opfattelse, så ville man have stemt for det. Han fandt det derfor besynderligt, at mindretallet gik imod, at flertallet skulle have ret til selv at give deres opfattelse til kende. Dette gav anledning til, at afdelingen sendte et nyt brev af 22. februar.

»Gode kammerat!

Undertegnede kan ikke godkende det fremsendte udkast til besvarelse af brevet fra Københavns mandlige af-

deling af den 27. januar. Vi skal nævne enkelte grunde:

I udkastet nævnes det, at vort FU's holdning nok skyldes en bestemt udlægning fra vore hovedbestyrelsesmedlemmer. Det skal vi ikke bestride, men skal for god ordens skyld understrege, at vi loyalt har refereret forbundsformandens synspunkter.

Hvad angår hovedbestyrelsesbeslutningen, kan vi ikke finde nogen grund til, at FU undrer sig over, at vi ikke i vort brev efter ordene: »nærmere retningslinier fra hovedbestyrelsen« har tilføjet: »og indenfor bestemte afgrænsede områder«. Allerede på forbundets FU-møde den 1. februar rejste forbundsformanden den påståede mangel, og vi vil ikke bestride, at denne sidste sætning var med i principbeslutningen, men vil ligesom den 1. februar hævde, at sætningen er overflødig i og med, at ordet »definerede«, betyder afgrænsede områder.

Der er ingen i afdelingens forretningsudvalg, som ikke er klar over, at hovedbestyrelsen skal lægge retningslinierne, og er bestemmende om, hvilke områder det drejer sig om. Vi kan dog ikke af dette se, at vor påstand om, at man hermed i afdelingerne incl. vor egen, kan lave aftaler, der kan skade andre, ikke er rigtig.

Vedrørende det af os påståede eksempel om sammentrækning og ændring af ferieperioder og afspadsring føler vi det ikke at være helt i overensstemmelse med hændelsesforløbet, såfremt forbundets brev til vor afdeling får den ordlyd, som er indholdt i udkastet.

For det første fordi Fredericia-aftalerne helt klart var kædet sammen med behandlingen af principbeslutningen. For det andet fordi det ikke kan have forbigået nogens opmærksomhed, at undertegnede absolut var modstander, og at det var os, der som en betingelse for godkendelse fik indføjet, at den af de to aftaler, vi stemte for, ikke måtte få præjudicerende virkning. For det tredje vil vi gøre opmærksom på, at en af vore beærgningsgrunde var, at vi ikke ville være på tværs og derfor søgte et kompromis. For det fjerde, og ikke mindst vigtige, var det FU's ret at anerkende begge aftaler under ansvar overfor hovedbestyrelsen og kongressen i henhold til forbundets love. Vi er ikke som anført i udkastet modstandere af decentrali-

sering. Vi er tværtimod, som det også fremgik af vore bemærkninger under behandlingen af forslaget, principielt enige, men hævdede, at forbundets forretningsudvalg i henhold til love og i øvrigt ansvaret for, at der ikke sluttet lokalaftaler, som kunne skade andre, måtte have mulighed for i alle tilfælde at bremse uheldige aftaler. Vi har ikke på noget tidspunkt hævdet, at forbundsledelsen skulle træffe alle beslutninger, som det fremgår af udkastet til brevet til vor afdeling. Der er en væsentlig forskel på at være imod den form for decentralisering, der indebæres i hovedbestyrelsens beslutning og så tillægge os, at vi skulle have været tilhængere af en absolut central styring. Vi kan ikke gøre noget ved, at FU's og hovedbestyrelsens flertal ikke mener at have overtrådt forbundets love, men vi finder det uacceptabelt, at det skulle være et bevis for, at de ikke er overtrådt. Vi fastholder, at § 5, stk. b er overtrådt ved principbeslutningen. Vi håber naturligvis, at vore indvendinger bliver taget til efterretning, eller at de kommer til udtryk som mindretallets indstilling til brevet i vor afdelings forretningsudvalg.

Afdelingen ønskede, at også dette brev blev udsendt til orientering, men FU fandt, at når man havde udsendt flertallets og mindretallets opfattelse, så måtte øvrige breve indsættes i protokollen, som er den normale fremgangsmåde.

Til selve brevet af 22. februar ville formanden gerne knytte nogle bemærkninger:

Som det fremgår af referaterne og diskussionerne, så er det FU's og hovedbestyrelsens flertals opfattelse, at det ikke er i strid med lovene, det man her har foretaget sig. Det må gøre medlemmerne frustrerede, at en afdeling fastholder, at hovedbestyrelsen har handlet i strid med lovene. Formanden mente, at når man sidder i forbundets kompetente organer og endda meget stærkt påberåber sig, at det kun er forbundets kompetente organer, der kan tage beslutninger om aftaler, skal man ikke samtidig gå ud og ikke ville respektere den beslutning, som forbundets kompetente organer har taget i fortolkning omkring lovene. Formanden ville selvfølgelig ikke benægte mandlig afdelings ret til at synes, at der var handlet i strid med lovene, men så må man gøre opmærksom på, at det er ens egen opfat-

telse, man fremhæver, helt objektivt, at hovedbestyrelsen har handlet i strid med lovene. Vi kan ikke acceptere, at man kan fastholde en sådan beslutning, når man selv sidder i hovedbestyrelsen. Flertallet har fortolket lovene, og indtil en anden beslutning er taget af kongressen, så er beslutningen ikke i strid med lovene.

I forbindelse med HT-konflikten og i forbindelse med, at man fra de københavnske afdelinger ønskede en orientering vedrørende De forenede Bryggeriers fremtidsplaner, opstod der i forbindelse med disse to ting nogle situationer på bryggerierne, der førte til, at arbejdet blev nedlagt.

I forbindelse med HT-konflikten kørte 30 vogne ud på en plads ved en af udfaldsvejene til København og blokerede den, hvilket gjorde, at bryggeriet gav chaufførerne en advarsel. Det ville man ikke acceptere – naturligvis ikke – men derudover gjorde bryggeriet opmærksom på, at blokaden var sket på opfordring af to tillidsrepræsentanter, og at man derfor ville overveje at køre en sag i henhold til overenskomstens § 17 – det ville sige en afskedigelse af disse. Dette medførte så, at man nedlagde arbejdet såvel mandlige som kvindelige bryggeriarbejdere på Carlsberg og Tuborg.

På et fællesmøde den 24. maj behandles sagen med følgende protokollat:

»Ved fællesmøde dags dato under medvirken af repræsentanter for nedenstående organisationer behandles en af De forenede Bryggerier A/S, Tuborg Bryggeriet A/S, rejste klage over, at samtlige medlemmer af Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineraltvandsarbejder Forbund beskæftigede på bryggeriet dags dato kl. 10.40 kollektivt har nedlagt arbejdet i protest mod nogle af bryggerierne udstedte advarsler, til dels de chauffører, som på ulovlig vis har anvendt bryggeriernes biler til blokaden på Hans Knudsens Plads den 22. ds., dels til nogle tillidsrepræsentanter, som det var bryggeriernes opfattelse stod bag chaufførernes behandling og i øvrigt havde udsendt opfordringer til andre lignende handlinger.

Sagen forhandles, og fra arbejderside erkendte man arbejdsnedlæggelsens overenskomststridighed og gav tilsagn om at pålægge de strejkende arbejdere straks at genoptage arbej-

det, dog senest ved normal arbejdstids begyndelse i morgen, fredag den 25. maj.

Man tilkendegav i øvrigt, at de ovennævnte blokader, der var iværksat fra chaufførernes side, samt tillidsrepræsentanternes optræden i forbindelse hermed, var sket på den mandlige afdelings opfordring, og at denne bar det fulde arbejdsretlige ansvar herfor.

Fra arbejdsgiverside tilkendegav man som følge heraf, at der fra Arbejdsretten ville blive gjort ansvar gældende imod Bryggeriarbejderforbundets mandlige afdeling i København. I øvrigt forbeholdt man sig at gøre bodsansvar gældende mod de strejkende arbejdere, hvis disse ikke følger det ovenfor nævnte pålæg om arbejdets normalisering.

Arbejdet blev normaliseret, og i forbindelse med denne sag fik vi også et notat, hvor der så kom til at stå:

»Under henvisning til protokollatet fra fællesmøde dags dato tilkendegiver De forenede Bryggerier, at de advarer, mundtlige eller skriftlige, der er tildelt det kørende personale på Tuborgs Bryggerier A/S, der har deltaget i blokaden den 22. ds., hermed er trukket tilbage«.

Hermed var advarslerne mod chaufførerne samt truslen mod tillidsrepræsentanterne trukket tilbage mod, at mandlig afdeling underskrev, at det var på deres opfordring, at de havde foretaget sig noget overenskomststridigt.

Den 25. maj fremsender De forenede Bryggerier et brev til mandlig afdeling i København, hvilket forbundet modtager en kopi af gennem Bryggeriforeningen. Der står:

»I fortsættelse af drøftelserne på fællesmøde den 24. ds. i anledning af arbejdsnedlæggelserne på Tuborg og under henvisning til udtalelser fra tillidsrepræsentant Louis Andersen den 25. ds. til Københavns Radio, skal vi præcisere følgende:

1. Enhver bryggeriarbejder, der i fremtiden på ulovlig vis anvender bryggeriernes biler eller andet materiel, vil øjeblikkelig blive bortvist.

2. Sagerne i forbindelse med HT-konflikten og det aflyste orienteringsmøde berammet til den 22. ds. har medført, at bryggeriernes ledelse nøje vil følge, at tillidsrepræsentanterne på Carlsberg og Tuborg overholder de

gældende regler, og at organisations-sager i henhold til overenskomstens § 17 straks vil blive rejst, såfremt reglerne ikke overholdes.

3. Under henvisning til de under 2. nævnte sager skal vi overfor fagforeningen bekræfte, at bryggerierne for fremtiden vil følge den procedure med hensyn til behandling af fagretlige sager, der anvendes normalt på arbejdsmarkedet, hvilket vil sige, at der ikke i fremtiden vil blive tale om, at sådanne spørgsmål behandles på et møde på bryggerierne mellem fagforeningsrepræsentanter og bryggerierne, men vil i stedet blive henvist til organisationsbehandling mellem Bryggeriarbejderforbundet og Bryggeriforeningen.

4. Den hidtidige tradition for at repræsentanter for bryggeriarbejdernes fagforening har fri adgang til de to bryggerier falder væk med øjeblikkelig virkning. Dette skal forstås sådan, at repræsentanter for bryggeriarbejdernes fagforening i lighed med andre gæster kun får adgang til bryggerierne, når det enkelte bryggeris ledelse har godkendt formålet med besøget. Overkontrollørerne for de to bryggeriers portvagtstyrke vil blive orienteret om dette«.

Vi forventede naturligvis i forbundsledelsen, at dette ville give anledning til en reaktion fra Københavns mandlige afdeling, og at man naturligvis ønskede et organisationsmøde. Der forelå naturligvis nogle helt skærpede omstændigheder for tillidsrepræsentanterne, men udover det, gør bryggerierne opmærksom på, at de ikke længere opfatter, at Københavns mandlige afdeling har nogen forhandlingsret overfor De forenede Bryggerier,

Den 28. maj modtager vi en orientering fra mandlig afdeling, som er udsendt til medlemmerne, som forklarer baggrunden for de skete hændelser, og sidst i brevet står der, »Spørgsmålet om fagforeningens forhandlingsret og den daglige ledelses uhindrede adgang til bryggerierne er ikke afklaret. Vi vil senere vende tilbage her til«.

Det gjorde, at forbundets daglige ledelse mente, at der måtte henstilles til mandlig afdeling om at tage initiativ til at få normaliseret forholdene i København, og vi skrev derfor til afdelingen den 30. maj:

»Gode kammerat!

I forbindelse med fællesmødet den 24. ds. vedrørende arbejdsnedlæggelserne på Carlsberg/Tuborg bryggerierne finder forbundsledelsen det nødvendigt at gøre afdelingens ledelse og valgte tillidsrepræsentanter på Carlsberg/Tuborg opmærksom på, hvor alvorligt skærpet situationen er blevet på baggrund af visse begivenheder i dagene 22., 23., 24. og 25. maj. De forenede Bryggerier har mundtligt i Bryggeriforeningen og senere skriftligt meddelt forbundet, at sager, som lokalt ønskes behandlet som organisationssager, ikke længere først behandles mellem De forenede Bryggerier og afdelingen, men i stedet direkte indberettes til hovedorganisationerne. Man har mundtligt meddelt, at baggrunden for dette er igennem lang tid mandlig afdelings ledelses opførsel i forhandlingssituationer samt bølgeagtig optræden den 22. og 23. maj på henholdsvis Tuborg og Carlsberg ved indtrængen på bryggeriernes personale- og chefkontorer med til tider stærkt truende adfærd. Dette har da også medført, at De forenede Bryggerier ikke længere accepterer, at afdelingens ledelse har fri adgang til at komme ind på bryggerierne.

En situation, hvor en afdeling ikke selv klarer de lokale problemer, giver automatisk et dårligt samarbejdsklima mellem virksomhedens ledelse og tillidsrepræsentanter. En lang række sager, som normalt løses lokalt, skal nu fremover behandles mellem hovedorganisationerne. Det er helt uacceptabelt for forbundet at skulle holde organisationsmøder om sager på Carlsberg/Tuborg, der normalt aldrig ville være endt som en sag, der skulle behandles mellem hovedorganisationerne.

I et brev af 25. ds., som er en kopi af en skrivelse, som De forenede Bryggerier har skrevet til mandlig afdeling, fremgår det meget klart, at De forenede Bryggeriers ledelse har skærpet linien overfor de mandlige tillidsrepræsentanter. Man vil fremover nøje følge, at tillidsrepræsentanterne overholder de gældende regler, og at man straks vil rejse en sag i henhold til overenskomstens § 17, såfremt disse ikke overholdes.

Endvidere fremgår det også, at hvis man på ulovlig vis anvender bryggeriernes biler eller andet materiel, vil

dette medføre, at man øjeblikkelig vil blive bortvist.

Det er forbundsledelsens opfattelse, at De forenede Bryggeriers ledelse uanset konsekvensen vil gennemføre denne skærpede linie. Protokollatet af 24. ds., hvor man trækker advarslerne mod de 30 chauffører tilbage samt truslen om mulig afskedigelse af to tillidsrepræsentanter tilbage mod, at mandlig afdeling påtager sig det fulde ansvar, er ikke, som nogle tror, udtryk for svaghedstegn hos De forenede Bryggerier.

De forenede Bryggeriers brev til mandlig afdeling af 25. ds. er efter forbundsledelsens opfattelse en så markant skærpet linie, at det bør give anledning til visse overvejelser om, hvilke initiativer, der bør tages for at ændre De forenede Bryggeriers linie.

Det er ikke forbundsledelsens opfattelse, at man skal samarbejde for enhver pris, men vi mener, at visse samarbejdsrelationer er nødvendige. Et totalt brud i samarbejdet mellem Københavns mandlige afdeling og De forenede Bryggerier vil forhindre gennemførelsen af drøftelser om en eventuel ny rammeaftale. Det betyder, at forbundet bliver tvunget til at køre alle mandlig afdelings sager, uden mandlig afdelings ledelses deltagelse – sager, som man ellers selv kunne klare lokalt. Vi kan ikke nægte dette, men finder, at der så her er tale om et stort tilbageskridt for både forbundet og afdelingen. Forbundet finder, at afdelingen bør tage initiativ til at normalisere et vist samarbejde, der fjerner den skærpede kurs overfor tillidsrepræsentanterne og sikrer en situation, hvor mandlig afdelings ledelse igen har fri adgang til bryggerierne og igen lokalt kan føre organisationsforhandlinger.

Dette brev blev afleveret den 30. maj, og den samme dag om eftermiddagen fik forbundet et brev fra mandlig afdeling, hvori der står følgende:

»Gode kammerat!

Tak for brev af 30 maj.

Bortset fra, at den øjeblikkelige situation efter vor opfattelse må drøftes i forbundets kompetente organer med vor medvirken, kan vi orientere om, at vi d.d. på et ekstraordinært FU-møde har vedtaget, dels at protestere mod, og dels i det store og hele at rette os efter De forenede Bryggeriers brev af 25. maj.

Vi agter at lade tillidsrepræsentanterne forhandle ganske normalt. Såfremt der ikke er mulighed for lokal løsning, går sagen videre til fagforeningen. Såfremt De forenede Bryggerier nægter at forhandle med os, går sagen videre til forbundet. Vi nægter at tro på, at forbundet vil forhandle vore sager uden vor medvirken.

Da man modtog dette brev, blev vi temmelig forbløffede, fordi man meddelte, at fire punkter, der fremgår af bryggeriets skrivelse af 25. maj, vil man i det store og hele rette sig efter, selv om man protesterer imod det.

I andet afsnit tilkendegives det, at såfremt De forenede Bryggerier ikke vil forhandle med fagforeningen, så går sagen videre til forbundet. Hermed har afdelingen altså accepteret De forenede bryggeriers politik, at de ikke længere har forhandlingsret, hvad der undrede forbundsledelsen meget, idet vi netop i vort brev gør opmærksom på, at det finder vi er en uacceptabel situation. Det er en del af forbundets tradition, en del af vor struktur, at afdelingen har forhandlingsret. Det fremgår også af vore love, at afdelingerne er suveræne. Vi kunne derfor ikke forstå brevet, fordi man frivilligt afgav sin suverænitet, man accepterede, at man ikke længere havde forhandlingsretten.

Den 12. juni får man et nyt brev fra Københavns mandlige afdeling, hvori der står:

»Gode kammerat!

I fortsættelse af vor orientering af den 28. maj 1984 kan vi meddele, at der efter initiativ af Carlsberg og Tuborgs ledelser overfor tillidsrepræsentanterne på nævnte bryggerier blev etableret en forhandling med fagforeningens forretningsudvalg den 6. juni. Resultatet af forhandlingerne fremgår til dels af vedlagte notat, dels af, at mandlig afdelings repræsentanter er genindtrådt i såvel Tuborgs som Carlsbergs samarbejdsudvalg. Genindtrædelsen på Tuborg er dels på de betingelser, der blev aftalt på Tuborg den 22. maj og dels på et tilsagn om genoptagelse af drøftelser om de resterende punkter, der var årsag til udtrædelsen af samarbejdsudvalget. Endelig kan det tilføjes, at afdelingens daglige ledelse fuldstændig som før har fri adgang til og fuld forhand-

lingsret med bryggerierne. Forholdene må herefter betragtes som normaliseret.

Afdelingens FU har på sit møde den 8. juni drøftet situationen og herunder forbundets brev af 30. maj, som vi generelt må tage skarpt afstand fra, da det på ingen måde har været til hjælp i en overordentlig kritisk situation. Vi har ingen krav om, at forbundet i alle situationer skal være enig med os, men vi finder det mere end betænkeligt, at man ikke omgående har meddelt Bryggeriforeningen, at man vender sig imod ethvert forsøg på at lade forbundet føre forhandlinger for afdelingen uden medvirken af repræsentanter for denne.

Med baggrund i dette ønsker vi et svar på, om det er forbundets holdning, at forbundets repræsentanter vil forhandle lokale afdelingssager uden afdelingernes medvirken og i givet fald med hvilken begrundelse.

Som det fremgår af brevet, er situationen fuldstændig vendt om. Man tager klart afstand og skælder forbundsledelsen ud, fordi den ikke har taget initiativet til overfor Bryggeriforeningen til at protestere mod, at afdelingen ikke havde forhandlingsret. Det kritiserer man altså forbundet for. Det fremgår klart af forbundets brev til afdelingen, at vi ikke kan acceptere, at Københavns mandlige afdeling ikke længere har forhandlingsret, og i et brev, ligeledes af 30. maj, gør afdelingen opmærksom på, at man har accepteret, at man ikke har den forhandlingsret, og i et brev af 12. juni skælder man så ud over, at vi ikke har protesteret imod dette. Det er betingelserne for at have samarbejde med Københavns mandlige afdeling. De meddelte på FU, at de havde anlagt den taktik, at man simpelthen ville tvinge De forenede Bryggerier til at føre forhandlingsretten tilbage ved at drukne dem i sager. Men dermed har man altså også tilkendegivet, at man havde accepteret, at man ikke havde forhandlingsretten, men det burde vi altså have kunnet forstå, vi burde have kunnet regne ud, at det var mandlig afdelings politik, og formanden spurgte derfor på FU-mødet, hvorfor man så ikke havde skrevet det i brevet af 30. maj, at det var af disse årsager, man ville køre sagen på den måde.

Man meddelte på FU-mødet, at formanden skulle tilkendegive, at han

havde misforstået mandlig afdeling, og at sagen derfor var mere nuanceret. Formanden meddelte, at det kunne han under ingen omstændigheder acceptere, at han skulle undskylde at have misforstået nogle ting, samtidig med at mandlig afdeling opretholdt sin kritik af forbundet.

Som svar på spørgsmålet, hvorvidt vi ville forhandle uden afdelingernes medvirken, ville formanden korrigere dette til, at han kun taler om Københavns mandlige afdeling, når han svarer. Såfremt afdelingen afgiver sin forhandlingsret, er det forbundsledelsens opfattelse, at vi ikke vil have dem siddende på ryggen i Bryggerforeningen og piske os til nogle bestemte resultater. Hvis afdelingen frivilligt afgiver sin forhandlingsret, og det dermed bliver forbundet, der skal løse tingene, så bliver det uden mandlig afdelings repræsentanter i Bryggerforeningen. Men formanden ville gentage det igen, at det er, hvis afdelingen afgiver sin forhandlingsret. Det strider mod hele forbundets opfattelse af en forhandlingssituation, at afdelingen ikke selv forhandler sine ting, og hvis den ikke vil det, så kan man heller ikke forlange, at man skal have ret til at sidde og have indflydelse på, hvordan forbundets forhandlere skal løse deres ting.

Sagen er indbragt til Arbejdsretten og skal behandles den 28. juni, og vi har meddelt, at det ikke er vor opfattelse, at man skal procedere sagen på skyldspørgsmålet, da det jo helt klart af protokollatet fremgår, at mandlig afdeling påtager sig den fulde skyld for disse ting. Det, man kan køre sagen på, er, hvorvidt man kan diskutere påstanden om, hvor stor en bod afdelingen skal betale.

Den tredje sag er omkring den kritiske revision. Som det fremgår af referaterne, har der været nogle vældige diskussioner i FU. FU fik brev fra den kritiske revision af 9. december:

»Vi har nu afsluttet den ekstraordinære revision af bilagene og har fundet anledning til at gøre følgende bemærkninger:

Generelt fået diæter og samtidig fremlagt regninger på fortæring. Der er ikke på regningerne angivet deltagere eller årsag til udgifterne, taxaregningerne er ikke påført hvorfra og hvortil. I et specielt tilfælde har vi fundet det rigtigt at meddele FU, at vi ikke kun-

ne godtage vedkommendes regnskaber for hotelophold og taxakørsel«.

Dette blev også nævnt på sidste hovedbestyrelsesmøde, men på det tidspunkt var den samlede revision ikke færdig. De manglede stadigvæk nogle undersøgelser, og de er senere blevet foretaget, hvilket har gjort, at man har sendt et brev til Viktor Søndergård, hvor man ønsker besvarelse på nogle af disse ting.

Den kritiske revision har gennemgået et bilag for den tidligere hovedkasserer Viktor Søndergård og har følgende bemærkninger:

»a. Revisionen kan ikke godkende regningen på kr. 165,00, da restaurationsbesøget fandt sted efter reception i Randers afdeling og må betragtes som et rent privat anliggende.

b. Revisionen kan ikke godtage regningen, dels fordi vi ikke kan acceptere, at der privat kan fortæres på forbundets regning, fordi et medlem af daglig ledelse har fødselsdag, dels fordi man på forbundets regning betaler for udenforstående personer.

c.d.f. Revisionen kan ikke godtage regningerne, da fortæring på hotellet er sket efter en jubilæumsfest og dermed betragtes som et privat anliggende.

g.h. Revisionen kan ikke godtage regningerne, da fortæring er betalt afforbundet til udenforstående personer.

i. Revisionen kan ikke godtage regningen, dels fordi den er udskrevet og underskrevet af Viktor Søndergård selv, dels fordi man ved en opringning til busselskabet har fået oplyst, at regningen er på kr. 750,00 + moms, der i alt giver et beløb på kr. 915,75. Revisionen finder det ikke rimeligt at give kr. 81,25 i drikkepenge, svarende til næsten 10 pct.

I forbindelse med bemærkningerne til bilagene har revisionen brugt ordet »udenforstående«. Revisionen er af den opfattelse, at udenforstående gælder alle personer, der ikke sidder i forbundets daglige ledelse, eller i forbindelse med fortæring har nødvendig tilknytning dertil.

Den kritiske revision er nu færdig med deres ekstraordinære revision som pålagt af forbundets FU. Den kritiske revision har til revisionsprotokollen i december 1983 udtrykt deres

bemærkninger til forbundets diætpolitik og har udtalt sin kritik af, at der ikke er klare regler for diæter og fortæring i forbindelse med møder. Endvidere har den kritiske revision i et specielt tilfælde ikke kunnet godkende hotel- og taxaregningerne, der klart var en overtrædelse af reglerne.

Forbundets FU har i forbindelse med sit ordinære møde den 1. februar 1984 afholdt ekstraordinært møde sammen med den kritiske revision og her lagt retningslinierne for forbundets diætregerler«.

På flere FU-møder har man diskuteret, hvorvidt det var rigtigt, at de bilag, som den kritiske revision havde lagt til side, også skulle forelægges FU. Det er sådan, at de ting, revisionen er utilfredse med, skal forbundsformanden tage op med de pågældende personer i overværelse af den kritiske revision, og såfremt den kritiske revision finder forklaringen acceptabel, er sagen afsluttet. De bilag, som man ikke har kunnet godkende, er de bilag, som er lagt frem i FU, og man har skrevet til disse personer, hvad det drejer sig om.

Mandlig afdeling har flere gange udtrykt ønske om, at bilagene skulle gennemgås af FU. Formanden har selvfølgelig måttet sige, at det kan han ikke acceptere. De kritiske revisorer er kongresvalgte, de har retningslinier for, hvordan de skal godkende bilagene. Man kan derfor ikke have, at andre organer bagefter skal tage stilling til, hvorvidt den kritiske revision har gjort det godt nok eller ej. Det vil være uholdbart for den kritiske revision, hvis man var nødt til at meddele dem, at FU skulle have ret til at undersøge, hvorvidt de havde handlet i overensstemmelse med reglerne. Der er ingen over revisionen, fordi de er kongresvalgte.

Det har vi haft nogle diskussioner om, hvilket fremgår af martsprotokollen af siderne 46-53. Fra Holger Foss' side har man udtrykt, at man tager denne revision til efterretning med græmmelse. Formanden har meddelt, at det kan han ikke leve med. Han har som formand gennemgået alle bilagene sammen med den kritiske revision, han har været med til alle forklaringerne, og han har rettet sig efter de ting, som den kritiske revision har fundet, man kunne godkende, og de ting, man kritiserede.

Der ligger derfor en mistanke tilbage om, at der er nogle ting, som ikke er i orden. Formanden har talt med den kritiske revision om disse ting. Det er naturligvis også uacceptabelt for dem, at man på den måde har udtrykt mistillid til dem, selv om man påstår noget andet. Formanden er derfor enig med den kritiske revision om, at de bilag, som de har taget til side, og som man har forhørt sig om, vil vi gerne have kommer til hovedbestyrelsens kendskab, og hvis hovedbestyrelsens flertal er af den opfattelse, at den kritiske revision ikke har påtalt nok i forbindelse med bilagene, så trækker den kritiske revision sig, og formanden ville gøre det samme. Til gengæld går vi ud fra, at dem, der har fremsat disse beskyldninger, vil tage den samme konsekvens, såfremt hovedbestyrelsens flertal konstaterer, at der ikke har været tale om uregelmæssigheder i forbindelse med den kritiske revision og deres dispositioner. Det er helt klart en hentydning til, at hvis man sidder her og kan fremkomme med sådanne beskyldninger, og de er rigtige, så må vi naturligvis tage konsekvensen, medens vi til gengæld også forventer, at såfremt beskyldningerne er urigtige, så kan dem, der har fremsat dem, ikke bare køre videre og lade som ingenting.

Den kritiske revision og formanden får hermed bekræftet og ført til protokol, at hverken den kritiske revision eller formanden har noget at dække over, men af principielle grunde må fastslå, at det er den kritiske revision, der afgør, om bilag skal påtales eller ej.

Hermed er formanden nået til afslutningen omkring samarbejdet. Som sagt tidligere, fandt han, at det er nogle samarbejdsproblemer mellem nogle bestemte personer. Det fandt formanden uacceptabelt at bruge tid, ressourcer og kræfter på. Til gengæld ville han også meddele, at når han er valgt som forbundsformand, skal han også varetage hele forbundets medlemsskares interesser, uanset om det er en stor eller en lille afdeling. Det havde han fået megen kritik for. Man mener, at han har ændret sig og har fået en anden opfattelse. Det må hovedbestyrelsen så, og til sin tid kongressen, tage stilling til. Men hvis man ønsker at føre en kamp på denne måde, som man gør her, så ville han

meddele, at det var han og den øvrige forbundsledelse så indstillet på.

Man vil lægge tingene frem, forsvare og forklare, hvorfor man har taget de beslutninger, man har taget, men man vil ikke acceptere at skulle sidde stille og høre på den form for kritik, som er fremført fra Københavns mandlige afdelings side. Hvis man stiller sig op i køen for at ville uddele øretæver, så må man altså også finde sig i at få nogle tilbage. Men – det skal siges klart – man vil ikke længere bruge FU's tid på at diskutere personspørgsmål. Fremtidig kritik om person osv. vil man overhøre. Man vil ikke længere gå ind i en debat om disse ting. Man vil diskutere sagerne med alle, men man vil ikke længere bruge tid på personspørgsmål.

Debat til beretningen

Holger Foss:

Holger Foss mente, at det var temmelige rystende domspræmisser, der var i arbejdsretssager i forbindelse med oktober-demonstrationerne mod Schlüter-regeringen.

Man har knægtet demonstrationsretten og ytringsfriheden. To ting, som er stadfæstet i Danmarks riges grundlov.

Domspræmisserne betyder, at mange afdelinger aldrig vil kunne opfordre nogle af medlemmerne til at deltage i møder og demonstrationer, da medlemmerne arbejder i kontinuerlig drift.

Mandlig afdelings forretningsudvalg havde måttet tage dommen til efterretning, men havde samtidig sagt, at ingen kommer til at bestemme, hvornår afdelingen ønsker at deltage i en demonstration eller ønsker at tale ved demonstration.

I forbindelse med den arbejdsretssag, der er rejst mod mandlig afdeling, med baggrund i HT-blokaden, oplyste Holger Foss, at afdelingen møder i Arbejdsretten.

Ikke for at afdelingen ville prøve at komme udenom ansvaret i sagen, et ansvar, afdelingen påtog sig, fordi man ikke ønskede, at to tillidsmænd skulle fyres, og at DfB opretholdt en advarsel overfor 30 chauffører.

Afdelingen møder i Arbejdsretten, fordi Dansk Arbejdsgiverforening

går for vidt. I klageskriftet henviser de til, at man med blokaden har overtrådt færdselsloven – hverken Dansk Arbejdsgiverforening eller Arbejdsretten har noget at gøre med, at færdselsloven overtrædes.

I forbindelse med sagen havde mandlig afdeling gjort DfB opmærksom på, at hvis de henviser til færdselsloven, vil afdelingen pålægge det kørende personale i København at overholde færdselsloven, ikke noget med at holde i 2. position osv., når man skal af med varerne, distributionen ville så stort set bryde sammen.

Holger Foss omtalte i forbindelse med de problemer, formanden var inde på, at få Jyske Bryggeriers arbejdsgivere til forhandlingsbordet.

At mandlig afdelings FU-repræsentanter var uenige med forbundet i det, der var skrevet til Bryggeriforeningen: »At hvis arbejdsgiverne ikke gik til forhandlingsbordet, så kan de forvente, at kravet om en rammeaftale bliver et overenskomstkraft«.

Holger Foss var godt klar over, at forbundets ledelse ikke ønsker denne situation, men mente, at forbundet animerede tillidsrepræsentanterne på Jyske Bryggerier til at gøre rammeaftaler til et overenskomstkraft. Derfor havde mandlig afdeling taget afstand i sagen.

Holger Foss kom ind på det, formanden drog frem i sagen om sikkerhedsrepræsentanter på Tuborg. En sag mandlig afdeling var uenig med forbundets ledelse i, og havde taget skarp afstand fra.

Formanden havde oplæst breve i sagen fra afdelingen, fra klubben og fra forbundet. Det fremgik af det oplæste, at afdelingen havde ønsket forbundets bistand, at afdelingen i den bistand ønskede forbundets enighed i, at procedureregler tilsidesættes, når der er tale om medlemmernes sikkerhed. Denne enighed har forbundet givet udtryk for.

Mandlig afdelings afstandtagen i sagen skulle ses i den sammenhæng, at forbundet nok kunne forstå, at afdelingen ønskede, at forbundet overfor de organer, forbundet forhandler med, havde taget sagen op. Afdelingen havde ikke bedt forbundet om at få en orientering om, hvordan juraen var i sagen. Dette var baggrunden for mandlig afdelings handling i sagen og enigheden med den faglige klub på Tuborg i deres protest overfor forbundet i sagen.

Mandlig afdeling havde ikke beskæftiget sig med indholdet i forbundsformandens brev og havde ikke på FU-mødet følt anledning til at begrunde deres indstilling i sagen, grundet den triste stemning, der er i FU – med lange opslidende debatter.

Forbundsformandens holdning til det reelle problem i sagen gjorde, at mandlig afdeling heller ikke følte, at formandens sidste brev til klubben var på sin plads.

Holger Foss mente, at med de bemærkninger, formanden havde haft til sagen, kunne formanden få meget ud af denne sag.

Holger Foss var enig i formandens generelle betragtninger omkring HT-konflikten, samt at der kan sættes et spørgsmålstejn ved sejrens størrelse. Havde gerne set en tilkendegivelse af, hvor chaufførerne hører hjemme, men dette var ikke muligt i den givne situation. Var enig i, at oprøret ikke kan ties ihjel, man bør diskutere tingene med medlemmerne. Spørgsmålet om partistøtte skal med i diskussionerne.

Det var Holger Foss' opfattelse, at de mennesker, der har forsøgt at komme ud af fagbevægelsen, har brugt en ensidig partistøtte, som en meget dårlig kamoufleret begrundelse for at komme ud. Uanset dette, så havde Socialdemokratiet selv givet meget ammunition til den slags ting.

Holger Foss havde forstået formandens udtalelser således, at formanden mente, at det var naturligt med et tæt samarbejde til det parti, man støttede. Hvis Holger Foss havde forstået formanden rigtigt, måtte Holger Foss tilføje, at vi skal ikke alene have et tæt samarbejde med Socialdemokratiet, vi skal også have et tæt samarbejde med andre arbejderpartier, som enten er repræsenteret i folketinget eller ved sin måde at arbejde på, har en vis indflydelse i den danske arbejderklasse.

Fagbevægelsen skal ikke ensidigt betragtes som en del af et bestemt parti, men som en naturlig del af arbejderklassen og søge et tæt samarbejde med de rørelser, som er i arbejderklassen. Dette vil være i overensstemmelse med bevægelserne på arbejdspladserne.

Holger Foss gjorde opmærksom på, at debatten om partistøtte nødvendigvis gjorde debatten om forbundets kontin-

gent til LO, hvor en del af kontingentet går til ensidig partistøtte.

Holger Foss kom ind på formandens omtale af samarbejdet mellem forbundet og Københavns mandlige afdeling. Var enig i, at det går meget dårligt med samarbejdet. Det var vanskeligere at blive enige i, hvad årsagerne var.

Forbundsformanden er af den opfattelse, at han ikke har fået en fair behandling af Københavns mandlige afdeling. Københavns mandlige afdelings opfattelse er, at Københavns mandlige afdeling ikke har fået en fair behandling af forbundsformanden.

Mandlig afdeling stiller ikke større krav til den nuværende forbundsformand end til de foregående forbundsformænd. Forbundsformanden lever ikke op til mandlig afdelings krav. Dette giver naturligvis konfrontationer, idet det er mandlig afdelings opfattelse, at man har ret og pligt til at køre en linie, som er godkendt af afdelingens medlemmer gennem en lang årrække.

Forbundsformanden har bebudet, at en af de ting, han nægter at diskutere i fremtiden, er hans fortid, men mandlig afdeling er nødt til at henvise til, at forbundsformanden i 7½ år som medlem af afdelingens forretningsudvalg, har været 100 pct. enige i mandlig afdelings linie. Forbundsformanden har mange gange været inspirator til den lagte linie.

Holger Foss gjorde opmærksom på, at mandlig afdeling ingen ønsker havde om, at forbundsformanden udelukkende skal være formand for Københavns mandlige afdelings synspunkter.

Et nuanceret syn må der til for at køre et forbund med afdelingernes forskellige interesser. Men dette kunne ikke forhindre mandlig afdeling i at markere de holdninger, afdelingen har.

Holger Foss kom ind på de spørgsmål, formanden nævnte i forbindelse med det dårlige samarbejde. I spørgsmålet om suverænitetsudvidelsen til afdelingerne gør formanden opmærksom på, at medlemmerne bliver frustrerede over, at Københavns mandlige afdeling fastholder, at hovedbestyrelsens flertal har accepteret en overtrædelse af forbundets love. Formanden forstår ikke mandlig afdelings

indstilling, når afdelingen i øvrigt fastholder forbundsledelsens adkomst til at bestemme over nærmere definerede ting.

Holger Foss slog fast, at mandlig afdeling havde ret til at fastholde, at hovedbestyrelsens flertal havde overtrådt forbundets love. Det tilkommer ikke hovedbestyrelsen at bestemme, hvad forbundets love indeholder, når loven er så klar, som den er i dette spørgsmål.

Holger Foss var ikke særlig forarget over, at man overtræder en lov. Mandlig afdeling gjorde bare opmærksom på, at hovedbestyrelsen her havde overtrådt forbundets love.

At mandlig afdeling var modstander af denne overtrædelse af loven, fordi afdelingen syntes, at det gik forbundets medlemmers interesser for nær. Holger Foss omtalte, at forbundsformanden var meget forarget over, at mandlig afdeling havde taget skarpt afstand fra det, forbundet havde skrevet til mandlig afdeling i omtalen af, at mandlig afdeling skulle have afgivet afdelingens forhandlingsret.

Mandlig afdeling orienterede forbundet den 28. maj om situationen og vedlægger kopi af DfB's sjofle brev til forbundets orientering.

Den 30. maj modtager afdelingen et langt brev fra forbundsformanden, som formanden loyalt har læst op. Mandlig afdeling takker for brevet samme dag. Det, der skulle være anstødsstenen til hele sagen, er efter formandens opfattelse, at mandlig afdeling skriver: »Vi agter at lade tillidsrepræsentanterne forhandle ganske normalt osv.«

Holger Foss fandt det vigtigt at gøre opmærksom på, at formanden inden mandlig afdelings brev kom i forbundet, havde svaret mandlig afdeling, og i dette svar trådte på mandlig afdeling. Derfor kunne det ikke nytte, at forbundsformanden prøver at fremstille sagen, som om forbundets brev af 30. maj til mandlig afdeling var af født af, at mandlig afdeling havde afgivet sin forhandlingsret.

Forløbet fremgår tydeligt af korrespondancen imellem forbundet og mandlig afdeling, idet afdelingens brev til forbundet starter med: »tak for brev af 30. maj«. Mandlig afdeling måtte derfor bede forbundsformanden tage forløbet i sagen til efterretning.

Formanden mener, at situationen er vendt om af mandlig afdeling, fordi afdelingen skælder forbundet ud for, at forbundet ikke reagerer i sagen overfor Bryggeriforeningen. Det afdelingen havde forventet og givet udtryk for, efter at afdelingen havde redegjort om situationen i forbundet var, at forbundet havde sagt: Lad os snakke om situationen. Dette skete ikke.

Forbundet kunne så have meddelt Bryggeriforeningen, at man ikke skulle forvente, at forbundet under nogen omstændigheder ville forhandle afdelingens sager, medmindre afdelingens repræsentanter er til stede ved forhandlingerne. Dette skete ikke.

Mandlig afdeling tog i et brev af 11. juni overfor forbundet afstand fra forbundets opfattelse, om at kunne forhandle uden at afdelingen var til stede. Afdelingen skrev udtrykkeligt afdelinger i brevet, fordi forbundets opfattelse kunne være et problem for andre afdelinger end Københavns mandlige afdeling.

Holger Foss havde nu forstået formanden således, at forbundet kun vil bruge denne fremgangsmåde, hvis mandlig afdeling afgiver forhandlingsretten. Mandlig afdeling havde aldrig afgivet afdelingens forhandlingsret. Mandlig afdeling havde protesteret overfor arbejdsgiverne og meddelt, at der ville blive taget forholdsregler, hvis de nægtede os forhandlingerne. Arbejdsgiverne forstod denne protest.

Mandlig afdeling havde meddelt forbundet, at tillidsmændene skulle forhandle, og hvis de blev afvist, gik det videre til afdelingen, og hvis afdelingen blev afvist, måtte det gå videre til forbundet, og så forventede afdelingen naturligvis, at forbundet ville hævde, at man ikke kunne forhandle uden mandlig afdelings tilstedeværelse.

Forbundsformandens opfattelse af, at der godt kunne forekomme forhandling i Bryggeriforeningen, uden at afdelingen er til stede, har formanden begrundet med, at mandlig afdelings repræsentanter ikke skulle sidde på ryggen af forbundets repræsentanter inde i Bryggeriforeningen og svinge med pisen fuldstændigt uansvarligt og så bare give forbundet skylden for de ulykker, der ville ske.

Holger Foss var gal og forarget over formandens udtalelser. Mandlig afdeling havde aldrig i handling givet anledning til, at forbundet kunne have en opfattelse af, at mandlig afdeling ville optræde ansvarsløst på ryggen af forbundet. I øvrigt kender forbundsformanden udmærket til, hvordan det foregår i Københavns mandlige afdeling. Forbundsformanden kunne ikke drømme om – hvis han vil være ærlig – at afdelingen havde afgivet forhandlingsretten.

Holger Foss mente, at nogle nok kunne forstå de samarbejdsvanskeligheder mellem Københavns mandlige afdeling og forbundsformanden, der var, når forbundsformanden kunne tillægge afdelingen sådanne motiver.

Holger Foss kom ind på en anden sag – spørgsmålet om revisionen, som en del af de sager, der gjorde forholdet mellem afdelingen og forbundet meget vanskeligt. Mandlig afdeling havde ønsket at få revisionsbilag fremlagt i forretningsudvalget. Forbundsformanden afviste dette ønske med den begrundelse, at revisorerne er kongresvalgte, og ingen er over revisionen, hvilket Holger Foss mente var noget vrøvl. Afgørelsen af, om en sag er i orden eller ej, afgør forbundets kompetente organer, uden at dette er et mistillidsvotum til den valgte revision.

Forbundsformanden mener så, at mandlig afdeling klandrede formanden og antydede, at han skjulte noget. Det har mandlig afdeling ikke antydnet, men har gjort opmærksom på, at når forbundsformanden nægter at fremlægge disse bilag, så kunne man godt få en opfattelse af, at der var noget at skjule.

Formanden lægger så ud med, at bilagene kan fremlægges i hovedbestyrelsen. Det er mandlig afdeling tilfreds med. Formanden tilføjer, at hvis hovedbestyrelsens flertal ikke kan godkende de fremlagte bilag, ja, så går revisorerne og formanden. Dette må blive revisorerne og formandens egen sag.

Holger Foss slog fast, at der var noget, formanden havde misforstået, når formanden, omvendt forventet, at Bent Meyer og Holger Foss måtte tage konsekvensen og gå fra hovedbestyrelsen, hvis de fremlagte bilag blev godkendt af hovedbestyrelsens flertal.

Holger Foss og Bent Meyer var vagt af deres kammerater og sad fortsat i hovedbestyrelsen, uanset en underkendelse i sagen af hovedbestyrelsens flertal. Holger Foss mente, at formanden stillede tingene på spidsen og lavede dramatik ud af sagen.

Holger Foss var principielt enig med formanden i, at man ikke længere på forretningsudvalgsmøderne skulle gå ind i debatten om personspørgsmål, men fandt det uheldigt, at det åbenbart var formanden, der vurderer, om fremsatte meninger er personlige, og ikke ham eller hende, der fremsætter deres meninger.

Holger Foss gjorde afsluttende opmærksom på, at de 5 københavnske mandlige hovedbestyrelsesmedlemmer inden hovedbestyrelsesmødet havde drøftet situationen omkring de uenigheder, der er. Indstillingen var, at hvis forbundsformanden ville fremlægge sagerne i hovedbestyrelsen på en behersket måde, ikke for at skjule uenighederne, men på en måde, så man kunne komme hinanden nærmere, så ville de 5 københavnske hovedbestyrelsesmedlemmer nok komme med bemærkninger til formandens beretning, og med disse faldne bemærkninger godkende beretningen.

Holger Foss ville dog anbefale sine 4 kammerater at stemme imod beretningen. Holger Foss havde forsøgt i forretningsudvalget før hovedbestyrelsesmødet, om der kunne komme en tilnærmelse af synspunkterne. Indholdet i formandens beretning kom ikke med en tilnærmelse af synspunkterne, tværtimod fremlagde formanden tingene fuldstændigt fordrejet.

Holger Foss beklagede at måtte anbefale at stemme imod formandens beretning. Ønskede at citere formanden fra et forretningsudvalgsmøde, hvor formanden havde sagt: »at formanden ville blæse på, om Holger Foss stemte for hans beretning eller ej«. Holger Foss konkluderede, at formanden altså var ligeglad med, om Holger Foss anbefalede at stemme ja eller nej til formandens beretning.

Preben Mortensen:

Formanden ønskede at fremhæve ordvalget i Holger Foss' kommentarer til beretningen. Holger Foss' bemærkninger til bl.a. sikkerhedssager

på Tuborg var, »at det kunne formanden nok få en del ud af«. Formanden ville så afstå fra at gå videre i omtale af sagen. Formanden ville i øvrigt også afstå fra at kommentere de sager, som Holger Foss mente, formanden havde fremlagt »helt for drejet« i beretningen.

Formanden ville overlade til hovedbestyrelsen at tage stilling til, om indholdet i beretningen med de fremlagte holdninger var fordrejet. Formanden måtte gøre det helt klart, at det, der var sagt i forbindelse med revisionsarbejdet, var, at når de kongresvalgte revisorer ved gennemgang af bilagene til regnskabet har accepteret og godkendt de bilag, der ligger, er der ingen, der derefter kan rejse sagen på de af revisionen godkendte bilag. Forbundsformanden ville, så længe der handles indenfor gældende regler, forsvare de kongresvalgte revisors arbejde og beslutninger. Hvis revisorerne beslutter, at der er bilag til regnskabet, de ikke kan acceptere, fordi der er uregelmæssigheder, så må forbundets kompetente forsamlinger tage stilling til, hvilke konsekvenser eventuelle uregelmæssigheder skal have.

Revisorerne havde ved gennemgang af nogle bilag ønsket at tale med de personer, som bilagene berørte. Formanden havde været med i gennemgangen af disse bilag. Efter samtaler med forklaringer på bilagene var bilagene godkendt. Når så mandlig afdeling herefter ønsker bilagene fremlagt i forretningsudvalget til gennemgang, så var det revisorerne og formandens opfattelse, at der lå nogle beskyldninger om, at revisorerne og formanden dækker over nogle uregelmæssigheder.

Ingen kan affinde sig med, at der fremkommer beskyldninger om, at der dækkes over uregelmæssigheder. Revisorerne og formanden havde derfor været enige i, at formanden skulle gøre hovedbestyrelsen opmærksom på, at beskyldningerne om, at der er dækket over uregelmæssigheder, ikke er rigtig, og at bilagene kunne lægges frem i hovedbestyrelsen, der så måtte afgøre, om mandlig afdelings beskyldninger er rigtige.

Hvis hovedbestyrelsen fandt, at mandlig afdeling havde ret i deres beskyldninger, måtte konsekvenserne være, at revisorerne og formanden gik. Revisorerne og formanden havde ikke noget at skjule og ville godt

fremlægge bilagene i hovedbestyrelsen og tage konsekvenserne af, at hovedbestyrelsen kunne underkende revisorerne og formandens opfattelse af, at der ingen uregelmæssigheder har været. Men mandlig afdeling vil altså ikke tage konsekvenserne af, at hovedbestyrelsen kunne underkende deres beskyldninger mod revisorerne og formanden.

Formanden fandt, at når betingelserne var således i forbindelse med at tage nogle konsekvenser af ens handlinger, så blev der ikke fremlagt bilag i hovedbestyrelsen. Formanden fremhævede, at det arbejde, revisionen har udført i forbindelse med den ekstraordinære og den ordinære revision, og de ting, der er fremlagt for forretningsudvalget, helt klart viser, at revisionen arbejder seriøst med deres opgaver.

Formanden ville godt gentage fra forretningsudvalgsmødet, hvad formanden havde sagt. Det var hans opfattelse, at mandlig afdelings repræsentanter ikke sammen med det øvrige forretningsudvalg ville samarbejde om at finde frem til nogle ting, man kunne skabe et samarbejde om. Mandlig afdeling vil kun samarbejde på mandlig afdelings betingelser, og når samarbejdet ikke sker på mandlig afdelings betingelser, så får vi kun markeringer fra mandlig afdelings repræsentanter.

Det var formandens opfattelse, at mandlig afdeling med denne indstilling ikke vil indgå og deltage i et samarbejde, og derfor var formandens udtalelser i forretningsudvalget, at så var formanden ligeglad med, om mandlig afdelings repræsentanter stemte ja eller nej til beretningen.

Hvis det er de samme betingelser, der gælder på hovedbestyrelsesmøder, fra samtlige hovedbestyrelsesmedlemmer fra Københavns mandlige afdeling, var formanden fortsat ligeglad med, om man stemte for eller imod beretningen. Formanden havde den mening, at det var stærkt, at inden et hovedbestyrelsesmøde, inden der er aflagt en beretning, så sætter 5 mennesker sig ned for at finde ud af, hvilke betingelser de vil stille for at stemme ja eller nej til en beretning.

I øvrigt fandt formanden ikke, at argumentationen for at stemme ja eller nej til beretningen kunne være, hvor flink personen, der aflægger beretningen, er.

Bjarne Frandsen:

Bjarne F. omtalte, at arbejdet omkring en rammeaftale for Jyske Bryggerier nu havde været i gang det sidste halvandet år. Bryggeriet og Bryggeriforeningen trækker tiden ud.

Bjarne F. forstod ikke, at Fællesudvalget for Jyske Bryggerier ikke var konsekvente i deres holdninger. I stedet for at blive ved med at snakke, burde udvalget reagere på en mere aktiv måde. Uden en sådan radikal ændring, troede Bjarne F. ikke på, at en rammeaftale blev gennemført.

Bjarne F. var tilfreds med måden, den omtalte afskedigelses sag var blevet afsluttet på efter behandlingen i afskedigelsesnævnet, men ville godt beklage, at kollegaen, der var blevet afskediget, i dag var arbejdsløs.

Formanden omtalte særtafterne for Thor depoterne i Randers området, og de problemer der havde været der. Bjarne F. mente, at der var problemer med adskillige andre særtafter på depotområderne, samt at hele 1983 overenskomstsituationen havde været temmelig uafklaret. Bjarne F. mente, at situationen fortsat var uafklaret. Omtalte, at nogle Thor depoter i Århus-området havde nægtet at indgå aftaler – Afdelingen havde overgivet sagen til forbundet, og 5.-6. november deltog sekretær Erik Kielberg så i de videre forhandlinger. Thor depoterne nægtede stadig at underskrive særtafterne.

Erik Kielberg lovede i november at tage kontakt til Thor i Randers og gøre opmærksom på, at deres depoter nægtede at underskrive overenskomsten. Erik Kielberg havde så et par gange forklaret, at så snart hovedoverenskomsten var renskrevet, trykt o.s.v., ville man afslutte aftalerne i Randers.

Da sagen trak ud, havde Bjarne F. spurgt næstformanden, Anker Skjødt, hvordan det gik med Thor depoterne. Det kunne Anker S. ikke svare på. Først nu er der sket noget i sagen.

Bjarne F. fandt, at den langsomme måde, tingene er foregået på, var uanstændigt overfor de mennesker, der arbejder på arbejdspladserne. De får ingen reguleringer og ved ikke, hvor de står. Andre afdelinger har været i lignende situationer. Randers var nævnt, Vejle har også sager.

Bjarne F. ville så tale om provinssekretær Erik Kielberg. Formanden nævner i beretningen, at den daglige ledelse har talt de problemer igennem, der har været og omtalte problemerne som kommunikationsvanskeligheder. Mente det lød flot, hvis det er kommunikationsvanskeligheder.

Bjarne F. var i en temmelig frustrerende situation. Forbundsformanden havde overværet afdelingens generalforsamling i april måned. Her havde Bjarne F. fået godkendt beretningen med det indhold, at hvis Erik Kielberg ikke blev fjernet fra den daglige ledelse i forbundet, så trak afdelingen sin repræsentant ud af hovedbestyrelsen.

Bjarne F. ville ikke stille et mistillidsvotum til Erik Kielberg og ville ikke trække sig ud af hovedbestyrelsen. Mente, at med den diskussion om sagen til beretningen, der var sket indtil nu, kunne sådanne handlinger resultere i, at hele hovedbestyrelsen og den daglige ledelse i forbundet blev sprængt.

Bjarne F. skulle nu forklare afdelingsbestyrelsen, hvad han havde foretaget sig på hovedbestyrelsesmødet og ville komme i den situation, at bestyrelsen ville give besked på, at der nu kun er en vej, at afdelingens repræsentant skal trækkes ud af hovedbestyrelsen.

Bjarne F. forstod ikke den holdning, forbundets daglige ledelse lagde frem, efter al den kritik, der havde været omkring provinssekretærens arbejde eller mangel på samme, og følte sig meget frustrerende over situationen.

Preben Mortensen:

Formanden rettede omtalen i beretningen vedrørende Thor depotet i Randers til, at sagerne, der var omtalt, omfattede Thor depoterne i Århus-området.

Formanden bekræftede, at Århus afdeling på et møde, hvori formanden havde deltaget, havde forbeholdt sin stillingtagen til forbundsledelsen. Afdelingen havde gjort opmærksom på, at man ikke mente, at Erik Kielbergs arbejde blev udført tilfredsstillende.

Fra marts forretningsudvalgsmødet lå der en udtalelse om, at den daglige ledelse i forbundet skal samarbejde og bære igennem i et fællesskab. Den daglige ledelses debat vedrørende om

man havde levet op til samarbejde og fællesskab resulterede i, at man nok ikke helt havde opfyldt indholdet i udtalelsen.

Erik Kielbergs arbejdsområde, som jo er provinsen, har givet problemer, hvor Erik Kielberg ikke har følt, at vi har brugt nok tid på at diskutere sagerne igennem, når Erik Kielberg er i huset. Omvendt har den daglige ledelse, som er i huset hver dag, følt at Erik Kielberg ikke har tilbagemeldt om sagerne fra provinsen.

Efter drøftelserne i den daglige ledelse med en ændring af samarbejdsformen, kan vi konstatere, at arbejdet går, som det skal. Derfor må forbundsledelsen sige, at tingene har kunnet forbedres, at vi har levet op til udtalelsen fra FU-mødet i marts, hvor vi forpligtede os til at fortsætte samarbejdet og udvise loyalitet.

Formanden var ikke enig i, at man kan have en sådan opfattelse, at enten går Erik Kielberg, eller også trækker man sig ud af hovedbestyrelsen. Det er ikke Århus mandlige afdeling, der har valgt Bjarne Frandsen som hovedbestyrelsesmedlem. Bjarne Frandsen er valgt af kredsen – er kredsens hovedbestyrelsesrepræsentant, og repræsenterer hele kredsen i hovedbestyrelsen, derfor synes formanden ikke, at Århus mandlige afdeling skal tage den konsekvens, som Bjarne Frandsen fremførte.

Barbara Kryger:

Barbara K. havde den vurdering omkring »La Cabana« sagen, at når det havde været nødvendigt at aflyse et opmøde i Herning i maj måned til blokaden fra de københavnske afdelinger, grundet mangel på tilslutning af såvel mænd som kvinder, var en del af årsagen, at vi ikke havde gjort det yderste for at slå fast, hvor vigtigt det er for fagbevægelsen, at La Cabana dækkes af overenskomststater.

LO bar en stor del af skylden for situationen. Der var skuffelse og frustrationer over, at LO ikke satte alle ressourcer ind for at løse sagen. Det måtte nu være oplagt, at den mobilisering, der var ved HT-konflikten, som stort set var samme konflikt, var en mobilisering, der måtte overføres til at fremskaffe en løsning af La Cabana sagen. Troede ikke, LO ville tage initiativ til dette. Hvis forbundet havde mulighed for at påvirke den sammenhæng af disse to sager i for-

bindelse med mobiliseringen, burde forbundet gøre dette.

Barbara K. undrede sig over – i forbindelse med HT-konflikten – at der har været det ene angreb efter det andet på os som arbejdere på vor dyrtidsregulering, realløn, arbejdsløshedsunderstøttelse, efterløn og arbejdsmiljøsituationen, og det har ikke haft nogen konsekvens. Men i det øjeblik, der er et internt problem i fagbevægelsens egne rækker, så kan man godt mobilisere. Ville godt understrege, at efter aktionerne i København ved HT-konflikten, var der al mulig grund til at være stolte over bryggeriarbejderne, specielt Københavns mandlige afdeling havde været meget aktive.

Barbara K. mente, at hvis man ikke får en ny rammeaftale i København, så kan visse rammeaftalespørgsmål føres videre som overenskomstfornyelseskrav. Dette var kvindelig afdelings indstilling – Pegede bl.a. på beskæftigelsesgaranti, som tidligere har været en del af afdelingens sær aftaler, og som gled ud af sær aftalerne ved indgåelse af rammeaftalen. Sådant en beskæftigelsesgaranti vil afdelingen selvfølgelig fortsat have. Der kunne også være andre krav, som afdelingen vil stille til overenskomstfornyelsen, hvis ikke man fik en ny rammeaftale. Dette måtte være en ret, som alle afdelinger havde, at stille krav i forbindelse med overenskomstfornyelsen, som sikrer dels deres produktionsvirksomhed, dels deres beskæftigelse.

Barbara K. var derfor uenig i, at de problemer, der er i forbindelse med Jyske Bryggerier, ikke kan tages op i forbindelse med overenskomstfornyelsen. Mente bestemt ikke, at der skal forhandles rammeaftaler i forbindelse med overenskomstfornyelsen, men det kunne være nødvendigt at stille krav i forbindelse med egen beskæftigelse og sikkerhed ved overenskomstfornyelserne.

Barbara K. hilste med tilfredshed, at forbundet havde ansat en EFG-elev. Det havde været vanvittigt svært i København at få Carlsberg – Tuborg til at acceptere at antage EFG-elever, selv om de både har egnede værksteder og gartneriområder og køkkener og andre steder, hvor det var rimeligt at have EFG-elever, men det er lykkedes, og det styrker argumentationen overfor arbejdsgiverne, at forbundet nu også har gjort det.

Opfordrede forbundet til at udsende et cirkulære om, hvordan reglerne er, så man på de virksomheder, hvor der er værksteder eller andet, som egner sig til EFG-elever, rejser spørgsmålet i samarbejdsudvalget, således at vi hver for sig tager kravet op om, at der oprettes EFG-lærepladser alle vegne, hvor der overhovedet er en mulighed for at opnå godkendelse af en sådan plads.

Barbara K. beklagede meget, at der er samarbejdsproblemer mellem forbundet og mandlig afdeling. Så det som samarbejdsproblemer mellem bestemte personer. Syntes det var uværdigt, og at det ikke havde noget med fagligt arbejde at gøre. De personspørgsmål, der var til debat i FU og i Hovedbestyrelsen, dette måtte stoppe. Situationen var en forhindring og et problem for det faglige arbejde.

Barbara K. tog kraftig afstand fra Holger F.'s udlægning af, at hovedbestyrelsens vedtagelse af, at der kan ske en uddelegering af større ansvar og kompetence til de enkelte afdelinger, er en overtrædelse af forbundets love. Forretningsudvalget og hovedstyrelsen har ret til at afgøre, at afdelingerne selv kan indgå visse aftaler, uden at de skal godkendes af hovedorganisationerne. I forbundets love står der i § 5, stk. b, at forretningsudvalget har under ansvar for hovedbestyrelsen alle løbende sager til behandling og afgørelse, herunder lokalaftaler, og det betyder, at lokalaftaler kan lægges ud, så de kan indgås, uden at de skal godkendes af forbundet. Det er en mulighed, vi har ifølge lovene, og det er en mulighed, som vi kan få noget ud af at bruge nu.

Barbara K. ønskede at kommentere en af Holger Foss' begrundelser for ikke at kunne stemme for beretningen. Holger F. talte om, at hvis forbundsformandens fremlæggelse af beretningen i visse sager havde været behersket, så kunne det være, at det kunne lade sig gøre at stemme for beretningen.

Barbara K. henstillede meget kraftigt til, at man ikke bruger sådanne personlige, følelsesladede vurderinger i forbindelse med fagligt arbejde. Det er uværdigt og usagligt. Barbara K.'s begrundelse for at stemme for beretningen var beretningens saglige – og faglige indhold og ikke ud fra, hvilket temperament eller fremtræden, personen har, der aflægges beretningen.

Allan Nielsen:

Allan N. oplyste, at fællesudvalget for Jyske Bryggerier havde opstillet nogle krav og nogle deciderede spørgsmål afledt af, at Jyske Bryggerier mener, at problemerne vi rejser om fremtiden, rejser vi, grundet fortolkningsvanskeligheder og misforståelser af arbejdet i samarbejdsrådet.

Fællesudvalget har forlangt at få en rammeaftaleforhandling gående på forhandlinger om, at Jyske Bryggerier opretholder 5 produktionssteder med et vist antal personer i arbejde. Der er ikke sat tal på kravet. I første omgang ønskede fællesudvalget afklaret, om Jyske Bryggerier er totalt afvisende overfor at garantere 5 produktionssteders fortsatte opretholdelse.

Fællesudvalgets formand, der også er næstformand i samarbejdsrådet, Knud Malmros, er til møde om brevet her i dag.

Allan N. forstod ikke Bjarne F.'s udtalelse om, at fællesudvalget ikke var konsekvente. Fællesudvalget havde arbejdet meget aktivt for at få gennemført en rammeaftale for fremtiden på Jyske Bryggerier.

Allan N. ville – modsat Holger F. – sige, at det var et godt initiativ forbundets daglige ledelse havde taget omkring en rammeaftale for Jyske Bryggerier. Vurderingen af at gøre kravet om en rammeaftale til et overenskomstkraft var ikke af ny dato, men vel en 5–6 år gammel tanke.

Allan N. mente ikke, det var den bedste løsning, men efter mange møder uden resultater – og hvis atter et samarbejdsrådsmøde endte negativt, var der ingen anden vej end at koordinere et fælleskrav om en rammeaftale for Jyske Bryggerier til overenskomsten fra de 6 afdelinger.

I forbindelse med grænseaftaler med SID nævnte formanden, at de mineralvandsfabrikker, der ikke er dækket af overenskomster, kan vi oprette overenskomster på.

I Odder ligger »Apella«, hvor der arbejder 4–5 faggrupper, men der er vist nok ingen overenskomstdækning. Allan N. mente, at når afdelingsformændene i sådanne sager havde konstateret, hvordan forholdene var, så måtte Erik Kielberg ud i marken og arbejde med det opspøgende i sagerne. Dette arbejde var uoverskueligt for afdelingsformændene i de respektive områder.

Bent Meyer:

Bent M. kom ind på, at da han var 100% enig med Holger F., var formanden ligeglad med, hvad Bent M. mente. Formanden ville vel betragte Bent M.'s indlæg som personligt. Dette måtte blive formandens problem, Bent M. havde aldrig prøvet på at være decideret personlig overfor formanden, men der kunne i de indlæg, man kom med, godt være nogle personlige vurderinger.

Bent M. mente, at formanden bevidst befletter sig på at misforstå alt, der kommer fra Københavns mandlige afdeling. Formanden havde misforstået den korrespondance, og den forhandlingssituation der havde været imellem afdelingen og De forenede Bryggerier de sidste 14 dage.

Afdelingen havde ikke accepteret De forenede Bryggeriers skærpede linie overfor tillidsmændene og fagforeningsrepræsentanterne, som omtalt af bryggerierne i brevet af 25. maj.

Modsat forbundet tabte afdelingen ikke besindelsen, og der opstod ikke panik i afdelingen. Man vidste, at bryggeriets udspil var uigennemførligt, hvor situationen hurtigt ville bryde sammen på baggrund af afdelingens beslutning, fordi forbundet ikke kunne klare at tage alle de sager, der ville komme.

Det viste sig at være rigtigt. Der opstod hurtigt den nye situation, at bryggerierne hurtigt tog skridt til at få forholdene normaliseret.

Bent M. mente, at det virkede beskæmmende, at bryggerierne hurtigt forstod situationen, og derfor tog skridt til at få forholdene normaliseret, hvorimod det var beklageligt, at forbundets daglige ledelse åbenbart ikke forstod strategien i sagen.

Mandlig afdeling havde ikke optrådt som nogle bøller, som påstået af bryggerierne. Mandlig afdeling havde på en kraftig måde end man længe havde gjort, understreget medlemmernes meninger og synspunkter. Medlemmerne havde tilkendegivet, at det var et udmærket initiativ, afdelingen havde taget, med at besætte forskellige områder. Områder, som bryggerierne kalder »deres«, men som afdelingen mener også tilhører os.

Bent M. ville godt vide, hvad der var for fejl, formanden havde omtalt i forbindelse med aftaler for depotterne i Randers. Bent M. var klar over, at

formanden kun tager de principielle sager med i beretningen.

Mente, at sagen fra Carlsberg depotet i Birkerød var principiel. En kollega havde leveret 10 kasser elefantøl, som han havde glemt at skrive regning på. – Depotindehaveren havde krævet, at afdelingens medlem selv skulle betale de 10 kasser elefantøl. Afdelingen havde afvist dette krav, og såfremt depotindehaveren fastholdt kravet, ønskede afdelingen en faglig voldgift på sagen. Nu fastholdt arbejdsgiverne ikke kravet, fordi de måtte erkende, at i henhold til § 17 i overenskomsten, kunne de ikke gennemføre deres krav.

Bent M. var af den opfattelse, at sagen havde fået en god udgang, at den havde været værd at nævne i beretningen. Sagen var ikke slut endnu. Tilbage stod, at der skal pågå nogle forhandlinger med Depotindehaverforeningen vedrørende en bedre forståelse af § 17 i overenskomsten i forbindelse med det – at være aflønnet som medhjælper.

Bent M. var forbavset over formandens argumentation i revisionssagen. – Omtalte, at formanden havde bedt om, uden for referat, at tale om sagens indhold. Mandlig afdeling lod sagen falde, på det formanden havde forklaret.

Mandlig afdeling var stadig utilfredse med måden, sagen er foregået på. Forbundsformanden havde været fortaler for det økonomiudvalg, som desværre nu er nedlagt.

Bent M. kunne tænke sig at genindføre økonomiudvalget med samme argumentation, som den gang det forhenværende økonomiudvalg blev etableret, at andre øjne end den daglige ledelses øjne, kunne se og finde nogle besparelser. Bent M. var klar over, at hvis man i dag foreslog genetablering af økonomiudvalget, ville dette blive tolket som et mistillidsvotum, hvilket ikke var hensigten.

I forbindelse med Erik Kielberg og de uheldige problemer, der har været debatteret om, ville Bent M. gentage mandlig afdelings stilling fra kongressen, afdelingen ville ikke blande sig i valget af Erik Kielberg som sekretær i forbundet. Afdelingen ville blot ikke have, at Erik Kielberg beskæftiger sig med afdelingens sager.

Preben Mortensen:

Formanden fastholdt, at mandlig afdeling i deres brev af 30. maj, havde

gjort forbundet opmærksom på, at afdelingen havde accepteret, at afdelingen ikke havde forhandlingsretten, og at det var forbundet, der skulle overtage mandlig afdelings sager.

Bent M. har i FU og i dag bekræftet, at afdelingens taktik var at indbringe så mange sager, at forbundet druknede i sager. Hermed siger afdelingen helt klart, at det var forbundet, der var nødt til at køre afdelingens sager. Forbundet har så givet udtryk for, at vi var noget forundrede over, at mandlig afdeling ville afgive forhandlingsretten.

Formanden havde ikke med henvisning til korrespondancen fra mandlig afdeling sagt, at forbundet ville forhandle uden mandlig afdelings ledelses deltagelse. Mandlig afdeling havde spurgt, om dette kunne tænkes. Formandens svar havde været: ja, hvis mandlig afdelings ledelse afgiver sin forhandlingsret. Det fremgår klart af det, der er sagt, og af brevet fra mandlig afdeling, at forhandlingsretten blev afgivet.

Mandlig afdeling fastholder, at formanden har misforstået noget i korrespondancen. Formanden fastholdt, at der ikke var noget i forbindelse med korrespondancen fra mandlig afdeling, som formanden havde misforstået.

Formanden mente ikke, som Bent M., at man kunne sige »desværre« i forbindelse med, at økonomiudvalget blev nedlagt. Det havde dog været et enigt FU, med økonomiudvalgets medlemmer, der havde besluttet at nedlægge økonomiudvalget. Samtidig har vi nu nogle andre former at fremlægge regnskabet på i FU.

Erindrede om, at det forhenværende økonomiudvalgs arbejde havde været at finde frem til besparelser, og dette arbejde var ikke det samme, som at kontrollere, om udgiftsbilagene var i orden.

Formanden fastholdt, at det var to forskellige arbejdsopgaver. Følte stadig væk, at de ting, mandlig afdeling havde rejst i forbindelse med revisionen af udgiftsbilagene, var en kritik af de kongresvalgte revisorer og formanden, med beskyldninger om, at der blev dækket over uregelmæssigheder.

Der lå nu et tilbud om at fremlægge udgiftsbilagene til hovedbestyrelsens gennemgang. De betingelser, at konsekvenserne af hovedbestyrelsens

gennemgang af udgiftsbilagene, var ens for begge parter. Disse betingelser afviste den ene part – mandlig afdeling – udgiftsbilagene blev så ikke fremlagt i hovedbestyrelsen.

Formanden mente, at han med tilbuddet om at lægge udgiftsbilagene frem til hovedbestyrelsens gennemgang, havde forsøgt at fastslå, at der i forbindelse med revisionen af udgiftsbilagene ikke var foregået uregelmæssigheder.

Formanden bad formanden for Randers afd., Knud Erik Kvortrup, forklare forskellen i den aftale, afdelingen har lavet for depoterne, og den aftale, forbundet har underskrevet.

Hardy Christensen:

Hardy Christensen havde overgivet sagen med Ceres depotet i Vejle til kredsformand Thomas Olsen. Sagen var over et år gammel, og Hardy C. havde flere gange forgæves ventet på, at Erik Kielberg tog sagen op.

Havde lavet særtafter for Carlsberg og Tuborg depoter i Grindsted, hvor betalingen var aftalt til kr. 2,05 pr. 100 flasker. Ordet »til deling« var taget ud af teksten, men da særtafterne kom retur fra forbundet i underskrevet stand, stod der, at de kr. 2,05 pr. 100 flasker var til deling. Det var teksten fra de gamle særtafter, Depotindehaverforeningen og Erik Kielberg havde indført og underskrevet. Mente dette var lidt dårligt.

Hardy C. havde problemer med overflytning af 4 SID-medlemmer i Give. Havde forklaret de 4 SID-medlemmer, at de ville tjene ca. kr. 25.000 mere under vore overenskomster. De ville godt flytte fagforening, hvis vi kunne dokumentere, at merudgiften ikke »gik ud over« depotindehaveren.

Formanden for SID-afdelingen i Give, Bent Jeppesen, har så skrevet til Vejle afdeling.

»Jeg henviser til skrivelse af 19/4 1984 og kan oplyse, at vi har underrettet vore medlemmer om, at de skal flyttes over til jer.

Medlemmerne er villige til at flytte, når overenskomstsituationen 1984/85 er overstået, men de kræver, at det af overenskomsten klart skal fremgå, at de får mulighed for at få supplerende dagpenge ved kortvarig ledighedsperiode. Når først dette krav er fyldt, vil de lade sig overflytte«.

Hardy C. mente ikke, SID-afdelingen kunne stille betingelserne for overflytning af deres 4 medlemmer til Vejle afdeling.

Bjarne Frandsen:

Bjarne Frandsen mente, det var underordnet, i hvilken sammenhæng han var valgt til hovedbestyrelsen. Vurderingen vedrørende at forlade hovedbestyrelsen var en udløber af, at afdelingens indberettede sager til forbundet, kom der ingen afslutning af. Forbundet gik ikke ind og hjalp med sagerne.

Det havde i vid udstrækning været Erik Kielberg, der havde haft sagerne.

Bjarne F. mente, at troværdigheden overfor medlemmerne ikke er ret stor, når han som formand for Århus mandlige afdeling ikke kunne give tilbagemeldinger i konkrete sager, der var rejst i forbundet. Kunne ikke affinde sig med dette, når det var Erik K.'s troværdighed, det måtte handle om.

Bestyrelsen i afdelingen havde klart taget den holdning, at der i sagen skulle ske noget på juni-hovedbestyrelsesmødet.

Bjarne F. kunne ikke komme tilbage i afdelingens bestyrelse efter en bestyrelsesbeslutning og godkendelse af en beretning på generalforsamlingen og meddele, at der ikke var sket noget vedr. Erik K.

Der ligger en kongresbeslutning om, hvad provinssekretærens opgaver er, og det er de opgaver, han skal tage sig af. Så kan daglig ledelse ikke begynde på et eller andet med at sige, at de må prøve på at køre tingene igennem til kongressen 1985.

Det er kongressens beslutning, der er afgørende i denne situation, og det er det, jeg handler ud fra. Det er ikke personen – det er kongresbeslutningen og manglen på kongresbeslutningens udførelse, jeg argumenterer overfor.

Bjarne F. var godt klar over, at det var kredsen, der skulle vælge et nyt hovedbestyrelsesmedlem og ikke afdelingen.

Allan N. mener, at afdelingerne skal lave et forarbejde, og så skal provinssekretæren ud og lave det afsluttende arbejde.

Bjarne F. ville sige det på en anden måde.

Hvis afdelingerne skal lave det opsøgende arbejde, så var der ingen brug

for en provinssekretær. Udgifterne til provinssekretæren var så sparet. Pengene kunne så fordeles til afdelingerne, så der kunne gives frihed i afdelingerne til det faglige arbejde.

Bjarne F. mente, at Allan N. havde misforstået hans indlæg i forbindelse med en rammeaftale for Jyske Bryggerier.

Var af den opfattelse, at Fællesudvalgets medlemmer ikke rigtigt forstår at sælge rammeaftalen til medlemmerne.

Medlemmerne har en eller anden forestilling om, at det er noget overordnet, og har ligesom ikke fattet, hvad det drejer sig om.

Derfor kunne man måske bruge Fællesudvalget til en bedre og bredere orientering om, hvad det egentlig er, der foregår i det Fællesudvalg.

Der er mange i Århus afdeling, der har den indstilling, at Fællesudvalget er sådan en slags kaffeklub, der sidder og snakker, og det bliver ikke til andet end snak.

Vidste, at der var gode initiativer og debatter i Fællesudvalget.

På et eller andet tidspunkt måtte man ud på arbejdspladserne og sige: Hvis I vil have den rammeaftale igennem, så må I altså markere jer. Ellers bliver det bare ved snakken, og så kan Lundby blive ved med at rende med den lange ende af snoren.

Preben Mortensen:

Formanden måtte som Barbara Kryger sige, at det desværre kniber med at mobilisere omkring La Cabana-konflikten i Herning. Det ville nok være svært at kanalisere aktiviteterne og begejstringen fra HT-konflikten i Københavns- og Sjællandsområdet, når man skal til Jylland. Vore medlemmer har stået mange gange i Herning, men der er nok sket det for mange, at man protesterer, men har svært ved at tro på, at det kan lade sig gøre at komme igennem med tingene, efter at der er indgået overenskomst med Danmarks Frie Fagforening.

Det hjælper heller ikke, at øvrige organisationer ikke tager initiativer, der bakker op om forbundets aktiviteter for sagen.

Hvis man ønsker, at forbundet skal tage initiativer udover cirkulæret om leveringsstop overfor dem, der leverer til La Cabana, ville forbundet bakke op om eventuelle aktivitetsforslag. Formanden mente dog, at afgørende for opbakningen er, at medlemmerne

er indstillet på eventuelle aktiviteter.

Formanden var i spørgsmålet omkring lokalaftalernes suverænitet og forbundets love, enig med Barbara K. og uenig i Holger F.'s fortolkning af lovene for dette.

Formanden syntes, at det ville være mere reelt, at mandlige afdeling sagde, at man var uenig i hovedbestyrelsens indstilling og afgørelse fremfor at sige, at hovedbestyrelsen havde overtrådt forbundets love.

I lovene står der klart, at spørgsmålet kan behandles, hvilket giver adgang til afgørelser om, at der kan laves lokalaftaler, uden organisationernes godkendelse.

Formanden var glad for Allan N.'s positive udtalelser om forbundets initiativer i forbindelse med rammeaftaler for Jyske Bryggerier.

Syntes også, at vi havde haft nogle gode møder med nøje drøftelser af, hvordan situationen kunne behandles.

Vi vurderede på det sidste møde, at det kunne få Jyske Bryggerier til at rykke ud med nogle oplysninger, hvis vi truede dem med, at de skulle frigive disse oplysninger, hvis vi stillede det som et krav til overenskomstforhandlingerne. Det er nemlig udvalgets og forbundsledelsens opfattelse, at de oplysninger, bryggerierne giver om fremtidsplanerne, ønsker de ikke ud i brede kredse.

I Jyske Bryggeriers svar på forbundets brev i sagen siger man nu, at man vil drøfte nogle af disse ting på det samarbejdsrådsmøde, der skal være. Formanden mente derfor, at det er en forkert vurdering, mandlige afdeling gør, når man siger, at vi dermed har lukket op for, at rammeaftalen kan forhandles ved overenskomstforhandling.

I spørgsmålet om mineralvandsfabrikker, som Allan N. omtalte og flytninger fra SID-afdelinger til vore lokale afdelinger på depotområderne, er det aftalt med SID, at kun der, hvor man ikke lokalt kan blive enige om organiseringen, skal forbundene indblandes.

SID-forbundsrepræsentanten kan ikke rejse rundt og deltage i dette arbejde. De har ikke som os afsat en person til dette arbejde.

Det vil selvfølgelig undre SID, hvis vi de steder, hvor vi har sagt, at afdelingen måtte sætte sig ned og drøfte disse ting, hver gang møder med en

forbundsrepræsentant. Det kan forbundet ikke.

Formanden kunne godt se, at det lokalt var en belastning at skulle ind på en virksomhed og begynde at lave overenskomster, hvor det nok er noget lettere på et depot. Men man kan henvende sig til den lokale SID-afdeling og spørge, om de har overenskomst på den pågældende virksomhed, og hvis de siger, at de ikke har det, så må man sige, at man ønsker at indberette sagen til forbundet om, at vi gerne vil have en overenskomst. Så er det formelt i orden. Forbundet kan ikke, før sagen er indberettet, inddrage en forbundsrepræsentant. Det er ikke manglende vilje, men forbundet er nødt til overfor SID at følge den aftalte fremgangsmåde.

Bjarne F. og Hardy C. kom ind på de sager, der har været problemer med og omtalte Erik K.'s arbejde.

Formanden ville ikke lægge skjul på, at netop brevet i sagen fra Sydjysk Kreds, formand Thomas O., medvirkede til, at den daglige ledelse i forbundet med Erik K. drøftede situationen igennem. Det er herefter bekræftet, at der er kommet gang i de rejste sager.

Som nævnt i beretningen, i sagen om depotet, så blev der udfærdiget et protokollat, som jo er klart bedre, end forventet, idet arbejdsgiverne jo har underskrevet og godkendt, at vi kan tage forbehold for varslet, og de meddelte, at depotindehaveren ville indmelde sig i Arbejdsgiverforeningen og dermed få overenskomst på området.

Erik K. har fortsat sagerne, og når vi konstaterer, at sagerne begynder at køre tilfredsstillende, og Erik K. har ændret sin arbejdsform efter vore drøftelser i den daglige ledelse – ja, så må vi forholde os til den ændring, der er sket.

Det er forbundsledelsens opfattelse, at den ændring er sket, og derfor fastholder vi, at vi mener, vi skal fortsætte samarbejdet. Vi kan ikke være med til at skulle stille Erik Kielberg et mistillidsvotum.

Knud Erik Kvortrup:

Knud Erik K. følte sig stort set dækket ind af formandens beretning.

Ønskede dog at udtrykke skuffelse over de mystiske ting, der skete med særaftalerne på depoterne i Randers-området.

Knud Erik K. havde lavet særaftaler med teksten »Samtlige medarbejdere

aflønnes i henhold til hovedoverenskomsten«. I de særaftaler, forbundet underskriver er der tilføjet »excl. medhjælpertillæg«.

Spurgte formanden, om dette kunne rettes. De berørte medlemmer snakker om, at det er noget med kr. 10.000 på årsbasis, så det er jo et beløb af en vis størrelsesorden.

Knud Erik K. satte sin lid til, at med det der var sagt om et bedre samarbejde i forbundets daglige ledelse fremover, ville sådanne fejl ikke ske igen.

Bjarne F.'s udtalelser om, at arbejde, der foregår i Fællesudvalget for Jyske Bryggerier, er kaffeklubsarbejde, var Knud Erik K. absolut ikke enig i. For det første vil man se mange steder, at det rent faktisk er meget svært at få nogle ting igennem i dag. Ville så gerne pege på en retning, hvor man siger, hvorfor ikke forsøge at bruge de muligheder, man har. Det kunne også være at tage fat på miljølovgivningen og bruge den til bristepunktet. Man kunne tage nogle sager op generelt, det kunne være ombinding af emballage, hvor man døjer rundt omkring. Hvis man kunne få en fælles klar holdning til de ting, og få de sager til at køre, så ville det muligvis skabe nogle arbejdspladser.

Nævnedes, at der i øjeblikket kører en sådan sag på Thor i Randers, hvor vi selvfølgelig gerne ser det som et resultat, at der kommer en mand mere i arbejde, samtidig med, at man overholder miljølovens bestemmelser. Det er en af de veje, man kan gå for at få flere ting ud af det i det daglige arbejde.

Preben Mortensen:

Formanden beklagede meget det skete omkring særaftalerne på depotområdet.

Det skete kan ikke ændres, fordi Depotindehaverforeningen vil fastholde, at de særaftaler, som de lagde frem til underskrift, og som forbundet skrev under på, efter deres opfattelse er særaftaler med det rigtige indhold.

Forbundsledelsen har påtaget sig skylden for, at der er lavet den slags aftaler. Men troede også med den erfaring, man havde fået, at det i hvert fald ikke vil ske mere.

Holger Foss:

Holger F. måtte afvise formandens påstand om, at mandlig afdeling var kommet med beskyldninger mod

formanden og revisionen om at dække over nogle ting, men formandens optræden i forbindelse med mandlig afdelings krav om, at bilagene blev lagt frem, havde naturligt medført, at Bent M. og Holger F. var kommet med nogle bemærkninger, som formanden åbenbart havde misforstået og opfattet som beskyldninger om at dække over tingene.

Holger F. tilsluttede sig formandens udtalelser om, at revisionen har arbejdet seriøst, men fastholdt, at revisionen ikke er hævet over de besluttede myndigheder i en organisation, og de besluttende myndigheder er forbundets forretningsudvalg og hovedbestyrelse.

Formanden har nu meddelt, at bilagene ikke bliver fremlagt, og det er der så ikke noget at gøre ved.

Holger F. måtte bestride formandens udtalelser om, at forbundet kun får et samarbejde med mandlig afdeling, hvis samarbejdet sker på mandlig afdelings betingelser.

Tidligere formænd har sagt det samme. Mandlig afdeling kunne leve med dette, selvom det er en stor skuffelse, at den nye forbundsformand har den samme opfattelse som hans forgængere, for den har formanden ikke altid haft.

Fortod ikke, at der var noget odiøst i, at de 5 københavnske mandlige hovedbestyrelsesmedlemmer før hovedbestyrelsesmødet havde talt sammen om situationen, og at dette nu skulle udlægges til, at ja eller nej til beretningen afhang af, om formanden er flink.

Det, mandlig afdeling ville markere, var, at hvis formanden ville være lidt behersket i sin forelæggelse af tingene og ikke fortsætte med sine utidige angreb på Københavns mandlig afdelings repræsentanter og på deres holdning, så ville mandlig afdelings repræsentanter betragte det som en fremstrakt hånd, og så ville man stemme for beretningen med de bemærkninger, som måtte komme. – Mandlig afdelings repræsentanter kunne ikke sidde og afskrive retten til at være uenig med formanden, som selvfølgelig har den samme ret til at være uenig med mandlig afdelings repræsentanter. Det har ikke noget at gøre med at være flink, det har noget at gøre med at være sober, det er formanden ikke, tværtimod så fremturede formanden fortsat, som han har gjort i den sidste tid.

Holger F. havde hæftet sig ved, at der i formandens beretning blev sagt: »et medlem af forretningsudvalget stillede et forslag«. Det var det forslag, der forhindrede et mistillidsvotum til Erik Kielberg – Holger F. havde stillet dette forslag. Mandlig afdeling var enig i den kritik, der blev fremført mod Erik Kielberg, men følte ikke, det var mistillidsvotummernes tid mere, derfor stillede man forslaget, der gik på, at den daglige ledelse skulle snakke tingene igennem. Det gjorde man, og indstillingen blev, at man skulle forsøge sig endnu en gang.

Det var altså formanden for Københavns mandlige afdeling, man ikke kunne samarbejde med under nogen omstændigheder, hvis det ikke er på mandlig afdelings betingelser – der havde samarbejdsviljen i denne sag. Holger Foss ønskede at fremhæve samarbejdsviljen, da ingen andre havde ønsket af fremhæve den.

Holger F. var enige med Barbara K. i betragtningerne omkring »La Cabana« konflikten. Der er en sammenhæng fra »La Cabana« til HT-konflikten, når LO' holdning berøres, og Holger F. ønskede at tilføje, at den svage holdning fagbevægelsens øverste ledelse har haft til La Cabana-sagen, har givet nogle mennesker blod på tanden til at prøve at sprænge fagbevægelsen.

Holger F. havde i mange år på kongresserne i lange indlæg forsøgt at gøre opmærksom på, at det kan nytte noget at kritisere fagbevægelsens medlemmer for at være holdningsløse, når fagbevægelsens ledelse gør mere ud af at være troværdige overfor arbejdsgiverne, og det samfund vi lever i, i stedet for at bekæmpe – i hvert fald systemet – LO havde selv givet ammunition til, at der nu kommer et oprør.

I radioen i morges kunne man høre, at der er en klar tendens i de vest-europæiske lande til, at 2, 3, 4% af medlemsmassen forsvinder fra fagbevægelsen. Argumentationen er krisen, men en af årsagerne, der også blev nævnt, var at LO har sagt ja til trepartskonferencer med den borgerlige regering.

Holger F. mente, der var mange årsager til, at fagbevægelsen bør tage denne debat op. Takkede for anerkendelsen af den indsats, mandlig afdeling havde gjort under HT-konflikten.

Mandlig afdeling ønskede, at kammeraterne indenfor Jyske Bryggerier skulle få en rammeaftale, men var bange for, at situationen havde udviklet sig til, at rammeaftalespørgsmålet bliver et overenskomsts-pørgsmål. Det, der er risiko for, er, at når hele landet stemmer om overenskomsten, skal man stemme om lokale rammeaftaler, når de tages med til overenskomstforhandlingerne. Det var denne situation, mandlig afdelings stilling i sagen var taget på.

Holger F. var enig med Barbara K., når Barbara K. beklager det dårlige forhold, der er mellem forbundet og Københavns mandlige afdeling, men var ikke enig i, at det er et spørgsmål om personer – Årsagen var et spørgsmål om holdninger og ikke andet.

Holger F. troede ikke, det havde virkning med det, formanden havde sagt i sagen om mandlig afdeling – forhandlingsretten – men ville forsøge en gang til, når formanden fastholder, at han ikke har misforstået noget og henviser til, at mandlig afdeling selv den 30. maj har skrevet, at vi havde afgivet afdelingens forhandlingsret.

Mandlig afdeling skrev først til forbundet *efter*, at afdelingen havde fået det lange brev fra forbundsformanden, om at forbundet vil forhandle alene, hvis afdelingen ikke fik normaliseret forholdene. For at forstå sagen, var det nødvendigt, at den rigtige rækkefølge blev fulgt.

Preben Mortensen:

Formanden ønskede at understrege, at i forbundets brev af 30. maj til mandlig afdeling står der: »Det kan betyde, at forbundet bliver tvunget til at køre alle mandlig afdelings sager«. Forbundet har ikke den holdning, at vi vil forhandle uden mandlig afdelings ledelses deltagelse, men at forbundet kan blive *tvunget* til det.

Hvis en tillidsmand på bryggeriet ønsker at køre en organisationssag, og De forenede Bryggerier meddeler, at afd. ikke kan deltage i sagen, og tillidsmanden fastholder at køre en organisationssag, så kommer forbundet til at sidde i organisationsforhandlinger i Bryggeriforeningen, fordi tillidsrepræsentanten har kørt sagen ind i Bryggeriforeningen til organisationsbehandling. Forbundet kan ikke nægte, at sagen bliver behandlet, men vi kan komme i den situation, at modparten nægter, at

mandlig afdelings ledelse deltager i disse forhandlinger. Det har de ret til. Forbundet advarer altså på dette tidspunkt, om at vi kan risikere at sidde og forhandle mandlig afdelings sager, uden mandlig afdelings deltagelse, hvis der bliver et totalt sammenbrud i mandlig afdelings samarbejde med DfB. Forbundet advarer også afdelingen mod den situation, som tillidsmændene befinder sig i på dette tidspunkt, hvor de er meget udsatte på grund af den skærpede situation. Da forbundet modtager mandlig afdelings brev i sagen, måtte forbundet med baggrund i brevet indhold, sige, at hvis mandlig afdeling afgiver forhandlingsretten, vil forbundet ikke have mandlig afdeling siddende på ryggen i organisationsforhandlinger, hvor mandlig afdeling grundet afgivelse af forhandlingsretten ikke længere har noget forhandlingsansvar.

Denne situation er baggrunden for forbundets brev af 12. juni i sagen til mandlig afdeling. Formanden havde ikke angrebet mandlig afdelings holdninger. Formanden havde forsvaret de beslutninger og dispositioner, som forbundsledelsen havde truffet. Formanden vendte sig imod den måde, mandlig afdelings repræsentanter kører tingene på. Man forlanger, at forbundsledelsen skal kunne samarbejde –

Vi er 5, og samarbejdet skal naturligvis så ske på alle 5's betingelser. Det er vilkårene for at sidde i en forbundsledelse, og de vilkår har mandlig afdelings ledere ikke villet acceptere i de organer, hvor vi sidder. Man kan ikke fra en afdelings side forvente, med den holdning man har, at man hermed skal få alle andre til at køre derefter.

Holger F. har tidligere sagt, at han stemmer imod beretningen, fordi formanden har været uforskammet. Formanden havde da meddelt, at Holger F. har ikke eneret på uforskammetheder. Når formanden fremhævede dette, var det med baggrund i, at Holger F. altid stiller sig forrest med en særdeles hård kritik af andre, hvilket formanden ikke havde noget imod, men andre måtte så have samme ret.

Det er så endt i, at det er det, der er ulideligt, at formanden bliver kaldt et dumt svin, en forræder og meget andet.

Ulideligt fordi mandlig afdeling hermed kører på personer, hvilket er meget uheldigt.

Poul Erik Guldborg:

Poul Erik G. fandt det beklageligt, at særtaftalerne for depoter i Randers-området havde fået den udgang, at afdelingen havde forhandlet en tekst igennem, og så kommer den underskrevne forbunds aftale, hvor Depotindehaverforeningen har indført, excl. medhjælpertillæg – det drejer sig om 9 depoter, og 210 kr. pr. uge i forskel.

Poul Erik G. omtalte, at vedrørende 2 Odin depoter i Viborg, som står uden for Depotindehaverforeningen, havde man lokale aftaler, hvor der ikke er aftalt teksten, excl. medhjælpertillæg. Her står vi så i den situation, at vi naturligvis kræver betaling som aftalt, men det er lidt pinligt, når Depotindehaverne skal have forklaring på, at disse depoter skal betale mere, end depoterne i området, der er medlemmer af Depotindehaverforeningen.

Omtalte, at hvis der havde været problemer med at få Thor-depotindehaverne til at underskrive overenskomster, var problemerne altid blevet løst ved at rette en henvendelse til Thor i Randers.

Om La Cabana er der snart kun at sige, at det er ved at blive én stor skamlet for LO-området. Havde været sammen med 40 tillidsrepræsentanter fra SID og Kvindeligt Arbejderforbund, og de var meget skuffede. Alle 40 over den holdning, som LO-området har indtaget i den konflikt.

SID-formanden i Give har opfordret depotfolkene i Give til at flytte over til vores Vejle-afdeling. Folkenes reaktion er, at hvis de tvinges til overflytning til os, så melder de sig ind i den kristelige fagforening. Poul Erik G. gik ud fra, at dette ikke blev et problem, hvis depotindehaverne er medlem af Depotindehaverforeningen.

I FU i går blev der faktisk i 7 timer snakket om brevene fra Københavns mandlige afdeling og brevene fra forbundet. Poul E. G. fandt det deprimere for det øvrige FU at høre på. Fandt, at sagen stort set bestod af misforståelser, som man, i og med man bor i samme hus, kunne have undgået ved at snakke lidt sammen. Fandt ligeledes, at der var 4–5 sager, Københavns mandlige afdeling havde nævnt uenighed om, men der var 100 andre sager, man var enige i. Hvis man talte sammen, gik det nok noget bedre fremover.

Poul Erik G. fandt, at Preben Mortensen havde gjort det godt i hans tid som forbundsformand. Forbundet er betydeligt mere åbent nu, end det tidligere har været. Der er kommet meget mere demokrati i forbundet, og der er mange flere sager, der bliver fremlagt. Diskussionslysten bliver som følge deraf også større.

Preben Mortensen:

Formanden sagde i spørgsmålet om overflytning af SID-medlemmer i Give, at når man med den lokale SID-afdeling er enige i, at en overflytning skal ske, så skal SID-medlemmerne over til vort område. Hvis der er problemer, skal sagen indberettes til forbundet, der så ordner sagen med SID-forbundet.

Bent Embo:

Bent E. hilste med tilfredshed, at formanden gik ind for en ændring af mødeprotokollernes opstilling med det resultat, at protokollernes omfang bliver væsentligt mindre. Hilste også med tilfredshed, at den fremtidige linie på møderne bliver, at der ikke bruges tid på personlig kritik m.m.

Det var Bent E.'s klare opfattelse, at tiden ikke var inde til nu at tage forbundets forhold til LO op til debat. Mente, at forbundet nyder en respekt i den københavnske fagbevægelse, men kunne frygte, at ved en debat nu i medlemskaren om kontingentbetalingen til LO, kunne vi risikere at sætte solidariteten og respekten over styr.

Bent E. fandt, at indholdet i formandens beretning var udmærket og anbefalede at stemme ja til beretningen.

Bjarne Frandsen:

Bjarne F. ville med henvisning til Knud Erik K.'s udtalelser gentage, at han ikke mente, Jyske Bryggeriers fællesudvalg var en kaffeklub. Det var medlemmernes opfattelse af udvalget, fordi udvalget solgte sit arbejde for dårligt til medlemmerne.

Bjarne F. meddelte med hensyn til Erik Kielberg, så ønsker Århus mandlige afdeling ikke Erik K. involveret i afdelingens sager, i modsat fald ville afdelingen selv ordne sine sager.

Bjarne F. havde læst nogle referater og et brev fra forbundet til Vejle afdeling vedrørende et Faxe-depots løn aftale. Var forundret over aftalen hvor

2/3 er provisionsløn, og resten er fast løn. Fandt at aftalen var et konkret eksempel på, at en bestående aftale var lavet om, og i modsætning til afholdte depot- og distributionskonferencens udtalelser om, at man på depoter skal arbejde for en høj ensartet løn med afskaffelse af provisionsløn. Mente, at forbundet i skrivelserne til afd. antydede, at aftalen ville blive godkendt.

Ønskede et konkret svar på, om dette var forbundets holdning, at lønnen kunne aftales, som det var sket for Faxe-depotet.

Anker Skjødt:

Anker S. orienterede om, at forbundet først i maj havde fået sagen om Faxe-depotet ind fra Vejle afdeling. Forbundet havde gennemgået afdelingens materiale i sagen – løn og regnemaskineopstillinger – uden at dette kunne opklare aflønningsformen på depotet.

Forbundet retter så henvendelse til depotindehaveren og beder om dokumentation for, hvordan lønnen på depotet beregnes. Dette materiale viste, at vore 3 medlemmer på depotet – med den faste løn, der udbetales – lå fra 5.700 kr. til 9.000 kr. over, hvad der normalt iflg. vore aftaler skulle have været udbetalt.

På denne baggrund bad forbundet Vejle afdeling undersøge, om vore medlemmer på depotet havde indgået lønaftaleformen med depotindehaveren, og om det der var oplyst fra indehaveren, om en garantibetaling havde indflydelse på hans udregningsform.

Vejle afdeling har ikke svaret på forbundets henvendelse til afdelingen. Når forbundet regner på depotindehaverens opgørelser over lønningerne på depotet, så er årslønnen kr. 156.522,93 om året, incl. feriepenge. Ved at fastholde overenskomsten skal vore medlemmer tilbagebetale henholdsvis kr. 9.800 og kr. 7.000 til depotindehaveren.

Vejle afdelings formand Hardy C. havde inden hovedbestyrelsesmødet orienteret Anker S. om, at garantibetalingen ikke eksisterer og udtrykt ønske om, at forbundet kører sagen videre og fastholder, at der aflønnes efter overenskomsten. Forbundet meddeler herefter depotindehaveren, at aflønningen skal ske iflg. overenskomsten.

Hardy Christensen:

Hardy C. forstod ikke, uanset hvad Anker S. havde regnet ud vedrørende løn, at Anker S. fulgte depotindehaveren, fremfor at følge afdelingens ønske om, at lønformen på depotet blev lavet om. Medlemmerne på depotet var nok selv gået lidt med til denne aflønningsform, men var presset af depotindehaveren og havde udtrykt utilfredshed med aflønningsformen overfor afdelingen, derfor var sagen rejst i forbundet.

Depotindehaveren laver ikke noget, han ikke selv tjener penge på. Såfremt folkene ikke sælger det, der giver den faste løn, han udbetaler, kommer de til at tilbagebetale forskellen, fordi når man ikke den million – depotindehaveren udbetaler fast løn efter – går han over til at udbetale løn efter overenskomsten. Så kan depotindehaveren lige så godt få besked på, at overenskomsten skal gælde for lønformen.

Anker Skjødt:

Anker S. kunne ikke se i depotindehaverens papir, at der skete en tilbagebetaling, hvis der ikke blev opnået et salg. Depotindehaverens lønudregningsform er garantilønnen ud fra overenskomstløn + 10% + provisionen efter kr. 2,83-skalaen til 1 million flasker.

Anker S. understregede, at forbundet ikke har godkendt noget som helst i sagen. Slog fast, at sagen lå der, hvor afdelingen måtte svare forbundet – er aftalen truffet med vore medlemmer eller et diktat fra depotindehaveren? Er de oplyste tal i overensstemmelse med, hvad der rent faktisk sker? Gælder garantilønnen, selv om salget er mindre end 1 million flasker pr. år?

Forbundet afventer afdelingens svar på disse spørgsmål, før der foretages mere i sagen.

Hardy Christensen:

Hardy C. mente, at depotarbejderne på Faxe-depotet ingen garanti havde for den løn, som depotindehaveren lovede i brevet til forbundet. Afdelingen svarer skriftligt forbundet i sagen.

Bjarne Frandsen:

Bjarne F. havde ikke fået svar på, om forbundet har ændret stilling vedrørende, at fast løn er det rigtige. Mente, det måtte være helt klart, at når der indgås en overenskomst, så har

man at overholde den. Det bliver pålagt medlemmerne i enhver given situation af Arbejdsretten med alle de uhyrligheder, der bliver trukket ned over hovedet på vore medlemmer. Så må vi også stå på vore principper og ikke gå på kompromis, om det så er kr. 156.000, man tjener om året. Den overenskomst, der er indgået, skal helt klart overholdes.

Anker Skjødt:

Anker S. slog fast, at forbundet ikke har ændret holdning til ønsket om en høj fast løn på distributionsområdet. Var nødt til at erindre om, at den konkrete sag for Faxe-depotet havde følgende forløb:

Aflønningsformen starter 1. januar – Forbundet får sagen 2. maj – Hvis forbundet fastholder overenskomsten tilbage fra 1. januar, ligger der en tilbagebetalingssag for vore 3 medlemmer, her i maj på kr. 7.000, 8.000 og 9.000 til depotindehaveren ifølge de oplysninger, forbundet havde indtil debatten på dette hovedbestyrelsesmøde, hvor Hardy C. oplyste, at disse oplysninger er forkerte.

Jens Olsen:

Jens O. syntes, at formanden havde aflagt en god og fyldig beretning. Formanden havde ikke lagt skjul på noget, det var et godt princip for en beretnings indhold. Havde fuld tillid til de kongresvalgte revisorer, og formandens gennemgang af udgiftsbilagene, og fandt ingen grund til, at bilagene blev forelagt hovedbestyrelsen. Jens O. opfordrede til at godkende formandens beretning.

Torben Olsen:

Torben O. mente, at uanset uenigheden med heftige debatter, så måtte det være vigtigt at holde dialogen i gang. Torben O. var enig med Holger F. i, at uenighederne ikke var et spørgsmål om personer, samt med Poul Erik G. i, at man måtte kunne snakke sammen i forbundshuset. Det var rigtigt, at der var uenigheder om 5 sager, og at der var enighed i hundredevis af andre sager.

Erindrede om Bråvalla-slag på 1981-kongressen, hvor der havde været hårde angreb på Københavns mandlige afdeling. Man havde taget debatterne og hvad vigtigt var, dialogen blev ikke afvist. Torben O. gik ud fra, at dialogen kunne fortsætte og havde ikke noget imod at være initiativtager til – hvis man ønskede

dette – at få rensset luften og gerne gøre dette i forbundshuset.

Mente dette måtte være en rimelig og fornuftig løsning på situationen, så ansatte og valgte igen fik forhold, så det blev til at være i forbundshuset igen.

Inge Jensen:

Inge J. var enig med formanden i bemærkningerne i forbindelse med HT-konflikten. Oprøret kunne ikke kvæles ved at ekskludere eller ved at fyre folk.

Mente, at forbundet nu burde gå ud med åbenhed og starte debatten. Måske kunne 85-kongressen så runde hele debatten af.

Vedrørende provinssekretærens arbejdsopgaver er disse klart defineret i forbundets love. En del af arbejdet er – »At holde forbundets ledelse orienteret om kredsenes og eget fagligt arbejde«.

Det var denne del af arbejdet, det har været galt med. Den daglige ledelse i forbundet har nu talt problemerne igennem og meldt tilbage, at man er enige i at give samarbejdet en chance.

Inge J. syntes, at hovedbestyrelsen skulle tage denne indstilling til efterretning. Med hensyn til uenighed og manglende samarbejde forbundet og Københavns mandlige afdeling imellem, vidste Inge J., af års erfaringer, at mandlige afdelingsrepræsentanter er nogle barkse fyre at være uenige med. Syntes nu, at man burde sætte sig sammen og prøve at finde ud af, hvad der rent faktisk er sket, fordi i diskussionerne går argumentationen om misforståelserne hele tiden igen. Hvem har sagt hvad – hvilken datering har brevene o.s.v.

Henstillede til, at Københavns mandlige afdeling og forbundsformanden eller forbundets daglige ledelse sætter sig sammen og prøver på at gennemdiskutere situationen omkring de breve.

Holger Foss:

Holger F. havde noteret, at formandens indlæg havde nogle positive ting, bl.a. at formanden ikke angreb afdelingens holdning, men at holdningen var god. Flere hovedbestyrelsesmedlemmer havde gjort opmærksom på, at man burde snakke sammen og finde ud af, hvem der misforstod hvem. Få rensset luften og få sagen bragt ud af verden.

Holger F. var villig til at følge opfordringerne, men dette var ikke nok, for som formanden havde sagt på FU-mødet, der skal to parter til et samarbejde, og der skal også to parter til at være uenige.

Preben Mortensen:

Formanden måtte sige til Bjarne F., at det at afdelingen ikke ville bruge Erik Kielberg i forbundets behandling af afdelingens sager, kunne ikke accepteres. De sager og det arbejde, der er i forbundet, fordeles mellem den daglige ledelse, den arbejdsgang kan ikke laves om. Man måtte i forbundet kunne fordele arbejdet med hensyntagen til, at vi er forholdsvis nye mennesker i forbundet, at vi har et arbejdspress, hvor vi næsten aldrig har tid til at tale sammen udover på vore daglige postmøder. Dette er utilfredsstillende, fordi vi i den daglige ledelse har et stort behov for at drøfte mange ting, både hvordan vi administrerer og kører forbundet, men i høj grad også hvordan vi indstiller os på hinanden, så der ikke er nogen, der træffer nogle beslutninger et sted, der egentlig er i strid med den holdning, som forbundsledelsen ellers skulle prøve at leve op til.

Formanden havde efter Bjarne F.'s udtalelser overvejet at bede om et tillidsvotum til Erik K., men fandt dette forkert, at man så kunne stemme for beretningen på en måde og på en anden måde omkring et tillidsvotum til Erik K.

Forbundsledelsen har utrykt loyalitet overfor og tilfredshed med Erik K.'s arbejdsindsats, derfor måtte sagen indgå i en afstemning om beretningen. Formanden gik ud fra, at hvis beretningen blev vedtaget, så måtte formanden meddele Århus mandlige afdeling, at forbundet i arbejdsfordelingen i den daglige ledelse ikke kan tage hensynet, at Erik K. ikke påtager sig Århus mandlige afdelings sager.

Formanden hilste ethvert initiativ velkommen til et samarbejde. Forbundet kan kun køre fuldt ud, hvis der er enighed, ikke enighed om alt, hvad vi skal foretage os, men om hvordan vi skal arbejde for de ting, vi beslutter os for.

Formanden var især tilfreds med, at Torben O. ville være initiativtager til samtalerne. Når man skulle snakke sammen, måtte det stadig væk være med en respekt for, at enhver person har ret til at have en anden opfat-

telse end den, der er givet udtryk for fra mandlig afdeling. Når formanden kom ind på dette, var årsagen, at det var generende også for den øvrige forbundsledelse, at Københavns mandlige afdeling har specielle forventninger til formanden, fordi formanden kommer fra Københavns mandlige afdeling. Beslutningerne træffes af hele forbundsledelsen, derfor bør samtaler finde sted mellem hele forbundsledelsen og hele ledelsen af Københavns mandlige afdeling, så man både kan snakke ud om, hvad problemet er, men i høj grad måske også snakke om, hvordan man får en arbejdsgang, der kan forhindre, at man kommer i de situationer, som man havde været i.

Bjarne Frandsen:

Bjarne F. ville fastholde, at Århus mandlige afdeling ikke ønskede Erik K. til at varetage afdelingens interesser. Var enig i, at forbundets daglige ledelse delegerer det forskellige arbejde ud, men måtte så fastslå, at hvis Århus mandlige afdelings sager blev uddelegeret til Erik K., ville afdelingen trække sagen tilbage til behandling af afdelingen, uden forbundets medvirken.

Pointerede, at Århus mandlige afdeling var fuldt ud tilfredse med og ville loyalt samarbejde med forbundets øvrige daglige ledelse.

Bjarne F. tilkendegav, at da afdelingen ikke kunne acceptere Erik K. og hans stilling i forbundets daglige ledelse, bliver Århus mandlige afdelings repræsentant trukket ud af hovedbestyrelsen. Sydjysk kreds måtte så vælge en ny til hovedbestyrelsen.

Preben Mortensen:

Formanden appellerede til Bjarne F. om at give Erik K. og den øvrige daglige ledelse chance for at videreføre den arbejdsform, der nu er i forbundet, en form daglig ledelse har udtrykt tilfredshed med.

Holger Foss:

Holger F. så helst, at formanden tog samtalerne alene med Københavns mandlige afdelings ledelse, men afdelingens tilsagn om at tage samtalerne var betingelsesløs, så man måtte så tage samtalerne med forbundets daglige ledelse.

Bjarne Frandsen:

Bjarne F. oplyste, at på et møde i Fredericia omkring kredsens ar-

bejdsopgaver var der ingen tvivl om, at de øvrige afdelingsformænd og repræsentanter, der deltog i mødet, havde samme indstilling til Erik K. som Århus mandlige afdeling. Beklagede, at dette ikke blev fremført på hovedbestyrelsesmødet.

Ønskede ikke at være med til at sprænge hovedbestyrelsen, men blev desværre nød til at fastholde den tidligere tilkendegivne indstilling i sagen vedrørende Erik K.

Preben Mortensen:

Formanden sagde til Holger F.'s bemærkninger om samtaler, at formanden fandt det i orden, at afdelingen først ønskede samtaler med formanden alene, men når man skulle tale om en samarbejdsform imellem forbundet og Københavns mandlige afdeling, så deltog forbundets daglige ledelse i samtalerne.

Thomas Olsen:

Thomas O. mente, at Bjarne F. appellerede til, at andre afdelinger i Sydjysk kreds støtter hans kritik af Erik K. Thomas O. havde i FU været med at kritisere Erik K. voldsomt, men på FU-mødet i marts måned var det et enigt FU, der stod bag Holger F.'s forslag om, at daglig ledelse i forbundet diskuterede problemerne igennem med det ønske, at man skulle finde en linie, som man kunne arbejde videre efter. Den tilbagemelding man havde fået på FU-mødet og i hovedbestyrelsen var Thomas O. tilfreds med. Man havde fundet en arbejdsform, som kunne fungere.

Preben Mortensen:

Når formanden appellerede i sagen med Erik K., var det fordi, når man kan kritisere folk for, at de ikke gør tingene godt nok, så må man, når man konstaterer, at nu bliver tingene gjort rigtigt, kunne gøre det modsatte og rose. Det er altså sket i situationen med Erik K. Det var simpelthen et spørgsmål for Erik K. om, at han fik bekræftet, at de øvrige i forbundet havde et ønske om at samarbejde med ham. Det sker nu, hvis man har forstået det og er enig, bør man tilkendegive, at man er indstillet på at ville give forbundsledelsen en chance for et samarbejde.

Holger Foss:

Holger F. ønskede inden afstemning om beretningen at oplyse, at Københavns mandlige afdelings hovedbestyrelsesmedlemmer havde holdt »et

lille møde« vedrørende stemmeafgivningen til beretningen. Man opretholdt at stemme imod beretningen med de bemærkninger, at det var de tidligere omtalte sager, der var baggrund for at stemme imod beretningen, men man var meget tilfredse med, at man nu fik en mulighed for at forbedre og forhåbentligt at få normaliseret forholdene mellem forbundets daglige ledelse og Københavns mandlige afdelings ledelse.

Beretningen blev godkendt med 23 stemmer.

5 stemte imod godkendelse af beretningen.

1 stemte hverken for eller imod godkendelse af beretningen.

2. Regnskab

Hovedkasserer Erik Nielsen:

I regnskabsåret 1.1.–31.12. 1983 har der i administrationskassen været et underskud på kr. 2.671.933,44. Der er nogle poster på udgiftssiden, som jeg vil kommentere:

Udgifterne til kongressen i 1983 beløb sig til kr. 567.195,49. Kongres og reservefonden har dækket udgifter for kr. 381.218,77. De resterende udgifter på kr. 185.976,72 er dækket af administrationskassen. Administrationskassen har endvidere dækket et underskud på ejendommen på kr. 3.032.907,61. Administrationskassens samlede underskud udgør således i regnskabsåret ialt kr. 5.704.840,05, som er dækket ved lån i strejkefonden. Administrationskassens gæld til strejkefonden udgør pr. 31. dec. 1983 med dette samt tidligere års underskud til i alt kr. 13.610.838,28.

Strejkefonden har i regnskabsåret haft et overskud på kr. 19.384.906,43. Strejkefonden har i administrationskassen et tilgodehavende på kr. 13.610.838,28.

TB-fonden udviser i regnskabsåret et overskud på 24.012,55.

Ejendommen: Der er i regnskabsåret indgået husleje ialt kr. 418.395,60, underskuddet på udgiftssiden har været på kr. 3.032.907,61, som er overført til administrationskassen.

Det store underskud på ejendommens regnskab fremkommer i kraft af en tidligere vedtagelse om en nødvendig renovering af ejendommen. Når renoveringen er tilendebragt, vil der blive udarbejdet regnskab over udgifterne hertil.

Medlemstallet i forbundet er pr. 31.12. 1983 7.904. Afdelingernes gennemsnitlige formue pr. 31.12. 1983 udgør kr. 1.679,00 pr. medlem.

Arbejdsløshedskassens administrationsregnskab:

Indtægter har i regnskabsåret været kr. 1.891.013,00. Udgifter har været kr. 3.191.013,00. Der har således været et underskud på kr. 1.300.000,00, som er dækket af forbundet.

DEBAT TIL REGNSKABET:

Torben Olsen:

Torben O. ønskede en forklaring på diversekontoens udgiftspost på kr. 1.093.013,00.

Erik Nielsen:

Erik N. oplyste, at Arbejdsdirektoratet forlanger, at diversekontoen skal omfatte udgiftsposter på husleje, varme, el., lønninger, kontorhold samt alle udgifter, der kan betegnes diverse.

Regnskabet blev enstemmigt vedtaget.

Preben Mortensen:

Formanden foreslog, at strejkefondens tilgodehavende på kr. 13.610.838,28 blev afskrevet.

Hovedstyrelsen tiltrådte, at kr. 13.610.838,28 blev afskrevet af strejkefondens tilgodehavende.

3. Forskellige sager

Forbundsformand Preben Mortensen:

Formanden omtalte konklusionen fra den afholdte depot- og distributionskonference marts 1984.

Hovedbestyrelsen tilsluttede sig konferencens indstilling vedrørende udvalgets kommissorium, arbejdsform og sammensætning.

Forbundsrepræsentant i udvalget er næstformand Anker Skjødt.

Preben Mortensen:

Formanden omtalte indstillingen fra kassererkonferencen april 1984 vedrørende retningslinierne for forbundstilskud til afdelingernes administration på A-kasseområdet. Foreslog, at tilskudsordningen trådte i kraft 1984.

Hovedbestyrelsen godkendte det af formanden fremlagte.

Preben Mortensen:

(Skriftligt oplæg omdelt i HB-bestyrelsen).

Formanden omtalte et forslag vedrørende et undersøgelsesprojekt – Ny teknologi i tappelhallen.

Der var to indstillinger i forretningsudvalget vedrørende, om projektet skulle gennemføres. Da oplægget til undersøgelsen var sammensat af konsulentafdelingen, ville formanden foreslå, at Henrik Hansen kom med et indlæg med argumentation for gennemførelsen af undersøgelsen.

Holger F. argumenterede imod gennemførelsen, da han var imod projektet.

Henrik Hansen:

Henrik H. mente, at der på vore arbejdspladser var et stort behov for at undersøge alle de konsekvenser, der var ved indførelse af ny teknologi – Forbundets lokale afd. havde brug for undersøgelser på området, så man fik baggrund for lokale krav i forbindelse med udviklingen.

Formålet var blandt andet at skaffe viden 10–15 år frem – Hvad er muligt at udvikle, som ville ændre arbejdspladserne.

Projektet bliver dyrt – Der var mulighed for statsstøtte ud fra, at projektet foretages i samarbejde med arbejdsgiverne. Mente, at selv om arbejdsgiveren var med i et undersøgelsesprojekt, måtte vurderingen være, at vi fik mere viden end arbejdsgiveren, og at dette talte stærkt for projektets gennemførelse.

Holger Foss:

Holger F. kom ind på selve formen for projektet, at det skulle være i samarbejde med arbejdsgiveren og fremme forståelsen for indførelse af teknologi. Denne form måtte man vende sig stærkt imod.

Forstod ikke, hvorfor forbundets samarbejde med RUC, som var særdeles godt, ikke kunne bruges og videreudvikles, så samarbejdet om sådanne projekter blev på forbundets betingelser.

Hovedbestyrelsen besluttede, at man nærlæste det skriftlige materiale i sagen, og at der i løbet af 14 dage skulle gives besked til forbundet, fra det enkelte hovedbestyrelsesmedlem, vedrørende om man havde indsigelser mod en gennemførelse af undersøgelsesprojektet.

Preben Mortensen:
(Papir i sagen blev omdelt).

Formanden orienterede om, at FU havde bevilget en undersøgelse via konsulentfirma Geokon. Der var sket en behovsanalyse af forbundets kontorfunktioner der viste, at administrativt arbejde kan laves væsentligt ved at gå over til automatiske behandlinger af forskellige kontorfunktioner.

Forbundets administrative arbejde vokser, journaliseringer og arkiveringer o.s.v. er forældet, derfor ville formanden godt foreslå, at hovedbestyrelsen tilslutter sig, at analysen fortsætter – Ca. beløb kr. 30–40.000. Hvis analysen viser, at der er nødvendigt at indføre maskinfunktioner til afhjælp for forbundets administrative arbejde, kan dette ske indenfor en ramme af kr. 300.000.

A-kasseadministrationen er ikke omfattet af forslaget. Bemyndigelse til indkøb af maskinelle funktioner lægges i FU.

Holger Foss:

Holger F. ville ikke forlods gå med til et rammeprojekt på kr. 300.000. Var tvivlsom overfor nødvendigheden af projektets gennemførelse. Foreslog, at hovedbestyrelsen delte bevillinger, så man i første omgang »nøjes« med bevillinger på kr. 30.000–40.000 til den videre konsulentanalyse.

Bent Meyer:

Bent M. ville undlade at stemme i sagen – kunne ikke overskue projektets nødvendighed.

Inge Jensen:

Inge J. mente ikke, at der kunne være tvivl om, at der var et arbejdspress i forbundet. Det måtte være rigtigt, at man via maskinfunktioner fik en hurtigere behandling af sagerne i forbundet.

Hardy Christensen:

Hardy C. mente, forslaget konsekvenser var vanskelige at overskue. De 30 til 40.000 kr. til fortsatte undersøgelser var skønnede udgifter – holdt de?

Barbara Kryger:

Barbara K. fandt formandens oplæg i orden. Forbundet måtte have muligheder for at komme væk fra »pen og blæk« og over til automatiske kontorfunktioner.

Torben Olsen:

Torben O. var bekymret over rammen på 300.000 kr., det var mange penge. Mente i øvrigt, at Geokon's analysetid på ca. 1½–2 måneder var lavt sat. Havde hørt om, at sådanne undersøgelser tog fra ½–1 år. Tilsluttede sig Holger F.'s forslag.

Hovedbestyrelsen godkendte det af formanden foreslåede – med 19 stemmer for – 8 stemmer imod – 2 stemte hverken for eller imod.

Konsulentanalysen fortsætter, og der kan indenfor rammen på kr. 300.000 etableres maskinelle funktioner efter FU's anvisning til afhjælp for forbundets administrative arbejde.

Preben Mortensen:

Formanden orienterede om, at der i FU havde været en afstemning vedrørende, om forbundet skulle opgive sit medlemsskab af Fagbevægelsen for Fred. Baggrunden for afstemningen var, at der på en konference i Fagbevægelsen for Fred ikke kunne gennemføres et parolegrundlag, der sikrede frihed til fredsarbejdet både i øst og i vest.

Formanden mente hermed, at forbundets troværdighed tog skade, hvis forbundet fortsatte sit medlemsskab af Fagbevægelsen for Fred.

Ved afstemningen i FU stemte 6 for og 6 imod. Udmeldelse af Fagbevægelsen for Fred havde formanden så ifølge forretningsordenen for FU-møder brugt retten til at afgive 2 stemmer ved den opståede stemmelighed i FU.

FU havde tilsluttet sig et forslag fra Københavns kvindelige afdeling, om at et udvalg skulle finde frem til, hvilke grundlag og paroler, forbundet tilslutter sig fredsarbejdet på. Formanden måtte sige, at når så man på et efterfølgende FU-møde, inden udvalget havde arbejdet, kom med forslag om, at forbundet meldte sig

ind i Fagbevægelsen for Fred, måtte formanden betragte, at dette var et forsøg på en magtafstemning, fordi FU ved denne afstemning var fuldtallige, hvilket ikke var tilfældet ved første afstemning.

Formanden havde dog anbefalet FU at afvente det nedsatte udvalgsarbejde og dermed stemme imod genindmeldelsen i Fagbevægelsen for Fred. FU havde fulgt formandens indstilling med 7 stemmer mod 6 stemmer. Hermed var det altså med et flertal besluttet i FU, at forbundets grundlag for politikken i fredsarbejdet diskuteres i udvalget, samt at forbundet har meldt sig ud af Fagbevægelsen for Fred.

Holger Foss:

Holger F. genfremsatte forslaget i hovedbestyrelsen, om at forbundet melder sig ind i Fagbevægelsen for Fred. Forklarede, at på den af formanden omtalte konference havde man med underskrifter forsøgt at gennemføre parolen - frihed til fredsarbejdet i øst og vest.

I sådanne store folkelige bevægelser indgås kompromisser, hvorom man kan samle sig. Kunne ikke se, at man mister troværdigheden, fordi man ikke kunne få alle sine ønsker med i diverse paroler og grundlag.

Holger F. erindrede om, at forbundet var medlem af andre organisationer, eksempelvis NNS, hvor grundlaget ikke var helt i overensstemmelse med forbundets holdninger, hvilket ikke betød udmeldelse af disse sammenhæng.

Appellerede til hovedbestyrelsen om at vedtage, at forbundet skal være medlem af Fagbevægelsen for Fred.

Barbara Kryger:

Barbara K. fastslog, at det var Københavns kv. afd.s indstilling, at forbundet skal være medlem af Fagbevægelsen for Fred. Denne indstilling faldt i FU. Københavns kvindelige hovedbestyrelsesmedlemmer vil undlade at stemme til det af Holger F. stillede forslag og afvente udvalgets arbejde for at finde en fælles platform for forbundets fredsarbejde.

Holger Foss:

Holger F. ønskede ordet for den korte bemærkning, at Københavns mandlige afdeling godt ville følge Københavns kvindelige afdelings indstilling.

Thomas Olsen:

Thomas O. fandt, at FU's beslutning om at melde sig ud af Fagbevægelsen for Fred var en ulykkelig beslutning. Var enig med Holger F. i betragtningerne om tilslutning til organisationer, forbundet ikke er helt i overensstemmelse med holdningsmæssigt. Appellerede til hovedbestyrelsen om at stemme for medlemsskab af Fagbevægelsen for Fred.

Thomas O. opretholdt det af Holger F. stillede forslag. Kunne dog godt gå med til at afvente udv. arbejde vedrørende at finde en fælles platform for fredsarbejdet, men så måtte den endelige beslutning træffes i FU.

Preben Mortensen:

Formanden var ikke enig i, at der kunne drages en sammenligning imellem medlemsskab af Fagbevægelsen for Fred og eksempelvis NNS.

NNS er en organisation, hvor vi har fælles politiske mål for arbejds- og lønforhold, med den uenighed der kan være om, hvordan målet kan nås.

Fagbevægelsen for Fred er alle holdninger med et formuleret arbejdsområde, fredsarbejdet. Her kommer troværdighedsspørgsmålet ind, netop fordi nogle brugte det organiserede fredsarbejde i partipolitisk øjemed.

Formanden mente ikke, der kunne sættes spørgsmålstejn ved, at beslutningerne vedrørende grundlaget for forbundets fredsarbejde, lå i hovedbestyrelsen.

Hovedbestyrelsen besluttede med 28 stemmer, at den endelige debat og beslutning vedrørende forbundets grundlag for aktivt fredsarbejde skal ske i hovedbestyrelsen. 1 stemte hverken for eller imod.

Thomas Olsens forslag om, at beslutningen kunne træffes i FU fik 9 stemmer for, 17 stemte imod, 3 stemte hverken for eller imod forslaget.

Hovedbestyrelsen ændrede i forretningsordenen for hovedbestyrelses- og forretningsudvalgsmøder. Ændringen gælder forretningsudvalgsmøder, hvor formandens stemme ikke skal være afgørende ved stemmelighed i sagerne.

Bjarne Frandsen:

Bjarne F. rejste to sager:

I den revisions sag, der havde været i Århus mandlige afdeling, hvor den statsautoriserede revision var kommet frem til en mangel på kr. 60.000 i afdelingens regnskab, var politiet kommet frem til, at der ikke var sket noget, der kunne rejses en sag på.

Med baggrund i formandens omtale af kursus- og oplysningsarbejdet i beretningen ønskede Bjarne F. at stille forslag om, at det lægges ud til afdelingerne selv at indstille de medlemmer, de vil have på kurser, og så skal der ikke være den begrænsning på kurserne, som der er i øjeblikket, nemlig 2 uger pr. år i FIU-modulsystemet. Begrundelsen var bl.a., at det måtte være sådan, at afdelingen kan tage et ansvar for, hvem man sender på kursus. Forbundet må have mere gang i oplysningsarbejdet og kursusvirksomheden, for ellers halter vi uhjælpeligt bagefter.

Erik Nielsen:

Erik N. mente ikke, at der kunne ske en politianmeldelse i revisions sagen for Århus mandlige afdeling.

Preben Mortensen:

Formanden mente, at man måtte se på sagens indhold. Mente handlede om, at kasseunderskuddet blev på ca. kr. 60.000 i forbindelse med revisionen.

Bjarne Frandsen:

Bjarne F. var enig i, at man så på sagen i forbundet, men forstod ikke, at afdelingen havde et mellemværende på 54.000 med forbundet – Politiet siger, at der ikke er noget underskud.

Anker Skjødt:

Anker S. oplyste, at forbundets oplysningsfond havde midler til at ophæve begrænsningen af, hvor mange FIU-moduler, der kan tildeles det enkelte medlem pr. kalenderår.

Forbundet's daglige ledelse foreslog – at afdelingerne får FIU-refusionen på kr. 2.400,00 + kr. 1.000,00 pr. uge pr. kursusedtager, hvorefter begrænsningen i kursusedtagelsen ophæves.

I hovedbestyrelsen var der stor betænkelighed ved at træffe beslutning i sagen, da forslaget ikke var kendt og gennemarbejdet inden hovedbestyrelsesmødet.

Konklusionen i hovedbestyrelsen blev:

Forbundets daglige ledelse ser på økonomien og formulerer en kursuspolitik med hensyntagen til de faldne bemærkninger om, at der er behov for flere moduler pr. år pr. medlem.

Allan Nielsen:

Allan N. fandt hovedbestyrelsesmødeformen urimelig. På grund af mødets længde, fik de sidste sager på mødet ikke en ordentlig behandling.

Foreslog, at fremtidige hovedbestyrelsesmøder afbrydes kl. 16.00.

Hovedbestyrelsen:

var enige i, at et hovedbestyrelsesmøde på op til 9 timer ikke var heldigt, af hensyn til debatten og behandlingen af de faglige sager på mødet.

Hovedbestyrelsen

besluttede, at fremtidige hovedbestyrelsesmøder planlægges med to mulige møde dage:

Første mødedag starter kl. 12.00 og slutter senest kl. 18.00.

Anden mødedag starter kl. 9.00 og slutter senest kl. 12.00.

Mødet hævet!

Ref.: Lone Christensen.

A-kassen

Vil de radikale være med til at slagte arbejdsløsheds-kasserne?

Regeringen har som bekendt i sin godt to-årige levetid frataget meget væsentlige forringelser af vilkårene for de arbejdsledige, og dette er sket med støtte fra Det radikale Venstre. I dette forår har regeringen indgået en aftale med de radikale om en dagpengereform, hvor hovedelementerne er fortsat stop for reguleringer – stigning i medlemsbidrag – adgang til at tegne en tillægfsforsikring uden statsstøtte – større vægt på forsikringselementet – stramninger i arbejdstilbudsordningen og supplerende dagpenge. De to første punkter er allerede vedtaget, og man kan forvente, at regeringen meget snart kommer med udspil på de øvrige områder.

Det Radikale Venstre har i et forslag til arbejdsprogram beskæftiget sig med følgende: De samlede udgifter til arbejdsløshedsforsikring skal bæres af stat, arbejdsgiver og arbejdstager med 1/3 til hver: obligatorisk medlemskab gennemføres, der skal oprettes en offentlig administreret arbejdsløshedskasse ved siden af de eksisterende arbejdsløshedskasser, og man skal være frit stillet om optagelse i en offentlig eller i en faglig administreret kasse. Endvidere indeholder arbejdsprogrammet forslag om at administration af arbejdsløshedsdagpenge på længere sigt bør overgå til kommunerne. Forbun-

det vender sig på det skarpeste mod de radikales forslag og deres støtte til den borgerlige regerings planer omkring arbejdsløshedskassernes virksomhed. Det gældende arbejdsløsheds-kassesystem er en arbejdslovgivning, som er tilpasset forholdene på arbejdsmarkedet, og hvis man nedlægger arbejdsløshedskasserne, vil man også nedlægge det arbejdsløsheds-kassesystem, der inden regeringens nedskæringer hører til et af verdens bedste.

En overførsel til kommunerne vil betyde, at man meget hurtigt går over til helt andre principper, som nok vil være bistandslovens principper, og det vil betyde, at titusinder på grund af formue eller anden husstandsindkomst mister retten til dagpenge. Den tryghed på arbejdsmarkedet, arbejdsløsheds-kassesystemet sikrer, vil dermed være borte. Vi vil på det kraftigste opfordre de radikale til at besinde sig og ikke gennemføre de forslag, man har udarbejdet. Forbundet vil, sammen med den øvrige fagbevægelse, være med i kampen mod den borgerlige regering og Det Radikale Venstres asociale nedskæringspolitik, som ensidigt er vendt mod de dårligst stillede i samfundet.

Hovedkassereren

Besøg fra den sydafrikanske fagbevægelse

**LO har haft besøg af
faglige repræsentanter
fra den
sydafrikanske
fagbevægelse.**

**Som led i besøget var
kammeraterne fra
FOSATU
forbundets gæster en dag.**

Dagens samvær i uddrag.

Den 8/10 havde forbundet et spændende besøg. En delegation fra FOSATU gæstede landet, og forbundet var vært for David Matchema, der er regionssekretær for FOSATU i Transval, og desuden repræsenterer det underforbund, der organiserer bl.a. bryggeriarbejdere i Sydafrika.

FOSATU er en ikke-racemæssigt opdelt landsorganisation med tilsluttede forbund fra en lang række nøgleindustrier. Med ikke racemæssigt opdelt menes, at man søger at organisere arbejdere på tværs af de traditionelle skel mellem hvide, indere, sorte og farvede (farvede vil sige folk, der ikke hører til nogle af de øvrige grupper).

FOSATU lægger afgørende vægt på at imødegå den kraftige racemæssige opdeling af Sydafrika, som man anser som det hvide mindretals vigtigste redskab til

at holde sig selv ved magten. I stedet organiserer man arbejdere ud fra deres fælles tilhørsforhold til arbejderklassen. Dette er dog ikke uden problemer, da denne form for organisering ikke anerkendes af statsapparatet.

Der er i Sydafrika en lang række mere eller mindre officielle organisationer, der arbejder mod apartheidstyret og for større social retfærdighed. FOSATU tager ikke stilling til disse organisationer, men opfordrer sine medlemmer til at deltage i disse organisationers arbejde og dermed i disse organisationer fremme arbejdersynspunkter.

David Matchema lagde stor vægt på, at FOSATU er organiseret med et udstrakt medlemsdemokrati. Hele forbundet er organiseret således, at de menige medlemmer har afgørende indflydelse på forbundets beslutninger og således, at bureaukrati modvirkes bedst muligt.

FOSATU og David Matchemas eget forbund SFAWU lægger stor vægt på internationale kontakter, men understregede, at man ikke blot ønsker topplan-kontakt mellem hovedorganisationer, men ønsker kontakter direkte mellem tillidsmænd i de enkelte virksomheder, således at der bliver mulighed for at udveksle erfaringer og oplysninger, når kapitalen breder sig over landegrænserne.

Forespurgt hvorvidt den internationale handelsembarko mod apartheidstyret i Sydafrika ikke

skadede den menige arbejder mere end den gavned, svarede David Matchema, at det var FOSATU's synspunkt, at den tværtimod havde en positiv virkning og derfor burde styrkes.

FOSATU er ligeledes kraftig modstander af udenlandske investeringer, når disse accepterer den undertrykkelse, der sker i Sydafrika. David Matchema efterlyste en større indsats fra Europas side for at isolere og boykotte Sydafrika. Han understregede dog, at den afgørende kraft i befrielseskampen i Sydafrika må være arbejderklassens egen organisering og kamp mod det undertrykkende regime.

David Matchema var på rundvisning på Carlsberg sammen med tillidsfolk og forbundsformanden. David Matchema besøgte her den helt nye H 1 kolonne. Han fandt den høje automatiseringsgrad uhyggelig og så deri et kampskridt fra kapitalens side mod fagbevægelsen.

Under mødet i Forbundets bygning meddelte Preben Mortensen, at forbundet som gave til FOSATU havde besluttet at give en krone pr. medlem, hvilket ville svare til ca. 1000 Rand.

Det aftaltes endvidere at holde løbende kontakt mellem de to organisationer gennem udveksling af relevant materiale.

De britiske minearbejderes strejke

har nu løbet i over 7 måneder

Forbundet har på sit forretningsudvalgsmøde den 3. oktober d.å. behandlet en resolution fra Kørselsklubben Tuborg vedr. støtten til de engelske kulminearbejdere. Resolutionen lyder således:

»De engelske minearbejdere og deres familier er i nød. Efter 7 måneders strejke nærmer vinteren sig i de engelske minedistrikter.

Ganske tæt på Danmark vil vi i den nærmeste fremtid kunne opleve en sult og nød af et uhyggeligt omfang.

Baggrunden for denne nød er en kamp, som de engelske minearbejdere fører for deres arbejdspladser.

EF's mest reaktionære regering, Thatchers konservative rædselskabinet, vil lukke over 20 engelske kulminer og vil uden hensyn til konsekvenserne sende titusindvis af familier ud i elendighed.

En sejr til kulminearbejderne vil være et slag i ansigtet også på den reaktionære Schlüter-regering.

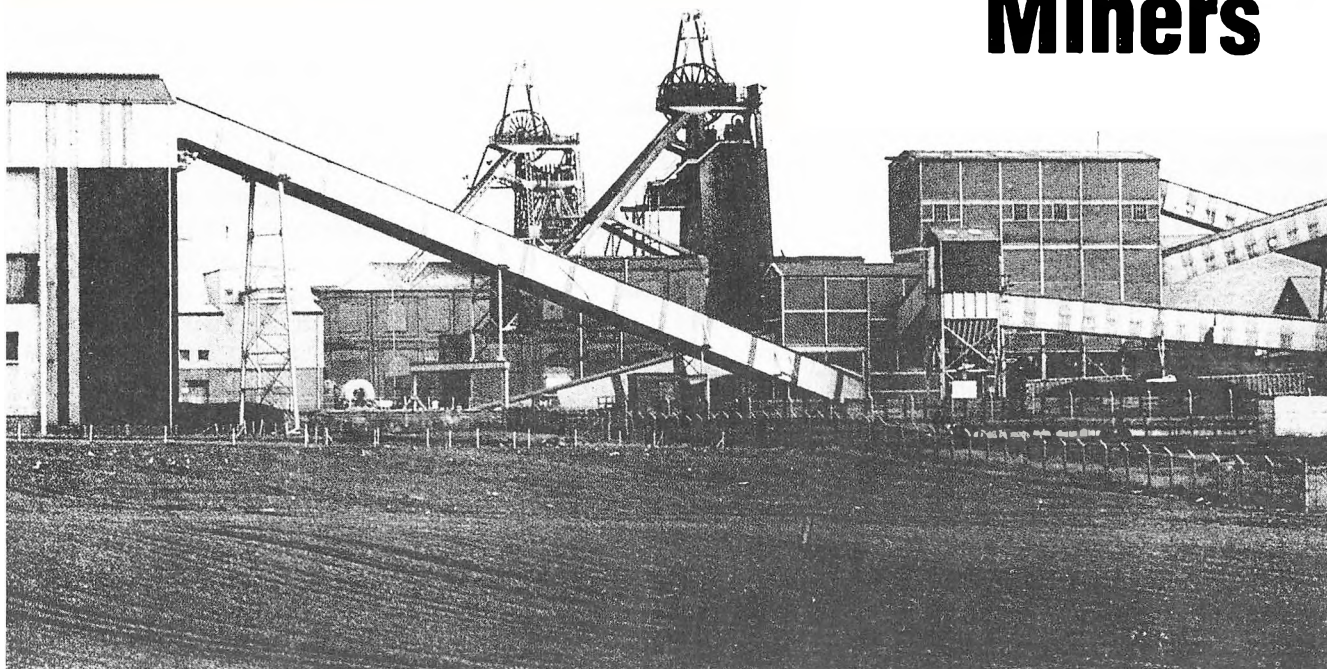
På denne baggrund har et medlemsmøde i kørselsklubben på Tuborg vedtaget at give 20 kr. om ugen pr. medlem til de strejkende og deres familier.

På vores generalforsamling i dag den 29. september 1984 opfordrer vi alle arbejdspladser i Danmark til at gøre noget lignende.»

Forretningsudvalget var enige om at anbefale forbundets øvrige medlemmer at følge eksemplet fra medlemmer på Kørselsklubben Tuborg.

LO har orienteret om at det danske LO har støttet kulminearbejderne via det engelske LO – TUC – med kr. 250.000,-.

NATIONAL UNION OF MINeworkERS
**DIG
DEEP
FOR THE
Miners**

Forudfattede meninger

Foranlediget af højskoleforstander Hans Jørgen Ellegaards (HJE) uforskammetheder i hans læserbrev i Prop & Kapsel 6/84 føler vi trang til at komme med følgende kommentarer:

1. Det var holdet, der var enige om, at vi ikke ønskede at få HJE til at komme og udrydde evt. misforståelser, bl.a. fordi vi ikke mente, at det tjente noget formål. Det må være indlysende selv for HJE, at vi ikke kan træffe en sådan beslutning på et helt holds vegne.

2. HJE beskylder os for personligt at være fordrukne, udisciplinerede, dumme, have forudfattede meninger/fordomme, samt for at tilhøre arbejderbevægelsens venstrefløj. Uanset hvad vi kunne have lyst til at beskyldte HJE for personligt at være, så er det i denne sammenhæng uinteressant. Vi mener nemlig, at det er helt forfejlet, ja pinligt, at en forstander for Roskilde Højskole svarer på en saglig, faglig kritik med personlige angreb, som ikke blot er ude af proportion med den konkrete sag, men direkte løgnagtige. Det eneste vi gerne, og med stolthed, vedkender os, er at tilhøre arbejderbevægelsens venstrefløj. Det er i sandhed mere end hvad man kan sige om

HJE, som må befinde sig helt ude på socialdemokratiets højrefløj.

Antydningen om, at vi er fordrukne og dumme, gider vi ikke svare på. Derimod vil vi ikke have siddende på os, at vi er udisciplinerede. At kursuslederen Thorkild Møller måtte gribe ind overfor vores optræden er en urigtig påstand. Tværtimod fik hele holdet ros af kursuslederen for vores store arbejdsindsats (som også strakte sig over flere aftener), samt de gode resultater med projektarbejdet. Vi synes endvidere, at det er højst mærkværdigt, at vores forbundsblad viderebringer udokumenterede tilsvininger af medlemmerne fra udenforstående personer uden at undersøge eller kommentere sagen. Hvis der havde været klager over vores optræden eller disciplinære problemer, så havde vores forbund hørt om det.

Det kan godt være, at HJE's drøm om en elev på Roskilde Højskole er det ubeskrevne blad, som frit kan præges. I så fald må vi gøre hans drømme til skamme. Vores oprindelige kritik af HJE skyldes det simple faktum, at vi er politisk og fagligt uenige, f.eks. i HJE's holdninger til ØD og La Cabana. Vi mener faktisk, at vores egne faglige erfaringer, kombineret med de andre på holdet, samt arbejderbevægelsens historiske erfaringer, er det, der på frugtbar vis skal konfronteres på en arbejderhøjskole. Og dertil hører også konfrontationer og diskussioner af de forskellige linjer i arbejderbevægelsen.

3. Hvad angår HJE's undervisning i ØD, skal det kun nævnes, at flere var modstandere af ØD efter hans undervisning end før, herunder også erklærede socialdemokrater. Det skyldes således i mindre grad vores geniale agitation, som hans egen.

Men det er jo også stærk kost at få smidt i hovedet, at efter ØD's indførelse ville fagforeningerne være overflødige. Specielt de offentligt ansatte var meget skeptiske, foruden de arbejdsløse. Men også ansatte i multinationale virksomheder fik at vide, at

man sagtens kunne undvære deres arbejdspladser. Socialdemokratiets ØD-forslag ville løse alle problemer. Ja, overflødiggøre en kamp for socialisme.

4. At vores påstand om, at HJE – som repræsentant for LO – ikke bakker op om La Cabana, er rigtige, illustreres bedst ved at citere hans egne ord i sit svar til os: »Om selve La Cabana-konflikten skal bemærkes, at uanset hvor megen sympati, man kan have for sagen, så er dette ikke den fremgangsmåde, vi her på Roskilde Højskole prøver at lære tilidsmændene (hvor blev kvinderne af?, vores bemærkning), når de er på kursus. Man kan vel sige nærmest tværtimod.«

Selve den historiske nødvendighed af arbejdernes organisering og kamptraditioner, mener denne Ellegaard ikke er en arbejderhøjskoles formål at lære tilidsfolkene, nærmest tværtimod!, som han udtrykker det. Hvis vi skal citere HJE lidt videre, så skriver han: »De historiske erfaringer har vist fagbevægelsen, at jo længere en konflikt varer, jo dårligere bliver resultatet for fagbevægelsen og fagbevægelsens medlemmer.«

Generelt mener vi, at en konflikts betydning for arbejderklassen ikke kan måles på dens længde, men på dens indhold. Men hvis vi skal tage HJE på ordet, så må man undre sig over, at LO ikke ydede den samme prompte og stærke støtte til de kæmpende omkring La Cabana, som bl.a. DBBMF har gjort. Denne konflikt kunne – burde – have været vundet forlængst, og en HT-konflikt kunne evt. have været afværget, hvis LO havde optrådt slagkraftigt og havde organiseret en modstand mod de reaktionære kræfter. At HJE ovenikøbet forsøger at skille demonstrationer og konflikt fra hinanden, virker helt absurd. Hvordan demonstrationer skulle være gode og meningsfulde, samtidig med at konflikten er dårlig, er betragtninger, der overstiger almindelig dødelig fatteevne. De skal sandsynligvis blot dække over, at

HJE mener, at der overhovedet ikke skulle have været handlet i La Cabana-sagen. Han mener åbenbart, at alle andre kampformer end den almindelige, lovlige, tandløse demonstration, samt forhandlingens vej, er upassende for arbejderklassen.

*Birte Jacobsen
Bolette Munch-Petersen
København 4. okt. 1984*

Kommentar og opfordring

I et indlæg i P&K 4/84 gjorde jeg opmærksom på, at en fredsdebat, forbundets medlemmer imellem, er af absolut nødvendighed. Jeg skal derfor endnu en gang opfordre læserne til at tage hul på denne væsentlige diskussion!

I samme indlæg fremhævede jeg, at det var omsonst at fortsætte den såkaldte debat med Børge Stride, da han fortsat ikke har fattet en brik af det hele. Alligevel fremturer dette menneske igen med et indlæg i P&K 6/84, som til forveksling ligner de øvrige læserbreve, som denne »koldkriger« har belemret os med i tidligere numre af forbundsbladet. Det er trods alt mandens ret!

For at det dog kan bruges til noget, om ikke andet så til afsløring af Børge Stride selv, vil jeg hermed tage ham på ordet og bede ham offentliggøre de mystiske »kommunistiske langtidsmål«, som han skriver så meget om. Men ikke nok med dette! Foruden en offentliggørelse skal der også følge nøjagtige kildehenvisninger, således at alle læsere af P&K ved selvsyn kan afsløre dette gigantiske bedrag!

Såvidt kommentaren, og nu over til min opfordring: Såvel jeg selv som flere af mine kolleger er dybt forundret over, at P&K bringer de sure opstød fra Hans Jørgen Ellegård, uden at kommentere dem.

Forstanderen fra Roskilde Højskole tåler tilsyneladende ikke kritik, og når en sådan fremkom-

mer, svarer han personligt og perfidt på denne, i stedet for at gå ind i den rejste kritik.

Redaktionen må give mig ret i, at det ikke kan være et ønskeligt niveau for indlæg til forbundets blad, og når nu det er sket, burde indlægget være fulgt op med en kommentar enten fra redaktionen eller fra forbundets næstformand, som jo arbejder med kursusvirksomheden.

Opfordringen til en sådan kommentar er hermed givet!

*Erik Ole Nielsen
Kbh. mdl. afd.*

PS! I øvrigt ville det være rart at P&K blev udsendt så betids, at man havde mulighed for at besvare indlæg i det kommende nummer af bladet.

Redaktionens bemærkninger til Erik Ole Niensens PS!

Redaktionen har til opgave – ifølge en debat i forretningsudvalget – at sørge for, at læserbreve til Ordet er frit, hvori medlemmer af forbundet omtales ved navn, således at personen har mulighed for at svare i det P&K, hvori man i et læserbrev er nævnt ved navn.

Redaktionen skal også optage læserbreve, der indsendes til P&K til tiden.

Det kan ske på grund af tidspress, at redaktionen ikke kan overholde de to regler for optagelse af læserbreve i Prop & Kapsel.

Men redaktionen forsøger!

Klubgeneralfor- samlingsudtalelse fra KLUB 13

Københavns mandl. afdeling

Arbejdsløse bryggeriarbejdere Klub 13's generalforsamling den 4. oktober 1984 protesterer mod regeringens og de radikales frontale angreb på de arbejdsløse og fagbevægelsen.

Da borgerskabet ikke kunne splitte fagbevægelsen med de gule fagforeninger, fordi HT konflikten hindrede det, er deres hensigt nu at underminere fagbevægelsen ved at fjerne A-kasserne. De vil starte med at fjerne medlemsgrundlaget ved privat forsikring mod arbejdsløshed. Målet er en offentlig (stats-kommune) A-kasse, uden for fagbevægelsen.

Vi arbejdsløse vil komme til at stå overfor en stats- eller kommunebureaukrat, der ikke er valgt til at varetage vores interesser, der kun vil slynge cirkulærer og paragraffer i hovedet på os. Vi vil stå i samme situation som bistandsklienter, som endnu ikke har stærke organisationer, der vil kæmpe imod overgrebene fra regeringens side.

Regeringen er ude på at nedskære understøttelsen til et gennemsnit af den nuværende understøttelse. For at nå den højeste nuværende understøttelse – 335 kr. pr. dag – skal der laves en tvangsforsikring. Regeringen vil have et fast beløb pr. år til arbejdsløshedsunderstøttelse. Hvis det overskrides (der bliver flere arbejdsløse), skal vi selv betale året efter gennem højere kontingent.

Hele arbejderbevægelsens opgave er derfor at bekæmpe den reaktionære regering og samtidig at organisere de unge arbejdsløse og bistandsklienter.

Vedtaget.

*Dirigenten
Peter Stadig*

personalia

Vi gratulerer

KØBENHAVN

25 års jubilæum på
Carlsberg Bryggerierne

Den 20. november
Emma Edith Andersen
Hovgårdsvej 6, st. th.
2100 København Ø

Albani bryggerierne holder 125 års jubilæum 7. november 1984

Sagnet fortæller, at hver gang det er skærsommer i Danmark, og blussene for Sant Hans skal tændes igen, så mødes Odenses gamle skytshelgener – Sct. Alban og Sct. Knud – på Odins gamle høj for at kigge ned på byen og glæde sig over trivsel og velstand.

Men for 125 år siden pralede Sct. Alban så gevaldigt af sine gode gerninger, at den skinbarlige djævel for i Sct. Knud, så han hovmodede sig ikke blot over sin statelige spidsbuekirke, men også over, at gildekroer og herberger bar hans navn.

Da brast for alvor Sct. Albans tålmodighed. »Meget har du gjort«, sagde han til Hellig Knud, »og såre berømmelig er du vorden, men læsket dine bysbørn på sømmelig vis med ærlig mummie og mundgodt, det har du dog aldrig – men se, det vil jeg nu sørge for!«

Så rettede han på sin sorte skapul, trak kabudsen op over sit ærværdige hoved og forsvandt i natten.

Men inden sommeren var gået til ende, lå der en ny, rødmuret bygning i rundbuestil og med takkede gavle på Sct. Albani banke sønden for åen. Helgenens løfte var gået i opfyldelse: Odense bysbørn havde fået deres læskedrik.

Den virkelige baggrund og udvikling er

I slutningen af 1850'erne var der 4 mindre bryggerier i Odense, og ingen af disse producerede bajersk øl, men den mangel, skulle det vise sig, ville kort tid senere blive afhjulpet.

En cand. pharm., Th. Schiøtz, havde planer om at nedsætte sig som brygger og havde i første omgang bestemt sig for at opføre et bryggeri i Flensborg, men heldigvis for fynboerne havde han en god ven i Odense, den navnkundige apoteker Lotze, der anbefalede Schiøtz at vælge denne by, blandt hvis indbyggere der var to fremsynede købmænd, som på samme tidspunkt tumlede med planer om at etablere et bajerskøl-bryggeri.

De tre mænds planer blev ført ud i livet, og i begyndelsen af 1859 begyndte opførelsen af bryggeriet på Albani Banke, og allerede den 7. november samme år blev det første byg slået i støb, og denne dato er valgt som bryggeriets fødselsdag.

Albani Bryggeri blev således Odenses første bajerskøl-bryggeri, og uden nævneværdig konkurrence blev det snart en veletableret virksomhed, men allerede i 1874 blev bryggeriet Odense grundlagt, og herefter blev kampen om publikums gunst forstærket, hvilket så tidligt som ved århundredeskiftet medførte forhandlinger om sammenslutning af de to bryggerier.

Parterne kunne imidlertid ikke komme overens, og der skulle gå helt til 1934, altså for 50 år siden, før man kom så vidt, at Albani Bryggeri overtog Bryggeriet

Odense, og derefter blev virksomhedens navn ændret til Albani Bryggerierne.

I tiden forinden, så tidligt som i 1905, var det veldrevne Slotsbryggeri blevet opkøbt, og her blev i 1915 påbegyndt produktion af mineralvand. Senere – i 1933 – blev på samme areal opført en flødeisfabrik.

Inden for de sidste 20 år er Svendborg Bryghus 100 pct. overtaget, ligesom Albani Bryggerierne i dag har aktiemajoriteten i Carlsminde, Nyborg.

Ved 100-års jubilæet i 1959 kunne man se tilbage på en god og sund udvikling i rimelig takt med de tekniske fremskridt, men flere afdelinger stod dog umiddelbart foran en tiltrængt udvidelse og modernisering, og i det følgende år blev bryggeriets første lukkede gærkar, 10 stk. à 240 hl, installeret og nyt propageringsudstyr opstillet. Sideløbende hermed blev lagerkælderen udvidet med 18 tanke à 350 hl, og endvidere indrettedes en ny ølkam med en mere end fordoblet tryk-tankkapacitet.

Som følge af omlægning af gadenettet i Odense City blev Slotsbryggeriets areal i Nørregade i slutningen af 60'erne eksproprieret af kommunen. Kommunens planer var bekendtgjort med rimeligt varsel, og Albani fik hermed tid til at opføre en helt ny mineralvandsfabrik med det nyeste udstyr på et areal på den anden side af gaden overfor bryggeriet, og opnåede samtidig fordelene ved fælles energiforsyning og central distribution. Den nye vandfabrik startede produktionen i foråret 1969.

I ti-året 1970-1980 fandt det største og mest markante moderniserings- og udvidelsesprogram i bryggeriets historie sted, og den samlede investering kom til at beløbe sig til ca. 100 mio. kr.

Et nyt hydro-automatisk brygværk blev sat i drift i 1974, og brygstørrelsen blev sat op fra 120 hl til 460 hl, og 3 år senere kom turen til en større nybygning for fyldt og tomt ølemballage med plads til ca. 200.000 kasser. I dennes kælder blev samtidig installeret en ny ølkam med tredoblet trykkapacitet.

I 1978 blev en bygning beregnet for opstilling af udendørs cylindro-koniske combitanke opført. Gradvist er tankantallet forøget, og i dag råder bryggeriet over 15 af disse tanke, hver på 1500 hl.

Samme år, dvs. 1978, startedes byggeriet af vor nyeste tappehal, og ca. 1½ år efter blev en 50.000 fl./h ølkolonne opstillet, og hermed blev vor øltappekapacitet forøget til 600.000 hl pr. år.

I de seneste år har der fortsat været bygge- og anlægsaktiviteter i gang. Således er der blevet indrettet en medarbejderkantine, et genindvindingsanlæg for kulsyre, der har gjort bryggeriet selv-

forsynende hermed, er opstillet, og et løbende renoveringsprogram i vore gamle lagerkældre er blevet påbegyndt.

Baggrunden for disse mange aktiviteter har naturligvis været et jævnt stigende salg gennem årene. Mens Albani således for 25 år siden – i sidste jubilæumsår – havde et salg på ca. 210.000 hl øl og vand, er niveauet i 125-året på ca. 450.000 hl, og som berettet i det foregående råder bryggeriet i dag over et moderne produktionsapparat, der er forberedt på kommende udfordringer.

Medarbejderstaben udgøres af ca. 240 bryggeriarbejdere, ca. 20 håndværkere og ca. 60 funktionærer.

Jubilarernes arbejdere

Brygger-, Brænderi- og Mineralvandsarbejdernes Fagforening blev stiftet i Odense den 21. august 1896 under mottoet:

Når vi Tro mod Maalet hige Lykens Sol vil stige.

De kvindelige bryggeriarbejdernes fagforening blev stiftet i Odense den 2. september 1903 under mottoet:

Fremad Kvinder for lige Ret.

I 1971 sluttede de to fagforeninger sig sammen til én fagforening under mottoet:

Enighed vor Styrke.

CHRISTIAN OLSEN

Christian har arbejdet i 35½ på Albani, hvoraf Christian var en del år på Slotsbryggeriet.

TILBAGEBLIK

Når Christian ser tilbage på de 35½ år opleves udviklingen som god. Det meste slæbearbejde er afløst af maskiner – det er en god ting. Selv om man er mere isoleret fra andre kolleger, når arbejdsfunktionerne blev maskinfunktioner – holdt kammeratskabet, fordi man omstillede sig, når hverdagens muligheder blev ændret. Det samvær, der var faldet væk ved automatiseringer af arbejdsstederne, betød ikke, at man ikke fortsat kunne have et samvær med kolleger og fastholde det kammeratskab, som var opvokset gennem årene.

FREMTIDEN

Christian ønskede for fremtiden, at den daglige arbejdstid blev

nedsat. Det måtte være rimeligt, at unge mennesker i dag, hvor to arbejdsindtægter var nødvendigt, fik mere fritid til familien, så man kunne være mere tid sammen med sine børn.

Selv ville Christian bruge mindre arbejdstid og mere fritid i haven. Ude i naturen og luften – et behov, der var stort, nemlig det at komme ud i luft – når man arbejdede inde en lang arbejdsdag.

Christian mente, at fremtidsudsigterne for arbejdspladser på Albani var gode. Uanset hvor meget billig øl, der kom på markedet, var der altid efterspørgsel ef-

ter kvalitetsøl – som Odense og Albani Pilsner.

KIRSTEN LIISBERG

HVERDAGEN

Kirsten har haft Albani i Odense som arbejdsplads fra sidst i halvfjerdserne i et ansættelsesforhold, der har betydet, at Kirsten har været hjemsendt i forskellige perioder.

Kirstens oplevelse af udviklingen er, at i hendes daglige arbejde i kolonne, er der ikke såkaldt tungt arbejde, hvor man efter en arbejdsdag mærker en træthed i

kroppen. Men man er belastet på en anden måde, fordi udviklingen har skabt arbejdsituationer, hvor man nu har ensformigt arbejde med overvågningskontrol, og man er meget isoleret. Modsat før i tiden – hvor man stod sammen med kolleger i grupper og arbejdede – står man nu meget alene, og dette giver en følelse af isolation. Støjen gør også, at man føler en psykisk træthed efter en endt arbejdsdag.

Det sammenhold, der opstår mellem kolleger, når man en hel arbejdsdag står i grupper og arbejder sammen, sker der også noget med, når man arbejder så isoleret på de automatiserede maskiner. Damerne holder faste kolonnemøder, som Kirsten syntes var en meget god ting, fordi møderne medvirkede til, at man fik diskuteret de fælles problemer, der kunne være. Samtidig kunne møderne også skabe grundlag for fællesskab og sammenhold.

De mandlige kolleger deltager ikke i de faste kolonnemøder, fordi i den kolonne, hvor Kirsten arbejder, er der aftalte kvindepladser – altså kønskvotering. En kønskvotering, som er en tryghed for kvinder til at sikre dem andel i arbejdspladserne ved automatiseringer.

FREMTIDEN

Kirsten er aktiv i sikkerhedsarbejdet, og er ikke i tvivl om, at den teknologiske udvikling har skabt og i takt med den fortsatte udvikling vil skabe mange miljø- og sikkerhedsproblemer, der skal arbejdes med.

Kirsten kunne godt ønske sig en fremtid med aflastning af ensformigt arbejde, hvor den daglige arbejdstid blev mindre end i dag, og hvor skiftende arbejdstider ikke var en hindring for at deltage noget mere i hverdagen uden for arbejdspladsen, sammen med familien og i de fritidstilbud, der er.

Kirsten syntes, at Albani er en rimelig god arbejdsplads, men det

Lis Grønwig.

Kirsten Liisberg.

ville være rart, hvis man havde nogle flere muligheder som mennesker, hvor man kunne vælge at arbejde på andre arbejdsområder og møde forskellige grupper af mennesker.

Tænk at arbejde nogle år som anlægsgartner i et stille og roligt og grønt arbejdsmiljø – væk fra støjen i tappehallen.

LIS GRØNVIG

Næstformand i Samarbejdsudvalget, bestyrelsesmedlem i fagforeningen, tillidsrepræsentant og klubformand.

SAMARBEJDSRELATIONER

Når Lis skulle se på betydningen af at sidde i samarbejdsudvalget, så havde udvalgsarbejdet den betydning, at man her fik orientering fra ledelsen om, dels den aktuelle planlægning af driften,

men også om fremtidige ændringer. Omvendt kunne udvalgsarbejdet også bruges til at rejse B-gruppen problemer og ønsker overfor ledelsen.

I det sidste års tid havde B-gruppen oplevet en udvikling, hvor ledelsen af Albani stod mere og mere stejlt overfor at løse selv små problemer, som blev rejst af B-gruppen. Derfor havde B-gruppen foreslået, at man afholdt en virksomhedskonference, hvor man i et større forum kunne tage debatten op omkring et bedre samarbejde til løsning af rejste problemer.

Ledelsen på Albani var positivt indstillet overfor B-gruppens ønske om en virksomhedskonference.

INVESTERINGER

Lis var godt tilfreds med, at der blev investeret i maskinparken

på Albani. Det var tegn på, at man havde en vis garanti for fortsat jævn beskæftigelse og fremtidige arbejdspladser på Albani, som på trods af de problemer, der er, måtte opfattes som en rimelig god arbejdsplads.

Som tillidsrepræsentant for kvinderne på Slotsbryggeriet, kom Lis ind på betydningen af, at der var aftalte garanterede kvindepladser. Garantier, som var nødvendige for at sikre kvindernes ret til fortsat at have arbejdspladser i takt med etablering af nye maskinelle arbejdsfunktioner.

FREMTIDEN

For Lis var der ingen tvivl om, at den vigtigste udvikling for arbejderne var en gennemførelse af kortere arbejdstid og en holdningsændring, hvor man kunne nå frem til en naturlig indstilling til, at det er lige så værdifuldt at

have en fritid, som at være produktiv, samt at det må være rimeligt, at arbejdstidens indhold også kan være betalt frihed til uddannelse.

Mange arbejdere er gået tidligt ud i en arbejdssituation med en kort folkeskole bag sig, så der er store grupper, der burde have tilbud om uddannelse for at få bedre betingelser som mennesker i et samfund, der er under stadig udvikling.

ORGANISATIONSARBEJDE

Lis fandt det faglige klubarbejde

som det vigtigste fundament for et aktivt fagligt arbejde. Faglige klubber har ikke så mange år bag sig i Odense afdeling, men erfaringerne med faglige klubber tegner godt for videreudviklingen af aktiviteterne og sammenhængen i det faglige arbejde.

JENS OLSEN

Fagforeningsformand i Odense afdeling og kredsformand i Fyns Kreds. Ansat på Albani siden 1968.

Ved Albani's 125 års jubilæum

gjorde Jens status omkring fremtiden.

PROBLEMER, DER SKAL ANGRIBES

Jens havde betænkeligheder, når man så salgstilbagegangen af øl og vand på landsplan. Oven i kom så, at billig øl og vand var på fremmarch og tog indhug i pct.-andelen af det samlede salg på landsplan.

Der var den uafklarede situation omkring dåseøl. Ville Danmark via EF blive tvunget til at åbne op for den miljø-ødelæggende dåseemballage og hermed undergrave vel et af verdens bedste returflaskesystemer?

Samfundsudviklingen med store koncentrerede supermarkeder skabte baggrund for prispres, med de konsekvenser, at hele distributionens struktur kan blive ødelagt.

Prispres gav også baggrund for et monopol, hvor supermarkeder ville bestemme, hvilke mærker øl og vand, de ville have i forretningerne.

Jens så denne udvikling som en trussel, især overfor små bryggeriers eksistens.

SAMMENHOLD

Udviklingen stiller store krav til sammenholdet i det faglige arbejde, så lokale interesser varetages i balance med, at store og små bryggerier bevares som arbejdspladser fremover.

For at opfylde dette mål, skal der gennemføres aftaler, der sikrer produktionens placering på de enkelte bryggerier, fulgt op af tryghedsaftaler med garanti for beskæftigelsen.

Jens havde forventninger til, at aftalerne nok bliver vanskelige at gennemføre, men ved et sammenhold i vore rækker, vil garantier for fremtiden i sådanne aftaleformer blive gennemført for Albani-koncernens arbejdspladser.

ARBEJDSPLADSEN - FRITIDEN

Jens havde det ønske for fremti-

Jens Olsen.

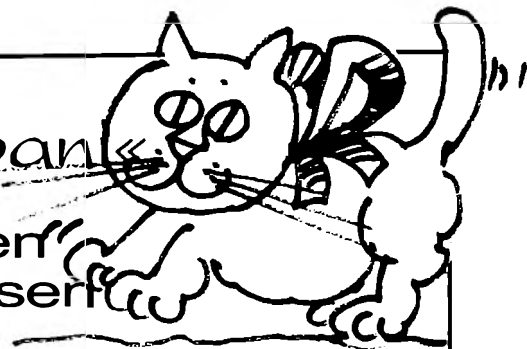
den, at arbejdspladsens indretning blev af en sådan standard, at man ikke – som i dag – fortsat skaber syge og ensomme mennesker.

Familiens arbejdstid er i dag baseret på, at begge parter arbejder sammenlagt i 80 timer om ugen. Ser man bare få år tilbage, hvor det var almindeligt, at kun den ene part arbejdede, var familiens ugentlige arbejdstid 48 timer. Hvad kunne så være mere rimeligt end at gennemføre en 35 timers arbejdsuge.

Voksenundervisningsformen – med betalt frihed til uddannelse – burde gennemføres hurtigt, så alle arbejdere, der tidligt forlod skolen og gik ud i en arbejdssituation – og dermed har et uddannelsesmæssigt efterslæb – får retten til en videre uddannelse, så man som menneske i et samfund i hurtig udvikling får et solidt grundlag for aktiv medvirken i samfundets beslutningsprocesser.

»Miss Albani«

kom til verden
under oliekriseren

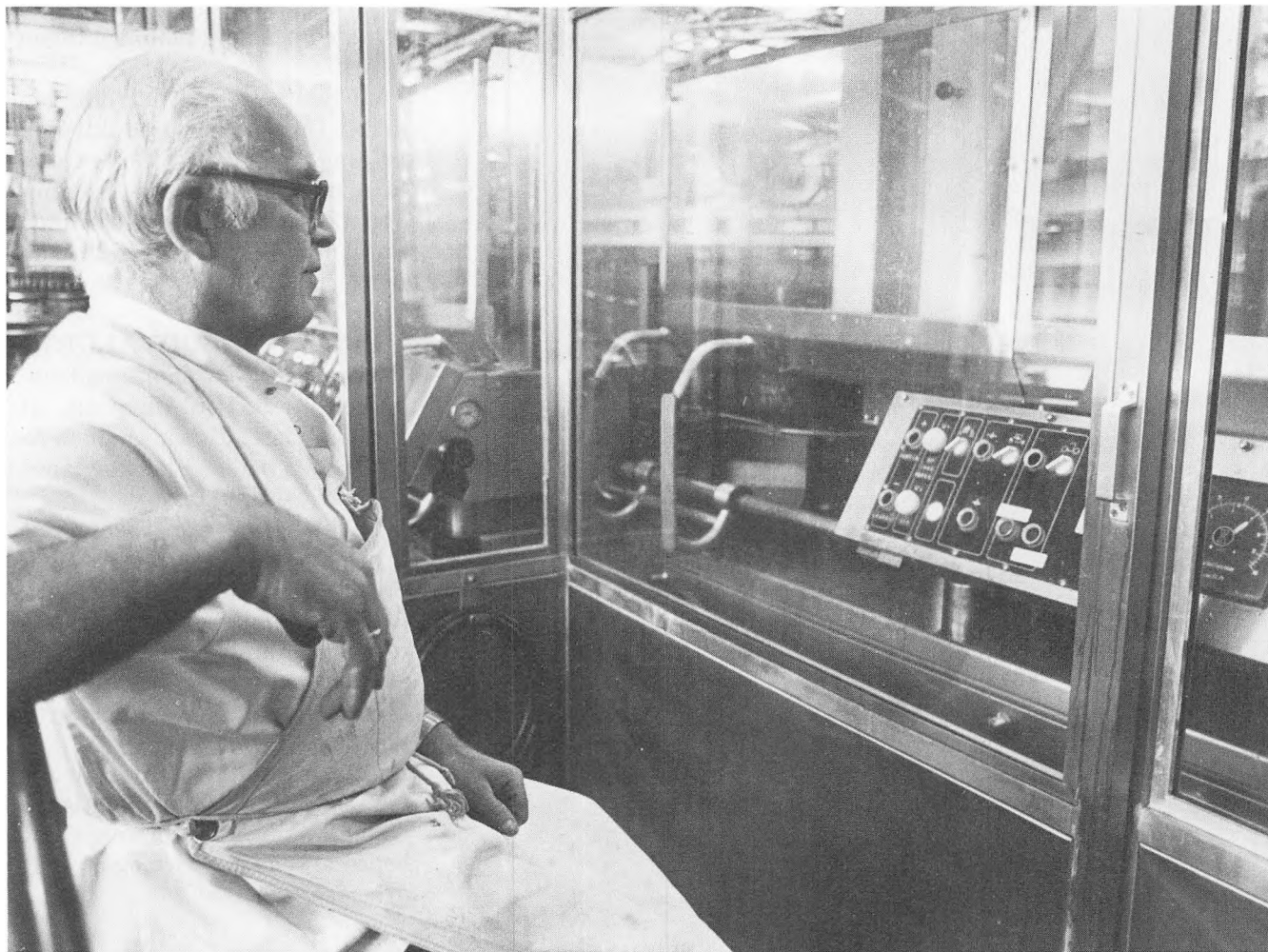
Albani's produktion er 100 pct. placeret på energi frembragt ved olie.

I forbindelse med olie-krisen i 1973 købte Albani af DSB et søsterlokomotiv til lokomotivet Frederik IX. Så havde man damp ved kul til at opretholde produktionen, hvis olien slap op.

Nu gik det ikke så galt – lokomotivet kom aldrig i brug til det formål, det var opstillet til på Albani. Men i mange år fløjtede lokomotivet arbejdsdagen af kl. 15.30, og en dag kom en kattekilling til verden i varmen under lokomotivet, der hurtigt blev døbt »Miss Albani«.

»Miss Albani« har senere sørget for slægtens beståen med katten Jacob.

Lokomotivets beståen er der også sørget for. Det er i dag i gode hænder hos samlere.

Christian Olsen.

Jubilarernes arbejds giver

POUL BENTZEN

Teknisk direktør, formand for samarbejdsudvalget.

ALBANI'S UDVIKLING

Poul Bentzen fandt det vigtigt for Albani's produkter og bryggeriets stabile udvikling, at fynboerne er meget trofaste og drikker de lokale ølmærker, som Albani og Odense Pilsner.

Der var ikke aktuelle planer om at investere i udvidelsen på Alba-

ni. De investeringer, der er sket, garanterer, at Albani i en rum tid fremover er et moderne bryggeri. Desværre var der på trods af udviklingen af moderne bryggerier, mangler på arbejdsmiljøområdet. Fremtidens krav måtte være, at udviklingen af moderne arbejdspladser skete i en sund balance med forbedringer af arbejdsmiljøet.

ØL- OG VANDMARKEDETS STRUKTUR

Poul Bentzen troede på – på langt sigt – at kvalitetsmærkerne på

øl- og vandmarkedet vil overleve og bestå. Men dette skete ikke uden at tage fat på debatten om, hvad man gør ved den udvikling, der sker i forbindelse med, at markedet tilføres billig øl og vand, der sælges under priser, som kvalitetsmærkerne kan produceres til.

Markedsandelen for disse sorter er allerede for stor, og modforholdsregler fra mærkevareproducenternes side er under udvikling.

BESKÆFTIGELSEN

Poul Bentzen – desværre er der overkapacitet indenfor koncernen Albani – i forhold til salget. Poul Bentzen så gerne, at Svendborg Bryghus fik mere produktion.

Vandmarkedet for mærkevarer var vigende. Albani kunne ikke give produktions- og beskæftigelsesgarantier. Trygheden for en jævn beskæftigelse forsøger man at tage højde for i planlægningen af driften.

Poul Bentzen fandt udviklingen stabil. Godt nok er produktionen højere i dag end ved 100 års jubilæet, men Albani beskæftiger her ved 125 års jubilæet det samme antal mennesker som for 25 år siden.

SAMARBEJDSUDVALGET

Som formand for samarbejdsudvalget fandt Poul Bentzen, at samarbejdsrelationer imellem A- og B-siden både på kort og langt sigt var værdifulde.

Ville ikke placere ansvaret for at arbejdet i samarbejdsudvalget ikke altid fungerer tilfredsstillende. Erkendte, at der er problemer, og at afholdelse af en virksomhedskonference som ønsket af B-siden, vil blive gennemført i nærmeste fremtid.

En del af fremtiden bliver, at Albani satser på at blive dygtigere med et udvidet eksportsalg samt bedre arbejdsmetoder og et godt arbejdsklima.

Poul Bentzen.

PROP & KAPSEL

International
solidaritet

Respekten for
mennesket

Gå med i fagligt
sammenhold

Forbundets
kursusplan

Ombindning

Selvangivelsen

Arb. i Guatemala

Flere ældre over 45

9/84

MEDLEMSBLAD FOR DANSK BRYGGERI-, BRÆNDERI- OG
MINERALVANDSARBEJDER FORBUND

PROP & KAPSEL

Medlemsblad
for Dansk Bryggeri-,
Brænderi- og
Mineralvandsarbejder
Forbund

Redaktion
Preben Mortensen (ansvarsh.)

Forbundets adresse
Lindvangs Allé 6, 1.
2000 København F.
Tlf. (01) 86 09 77

Forbundsformand
Preben Mortensen

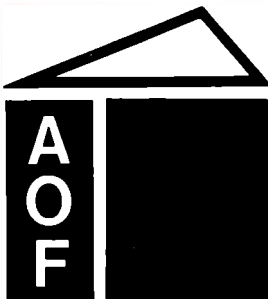
Næstformand
Anker Skjødt

Hovedkasserer
Erik Nielsen

Sekretærer
Erik Kielberg
Lone Christensen

Konsulenter
John Pedersen
Henrik Hansen

Sats og montage
Holbæk Fotosats ApS
Tryk
SP-Tryk - Slagelse

Meddeler

Arbejds- markedets håndbog 1985

Arbejdsmarkedets håndbog ud-
kommer igen i år den 20. novem-
ber. 1985-udgaven, som er den
18. i rækken, er udtryk for den
grundige og gennemsolide hånd-
bogs kvaliteter.

Arbejdsmarkedets håndbog an-
vendes af mange forbund, A-kas-
ser, arbejdsformidlingskontorer
og lokale fagforeninger i det dag-
lige – og også på kurser m.v.

Men – for der er et men! Trods
håndbogens store udbredelse – i
år trykkes den i 37.000 eksem-
plarer – vil vi pege på, at der sta-
dig er mange tillidsmænd og mås-
ke især ansatte på fagforenings-
kontorer, i A-kasser og en del lo-
kale fagligt interesserede, der
ikke kender Arbejdsmarkedets
håndbog.

Bogen koster kr. 98,00 + porto og
kan bestilles hos AOF's Forlag,
Teglværksgade 17, 2100 Køben-
havn Ø.

International solidaritet

Forbundets forretningsudvalg har besluttet at følge solidariteten
med arbejdernes kamp i England og Guatemala op med økono-
misk støtte.

Til kulminearbejderne i England bevilgede forretningsudvalget
14. november 1984 30.000 kr.

Til Coca Cola arbejderne i Guatemala bevilgede forretningsud-
valget 14. november 1984 30.000 kr.

Forretningsudvalget har også den 14. november 1984 fulgt
Dansk Folkehjælps appel om støtte til befolkningen i Etiopien og
har afsendt kr. 30.000 til kampen for at overleve sult og elendig-
heden i Afrika.

INDHOLD

International solidaritet	2
Leder	3
Gå med i fagligt sammenhold	4
Forbundets kursusplan	5
Konsulenttjenesten	7
Selvangivelsen	8
Arbejdernes kamp i Guatemala	12
Bognyheder	13
Flere ældre over 45 år	14
Teaterprojekt Vesterbro	15
Kontingentstigning	16

FORSIDEBILLEDET:

Skal 20 %
af verdens
befolkning
sidde på
de 80 %?

Læs leder
side 3

Respekten for mennesket

Ethvert humant menneske vil arbejde for en verden, hvor det enkelte menneskes rettigheder accepteres fuldt ud.

Respekten for det enkelte menneskes rettigheder er ikke kun et spørgsmål om de almindelige frihedsrettigheder som ytrings-, forsamlings- og foreningsrettigheder, men også retten til et selvstændigt liv, hvor det enkelte menneske får muligheder for at udfolde sine kreative evner og deltage i alle former for diskussioner og beslutninger.

Derfor må ethvert samfund, der skal sikre det enkelte menneske disse muligheder, kollektivt arbejde for disse ting. Det betyder, at alle skal have ret til den uddannelse, som er nødvendig for det enkelte menneskes behov, at alle skal være en del af samfundets kollektive ansvar og indsats.

Dette betyder så også, at alle skal have ret til arbejde, ret til et liv, hvor økonomiske interesser ikke skal bestemme det enkelte menneskes udfoldelsesmuligheder.

Dette er en del af den politiske kamp, som arbejderbevægelsen og arbejderpartierne i dag står overfor i Danmark og i andre lande, som er nogenlunde udviklede industrilande.

Sammen kæmper man for de nødvendige økonomiske og politiske ændringer, som lader det kollektive, det menneskelige, gå forud for de økonomiske, egoistiske interesser. Men det er ikke nok blot at se på sin egen situation eller blot at ville ændre sine egne omgivelser, for at få dem tilpasset sit eget behov.

Man er en del af en større sammenhæng, som ofte kan være skyld i, at andre mennesker må kæmpe for rettigheder og eksistens, som vi ikke kender til i vores land.

Atomoprustning er en trussel mod hele menneskeheden, men kampen mod oprustning er ikke nok, hvis man kun ser på denne fare alene. Våben bruges lige så ofte til at undertrykke mennesker, der ikke vil acceptere, at de fratages deres rettigheder. Våben bruges af regeringer, stater, diktatorer mod politiske modstandere og andre anderledes tænkende.

Våbenindustrien er den største industrileverandør, og de penge, der bruges om året på forsvars (angrebs)-budgetter, er ca. 50 pct. større end de underudviklede landes samlede gæld til de store vestlige banker.

De underudviklede lande udgør ca. 80 pct. af verdens befolkning, men på grund af, at verdenshandelen er baseret på egoistiske, økonomiske og kapitalistiske interesser, er disse lande så forgældede, at de ikke har mulighed for at opfylde selv de mest elementære menneskelige behov.

For mange af de mennesker, der lever i disse lande, gælder kampen ikke kun de samme ting, som arbejderbevægelsen kæmper for i f.eks. Danmark, men det er også en kamp mod social fornedrelse, mod anstændige sundhedsvilkår, og sidst, men ikke mindst, mod den fattigdom, der gør, at der ikke er penge til mad.

I Etiopien er der hungersnød af et katastrofalt omfang, og naturligvis skal og må alle kræfter sættes ind på at hjælpe disse mennesker, men det er kun toppen af isbjerget, man her får kendskab til.

Den daglige kamp for mad findes mange andre steder på jorden, uden at vi orienteres om dette.

USA og Vesteuropa har kæmpeoverskudslagre af fødevarer samtidig med, at folk dør af sult andre steder i verden.

I USA lever ti millioner mennesker i yderste fattigdom, medens USA bruger mere end 500 milliarder kroner om året på militærudgifter.

I Danmark skal de arbejdsløse fortsat ikke have reguleret deres understøttelse, og andre dårligt stillede grupper heller ikke, medens virksomhedsejerne tjener penge som aldrig før.

Omfordelingen af samfundets ressourcer ændres i højere og højere grad til – at fra dem, der ikke har ret meget, skal tages – til dem, der har meget, skal gives.

Dette sker i Danmark – dette sker i stort set hele verden.

Vi giver en verden videre til kommende generationer (måske), hvor nød, fattigdom og elendighed er gældende for over 80–85 pct. af verdens befolkning, hvor forurening og ødelæggelse af vore omgivelser truer med katastrofale følger, og med en verden i konstant frygt for det store ragnarok.

Det er de få, der bestemmer, hvordan de mange skal have det.

Spørgsmålet er, hvor længe vil de mange acceptere, at det er de få, der skal bestemme, og hvor længe vil det kunne gå, før det er for sent.

Det kan ændres, det kan laves om, men ikke, hvis det kun er for ens egen skyld – det kan kun ændres, hvis man gør det for de andres skyld.

Gå med i fagligt sammenhold

Egoisme skal stoppes –

**Demokratiet skal gå
mange skridt videre –**

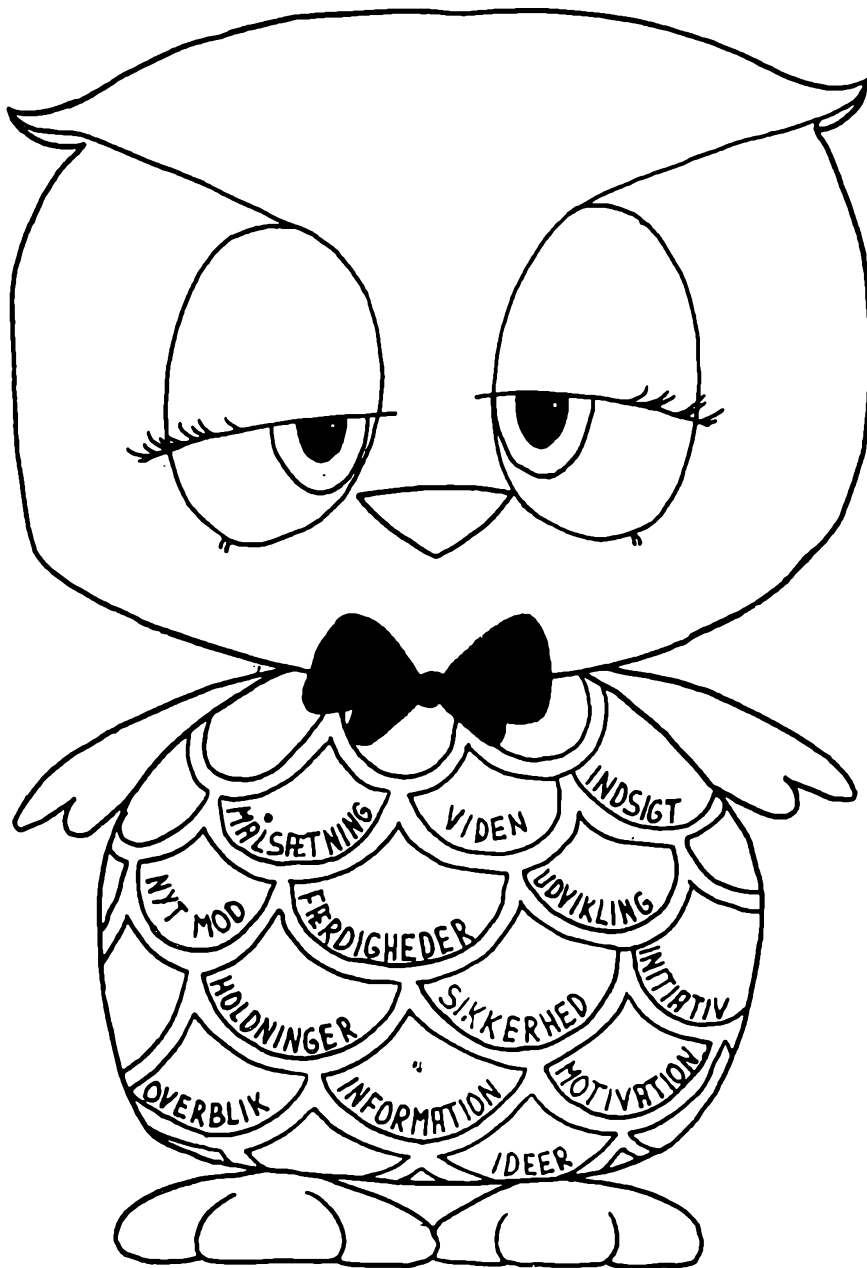
Opgaver skal løses

Betingelserne for, at demokratiet i fagbevægelsen virker er, at du deltager i debatten og det faglige sammenhold.

Forbundet indbyder dig derfor til kurser om, hvordan arbejderbevægelsen er sammensat, og om hvordan du sammen med andre kan gøre din indflydelse gældende i det faglige og politiske arbejde.

Forbundets kursusplan

for 1. halvår 1985 og
vinterhøjskole

**Forbundet
starter
op i 1985
med en
ændret
kursus-
struktur**

Den nye struktur betyder, at man ikke mere skal deltage på 3 weekendkurser for at gå videre på forbundskurser G1. De 3 weekendkurser afløses af et weekendkursus, hvis navn bliver

INTRO-kursus

Kurset er på 20 timer og er åbent for alle forbundets medlemmer fra hele landet, der ikke tidligere har været på kursus gennem deres fagforening.

INTRO-kursernes program

Kurserne starter fredag kl. 11.00 og slutter søndag kl. 15.00.

Kursussted: Roskilde Højskole.

Tilmelding sker igennem fagforeningen.

Kursets emner bliver bl.a.: Hvorfor er du medlem af en fagforening?

Fagbevægelsens opbygning og indflydelse i Danmark og internationalt.

Hvorfor skal fagbevægelsen være både faglig og politisk.

Hvad er en overenskomst?

Hvordan laves en overenskomst?

Har du indflydelse på overenskomster?

Kursusplan 1. halvår 1985

Kursusbetegnelse	Tidspunkt	Kursussted
Intro-kursus (Sidste tilmeldingsfrist til forbundet 7.1.-85)	25.-27. jan. 1985	Roskilde Højskole
Intro-kursus (Sidste tilmeldingsfrist til forbundet 2.2.-85)	22.-24. feb. 1985	Roskilde Højskole
G1 forbundskursus	14.-19. april 1985	Roskilde Højskole
Intro-kursus (Sidste tilmeldingsfrist til forbundet 4.3.-85)	22.-24. marts 1985	Roskilde Højskole
G2 forbundskursus	5.-10. maj 1985	Roskilde Højskole

Forbundets nuværende regler for kursusedtagelse

1. INTRO-kursus skal man være igennem for at deltage videre på G1 og G2 forbundskurserne. Eventuelle nyvalgte afdelingsformænd og tillidsrepræsentanter kan i særlige tilfælde få dispensation fra denne regel.

1. INTRO-kursus samt G1 og G2 kan gennemføres i løbet af samme kalenderår.

Derefter kan man deltage på G3 og G4 i samme kalenderår.

Derefter kan man deltage på 2 moduler (2 uger) i samme kalenderår.

Eventuelle tilvalgsmoduler i form af skolekontaktkursus, kassererkursus og kurser i sikkerhedslinien tæller som andre moduler. (2 pr. kalenderår).

Udeblivelse fra kursus uden at melde afbud medfører, at den eller de pågældende ikke kan genoptage deltagelse i kursus uden forudgående behandling i forretningsudvalget.

Fritagelse under kursus kan kun finde sted, når afdelingen skriftligt fremsætter anmodning herom til kursuslederen, dette gælder hele FIU-systemet.

Vinterhøjskole

Forbundet har på sit forretningsudvalgsmøde den 18. september 1984 besluttet, at de medlemmer, der søger vinterskoleophold på en arbejderhøjskole, kan få tilskud til opholdet fra forbundet på lige fod med de medlemmer, der søger kurser under Fagbevægelsens Interne Uddannelsessystem.

Reglerne siger, at man kan søge ind til 2 ugers uddannelse under FIU, hvor forbundet betaler arbejdstab og kursusomkostninger.

Dette beløb, ca. kr. 11.000, kan også ydes til kursister, der deltager i vinterskolekurser.

For at modtage tilskud fra forbundet til et vinterskolekursus er det en betingelse, at tilskudsansøgningen først har været behandlet i kursisternes bopælskommune, da mange kommuner giver tilskud til et sådant ophold. Såfremt kommunerne betaler så meget til kurset, at restbeløbet til kurset kommer under kr. 9.000 for kursusopholdet, reduceres forbundets tilskud tilsvarende.

Forbundet udsender til samtlige afdelinger

PROTOKOL

over

Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbunds
28. ordinære kongres
og
Forbundets ekstraordinære kongres

Den 16. til 19. oktober 1983
LO-Skolen, Helsingør

Kongresprotokollen fra forbundets 28. ordinære og ekstraordinære kongres ligger nu i afdelingerne i et begrænset antal eksemplarer. Der kan gives/lånes af interesserede medlemmer, der ikke var med på kongressen.

Arbejdsministeriet »Rapport om arbejdstid« og AOF's avis »Jobskabelsen«.

SID's sortbog »Fra arbejdsmarked til fattighjælp...«
Sortbogen gennemgår konsekvenserne af finanslovforliget med henblik på jobtilbudsordninger.

LO pjecer

»Det kan lade sig gøre«

»En dokumentation«

»Kortere arbejdstid
35 timer«

»Mindre arbejdsløshed og større velfærd«

Ombindning - endnu en gang

Som det må være en række af forbundets medlemmer bekendt, er der de senere år gjort en stor indsats fra sikkerhedsrepræsentanters side for at få ombundet det øverste lag på pallerne.

Formålet med at få ombundet er at modvirke, at der styrter kasser ned under transport i lastbiler eller især med trucks.

Enhver, der har sin faste gang på et lager, eller hvor der køres meget med truck, ved, hvor lidt, der skal til før der styrter kasser ned – det være sig i et lidt for snævert sving, en opbremsning, på grund af huller i asfalten eller under stabling. Endvidere er det ofte sket, at uombundet tomgods blæser ned fra stakkene i hårdt vejr. Arbejdstilsynet har allerede i 1975 udsendt en meddelelse om »Transport af pallerede, stabelbare plastkasser og lign.«, hvori det bl.a. hedder: »Sikring (mod nedstyrtning) kan f.eks. ske ved

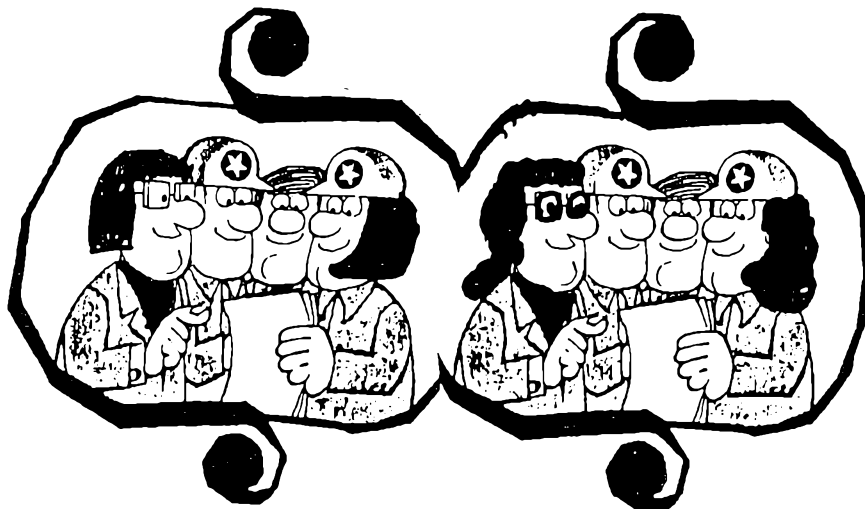
reduktion af stabelhøjden eller ved at øverste lag kasser ombindes eller på anden måde sikres mod udskridning«.

Denne meddelelse er fornylig annulleret til fordel for mere generelle formuleringer i de to hovedbekendtgørelser om tekniske hjælpemidler (kap. 3-4) og om arbejdets udførelse (§ 13). Dette ændrer dog ikke ved, at Arbejdstilsynet som hovedregel fastholder, at når der er risiko for personer, der færdes på lagerpladser, så må der træffes »effektive foranstaltninger til at forebygge risiko for sammenstyrtning, nedstyrtning, sammenskrudning og lignende«. I en udtalelse fra Direktoratet fra Arbejdstilsynet vedr. forhold på Thor i Randers fra oktober 1984 hedder det, at »som effektiv foranstaltning kan det accepteres, at øverste lag kasser sikres«.

Der er således en helt klar hjemmel til at få ombundet overalt, hvor der foregår transport af paller, da det vel er de allerfærreste steder, hvor man med sikkerhed kan udelukke, at der færdes folk i et område med transport af paller.

Det er da også således, at der i dag ombindes på flertallet af forbundets arbejdspladser, i hvert fald hvad angår tomgods. Skal Direktoratet for Arbejdstilsynets klare anvisninger tages alvorligt, og det skal de i henhold til såvel Arbejds miljøloven som sund fornuft, så er det nu på tide, at sikkerhedsudvalgene, på de virksomheder, hvor der ikke allerede ombindes eller på anden måde sikres, tager sagen op og får sikret deres arbejdspladser i henhold til Arbejdstilsynets påbud.

Konsulentafdelingen

Selvangivelsen for året 1984

Med selvangivelsen for 1983 indførtes den såkaldte erklæringsordning, der betød, at skatteyderne ikke behøvede at udfylde de felter i selvangivelsen, som skattevæsenet allerede havde oplysninger om. Selvangivelsen for 1984 viderefører principperne fra sidste års selvangivelse. Der er således fortsat – forenklet sagt – tre mulige måder at udfylde selvangivelsen på:

1. Man kan nøjes med at underskrive den, nemlig hvis man kun har indtægter, fradrag og formue svarende til de gule rubrikker, dvs. beløb, som skattemyndighederne har i forvejen. Dette svarer til den gamle erklæringsordning.
2. Man kan undlade at udfylde de gule rubrikker og udfylde de andre rubrikker i det omfang, man har indtægter, fradrag og formue af den pågældende art.
3. Man kan udfylde selvangivelsen fuldstændigt, dvs. udfylde både de gule og de øvrige rubrikker og herunder beregne den skattepligtige indkomst og den skattepligtige formue.

Det vigtige er altså, at man ikke behøver at udfylde de gule felter. Men man må godt, hvis man vil. Og hvis man mener, at skattevæsenet har fået forkerte oplysninger, f.eks. fra banken eller arbejdsgiveren om noget i et gult felt, så skal man udfylde det gule felt. Udfylder man et eller flere gule felter, skal man huske at skrive *hele* det rigtige beløb, for det, man skriver, træder i stedet for det, som skattevæsenet har stående. Har man indtægter, fradrag eller formue, som ikke hører til i de gule felter, skal disse altid skrives op på selvangivelsen (selvangives). Man skal altså altid udfylde de rubrikker, som ikke er gule.

Underskriften på 1984-selvangivelsen vil ikke give anledning til misforståelser. Der er kun én underskriftsrubrik – på forsiden. Ægtefællebeskatningsreglerne vil formentlig give langt mindre anledning til tvivl, end de gjorde for 1983-selvangivelsen.

Med virkning for 1983 blev der skabt adgang til, at ægtefæller kunne anmode om, at der skete udledning mellem den enes overskydende skat og den andens restskat, inden der blev beregnet procentgodtgørelse/-tillæg. Anmodning skulle ske ved, at begge ægtefæller underskrev en særlig blanket og ind-

sendte den til skattevæsenet. Anmodning om sådan udledning vil for 1984 kunne ske på den måde, at der afkrydses en særlig rubrik på selvangivelsens forside.

Skatteydere, der anvender den almindelige selvangivelse (blanket S 13) får sammen med selvangivelsen tilsendt en særlig vejledning i brugen af denne. Vejledningen vil i kort form omtale, hvordan selvangivelsen kan/skal udfyldes (de gule rubrikker) og årsopgørelsen.

En mere udførlig vejledning kan fortsat afhentes på det kommunale skattekontor.

Det faste lønmodtagerfradrag eller fradrag for faktiske udgifter i stedet for (Selvangivelsens punkt 6).

Det faste lønmodtagerfradrag udgør 5 pct. aflønnen m.v., dog højst 3.200 kr.

Såfremt lønmodtageren ønsker at fradrage de faktiske udgifter til befordring, udgifter til arbejdstøj, værktøjspenge m.v., samt udgifter til fagforeningskontingent og arbejdsløshedskasse i stedet for det

FRA FORBUNDET

Forretningsudvalgets sammensætning:

Nordjysk Kreds:

Poul Erik Guldborg

Sydjysk Kreds:

Thomas Olsen

Fyns Kreds:

Jens A. Olsen

Sjælland-Falster Kreds:

Bent Embo

Københavns mandlige afd.:

Holger Foss og Bent Meyer

Københavns kvindelige afd.:

Barbara Kryger og Inge Jensen

Forbundets daglige ledelse:

Preben Mortensen, Anker Skjødt,

Erik Nielsen, Erik Kielberg og

Lone Christensen

Konsulenter:

John Pedersen og Henrik Hansen

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE

afholdt onsdag den 15. august
1984.

Fraværende: Anker Skjødt.

DAGSORDEN:

1. Forhandlingsprotokollen
2. Beretning
3. Budget og regnskab
4. Forskellige sager

Ordstyrer: Bent Meyer.

1. Forhandlingsprotokollen

Der lå protokoller til godkendelse fra FU-møder afholdt den 4. april, 9. maj og 12. juni 1984.

Holger Foss:

Holger Foss mente, at det var i orden, som formanden sagde på

FU-mødet den 12. juni 1984 under debatten om protokoller, nemlig: »Formanden måtte indskærpe, hvad meningen med protokoller er, nemlig at referere hvad der er sagt. Hvis der er refereret noget, der ikke er sagt, skal det rettes«.

Men Holger F. havde til dette nogle principielle bemærkninger. Holger F. havde en formodning om – og det var ikke nogen kritik – at formanden, når der skal skrives protokol, selv skriver sin beretning. Det var i orden, det bruger man også i mandlig afdeling. Men i forbundsprotokollerne kom dette til at betyde, at formandens beretning i det skriftlige fremstår i et meget flydende sprog, det hele passer, det er meget flot formuleret. Og alle ved, at sådan kan ingen formulere sig uden et manuskript.

Fremgangsmåden var i orden, men fremgangsmåden var kun i orden, såfremt andre i protokollen så ikke blev gengivet med det mest knudrede sprog, som måske nogen sinde var set, og som folk kan have meget svært ved at forstå. Så blev protokollerne ikke rimelige eller retfærdige. Følte især, at Bent Meyer og Holger Foss blev gengivet i et knudret sprog.

Den samme forskel gjaldt, når der var sagt nogle ting med et kraftigt sprog. Nogle fik deres sprog modereret – dette var i orden – men ikke når ikke alle fik sproget modereret i referaterne.

Holger F. bad om forståelse for, at de principielle bemærkninger til referaternes indhold var ment som saglig kritik og ville med bemærkningerne godkende de fremlagte protokoller.

Lone Christensen:

Lone C. Oplyste, at antallet af sider fra møderne, inden redigeringen, lå på 84 til 129 tæt maskinskrevne A-4 sider.

Fra og med juni-referatet blev man gengivet i refererende og ikke citerende form, hvilket gav referanten mulighed for at tage udpluk af, hvad den enkelte har sagt og forhåbentlig kortere referater fremover.

Opfattede Holger F.'s kritik positivt, men måtte sige, at det kan blive svært at undgå nogle svingninger i referatformen af det enkelte FU-medlems bemærkninger, fordi der – fra man starter redigeringen af 100 A-4 sider og til man slutter – er timer og dage imellem.

Syntes det var i orden at tilstræbe et flydende og modereret sprog i referaterne gældende for alle FU-medlemmer.

Bent Meyer:

Bent M. gik ind for de fremlagte protokoller med Holger F.'s faldne bemærkninger.

Ønskede at sige til Lone C. ud fra egne erfaringer, at man godt kan høre forkert og dermed skrive forkert ved afskrift fra en båndafspiller.

Preben Mortensen:

Formanden omtalte, at daglig ledelse – med baggrund i de tre tykke protokoller, der lå til godkendelse – havde gennemdiskuteret protokollernes tykkelse.

Formanden mente, at det var rigtigt at gå over til referatformen, fordi modsat citatformen blev man gengivet af referanten, som ens synspunkter var forstået.

Denne form kan give kortere referater.

Men der var et problem, som Lone C. havde omtalt for formanden, at når hun kortede referaterne ned, havde Bent M. givet udtryk for kritik af, at der måtte være nogle misforståelser, fordi referaterne var kortet ned. Lone C. kunne derfor ikke bare ændre i de ordsætninger, som f.eks. mandlig afdelings repræsentanter giver udtryk for.

Dette var uheldigt. FU havde besluttet, at referaterne skulle kor-

tes ned. Så måtte det være sådan, at ikke alt, hvad det enkelte FU-medlem giver udtryk for, kommer med i referatet.

Herudover bør der kunne afkortes i de referater, der udsendes i Prop & Kapsel.

Formanden bad om, at FU-medlemmerne accepterede, at referansen refererede synspunkter, så det, der én gang var vedtaget – at vi skal nå frem til kortere referater – kan gennemføres.

Formanden orienterede om, at konklusionsreferater fra FU-møderne i september og oktober 1983 ligger til renskrivning nu.

Kongresprotokollen 1983 er klar til trykning.

Af historiske hensyn skal vi så gengive så meget som muligt af de hovedbestyrelsesmøder, der fandt sted under kongressen.

Vi vil udsende disse referater samtidig med kongresprotokollen.

Barbara Kryger:

Barbara K. så meget gerne, at referaterne kom ned på en trediedel af, hvad de fylder nu. Dette forudsatte, at forretningsudvalget accepterer, at det er essensen af det, der snakkes om, der citeres, og at man ikke er alt for nøjeregnende med, at alt skal med.

Forretningsudvalget

godkendte protokollerne fra FU-møder afholdt 4. april, 9. maj og 12. juni 1984.

2. Beretning

v/ forbundsformand

Preben Mortensen:

Den 20. juli udsendte man til forretningsudvalget en anmodning om at bevilge de engelske strejkende kulminearbejdere 30.000 kr. FU-medlemmerne tilkendegav, at de var enige i at bevilge dette beløb.

Forbundet har i den forbindelse

tilsluttet sig den landsdækkende aktion til støtte for kulminearbejderne.

På et repræsentantskabsmøde drøftede man, hvorvidt man kunne bruge af de indsamlede midler til at køre kampagne og dække de administrative omkostninger. Lone Christensen, som er forbundets repræsentant i dette repræsentantskab, modsatte sig dette med den begrundelse, at disse omkostninger måtte de tilknyttede organisationer betale ved siden af de indsamlede og bevilgede penge til kulminearbejderne.

Forbundet har sendt 1000 kr. til at dække disse ting, og vi har forlangt, at man på et senere tidspunkt fremlægger regnskab for dette.

Forbundets synspunkter fik den nødvendige opbakning, og man må så håbe, at de øvrige organisationer også fremover sikrer de nødvendige penge til kampagne og administration.

På et tidligere FU-møde havde formanden omtalt en faglig voldgiftskendelse fra Fredericia Bryggeri. Sagen havde ført til, at man havde besluttet, at forbundet ikke længere kunne acceptere, at denne opmand skulle fungere i sager, hvor forbundet var den ene part.

Man havde også besluttet, at man over for opmanden skulle begrunde, hvordor vi havde taget denne beslutning.

Formanden havde derfor sendt følgende brev til opmanden:

»Den 23. marts d.å. var De opmand i en faglig voldgiftssag mellem Bryggeriforeningen og Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund. Den 6. april d.å. modtager forbundet Deres kendelse, hvor De fastslår, at De ikke kunne give forbundet medhold i deres påstand, og at Bryggeriforeningen derfor frifindes i denne sag. Forbundet har aldrig stillet spørgsmål ved deres kendelser i

de faglige voldgiftssager, hvor forbundet har været den ene part. Det var derfor med nogen undren, at vi modtog kendelsen fra den faglige voldgiftssag af 23. marts. De anfører nemlig i kendelsen side 4, 4. afsnit, at der blev ved aftalen af 7. februar 1980 givet arbejderne et betydeligt løntillæg for at udvise fleksibilitet i produktionen. Det fremgår ikke af Bryggeriforeningens påstand, at der for et betydeligt løntillæg skulle ydes den omtalte indsats. Ordet »betydelig« er en påstand, De indfører, og derfor mener forbundet, at det er Deres eget synspunkt, der her bliver fremført. Vi mener ikke, at en opmand skal afgive en kendelse ud fra sine egne synspunkter, men fortolke aftaler og afgive en kendelse på baggrund af parternes påstande. Det er ikke sket i denne sag, og forbundet har derfor meddelt Bryggeriforeningen, at vi ikke mere ønsker at pege på Dem som opmand i sager, hvor forbundet er den ene part«.

Formanden har ikke hørt noget fra opmanden, men fik i stedet et langt brev fra Bryggeriforeningen, der skriver:

»Vi har modtaget kopi af forbundets brev af 18. ds. til højesteretsdommer Erik Bjerregaard, hvori der med henvisning til formulering af Bjerregaards kendelse af 6. april 1984 meddeles, at forbundet ikke ønsker at pege på ham som opmand. Den formulering, der henvises til, lyder:

»Der blev ved aftalen af 7. februar 1980 givet arbejderne et betydeligt løntillæg for at udvise fleksibilitet i produktionen«, og forbundet påstår derefter, at ordet »betydelig« er indført af Erik Bjerregaard, idet det ikke er anvendt i Bryggeriforeningens påstand i sagen.

Nu må denne sag ses i nøje sammenhæng med den foregående sag om samme problematik, kendelse af 5. marts 1981, hvor Bryggeriforeningen under proceduren lægger vægt på at understrege, at det drejer sig om et be-

tydeligt løntillæg, for hvilket man forventede en ikke uvæsentlig modydelse. Det skete med ordene: »Bryggeriforeningen har anført, at bryggeriarbejderne ved lokalaf-talen som vederlag for den lo-vede fleksibilitet i produktionen fik forhøjet timelønnen med kr. 5,80 pr. time, hvilket svarer til en forhøjelse af årslønnen med over kr. 10.000. Bryggeriarbejderne i Fredericia opnåede derved en indtægt, der ligger over gennemsnittet for bryggeriarbejderne i København, og det med en klar forudsætning for lokalaf-talens løntillæg, at produktiviteten blev forøget«.

Det kan derfor harme os noget, at forbundet således afsætter en opmand, der har udvist stor indlevelse i vore fælles forhold, og hvis kendelser vi har respekteret og anerkendt, også når de gik os imod. Nu er skaden imidlertid sket, ligesom da forbundet for nogle år siden på foranledning af de mandlige københavnske bryggeriarbejdere afskedigede en opmand. Vi skal imidlertid ikke undlade at foreslå, at vi i tilsvarende situationer drøfter sagen, før der tages så drastiske skridt.«

Formanden svarede Bryggeriforeningen med følgende brev:

»Vi bekræfter modtagelsen af Deres brev af 26. juli d.å. vedr. forbundets afsættelse – (vi kan ikke afsætte en opmand – vi peger på i en sag, hvem vi vil have som opmand, og derfor er det helt forkert, at man siger, at vi afsætter en opmand) – af højesteretsdommer Erik Bjerregaard som fremtidig opmand i sager, hvor forbundet er den ene part i sagen. I Deres brev anfører De, at denne sag skal ses i nøje sammenhæng med foregående sag med den samme problematik, kendelse af 5. marts 1981. Det er forbundet enig i, men må afvise Deres argumentation om, at Bryggeriforeningens procedure kan forklare opmandens kendelse.

Det er rigtigt, at Bryggeriforeningen i sin procedure har gjort op-

mærksom på, at aftalen om fleksibilitet i produktionen med en forøgelse af timelønnen på kr. 5,80 svarer til en forhøjelse af årslønnen på over kr. 10.000, og at man derved fik en indtægt, der lå over gennemsnittet for bryggeriarbejderne i København. Een ting er, hvad man har fremført af beviser i sin procedure, en anden ting er, hvad opmanden bruger som præmisser for sin kendelse. Opmanden begrunder sin kendelse i lokalaf-talens ordlyd og formål. Opmanden begrunder ikke sin afgørelse i tillæggets størrelse, og det er derfor uforståeligt for forbundet, afdelingen og medlemmerne, at opmanden nu pludselig begrunder en kendelse med, at der er ydet et betydeligt løntillæg. Hvis dette også var opmandens opfattelse ved voldgifts-sagen af 5. marts 1981, er det uforståeligt, at det så ikke kommer til at fremgå af kendelsen fra dengang. Så havde forbundet aldrig anmodet om en ny faglig voldgift.

Man har lokalt forhandlet sig frem til en ny aftale med en væsentlig tekstændring. Opmanden afgiver ikke en kendelse om aftalens ordlyd som ved den tidligere voldgift af 5. marts 1981, men anlægger i stedet for nogle for virksomheden økonomiske betragtninger. Vi er alle rystede over den drejning, sagen hermed har fået, og vi kan derfor ikke acceptere, at De udtrykker harme over forbundets afsættelse af Bjerregaard som fremtidig opmand.«

Formanden bekræfter desuden, at man var villig til at tage en drøftelse om disse ting fremover.

Det er Bryggeriforeningens opfattelse, at det altid var bedst, at man brugte den samme person som opmand, for herved sikrede man sig, at man på grund af et indgående kendskab til vore forhold fik en linie i de faglige voldgiftskendelser.

Bryggeriforeningen mente, at hvis forbundet var interesseret, kunne man få en jurist til at

gennemgå sagen, da man fortsat var af den opfattelse, at opmanden ikke havde afsagt en kendelse ud fra et privat skøn, men havde afsagt en kendelse på baggrund af Bryggeriforeningens påstand under proceduren ved faglig voldgiftssag af 5. marts 1981.

Formanden havde i brevet til Bryggeriforeningen tilkendegivet, at vi altid var parate til at drøfte tingene, men fandt, at det ikke kunne ændre vor stillingtagen i denne sag.

Forbundet har anmodet Bryggeriforeningen om et organisationsmøde vedr. Ceres Mineralvandsfabrik på Amager, da man finder, at virksomheden ikke efterlever overenskomstprotokollet vedr. produktions- og beskæftigelsesaftaler for provinsens virksomheder.

Ligesom for Jyske Bryggerier har man også under De forenede Bryggerier et fællesudvalg, der på et møde den 14. august d.å. har drøftet situationen i forbindelse med meddelelsen om, at en af kolonnerne på Fredericia Bryggeri skal ombygges til også at kunne køre 12 stk.s kasser.

Det betyder, at man flytter 12 stk.s kasseproduktionen fra Neptun Bryggeriet i Silkeborg til Fredericia Bryggeri.

Det var fællesudvalgets opfattelse, at det var uacceptabelt, at man tidligere havde afvist at give en fælles orientering til de afdelinger, der havde overenskomst med virksomheder, der var ejet af DfB, og så kort tid efter meddelte, at man agtede at flytte produktion fra en af virksomhederne til en anden af DfB's virksomheder.

Man havde tidligere anmodet om et møde for at få fremlagt bl.a. DfB's samlede produktionsplaner, hvilket man havde afvist.

Fællesudvalget vedtog derfor, at man endnu en gang skulle anmode om et møde for hele DfB-koncernen.

Man enedes også om, at Silkeborg afdeling skulle rette henvendelse til forbundet for at få sagen behandlet på normal vis, således at hvis man ikke kunne få en fælles orientering, måtte forbundet ind i sagen.

Der har i beretningsperioden været en lang række depotsager. Formanden ønskede ikke at gå i detaljer om de enkelte sager, men ville i stedet beskæftige sig mere med det principielle.

For en del Thor-depoter var det ikke lykkedes at få afsluttet overenskomster, og forbundet havde derfor den 20. juli d.å. til Dansk Arbejdsgiverforening fremsendt første strejkevarsel. Dette havde sat skub i sagerne, og så vidt formanden vidste, havde det betydet, at alle nu havde indgået overenskomst.

Undervejs har man imidlertid konstateret, at der rundt omkring i landet er depoter, som man ikke har vidst eksisterede. Dette har betydet, at forbundet har sendt skemaer ud til afdelingerne, hvor man anmoder dem om at undersøge, hvilke depoter man har i området, om der er overenskomst, og hvis ikke, hvordan folk på disse depoter er organiseret.

Når man får skemaerne ind, skal der foretages et registreringsarbejde, sådan at man fremover sikrer sig, at alle depoter i landet bliver dækket ind, enten af os eller SID.

I den forbindelse drøftede vi en henvendelse fra Nykøbing Falster. De har gennem årene organiseret depotarbejdere på Lolland, men mangler stadig Maribo Bryghus. Der er det lykkedes afdelingen at få overenskomster for depoter, der ligger rundt omkring hele bryggeriet. Så sker der imidlertid det, at SID i Nakskov meddeler vor afdeling, at de på baggrund af aftalen skal have overflyttet depotarbejderne fra Nakskov til SID-afdelingen. Det er de pågældende medlemmer på depoterne ikke meget for, idet de

for nogle år siden netop blev overflyttet til os, fordi de ikke følte, at man på en tilfredsstillende måde kunne varetage deres interesser i SID. Vi fik lavet overenskomst, og de synes nu, at de har nogle rimelige gode overenskomstmæssige forhold, og de derfor ingen interesse har i at flytte til SID.

Så meddelte vi selvfølgelig SID, at vi var i samme situation, som vi var i Aabenraa, hvor vi accepterede, at medlemmerne blev stående i SID, idet der ingen grund var til at få 7 utilfredse medlemmer, når de føler, at de på et tidligere tidspunkt har henvendt sig til os, og vi ikke har taget ordentligt imod dem, hvorefter de nu har fået nogle gode forhold i SID. Vi kunne forstå, at vi var i den samme situation her, og SID gav udtryk for, at begge forbundene tog til Nykøbing og snakkede med SID-afdelingen i Nakskov og vor afdeling i Nykøbing.

Såfremt man ikke kunne opnå enighed, måtte vi selvfølgelig meddele vor afdeling, at som reglerne er, skal de overflyttes. SID var selvfølgelig positivt indstillet, ligesom vi havde været i Aabenraa.

Imidlertid må forbundet gøre vor afdeling i Nykøbing Falster det klart, at spørgsmålet om Maribo Bryghus ikke kunne bringes på bane, da aftalerne klart siger, at hvad angår produktionsvirksomheder gælder grænseaftalen kun de steder, hvor der ikke i forvejen er overenskomst, og SID har overenskomst med Maribo Bryghus.

På HB-mødet i juni behandlede man en sag vedr. Faxe depotet i Vejle. Sagen drejede sig om, hvorvidt depotindehaveren overholdt overenskomsten i forbindelse med provisionsbetaling. Næstformand Anker Skjødt havde i første omgang udregnet salg og provisionssatserne og var kommet til det resultat, at medlemmerne på depotet havde fået

mere udbetalt, end de skulle have haft ifølge overenskomsten. Dette blev meddelt afdelingsformanden i Vejle, der imidlertid fastholdt, at overenskomsten skulle overholdes. Herefter meddelte Anker Skjødt afdelingsformanden, at hvis forbundet skulle rette henvendelse til depotindehaveren med pålæg om at overholde overenskomsten, så kunne det betyde, at vore medlemmer på Faxe depotet i Vejle skulle tilbagebetale penge til depotindehaveren.

Man fastholdt fra afdelingsformandens side, at forbundet skulle pålægge depotindehaveren at overholde overenskomsten.

Formanden fandt, at naturligvis skulle overenskomsten overholdes, men syntes det var noget uheldigt at fastholde, at depotindehaveren skulle overholde overenskomsten, når depotindehaveren betalte mere, end overenskomsten pålagde ham, hvilket betød, at vore medlemmer på depotet skulle af med penge.

Forbundet fik imidlertid en ny henvendelse fra afdelingsformanden i Vejle, der fortsat ikke var tilfreds med forbundets behandling af sagen.

Man gjorde opmærksom på, at provisionsbetalingen var forkert udregnet, og derfor var man ikke sikker på, at der skulle ske en tilbagebetaling fra vore medlemmers side.

Forbundet svarede afdelingen med følgende brev:

»Forbundsledelsen har på sit morgenmøde den 27. juli d.å. behandlet dit brev af 23. juli vedr. lønforhold på Faxe depotet, Vejle. Vi kan ikke forstå, hvad det er, du vil have, at forbundet yderligere skal foretage sig. Vi har, som afdelingen ønskede det, meddelt depotindehaveren, at han skal overholde overenskomstens bestemmelser, og at en eventuel regulering skal aftales mellem depotindehaveren og afdelingsformanden.

Det er også meddelt i brevet til depotindehaveren, at såfremt overenskomsten ikke overholdes, vil der blive taget skridt til fagretlig behandling.

Du gjorde i brevet opmærksom på, at beregningen af provision ikke er korrekt, da der mangler oplysning om, i hvilken kassestørrelse salg af øl og vand er foregået. Anker Skjødt og undertegnede har beregnet provisionen ud fra de papirer, vi har fået fremsendt, og såfremt man mener, at provisionen skal udregnes efter et andet grundlag, så må afdelingen fremskaffe disse oplysninger.

Det fremgår af forbundets brev af 5. juli d.å. til afdelingen, at regulering skal aftales mellem afdelingens formand og depotindehaveren, og vi må derfor fastholde, at der ikke kan foretages mere i sagen fra forbundets side, før der har været afholdt et sådant møde mellem afdelingens formand og depotindehaveren.

Forbundet har ikke hørt mere til sagen, men er klar over, at vi på et senere tidspunkt må tage nogle drøftelser om betaling for 24 stk.s kassestørrelserne, som Faxe hovedsagelig kører med. Afdelingsformanden i Vejle er nemlig af den opfattelse, at da 12 stk.s kassen tæller som 1/2 salgsenhed, så skal 24 stk.s kassen tælle for 1/1 salgsenhed, hvilket vi ingen aftaler har om, hverken med de enkelte Faxe depoter eller med Depotindehaverforeningen.

På baggrund af det spørgeskemamateriale, man fik retur i Nordjysk Kreds vedr. depotforholdene, har provinssekretær Erik Kielberg skrevet til de afdelinger i kredsen, hvor der er problemer.

Man beder afdelingerne om at svare på følgende:

1) I hvilken periode har medlemmerne på depotet haft overarbejde, og hvor mange timer.

2) Kan medlemmerne på ovennævnte depoter dokumentere, at de ved ugens udgang har meddelt depotindehaveren antal overtimer.

3) Har afdelingen ved oplysninger fra medlemmerne på depoterne rettet henvendelse til depotindehaveren om overarbejdsbetaling i henhold til overenskomsten.

Det er klart, at med det materiale, man fik retur vedr. spørgeskemaerne, måtte man fra forbundets side reagere overfor dette. Svarene viser meget klart, at især vedr. overarbejde bliver overenskomsten ikke overholdt. Vi må sørge for, at der bliver bragt orden i disse ting.

Fra Københavns mandlige afdeling, ved afdelingsnæstformand Bent Meyer, har forbundet modtaget følgende brev:

»Den 5. januar 1984 indberettede vor afdeling en sag, der verserede mellem vor afdeling og depotindehaveren på Carlsberg Birkerød depot, hvilket medførte, at der blev etableret et organisationsmøde den 12. marts 1984. På omtalte organisationsmøde blev der ikke opnået nogen form for enighed, udover at lade spørgsmålet afgøre ved en faglig voldgift. Den 23. marts blev der rettet en fælleshenvendelse fra Foreningen af Depotindehavere i Danmark og vort forbund til højesteretsdommer Erik Bjerregaard om at påtage sig hvervet som formandsopmand i den omtalte faglige voldgift.

Den 18. april modtog vi gennem forbundets næstformand meddelelse om, at depotindehaveren på Carlsberg Birkerød depot havde tilbagebetalt de kr. 1.710,00 til vore to medlemmer, som vi havde gjort krav på på organisationsmødet den 12. marts 1984. Med baggrund i denne udvikling i sagen mente Depotindehaverforeningen, at den faglige voldgift kunne aflyses. Undertegnede drøftede hele sagen med forbundets næstformand, som efter si-

gende havde været i kontakt med en repræsentant for Depotindehaverforeningen, Jens Peter Rasmussen, som havde givet tilsagn om en organisationsforhandling, hvor hele § 17, 1-4, skulle behandles for om muligt at finde en fortolkning af paragraffen, som begge parter kunne leve med frem til overenskomstens udløb i 1985. Selv om undertegnede var af den opfattelse, at vi muligvis kunne vinde sagen ved en faglig voldgift, hvilket den kendsgerning, at depotindehaveren havde indfriet vort krav om tilbagebetaling af de kr. 1.710,00 til vore medlemmer, tydede på, blev forslaget om at forsøge en forhandlingsløsning accepteret med følgende betingelser:

1) Etablering af en organisationsforhandling for at forsøge en forhandlingsløsning vedr. fortolkning af § 17, 1-4, i overenskomst mellem Depotindehaverforeningen og vort forbund.

2) Såfremt enighed ikke kunne opnås på ovennævnte organisationsmøde, skulle den faglige voldgift fastholdes.

Den 24. april 1984 modtog vor afdeling kopi af et brev, som næstformanden i forbundet havde afsendt til Depotindehaverforeningen i Danmark, som bekræfter den opfattelse, undertegnede er bibragt af forbundets næstformand, og som gik på, at der skulle forsøges en forhandlingsløsning eller i modsat fald køres en faglig voldgift.

Efter at undertegnede flere gange har stillet spørgsmål til forbundets næstformand om sagens videre forløb uden at have fået acceptabelt svar, men udelukkende irrelevante hentydninger om, at spørgsmålet skulle behandles internt i forbundets forretningsudvalg i det af forbundet nedsatte landsdækkende depotudvalg, skal vi herved tillade os at bede forbundet om at drage omsorg for, at sagen kører videre som af-talt.

Formanden havde ikke været ret meget indblandet i denne sag, men havde dog forstået på næstformanden, Anker Skjødt, at spørgsmålet om § 17 er et problem, som generelt skulle behandles på baggrund af diskussionen på depotkonferencen, hvor man var enig om, at man ikke kunne acceptere Depotindehaverforeningens fortolkning og udlægning af denne paragraf. Man fandt derfor, inden det behandles mellem organisationerne, og fordi det var et generelt spørgsmål, at det først skulle drøftes i depotudvalget.

Sagen fra Københavns mandlige afdeling drejer sig om depotet i Birkerød, og da depotindehaveren havde tilbagebetalt pengene til vore medlemmer, var der ikke længere noget grundlag for at køre sagen videre som faglig voldgift.

Formanden havde drøftet disse ting med Anker Skjødt, der kunne meddele, at han på baggrund af en drøftelse med Bent Meyer ugen før FU-mødet havde tilskrevet Depotindehaverforeningen og anmodet om et organisationsmøde, og udelukkende på Birkerød-sagen. Dette har formanden så skriftligt meddelt Bent Meyer og går så ud fra, at man er tilfreds med dette.

Vedrørende ompakning (omposningssagen) er der sket det, at man fra arbejdsgiverside har ønsket, at sagen køres som en faglig voldgift i stedet for som en arbejdsretssag.

Forbundet mente, at vi stod så stærkt i sagen, at vi ønskede sagen kørt i Arbejdsretten, som indgivet af DA. Arbejdsrettens dommer var af den opfattelse, at når DA ønskede, at sagen først skulle køre som en fortolknings-sag, altså faglig voldgift, så ville man efterkomme dette. Vi måtte acceptere dette, og vi vil på et senere tidspunkt få besked om, hvornår sagen bliver berammet.

Som omtalt tidligere ønsker forbundet ikke mere at bruge høje-

steretsdommer Erik Bjerregaard som opmand, hvilket har betydet, at vi i henhold til arbejdsretlige normer og regler har måttet bede Arbejdsretten om at udpege en opmand, da forbundet og Depotindehaverforeningen ikke kunne blive enige om, hvem man ville have som opmand i sagen vedr. ompakning/omposning.

På HB-mødet i juni drøftedes spørgsmålet om henvendelse til Bryggeriforeningen vedr. etablering og undersøgelse af ny teknologi i tappehaller.

HB-medlemmerne skulle senere melde tilbage, om de kunne gå ind for det af forbundsledelsen skriftlige forslag. Fra Københavns mandlige afdeling fik man besked om, at deres 5 HB-medlemmer var imod forslaget, mens den øvrige hovedbestyrelse var for forslaget.

Forbundet tilskrev derfor Bryggeriforeningen vores forslag og fik den 13. juli d.å. følgende svar:

»I brev af 13. juli 1984 foreslår forbundet et møde for at drøfte et i brevet skitseret undersøgelsesprojekt vedr. ny teknologi i tappehaller. Vi vil i overensstemmelse med sædvanlig praksis ikke afvise at deltage i et sådant møde, der foreslås af forbundet, uanset at vi allerede på forhånd må give udtryk for den yderste skepsis overfor det konkrete projekt. Forbundet bedes foreslå nogle alternative datoer«.

Formanden havde telefonisk drøftet dette med Bryggeriforeningens direktør. Vi ville gerne vide, hvorfor man var skeptisk, da det var temmelig formålsløst at tage et møde, hvor det alligevel ville blive afvist.

Man meddelte, at man gerne ville drøfte disse ting, og at der deltog repræsentanter fra forskellige store og mindre bryggerier. Man var interesseret i at vide, hvorfor vi ville igangsætte et sådant projekt, og man ville gerne begrunde, hvorfor man var skeptisk over for dette. Man enedes derfor om et møde, der er

fastsat til den 14. september. Formanden foreslog, at han selv og forbundets næstformand samt konsulenter deltog i dette møde. Det står stadig helt klart, at der ikke kan indgås nogle aftaler med ændringer i, uden det først er behandlet i FU.

Vedr. tilskud til konsulenterne har forbundet fra teknologistyrelsen modtaget orientering, hvori man redegør for ministeriets indstilling om formen for tilskud.

Som tidligere meddelt reducerer man tilskuddet fra statens side, hvilket har betydet, at teknologistyrelsen har fået i opdrag at reducere konsulentstillinger med 40% af samtlige konsulenter.

Fra LO's side havde man foreslået, at man beholdt konsulenterne, og forbundene så selv betalte den manglende dækning af tilskuddet. Ministeriet har dog fastslået, at redueringen i tilskuddet skal følges op ved at reducere konsulentstillingerne.

Reduceringen skal ske over en 3-årig periode 1985, 1986 og 1987, og vil betyde bortfald af 58 konsulentstillinger.

Forbundet har tidligere over for teknologistyrelsen redegjort for nødvendigheden af forbundets konsulentafdeling og også gjort opmærksom på, hvilke projekter man i de kommende år agter at iværksætte.

Det var formandens opfattelse, at netop fordi man havde gjort så meget ud af de svar, man havde tilskrevet teknologistyrelsen, var det lykkedes at undgå indskrænkninger i forbundets konsulentafdeling – for brevet fra teknologistyrelsen slutter med:

»Med baggrund i ovenstående skal teknologistyrelsen meddele, at der for Deres vedkommende ikke vil blive inddraget noget konsulenttilsagn i året 1985, 1986 og 1987 i medfør af den foreliggende beslutning om reduktion af antallet af eksisterende konsulenttilsagn«.

Det gør så, at vi har ro i de kommende år 1985, 1986 og 1987, men at vi stadig skal være opmærksomme på hele tiden at påpege nødvendigheden af konsulenttjenesten, og det vil sige, at der hele tiden må forsøges også på andre områder at igangsætte nogle projekter, som beviser nødvendigheden af den. Og som også omtalt eksemplet omkring teknologi i tappehallerne var et godt udgangspunkt for netop at kunne søge om tilskud til det, fordi det så påviser nødvendigheden af, at vi havde vore konsulenter.

Vedr. HT-konflikten og arbejdsretssagen mod Københavns mandlige afdeling for organisationsansvar, er sagen udsat til et forberedende retsmøde den 23. august 1984 kl. 16.45.

Formanden havde, da svarskriftet skulle fremsendes, drøftet dette med kassereren i afdelingen, Torben Olsen, da afdelingen ikke kunne acceptere, at man i klageskriftet gjorde opmærksom på, at der i forbindelse med aktionen var sket en overtrædelse af færdselsloven. Det mener afdelingen ligger uden for arbejdsrettens regi.

Det var formandens opfattelse, at DA ikke vil beskæftige sig med dette i selve proceduren i arbejdsretten. Det, man ønsker, er sikkert at tilkendegive, at overtrædelse af færdselsloven er sket med afdelingens anbefaling.

Tilbage står at køre sagen på spørgsmålet om, hvorvidt der kan være tale om alvorlig skærpet bod.

Sagen vedr. faglig voldgift omkring personlige værnemidler tabte forbundet.

Forbundet havde lagt sin procedure an på, at der ikke tidligere var indgået aftaler vedr. kuldeltillæg, som var erstatning for sikkerhedstøj. I sidste øjeblik fremlagde Bryggerforeningen en aftale fra Carlsberg fra 1978, hvoraf det fremgår, at både kuldeltillægget og sikkerhedstøj omtales i samme aftale.

Det fremgår af opmandens kendelse, at denne aftale har opmanden lagt til grund for sin kendelse, og dermed givet Bryggerforeningen ret i, at ved udlevering af sikkerhedstøj kan dette modregnes i genetillæg.

Kendelsen siger, at såfremt Carlsberg Bryggerierne skal udlevere sikkerhedstøj til de beskæftigede i de kolde kældre, kan der modregnes i kuldeltillægget med 70 øre i timen.

Formanden havde i nogle drøftelser inden den faglige voldgift udtrykt betænkelighed ved hele sagen, da aftalen fra Carlsberg pludselig dukkede op. Det stillede os svagt i sagen, og det var formandens opfattelse, at det var en af de situationer, hvor man burde overveje et forlig, fordi kendelsen her ville få principiel betydning.

Det kan være indledningen til, at man nu andre steder, hvor man får sikkerhedstøj, nu vil begynde at ville modregne dette i et genetillæg, hvis et sådant udbetales. Forbundet må arbejde på, at aftaler om beklædning fremover skal indeholde en passus om, at dette ikke kan modregnes i andre overenskomsttæssige tillæg.

På Carlsberg Ølkam har man haft en arbejdsvægring, som endte med et fællesmøde og med et protokollat fra mødet, som formanden var noget betænkelig ved.

Der er visse ting i protokollatet, som man fra arbejdersiden burde have gjort indsigelser overfor.

Arbejdsvægringen i Ølkammen betyder, at arbejdet går i stå andre steder på bryggeriet, hvilket betød, at bryggeriet hjemsendte de folk, der foretog arbejdsvægringen. Det gjorde, at andre i protest mod bryggeriets handling nedlagde arbejdet.

I protokollatet står der:

»Fra arbejdsgiverside tilkendegav man, at de i Ølkammen beskæftigede arbejdere, der var hjemsendt på grund af ovennævnte arbejdsvægring, først ville

kunne genoptage arbejdet, efterhånden som arbejdet i tapperier og lagerkælder-områder normaliseres«.

Formanden fandt dette meget betænkeligt, fordi arbejdsvægringen er årsagen til, at Carlsberg Bryggerierne hjemsender dem, der foretager arbejdsvægringen, der så medfører, at andre nedlægger arbejdet i protest imod bryggeriets handling. I protokollatet pålægges de implicerede arbejdere straks at genoptage og normalisere arbejdet. Alligevel tillader arbejdsgiversiden sig at stille betingelser for, hvornår arbejdet i Ølkammen kan normaliseres.

Fra arbejdsgiverside burde man i protokollatet have gjort indsigelse mod dette og ikke acceptere, at en normalisering af arbejdet nu pludselig skulle være på bryggeriets betingelser.

Et andet sted i protokollatet står der:

»Man tilkendegav i øvrigt, at de i Ny Ølkam beskæftigede arbejdere betragtes som fratrådt bryggeriet, hvis ovennævnte pålæg om normalisering af arbejdet ikke efterkommes«.

Formanden fandt også her, at der burde være protesteret.

Det er i orden, at arbejdsgiversiden har disse synspunkter og ønsker dem indføjet i protokollatet som deres påstand, men det er ikke i orden, at arbejdersiden ikke markerer sin uenighed med arbejdsgivernes synspunkter.

Vi kan ikke undslå os at pålægge medlemmerne at normalisere arbejdet, men vi kan ikke acceptere, hvis medlemmerne ikke følger pålægget, at de så er fratrådt bryggeriet.

Fra arbejdersiden har man ikke i protokollatet protesteret imod dette, og derfor betragtes det som at være taget til efterretning.

Man kan ikke forhindre arbejdsgiverne at have disse synspunkter, men vi bør ikke acceptere dem.

Formanden frygtede, at det fremover ville betyde, at man i protokollaterne fra fællesmøde vil have indføjet, at såfremt man ikke efterkommer fællesmødets pålæg om at normalisere arbejdet, så må man betragtes som værende fratrukket virksomheden. Dette er en klar skærpelse i forhold til tidligere, og formanden var af den opfattelse, at hvis man fremover ville køre samme linie, måtte forbundet nægte at gå ud og pålægge medlemmerne at normalisere arbejdet. Det kan ikke være rigtigt, at forbundet skulle acceptere at sige til medlemmerne: hvis I ikke normaliserer arbejdet, bliver I afskediget. Det er muligt, arbejdsgiverne vil true med det, men aldrig med forbundets støtte.

Derfor burde man have protesteret imod dette i protokollatet fra fællesmødet.

Den 17. august 1984 arrangeres en forhåbentlig kæmpedemonstration foran La Cabana, Herning.

Forbundet har skrevet ud til alle afdelingerne og anbefalet dem, at man møder op denne dag.

Den 17. august er desværre 1-års dagen for indledningen af blokaden mod La Cabana for at få indehaveren til at indgå overenskomst. Som alle ved, forsøger man fra Samvirkets side hele tiden at få opsporet, hvor ejeren af La Cabana får øl og mineralvand fra.

Den sidste indberetning, man har fået ind, vedrører supermarkedet OBS i Herning. Her sælger man øl og mineralvand på tilbud, hvilket man fra La Cabanas side benytter sig af. Til trods for, at bestyrelsen af OBS tidligere havde givet tilsagn om, at hvis man kom og købte disse varer fra La Cabana, skulle kassedamerne undlade at betjene dem som kunder, tvang bestyreren senere kassedamerne til at sælge disse varer med trusler om øjeblikkelig at blive fyret, hvis man undlod dette.

Sagen har været drøftet mellem SID og vort forbund, og begge forbund har fremsendt blokadevarsel over for OBS i Herning til netop den 17. august.

DA har protesteret mod dette blokadevarsel og gjort opmærksom på, at blokadevarslet var alt for omfattende. Man kan ikke, fordi man vil ramme La Cabana, lukke for tilførslen til forretninger for derved at forhindre de øvrige handlende i at kunne købe øl og mineralvand.

DA ønsker varslet behandlet i Arbejdsretten, før blokaden kan iværksættes.

Det måtte vi acceptere, men vi var stadig indstillet på at sende 2. strejkevarsel sammen med SID.

Der kunne ikke etableres nogen blokade i Herning, uden begge forbund iværksatte blokaden samtidig, da begge forbund har overenskomst med forskellige depoter i Herning. Vi afventede derfor et organisationsmøde i SID med LO's deltagelse for at få besked om afsendelse af 2. strejkevarsel.

Imidlertid fik vi meddelelse om, at dette organisationsmøde først vil blive afholdt den 20. august, hvilket betød at vi måtte sende cirkulære ud til afdelingerne og meddele, at blokaden alligevel ikke blev iværksat den 17. august, og at man måtte afvente senere besked fra forbundet, før man iværksatte noget lokalt.

Formanden var vidende om, at der foregik forskellige drøftelser med LO's deltagelse om, hvorvidt det var arbejdsretligt lovligt at etablere en blokade mod f.eks. OBS's forretning i Herning.

Derfor ville formanden ikke kritisere SID for manglende fremsendelse af 2. strejkevarsel, da det er et spørgsmål for SID at overbevise LO om, at uanset om det er arbejdsretligt korrekt eller ej, så bør 2. strejkevarsel fremsendes for at presse OBS og afholde andre fra at følge deres eksempel.

Formanden var utilfreds med, at man ikke gennem visse kanaler kunne få stoppet salget fra OBS i Herning, eller i hvert fald få stoppet kampagner med billigøl og vand, så længe blokaden kører mod La Cabana.

Formanden for Samvirket blev anmodet om at tale i Herning den 17. august, hvor også LO-formanden skal tale. Samvirket vil bruge lejligheden til, når LO-formanden var i Herning, at få en drøftelse efter demonstrationen med vores deltagelse.

Formanden havde også en fornemmelse af, at man fra Samvirkets side gerne ville vide noget om, hvad hans tale ville indeholde.

Formanden havde meddelt, at man ikke skulle frygte, at han ville bruge talen til at angribe andre organisationer inden for fagbevægelsen for en manglende indsats, herunder især LO.

Formanden ville forsøge at opmuntre og opfordre til at lave aktioner, som gjorde, at vi vandt denne blokadekonflikt. Det betyder ikke, at vi ikke ville bebrejde andre en manglende indsats, men det må ske internt og ikke udbredes for åben mikrofon.

Det er La Cabana, det drejer sig om, og derfor må en offentlig tale være udtryk for at støtte blokaden og markere enighed, for at støtte hinandens sag.

Vedr. det internationale arbejde har vi desværre modtaget besked fra Philippe Florant, CGT, Frankrig, om, at han – grundet alvorlig sygdom i hans familie – har måttet udsætte sit besøg i Danmark endnu en gang. Gennem vor faste Frankrig-forbindelse har vi meddelt Philippe Florant, at han så selv, når han fandt tiden var inde, måtte meddele os, hvornår han kunne besøge Danmark.

Som tidligere omtalt havde formanden haft en samtale med IUL's generalsekretær, Dan Gallin, som havde anbefalet os også

at invitere CFDT, det franske socialistiske forbund, til at besøge Danmark. Dan Gallin ville selv lægge et anbefalende ord ind hos CFDT.

Gennem vor kontakt mener vi at have konstateret, at dette er sket, og forbundet har derfor også sendt en invitation til CFDT. Det åbner for nogle nye samarbejdsmuligheder, som formanden fandt var meget tilfredsstillende.

Københavns mandlige afdeling har haft besøg af en delegation fra det ungarske levnedsmiddelforbund. Forbundet var en af dagene vært for delegationen og fik nogle meget udbytterige drøftelser med de ungarske repræsentanter.

Man kom ind på de transnationale selskaber, herunder DfB, og man gav udtryk for, at det ungarske levnedsmiddelarbejderforbund gerne ville være med i det internationale samarbejde, der foregik mellem organisationer, fagforeninger og tillidsfolk under DfB.

Forbundet tilkendegav, at vi gerne så dette samarbejde udvidet med fagforeningerne og tillidsfolk fra Ungarn, hvor DfB får licensproduceret og tappet Tuborg produkter.

Forbundet inviterede på denne baggrund en delegation fra Ungarn, men fastholdt princippet om, at det hovedsagelig skulle bestå af repræsentanter fra gulvet, altså tillidsrepræsentanter og fagforeningsrepræsentanter. De tilkendegav, at de var enige i et sådant besøg samt betingelserne og ville gerne i 1985 tilsvarende invitere en delegation fra vores forbund til Ungarn, og at vores delegation skulle sammensættes hovedsagelig af tillidsrepræsentanter.

De fastholdt imidlertid, hvad vi var enige i, at der burde deltage 1 forbundsrepræsentant, da kontakten mellem forbundene også var nødvendig.

Den ungarske delegation fik indbydelse med hjem skriftligt, og man har også svaret, at man gerne modtager indbydelsen.

Den ungarske delegation er indbudt i begyndelsen af november måned.

Under det internationale afsnit i beretningen ville formanden gerne omtale det af forbundet udsendte cirkulære nr. 22 vedr. tilbud om tillidsrepræsentant kursus i Vesttyskland.

Forbundet har mulighed for at tilmelde 3 personer, og forbundet har også fået 3 tilmeldinger.

Normalt omtales cirkulærene under forskellige sager, men da forbundet fra Københavns mandlige afdeling har modtaget brev vedr. dette, måtte det ind i beretningen.

Brevet fra afdelingen lyder som følger:

»Fagforeningens forretningsudvalg har dags dato behandlet forbundets cirkulære nr. 22/1984 af 29. juni 1984 vedr. tillidsmandskursus i Tyskland. I den forbindelse ønsker vi at gøre opmærksom på følgende:

1. *At vi har opfattet, at der i almindelighed er stor interesse blandt medlemmerne for oplysningsvirksomhed.*
2. *At forbundets oplysningskasse ikke er i stand til at imødekomme denne interesse.*
3. *At det tyske forbund er arg modstander af virkelig internationalt samarbejde og formodentlig udenfor det officielle program vil bearbejde vore medlemmer i en retning, der er i strid med vort forbunds holdning.*
4. *At de manglende tolkningsmuligheder udelukker medlemmer, der ellers måtte være kvalificerede.*
5. *Vi ønsker, at forbundet bruger mange midler til oplysningsarbejde, men finder, at de kan bruges mere hensigtsmæssigt end til nævnte kursus.*
6. *Vi henleder opmærksomheden på, at hverken forbundets for-*

retningsudvalg eller hovedbestyrelse er blevet hørt i denne sag.

7. *Vi ønsker ikke at anmelde deltagere til kurset».*

Omkring det internationale arbejde fandt formanden, at der var sket væsentlige ændringer i forbundets holdning til samarbejde med andre organisationer uden for IUL. Forbundets FU og HB har konkluderet, at når de transnationale selskaber flytter over landegrænserne, så må vi følge med. Forbundet må samarbejde med de organisationer, der repræsenterer arbejderne i disse lande, og FU har også tidligere drøftet disse ting og været enige om, at vi ikke spurgte andre om, hvilken politisk opfattelse de havde. Hvis man vil samarbejde internationalt, kan man ikke stille sådanne betingelser.

Forbundet har med denne holdning været med til at slå hul på nogle i forvejen fastlagte internationale blokdelinger.

Dan Gallin har efter samtale med formanden accepteret, at der kan foregå internationale relationer, som forbundet f.eks. har med det franske kommunistiske forbund CGT.

Forbundet har her forsøgt sig som værende banebrydende på dette område, men hovedsagelig på baggrund af det internationale arbejde, som mandlig afdeling har været foregangsmand for. Det er afdelingen, der har arbejdet og skabt disse kontakter, men netop et af de steder, hvor det ikke er lykkedes, er Vesttyskland.

Den vesttyske fagbevægelse har nogle erfaringer fra tyverne og tredvierne som gør, at de kun accepterer én fagbevægelse og ét arbejderparti.

Naturligvis kan man umiddelbart godt forstå dette problem, men det er vores opgave at forklare de vesttyske fagforeningsrepræsentanter, at det er en forkert holdning at have.

Der må være plads til forskellige holdninger og vurderinger af disse ting, og det er vores pligt at argumentere mod disse ting.

IUL's præsident er vesttysker, og én af dem, der er meget imod, at IUL's medlemmer samarbejder med andre internationale organisationer. Formanden fandt derfor meget interessant, at vi nu fik en indbydelse til at deltage i tillidsrepræsentantkursus i Vesttyskland.

Det var for formanden uforståeligt, at Københavns mandlige afdeling ikke ville deltage i dette. Hvis forbundet brugte afdelingens begrundelse, ville netop IUL's vesttyske præsident kunne sige: Der kan I se, man ville ikke samarbejde for samarbejdets skyld, men kun samarbejde ud fra nogle ganske bestemte politiske forudsætninger.

Formanden fandt, at man måtte fortsætte den linie, FU og HB havde lagt, nemlig at vi samarbejder med alle faglige internationale organisationer. Såfremt man ønsker at fortsætte den dialog, vi selv har været med til at starte, bør vi sige ja til at sende repræsentanter til dette kursus. Det er rigtigt, at FU og HB ikke har behandlet dette, men ved at gå tilbage i annalerne havde formanden ikke fundet noget, der viste, at dette skulle behandles i FU, som f.eks. Geneve- og Manchesterskolen. Man har derfor behandlet dette, som var det et almindeligt kursus, man skulle på.

I afdelingens brev til forbundet gør man opmærksom på, at man uden for det officielle program vil bearbejde vore medlemmer i en retning, der er i strid med vort forbunds holdning.

Formanden havde tillid til, at de repræsentanter, forbundet sendte ud til forskellige konferencer og lignende, havde en selvstændig holdning, men det må ikke betyde, at hvis man møder en argumentation, der er bedre end ens egen, at man så ikke vil acceptere denne.

Formanden beklagede meget, at Københavns mandlige afdeling ikke havde benyttet sig af muligheden for at deltage i dette kursus, da der givet var kvalificerede medlemmer derfra.

Det var rigtigt, at der var sprogproblemer, men hvis der er medlemmer, der er interesseret og som kan sproget, bør forbundet deltage.

Forbundet har skriftligt svaret mandlig afdeling, at vi tager deres brev til efterretning.

Kritikken fra mandlig afdeling må behandles under beretningen, og hvis der er andre i FU, der mener, at forbundsledelsen har foretaget sig noget forkert, så må man markere sig under beretningen.

Formanden var skuffet over, at nogle i FU ikke ville fortsætte den linie, FU havde lagt vedr. det internationale arbejde. Man har fra andre sider kritiseret os, men vi har forstået at argumentere for vore synspunkter, og det er langsomt ved at vinde gehør andre steder.

Det ville derfor være et tilbageskridt at afvise dette tilbud, og især med den argumentation som Københavns mandlige afdeling her har brugt.

På HB-mødet kom der flere opfordringer til forbundets ledelse og Københavns mandlige afdelings ledelse om at sætte sig sammen og få talt ud omkring de problemer, der gjorde, at man samarbejdede så dårligt.

Torben Olsen, kasserer i mandlig afdeling, foreslog, at han kunne være initiativtager til en sådan samtale, hvilket blev accepteret af begge parter.

Formanden var af den opfattelse, at Torben Olsen på helt eget initiativ har foreslået dette, og formanden havde også, efter opfordring fra mandlig afdeling, accepteret, at først tog han en samtale med Københavns mandlige afdelings ledelse, og derefter skulle forbundets og mandlig af-

delings ledelse drøfte samarbejdsformer.

Formanden havde derfor forespurgt Torben Olsen, hvorfor samtalerne ikke var blevet til noget, da han måtte forvente, at FU gerne ville have en tilbagemelding om, hvordan disse samtaler var gået.

Torben Olsen meddelte, at han ville vende tilbage med et svar, og den 13. august d.å. fik formanden følgende brev fra mandlig afdeling:

»Du har i dag henvendt dig til afdelingens kasserer, Torben Olsen, for at høre, hvornår den samtale mellem fagforeningens daglige ledelse og dig, som hovedbestyrelsen ønskede, kunne finde sted. Det er vor opfattelse, at en sådan samtale, såfremt den skal bære frugt, må foregå på et tidspunkt, hvor atmosfæren er betydelig mere venlig og præget af almindelig agtelse og høflighed, end det er tilfældet nu. Vi finder absolut ikke, at det lige nu er tidspunktet for en samtale«.

Formanden havde den opfattelse, at tilsagnet og opfordringen på HB-mødet måtte efterkommes. Hvis man fandt, at det ikke nyttede noget, så måtte man i hvert fald tage et møde for at konstatere, om man i det hele taget kunne snakke sammen.

Da opfordringen kom på HB-mødet, havde formanden sagt ja til dette, og han fandt, at en sådan opfordring måtte betyde, at begge parter rakte hånden frem til samarbejde.

Formanden fandt, at man fra mandlig afdelings side havde slået ham over hånden. Mandlig afdeling har nu bagefter afvist at følge hovedbestyrelsens opfordring.

Mandlig afdelings repræsentanter må dermed være klar over, at de nu påtager sig ansvaret for kritikken af, at tingene mellem afdelingen og forbundet kom til at køre, som det gør nu.

Begge parter havde over for HB givet udtryk for, at man var vil-

lige til at drøfte tingene igennem. Mandlig afdeling har med deres afvisning ikke kun afvist at forsøge en samtale med formanden, men også dermed afvist at drøfte en samarbejdsform mellem forbundet og afdelingen.

Det var formandens opfattelse, at mandlig afdelings afvisning af en sådan samtale ikke gik så meget på spørgsmålet om samarbejdet mellem afdelingen og forbundet, men nok mere på, at man var fornærmet på formanden på grund af en sag, som formanden nøje ville gennemgå.

Den 21. juni d.å. får forbundet følgende brev fra mandlig afdeling:

»Ved forhandling på Tuborg den 21. juni 1984 enedes afdelingen og bryggeriets repræsentanter om, at en voldgift skal afgøre en uenighed og en fortolkning af en voldgiftskendelse af 31. oktober 1979 vedr. en påstået nedsættelse af arbejdstempoet i tankvognshallen på Tuborg.

Bryggeriet påstår, at der er opstået en ny kutyme efter kendelsen i 1979, som de har opsagt til 5. juni. Den ny kutyme skulle bestå i, at man trækker en tankvogn fra, når man efter bryggeriets anvisning skal rengøre rørsystemet. Vi bestrider, at der er noget nyt i det og henviser dels til vedlagte aftaler og dels til sidste del af kendelsen.

Endvidere bestrider vi deres ret til at trække en del ud af aftalen og kalde det en kutyme. En nærmere redegørelse fra klubben vil fremkomme i uge 26.

Parterne er enige om, at en forudgående forhandling i Bryggeriforeningen er overflødig, samt at bryggeriet ikke ændrer på bestående forhold før efter en ny kendelse.«

Formanden kontaktede afdelingen, hvor kun kassereren Torben Olsen var til stede, og gjorde opmærksom på, at han var meget betænkelig ved denne sag, fordi den faglige voldgiftskendelse

ikke var særlig klar, og ved nærlæsning af kendelsen kunne den måske endda opfattes ikke at være til vores fordel. Sagen måtte drøftes meget nøje, inden man gik videre med den.

Formanden har haft drøftelser om sagen med både Torben Olsen og tillidsrepræsentanten fra det berørte område på Tuborg. Disse drøftelser var vigtige for at sikre, at sagen gribes rigtigt an, så vi ikke kommer i den situation, at vi på baggrund af den måde, vi kører og procederer sagen, eventuelt taber den.

Formanden havde samtidig meddelt Torben Olsen, at han under alle omstændigheder var nødt til at gøre afdelingen opmærksom på, at der var begået alvorlige procedurefejl fra afdelingens side. Forbundet kan naturligvis ikke acceptere, at en afdeling lokalt aftaler med en arbejdsgiver, om der skal afholdes en faglig voldgift.

Det er forbundet, som vurderer sagen og afgør, hvorvidt sagen skal køres som en faglig voldgift, idet faglige voldgiftssager altid vil få principiel betydning.

Det er derfor forbundets ansvar, når man kører en faglig voldgift, og det er forbundet, der skal vurdere, hvorvidt man ved en faglig voldgiftskendelse kan risikere at skade andre.

Forbundet skrev derfor et brev til mandlig afdeling den 28. juni 1984:

»Forbundet skal herved bekræfte modtagelsen af jeres brev af 21. ds. vedr. fortolkning af en voldgiftskendelse af 31. oktober 1979. I gør i jeres brev opmærksom på, at afdelingen og bryggeriets repræsentanter er enige om, at den i brevet omtalte sag skal afgøres ved en faglig voldgift, og at forudgående forhandlinger i bryggerikonflikten er overflødig.

Forbundet kan ikke acceptere, at en afdeling træffer aftale med en arbejdsgiver om, at en faglig voldgift skal afgøre en lokal uenighed om en fortolkning, det

være sig om voldgiftskendelse, overenskomst-forhold eller andre former for aftaler.

Forbundet kan heller ikke acceptere, at en afdeling meddeler forbundet, at der i forbindelse med en eventuel voldgift ikke behøver at være noget organisationsmøde. Det er forbundet, der afgør, om man skal indbringe en sag for en faglig voldgift, og derfor afgør forbundet også selv, om der skal være organisationsmøde eller ej. Forbundet er uenig med afdelingen i, at sagen er tilstrækkeligt belyst, og forbundet har derfor efterkommet Bryggeriforeningens anmodning om, at sagen snarest bliver behandlet på et organisationsmøde, som er aftalt til mandag den 9. juli 1984 kl. 11.00 i Bryggeriforeningen«.

Forbundet modtager afdelingens svar den 2. juli 1984:

»Undertegnede anerkender modtagelsen af brev af 28. juni 1984 som svar på afdelingens brev af 21. juni s.å. vedr. fortolkningsstriden om en voldgiftskendelse af 31. oktober 1979 angående arbejdstempoet i tankvognshallen på Tuborg.

Tilsyneladende er det blevet mere interessant for forbundsformanden at belære afdelingen om, hvad den kan tillade sig, og hvilke procedureregler den skal overholde, end at forholde sig til sagens realiteter.

Vi er altid parat til at modtage belæring, når vi med vor manglende erfaring og uvidenhed kommer til at krænke forbundets værdighed, men får sværere og sværere ved at fordøje forbundsformandens formalitetsridning. Vel vidende, at det er forbundsformanden meget imod at blive mindet om sin fortid i vor afdeling, vover vi alligevel at erindre om, at der intet nyt er i det, vi foretager os. Samtidig anerkender vi skam forbundsformandens indvendinger, som reelt formelt er i orden og beklager dybt, at vi har overtrådt reglerne og møder i Bryggeriforeningen den 9. juli kl. 11.00«.

Formanden havde ved første gennemlæsning af brevet fundet det acceptabelt, selv om han nok syntes, at afdelingen godt kunne have undladt alle deres personlige bemærkninger.

Formanden var ikke i sit brev kommet med nogle personlige bemærkninger, men havde blot gjort opmærksom på, hvilke fejl afdelingen havde begået.

Ved nærlæsning af brevet fandt formanden imidlertid, at han var nødt til at svare afdelingen på de angreb, der var i brevet på hans person.

Formanden vidste, at sagen senere ville blive publiceret i en åben årsberetning til medlemmerne, og at han derfor måtte gøre medlemmerne på brygsiden Tuborg det klart, at han bestemt ikke så mere på procedurereglerne end på, hvordan sagen skulle behandles.

Forbundet skrev derfor et nyt brev til mandlig afdeling den 11. juli 1984:

»Jeg skal hermed bekræfte modtagelsen af dit brev af 2. juli d.å. Du gør i brevet opmærksom på, at mine indvendinger imod jeres handlemåde rent formelt er i orden, men at I får sværere og sværere ved at fordøje min formalitetsridning, og at jeg tilsyneladende finder det mere interessant at belære afdelingen om procedureregler, end at forholde mig til sagens realiteter.

Egentlig havde jeg mest lyst til at lade brevet være ubesvaret. da det som sædvanlig viser, at det er mere vigtigt for afdelingen at diskutere min person end selve sagen. Imidlertid er der nogle beskyldninger i brevet, som jeg er nødt til at tilbagevise afhensyn til de medlemmer, for hvem denne sag er vigtig.

Du beskylder mig for at være mere interesseret i, at procedurereglerne overholdes, end at forholde mig til sagens realiteter. Jeg har lige fra starten engageret mig meget i denne sag, og jeg har drøftet den med tillidsrepræsen-

tanten for området samt med en repræsentant for afdelingens ledelse for netop at få gennemdiskuteret, hvordan vi bedst kunne behandle denne sag. Derfor er det groft at beskyelde mig for ikke at forholde mig til sagens realiteter. Hvad angår formalitetsridning erkender I selv, at der er begået en fejl, omend I betragter den som rent formel. Jeg kan ikke forestille mig, at nogen i forbundets kompetente organer, incl. jeres afdelings repræsentanter, nogen sinde vil acceptere, at man lokalt kan aftale, at uenighed skal afgøres ved en faglig voldgift. En faglig voldgiftskendelse vil naturligvis altid få præjudicerende virkning indenfor hele overenskomstområdet, og derfor skal det altid være forbundet og ikke afdelingen, der afgør, om sagen skal behandles ved en faglig voldgift. Afdelingen begår derfor ikke kun en formel fejl ved lokalt at aftale en faglig voldgift, og det er min opgave som forbundsformand at skride ind, når noget sådant sker. I erkender, at der er begået fejl, men I vil ikke acceptere at blive irrettesat af mig for dette, eller rettere I accepterer ikke den måde, jeg irrettesætter afdelingen på. Når en afdeling begår en fejl, er det altså min opgave at påtale dette, og jeg agter ikke i den forbindelse at give Københavns mandlige afdeling særbehandling. I øvrigt vedkender jeg mig, at jeg til tider holder meget strengt på procedureformaliteter, men det er i de situationer, hvor det er til gavn for forbundet, afdelingerne og medlemmerne. Det betyder ikke, som af jer påstået, at man så ikke også kan forholde sig til sagens realiteter. Det ene udelukker ikke det andet. Det bør naturligvis være en helhed.

Jeg bemærker mig også, at afdelingens normale indledning og afslutning med »gode kammerat« og »med kammeratlig hilsen« ikke længere er gældende, når afdelingen skriver breve til undertegnede. Det betyder ikke noget for mig, men beviser klart, hvor

personlige I gør tingene. Når jeg ikke følger jeres eksempel, er det, fordi jeg har respekt for de personer, medlemmerne vælger, og jeg, uanset hvor uenig jeg kan være med disse personer, aldrig kunne drømme om at lade dette være afgørende for den tiltaleform, jeg har til andre valgte, faglige kammerater. Jeg ved, at I bruger alt for at komme mig til livs. Det er i orden, det er betingelserne, og jeg accepterer dem, men jeg henstiller endnu en gang til jer af hensyn til forbundets medlemmer at bruge kræfterne til at løse de faglige problemer og ikke bruge tiden på møderne og andre steder til at diskutere de personlige ting«.

Formanden var naturligvis klar over, at dette brev var medårsag til, at afdelingen ikke ønskede at tage nogle samtaler med forbundet.

Forbundet fik svar fra afdelingen den 12. juli 1984:

»Det havde været en god idé, såfremt du havde fulgt din lyst og undladt at svare på mit brev af 2. juli d.å. Dit svar kunne give anledning til mange kommentarer, og når du ikke får svar igen, er det bestemt ikke, fordi jeg er enig, men én er jo nødt til at vise det nødvendige mådehold.

Blot et par enkelte ting, påstande og formodninger bliver ikke rigtige blot ved at skrive dem på et stykke papir, og ingen træer vokser ind i himlen«.

Vedr. spørgsmålet i brevet om, at én er jo nødt til at vise det nødvendige mådehold, gik formanden ud fra, at Holger Foss her mente, at det var ham selv, det her drejede sig om.

Formanden havde skrevet et langt brev til afdelingen, hvor der nøjagtigt var redegjort for, hvad der var sket, og hvor formanden havde henvist til, om man ikke kunne få et mere normaliseret forhold, hvor det blev de faglige ting, man diskuterede. Her havde formanden endnu en

gang opfordret afdelingen til at normalisere samarbejdet.

Afdelingen undlader i deres brev overhovedet at svare på dette.

Den måde, afdelingen kører sagerne på, skærper forholdene mellem afdelingen og forbundet. Formanden ønskede endnu en gang at gøre opmærksom på, at man ikke må lade sine personlige sympatier eller antipatier være bestemmende for sine handlinger og holdninger.

Det er klart, at der altid vil være nogen, som har et tættere samarbejde end andre, men det må ikke øve indflydelse på behandling af sagerne.

Forbundsledelsen om ikke udtrykker skuffelse over, at en samtale om samarbejde ikke blev til noget, så i hvert fald finder, at det er lige strengt nok, at mandlig afdeling over for hovedbestyrelsen tilkendegiver, at man gerne vil finde en løsning på samarbejdsproblemerne, og så efter HB-mødet alligevel ikke finder tidspunktet egnet.

Såfremt der kommer kritik over den måde, samarbejdet mellem mandlig afdeling og forbundet foregår på, så må mandlig afdeling bære ansvaret for dette.

Formanden havde på baggrund af mandlig afdelings afvisning af en samtale, anmodet Torben Olsen om en samtale.

Det var Torben Olsen, der på HB-mødet havde foreslået, at han skulle stå som initiativtageren til en sådan samtale.

Formanden og Torben Olsen havde kort tid efter HB-mødet talt om, hvornår denne samtale skulle finde sted, og det blev aftalt at skulle ske efter Holger Foss' ferie ca. midt i juli måned. Det vil blive vanskeligt fremover for Torben Olsen i HB at kunne tage initiativer, da HB nok fremover ikke kan tro, at han optræder som et selvstændigt HB-medlem.

Formanden havde derfor meddelt Torben Olsen, at det var uheldigt for ham og hans troværdighed i

HB, at når han tog initiativer, så kunne se senere underkendes af mandlig afdeling, hvor Torben selv kommer fra.

Formanden beklagede dette og beklagede også den situation, man nu var havnet i.

Debat til beretningen

Holger Foss:

Holger F. understregede, at der i beretningen og i tidligere beretninger aflagt af formanden på forbundets vegne var en hel del ting, som Københavns mandlige afdeling er meget enige med forbundet i.

Der var også ting, som man måtte tage afstand fra, hvilket kunne medføre, at man ikke kunne stemme for beretningen. Der var ting i den af formanden aflagte beretning, der medførte, at Holger F. ikke kunne stemme for beretningen.

Holger F. var tilfreds med forbundets holdning i forbindelse med kulminestrejken i England. Bevillingens størrelse og at de indsamlede midler skal gå ubeskåret til kulminearbejderne var helt i orden.

Fandt, at afsættelsen af opmanden, som forbundet havde brugt i faglige sager, var en udmærket ting.

Bryggeriforeningen kunne principielt have ret i, at det kan have en vis fordel med en fast opmand, som får kendskab til vore områder, men det havde også den risiko, at opmanden blev ret ensidig. Havde forstået på formanden, at Bryggeriforeningen mente, at der skulle ske en juridisk undersøgelse af, om den afsatte opmand havde været ensidig.

Mente, at forbundets afvokat kunne undersøge sagen uden Bryggeriforeningens viden. Hvis resultatet var godt, kunne forbundet meddele Bryggeriforeningen, at en fælles undersøgelse var i orden.

Den faglige voldgifts afgørelse i sagen om personlige værnemidler var ikke en god afgørelse, fordi arbejdsgiveren nu kan bruge modregningsklausul i andre tillæg.

Holger F. havde meget opmærksomt noteret sig formandens udtalelser om, at ved indgåelse af fremtidige beklædningsaftaler skal man sikre, at arbejdsgiverne ikke kan modregne i andre tillæg.

Holger F. havde ikke været involveret i sagen vedr. arbejdsnedlæggelsen på Ølkammen, Carlsberg, men syntes, at formandens betragtning i sagen om, hvad der burde have stået i protokollatet fra fællesmødet, var rimelig.

Det var klart, at vi måtte nægte at være med til at normalisere arbejdet, hvis bryggerierne indfører, at de, der ikke kommer i gang, bliver fyret.

Holger F. konstaterede, at SID havde forsømt en god anledning i La Cabana konflikten til en markering. 1-års dagen for konflikten kunne godt have været brugt til at konflikte mod OBS grundet salg af øl til folkene fra La Cabana.

I forbindelse med TR-kursus i Tyskland var Holger F. principielt enig med formanden i betragtningerne om internationalt samarbejde, men Københavns mandlige afdeling havde i forskellige sammenhænge oplevet en mærkværdig indstilling fra tyske kolleger vedr. deres holdninger til samarbejdet.

Dette var årsagen til, at mandlig afdeling ikke ønskede at deltage i TR-kurset i Tyskland.

Holger F. mente ikke, det var korrekt, når formanden sagde, at disse sager ikke tidligere var behandlet i forretningsudvalget.

Bevillinger i sådanne sager med at sende folk ud er, måske med enkelte undtagelser, altid blevet behandlet i forretningsudvalget.

Holger F. kunne ikke stemme for beretningen grundet spørgsmålet om samarbejdet imellem Københavns mandlige afdeling og forbundet. Skulle nok undlade at omtale høflighed som grund.

Formandens redegørelse i beretningen om samarbejdsspørgsmålet inddrog afdelingens kasserer, Torben Olsen, på en måde, som afdelingen ikke kunne acceptere. Holger F. havde den generelle indstilling, at hvis to organisationer er uenige, og én fra de to organisationer – eller en tredje – tager initiativ til, at forholdene bringes i orden, så er det i orden, at man bruger en mellemperson til at bringe parterne sammen. Men kun hvis en af organisationerne har givet udtryk for, at man ikke er interesseret i, at forholdene bringes i orden.

Af formandens redegørelse fremgår det, at det var Torben Olsen, som var interesseret i, at der etableres ordentlige samarbejdsforhold imellem Københavns mandlige afdeling og forbundet. Formanden undlader at nævne, at både Holger F. og Bent M. havde udtrykt samme interesse for et ordentligt samarbejde. Dette samt et konstruktivt forslag til, hvordan samarbejdet kunne bringes i orden, var fremført af Holger F. og Bent M. i HB. Derfor kunne Holger F. ikke forstå, at formanden prøver på at bruge Torben Olsen som medlem i sagen.

Formanden havde gjort opmærksom på en af grundene til, at formanden havde henvendt sig til Torben Olsen i sagen – nemlig, at Torben Olsen havde kontaktet formanden i sagen.

Formanden er ikke i overensstemmelse med Torben Olsens fremstilling af sagen. Torben Olsen havde været hos formanden i et andet ærinde. Her var man kommet ind på, hvornår et møde om samarbejdet kunne finde sted.

Torben Olsen havde da sagt, når alle er tilbage fra ferie.

Holger F. fandt det mystisk, at

formanden så ringer til Torben Olsen efter, at alle i mandlig afdeling er tilbage fra ferie og spørger Torben Olsen, om der kan fastsættes et tidspunkt for mødet om samarbejde.

Det havde været rimeligt, om forbundsformanden havde henvendt sig til formanden for Københavns mandlige afdeling vedr. mødets afholdelse.

Københavns mandlige afdelings brev til forbundsformanden om, at afdelingen ikke fandt tidspunktet passende for møder om samarbejde nu, hvor atmosfæren ikke er særlig venlig, havde forbundsformanden ret i var med baggrund i det af formanden oplæste brev, der var formandens svar på afdelingens brev vedr. et spørgsmål på Tuborg. Et brev, formanden havde skrevet til afdelingen på trods af, at Torben O. havde sagt til formanden, at det ikke var et videre smart brev.

Holger F. understregede, at afdelingen var enige i, at ingen afdeling kan træffe aftaler om, at der skal føres en voldgiftssag. Beslutningen om at føre voldgiftssager sker i forbundet.

I spørgsmålet fra Tuborg sker der det, at De forenede Bryggerier og Københavns mandlige afdeling var enige om, at man ville have en voldgiftssag på spørgsmålet. Hvilket ikke var ensbetydende med, at der blev et formøde og en voldgiftssag.

Mandlig afdeling sender sagen i forbundet med en efterfølgende redegørelse fra den faglige klub. I det brev, mandlig afdeling herefter får fra formanden, som formanden havde oplæst, stod der, efter Holger F.s opfattelse, ikke et ord om sagens realiteter.

Brevets indhold var en belæring af, at mandlig afdeling havde opført sig forkert, hvilket forbundet ikke vil acceptere.

Holger F. havde herefter skrevet til formanden og postuleret, at forbundsformanden er mere interesseret i at belære mandlig afde-

ling om, hvad afdelingen må og ikke må, end at forholde sig til sagens realiteter.

Holger F. havde givet formanden ret i, at formaliteterne i sagen ikke er overholdt.

Forbundsformanden havde i et svarbrev til afdelingen gjort opmærksom på, at formanden fandt det groft at beskyldte ham for ikke at forholde sig til sagens realiteter, da formanden havde drøftet sagen med to repræsentanter fra afdelingen, Torben Olsen og TR Chr. Nielsen.

Holger F. havde ikke taget sig af, at forbundsformanden havde påberåbt sig disse drøftelser og satte spørgsmålstegn ved, hvor seriøse disse drøftelser var, da de fandt sted i Tivoli ved lukketid i forbindelse med et besøg fra Ungarn.

Holger F. understregede, at der senere fandt seriøse drøftelser sted, og at forbundsformanden havde behandlet sagen udmærket i Bryggeriforeningen.

Holger F. ønskede at understrege med baggrund i forbundsformandens brev, at Københavns mandlige afdeling har ingen intentioner om at komme forbundsformanden til livs.

Forbundsformanden skal holde op med at føle sig forfulgt af Københavns mandlige afdeling.

Holger F. konkluderede, at daglig ledelse i Københavns mandlige afdeling ikke afviste at tage drøftelser med forbundsformanden om samarbejdet imellem afdelingen og forbundet, men følte, at tidspunktet for disse drøftelser skal være, når der er en atmosfære i forbundshuset – og imellem forbundsformanden og mandlig afdeling – der gør, at drøftelserne kan bære frugt.

Holger F. mente, at forholdene i øjeblikket var spændte. Almindelig høflighed, agtelse og respekt overfor hinanden var ikke til stede. Ønskede ikke at komme nærmere ind på dette, men omtalte, at forbundsformanden for

nylig på det nærmeste havde erklæret, at næstformanden i Københavns mandlige afdeling var dybt åndssvag.

Dette skabte ikke en atmosfære til kammeratlige drøftelser, der kunne bære frugt.

Med dette eksempel ønskede Holger F. at afvise, at mandlig afdelings repræsentanter sidder hovedbestyrelsens opfordringer om drøftelser overhørig. Afdelingen vil fortsat gerne tage drøftelserne om samarbejdet. Mente blot, at jorden skal gødes betydeligt, inden disse finder sted.

Preben Mortensen:

Formanden orienterede om, at han i Tivoli fremkom med et forslag til den ungarske levnedsmiddelorganisation om at besøge Danmark. Det var galt, hvis man havde opfattet invitationen useriøst. Hvis Torben Olsen og Chr. Nielsen havde givet Holger Foss det indtryk, at diskussionerne i Tivoli havde været useriøse, måtte de selv hæfte for denne opfattelse, de havde videregivet til Holger Foss. Forbundsformanden havde aldrig givet udtryk for, at diskussionerne havde været useriøse.

Formanden skulle nok erindre, at samtaler, der foregår ved indtagelse af alkoholiske nydelsesmidler, ikke længere kan betragtes som seriøse samtaler.

Formanden »kunne erindre« i spørgsmålet om revisionens oplysninger, at dette var opstået ved at drikke en bajer i Københavns mandlige afdeling.

Formanden mente, at alle måtte kunne huske, at flere hovedbestyrelsesmedlemmer havde fremsat ønsker om, at forbundets daglige ledelse og Københavns mandlige afdelings daglige ledelse tog nogle drøftelser om samarbejdsproblemerne.

At Torben Olsen derefter, hvis ingen i hovedbestyrelsen havde noget imod det, tilbød at påtage sig at formidle drøftelser mellem forbundet og mandlig afdeling.

Toben Olsen havde stillet formanden et direkte spørgsmål på formandens kontor, nemlig om drøftelserne kunne vente til alle var tilstede i huset? Formanden havde svaret, at det var lige meget, hvornår drøftelserne fandt sted.

Det var et direkte og ikke et tilfældigt spørgsmål, som Holger Foss havde omtalt det. Hvis Torben Olsen havde sagt noget andet, løj Torben Olsen. Formanden mente, at alle efter hovedbestyrelsesmødet måtte formode, at det var Torben Olsen, der stod for at indkalde til drøftelserne af samarbejdet.

Da formanden måtte forvente, at der kom spørgsmål om, hvad der var kommet ud af drøftelserne, havde formanden fundet det rigtigt, da Torben Olsen tidligere havde talt med formanden om drøftelserne, at spørge Torben Olsen om, hvad der skete i sagen.

Mandlig afdelings repræsentanter laver om på sagens indhold. Formanden fandt, at det var der ikke noget at gøre ved.

Formanden fandt også, at man laver om på sagen vedr. den faglige voldgift.

Formanden havde på intet tidspunkt fået at vide af Torben Olsen, at han ikke fandt formandens brev til mandlig afdeling smart.

Torben Olsen havde gjort opmærksom på, at hvis formanden skrev brevet, var der ingen tvivl om, at en vis person ville blive meget fornærmet.

Formanden havde svaret, at forbundet ikke skriver til en person, men til en afdeling, for at gøre opmærksom på, når der begås fejl, hvilket mandlig afdeling i øvrigt var enige i, at dette var forbundets ret og pligt.

Formanden kunne bl.a. huske, at man i en sag vedr. en fejl i Fredericia afdeling havde været enige i, at forbundet skrev til Fredericia afdeling og påtalte fejlen.

Forskellen var, at formanden ikke oplevede, at nogen i Fredericia afdeling blev personligt fornærmet på formanden.

Formanden følte sig ikke forfulgt af Københavns mandlige afdeling, men appellerede til, at afdelingen undlader, hver gang en sag omtales, at komme ind på formandens person.

Holger Foss ønskede ikke at komme nærmere ind på bl.a. høflighed. Formanden så gerne, hvis man fastholder, at det ikke er høflighed, men stræber efter, at man nåede en situation, hvor man ville bede formanden dokumenterede dette, for så havde formanden dokumentationen.

Når man forsøger at gøre sagernes indhold useriøse ved at vurdere det seriøse ud fra, hvor sager diskuteres, så ønskede formanden ikke at gå ind i yderligere diskussioner.

Formanden oplyste, at hovedkassereren, revisionen og formanden havde haft et møde på hovedkassererens kontor. Der var kommet personer ind på kontoret. Disse var gået igen på grund af mødet.

På et tidspunkt kommer Bent Meyer ind på kontoret og sætter sig ned.

Formanden havde forklaret revisionen nogle ting, der var sket i forretningsudvalget. Bent Meyer havde blandet sig i mødet ved at sige, at han ikke havde forstået de ting, der var sket i forretningsudvalget på samme måde som formanden.

Formanden havde ikke sagt, at Bent Meyer var idiot eller noget andet. Formanden havde sagt til Bent Meyer, at han ikke forstår noget. Havde rettet dette til, at Bent Meyer ikke vil forstå noget. Dette var nøjagtig, som ordene faldt.

Formanden fandt det egentlig frækt, at en debat, der foregår imellem formanden og revisionen, som Bent Meyer blander

sig i som udenforstående, fremføres i forretningsudvalget.

Formanden mente, at det var et usagligt grundlag, der var årsag til, at mandlig afdeling ikke ville stemme for beretningen. Så formanden ville som tidligere sige, at det var formanden faktisk ligeglad med.

Bent Meyer:

Formandens omtale af Faxe-sagen med 24 og 30 stk.'s kasser var rigtig.

Sagen var drøftet i det landsdækkende depotudvalg 1. august, og derfra skal der komme nogle initiativer fra Anker Skjødts side.

Efter protokollatet, som afsluttede konflikten på Carlsbergs Vanløse depot, skal der her i august holdes møder om grunden til konflikten samt om forholdene på depotet, for at få problemerne ryddet af vejen.

Hvis den lokale depotindehaver til de lokale forhandlinger har Jens Peter Rasmussen med fra Depotindehaverforeningen, så må forbundet inddrages i sagen.

Formanden havde sagt i sagen Carlsberg depotet, Birkerød, at nu måtte mandlig afdeling være tilfredse, nu sagen er rejst af forbundet, med en undertone om, at mandlig afdeling har gjort noget forkert i sagen.

Bent M. havde med jævne mellemrum siden 24. april 1984 rejst sagen på forretningsudvalgs- og hovedbestyrelsesmøder og havde af forbundet fået forskellige forklaringer i sagen.

Næstformand Anker Skjødt havde den 17. juli forklaret, at sagen ikke mere skulle køres som voldgift. Men at der skulle ske en generel gennemgang af depotoverenskomsten. Dette var forkert.

Senere havde Bent M. fået at vide, at det landsdækkende depotudvalg skulle afgøre, om sagen skulle køres.

Bent M. havde så set sig nødsaget til at give næstformand Anker Skjødt et papir, som Anker S. selv havde skrevet til Depotindehaverforeningen. I papiret stod der det i sagen, som Bent M. havde krævet.

Bent M. havde i et brev af 6. august rejst sagen overfor forbundet. Et brev, der kunne have været sparet, hvis næstformand Anker Skjødt havde givet Bent M. en kopi af forbundets brev, hvor man den 3. august rejser sagen overfor Depotindehaverforeningen.

Bent M. mente, at forbundet havde behandlet sagen dårligt. Det havde taget 5 måneder for forbundet at bede om det, man en gang var enige med mandlig afdeling i i forbindelse med sagen.

Spørgsmålet, som man var enige om i det landsdækkende depotudvalg, var ikke alene et spørgsmål for københavnerne. Der var kolleger i provinsen, der ikke fik forhøjet provision, men som kom til at betale, hvis der manglede en kasse øl eller andre ting. Bent M. mente, at når der står, at de er medhjælpere er de ikke pligtige til at betale i disse situationer.

Bent M. var enig med forbundsformanden i forbindelse med protokollatet fra fællesmødet om konflikten på Carlsbergs ølkam.

Det var ingen kritik, men Bent M. fandt, at måden, disse møder foregår på, er uheldig.

Anker Skjødt havde på et tidspunkt meldt tilbage fra samtale med Arbejdsgiverforeningen, at uanset om vi gik i arbejde, blev vi indklaget for Arbejdsretten.

Vi kunne ikke få arbejdsgiverne til at ændre praksis vedr., at man kom i arbejde efterhånden som man møder op.

Bent M. håbede, at man i forbundet i fællesskab kunne finde frem til modforholdsregler over-

for bryggeriernes politik vedr. at komme i arbejde efter en konflikt.

Bent M. fandt, at på mange måder var formandens beretning god.

Bent M. kunne tænke sig, at mandlig afdelings drøftelser med forbundsformanden om samarbejdet skulle ske i et stort forum og ikke med forbundsformanden alene.

Forbundsformanden er mere saglig og faglig på møder, hvormod forbundsformanden på tomands eller tre-mands hånd er usaglig, grov og lyver.

Det havde Bent M. fået konstateret i forbindelse med det, der skete på hovedkassererens kontor. Bent M. havde vidner på, at forbundsformanden havde sagt, at Bent M. var en stor idiot, der ikke forstod noget.

Det foregik den 10. august, og var efter Bent M.'s opfattelse ikke en god baggrund for drøftelser med forbundsformanden om samarbejdet.

Bent M. fastslog, at ingen i Københavns mandlige afdeling ville forfølge Preben Mortensen eller vælte Preben M. som forbundsformand.

Men man har lov til kritik, når man mener, forbundsformanden gør noget forkert.

Mandlig afdeling mener, at forbundsformanden efter forgodtbefindende karakteriserer handlinger som værende personlige.

Dette grænsede til en paranoia. Afdelingen kan ikke leve med dette. Det skaber utryghed i afdelingen.

Hvis man siger tilstrækkelig mange gange, at mandlig afdeling er ude efter forbundsformandens stilling, begynder man at tro på det.

Bent M. fandt dette »ånds-svagt« og foretog et tankeeksperiment. Hvis mandlig afdeling ville afsætte forbundsformanden, så var der nok nogle,

der ville sige, at mandlig afdeling var »åndssvage«. Afdelingen har for kort tid siden anbefalet samme forbundsformand. Mange ville sige, at Preben Mortensen er en fornuftig forbundsformand, og at det var de andre, der var galt på den. Så alene af taktiske grunde ville mandlig afdeling aldrig forsøge at afsætte forbundsformanden. Bent M. understregede, at reelt ville mandlig afdeling heller ikke afsætte forbundsformanden.

Mandlig afdeling ville give forbundsformanden en betydelig længere indlæringsperiode end de 2 år, der er gået siden kongressen.

Bent M. troede, at forbundsformanden ad åre kunne blive en udmærket forbundsformand. Det var i orden at begå fejl, men andre måtte have lov til at være behjælpelig med saglig kritik.

Bent M. følte, at specielt situationen vedr. tankvognshallen, som forbundsformanden havde taget op, kunne der drages en parallel fra til sikkerhedsrepræsentantsagen på Tuborg. Mandlig afdeling havde i begge sager formelt udtrykt enighed med forbundsformanden, men forbundsformanden laver store situationer ud af episoderne.

Bent M. var dybt uenig i forbundsformandens fremgangsmåde og kunne ikke stemme for beretningen.

Barbara Kryger:

Barbara K. beklagede, at voldgiften om personlige værnemidler gik os imod.

Bad forbundet udsende cirkulære og gøre opmærksom på sagens indhold og konsekvenser, samt hvordan vi tager højde for den præcedens, der nu er skabt.

Protokollatet om arbejdsvægringen på Ølkammen fandt Barbara K. problematisk af samme grund, som forbundsformanden havde nævnt.

I forbindelse med normalisering af arbejdet, havde afdelingen haft nogle sager på Tuborg, hvor man ikke kunne få arbejdsgiveren til at acceptere, at arbejdet er normaliseret efter en konflikt i det øjeblik, folk møder op. De hævder, at arbejdet først er normaliseret efterhånden, som produktionen går i gang de forskellige steder, og vil først betale løn, efterhånden som folk kan genoptage arbejdet. Tidligere havde man fået løn fra det øjeblik, man mødte op, uanset om man kunne arbejde på pladsen. Efter konflikten den 24. maj var situationen den samme på Tap Syd, der sendte man også kvinderne hjem uden løn, fordi arbejdet ikke kunne komme i gang på trods af, at vi i Bryggeriforeningen havde skrevet under på, at vi omgående ville gå ud og normalisere arbejdet. Vi krævede på den baggrund vejpenge, og fik det også, hvilket mandlig afdeling bebrejdede kvinderne meget.

Barbara K. fandt dette uheldigt og fandt, at der måtte arbejdes med en fortolkning af, at arbejdet er normaliseret fra det øjeblik, man møder efter en konflikt.

Når man underskriver et protokollat, hvor der står, arbejdet omgående skal normaliseres, mente Barbara K., at det så er omgående, og ikke, når det passer arbejdsgiveren.

Barbara K. var enig i, at der kan deltage repræsentanter fra forbundet på TR-kurset i Tyskland, samt at samarbejdet var vigtigt også med den tyske arbejderbevægelse.

Preben Mortensen:

Formanden havde opfattelsen af, at der var misforstået noget omkring den opmandskendelse, Bryggeriforeningen har sat jurister på for at undersøge. Forbundet er ikke indblandet i undersøgelsen, og vi ændrer ikke indstilling.

Forbundet mener klart, at opmanden har afsagt en kendelse på andre præmisser, end dem sagen kørte på. Vi kan derfor ikke længere bruge denne opmand.

Formanden ville godt slå fast, at protokollatet i forbindelse med arbejdsvægringen på Ølkammen indeholder et afsnit, hvor Arbejdsgiverforeningen tilkendegiver, »at hvis vore medlemmer ikke følger organisationens pålæg om at genoptage arbejdet, bliver folk fyret«.

Dette afsnit skulle vi have protesteret overfor. I og med der ikke er protesteret fra vor side i protokollatet, kan vi blive taget til indtægt for, at vi har accepteret denne linie.

Når forbundet anerkender, at en arbejdsnedlæggelse er overenskomststridig, skal vi arbejde for, at arbejdet bliver genoptaget, men ikke under den trussel, at folk afskediges, hvis de ikke følger pålægget.

Selve fortolkningen af, hvornår normaliseringen af arbejdet er sket, er en svær fortolkning.

Hvis forbundet anerkender, at nogle af vore medlemmer har foretaget sig noget overenskomststridigt, var formanden ikke i tvivl om, at arbejdsgiveren ingen forpligtelser havde og dermed stod ret frit i fortolkningen af, hvornår arbejdet er normaliseret. Arbejdsgiverens fortolkning var så, når produktionen kører normalt. Formanden fandt, at det var urimelige betingelser, og at forbundet burde have protesteret i protokollatet overfor, at forbundet skal normalisere arbejdet. Når vore medlemmer genoptager arbejdet, så er det Arbejdsgiverforeningens opfattelse, at arbejdet først er normaliseret – ikke ved opmødet – men først når det passer arbejdsgiveren.

Formanden havde været forsigtig med at udsende et cirkulære, hvor afdelingerne blev gjort opmærksom på kendelsen vedr.

modregning i tillæg ved udlevering af personlige værnemidler, fordi vi, hvor der udleveres arbejdstøj uden modregning, må fastholde, at dette er kutyme. Kendelsen går på sikkerhedstøj, som det er pålagt af arbejdsgiveren at udlevere.

Formanden var af den opfattelse, at forbundets linie måtte være, at aftalt arbejdstøj skal vi tage højde for, at der ikke kan modregnes i, hverken i lønnen eller i tillæg. Dette måtte tages op ved overenskomstforhandlingerne. Derfor forsigtigheden med at udsende et cirkulære i sagen allerede nu.

Formanden fandt det svært at se, at der kunne komme en fornuftig dialog med repræsentanterne fra Københavns mandlige afdeling, med udtalelser som, at formanden er løgnagtig, paranoid osv.

Formanden kunne ikke forhindre dette debatgrundlag, kun beklage – men ingen kan forvente, at formanden deltager i debatter med et sådant grundlag.

Thomas Olsen

Thomas O. omtalte, at den opgave forbundet havde lagt ud i afdelingerne vedr. at registrere og indsamle oplysninger om depoterne, var der utilfredshed med.

En stor afdeling i kredsen nægtede at deltage i arbejdet, da man mener, arbejdet måtte ligge hos provinssekretæren.

Thomas O. var enig i princippet i denne indstilling og så gerne, at forbundet lægger sådanne opsøgende opgaver hos den person, der har dette arbejdsområde.

Vedr. Carlsberg depotet i Tønder sagde formanden, at det geografisk ikke var heldigt, at folkene dér blev medlemmer af forbundet i stedet for af SID. Haderslev afdeling havde i forvejen medlemmer på Fuglsang depotet i Tønder.

Folkene på Carlsberg depotet i Tønder havde tidligere henvendt sig til Fredericia afdeling for at blive overflyttet til vort forbund. Thomas O. havde da henvist folkene til Aabenraa afdeling.

I de problemer, der var på Faxe depotet i Vejle, havde Thomas O. en opfattelse af, at forbundet ikke ville forstå, hvad afdelingsformand Hardy Christensen siger.

Problemerne er dels tilbagebetalingsspørgsmålet og beregningsmåder. De udregninger, næstformand Anker Skjødt har foretaget, har ikke været rigtige. Det, afdelingsformanden er utilfreds med, er, at Anker S. har sendt et brev til depotindehaveren og gjort opmærksom på, hvilke beløb depotarbejderne skal tilbagebetale til depotindehaveren.

Thomas O. var enig med afdelingsformanden i, at det er fuldstændigt tåbeligt at gøre depotindehaveren opmærksom på, hvor mange kroner, de forskellige depotarbejdere skal tilbagebetale, før man overhovedet er sikker på, at de skal tilbagebetales.

Depotindehaveren havde overtrådt overenskomsten. Var det så rimeligt, at der var en tilbagebetalings sag?

Thomas O. var enig med formanden i, at en god løsning af problemerne på Faxe depotet var at få en samlet aftale om beregningsmåder på kassestørrelser.

Lokalaftalen for Faxe depotet i Fredericia havde forskellige kassestørrelser opført. Denne form kunne måske bruges.

Lone Christensen:

Lone C. kom ind på, at grundlaget for landsindsamlingen til de britiske kulminearbejdere var, at indsamlede midler går ubeskåret til kulminearbejderne. Herudover har landsindsamlingens sekretariat brug for bevil-

linger til oplysnings- og administrativt arbejde for at skabe solidaritet om kampen.

Derfor anbefaler forbundet i Prop & Kapsel, at afdelingerne bakker op om også denne del af arbejdet med bevillinger.

I spørgsmålet om samarbejdsformen mellem Københavns mandlige afdeling og forbundet ville Lone C. gå lidt tilbage.

I forbindelse med afholdelse af faglig voldgift om personlige værnemidler, brugte forbundsformanden temmelig megen tid på et møde med mandlig afdeling, hvor formanden kom med en meget klar faglig vurdering af sagens indhold og muligheder.

Det er svært at betegne, hvad mødet gik op i, men en debat om det faglige i sagen var ikke mulig.

I forbindelse med maj-situationen brugte forbundsformanden timer på et formøde i Bryggeriforeningen på at komme med nogle faglige, saglige vurderinger og prøvede at lægge strategi for, hvad man kunne gøre i Bryggeriforeningen. Det kunne heller ikke vinde gehør, og sagen endte der, som vi alle ved, skærpet og presset for nogle.

På hovedbestyrelsesmøderne og på efterfølgende forretningsudvalgsmøder har mange tilkendegivet ønsket om, at forbundet og mandlig afdeling burde snakke sammen om manglende arbejdsform, en mangel, der belaster det samlede faglige arbejde efter nogles mening.

I hovedbestyrelsen startede Thomas Olsen et forslag med tilbud om at etablere et møde, og andre anbefalede accept af dette møde. Formanden accepterede og sagde, at han syntes, det var godt og i orden, at den daglige ledelse i forbundet fik et møde med mandlig afdeling. Formanden for mandlig afdeling gik ind og sagde, at mandlig afdeling godt ville starte med et

personligt møde med formanden, og så kunne mandlig afdeling derefter tale med den samlede daglige ledelse i forbundet.

Bent Meyer, især på juni-mødet, appellerede til at tale sammen og få en samarbejdsform imellem mandlig afdeling og forbundet. Bent Meyer sagde noget i retning af, at mandlig afdeling aldrig faldt i den grøft, at hånden ikke var fremme til et samarbejde, fordi det ville være en grøft, der betød manglende resultater til forbundets medlemmer, og den grøft ville mandlig afdeling aldrig falde i.

Lone C. måtte konstatere – på grund af hvad? – mangel på venlighed, høflighed, vurderinger af mangel på seriøsitet i Tivoli – afviser mandlig afdeling forsøget på at drøfte samarbejdet med forbundet.

Lone C. havde ikke endnu selv med stor umage hørt nogle faglige seriøse argumenter for afslaget om at drøfte samarbejdet.

Mandlig afdeling har tidligere sagt, at en enkelt afdeling eller forbundet ikke har patent på meninger eller løsninger. Det har daglig ledelse ved forbundsformanden givet udtryk for. Nej, det har vi ikke. Forbundsformanden gav udtryk for på sidste forretningsudvalgs møde, at i visse situationer kunne man godt følge den enkelte afdeling, i andre situationer måtte man tage et helhedshensyn.

Lone C. følte, at mandlig afdeling nu havde taget patent på at bestemme, hvornår personer »opfører« sig ordentligt nok til at drøfte samarbejde.

Lone C. var enig med forbundsformanden i, at ansvaret for, at drøftelserne om samarbejde ikke bliver til noget, må ligge i mandlig afdeling.

Følte, at mandlig afdeling tilsidesatte en af deres eget hovedbestyrelsesmedlem fremsat opfordring og tilbud om at etable-

re drøftelsen af samarbejdet, ligesom de har tilsidesat samtlige hovedbestyrelsesmedlemmer og forretningsudvalgsmedlemmer, der kraftigt har bakket dette tilbud op.

Bent Meyer:

Bent M. havde med baggrund i forbundsformandens udtalelse om, at han var ligeglad med, hvad mandlig afdeling sagde, sagt, at den grøft faldt Bent M. aldrig i, men ville samarbejde med dem, der er valgt til at varetage nogle menneskers interesser.

Bent M. mente, der var nogle, der forsøgte at fordreje tingene. Omtalte, at FU- og HB-medlemmer havde udtalt ønsker om, at mandlig afdeling og forbundet drøftede samarbejdet.

Forstod derfor ikke, at først når Torben Olsen siger de samme ting i hovedbestyrelsen, så skal Torben Olsen tages frem i sagen.

Dette måtte være taktisk bestemt, fordi man ville gå udenom formanden i Københavns mandlige afdeling. Dette var sagligt og fagligt ukorrekt.

Inge Jensen:

Inge J. fandt beretningen udmærket dækkende for de faglige aktiviteter.

Hilste med tilfredshed, at forbundet havde inviteret kollegerne fra Ungarn, og at tillidsrepræsentanter fra arbejdspladsen inddrages.

Inge J. kunne ikke som HB-medlem acceptere, at Københavns mandlige afdeling stiller betingelser for at deltage i drøftelserne om samarbejdet med forbundet.

Sådanne betingelser blev ikke stillet i hovedbestyrelsen.

Torben Olsen sagde i hovedbestyrelsen, at han godt ville formidle et møde, hvor man drøftede samarbejdet.

Begge parter var villige og accepterede forslaget.

Der sker så nogle ting i mellemtiden, hvorefter mandlig afdeling siger, at luften først skal renses, før drøftelserne kan tages.

Det var jo netop for at rense luften, drøftelserne om samarbejdet skulle tages.

Inge Jensen appellerede derfor til Københavns mandlige afdeling om at se bort fra personfikseringen i sagen, og at afdelingen efterlevede hovedbestyrelsens opfordring om at tage drøftelserne for at etablere et samarbejde om de faglige sager.

Holger Foss:

Holger F. måtte sige til Inge Jensens appellering om, at mandlig afdeling tog drøftelserne med forbundet om samarbejdet, at selvom formålet med drøftelserne var at rense luften, så kunne luften være så tyk, at én af parterne fandt tidspunktet for sådanne drøftelser forkert.

Mandlig afdeling ønskede, at der kunne komme et konstruktivt resultat ud af drøftelserne, hvilket mandlig afdeling frygtede ikke var muligt på nuværende tidspunkt.

Holger F. fandt ikke Lone C.'s indlæg »mildnende for luften for de klippede får«.

Lone C. fikserede på, at det var Torben Olsen, der startede sagen vedr. drøftelserne om samarbejdet, hvilket Holger F. fandt var særdeles ukorrekt.

Henviste til, som nævnt af Bent M., at det var Thomas Olsen, der på forretningsudvalgs mødet før hovedbestyrelsesmødet, der havde startet med forslaget om drøftelserne om samarbejdet, fordi provinsen så med stor alvor på det manglende samarbejde imellem forbundet og mandlig afdeling.

Der var andre FU-medlemmer, der havde fulgt Thomas Olsens forslag op.

Forslaget blev i hovedbestyrelsen fulgt op af Poul Erik Guld-

borg, Inge Jensen, Torben Olsen, Bent Meyer og Holger Foss. Derfor kunne mandlig afdeling ikke lide, at nogle fremstillede sagen som om, at nogle ønskede drøftelserne, og at andre ikke havde dette ønske.

Holger F. fandt en sådan fremstilling usaglig.

Mente i øvrigt, at Lone C.'s vurdering af Københavns mandlige afdelings faglige arbejde ikke var ny.

Lone C. havde samme vurdering i hendes tid som formand for kvindelig afdeling.

Dette var ikke en bebrejdelse, idet Holger F. fandt, at det er udmærket, at man har samme holdning til tingene.

Holger F. forstod ikke holdningen fra forbundets daglige ledelse imod Københavns mandlige afdeling.

En holdning, der var skærpet, målt med holdninger, forbundet har haft overfor mandlig afdeling i årenes løb.

Holger F. kom ind på omtalen om usaglighed.

Bent M. havde omtalt, at forbundsformandens holdning til mandlig afdeling, »var ligesom et udtryk for paranoia«.

Bent M. gjorde opmærksom på, at forbundsformanden løj.

Forbundsformanden vil så ikke debattere på disse betingelser, idet formanden påstår, at han ikke bruger sådanne udtryk om andre.

Holger F. måtte erindre formanden om, at han tidligere havde udtalt, at Torben Olsen løj.

Holger F. forstod ikke, at formanden kunne udlede Holger F.'s bemærkninger om seriøse drøftelser i forbindelse med sagen i Tivoli til, at samtaler under indtagelse af spiritus ikke mere er seriøse. Formanden burde have sagt »under indtagelse af megen spiritus«.

FU-medlemmer havde været inde på usaglige grunde til, at

mandlig afdeling siger nej til beretningen.

Holger F. mente, at det var en vurdering, om grunde var usaglige eller saglige. Følte ikke, at mandlig afdelings grunde var usaglige, og troede ikke på, at formanden – som han havde udtrykt det – var ligeglad med, at mandlig afdeling stemte imod beretningen, fordi en beretning vel aflægges med målet samling – og ikke spredning – om det faglige arbejde.

Holger F. ønskede at fremhæve, at Københavns mandlige afdelings repræsentanter ønsker ikke at sidde hovedbestyrelsens anmodning om at prøve på at få normaliseret forholdene, overhørig.

Man fandt ikke tiden gunstig, og var af den opfattelse, at det er forbundsformanden ikke uden skyld i ifølge de ting, der er hændt siden hovedbestyrelsesmødet, hvor henstillingen kom. Understregede, at mandlig afdeling syntes, at såvel forbundsformanden som forbundets øvrige daglige ledelse har haft en god indstilling til sagerne, men ingen måtte forvente, at mandlig afdelings repræsentanter kunne stemme ja til en beretning, hvori formanden på et forkert grundlag – og på en grov måde – korrekser afdelingen, og ikke mindst tillægger mandlig afdeling forkerte motiver.

Mandlig afdeling ville fortsat støtte såvel forbundsformanden, forbundets daglige ledelse, forbundets forretningsudvalg, forbundets hovedbestyrelse, alle forbundets medlemmer, hvor man var enige.

Mente ikke, det var en ringe støtte, når man tænkte på, hvor mange medlemmer dette repræsenterede.

Vidste godt, at det var ikke nogen særlig god eller demokratisk skik at stemme imod en beretning, fordi der er enkelte sager i en beretning, som man

ikke bryder sig om. Det bør man ikke gøre. Men det kunne være, at de enkelte sager havde en sådan karat og en sådan karakter, at man var nødt til at se bort fra de ellers gode ting, som var omtalt i samme beretning.

Bad om, at man ikke tror, at mandlig afdelings motiver til at stemme nej til beretningen, var taktiske, personlige eller andet.

Preben Mortensen:

Formanden kom ind på de bemærkninger, Thomas O. havde vedr. at arbejde med at registrere depoter, var Erik K.'s arbejdsområde.

Formanden oplyste, at situationen var den, at der var depoter, man ikke kunne lede sig frem til, fordi de ikke er registreret nogen steder. I disse situationer måtte forbundet bede afdelingerne, med deres lokal-kendskab, om hjælp.

Forbundet får ikke besked, når et depot ophører et sted og genopstår et andet sted. Det er disse depoter, der skal registreres – således at 1985 overenskomster – dækker samtlige depoter.

Samtidig med registreringen fandt forbundet det vigtigt at få oplysninger om, hvor mange ansatte, hvor er man organiseret, og har man overenskomst m.m.? – for det enkelte depot.

Formanden var godt klar over, at arbejdet med registreringen af depoter lagde et arbejdspress på afdelingerne, men afdelingerne var den eneste mulighed for, at forbundet kunne skaffe sig viden på området.

Oplysninger på depotområderne, som kan skaffes via SID, telefonbøger m.m., har forbundet skaffet sig, og disse oplysninger er afdelingerne orienteret om, at forbundet har.

Formanden mente vedr. Tønder depotet, at geografisk kan det være vanskeligt for en fritids-

formand, at man måske har 60 km til nogle arbejdspladser udover alt det andet arbejde, man har som formand.

Formanden pointerede, at forbundet ikke kunne acceptere, at SID's medlemmer kan overflyttes til forbundet med det argument, at man er utilfredse med SID.

Vedrørende sagen Faxe depotet i Vejle:

Stod formanden totalt uforstående overfor det af Thomas O. nævnte, om at næstformanden Anker Skjødt har skrevet til depotindehaveren vedr. tilbagebetaling fra forbundets medlemmer.

Næstformanden har skrevet til depotindehaveren, efter ønske fra afdelingsformanden i Vejle, at depotindehaveren skal overholde overenskomsten, og gør han ikke det, vil forbundet forfølge sagen ad arbejdsretlig vej.

Afdelingsformanden i Vejle havde fået kopi af forbundets brev til depotindehaveren.

Formanden fandt det vigtigt at få konstateret, at det var rigtigt, at Torben Olsen i hovedbestyrelsen, som repræsentant fra Københavns mandlige afdeling, på baggrund af nogle opfordringer stillede et forslag om, at hvis hovedbestyrelsen var enige i, at forbundet og mandlig afdeling skulle tage nogle drøftelser om samarbejdet, og hvis hovedbestyrelsen ønskede det, så ville Torben O. formidle drøftelserne om samarbejdet mellem mandlig afdeling og forbundet.

Hovedbestyrelsen tilsluttede sig forslaget.

Det var formandens opfattelse, at ud fra Torben O.'s egen forståelse af hans forslag i hovedbestyrelsen om at formidle drøftelserne, havde Torben O. taget initiativet, den omtalte dag på formandens kontor, til at etablere kontakten og drøftelserne om samarbejdet.

Formanden ville ikke, og havde ikke, i faglige debatter kommet med personlige betragtninger om, at folk løj. Formanden havde til den konkrete sag sagt, at hvis Torben O. overfor formanden for mandlig afdeling havde sagt, at han ikke havde rettet en direkte henvendelse til forbundsformanden, for at planlægge drøftelserne af samarbejdet, så lyver Torben O. i fremstillingen af sagens forløb.

Lone Christensen:

Lone C. var af den opfattelse, at Torben O. på hovedbestyrelsesmødet, som omtalt af forbundsformanden, havde foreslået sig selv som formidler af drøftelserne af samarbejdet imellem mandlig afdeling og forbundet.

Lone C. havde den vurdering, at forslaget måske kom som en overraskelse også for mandlig afdelings øvrige hovedbestyrelsesmedlemmer, idet Holger F. tilkendegav, at forslaget var en god idé, men at daglig ledelse i mandlig afdeling i første omgang ønskede drøftelserne med forbundsformanden alene, og ikke hele den daglige ledelse i forbundet.

Bent Meyer:

Bent M. kunne ikke forstå, at nogle forsøgte at give øvrige FU-medlemmer et indtryk af, at repræsentanter fra mandlig afdeling ikke er selvstændige personer, der må give udtryk for, hvad man tror, tænker og mener.

Efter Bent M.'s bedste overbevisning måtte referatet fra hovedbestyrelsesmødet vedr. drøftelserne om samarbejdet indeholde den rækkefølge af sager, som Holger F. og Bent M. havde fremstillet som rækkefølge.

Bent M. mente, at det var en taktisk manøvre fra forbundet at tale med Torben O. om etablering af drøftelserne for at gå udenom formanden i mandlig afdeling. Hvis forbundsformanden

havde sagt til Bent M., »nu må vi se at tage os sammen og få tingene til at køre«, mente Bent M., at dette havde været fornuftigt, og situationen var så ikke endt som nu – grundet taktiske manøvrer.

Bent Meyer:

Havde forventet en orientering til forretningsudvalget på baggrund af det landsdækkende depotudvalgs møde, der var afholdt 1. august 1984.

Vejle afdelings formand havde på udvalgs mødet taget afstand fra, at depotarbejderne på Faxe depotet skulle betale noget som helst tilbage til depotindehaveren.

Næstformand Anker S. havde ikke check på sagen på udvalgs mødet. I og med orienteringen fra udvalgs mødet mangler til forretningsudvalget, mente Bent M., at forretningsudvalget var forhindret i at forstå sagens indhold.

Thomas Olsen:

Thomas O. havde forstået, at det, der skete på hovedbestyrelsesmødet vedr. drøftelserne af samarbejdet mandlig afdeling og forbundet imellem, at Torben Olsen samlede trådene af debatten op og kom med et konkret forslag til at komme videre med sagen. Torben Olsen foreslog hovedbestyrelsen, at han tog initiativet til de drøftelser af samarbejdet, som mange havde givet udtryk for, var nødvendige af afholde.

Holger Foss:

Holger F. ville ikke bestride Thomas O.'s opfattelse af, hvad der skete på hovedbestyrelsesmødet vedr. drøftelserne af samarbejdet forbundet og mandlig afdeling imellem. Dette ændrede ikke sagen. Torben O.'s forslag i hovedbestyrelsen kommer dagen efter forretningsudvalgs mødet, hvor Bent M. har givet udtryk for, at det

manglende samarbejde, som mandlig afdeling ønskede drøftelser af, havde været diskuteret i mandlig afdeling, fordi det er en vigtig sag. Torben O. har været med i disse debatter og er velinformeret om, at afdelingens indstilling er, at der må findes en løsning i sagen.

Holger F. fandt Thomas Olsens bemærkninger til sagen i orden, men følte, at Lone C.'s bemærkninger til sagen bekræftede, hvad Holger F. tidligere havde gjort opmærksom på, at det skal fremstå, som om der er modsætningsforhold imellem Torben Olsen og andre københavnske mandlige medlemmer af hovedbestyrelsen.

Hvis formålet med en sådan fremstilling af sagen er et forsøg på at lave en kile imellem Torben Olsen og andre mandlige københavnske medlemmer af hovedbestyrelsen, så ville et sådant forsøg ikke lykkes.

Mandlig afdeling havde draget Torben Olsen frem i sagen, fordi man følte sig stødt over, at en henvendelse fra forbundsformanden om etableringen af drøftelserne gik via Torben Olsen – i stedet for via afdelingens formand eller næstformand.

Holger F. pointerede, at Torben Olsen, Bent Meyer og Holger Foss, alle havde opfattelsen af, at drøftelserne var nødvendige, derfor skulle man ikke bruge Torben Olsen, i et forsøg på at skabe kiv.

Inge Jensen:

Inge J. fandt det ikke underligt, at forbundsformanden taler med Torben Olsen i sagen om drøftelserne mellem mandlig afdeling og forbundet.

Torben Olsen havde på hovedbestyrelsesmødet tilbudt at formidle de drøftelser, som andre havde talt om, var vigtige at få i gang.

Inge J. havde haft ordet efter Torben Olsen på hovedbestyrel-

sesmødet og givet udtryk for, at det var et godt initiativ, Torben Olsen kom med i sagen.

Inge J. havde appelleret til mandlig afdeling om at tage drøftelserne, uanset hvor »tyk luften var«, og ville fortsat sige – »tag de drøftelser«. Erfaringerne var, at uanset hvor skærpet situationen har været indbyrdes i København, havde man altid drøftet tingene igennem og var kommet videre.

Forretningsudvalget

vedtog beretningen med 10 stemmer – der var 2 stemmer imod beretningen.

3. Budget og regnskab

v/ hovedkasserer

Erik Nielsen:

Hovedkassereren havde følgende bemærkninger til den omdelte budgetopstilling for juli kvartalet 1984, hvor aktiviteterne var kendte frem til 1. juli 1984.

Indtægterne var anslået til kr. 1.683.700,-.

Udgifterne var anslået til kr. 2.400.000,-.

Hovedkassereren havde følgende bemærkninger til det omdelte regnskab for april kvartalet 1984:

Indtægterne var

ca. 1,4 mio. kr.

Udgifterne var ca. 2,9 mio. kr.

Underskuddet var

ca. 1,5 mio. kr.

I april kvartalet 1983 havde underskuddet været ca. 1 mio. kr.

Hovedkassereren omtalte, at udgifterne vedr. tryksager, kontorartikler og porto, var store. Her var engangsudgifter som annoncer, kopiering, trykning af love samt nyanskaffelser.

Trykning af og porto til udsendelse af Prop & Kapsel var for april kvartalet en væsentlig ud-

gift. Der havde i kvartalet også været udgiftsposter til depot- og kassererkonferencer samt 4 kvartalsmøder.

DEBAT TIL BUDGET OG REGNSKAB

Holger Foss:

Holger F.'s generelle bemærkninger gjaldt de voldsomme udgiftsstigninger, som april kvartalets regnskab for 1984 gav udtryk for, at der var i forbundet.

Påpegede, at man skulle passe lidt på vedr. voldsomme stigninger i forbundets udgifter.

Bent Meyer:

Bent M. ønskede oplyst, om indkøb af gaver i budgetoversigten på kr. 30.500,- var et udtryk for forventninger om, at der skulle gives specielt mange gaver i juli kvartal 1984.

Bent M. fandt det meget værdifuldt, at forretningsudvalgsmedlemmerne fik budget- og regnskabsopstillinger. Ønskede materialet udsendt til forretningsudvalgsmedlemmerne, før forretningsudvalgsrådet af hensyn til muligheder for at få en bedre indsigt i indholdet til forberedelse af spørgsmål.

Erik Nielsen:

Erik N. oplyste, at der var sket et koncentreret indkøb af gaver, som forbundet kunne bruge i årene fremover ved repræsentative lejligheder.

Hovedkassereren ville tilstræbe, at regnskabet fremover udsendes til forretningsudvalgsmedlemmerne 2 dage før forretningsudvalgsrådsmøderne.

Forretningsudvalget

havde ingen bemærkninger til den omtalte revisionsprotokol. Forretningsudvalget godkendte budgetoversigten og regnskabet.

4. Forskellige sager

Preben Mortensen:

Forbundsformanden omtalte, at Thomas Olsen i et brev havde protesteret over flytning af forretningsudvalgsmøder fra de ordinære datoer den første onsdag i måneden, til andre datoer.

Forretningsudvalget

diskuterede problemet ud fra, at der kan være ordinære mødedatoer for FU-møderne, som kan være svære at overholde.

I planlægningen af afholdelsen af FU-møderne tages der hensyn til de FU-medlemmer, der skal tage fri fra arbejde for at deltage i møderne, ved at suppleanter indkaldes til FU-møder, så ordinære datoer bruges i det størst mulige omfang.

Ved nødvendige afvigelser fra de ordinære mødedatoer, aftales datoerne i god tid.

FU-møde i september afholdes 18. september 1984.

FU-møde i oktober afholdes den ordinære mødedag.

FU-møde i november afholdes den 14. november 1984.

FU-møde i december afholdes den ordinære mødedag.

FU-møde i januar afholdes den ordinære mødedag.

FU-møderne starter fremover kl. 10.00.

Det ordinære hovedbestyrelsesmøde i december 1984 slås sammen med en hovedbestyrelseskonference, hvor overenskomstforslagene behandles.

Der afholdes forretningsudvalgsmøde, ordinært hovedbestyrelsesmøde og hovedbestyrelseskonference i ugen fra 4. februar til 8. februar 1985.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden omtalte følgende cirkulærer, der er udsendt:

Cirkulære nr. 21, bestilling af lommebøger med opgivet pris.

Cirkulære nr. 22, vedr. tillidsmandskursus i Tyskland.

Cirkulære nr. 23 vedr. nyt, revideret oplag af LO-pjecen »Fagbevægelsen og sikkerhedsrepræsentanten«.

Cirkulære nr. 24, vedr. orientering, som forbundet har modtaget fra LO vedr. BST, også vedlagt cirkulæret fra LO.

Cirkulære nr. 25 om forbundskurser G1 og G2 i perioden oktober 1984.

Cirkulære nr. 26, bekendtgørelse om regler for anmeldelse af arbejdsskader, hvor bekendtgørelsen også er vedlagt.

Cirkulære nr. 27, vedr. mangel af registrering af forbundets overenskomstområder på depotterne.

Cirkulære nr. 28: »Forbundet har fra LO modtaget cirkulære vedr. industrielt grundkursus«. Det var jo sådan, at man i selve forslaget havde omtalt tværfagligt basisår, og det kunne man ikke godkende, og derfor anbefalede LO, at man ikke indtræder i udvalg og også lokalt gør opmærksom på, at man gennem Fællesorganisationen ikke bør indtræde i de lokale udvalg omkring de ting.

Som tidligere omtalt har forbundet til afdelingerne under Jyske Bryggerier udsendt om tilmelding til det kursus, der skal løbe af stablen for Jyske Bryggerier.

Fra Nyborg afdeling har forbundet modtaget en henvendelse om, at to af afdelingens medlemmer, der har været udelukket fra forbundskurser grundet fejlhandlinger, nu har bekræftet, at fejlene blev begået, at der ikke vil ske gentagelser, hvorefter afdelingen anmoder forbundet om, at de to medlemmer herefter kan optages på forbundskurser.

Forretningsudvalget besluttede at efterkomme afdelingens anmodning. De to medlemmer kan herefter deltage i forbundskurser.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden oplæste følgende brev fra Københavns kvindelige afdeling om, at man fra to medlemmer har modtaget kritik af FIU-kurser, G3 og G4 på Roskilde Højskole fra den 1.–13. april 1984. Man har behandlet kritikken i fagforeningsbestyrelsen, og bestyrelsen tilslutter sig kritikken af den ensidige undervisning – »da undervisningen naturligvis bør være tværpolitisk og dække alle arbejderpartierne. Bestyrelsen er også enig i, at der bør undervises i alternativer til samarbejdslinien, men samarbejdslinien og de regler, den omfatter, skal også behandles på kurserne. Kritikken af, at der undervises i rollespil og i tekniske færdigheder, er bestyrelsen delvis enig i, hvis det forstyrrer indlæring. Der må være frihed for den enkelte underviser til at vælge den metode, hun finder bedst egnet i forhold til kursisterne. Afdelingen sender kritikken videre til behandling i forbundet og skal samtidig meddele, at afdelingen ønsker en debat om grundkurserne i forbundets kompetente organer.«

Forbundsformanden fandt, at der ligger nogle vurderinger, som var ret uheldige, og som bliver ret personlige om disse personer fra Roskilde Højskole. Det man bør gøre er at få tid til principielt at gennemgå, hvad man mener, der kan rejses kritik af. Anker Skjødt havde svaret afdelingen i sagen.

Forbundsledelsen mener, at vi står i nogle problemer. Tilmeldingen til branchekurser er faldet drastisk, hvilket betyder, at der på et tidspunkt kan komme nedskæringer. Vi har problemer med at få folk til at melde

sig til restkurserne, hvilket bevirker, at modparten siger, at det egentlig ikke er medlemmerne, der ønsker disse kurser, men os. Udover det må vi naturligvis drøfte forbundskurserne, hvor der er, og har været, en del kritik af en masse overlapninger og af den lange tid, det tager at blive indsluset i FIU-systemet. Udover det har der også været en kritik af, at det tager alt for lang tid at kunne komme igennem et FIU-modul. Forbundsledelsen har diskuteret, hvad vi må gøre, samtidig med, at vi skal beskæftige os med kravene omkring betalt frihed til uddannelse.

Forbundsledelsen er af den opfattelse, at der bør indkaldes til en 1-dags konference med samtlige afdelingsformænd for at motivere dem til at gøre mere ved at få folk til at melde sig til de kurser og uddannelsesmuligheder, der er. Vi vil gennemgå alle de muligheder, som ligger, hvor vi kan tilmelde os, dels for at få en drøftelse om, hvordan man egentlig forestiller sig, at medlemmerne ville være motiveret bedre for at deltage i kurserne.

Vi kunne tænke os at afholde det som en 1-dags konference i løbet af efteråret, men vi har endnu ikke bestemt datoen herfor og hvor.

Men inden bør forretningsudvalget tage en drøftelse herom og en stillingtagen til denne kritik, og det svar, der er givet.

Forretningsudvalget

besluttede, at spørgsmålet tages op på februar mødet. Forbundet afholder en én-dags konference om uddannelse og kurser for samtlige afdelingsformænd.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden omtalte, at det var lykkedes at få en sær aftale på Thor depotet i Langå med provisionssatser m.m.

Fra Københavns kvindelige afdeling lå en aftale om akkord for kvinder, beskæftiget i rengøringsafdelingen. Akkorden omfatter de kvinder, hvorom der er truffet særlig bemandingsaftale for følgende områder – Tap E, distribution og ny værkstedsbygning.

Barbara Kryger:

Barbara Kryger forklarede aftalens indhold. Der er en stigning i akkordtillægget på 90 øre i timen. Det omfatter nye områder i forbindelse med ny-anlæg i rammeaftalen, men det skulle siges, at der samtidig på områderne er sket en vis effektivisering i forhold til tidligere normer, især på grund af metodeændringer.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden omtalte, at Bjarne Frandsen på hovedbestyrelsesmødet havde rejst kritik af den revision, som Revisionsinstituttet af 1920 i Århus havde foretaget vedrørende uregelmæssigheder i kassens regnskab.

Forbundet havde fået en kopi af et brev fra politiet, hvor man gjorde opmærksom på, at det reelle underskud i kassen kun drejede sig om kr. 3.786,94 – kun er selvfølgelig i parentes. Dermed har forbundet skrevet til Revisionsinstituttet og bedt om at få en forklaring, og de skriver:

»Med henvisning til den os tilsendte fotokopi af skrivelse fra Politimesteren i Århus af 17/5-84 kan vi oplyse, at den af os udarbejdede opgørelse er korrekt. Årsagen til, at der er foretaget fradrag for ikke betalte gældsposter er, at de pågældende udgifter er udgiftsført, forinden betaling har fundet sted.«

Forbundsformanden fandt det klart, at selvom man fremsender bilag til politiet, så var bilagene ikke betalt, men bogført

på det tidspunkt, Revisionsinstituttet gennemgik kassen.

Forbundsformanden havde undret sig over, at en autoriseret revision skulle tage så meget fejl af kasseunderskuddet, som på kr. 50.000,00. Forbundet havde nu fået forklaringen og ville videresende materialet til afdelingen.

Anmeldelsen af den, der på det tidspunkt har haft med kassen at gøre, var berettiget. Man har bogført udgifter for over kr. 50.000,00, uden at de egentlig var betalt.

Forbundsformanden oplyste, at Helsingør afdeling havde valgt ny formand, Jack Nielsen, tidligere formand og HB-medlem.

LO afholder en beskæftigelseskonference den 27.-28. august 1984. Deltagerkredsen er LO's forretningsudvalg, 1 repræsentant fra hvert af forbundene, 1 repræsentant fra hver amtsfællesorganisation og så en særlig kreds af indbudte fra Socialdemokratiet og erhvervslivet. Det vil sige, at forbundet har 1 plads. Forbundsformanden syntes, vi skulle bruge pladsen som observatør til at få konstateret, hvordan man opfatter, at beskæftigelsessituationen kan forbedres osv.

Forbundsformanden oplyste, at daglig ledelse i forbundet er meget ophængt – at andre end daglig ledelse kan deltage i sådan en konference. Det er ikke kun at deltage – der skal en tilbagemelding, og der skal laves artikel til Prop & Kapsel. Hvis man på nuværende tidspunkt er af den opfattelse, at det er en belastning at skulle kunne nå at gøre det færdigt, så er det et problem at deltage.

Forretningsudvalget

overlod til forbundets daglige ledelse at deltage i LO-konferencen.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden omtalte, at IUL afholder en international konference, som skal undersøge og diskutere helbreds- og arbejdsbeskyttelsesproblemer i forbindelse med billedskærmsarbejde, altså folk, der arbejder med dataskærme. IUL holder det sammen med alle andre internationale organisationer, men IUL har fået tildelt 10 pladser. Forbundsformanden følte, at vor industri klart går fra at være manuelt til overvågningsfunktioner, til at det efterhånden bliver en EDB-styring, og mente, at hvis der skal formuleres en politik på området, så bør man være med og deltage i disse ting.

Forretningsudvalget

tog en afstemning om to foreslåede repræsentanter til IUL-konferencen.

Holger Foss foreslog Torben Olsen.

Inge Jensen foreslog Barbara Kryger.

Forbundsformanden ønskede at komme med følgende motive-ring omkring afstemningen.

En del af de ting, der lå her, skal diskuteres på miljø-konferencen. Hvilke krav har vi omkring det psykiske arbejdsmiljø. Vi skal diskutere, hvorvidt de krav enten skal indpasses ad lovgivningens vej, indpasses i overenskomsten eller decideret skal indpasses i nogle lokale krav. Følte det rigtigt – da disse ting skal koordineres og samles – at foretrække, hvis et af forretningsudvalgsmedlemmerne ønsker og magter at deltage i konferencen.

Forretningsudvalget

besluttede, at Barbara Kryger deltager som forbundets repræsentant på IUL-konferencen.

Preben Mortensen:

Formanden omtalte, at forbundet fra LO har modtaget cirku-

lære med emnet »Ny lovgivning om registrering af fonde og visse foreninger«.

Det går på, at Folketinget har vedtaget – i foråret 1984 – to love om registrering af fonde, henholdsvis erhvervsdrivende fonde og andre fonde og visse foreninger, det vil sige stiftelser og lignende, samt faglige organisationer og arbejdsgiverorganisationer.

Der var kun tale om registrering, som lovgivningsmæssigt betyder, at forbundet til en offentlig myndighed skal gøre opmærksom på regnskaberne. Der stilles nogle ganske bestemte regnskabsmæssige krav med hensyn til, hvordan de skal laves. Regnskabet skal laves som et driftsregnskab. Der er også gjort opmærksom på, at der ingen muligheder er for at omgå offentliggørelse af fonde og formuer. Man kan ikke ved at kalde sig et andet navn eller flytte, omgå lovens bestemmelser om registrering. Formålet med dette er senere hen at kunne lave en beskatningsreform med hensyn til disse fonde.

Alle fonde på over kr. 150.000 skal registreres. Det vil sige, at afdelinger helt ned til kr. 250.000 er regnskabspligtige. Man regner dog med, at skattepligtige bliver fonde over 3 mio. kr.

Formanden fandt ikke, at forbundet kunne have noget imod, at den formueophobning, som findes, registreres og også beskattes, men det kan være betænkeligt, at en lang række fonde simpelthen undtages fra disse bestemmelser, og det vil sige, der hvor den virkelige kapitalophobning forefindes, der vil man ikke gribe ind. Det er klart en borgerlig regering, der har udformet dette og fået det vedtaget.

Da der ikke er fastsat noget, men kun gjort opmærksom på, hvad det er, der er ved at ske, skal vi ikke foretage os noget.

Der vil i løbet af efteråret komme nøjagtige direktiver for, hvordan tingene skal foregå. Men det skal dog siges – og gøres opmærksom på – at afdelinger, som skal have en formue på kr. 250.000 – og det skal de i forbindelse med forbundets love til 3 dages strejkeunderstøttelse, hvis de har 250 medlemmer – kan komme i en situation, at de skal have en anden regnskabspligt, end de har på nuværende tidspunkt, og deri ligger der altså en yderligere belastning.

Forbundsformanden syntes, at debatten om ændringerne og konsekvenserne heraf kunne vente til de nøjagtige regler var klarlagte.

Man forventer, at registrering om regnskabspligten skal træde i kraft den 1. januar 1985, dog med indsendelse af regnskab 1985 i begyndelsen af 1986.

Forbundsformanden bad forretningsudvalget om at efterbevillige indkøb af nyt telefonomstillingsbord – Minimat 64 – der var bestilt.

Forretningsudvalget

gav tilslutning til indkøbet af Minimat 64.

Mødet hævet.

Lone Christensen

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE I A-KASSEN

afholdt tirsdag den 18. september 1984.

DAGSORDEN:

1. Forhandlingsprotokol
2. Beretning
3. Forskellige sager

Thomas Olsen valgt til ordstyrer.

1. Forhandlingsprotokol

Der ligger 2 protokoller til godkendelse – én fra FU-mødet den 12. juni 1984 og én fra FU-mødet den 15. august 1984.

Ingen havde bemærkninger til de udsendte protokoller, som blev godkendt.

2. Beretning

A-kassen har modtaget *meddelelse nr. 22* fra Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke vedr. pasning af handicappede børn, *meddelelse nr. 23* vedr. Ansvar for tilbagebetaling, *meddelelse nr. 25* vedr. Dagpengeret i forbindelse med konflikter, *meddelelse nr. 26* vedr. Overgang fra efterløn til førtidspension samt meddelelse vedr. døgnpleje (familiepleje).

Ifølge den skriftlige beretning er der i juni måned optaget 28 mænd og 6 kvinder, i alt 34 medlemmer. Der er udmeldt 17 mænd og 23 kvinder, i alt 40 medlemmer. Medlemstallet var ved udgangen af juni 1984 i København 3515 mænd og 1181 kvinder, i provinsen 2306 mænd og 649 kvinder, i alt 7651 medlemmer.

Den 30. maj 1984 var anmeldt	484 arbejdsløse
Den 29. juni 1984 var anmeldt	352 arbejdsløse
således:	
87 arbejdsløse mænd i København	2,5 %
105 arbejdsløse mænd i provinsen	4,0 % mænd 3,0 %
59 arbejdsløse kvinder i København	4,9 %
101 arbejdsløse kvinder i provinsen	15,0 % kvinder 8,0 %
<hr/>	
352 arbejdsløse	4,6 %

Indtægten i juni har været:

Medlemsbidrag	kr.	1.253.028,00
Medlemsbidrag for efterlønsmodtagere	kr.	195.782,00

I alt	kr.	1.448.810,00
-----------------	-----	--------------

Udgifter i juni har været:

Dagpenge	kr.	3.208.229,00
Feriedagpenge	kr.	284.343,00
Efterløn	kr.	4.828.338,00
Frikontingent	kr.	4.825,00

I alt	kr.	8.325.735,00
-----------------	-----	--------------

Barbara Kryger spurgte, om der var ændringer i loven angående pengere i forbindelse med konflikter.

Erik Nielsen meddelte, at der vil blive udsendt cirkulære vedr. dagpengeret i forbindelse med konflikter.

Thomas Olsen spurgte, om det var muligt, at der til FU-møder kan omdeles en oversigt over modtagne og udsendte cirkulærer.

Erik Nielsen gav tilsagn om, at der fremover til FU-møderne vil blive omdelt en skriftlig oversigt over modtagne og udsendte cirkulærer.

Ingen andre ønskede ordet til beretningen.

Beretningen godkendt.

3. Forskellige sager

Erik Nielsen meddelte, at A-kassen har modtaget en indbydelse fra Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke til et informationsmøde i Falkonér Centret mandag den 21. september 1984 kl. 10.00 angående de rygter, der verserer om den såkaldte dagpengereform.

Der møder 3 repræsentanter fra forbundet.

Der har tidligere fra Århus mandlige afdeling i forretningsudvalget været rejst en kritik af Revisionsinstituttet af 1920's foretagne revision af afdelingens regnskaber. Vi fik et brev, hvori man bad om, at vi tog sagen op, og Erik Nielsen havde kontaktet revisionsinstituttet og modtaget følgende svar:

„Med henvisning til den os tilsendte fotokopi af skrivelse fra politimesteren i Århus af 17. maj 1984 kan vi oplyse, at den af os udarbejdede opgørelse er korrekt. Årsagen til, at der er foretaget fradrag for ikke betalte udgiftsposter, er, at de pågældende udgifter er udgiftsført, forinden betalingen har fundet sted.“

Det er formanden for Århus mandlige afdeling ikke tilfreds med, og vi er blevet enige om, at vi den 27. ds. arrangerer et møde med Århus mandlige afdeling, Preben Mortensen, Erik Nielsen samt Revisionsinstituttet af 1920, så vi kan få klarlagt, hvad der er galt.

Thomas Olsen udtalte tilfredshed med, at der er taget initiativ til mødet med Århus mandlige afdeling, revisionsinstituttet samt forbundet.

Holger Foss meddelte, at han ved at læse PROSA's medlemsblad var blevet opmærksom på, at Københavns kommunes Økonomidirektorat i slutningen af maj måned 1984 har anmodet arbejdsløsheds-kasserne om at få foretaget et udtræk fra Det centrale Register for Arbejdsmarkedsforhold (CRAM), omfattende de af A-kassens medlemmer, der på et tidspunkt i 1983 har været bosat i Københavns kommune, og ville i den forbindelse gerne høre, om vor arbejdsløsheds-kasse har givet Københavns kommune denne tilladelse.

Erik Nielsen meddelte, at arbejdsløsheds-kassen har modtaget brev af 22. maj 1984 fra Københavns kommune, hvori man anmoder om tilladelse til at foretage udtræk fra CRAM-registret. Som svar på denne anmodning har A-kassen svaret i brev af 27. juni 1984, at Bryggeriearbejderne Arbejdsløsheds-kasse nægter at give denne tilladelse.

Københavns kommune har senere meddelt, at de frafalder den tilsendte anmodning.

Holger Foss var meget tilfreds hermed, men ville blot korrigere, at grunden til, at Københavns kommune stoppede det, var, at man for 25% af Københavns arbejdsløses vedkommende ikke

kunne få oplysningerne, så derfor stoppede man undersøgelsen. Der var altså nogle forbund, som gav tilladelse hertil.

Ingen andre ønskede ordet til punkt 3.

Mødet hævet.

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE I A-KASSEN

afholdt onsdag den 3. oktober 1984.

DAGSORDEN:

1. Beretning
2. Forskellige sager

Lone Christensen fraværende på grund af kursus.

Jens Olsen valgt til ordstyrer.

1. Beretning

v/ Erik Nielsen

A-kassen har modtaget brev af 26/9 1984 fra Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke vedr. regulering af dagpenge. Endvidere er der samme dag modtaget fra Samvirket brev vedr. regulering af efterløns-sats og velstandsre-

gulering. Der er kommet *meddelelse nr. 28* fra Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke vedr. regulering af dagpengesats for ledige medlemmer samt for efterlønsmodtagere pr. 1/10 1984. Endvidere er der fra Samvirket modtaget *meddelelse nr. 29* vedr. ydelse af lån til medlemmer, der anmelder krav for tab af løn overfor Lønmodtagernes Garantifond. Der er fra Arbejdsgiverdirektoratet modtaget *skrivelse af 27/9 1984* vedr. rådigheds-vurdering i forbindelse med sygdom. Der er fra A-kassen udsendt *cirkulære nr. 21* vedr. pasning af handicappede børn samt *cirkulære nr. 22* vedr. overgang fra efterløn til førtidig folkepension.

Ifølge den skriftlige beretning er der i juli måned optaget 39 mænd og 13 kvinder, i alt 52 medlemmer. Der er udmeldt 24 mænd og 0 kvinder, i alt 24 medlemmer. Medlemstallet var ved udgangen af juli 1984 i København 3479 mænd og 1176 kvinder, i provinsen 2360 mænd og 667 kvinder, i alt 7682 medlemmer.

Den 29. juni 1984 var anmeldt	352 arbejdsløse
Den 27. juli 1984 var anmeldt	309 arbejdsløse
således:	
80 arbejdsløse mænd i København	2,3 %
106 arbejdsløse mænd i provinsen	4,0 % mænd 3,1 %
43 arbejdsløse kvinder i København	3,6 %
80 arbejdsløse kvinder i provinsen	11,0 % kvinder 6,4 %
<hr/>	
309 arbejdsløse	3,9 %

Indtægten i juli har været:

Medlemsbidrag	kr.	1.213.091,00
Medlemsbidrag for efterlønsmodtagere	kr.	377.764,00

I alt	kr.	1.590.855,00
-----------------	-----	--------------

Udgifter i juli har været:

Dagpenge	kr.	2.826.573,00
Feriedagpenge	kr.	232.346,00
Efterløn	kr.	6.130.054,00
Frikontingent	kr.	5.520,00

I alt	kr.	9.194.493,00
-----------------	-----	--------------

Holger Foss:

Har man fra forbundets side tænkt sig at udtale sig vedr. de tiltag til lovforslag, som ligger omkring arbejdsløse?

Preben Mortensen:

Jeg vil senere under beretningen i forbundets FU-møde i store træk gennemgå nogle af de ting, som Hæstrup-udvalget er nået frem til. Hæstrup-udvalget har også omfattet Arbejdsløshedsskassernes Samvirke og ministeriet, og det er vor opfattelse, at man nok i store træk vil prøve at følge dette udvalgs indstilling.

Poul Erik Guldborg:

Det er vedr. cirkulære nr. 22, overgang fra efterløn til førtidspension. I cirkulæret står, at

hvis man vil på efterløn, kan det i visse tilfælde være en fordel at gå over på førtidspension. Kan du huske satserne for førtidspension? Jeg har kigget i den bog, som LO har udsendt for sociale ydelser, og satsen er meget lav, godt 3.000 kr. om måneden.

Erik Nielsen:

Til Poul Guldborg kan jeg oplyse, at i førtidspension vil man få udbetalt pr. måned 3.339,00 kr. Hvis man fortsætter på efterløn, vil man ved 70% af maximumsatsen få udbetalt 6.110,00 kr. Det vil så sige, at hvis man går til førtidspension, vil der være en mindre udbetaling på ca. 2.700,00 kr. pr. måned, dog vil pensionisten få nogle fordele. Det

kan være boligydelse, og det kan være 65-billet. Endvidere alt afhængig af hvilken kommune, man bor i, kan der ydes eventuelt medicintilskud, TV-licens, tilskud til telefon, varmetilskud m.m.

Ingen andre ønskede ordet.

Beretningen godkendt.

2. Forskellige sager

Erik Nielsen:

Der har været afholdt ordinært regnskabseftersyn i Hjørring afdeling og Aalborg afdeling II, ingen af disse eftersyn har givet anledning til nogle bemærkninger. Der har endvidere været afholdt ordinært regnskabseftersyn i Aalborg afdeling I, der forefandttes for mange restancer, og det blev henstillet til kassereren at nedbringe antallet af restancer.

I anledning af kassererskifte i Vejle afdeling og Køge afdeling har der været afholdt regnskabs-eftersyn. Disse eftersyn har ikke givet anledning til nogen bemærkninger.

Ingen andre ønskede ordet til punkt 2.

Mødet slut.

SELVANGIVELSEN FOR ÅRET 1984

faste lønmodtagerfradrag, fordi det samlede beløb hertil overstiger 3.200 kr., kan dette gøres *efter følgende regler*.

A. Befordringsudgift mellem hjem og arbejdsplads.

Udgifter, der er nødvendigt for, at den skattepligtige kan blive *befordret mellem deres sædvanlige bopæl og arbejdspladsen*, kan fratrækkes på selvangivelsen efter følgende regler – også selv om befordringen ikke sker dagligt.

- a) Kun den del af de samlede udgifter i et indkomstår, der overstiger 2.000 kr., kan fradrages. Da fradrag kun kan foretages, hvis fradragsbeløbet udgør 100 kr. eller derover, vil det sige, at befordringsudgifter på indtil 2.099 kr. ikke giver adgang til fradrag, mens befordringsudgifter på 2.100 kr. giver adgang til fradrag af 100 kr.
- b) Udgiften ved brug af eget befordringsmiddel opgøres efter nedenstående kilometertakster. Hvor offentlig befordring kan anvendes, kan udgiftsbeløb, som overstiger, hvad det ville koste at bruge billigste offentlige befordring, ikke medregnes.

Kilometertakster:

Automobiler, motorcykler og kabinescootere 105 øre pr. km
Knallerter 20 øre pr. km
Alm. cykler 20 øre pr. km

- c) Endvidere kan en skattepligtig, såfremt man dokumenterer, at man som følge af invaliditet eller kronisk sygdom har særlige udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads, som er nødvendige for at opretholde indtægtserhvervelsen, fratrække den del af den faktiske befordringsudgift, der overstiger normal befordringsudgift.

B. Befordringsudgifter.

Befordringsudgifter, der er nødvendiggjort ved *skiftende arbejdssted* eller flere samtidige arbejdssteder, kan fradrages med det faktisk afholdte beløb ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, såfremt den skattepligtige har haft 2 eller flere arbejdssteder uden for sin bopæl eller dennes umiddelbare nærhed.

C. Fagforeningskontingenter.

Kontingenter til faglige organisationer og arbejdsløshedsforsikring kan fradrages med de faktisk betalte beløb.

Kontingentandelen til *forbundet* var i 1984 1.980 kr. og til *A-kassen* 2.196 kr. for heltidsforsikrede. I alt 4.176 kr.

Disse to beløb sammen med kontingent til *lokalafdeling og faglige klubber* kan således fradrages under pkt. 6 i stedet for det faste lønmodtagerfradrag.

D. Fortæringsudgifter.

1. Dobbelt husførelse.

Der kan indrømmes skatteydere, som på grund af erhverv midlertidigt opretholder dobbelt husførelse, et fradrag for merudgifter til kost og bolig. Hvor skatteyderen bor ved arbejdsstedet under pensionatsforhold eller ved privat indkvartering eller tilsvarende, indrømmes fradraget uden dokumentation med 400 kr. ugentlig.

Gifte gæstearbejdere, der opretholder bolig for familien i hjemlandet, må anses for berettigede til fradrag efter reglerne for dobbelt husførelse for en periode svarende til de første 24 måneders ophold her i landet. Der er således ikke længere mulighed for fradrag vedr. dobbelt husførelse for gæstearbejdere, hvis ophold i Danmark har strakt sig ud over 2 år.

Natarbejde

Herved forstås arbejde, hvoraf en væsentlig del – ikke under 3 timer – udføres i tiden fra kl. 18 til 6.

Der tillades uden dokumentation et fradrag for afholdte udgifter som følge af natarbejde på 20 kr. pr. nat.

For skatteydere, der har natarbejde som fast erhverv, f.eks. nattevægttere, eller fast udfører deres erhverv som natarbejde, kan der dog uden dokumentation kun gives et fradrag på 2.200 kr. årligt.

Har natarbejdet været forbundet med overarbejde, der berettiger til fradrag, indrømmes der kun fradrag for natarbejde, såfremt der, bortset fra 3 timers overarbejde, er udført mindst 3 timers arbejde indenfor tiden kl. 18.00 til 06.00.

Overarbejde

Frdrag kan kun indrømmes, når overarbejdet er i tilslutning til normal arbejdstid og af mindst 3 timers varighed. Det skal endvidere have været nødvendigt at indtage et måltid uden for hjemmet. I sådanne tilfælde ydes uden dokumentation for de med overarbejdet forbundne merudgifter et fradrag på 30 kr. pr. dag.

SELVANGIVELSEN FOR ÅRET 1984

Skur- og tærepenge

Skur- og tærepenge skal medregnes i indkomsten. Arbejde, under hvis udførelse skur- og tærepenge normalt ydes, antages at medføre ekstra forplejningsudgifter, hvorfor der indrømmes et fradrag på 20 kr. pr. dag. Såfremt skur- og tærepenge undtagelsesvis er ydet på dage, hvor der er ydet kilometer- eller zonepenge, indrømmes der ikke fradrag for skur- og tærepenge for de pågældende dage.

Arbejde på nybygninger, der er så vidt færdige, at et af rummene kan anvendes til frokoststue, berettiger ikke til det nævnte fradrag for forplejningsudgift, selv om der fås skurpenge. Herefter er f.eks. bygningssnedkere ikke berettigede til fradrag, med mindre afholdelse af ekstraudgift til forplejning i det enkelte tilfælde skønnes at have været nødvendig.

Udearbejde

Hvor arbejdet udføres under sådanne vilkår, at ekstra forplejningsudgift er en nødvendig følge heraf, kan uden dokumentation fradrages 20 kr. pr. dag.

For skorstensfejere og andre, som har udearbejde den væsentligste del af året, kan det årlige fradrag ikke overstige 4.000 kr.

Udepenge

Udepenge, der betales efter faglig overenskomst ved udeophold, der ikke medfører natophold uden for hjemmet, ydes i almindelighed dels som tillæg til løn, dels til dækning af særlige udgifter. Sådanne udepenge medregnes derfor i indkomsten, medes der for de med udeopholdet forbundne merudgifter til sædvanlig forplejning på samme levestandard som hjemme, indrømmes et fradrag med halvdelen af de modtagne udepenge.

Den faglige overenskomst forudsættes at bygge på nøje kendskab til de merudgifter, arbejdet medfører, og at tilsigte dels at give dækning for udgifter til befording samt merudgifter til forplejning, dels at indeholde vederlag for medgået tid udover almindelig arbejds- og beforderings-tid.

Udepenge, der betales efter lokale aftaler for dage, hvor modtageren overnatter i hjemmet, anses *ikke* for medgået efter deres bestemmelse. Fradraget i forbindelse med disse udepenge kan derfor ikke ansættes til halvdelen af udepengene, men der indrømmes uden dokumentation for størrelsen af den faktiske udgift fradrag med 20 kr. pr. dag for merudgifter til forplejning. Det er en forudsætning, at der ikke

på arbejdspladsen findes adgang til marketenderi, skur eller lignende. Endvidere gives fradrag for udgifter for befording, medens udepengene i deres helhed medregnes i indkomsten.

I tilfælde, hvor de efter den lokale aftale udbetalte udepenge ikke overstiger de beløb, som den faglige overenskomst ville føre til, behandles beløbene efter anvisningen om udepenge, der betales efter faglig overenskomst.

Uniform og andre krav om særlig arbejdsdragt.

Eventuel godtgørelse eller tilskud til anskaffelse af uniform for tjenestemænd skal medregnes i den skattepligtige indkomst.

Det gælder for alle skatteydere, der skal holde sig selv med uniform i den daglige tjeneste, at de i den skattepligtige indkomst kan fradrage den merudgift, de påføres ved pligten til at bære uniform. Dette gælder, uanset om de modtager uniformstilskud. Hvor en skatteydere arbejde medfører stadig anvendelse af ren hvid kittel eller lignende beklædning, indrømmes *et årligt fradrag på 560 kr.*

Tjenere og servitricer, som det påhviler at anskaffe og/eller vedligeholde standardiseret arbejdsdragt, kan få et årligt fradrag på 560 kr.

Maskinmestre i handelsflåden indrømmes et fradrag på 840 kr. årligt til uniform.

Ekstraordinært slid og ødelæggelse af arbejdstøj.

I almindelighed indrømmes der ikke fradrag for udgifter til anskaffelse, vedligeholdelse og renholdelse af arbejdstøj. I enkelte tilfælde, hvor en skatteydere arbejde er af ekstraordinær smudsigt karakter, eller hvor arbejdstøj slides eller ødelægges i en væsentlig højere grad end normalt, indrømmes dog visse fradrag.

Skatteydere, der godtgør, at de oppebærer særligt *smudstillæg*, kan fradrage dette, *dog ikke udover 980 kr. årligt.*

Arbejdere, der inde i olietanke, krumtaphuse og lignende oliefyldte rum udfører rensearbejde, indrømmes et fradrag på *halvdelen* af det i den anledning modtagne smudstillæg, dog højst et samlet fradrag for smudsigt arbejde på 1.680 kr. årligt. Der kan ikke samtidig opnås fradrag efter de almindelige regler om arbejdstøj.

Uanset, om de er berettigede til de ovenfor nævnte fradrag, har skatteydere, hvis arbejdstøj er udsat for at blive ødelagt ved *brænding eller af ætsende*

SELVANGIVELSEN FOR ÅRET 1984

stoffer, ret til et særskilt fradrag, dvs. ved siden af et eventuelt smudsfradrag.

Dette andrager 420 kr. for formere og støberiarbejdere beskæftiget ved støbning, slibere og rensere ved jernstøberier, jord- og betonarbejdere beskæftiget med kompressorer og trykluftsværktøj, svejsere, brændere, glasarbejdere, grovsmedepressere, isoleringsarbejdere, retorthusarbejdere, skorstensfejere, terrazzoarbejdere, der er beskæftiget med anacarbon eller andre farvestoffer, kemigrafer, der er beskæftiget som ætsere, arbejderne ved Stålvalseværket i Frederiksværk bortset fra pladsarbejdere – *samt skatteydere*, der er beskæftiget med ætsende stoffer, der beskadiger deres beklædning væsentligt.

Udleveres arbejdstøj af arbejdsgiveren, nedsættes ovennævnte fradragsbeløb, som er begrundet i unormalt slid eller ødelæggelse, til halvdelen.

Alle tillæg og fradrag for uniform og arbejdsdragt anvendes, hvor beskæftigelsen kun har været en del af året, med et i forhold hertil udregnet beløb.

Fradrag for forsikringer, opsparingsordninger m.v.

Den enkelte lønmodtager fradrager ikke eget bidrag til pensions- eller forsikringsordninger, hvortil bidraget er tilbageholdt af arbejdsgiveren og som led i ansættelsen. Denne regel gælder også løbende ATP-bidrag.

Bidragene til pensioner er allerede fradraget i arbejdsgiverens opgivelse af lønnen til skattemyndighederne.

Fradrag indenfor 2.000 kr.s-reglen – Selvangivelsens pkt. 7:

Under dette punkt fradrages indbetalinger til følgende ordninger i 1983:

1. Præmier til livsforsikringer med kapitaludbetaling.
2. Indskud på børneopsparings- og selvpensioneringskonti.
3. Kontingent til fortsættelsessygekasse, præmier til syge- og ulykkesforsikringer, der ejes af den forsikrede.
4. Præmier til renteforsikring og pensionskasse, hvor der er *valgt* begrænset fradragsret. Selv om ordninger af denne art er led i ansættelsesforhold, og arbejdsgiveren betaler bidrag hertil, betragtes den samlede indbetaling dog som lønindtægt for den pågældende lønmodtager.

Hvis ægtefællerne har levet sammen i hele indkomståret, og den ene ægtefælle har fradragsberet-

tigede præmier eller bidrag, der overstiger 2.000 kr., medens den anden ægtefælle ikke har forsikringsudgifter m.v. eller disse er mindre end 2.000 kr., kan den første ægtefælles ikke-udnyttede fradragsbeløb overføres til den anden ægtefælle og fradrages af denne i det omfang, der er plads inden for 2.000 kr.'s grænsen.

Pensionsordninger m.v. med fuld fradragsret – Selvangivelsens pkt. 8:

Under dette punkt fradrages egne indbetalinger til privat tegnede pensionsordninger med løbende udbetalinger, rateforsikringer i pensionsøjemed *samt* indekskontrakter.

Ydelser, der holdes udenfor indkomstopgørelsen

Ved offentlige hverv medregnes dagpenge og diæter samt køre-, time- og sejlpenge som hovedregel *ikke* i indkomstopgørelsen (jfr. statskattelovens § 5d.).

To personfradrag

Nødvendigt underhold i henhold til kildeskattelovens § 37 B.

I medfør af kildeskattelovens § 37 B kan der efter ansøgning indrømmes to personfradrag ved skatteberegningen for enlige, der har afholdt udgifter til uddannelse af børn over 17 år, såfremt barnet ikke selv har været i stand til at afholde mindst 50 pct. af udgiften til det nødvendige underhold med tillæg af eventuelle særlige uddannelsesudgifter.

Ligningsrådet har for indkomståret 1984 ansat udgiften til det nødvendige underhold til 31.000 kr.

Hvis man opfylder ovenstående kan man i forbindelse med indsendelse af selvangivelsen for 1984 skriftligt søge om, at man ved ligning af skatten for 1984 tildeles to personfradrag.

Arbejdernes kamp i Guatemala

I Prop & Kapsel 4/84 kunne vi meddele:

Sidste nye i COCA COLA-sagen, Guatemala

30. maj 1984 gav den internationale fagbevægelses solidaritet med Coca Cola arbejderne i Guatemala resultat.

Coca Cola koncernen har indgået overenskomster med IUL for arbejderne på fabrikken i Guatemala.

Blokaden er hermed ophævet!

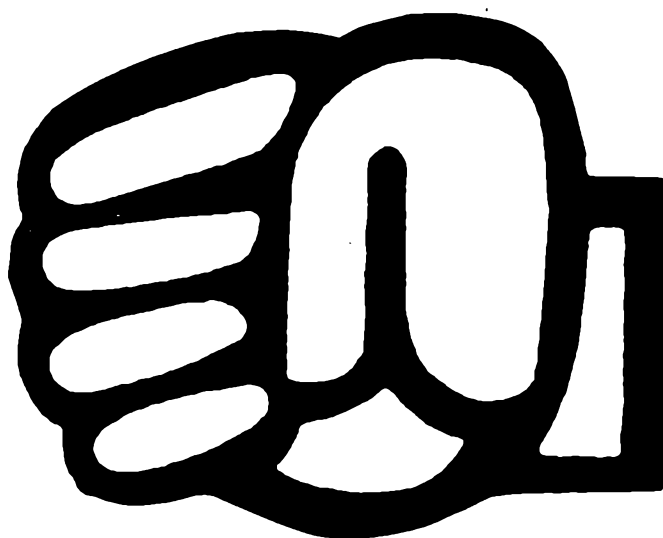
Men den aftale, der i maj 1984 blev indgået med Coca Cola-koncernen om arbejds- og lønforhold er ikke opfyldt.

Coca Cola-fabrikken er fortsat lukket. Coca Cola-koncernen trækker tiden ud med at få solgt fabrikken, så den kan genåbnes. Da aftalen i maj blev indgået, var grundlaget, at Coca Cola arbejderne var sikret økonomisk indtil fabrikken var solgt og genåbnet med de daværende arbejdspladser.

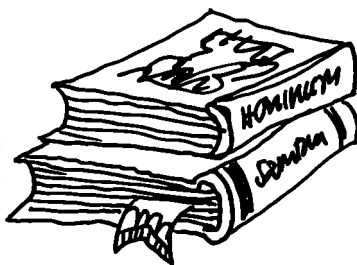
Dette grundlag har Coca Cola-koncernen ikke opfyldt. Fabrikken er stadig lukket.

IUL har genoptaget opfordringerne til den internationale arbejderbevægelse om at gå solidarisk ind i kampen for, at Coca Cola fabrikkens arbejderes fremtid sikres.

Forbundet har sendt protester med krav om, at Coca Cola-koncernen opfylder de aftaler, man indgik i maj 84 og med krav om, at fabrikken genåbnes.

BOG nyheder

fra FREMAD

Søstre og brødre

Birgitte Livbjerg
245 sider, kr. 158

Romanen er en fortsættelse til *Døtre og elskerinder*, der kom sidste år. I bogen møder vi igen hovedpersonerne Albert og Kirstine samt alle de øvrige personer, der nu gennemlever tiden 1917-31. Men vi møder også »rigtige« personer som f.eks. syndikalistene Thøger Thøgersen, forfatterinden Thit Jensen samt Nina Bang, Danmarks første kvindelige minister.

Birgitte Livbjergs stort anlagte roman, der bygger på en omfattende research, er en blanding af virkelighedsbeskrivelse og fiktion. Romanen fortæller om en periode med store klasse- og fagforeningskampe og blandt de væsentligste resultater kan nævnes den otte timers arbejdsdag og den ny skilsmislov, der for første gang medførte, at kvinden kunne få sine børn med ud af ægteskabet. Men romanen beskriver også problemerne mellem overklassen og de arbejdsløse på understøttelse – et af højdepunkterne er Nakskov-sagen i 1931, hvor myndighederne satte militæret ind overfor civilbefolkningen, i dette tilfælde de arbejdsløse.

Birgitte Livbjerg viser i sin bog, at vi ikke er magtesløse overfor systemet – der er grænser for, hvor meget en regering på et givet tidspunkt kan skære socialt før befolkningen rejser sig!

I et andet land

Susan Kenney
163 sider, kr. 158

Den amerikanske forfatterinde Susan Kenney, der præsenteres for første gang på dansk med *I et andet land*, begyndte nedskrivningen allerede i 1971.

I et andet land er historien om en sand heltinde, om en mor i splid med sig selv og med den faste overbevisning om faderens betydning og ægtemandens nødvendighed, der kendetegner mange kvinders liv. Sara er hovedpersonen og fortæller i de seks historier, romanen er bygget over. Hun er en kvinde, hvis liv er mærket af større og mindre ulykker allerede fra barndommen. Igennem hele hendes liv præges hun af skyldfølelse overfor sin far, sin mand og sine børn. Efterhånden når Sara til den erkendelse, at det ikke er de dødes *fravær*, der plager hende livet igennem, men derimod skyldens *tilstedeværelse* og det er det, der bliver bestemmende for hendes videre liv . . .

Angrebet på sandheden

Jeffrey M. Masson
239 sider, kr. 198

Jeffrey M. Masson's meget omtalte bog om Freuds forførelsesteori. Da *The Assault on Truth* udkom i foråret i USA vakte den stor opmærksomhed i medierne –

også de danske. Forfatteren har nemlig rørt ved noget, som meget få Freud-tilhængere bryder sig om, der overhovedet røres ved.

I 1896 formulerede Freud sin teori om, at seksuelt misbrug i barndommen var årsag til senere forekommende »hysteri«. Fremsettelsen af påstanden, som var begrundet i 18 beskrevne tilfælde, førte til, at Freud blev isoleret fra det gode lægeselskab – hans tidligere venner vendte sig fra ham. Han blev endog rådet til at lade sig undersøge for begyndende sindssyge.

I løbet af kort tid lykkedes det Freud at afsværge sin påstand med en ny teori om, at hans patienter aldrig havde oplevet seksuel vold eller seksuel misbrug, men at de ganske enkelt havde hengivet sig til fantasier og ønskedrømme. En teori som passede det bedre borgerskab bedre – og som også passer samfundet bedre i dag. Der fejes stadig meget under tæppet.

Masson har i sin bog taget emnet op på en medrivende måde.

Det kinesiske kort

Nancy Dall Milton
334 sider, kr. 178

Bogen er en politisk thriller. Det er den første roman skrevet af en forfatter, der kender det kinesiske system på ethvert niveau, fra smøgerne til regeringskontorerne. Nancy D. Milton har undervist ved Pekings Første Institut for Fremmedsprog 1964-69.

Det kinesiske kort handler om Kinas mulige skæbne i en ikke alt for fjern fremtid!

Teatret til venstre

Britta Lundqvist
87 sider, kr. 168

Teatret til venstre er en præsentation af hovedtrækkene i den udvikling, det politiske teater har gennemgået. Al teater er politisk, idet det har et budskab, men det borgerlige teater har traditionelt været opfattet som upolitisk, og kun det teater, som forholdt sig kritisk til samfundet og »tog problemer under debat« er blevet kaldt politisk teater. Tidsmæssigt spænder bogen fra det første arbejds-teater i Folkets Hus omkring år 1900 til 80'ernes eksperimenterende teaterformer.

Teatret til venstre gennemgår 20'ernes arbejds-teater, de Røde Revyer og Revolutionært Teater i 30'erne og det nye politiske teater i 60'erne og 70'erne.

Hovedvægten er lagt på 30'erne og 70'erne, hvor interessen for at bruge teatret i samfundsdebatten blussede op. I 30'erne var det politiske teater knyttet til arbejderpartierne Socialdemokratiet og DKP, mens teaterarbejdet i 70'erne snarere har været en udløber af det politiske opbrud omkring 1968. Med studenteroprøret opstod der også et »teateroprør«, som affødte en mangfoldighed af nye teaterformer og teatergrupper.

Teatret til venstre er både et stykke teaterhistorie og en inspirationskilde for fremtidens teaterarbejde.

Flere ældre over 45 år

27 af 100 arbejdstagere er i dag 45 år eller ældre. De udgør en tredjedel af arbejdsstyrken i I-lande og en fjerdedel af den samlede aktive befolkning i den tredje verden.

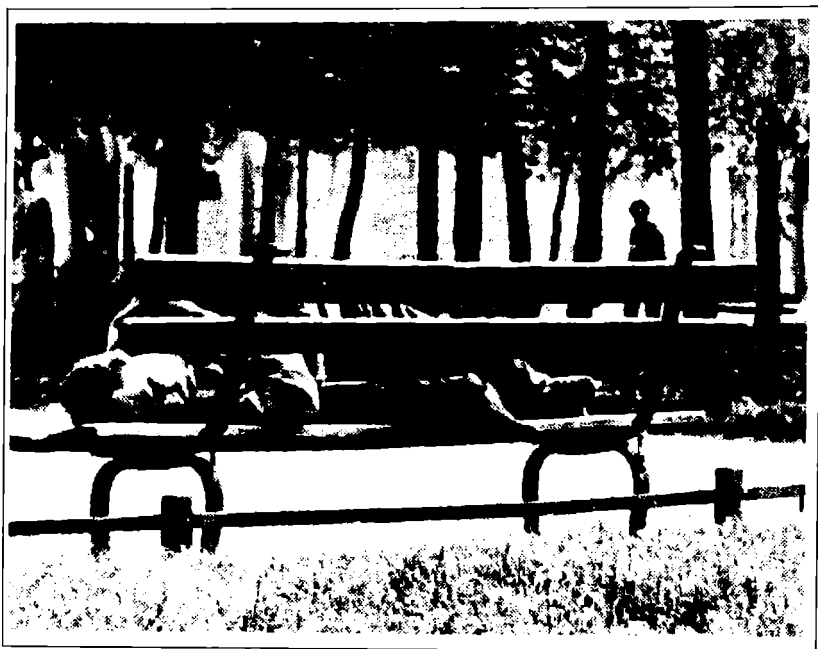
På hele jorden er der nu omkring 500 millioner ældre arbejdstagere, og det forventes, at antallet vil fortsætte med at stige med ca. otte millioner om året i resten af indeværende tiår, således som det gjorde i 1970'erne, og det derefter vil vokse med 13 millioner om året gennem 1990'erne, når efterkrigstidens store årgange kommer til at tilhøre kategorien af ældre. Ved udgangen af århundredet vil de ældre ifølge ILO-statistikeren *James N. Ypsilantis* tælle næsten 700 millioner. Over halvdelen (55 pct.) af verdens ældre arbejdstagere findes i Asien. Den næststørste regionale gruppe er i Europa (15 pct.). Afrika, Nordamerika og Sovjetunionen tegner sig hver for omkring 8 pct., ca. 5 pct. findes i Latinamerika og 1 pct. i Oceanien.

For Asiens vedkommende beregnes det, at antallet af ældre arbejdstagere vil stige med næsten 50 pct. eller 130 millioner mennesker, fra 266 millioner i 1980 til 396 millioner i år 2000, siger Ypsilantis.

I løbet af de 20 år vil antallet af ældre arbejdstagere i Afrika vokse med omkring 65 pct. fra 38 millioner mennesker til 63 millioner, og i Latinamerika vil stigningen blive på næsten 75 pct. fra 26 millioner til 45 millioner. Væksten vil være langt mere moderat i Nordamerika (30 pct.), Sovjetunionen (19 pct.) og Europa (15 pct.).

Både i Europa og i Nordamerika vil der i år 2000 være føjet 14 millioner ældre til arbejdsstyrken, idet deres antal vil være vokset fra henholdsvis 74 millioner til 88 millioner og fra 37 millioner til 51 millioner.

I Sovjetunionen vil de ældre arbejdstagere ved århundredskiftet være blevet 7 millioner flere i forhold til 1980, da tallet var 37 millioner. I Oceanien vil tallet vokse fra 3 millioner til 4 millioner.

Er der ikke plads til ham?

Teaterprojekt Vesterbro

... om Vesterbro i København

Et projekt om arbejdernes vilkår gennem tiderne.

Initiativtagerne er Fiolteatret og Den rytmiske Aftenskole.

Projektet sker i et samarbejde mellem amatører og professionelle. Ca. 150 medvirker i projektet.

For at kunne berette om arbejdernes vilkår gennem tiderne, er det vigtigt, at man får kontakt med arbejdere, der har arbejdet og/eller levet på Vesterbro i København.

Forbundets forretningsudvalg finder det værdifuldt, at arbej-

dernes liv og vilkår gennem tiderne videregives til vore efterkommere.

Derfor opfordres de af forbundets nuværende og tidligere medlemmer, der har mulighed for det, til at berette om arbejdet og livet på Vesterbro i København.

Forfatterne Claus Flygare og Ebbe Kløvedal Reich vil på baggrund af de forskellige beretninger, erindringer og fortællinger skrive stykket:

Vesterbro om Vesterbro!

Henvendelser om at deltage i projektet kan ske til:

Fiolteatret

Halmtorvet 9, 1700 Kbhvn. V

Telefon, hverdage kl. 12.00-16.00

(01) 21 46 80

AUD-bidrag for 1985, jf. arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 505 af 27. sept. 1984.

Beskæftigelsesens omfang		Lønmodtagerens andel kr.	Arbejdsgiverens andel kr.	Bidrag i alt kr.
Månedslønnede Arbejdstimer pr. måned:	Mindst 130 timer	37,20	37,20	74,40
	Under 130 - men mindst 86 ² / ₃ timer	24,80	24,80	49,60
	Under 86 ² / ₃ - men mindst 43 ¹ / ₃ timer	12,40	12,40	24,80
	Under 43 ¹ / ₃ timer	0	0	0
14-dageslønnede Arbejdstimer i 14-dages perioden:	Mindst 60 timer	18,60	18,60	37,20
	Under 60 - men mindst 40 timer	12,40	12,40	24,80
	Under 40 - men mindst 20 timer	6,20	6,20	12,40
	Under 20 - men mindst 10 timer	3,10	3,10	6,20
	Under 10 timer	0	0	0
Ugelønnede Arbejdstimer pr. uge:	Mindst 30 timer	9,30	9,30	18,60
	Under 30 - men mindst 20 timer	6,20	6,20	12,40
	Under 20 - men mindst 10 timer	3,10	3,10	6,20
	Under 10 timer	0	0	0
Løsarbejdere	Pr. time	0,23	0,23	0,46

Kontingentstigning

Som følge af vedtagelse på den ekstraordinære kongres 18.-19. oktober 1983, skal kontingentet til administrationskassen pr. 1. januar 1985 forhøjes med kr. 7,00 til 74,00 pr. måned.

Kontingentet til forbundet vil pr. 1. januar 1985 være følgende:

Administrationskassen	kr.	55,00
Strejkefonden	kr.	101,00
Socialhjælpefonden	kr.	5,00
Oplysningsfonden	kr.	12,00
Kongres og reservefonden	kr.	2,00
I alt	kr.	175,00 pr. måned

Kontingent til A-kassen:

Som følge af vedtagne lovændringer skal forsikringsbidraget til arbejdsløshedsforsikringen fra 1985 udgør 7 gange dagpengesatsen, hvilket vil sige 7×335,00 kr. For vor kasses vedkommende vil det betyde en forhøjelse på kr. 27,00 pr. medlem pr. måned.

Kontingent til A-kassen vil således pr. 1. januar 1985 være følgende:

Forsikringsbidrag	kr.	195,00
Administrationsbidrag	kr.	15,00
I alt	kr.	210,00 pr. måned
§ 2 C-medlemmer	kr.	210,00
+ forbundskontingent	kr.	175,00
I alt	kr.	385,00 pr. måned

Efterlønsmodtager:

Som følge af vedtagne lovændringer, skal forsikringsbidraget for efterlønsmodtagere for 1985 udgøre 3½ gange dagpengesatsen, hvilket vil sige 3½×335,00 kr. For vor kasses efterlønsmodtagere vil det betyde en nedsættelse af forsikringsbidraget på kr. 71,00 pr. medlem pr. måned fra 1. januar 1985.

Forsikrings- og efterlønsbidrag	kr.	97,00
Administrationsbidrag	kr.	15,00
	kr.	112,00

Forbundet:

Administrationsbidrag	kr.	50,00
I alt	kr.	162,00 pr. måned

Bidrag til arbejdsmarkedsuddannelsesfonden for 1985

Arbejdsministeren har fastsat bidraget til arbejdsmarkedsuddannelsesfonden (AUD) for 1985 til 892,80 kr. pr. fuldtidsbeskæftiget lønmodtager. Det er en nedsættelse på knap 80 kr. i forhold til 1984-bidraget. Arbejdsgivere og lønmodtagere skal fortsat hver betale halvdelen af bidraget, og arbejdsgiverne skal som hidtil tilbageholde lønmodtagernes andel i forbindelse med hver lønudbetaling.

For lønmodtagere med månedsløn skal 1985-satserne første gang benyttes ved udbetaling af lønnen for januar 1985. For øvrige lønmodtagere anvendes de nye satser fra og med første lønningsuge efter 1. januar 1985.

personalia

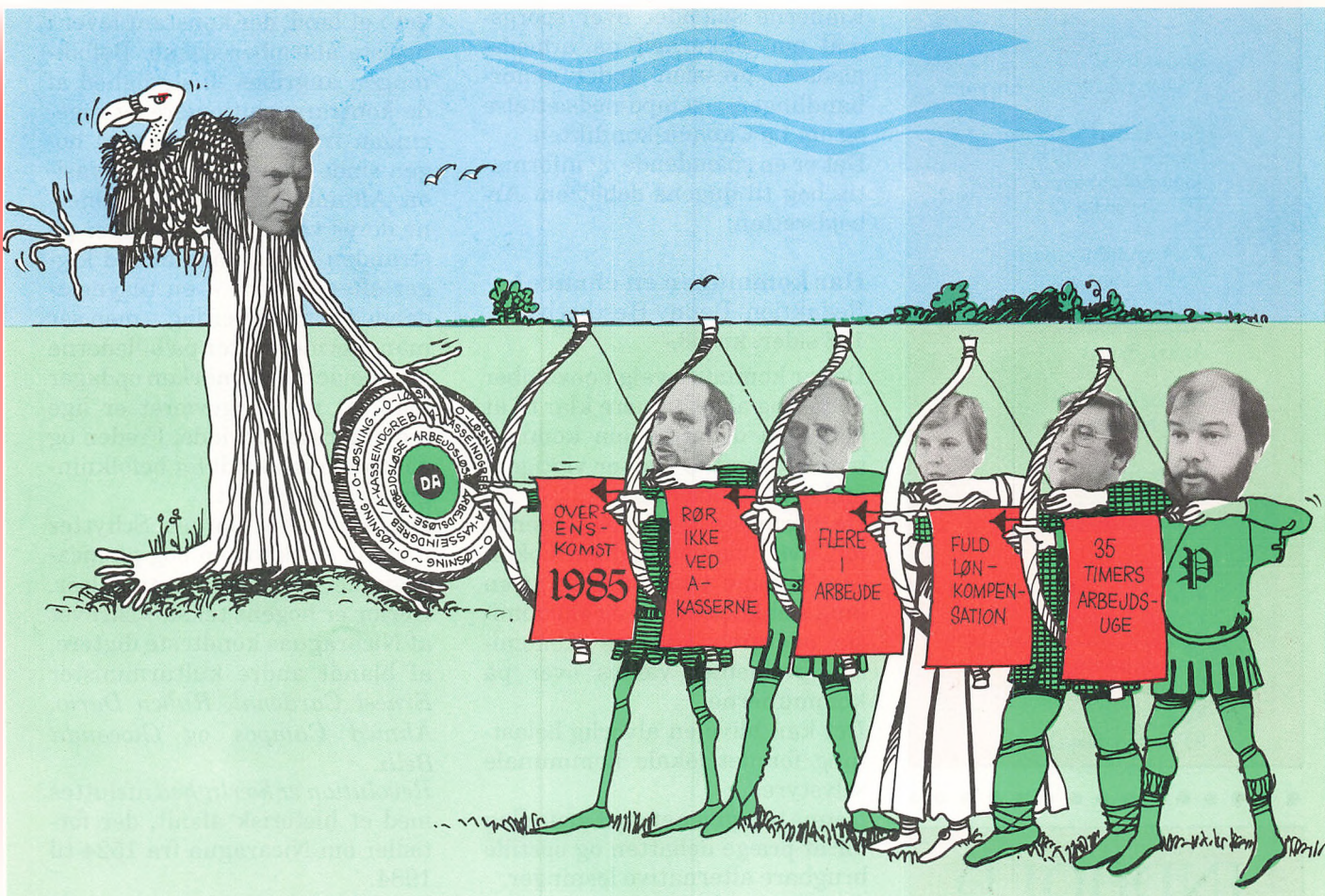
Vi gratulerer

KØBENHAVN
40 års jubilæum på
Tuborgs Bryggerier
Den 24. december
Gunnar Harry Larsen
Koldinggade 23, 3. tv.
2100 København Ø.

25 års jubilæum på
Tuborgs Bryggerier
Den 5. december
Bjarni Vandal Pedersen
Kildeager 53, 1. tv.
2700 Brønshøj

**Indlæg
til
næste
nummer af
Prop &
Kapsel
skal være
redaktionen
i hænde
den 6. i
måneden**

PROP & KAPSEL

Bognyheder • Leder • Fremtidens samfund • Konsulenttjeneste • Coca Cola, Guatemala • Kurser • Aktuelle sager fra afdelingerne • Medlemsdebat • Adresser

10/84

MEDLEMSBLAD FOR DANSK BRYGGERI-, BRÆNDERI- OG MINERALVANDSARBEJDER FORBUND

PROP & KAPSEL

Medlemsblad
for Dansk Bryggeri-,
Brænderi- og
Mineralvandsarbejder
Forbund

Redaktion
Preben Mortensen (ansvarsh.)

Forbundets adresse
Lindevangs Allé 6. 1.
2000 København F.
Tlf. (01) 86 09 77

Forbundsformand
Preben Mortensen

Næstformand
Anker Skjødt

Hovedkasserer
Erik Nielsen

Sekretærer
Erik Kielberg
Lone Christensen

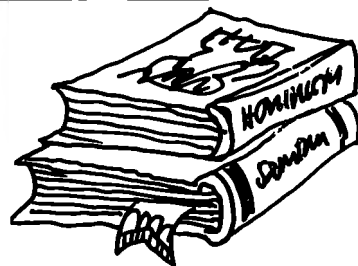
Konsulenter
John Pedersen
Henrik Hansen

Sats og montage
Holbæk Fotosats ApS
Tryk
SP-Tryk - Slagelse

INDHOLD

Bognyheder	2
Leder	3
Fremtidens samfund	4
Konsulenttjenesten	7
Lønstatistik	8
Coca Cola, Guatemala	9
Sommerkursus, LO-Skolen	12
Geneveskolen	14
Aktuelle sager	15
Medlemsdebat	17
Stop Schlüter	20
Adresser	22

BOG nyheder

fra FREMAD

Arbejdsretten i arbejde

Redaktion: Erik Hansen
48 sider, kr. 55,-

I bogen gennemgås 20 domme, afsagt af Arbejdsretten. Domme er alle fra det første halve år 1984 – og kan bruges til at vurdere en række principielle forhold på arbejdsmarkedet.

Emnerne spænder over spørgsmål om sikkerhed på arbejdspladsen, pression under lønforhandlinger, tempo-nedsættelse og om La Cabana-konflikten. Det er en spændende og informativ bog til dagens debat om Arbejdsretten.

Har kommunen en chance?

Redaktion: Benny Hestbech
128 sider, kr. 68,-

Der er kommunevalg i november 1985 – og alle bør være klar til at deltage i debatten om kommunernes fremtid. Den er vigtigere end nogensinde før.

De nærmeste år bliver afgørende for, hvad vej det skal gå. Lokalsamfundene trues nemlig af en lang række politiske og økonomiske overgreb. Landets økonomiske problemer væltes over på kommunerne.

Det kan blive en alvorlig belastning for det lokale kommunale selvstyre.

Denne bog giver et godt grundlag for at præge debatten og opstille brugbare alternative løsninger.

Revolution er kærlighed – Billeder fra Nicaragua

Af Jørgen Schytte - kr. 178,-

Jørgen Schytte har foretaget tre rejser til Nicaragua både før og efter Somozas fald, sidste gang i april '84. Med en række fremragende billeder viser han, hvordan det er at bo i Nicaragua netop nu – på landet og i byerne, og hvordan mænd, kvinder og børn har det i et land, der konstant lever i højeste alarmberedskab. Befolkningen angribes til stadighed af de kontrarevolutionære og regeringen frygter nu mere end nogen sinde en amerikansk invasion. Alt imens sælger torvekonerne deres varer, børnene leger på stranden og de unge mænd kigger efter pigerne – en tilsyneladende normal hverdag – men ser man nærmere efter på billederne af arbejderne på marken opdager man, at maskingeværet er lige inden for rækkevidde. Freden og de store fremskridt for befolkningen er stadig truet.

Det har været Jørgen Schyttes mening at skabe en bog på nicaraguanernes egne betingelser. Derfor er bogens tekster skrevet af Nicaraguas kendteste digtere, af blandt andre kulturminister *Ernest Cardenal*, *Ruben Dario*, *Ahmed Campos* og *Gioconda Belli*.

Revolution er kærlighed afsluttes med et historisk afsnit, der fortæller om Nicaragua fra 1524 til 1984.

FORSIDEBILLEDE

Overenskomst

DBBMF (og alle arbejdere)

Daglig ledelse

contra

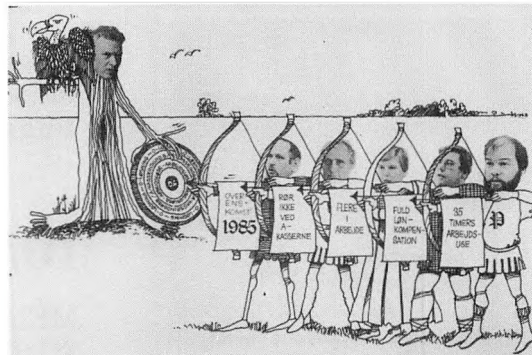
Bryggeriforeningen (DA)

Spøg i alvor

»Tegnernissen«

ønsker

GODT NYTÅR 1985

Den, der kun ta'r spøg for spøg • og alvor kun alvorligt, • han/hun har faktisk fattet • begge dele lige dårligt.

Piet Hein

NYTÅR 1985

Endnu engang skal vi passere et nytår med en borgelig regering, som fører noget af den mest reaktionære politik, der er set i dette århundrede.

Regeringen skjuler på ingen måde sine hensigter. Den siger klart, at det er erhvervslivet, der skal bringe os ud af den økonomiske krise, og det kan kun ske ved at holde omkostningerne nede, især lønomkostningerne.

Det lover ikke godt i et år, hvor der skal være overenskomstfornyelser, og hvor fagbevægelsen skal forsøge at bringe os tilbage i offensiven, før den borgerlige regering tvinger os helt i knæ.

Dansk Arbejdsgiverforening har for længe siden forstået regeringens vink om at holde lønomkostningerne nede og sigte efter en nulløsning.

Fagbevægelsen hverken kan eller vil acceptere, at overenskomstforhandlingerne skal holdes inden for så snævre økonomiske rammer, som regeringen lægger op til.

Alene kravet om 35 timers arbejdsuge med fuld løn-kompensation vil, såfremt den kortere arbejdstid skal dækkes ind af nyansatte i virksomhederne, betyde en lønomkostningsstigning på 12 pct.

Regeringen stiler efter en 2 pct.'s stigning, så alene dette krav vil være nok til en storkonflikt og til en alvorlig konfrontation mellem arbejderbevægelsen og den borgerlige regering.

Lægger man dertil forslaget om de nye dagpengeregler, som forventes at kunne træde i kraft i første halvår af 1985, er der rigeligt at tage en konfrontation på.

Spørgsmålet er, vil regeringen tage en konfrontation nu, eller vil den vente i håb

om, at en endnu gunstigere lejlighed vil opstå.

Regeringen kan vælge at tage konfrontationen nu eller forsøge at få så meget af sin politik igennem på nuværende tidspunkt, for derigennem fortsat at kunne fremvise sine økonomiske forbedrede tal for statsbudgetunderskuddet, betalingsbalancen, lavere rente, lavere inflation lavere arbejdsløshedstal. Tilliden til regeringens økonomiske politik vil vokse, og når den er tilstrækkelig underbygget, kan en konfrontation tages med visheden om, at arbejderbevægelsen ikke er stærk nok til at klare en sådan konfrontation.

Uanset hvilken af disse muligheder regeringen vælger, vil den sætte arbejderbevægelsen under et kolossalt pres.

Fagbevægelsesmedlemmerne må gøre sig klart, at hvis fagbevægelsen skal kunne fastholde sine tidligere opnåede resultater og fortsat skal kunne varetage sine medlemmers interesser, så kan

dette ikke ske uden kamp.

Vort forbund er naturligvis en del af den samlede fagbevægelse og skal derfor også være med, hvor kampen føres, men ikke hvis det er for at varetage bestemte partiegoistiske interesser, der ikke er til gavn for medlemmerne.

Vi bør gøre os det klart, at vi næppe vil kunne undgå at komme uden om en konflikt og derfor bør alle forberede sig på dette.

Med håbet om et 1985, hvor der vil lykkes at vende udviklingen til gavn for de mange dårligt stillede grupper i samfundet og for en offensiv fagbevægelse, ønskes alle et godt nytår.

Kampen om og brugen af
de elektroniske massemedier
– en stor udfordring for
arbejderbevægelsen i lokalsamfundet

Fremtidens samfund – et informationssamfund

På LO's Tema-dag om »Den aktuelle mediepolitiske situation« deltog fra forbundet Lone Christensen.

Udviklingen på medieområdet er meget spændende og meget vigtig for fagbevægelsen set ud fra, at samfundet meget stærkt udvikler sig henimod et informationssamfund, især fordi fagbevægelsens løbende kontakt med medlemmerne og den brede befolkning i brug af medierne har været dårligt stillet.

Dermed har borgerlige meninger haft alt for let ved at være meningsdannede i den brede del af befolkningen.

Dagbladene

Ca. 90 procent af dagbladene har et holdningsmæssigt udgangspunkt, som først og fremmest er borgerligt og i nogle tilfælde dybt reaktionært.

Radio og TV

Hvad angår radio og TVs dækning af det, som rører sig i arbejderbevægelsen, så er denne dæk-

ning meget dårlig: Enten omtales de aktiviteter, der sker på arbejdspladserne, på kongresserne, i vores hverdag ikke – eller også dækker radio og TV vore aktiviteter på en direkte misvisende måde.

Et eksempel:

LO holdt i efteråret en stor beskæftigelseskonference, hvor fagbevægelsens folk var stærkt repræsenteret.

TV-dækningen af konferencen var en skandale. Dækningen bestod i et indslag med direktør Haldor Topsøe, som propaganderede mod nedsat arbejdstid.

TV-Avisen afsluttede indslaget med at fortælle, at Haldor Topsøe netop havde modtaget Dronningens fortjenstmedalje i guld. Dette for at understrege Topsøe's vise ord.

Ja, man må forundres!

Den offentlige debat er meningsdannende. Fagbevægelsen må og skal blande sig på medieområdet.

Dette kan ske ved i alle led at udnytte de muligheder, som nu ligger i forsøgsordningen med nær-radio og lokal-TV.

Inden forsøgsordningen blev sat i gang afholdt LO nogle møder, hvor man drøftede udviklingen inden for de elektroniske medier, med efterfølgende agitation og oplysning om, hvad vore muligheder er.

Konkrete resultater

Danmarks Radio gennemførte forsøget TV-Syd, som dækker Sønderjyllands, Ribe og Vejles amter.

I dette forsøg er der mulighed for, at folk ude fra kan levere programmer – enten i form af elektroniske læserbreve eller i form af direkte udsendelser.

Da LO tror på en udvikling med et TV-2, hvortil der er koblet regionale stationer, startede man med at lave kurser for repræsentanter fra arbejderbevægelsen i de tre amter, TV-Syd omfatter.

Kursets mål var, at man fik kendskab til de grundlæggende forhold ved TV-produktioner og brugen af TV-mediet.

Resultatet er, at Arbejderbevægelsens sønderjyske Landsforening laver produktioner til TV-Syd.

I Ribe og Vejle amter er man ved at få godt fat i udviklingen omkring de elektroniske medier på både radio- og TV-sider.

Nær-radio og lokal-TV

Arbejderbevægelsen var dårligt repræsenteret i den første runde om at opnå sendetilladelse til disse medier. Hvorimod andre organisationer, f.eks. religiøse og andre grupperinger, som ikke har tilknytning til arbejderbevægelsen, havde søgt sendetilladelse i stor stil.

Ved de to efterfølgende ansøgningsrunder havde LO gjort de lokale fællesorganisationer opmærksom på de muligheder, der var for at opnå sendetilladelser.

Resultatet er, at ud af de 136 sendetilladelser, der er givet til henholdsvis nær-radio og lokal-TV, har arbejderbevægelsen indflydelse på de 20.

LO finder det meget vigtigt at fastholde dette engagement – og at undersøge mulighederne for at få dette udvidet.

Når forsøgsperioden for nær-radio og lokal-TV udløber til april 1986, går man ud fra, at der bliver en permanent ordning for nær-radio og lokal-TV, og at der bliver mulighed for at opnå yderligere sendetilladelser.

Finansieringen Kursusbehov

Finansieringen til at drive stationerne har mange steder voldt problemer, og mange stationer har været interesseret i at LO

skulle gå ind og finansiere stationernes sendetider.

LO har principielt sagt, at forudsætningen for, at de lokale sendere er levedygtige, er, at der lokalt er et engagement og en opbakning, som viser, at der ikke er tale om døgnfluer.

LO's opbakning koncentrerer først og fremmest dér, hvor der var realistiske muligheder for at stationerne kunne blive levedygtige. Det har vist sig, at de steder, hvor man har fået stationerne op at stå, har der været en god lokal opbakning til at få stationerne til at køre.

Man har også konstateret, at der er et stort behov for kursusaktiviteter for de, der lokalt er engageret i de elektroniske medier.

På denne baggrund kom der i FIU-systemet nogle grundlæggende kurser om medie-politik.

Oven i disse kurser kommer der i 1985 tre uge-kurser, som vil være målrettet, så man kan gå ud og bruge og arbejde med nær-radio og lokal-TV.

Der er faktisk flere hundrede faglige folk, som har brug for uddannelse på dette felt.

Når der kun er planlagt tre kurser på FIU-overbygningsdelen, er det, fordi disse kurser er beregnet for folk, som har været igennem FIU's grundkursusmoduler eller som har erfaring i anvendelsen af radio og TV.

I foråret holdt man et 14-dages kursus i både radio og TV.

Derefter afholdes der fire weekend-kurser på Esbjerg højskole i speciale-mner, som repræsentanterne fra de lokale sendere har ønsket som kursus- emner.

Erfaringerne med de kurser, der afholdes, vil blive samlet op og brugt til videreudvikling af fremtidens kursusindhold i takt med udviklingen på medie-området.

En målrettet LO-indsats

LOs forretningsudvalg har via et hurtigt arbejdende underudvalg konstateret, at der var stort behov og interesse for en koordinerende funktion, både i forhold til

de lokale sendere og i forhold til de faglige organisationer på nær-radio og lokal-TV-området.

Behov for koordineringen gik på tekniske og programmæssig rådgivning og bistand til stationerne – Formidling af produktioner, som organisationerne ønsker gennemført eller produktioner, som stationerne kunne ønske at samarbejde med organisationerne om samt information på medie-området og koordinering af teknisk indkøb.

I tråd med de ønsker, de lokale radio- og TV-stationer gav udtryk for på et møde i LO, var der enighed om, at en koordinerende funktion skulle placeres i nær tilknytning til A-pressen.

Man anså A-pressen for at være det sted, hvor trådene ideelt kunne samles – både når det gælder den skrevne og den elektroniske dagspresse.

LO har etableret et bureau

til at varetage arbejderbevægelsens fælles indsats, når det drejer sig om nær-radio og lokal-TV.

Bureauet skal skabe de rammer, som sikrer, at vi i arbejderbevægelsen hele tiden har overblik og styr over den hastige udvikling omkring de elektroniske medier. LO har afsat to millioner kroner om året til bureaufunktioner. Bureauet ledes af Niels Linden, som har erfaringer på området, da han var med til etableringen af TV-Bornholm.

TV-Bornholm er et af de TV-projekter, A-pressen har involveret sig i på baggrund af beslutninger i LO's forretningsudvalg.

LO's forretningsudvalg har godkendt, at der gennem bladfonden anvendes 1,2 millioner kroner til TV-Bornholm, 1,2 millioner kroner til arbejderbevægelsens TV-projekt i Aalborg og et tilsvarende beløb til arbejderbevægelsens TV-projekt i Esbjerg.

I Odense og Fredericia kan der også blive tale om at gå ind, hvis forskellige forudsætninger opfyldes, især på det tekniske område. LO håber gennem de TV-projek-

ter, A-pressen er gået ind i, at vi arbejderbevægelsen får en slagkraftig stemme samt, at vi kan få erfaringer, som kan være med til at løfte andre stationer i arbejderbevægelsens regie frem.

LO-formanden, Knud Christensen, siger om dette følgende:

»Med bureauet, A-pressens TV-stationer og den meget omfattende uddannelses-indsats, som er iværksat og som udbygges, har vi faktisk allerede afsat meget store midler til at sikre, at de borgerlige ikke får lov til at løbe af med det hele.

Den stemning, vi har mødt blandt de folk, der lokalt arbejder på radio- og TV-stationer i tilknytning til arbejderbevægelsen, ligner den stemning, jeg tror, der herskede i bevægelsens barndom, da man etablerede lokale aviser rundt omkring i landet.

Det er som om, at man mange steder nu har sagt til sig selv: Med forsøgs-ordningen for nær-radio og lokal-TV har vi fået en chance for at slå hul på den mur af borgerlighed og højre-orienterede meninger, som igennem mange år er væltet i hovedet på os af den borgerlige presse.

Nu har vi også en mulighed for at give et andet billede af virkeligheden, end det, der passer journalisterne i TV. Nu er der en god basis for at fortælle om det arbejde, der udføres i vores bevægelse for at sikre en bedre fremtid. Nu er der grundlag for at gøre op med det borgerlige kultur-mønster, som præger hele samfundet, og som først og fremmest tilgodeser dem, der er opdraget til de borgerlige normer.

Jeg vil godt ved denne lejlighed opfordre alle organisationerne i arbejderbevægelsen til at bakke op om de sendere, der findes rundt omkring i landet i tilknytning til arbejderbevægelsen. Jeg håber, at man vil være med til at sikre, at stationerne bliver levedygtige, at de får gode produktioner, og at man vil gøre brug af vort bureau, så det kan være med til at formidle udsendelser af høj kvalitet.

For mig at se har vi fået godt fat – men vi er oppe mod stærke kræfter. Det private erhvervsliv, som har kastet millionbeløb i Berlingske Tidende, som kaster store summer ind i støtte-annoncer til den borgerlige presse, vil selvfølgelig også prøve at sikre sig så stor magt over nær-radio og lo-

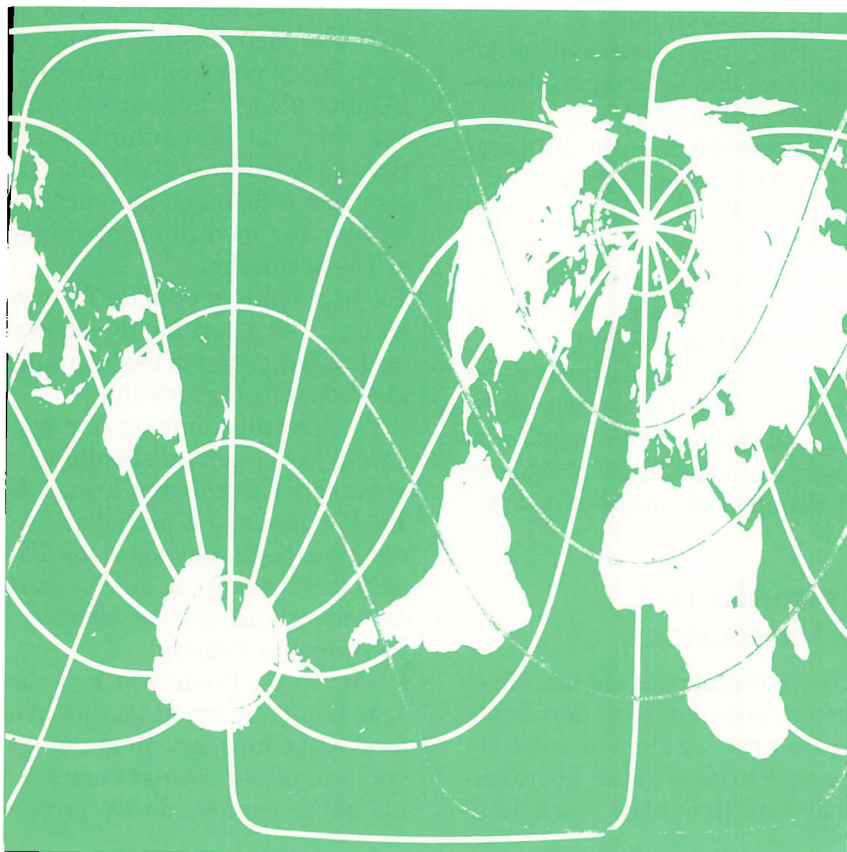
kal-TV som overhovedet muligt. I København er det på radio-siden lykkedes at få et samarbejde mellem dagbladene, hvor aktuelt også er med. Men vi skal ikke tage for givet, at et sådant samarbejde bliver mønstret landet over – og vi skal slet ikke tage det for givet, hvis der bliver åbnet for, at der kan komme reklamer i disse lokale elektroniske medier. Hele reklame-siden er et spørgsmål, vi skal være meget vågne over for. Vi ved, at ja eller nej til reklamer er det, der skiller, når det drejer sig om at få etableret et TV-2, og vi ved, at der er stærke kræfter, der arbejder for, at der kan komme reklamer på lokalt plan. Det kan være fristende at sige ja – i hvert fald til det sidste, fordi der herigennem er en mulighed for at få en bedre finansiering af stationerne, men vi skal også være opmærksomme på, at bliver der givet grønt lys for reklamer i nær-radio og lokal-TV, så vil kapitalen og den borgerlige presse i højere grad prøve at sikre sig sendere, når vi får en permanent ordning. Det kan betyde, at vi bliver udsat for en situation svarende til den, vi havde, da der var en A-presse-avis i næsten hver eneste by.

Da oplevede vi, at selv om vore aviser stofmæssigt var lige så gode som andre, så var det først og fremmest de borgerlige blade, det lokale erhvervsliv annonce-rede i.

Får vi en tilsvarende situation omkring nær-radio og lokal-TV, kan vi risikere, at de stationer, der er borgerligt prægede, vil få en stor annonce-tilgang og bedre udviklingsmuligheder, end vore egne sendere umiddelbart har. Jeg tror, det kan blive svært at dæmme op for reklamer i radio og TV, men derfor skal vi ikke bare sige: Så lad da reklamerne komme. Vi må meget nøje overveje, om ikke også det er en offentlig opgave at sikre et underlag for stationerne – uden at de derved mister deres suverænitet.

Tilsvarende må vi nøje overveje, hvilke krav vi skal stille, hvis det

fortsættes side 10

Konference om arbejdsmiljøforskning

For bryggeriarbejdere har videnskabelig forskning i arbejdsmiljøet været af stor betydning i mange år.

Den »grønne« rapport om støj- og skifteholdsproblemer på Carlsberg fra 72 var en af de første rapporter, hvor en gruppe akademikere brugte deres uddannelse til at belyse arbejdsforholdene til gavn for arbejderne. Som bekendt resulterede rapporten i meget omfattende foranstaltninger til bekæmpelse af støjen, således at det i dag er muligt at projektere nye tappeanlæg med et støjniveau på 85 dB(A).

Siden støjrapporten har der været udstrakte forbindelser mellem forbundets afdelinger og specielt RUC, hvorved studerende og færdiguddannede har indgået i større projekter til at løse konkrete problemer på vore arbejdspladser – ofte til bryggeriernes store irritation.

Omkring Fredericia Bryggeri's opstart var forbundet, sammen med DfB, med i et stort forskningsprojekt, som Teknologisk Institut stod for.

Forbundet har altså en masse erfaringer med samarbejde med akademiske forskere om at belyse arbejdsmiljøproblemer, og det var således med stor interesse, at konsulentafdelingen deltog i en konference om arbejdsmiljøforskning, som LO afholdt den 7.–8. december 1984 på LO-Skolen.

På konferencen deltog en række repræsentanter fra forbund med erfaring i arbejdsmiljøforskning. Desuden deltog en række af ping'erne indenfor forskningen. Endelig deltog repræsentanter fra Arbejdsmiljøfonden, som er det organ, hvorfra en stor del af arbejdet finansieres.

I debatten var der et par helt centrale spørgsmål, der gik igen.

For det første var der enighed om, at der var for få midler til rådighed for universiteterne og for Arbejdsmiljøfonden. Dette betød, at der simpelthen blev forsket for lidt – alt for mange vigtige projekter skrinlægges, fordi der ikke bevilges penge til dem. Bortset fra, at dette selvfølgelig betyder, at en række alvorlige arbejdsmiljøproblemer ikke løses, betyder det, at arbejdsmiljøforskere må søge sig andre arbejdsopgaver for overhovedet at tjene penge – og dette betyder så igen, at der udvikles alt for få virkelige eksperter indenfor området.

Et andet problem var arbejdsgivernes indædte modstand mod at få belyst manglerne ved arbejdsmiljøet. I takt med den frembrusende højredrejning i samfundet er arbejdsgiverne blevet stadig mere afvisende. Man vil ikke deltage i projekterne, man nægter at lade forskerne komme ind på arbejdspladserne, og skulle det endelig lykkes at få gennemført et projekt – bliver resultatet angrebet for at være uvidenskabeligt,

ikke objektivt eller slet og ret ubrugeligt. Arbejdsgiverne går endog så langt, at man hyrer såkaldte overlæger og lignende folk med lange titler til, som »eksperter«, at dokumentere, at f.eks. malerne ikke er hjerneskadede, men blot svagt begavede.

Specielt dette sidste punkt spillede ind på mange planer i konferencen. Fra flere forskere lød der nemlig kritik af LO's holdning til, hvad der skulle forskes i. Man mente, at der var en tendens til, at LO ønskede at prioritere forskning omkring substitution af kemikalier, frem for de mere brede problemafdækkende spørgsmål. Flere forskere mente, at det måtte være arbejdsgivernes eget ansvar at udvikle mindre farlige metoder og kemikalier, hvis en kemisk proces var farlig. Det var uheldigt, hvis de få økonomiske midler gik til dette område, da dette betænkeligt lignede endnu en form for erhvervsstøtte.

Miljøsekretær i LO, Bent Nielsen, var ikke enig i dette synspunkt, men mente, det var vigtigt, at forskningen kunne fremvise resultater, som umiddelbart kunne tages i anvendelse i industrien – altså problemløsende forskning fremfor problemafdækkende.

Bent Nielsen mente, at man i disse tider må gå forsigtigt til værks og søge at fastholde et samarbejde med arbejdsgiverne.

Det tredje hovedpunkt på konferencen drejede sig om organisationen af arbejdsmiljøforskningen. Skulle fagbevægelsen selv finansiere forskningsprojekterne, måske selv opbygge et forskningsinstitut med en række fastansatte forskere?

Den dominerende holdning hertil var dog, at det skulle tilstræbes, at forskningen skulle være uafhængig – finansieret af staten. Dette ville gøre det sværere for arbejdsgiverne at afvise resultaterne i modsætning til, hvis forskningen direkte var styret af fagbevægelsen.

Debatten her var dog efter min mening lidt skæv. Arbejdsmiljøforskningen må rette sig såvel

mod at få arbejdsgiverne til at erkende, at noget er galt og så at få det rettet – og til dette kræves selvfølgelig en høj grad af videnskabelig akkuratease og uangribelighed. Men det var, som om man i debatten glemte, at resultaterne også skulle bruges til at få folk, der arbejder i et dårligt arbejdsmiljø, til fagligt at rejse krav om forbedringer. Arbejdsmiljøforbedringer gennemføres sjældent alene som et resultat af en uangribelig videnskabelig forskning. Ofte skyldes forbedringerne, at folk fagligt kæmper for et bedre arbejdsmiljø.

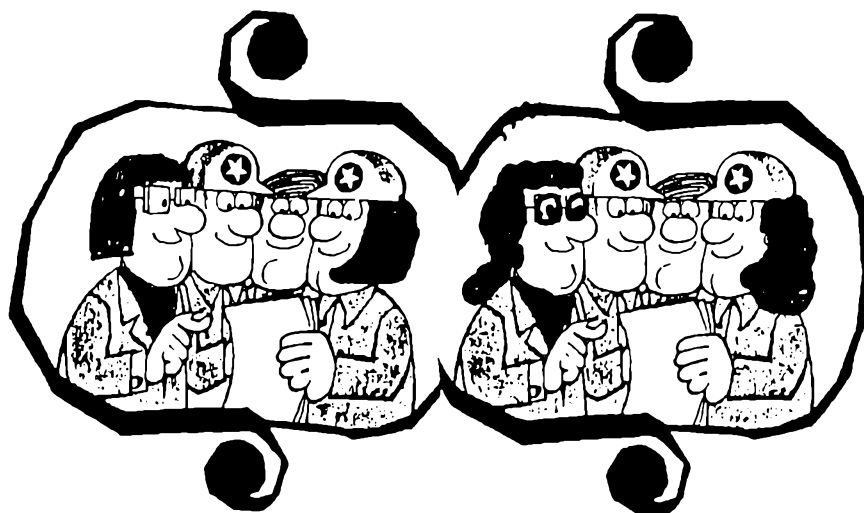
Til slut en lille kritik af konferencens form. Konferencen endte uden nogen form for konklusi-

oner, der kan arbejdes videre med. Der blev luftet en lang række synspunkter, men det hele fusesede ligesom ud i et »tak for den gang«.

Det havde måske været mere værdifuldt med et lidt mere målrettet forløb, f.eks. i form af gruppearbejder, der mere grundigt kunne debattere enkeltspørgsmål og måske nå frem til indstillinger, som de kompetente organer kunne arbejde videre med.

Måske var det en idé på et senere tidspunkt at indkalde til en ny konference, der mere konkret bearbejder de opstillede problemer direkte med henblik på opstilling af handlingsprogrammer.

Konsulentafdelingen

Lønstatistik

for april kvartal 1984

Uddrag af Dansk Arbejdsgiverforenings lønstatistik

Område og kategori	Antal arbejdere ved kvartaludgang	Akk. timer i % af samtl. timer	Gennemsnitlig timefortjeneste			Forskellige tillæg			Feriepenge og søgnehelligdagsbetal.	Fortjen. i alt 2. kvartal	Fortjeneste i alt ekskl. overtidstill. 2. kvartal		
			Akkord-løn	Tid-løn	Til-sammen	I alt	Over-tids-till.	Hold-drifts-till.			1984	1984	1983
<i>Hovedstaden</i> Bryggeriarb. mænd	2967	99	76,93	70,18	76,89	6,09	0,56	4,92	13,28	96,26	95,70	91,86	
Samtlige ikke-faglærte mænd	25272	41	75,94	66,74	70,47	4,07	1,37	2,12	11,93	86,47	85,10	81,15	
<i>Hovedstaden</i> Bryggeriarb. kvinder	1052	100	74,48	67,25	74,45	7,37	0,20	6,68	13,09	94,91	94,71	90,74	
Samtlige ikke-faglærte kvinder	11540	32	69,88	61,40	64,12	1,56	0,37	1,04	10,51	76,19	75,82	72,19	
<i>Provinsen</i> Bryggeriarb. mænd	1141	72	72,28	64,53	70,08	4,65	1,12	3,21	11,96	86,69	85,57	81,59	
Samtlige ikke-faglærte mænd	85374	27	69,90	61,36	63,68	3,77	1,91	1,49	10,79	78,24	76,33	72,46	
<i>Provinsen</i> Bryggeriarb. kvinder	484	81	73,55	62,80	71,55	4,11	0,45	3,48	12,11	87,77	87,32	83,35	
Samtlige ikke-faglærte kvinder	42944	30	62,02	56,31	58,03	1,58	0,43	1,06	9,54	69,15	68,72	65,42	

Arbejdernes kamp i Guatemala

Sidste nye i COCA COLA-sagen, Guatemala

Gennem NNS er der kommet orientering om, at et solidt investeringsforetagende ved navn »PORRA« har købt Coca Cola fabrikken og vil fremstille Coca Cola på licens.

Det vides endnu ikke, hvor lang tid der går, inden der er fuld produktion af Coca Cola, og hvornår alle Coca Cola arbejderne er genansat på fabrikken.

IUL håber og forventer, at købet af Coca Cola fabrikken og licensfremstillingen betyder langsigtede løsninger for Coca Cola arbejdernes løn- og arbejdsforhold.

Fremtidens samfund – et informations- samfund

fortsat fra side 6

ikke viser sig muligt at undgå reklamer.

Vi i arbejderbevægelsen har kun os selv at stole på, når det drejer sig om at sikre korrekt information om det, der rører sig i samfundet – ikke mindst set fra arbejderbevægelsens synsvinkel.

Vi står med de elektroniske medier over for en kæmpeudfordring, som vi må løfte samlet, og så må vi sige til os selv: Vi skal ikke lave tørve-triller-programmer. Vi skal lave god, seriøs og underholdende radio og TV. Det skal være det, vi producerer, seere og lyttere lukker op for. «

Bog- nyheder

Seks dage

Af Ditte Cederstrand - kr. 128,-
Forfatteren Ditte Cederstrands nye roman *Seks dage* må nærmest karakteriseres som en psykologisk spændingsroman.

Den netop afgåede fagforeningsformand har begået selvmord. Udefra set ligner det et »normalt« selvmord, men familien stiller sig ikke tilfreds. I de seks dage, der går indtil begravelsen forsøger den efterladte hustru og børnene at afdække sandheden om selvmordet. Er der et éntydigt motiv, eller er der flere og komplicerede årsager til, at han har taget sit liv?

Ditte Cederstrand fortæller historien i et stille og præcist sprog, samtidig med at hendes personskildringer ætser sig ind i læserens bevidsthed.

ASF

DANSK
FOLKE
HJÆLP

HJÆLP OS AT HJÆLPE ANDRE

Som kendt fra presse, radio og TV er hungersnøden i Etiopien af katastrofal – og for os i Danmark – uforståelige dimensioner. Vi appellerer derfor om, at De vil gøre brug af vedlagte girokort. Vi tror, at alle kan undvære et eller andet beløb, og som bekendt gør mange bække små en stor å.

Bidrag til Etiopien anvender vi direkte til hjælpearbejdet, hvorfor De heller ikke vil se os i store udgiftskrævende annonceringer, lotterier eller andet.

Vor holdning er, at midlerne skal gå til hjælpearbejdet i Etiopien og ikke andet.

Idet vi håber på Deres hjælp.

STØTTE TIL ETIOPIEN...

Sultedøden i Etiopien skal
standsес.

Det er en folkesag at
hjælpe de nødlidne.

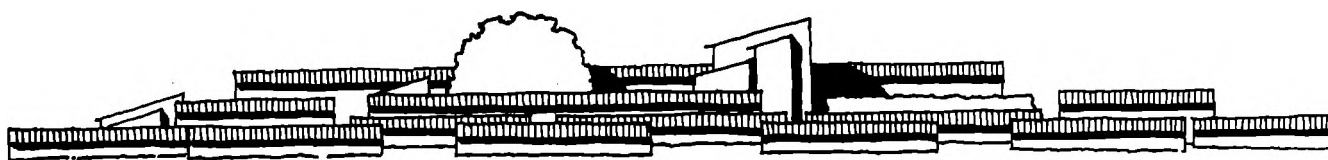
ASF Dansk Folkehjælp —
arbejder-bevægelsens egen
humanitære organisation
står forrest i kampen mod
hunger og elendighed.

Hjælp os med at
styrke denne
indsats.

Indsæt dit bidrag

PÅ GIRO
6 64 30 00

LO-SKOLEN

GL. HELLEBÆKVEJ 70 · 3000 HELSINGØR · TELEFON 02-217272 · POSTGIRO 4 01 40 81
FORSTANDER: FLEMMING SKOV JENSEN · UDLEJNING: KENNO FLINTRUP OG JOHN FINDING

Sommerkursus '85

Prøv en spændende familieferie på LO-Skolens sommerkursus

LO-Skolen gennemfører i perioden fra lørdag den 29. juni 1985 til fredag den 12. juli 1985 sit årlige sommerkursus, der henvender sig til voksne, unge og børn over 6 år.

På LO-Skolens sommerkursus bliver der plads til ca. 200 personer, børn, unge og voksne, der i 14 dage kommer til at beskæftige sig med en del spændende aktiviteter, som er omtalt på de næste par sider.

Kurset koster kr. 2.250,- for voksne og kr. 1.600,- for børn og unge under 17½ år.

Der er mulighed for at søge tilskud fra stat og kommune.

Blanketter og vejledning hertil fremsendes automatisk fra LO-Skolen, når man er blevet optaget på sommerkurset.

LO-Skolen er indrettet med enkeltværelser med bad og toilet.

Hvis man har mere end et barn med, vil 2 børn komme til at dele værelse. Alle voksne får enkeltværelse og familierne vil få værelser ved siden af hinanden.

Desværre er der ikke mulighed for at tage husdyr med.

LO-Skolens placering er lige op ad skov og strand, hvilket giver gode muligheder for at udnytte tiden på en spændende måde sammen med familien, når der ikke er undervisning.

Hvis du efter gennemlæsning af de næste par sider finder ud af at ville deltage på LO-Skolens SOMMERKURSUS 1985, udfylder du tilmeldingsblanketten og sender den til LO-Skolen så hurtigt som muligt.

Hvad sker der på LO-Skolens sommerkursus 1985?

Der er undervisning alle hverdage samt den første søndag fra kl. 9.00 til kl. 12.00.

Det gælder for børn, unge og voksne.

Nogle eftermiddage vil der være forskellige aktiviteter, der henvender sig til alle deltagerne. Aktiviteterne vil f.eks. være familieteater – film – dramatik – orienteringsløb – små udflugter m.m. Ligeledes vil der være forskellige aktiviteter om aftenen.

Ligeledes vil der være forskellige aktiviteter om aftenen. I den mellemliggende weekend vil der blive holdt en stor fælles aktivitet, hvor LO-Skolen vil blive omdannet til en plads med *markedsogl*. Deltagerne får mulighed for selv at komme med forslag til yderligere aktiviteter.

LO-Skolens placering gør, at der er masser af muligheder for aktiviteter i det fri.

Tilbud til voksengruppen

Ved tilmelding til kurset skal du vælge hvilken undervisningsform, du vil deltage i, og denne gruppe følger du hele kurset igennem.

Ingen af grupperne kræver specielle forudsætninger!

Gruppe 1, massemedier

Med udgangspunkt i at *massemediernes* (aviser, lokal- og ugeblade, radio og TV) påvirker vores

holdning utroligt meget i dagligdagen, vil vi prøve at se på hvilke muligheder, der ligger i de *lokale radioforsøg*. Forsøgsordningen med lokal radio/TV ophører april 1986 og inden da skulle vi gerne have gjort nogle erfaringer. Derfor vil vi koncentrere os om indholdet i formidlingen samt om, hvordan man konkret producerer lokalradio/nærradio. Eller rettere sagt hvordan dem, der ikke normalt bruger radioen, kan komme igennem til dette medie med ting/emner, som berører os i dagligdagen.

Gruppe 2, dramatik

Her prøver gruppen at arbejde med *fantasi – stemme – krop – improvisationer – afspænding*. Gruppens medlemmer prøver at udvikle evnen til at spille en rolle.

Gruppe 3, økonomi, politik og arbejdsmarked

Gennemgang af de seneste års udvikling indenfor arbejdsmarkedspolitikken. Med dette som udgangspunkt behandler vi arbejdsmarkedspolitikken som en del af den samlede økonomiske politik og diskuterer mulige løsninger af de samfundsøkonomiske problemer. Ved hjælp af samfundsøkonomiske simulationsmodeller og »glaskugler« forsøger vi os i branchen som økonomiske vismænd.

Kurset kræver ingen forudsætninger, hverken på det økonomiske eller EDB-mæssige område.

FRA FORBUNDET

Forretningsudvalgets sammensætning:

Nordjysk Kreds:

Poul Erik Guldborg

Sydjysk Kreds:

Thomas Olsen

Fyns Kreds:

Jens A. Olsen

Sjælland-Falster Kreds:

Bent Embo

Københavns mandlige afd.:

Holger Foss og Bent Meyer

Københavns kvindelige afd.:

Barbara Kryger og Inge Jensen

Forbundets daglige ledelse:

Preben Mortensen, Anker Skjødt,

Erik Nielsen, Erik Kielberg og

Lone Christensen

Konsulenter:

John Pedersen og Henrik Han-
sen

ORDINÆRT FORRETNINGS- UDVALGSMØDE

afholdt tirsdag den 18. september
1984.

Fraværende: Inge Jensen. Sup-
pleant: Jytte Hansen.

DAGSORDEN:

1. Forhandlingsprotokollen
2. Beretning
3. Forskellige sager

Ordstyrer: Thomas Olsen.

1. Forhandlingsprotokollen

Der lången protokoller til god-
kendelse.

Bent Meyer:

Bent M. stillede forslag om, at de
protokoller, der offentliggøres i

Prop & Kapsel, fremover laves
som beslutningsreferater, og at
forbundet nøjes med at udsende
de almindelige protokoller til
FU- og HB-medlemmer.

Motiveringen var indsigelser
mod forbundsmødernes gengi-
velse i Prop & Kapsel fra mange
mennesker – både fra forbundets
egne medlemmer og andre grup-
per i samfundet.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden var imod
beslutningsreferater. Fandt det
vigtigt, at begrundelserne for, at
beslutningerne træffes, fremgår
af referaterne.

Referaternes omfang kan kortes
ned ved – som FU har besluttet –
at formen er decideret referat-
form.

Denne form er det sidste FU-mø-
dereferat opstillet efter.

Barbara Kryger:

Barbara K. mente som forbunds-
formanden, at baggrunden for
beslutningerne skal med i proto-
kollen.

Så gerne, at protokollerne blev
kortet ned. Man kunne bestræbe
sig på at referere hver person én
gang, med mindre personen ta-
ger ordet igen og kommer med
nye ting i forhold til første gang,
personen havde ordet samt, hvis
den samme person har ordet flere
gange, kan man sammenfatte det
under ét, hvis det ikke forstyrrer
meningen.

Holger Foss:

Holger F. var principielt tilhæn-
ger af så megen åbenhed om for-
bundets og afdelingernes virk-
somhed som overhovedet muligt,
men mente at åbenheden havde

antaget nogle former, som var
betænkelige.

Mandlig afdelings FU havde di-
skuteret spørgsmålet. Indtil nu
med det resultat, at man henstil-
lede til Bent M. og Holger F. at
rejse spørgsmålet i forbundets
FU, men i mandlig afdelings re-
præsentantskab var det ved at
ligne et krav, at der gøres noget
ved »de gule sider« i Prop &
Kapsel.

Man, der læser Prop & Kapsel, er
rystede over det, »de gule sider«
bringer.

Holger F. mente, at forbundet må
stoppe med at udsende »de gule
sider« i Prop & Kapsel, som det
foregår på nuværende.

Lone Christensen:

Lone C. tilsluttede sig, at be-
grundelserne for beslutningerne
skal med i referaterne, men kom
ind på, at de referater, der er ud-
sendt fra møderne indtil nu, rent
faktisk kun indeholder halvdelen
af, hvad der er sagt på møderne.
Udfra dette var Lone C. i tvivl
om, at debatten om, at begrun-
delserne for beslutningerne skal
med i referaterne, løste proble-
merne med referaternes indhold.
Alle er enige i, at begrundelserne
for beslutningerne skal med i re-
feraterne.

Hvis FU tydeligt læser refera-
terne, hvad ville FU så have, der
skulle skrives ved redigeringen
af referaterne, hvis begrundel-
serne for beslutningerne skal
med i referaterne, når man ved,
at i nuværende referater er ca.
halvdelen af det sagte på mø-
derne redigeret væk.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden foreslog, at
FU afventer, at de referater, der
bliver i referatform – som nu er
vedtaget – når ud til forretnings-
udvalget, før der tages skridt til
andre ting vedr. referaternes
form og indhold.

Bent Meyer:

Bent M. kunne huske, at der tid-
ligere i FU og HB – før kongres-
sen 1981 og 1983 – havde været
mange dramatiske debatter, men
man har aldrig fået dem ud i
fagbladet. Der skete før i tiden en

redigering fra den protokol, der blev vedtaget på FU-møde, til Prop & Kapsel.

Barbara Kryger:

Barbara K. mente, at læserne af Prop & Kapsel skal have mulighed for at se, hvad deres repræsentant har argumenteret, og hvad de står for i FU og HB, men referaterne skal være betydeligt kortere. Dette kræver, at FU-medlemmerne ikke kræver at blive citeret for alting og accepterer, at der redigeres meget skarpt.

Holger Foss:

Holger F. ville godt følge forbundsformanden i, at man venter og ser, hvordan det går med referaterne, men var bekymret over, at det forekom som om, at Lone C. ikke har forstået de ønsker, der er givet udtryk for vedr. referatformen.

Forretningsudvalget

afventer de kommende mødereferater, hvor formen bliver referatform.

2. Beretning

v. forbundsformand

Preben Mortensen:

Den 7. september modtog forbundet følgende brev fra SID:

»Med henvisning til fællesmøde-referatet af 20. august 1984 vedr. sympatikonfliktvarsel over for varehuset OBS i Herning skal vi meddele, at vi ikke ønsker, at LO fremsender 2. sympatistrejkevarsel«.

Da forbundet og SID havde møde om sympatikonfliktvarslet over for OBS i Herning, fordi de solgte øl til Restaurant La Cabana, var man enige om, at 1. og 2. varsel skulle ske samtidig, således at konflikten kunne iværksættes samme dag for samtlige depoter i Herning.

Ved mødet var det vores fornemmelse, at uanset om det blev

erkendt arbejdsretligt overenskomststridigt eller ej, så ville begge forbund sende 2. strejkevarsel, da det under alle omstændigheder ville have en præventiv virkning over for de handlende i Herning.

SID ønskede ikke at fremsende 2. sympatikonfliktvarsel, da man, med henvisning til en tidligere kendelse om konfliktens omfang, var bange for, at Arbejdsretten endnu en gang ville underkende omfanget af sympatikonfliktvarslet og derved yderligere begrænse mulighederne for at kunne give støtte til selve blokaden mod La Cabana.

Formanden havde ikke den samme frygt for, at Arbejdsretten yderligere skulle opstramme reglerne for sympatikonflikt. Dette her betød, at nu skete der slet ingen ting.

Forbundet kan ikke ene iværksætte nogle former for konflikt, hvis SID-medlemmerne på Carlsberg depotet i Herning køber videre. Hvis der skal iværksættes noget, skal det naturligvis ske samtidig for alle depoterne i Herning.

Det er naturligvis skuffende, at der ikke kan gives en bedre opbakning til blokaden, men det har også lært os, at man ikke fremover kan acceptere, at både forbundet og SID har depotoverenskomst i samme by. Det gør det vanskeligt at få koordineret tingene, og 30-km grænseaftalen må fremover fortolkes således, at enten har SID eller også har vi samtlige beskæftigede på depoterne i den samme by.

Forbundet har også haft en drøftelse med Samvirkets formand, som gerne ville have et møde med os omkring hele blokaden mod La Cabana. Man vil opløse den daglige blokade mod La Cabana og i stedet koncentrere sig om nogle bestemte aktionsformer.

Formanden kunne ikke på nuværende tidspunkt vide, hvordan de nye aktionsformer ville

komme til at virke, og det er også vanskeligt at sende en orientering ud, som skulle forklare den ændrede strategi mod La Cabana.

Efter demonstrationen i Herning havde Samvirket inviteret til en drøftelse med LO-formanden Knud Christensen. Det var LO-formandens opfattelse, at sagen måtte køres helt igennem, men det var muligt, at man skulle finde nogle andre og stærkere aktionsformer.

Forbundets repræsentanter erklærede sig enig i dette synspunkt, men tilkendegav samtidig, at det selvfølgelig måtte være Samvirket, der traf beslutning om, hvilke kampformer man ville bruge for at komme igennem med en sejr i denne sag.

Vedr. selve OBS-butikken kunne formanden ikke forstå, hvorfor HK ikke rørte på sig.

Det er deres medlemmer, der sælger øllet, og der må være mulighed for, at de kan blande sig i sagen.

Vedr. depotsager.

Fra Sønderborg afd. har forbundet fået en henvendelse om udlevering af reklameøl.

Depotindehaveren er af den opfattelse, at da reklameøl er gratis, skal der derfor heller ikke udbetales provision.

Forbundet har meddelt afdelingen, at overenskomsten siger, at man skal have provision for de varer, man afleverer til kunden, og det er uanset, om kunden skal betale for dem eller ej. Hvis depotindehaveren nægter at betale provision for det, der afleveres til kunden, skal sagen indklages som brud på overenskomsten.

Omkring Ceres depoter får vi løbende sager ind om, at de ikke har villet indgå overenskomst.

For ikke hver gang at skulle sætte hele organisationsapparatet i gang, har forbundet derfor besluttet, at man nu afventer de svar, man får ind ved det ud-

sendte skema til afdelingerne, så man kan få dem alle sammen indbragt på én gang og få ordnet forholdene ved et organisationsmøde, og så få varslet blokade for dem alle.

På de skemaer, man allerede har fået ind, er det konstateret, at vi har fået kendskab til depoter, vi ikke i forvejen vidste eksisterede. Ligesom med Thor depoterne vil de store bryggerier øjeblikkelig træde ind og pålægge depotindehaverne at indgå overenskomst, så snart der er tale om blokade.

Der har været afholdt organisationsmøde vedr. lønregulering og medhjælpertillæg på Carlsberg depotet i Næstved. Der blev udfærdiget et protokollat, som forbundet har underskrevet og tilsendt Depotindehaverforeningen.

Depotindehaverforeningen fremsendte protokollatet, men underskriver ikke. Vi har forlangt, at de underskriver, da protokollatet ellers ikke arbejdsretligt har nogen gyldighed.

Der har været afholdt organisationsmøde vedr. afskedigelse af et medlem på Tuborg depotet i Fredericia.

Sagen omtales her, fordi den har visse relationer til en sag, man for nylig havde i Århus om løn i forbindelse med afskedigelse. Medlemmet blev afskediget og fik sin opsigelsesløn og skulle ikke i opsigelsesperioden arbejde på depotet.

I protokollatet blev det fastslået, at medlemmet ikke kun skulle have normalløn, men også medhjælpertillæg i opsigelsesperioden. Hermed sikrer man sig misforståelser, som sagen i Århus, hvor vi mente, at der var aftalt fuld løn i opsigelsesperioden uden at kunne komme igennem med dette, fordi det ikke var tilført i protokollatet.

Vedr. Tuborg depotet i Løgten har der været afholdt organisationsmøde, og sagen er nu gået i orden, så der er blevet oprettet overenskomst.

I udviklingsudvalget samt i koncernudvalget for DfB drøftede man spørgsmålet om DfB's planer om at flytte deres 12 stk.s ølkasseproduktion fra Neptun Bryggeriet i Silkeborg til Fredericia Bryggeri. Det er meddelt, at fra 1. maj 1985 skal den ene kolonne på Fredericia Bryggeri ombygges til også at kunne køre 12 stk.s produktion.

Årsagen er, at kolonnerne i Fredericia kører så effektivt, at de kører mere end Carlsberg og Tuborgs vestsalgproduktion af 30 stk.s kasser.

Vestsalget af 12 stk.s kasser er ca. 35 mio. fl., hvoraf ca. 1/3 køres på Neptun i Silkeborg.

Flytningen af produktionen vil naturligvis gå ud over beskæftigelsen på Neptun Bryggeriet.

Til gengæld ville man være nødt til at stoppe den ene kolonne i Fredericia og i et stykke tid at hjemsende folk, hvis man ikke fik produktion et andet sted fra.

Forbundet skrev til Bryggeriforeningen og anmodede om et møde for at få en klaring på, hvilke planer DfB havde med Neptun Bryggeriet.

Forbundet fik en skriftlig redegørelse, som var udfærdiget af direktøren på Neptun.

Man forventede, at den samlede tilbagegang i produktionen på årsbasis ville blive ca. 4 mio. flasker, og at de i forvejen planlagte skift ville blive gennemført.

Til gengæld ville den i budgettet planlagte nyinvestering ikke blive gennemført.

Det er klart, at det får medlemmerne på Neptun Bryggeriet til at tro, at det hele er under afvikling.

I brevet gør man opmærksom på, at man i oktober kvartal vil kunne give en nærmere orientering om produktionsplanerne for 1985.

Bryggeriforeningens svar er videresendt til Silkeborg afd., og man må så gå ud fra, at man i løbet af oktober kvartal d.å. giver

en nærmere redegørelse lokalt om Neptun Bryggeriets fremtidsplaner.

Formanden var dog af den opfattelse, at det hele nok først kunne falde på plads, når man havde fået afklaret rammeaftalerne i København.

Voldgiftssagen vedr. Tankvognshallen blev afholdt den 10. september d.å., men man har ikke modtaget opmandskendelsen endnu. Det var umuligt at have fornemmelse af, om opmandskendelsen vil give os ret eller gå os imod.

Opmanden havde givet udtryk for, at kendelsen ville komme i løbet af en uges tid, men desværre har man ikke modtaget den endnu, så man kunne have den med på FU-mødet.

På Ceres, Kastrop, har man ændret i bemandingsplanerne for lagerområdet.

Produktionen og salget er gået tilbage, så bryggeriet fandt, at man derfor også burde nedskære i antallet af beskæftigede på lageret.

Der har været afholdt organisationsmøde, hvor man enedes om at ændre bemandingen fra tidligere 12 fast beskæftigede og 3 reserver til 10 fast beskæftigede og fortsat 3 reserver.

På Carlsberg har man rejst en sag vedr. højedetillæg. Det er på Tap H, man har fået læsekraner. Folkene, der arbejder med disse kraner, kommer over 4 m i højden og skal derfor have højedetillæg.

Carlsberg Bryggeriernes ledelse er ikke enig i dette og har nægtet at udbetale tillægget.

Forbundet har derfor indklaget Carlsberg Bryggerierne for overenskomstbrud. Desværre har sagen trukket ud, fordi forbundet forventede, at når vi indklagede Carlsberg Bryggerierne over for Dansk Arbejdsgiverforening, så ville vi høre derfra.

Formanden henvendte sig efter et stykke tid til DA og rykkede for et fællesmøde. DA's repræ-

sentant meddelte, at den normale procedure var, at den, der klager, altid selv efter klagens fremsendelse skal anmode om et fællesmøde.

DA meddelte, at man kunne få et fællesmøde, når det passede os, men var af den formening, at det altid var bedst at have de implicerede og kompetente personer med, som havde kendskab til sagen.

Vi vil derfor hurtigst muligt få etableret et fællesmøde.

På FU-møde i juni og HB-møde i juni erindrer alle vel en debat om forholdene i København, hvor undertegnede og forbundsledelsen blev kritiseret for vore initiativer, som man ikke mente havde gavnet sagen. Nu har den været omtalt i Prop & Kapsel, og det har bevirket, at man på De forenede Bryggerier har reageret på det, der stod, og forbundet har modtaget et brev af 12. september fra De forenede Bryggerier.

»Fagforeningsformand Holger Foss.

Som det er Dem bekendt, bliver forbundets medlemsblad, Prop & Kapsel, læst med megen interesse af De forenede Bryggeriers ledelse. Det er især referaterne fra møderne i forbundets HB, der kalder på læselysten. Det er i tidens løb ofte sket, at vi overraskende har konstateret, at medlemmerne af HB og FU tillægger bryggeriernes ledelse motiver og taktisk overvejelse, som vi ikke, før vi læste referaterne, var opmærksom på, at vi havde.

Det er hændt, at vi har overvejet at dementere nogle af de fremsatte udtalelser, men indtil nu har disse overvejelser ikke ført til handling. Referatet fra mødet den 12. juni d.å. i FU, således som det er gengivet i Prop & Kapsel nr. 6 1984, giver os imidlertid anledning til at protestere overfor udtalelser, fremsat af Dem og Deres næstformand vedr. baggrunden for protokollatet af 6. juni d.å.

Dette protokollat indebar, at forholdene på Carlsberg/Tuborg ef-

ter sommerens hændelser blev normaliseret. På side 202, sp. 2, forneden gengives et brev fra Bryggeriarbejdernes Fagforening til forbundet. Det hedder heri:

»... kan vi meddele, at der efter initiativ fra Carlsberg/Tuborgs ledelse over for tillidsrepræsentanterne på nævnte bryggeri bliver en forhandling med fagforeningens forretningsudvalg den 6. juni.«

Side 208, sp. 3, udtaler Bent Meyer bl.a.:

»De forenede Bryggerier tog meget hurtigt skridt til at få situationen normaliseret.«

Samme siger jf. samme side, samme sp., sidste afsnit:

»... modsat De forenede Bryggerier, der helt klart forstod, at de havde bevæget sig for langt ud og måtte komme tilbage til fornuftige forhold igen.«

Ifølge side 210, sp. 3, forneden, handlede De forenede Bryggerier kun taktisk, idet vort brev af 25. maj kun var et bevis over for det borgerlige Danmark for, at De forenede Bryggerier ikke fandt sig i bølleoptyer.

Herefter hedder det i referatet:

»Derfor handlede de så drastisk, som de gjorde ved brev af 25. maj, hvor de sprang op som løver og faldt ned som lam allerede den 6. juni.«

Jf. side 212, sp. 3, forneden, hvori det hedder:

»Men på baggrund af, at bryggerierne var meget forhippet på at få mandlig afd. i tale og hermed kontaktede vore tillidsrepræsentanter...«

De foran citerede udtalelser på FU-møde i forbundet den 12. juni er i fuldstændig modstrid med, hvad der faktisk passerede forud for den 6. juni.

I begyndelsen af juni måned d.å. henvendte B-gruppeformanden, tillidsrepræsentant Arthur Jensen, sig til mig og spurgte, om det var muligt, at han kunne få et møde med bryggerichef S.E. Albrechtsen og undertegnede. Et sådant møde fandt sted mandag

den 4. juni d.å. kl. 8.30 på mit kontor. Arthur Jensen fandt, at situationen, sådan som den havde udviklet sig, var uoverskuelig og kaotisk, og at det var ønskeligt, at forholdene blev normaliseret.

Han spurgte, om bryggerierne ville tage et initiativ, således at der hurtigst kunne arrangeres et møde med fagforeningens daglige ledelse. Svaret fra S.E. Albrechtsen og min side (Bent Jensen) var, at bryggerierne holdt sig til brev af 25. maj, og at mødet kunne komme i stand, såfremt en anmodning herom blev fremsendt fra kompetent side i Bryggeriarbejdernes Fagforening.

Arthur Jensen spurgte dernæst, om det var acceptabelt for bryggerierne, hvis en anmodning om et møde blev fremsat gennem ham. Dette svarede vi bekræftende på, og ganske kort tid efter mødets afslutning meddelte Arthur Jensen, at han havde været i kontakt med fagforeningens daglige ledelse, og han kunne foreslå, at et møde blev etableret den 6. juni.

Vi udarbejdede et internt referat fra dette møde, og et eksemplar vedlægges til Deres orientering.

Under henvisning til foranstående samt til referat af møde den 6. juni skal vi udtale, at vi finder det mærkeligt, at fagforeningens repræsentanter i forbundets kompetente organer kan udtale sig i strid med de faktiske forhold.

Vi finder det især mærkeligt, når vi tænker på, at De under mødet den 6. juni gentagne gange talte om at opnå et resultat, uden at nogen af parterne skulle miste ansigt. Kopi af dette brev er sendt til Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund og tillidsrepræsentant Arthur Jensen.

Sidstnævnte er før brevets afsendelse blevet orienteret om indholdet og har ikke bestridt dette.«

Formanden var allerede på det tidspunkt, dette skete, blevet orienteret om, hvordan tingene var foregået. På det tidspunkt havde formanden ikke kunnet

tage en sådan orientering for gode varer, når Holger Foss i forbundets forretningsudvalg og hovedbestyrelse forklarede noget andet.

Senere havde formanden fra en række personer fået den samme forklaring, som DfB giver i deres brev til forbundet.

Formanden syntes, det var yderst fornuftigt af Arthur Jensen at tage et sådant initiativ.

Det ligger jo også i forlængelse af det, forbundet havde foreslået afdelingen, nemlig at normalisere samarbejdsforholdene, idet det var uacceptabelt, som det kørte.

Formanden forstod ikke kritikken fra mandlig afd. mod forbundets initiativ.

Arthur Jensens initiativ er accepteret af afdelingen. Et initiativ, der er helt på linie med det, forbundet havde foreslået.

Brevet fra DfB viser, at forbundet i denne sag handlede korrekt og ansvarligt.

Afdelingens repræsentanter i FU og HB forklarede, at forbundets holdning i denne sag var ødelæggende for afdelingens taktik, hvilket var for dårligt af forbundet, da DfB forstod afdelingens taktiske spil og rettede sig derefter.

DfB's brev viser, at mandlig afd.s repræsentanter talte usandt på FU- og HB-møderne.

Formanden havde på HB-mødet tilkendegivet, at han opfattede det sådan, at afdelingen var trængt og syntes ikke, at der var noget galt i at erkende dette.

Mandlig afd. gav udtryk for, at det var DfB, der var trængt, hvilket formanden ikke forstod, da aftalen af 6. juni klart viser, at mandlig afd. måtte acceptere afskedigelsen uden om de normale procedureregler, hvis man misbruger DfB's materialer. Det underskriver man ikke, hvis det ikke er, fordi man er trængt. Formanden havde ikke på noget tidspunkt kritiseret afdelingen for det forlig, de indgik med DfB

den 6. juni, fordi det var afdelingen nødt til i den situation, man stod i.

Formanden fandt, at hele sagen var beklagelig. Måden, man havde drøftet sagen på i Bryggerforeningen mellem afdelingerne og forbundet var beklagelig, fordi diskussionen mest gik på, hvem der havde handlet rigtigt, og hvem der havde handlet forkert.

Hvis denne sag var blevet diskuteret igennem på en ordentlig måde, havde det måske ført til et tilfredsstillende resultat for medlemmerne, hvilket måtte være det vigtigste.

Det er altså bekræftet fra en lang række personer, at tingene er foregået på den måde, som DfB forklarer i deres brev til forbundet. Formanden fandt det derfor skuffende, at man så skal møde en så stærk kritik fra mandlig afd., når det faktisk viser sig, at afdelingen har fulgt den anbefaling, som forbundet gav dem i sit brev af 30. maj 1984.

Formanden havde deltaget i den af LO arrangerede beskæftigelseskonference på LO-Skolen den 27.-28. august.

Der var repræsentanter med fra alle betydningsfulde grupper og organisationer i Danmark.

Formanden ville kun kort omtale de mest gennemgående træk fra konferencen.

Alle økonomerne var enige om, at de tiltagende investeringer i virksomhederne havde været årsag til, at der var sket et opsving – ikke mindst inden for eksportvirksomhederne, hvilket selvfølgelig ville gavne os alle.

Tallene viser også, at i faktiske priser eksporterer vi mere, end vi importerer. Underskuddet på betalingsbalancen skyldes afdrag og renter på den store gæld, Danmark har over for udlandet.

Hvis man skal bevare initiativet og investeringerne, er man efter økonomernes opfattelse nødt til at holde omkostningerne nede,

herunder lønningerne. Ingen kan være i tvivl om, at dette er med til at lægge en bombe under overenskomstforhandlingerne 1985.

Man vil sikkert køre meget hårdt på, at det er nødvendigt med fortsat opsving og fortsat at presse lønomkostningerne så langt ned som overhovedet muligt. Hvis man skal rette op på landets økonomi, er økonomernes opskrift lavere omkostninger, herunder lønomkostninger, for derved at bedre konkurrenceevnen, mere råd til investeringer, større beskæftigelse, større eksport og bedre handels- og betalingsbalance.

Vedr. nedsættelse af arbejdstiden er der ikke råd til dette, hvis det skal ske med fuld lønkompensation. Det vil ødelægge det opsving, der er i gang, fordi virksomhederne så skal beskæftige flere personer, og det vil ødelægge virksomhedernes konkurrenceevne. Hvis man ville undgå at skulle beskæftige flere personer ved en arbejdstidsnedsættelse, måtte virksomhederne så i stedet investere i et nyt produktionsapparat for at få produceret det samme på f.eks. 35 timer, som man fik produceret på 40 timer.

Efter økonomernes opfattelse er der ikke kapital nok i virksomhederne på nuværende tidspunkt til så omfattende investeringer. Så alt i alt må spørgsmålet om kortere arbejdstid skydes ud i en vis årrække.

LO's økonomer var ikke enige i disse betragtninger. De fremlagde nogle beregninger og tal, der viste, at kortere arbejdstid med nogen lønkompensation og en rimelig lønudvikling var der råd til.

Formanden forventede, at hele denne diskussion vil tage til og især forstærkes op til overenskomstforhandlingerne. Til den tid frygtede formanden så, at der også inden for fagbevægelsens rækker ville være folk, der var

blevet overbevist om, at der ikke var råd til kortere arbejdstid med fuld lønkompensation.

Det er klart, at spørgsmålet om kortere arbejdstid mellem LO og DA vil være bestemmende for vore muligheder for at komme igennem med disse ting.

Forbundet har netop modtaget DA's lønstatistik for 1. kvartal 1984. Hvis man sammenligner med 3.-4. kvartal 1983, ser det ikke godt ud, især ikke i København.

I 3. og 4. kvartal 1983 havde man henholdsvis kr. 74,14 og kr. 74,13 pr. time, medens man i 1. kvartal 1984 var faldet til kr. 73,04 i timen.

Sammenligner man med 1. kvartal 1983 er de københavnske mandlige bryggeriarbejdere steget med kr. 2,43 i timen.

For provinsens vedkommende er der tale om et fald fra 3.-4. kvartal 1983 til 1. kvartal 1984 på 39 øre pr. time. Sammenligner man med 1. kvartal 1983 er de mandlige bryggeriarbejdere i provinsen steget med kr. 3,57 pr time, altså kr. 1,14 mere i timen end de københavnske mandlige bryggeriarbejdere, men både i København og provinsen er der tilbagegang i timelønnen.

Forbundet vil rette en forespørgsel til Bryggeriforeningen for at anmode dem om at forespørge hos deres medlemmer, især DfB, om årsagen til denne tilbagegang.

Formanden mente dog nok at kende forklaringen, da alle ved, at det har været et dårligt første halvår for salg af både øl og mineralvand, og det er over hele landet.

Det slår igennem på lønningerne for det kørende personale og får dermed også en indflydelse på selve lønstatistikken for samtlige mandlige bryggeriarbejdere. Tallene i lønstatistikken er kun for normalløn og akkord, og da normallønnen er en fastlønandel, er det udelukkende på akkorderne, at lønnen er faldet. Der har tidligere været udsving i

lønstatistikkerne, men aldrig af den karakter, der her er tale om.

Formanden og næstformanden havde været til kongres i Nordisk Levnedsmiddelunion den 2.-5. september på Gotland.

Som tidligere omtalt havde de danske forbund i nordisk union et forslag om at flytte sekretariatet fra Sverige til Danmark. Man havde i kongresperioden ikke følt, at tingene i sekretariatet havde fungeret tilfredsstillende, især blev igangsatte initiativer ikke fulgt op.

Imidlertid drøftede man i den danske delegation under kongressen spørgsmålet igen og fandt, at det nok var mere positivt for samarbejdet at fremkomme med kritik, men ikke med den konsekvens at flytte sekretariatet til Danmark, da man undervejs konstaterede, at det forslag stod Danmark alene med.

Der var også en interessant debat på kongressen vedr. et forslag fra Norge om at optage Finland som fuldt gyldigt medlem i Nordisk Levnedsmiddelunion.

Finland er på baggrund af sit tilhørsforhold til den kommunistiske internationale kun observatør i Nordisk Union.

IUL's generalsekretær Dan Gallin deltog i kongressen og tog kraftigt forbehold overfor Finlands indtræden i Nordisk Union på baggrund af deres forhold til de internationale organisationer. Dan Gallin påpegede, at man ikke kunne være medlem af 2 faglige internationaler.

I Nordisk Unions styrelse, hvor alle landene er repræsenteret, var man af den opfattelse, at når de finske fagforbund ikke var medlem af IUL, så kunne de heller ikke være medlem af Nordisk Union. Imidlertid fandt man, at samarbejdet i Norden var så vigtigt, at man godt ville have et tættere samarbejde med de finske levnedsmiddelforbund, og man foreslog derfor, at de finske forbund betalte fuldt kontingent til Nordisk Union, men at de sta-

dig væk har observatørplads i styrelsen, men har fuld taleret, og deres forslag på kongresser skal behandles på lige fod med andre landes forslag. Hermed havde man fået afklaret det proceduremæssige, og alle på kongressen var tilfreds med dette.

Dan Gallin tog imidlertid ordet igen og markerede stærke betænkeligheder ved dette forslag. Det fik Nordisk Levnedsmiddelunions formand, svenskeren Lauge Andreasson til at sige til Dan Gallin, at det ikke gavtede internationalt samarbejde, hvis man kun fremførte ekstreme synspunkter, hvilket Dan Gallin havde gjort i denne sag.

Styrelsens forslag var helt i overensstemmelse med vort forbunds tanker om internationalt samarbejde.

Anker Skjødt formulerede vort forbunds synspunkter i den danske delegation ved at sige:

»Det fremmer ingen ting at blive ved med at stå i hver sin bås og bare nøjes med at råbe og skrigte til hinanden. Når de finske forbund i forvejen deltager i alle unionens møder, er det da naturligt, at vi knytter dem nærmere til os, fordi det vil gavne både det nordiske og internationale samarbejde. De multinationale selskaber flytter over grænser både i øst, vest, syd og nord, og vi må ikke på grund af nogle stive organisationsformer forhindre, at der bliver etableret et normalt internationalt samarbejde.«

Vedtagelsen af forslaget om Finlands placering i Nordisk Levnedsmiddelunion er et trin på vejen i en ny udvikling i Nordisk Unions arbejde. Island deltog for første gang i kongressen, så mulighederne for et tæt nordisk samarbejde er ved at være til stede.

Tilbage står, for at få det hele til at fungere tilfredsstillende, at få slået de 2 nordiske unioner under levned-, nærings- og nydelses-

middelindustrien sammen. Der er bestræbelser for at få disse ting igennem, og nogle initiativer om fælles seminarer med begge forbunds medvirken i 1985 kan måske løse op for en sammenslutning af de 2 nordiske unioner.

Debat til beretningen

Holger Foss:

Holger F. var enig med forbundsformanden i bedømmelserne af La Cabana-konflikten. Havde ikke tillid til, at LO-formandens udtalelser om, at »vi ikke kan stoppe kampen nu«, havde vægt bag sig. Konflikten ville fortsætte, men Holger F. var bekymret for, at et godt resultat var tabt på gulvet.

Vedr. overførsel af 12 stk.s produktioner fra Silkeborg til Fredericia var Holger F. bange for, at det arbejde, der var påbegyndt i koncernudvalget, kommer til at lide under, at Fredericia afd. har accepteret, at 12 stk.s produktionerne flyttes fra Silkeborg til Fredericia, fordi udvalget i princippet var enige i, »at man ikke tager produktioner fra hinanden«. I den aktuelle sag kunne man frygte, at overflytningen af produktionen betød, at forventede investeringer i Silkeborg ikke gennemføres.

Kammeraterne i Fredericia stod i den situation, at hvis man ikke accepterede, at 12 stk.s produktionerne blev overflyttet til Fredericia, så ville der bl.a. ske en nedgang i antallet af beskæftigede ferieafløbere, hvilket Fredericia afd. i et brev til koncernudvalgets medlemmer forklarede samtidig med, at man har sagt ja til, at produktionen sker på Fredericia.

Fredericia afd. mente ikke, man kunne sige nej til produktion. Det kunne godt være, at man juridisk ikke kunne sige nej, da det som bekendt er arbejdsgiverne,

der leder og fordeler arbejdet, men Holger F. mente, at man så måtte stille det spørgsmål: »hvad skal man bruge koncernudvalget til?« andet end, at udvalgsmedlemmerne i princippet kan bekræfte hinanden i, at der er enighed i mange sager. En enighed, som man så ikke kan fastholde. I den aktuelle sag kunne alle oven i købet se, at det var Fredericia, der bedst kunne undvære 12 stk.s produktioner, modsat Silkeborg, som har brug for 12 stk.s produktioner.

Forbundsformanden nævnte i beretningen, at man afventer rammeaftalerne i København. Holger Foss havde efter denne sag svært ved at se, hvad der skulle holde københavnernes tilbage fra måske at komme med positive tilbud til De forenede Bryggerier, mod at København f.eks. får hele 1/1-liters produktioner af vand og hermed giver dødsstødet til Silkeborg.

Holger F. advarede mod den udvikling, handlingen i Fredericia kan medføre, og som man måtte være bekymret over, nemlig at afdelingerne kører for lokalpræget.

Holger F. var tilfreds med forbundsformandens bemærkninger i forbindelse med gennemgang af lønstatistikker, nemlig at vi ved overenskomsten må sikre, at forbundets medlemmer ikke falder bagud i løn i forhold til andre.

Holger f. fandt, at den mest kedelige sag i forbundsformandens beretning var, at forbundsformanden havde modtaget en kopi af et brev, direktionen for De forenede Bryggerier havde sendt til Københavns mandlige afd. vedr. den meget omdiskuterede sag, der opstod omkring HT-konflikten i maj.

Forbundsformanden havde gjort opmærksom på, at inden debatterne i FU og HB var forbundsformanden orienteret om, hvad der var foregået. Forbundsformanden havde senere af mange

andre fået bekræftet, hvad der var foregået, men ville ikke på daværende tidspunkt i FU og i HB gå i rette med Holger F. og Bent M., idet forbundsformanden formodede, at begge talte sandt.

Forbundsformanden konstaterede til sidst på baggrund af brevet fra direktionen på De forenede Bryggerier, at forbundsledelsen havde ret i deres indstilling til sagen. – Et medlem af mandlig afd.s FU, Arthur Jensen, roses for hans initiativ i sagen.

Forbundsformanden konkluderer så, at Holger F. og Bent M. har løjet.

Det var anden gang, en kompetent person i forbundet havde tilladt sig at skælde Holger F. ud for at være en løgnhals. Første gang, disse beskyldninger kom, var de fra den største løgnhals, forbundet har fostret, tidl. forbundsformand Steen Nielsen, og nu kom beskyldningerne fra forbundsformand Preben Mortensen. Holger F. mente, at dette var tankevækkende.

Holger F. var klar over, at når forbundsformanden troede på det, han havde hørt i sagen, så måtte forbundsformanden tro, at nogle havde løjet.

Fandt, at det havde været rimeligt, om forbundsformanden havde henvendt sig til Bent M. og Holger F., da kopien af direktionens brev kom til forbundet, og havde sagt: Hvad pokker er det, I går og laver.

Mente, at så havde forbundsformanden været fri for at sjofle 2 af forbundets FU-medlemmer og skælde dem ud for løgnhalse.

Holger F.s og Bent M.s fremstilling af sagen på tidligere FUmøder havde været i overensstemmelse med, hvad der var besluttet i sagen i afd. FU.

FU-medlemmerne i mandlig afd., Arthur Jensen og Bjarne Mortensen, havde givet nogle fremstillinger i sagen, som er nedfæl-

det i afd.s protokoller, der er godkendt af begge to.

Afd.s FU havde besluttet, at Arthur Jensen på Carlsberg og Bjarne Mortensen på Tuborg skulle »stikke fingeren i vejret og vejre, hvor sagen var henne, og hvordan afd. kunne få kørt sagen derhen, hvor afdelingen ønskede«.

Bjarne Mortensen havde meldt tilbage til afd., at en arbejdsleder Ussing havde udtalt, at situationen var uholdbar, og at Tuborg var villig til at komme i tale med afd.

Arthur havde meldt tilbage til afd., at han ved en tilfældighed mødte underdirektør Bent Jensen. Man talte situationen igennem. Udgangen blev, at afd. fik forhandlinger 6. juni med De forenede Bryggerier.

Holger F. slog hermed fast, at det ikke var mandlig afd.s tillidsmand, Arthur Jensen, der tog initiativ til forhandlinger, et initiativ, der roses af forbundsformanden.

Initiativet og beslutningen tog afd.s FU.

Holger F. oplyste, at modsat forbundsformanden, der havde taget direktionens brev til efterretning, havde mandlig afd. ikke taget brevet til efterretning, men skrevet følgende til direktionen:

»Undertegnede bekræfter Deres brev af 12. september 1984, hvori De protesterer imod udtalelser, som Bent Meyer og jeg har fremsat på forbundets FU-møde den 12. juni 1984 vedr. protokollatet af 6. juni 1984.

Angående det medsendte referat af 6. juni er dette ganske uinteressant, da det både er ufuldstændigt, tendentiøst og ikke på noget tidspunkt fremsendt til godkendelse.

– Der er altså gået over to måneder, fra man har holdt mødet, til man fandt sig foranlediget til at fremsende referatet, og det er ikke godkendt.

Deres interesse i at læse referater fra møder i forbundet og fagfore-

ningen er velkendt, men det, der kan undre, er, at De nu begynder at føle Dem foranlediget til at tage vore udtalelser om DfB's gøren og laden alvorligt.

Jeg erindrer i sagen mod administrerende direktør A.V. Nielsen og dennes løfter i forbindelse med etableringen af Fredericia Bryggeri, at det ifølge Dem og andre DfB-ledere var totalt ligegyldigt, hvad der stod i forbundets og fagforeningens mødereferater. De var ikke forpligtet af vor udlægning af DfB's holdning. Kort og godt, vi afviser Deres protest. For god ordens skyld vil jeg ikke undlade at gøre opmærksom på, at vi i fagforeningen med stor interesse vil modtage interne referater fra direktionens møder.«

Holger F. konkluderede, at forbundsformanden havde valgt at tage direktionens brev for gode varer og samtidig i brevet følt en bekræftelse på en orientering, som forbundsformanden har fået fra nogen, ingen ved, hvem er.

Hvis »nogen« var Arthur Jensen og Bjarne Mortensen, mente Holger F., at begge måtte være kommet ud i en ubehagelig situation, fordi det, mandlig afd. havde foretaget sig, var nøje refereret og godkendt af samme kammerater.

I afdelingens FU havde Holger F. og Bent M. talt om, at det var et stort ønske at få et ordentligt forhold til forbundet og dets forbundsformand.

Afdelingens FU havde været enige i at afvente en gunstig situation for at tage drøftelserne med forbundet om samarbejdet og mente, at en gunstig situation til disse drøftelser måtte indtræffe, f.eks. når Bent M. og Holger F. kunne stemme for forbundsformandens beretning.

Holger Foss måtte konstatere, at den gunstige situation ikke var indtruffet. Ingen kunne forvente, at man kunne stemme for en beretning, hvori man blev stemplet som løgnhalse.

Holger F. og Bent M. ville simpelt hen ikke finde sig i disse beskyldninger.

Bent Meyer:

Bent M. var enig med forbundsformanden i, at det lammer handlingerne noget i La Cabana-konflikten med to depoter i Herning, hvoraf det ene er organiseret i SID, det andet i forbundet.

Bent M. havde forstået på forbundsformanden, at offentliggørelsen af den taktik, som fremover skal køres mod forretningen i Herning, ville forbundsformanden godt vente med, til Samvirket havde holdt møde.

Bent M. havde hørt, at man fik Ritz og Romantica til at underskrive en overenskomst, fordi den var tilpasset restauratørernes synspunkter. Hvis Tjernerforbundet ville bruge samme taktik over for La Cabana, vil medlemmer, der har kæmpet og stadig kæmper for sagen, fordi de synes, det er en rigtig kamp at deltage i, miste deres holdninger.

Bent M. slog fast, at det, man kæmper for, er en overenskomst for de mennesker i La Cabana, som man har kendt før La Cabana-konfliktens start.

Bent M. fandt det meget vigtigt, som forbundsformanden havde omtalt, at få depoter registreret, og at alle depoter indgår overenskomst eller tiltrædelsesoverenskomst med forbundet, uanset om der er andre beskæftiget på depotet end depotindehaveren.

Mandlig afd. havde haft en sag på et Ceres depot i Herlev, hvor en langtidsledig i samarbejde med Herlev Kommune var kommet i arbejde til kr. 55,00 pr. time. Medlemmet arbejder nu på et andet depot.

Mandlig afd. havde ikke vidst, at der var et Ceres depot i Herlev, og der var ingen overenskomstdækning for depotet. Regnede med, at forbundet tager skridt til, at depotet overenskomstdækkes.

Bent M. omtalte, at der var mange sager på vej på depoterne, og han regnede med, at forbundet lever op til de synspunkter, forbundsformandens tilsagn har gjort afd. til talsmand for, at man ved overenskomsten må sikre depotarbejdere ordentlige arbejdsforhold.

Bent M. følte sig dækket ind af Holger F.s udtalelser til sagen omkring HT-konflikten i maj 1984.

Mente ikke, det ligner forbundsformanden at bruge arbejdsgiverpåstand som værende rigtig og dermed stemple Holger F. og Bent M. som løgnere.

Bent M. tog klar afstand fra dette. Følte, at nogle ting i sagen holdte. Forbundsformanden kritiserede afd. i et brev af 25. maj. Bent M. mente ikke, at forbundsformanden på daværende tidspunkt kunne have nået at tale med nogen og hermed have gjort sin stilling op.

Forhandlingsresultatet – mandlig afd. fik 6-6 – var for så vidt et godt resultat. Efter Bent M.s opfattelse ville bryggerierne ikke være interesseret i, at mandlig afd. fik dette forhandlingsresultat, som var stik modsat det, bryggerierne mente 25. maj, hvis det, Holger F. og Bent M. havde sagt i sagen, ikke var rigtigt.

Bent M. forstod ikke, at forbundsformanden tog det om brug af bryggeriernes materiale frem. Der er ikke noget nyt i den del af sagen.

Afdelingen ved, at man ikke må bruge arbejdsgivernes materiale til at fremme afdelingens formål. Bent M. håbede, at der kom en dag, hvor afdelingen kan være mere i overensstemmelse med forbundsformanden og kan stemme for hans beretning.

Bent M. kunne ikke stemme for beretningen.

Thomas Olsen:

Thomas O. delte Holger F.s bekymringer vedr. det fremtidige

samarbejde i koncernudvalget for DfB-gruppen.

Ledelsen på Fredericia Bryggeri havde gjort opmærksom på, at hvis man sagde nej til produktionen af 12 stk.s kasser i Fredericia, ville 36-38 ferieaflødere ikke fremover komme ind på bryggeriet. De 10 mennesker, som er fastansat til dækning af ferie, sommer og vinter, var i overskud, og de vil ikke kunne afgå ved naturlig afgang. Da man havde følt sig bundet af det, der var sagt i koncernudvalget, havde man lokalt diskuteret situationen meget.

Thomas O. gjorde opmærksom på, at vurderingen var, at hvis man sagde nej til 12 stk.s produktioner i Fredericia, kunne det faglige sammenhold, der var opbygget på Fredericia Bryggeri, ikke holde. Der ville ske et sammenbrud i det faglige sammenhold. Man havde lokalt været nervøse for, hvordan og hvem der ved et sammenbrud ville køre det faglige arbejde i Fredericia.

Dette var den væsentligste grund til beslutningen om, at man ikke kunne fastholde at sige nej til 12 stk.s produktioner i Fredericia.

Poul Erik Guldborg:

Poul E.G. var med det, forbundsformanden havde omtalt om La Cabana-konflikten, bange for, at LO stadig væk ikke har fattet sagens alvor. Mente, at det var et nederlag for hele fagbevægelsen, og hvis andre forbund havde ydet det, som vort forbund havde ydet, havde der været oprettet en overenskomst for La Cabana.

Poul E.G. oplyste, at man på et kredsmøde havde diskuteret problemet med 12 stk.s produktioner, men Silkeborg afd. mente ikke, det var det helt store problem for dem at miste 12 stk.s produktioner.

Poul E.G. havde i kredsen sagt til Silkeborg afd., »som var meget optimistiske«, at DfB og Faxø bygger en mineralvandsfabrik på

Grønland. Man kunne så forvente, at øl fragtes til Grønland i tankvogne på et tidspunkt, hvorefter øllet tappes på mineralvandsfabrikken. Hvis dette er fremtiden, lukker Silkeborg.

Anker Skjødt:

Anker S. kunne tilslutte sig de faldne udtalelser vedr. La Cabana-sagen. Havde talt med SID om 2. varsel, som de ikke ville afgive. SID havde den opfattelse, at vi ville stå i samme situation som i februar, at vi ved afsendelse af dette 2. varsel ville få en kendelse på, at omfanget af varsellet havde for vidt et omfang, og så var sympatimulighederne i La Cabana-konflikten indskrænket.

Anker S. havde sagt til SID, at forbundet havde den opfattelse, at 2. varsel burde have været afsendt. Det, forbundet kan nu, er at afvente, hvilke aktionsformer Samvirket kommer med.

Anker S. syntes, at selv om der var grund til at kritisere nogle af forbundenes handlinger i La Cabana-konflikten, burde man skrue ned for blusset udadtil og holde kritikken internt, ellers gavnede man de borgerlige kræfter. Mente, at det var Samvirkets betingelser, kampen afsluttes på.

Anker S. så ingen uenigheder i, at alle depoter skal underskrive overenskomster, selv om depoterne ikke har ansatte. Forbundet havde kørt en mindre kampagne mod Thor depoterne og praktiserede dette – med gode resultater.

Anker S. omtalte pressedækningen af LO's beskæftigelseskonference. Mente, at det var typisk for hele den borgerlige presse og især TV-Avisen, at de indslag, der var i TV-Avisen, var fra arbejdsgiverrepræsentanter, der blev interviewet og fortalte, hvilke farer og hvilke risici, der var forbundet med kravet om 35 timers arbejdsuge med fuld løn-kompensation osv.

Haldor Topsøe gjorde det »glimrende« ved at fortælle Gud og hvermand, der ville høre på, at det ville være skadeligt for de danske eksporterhverv.

Dette var en lærestreg i, at fagbevægelsen måtte begynde at bruge pressen mere end nu, især den presse, der er fagbevægelsen venlig stemt.

Oplyste, at man på Nordisk Unions kongres havde besluttet, at Danmark fremover ved styrelsesmøder har 3 deltagere. Dette betød, at forbundsformanden deltager i styrelsesmøderne. For at koordinere arbejdet deltager man fremover også i NNF's møder.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden oplyste, at den ændrede strategi omkring La Cabana-konflikten var sket i overensstemmelse mellem Samvirket og LO.

Forbundsformanden troede, at når LO-formanden havde talt foran La Cabana ved demonstrationen i Herning, lå der i handlingen noget forpligtende, men dette kunne kun fremtiden vise.

Forbundsformanden var enig med Anker S. i, at i stedet for at føre kritik frem mod de andre forbund skal vi sige, at de er formalistiske. Forbundet havde foreslået nogle ting, men for andre var regler – regler. Dette var formalistisk. Forbundsformanden var ikke i tvivl om, at Samvirket gjorde, hvad de kunne for at vinde kampen. Samvirket var under pres af så lang en konflikt. Forbundsformanden ville derfor ikke kritisere Samvirket, hvis de indgik en tilpasset overenskomst for La Cabana, men ville sige, at Samvirket så havde fået gennemført princippet om, at det er Samvirket, Tjenerforbundet og Gastronomerne, der laves overenskomst med.

Internt kan man være utilfreds, men forbundsformanden ville ikke udadtil kritisere et forbund,

der i en presset situation indgik nogle aftaler.

Med hensyn til LO's beskæftigelseskonference omtalte forbundsformanden det spørgsmål, der skal tages stilling til: Vil vi acceptere, at der er andre, der skal bestemme betingelserne for, hvordan Danmarks økonomi skal være? Det er jo ikke os med vor indsats, der er skyld i, at det går, som det går. Det er nogle andre interesser, som ikke tjener vort formål. Det at forbedre virksomhedernes konkurrenceevne kan måske gøre, at der kommer beskæftigelse, men samtidig må vi konstatere, at hvis det sker på baggrund af, at vi skal holde igen, betyder det blot, at vi alle får det socialt dårligere. Det må være spørgsmålet, om vi vil af finde os med det eller sige, at det kan vi ikke tage os af. Hvis vi gør dette, er der ingen tvivl om, at så må de franske, tyske, italienske, spanske og alle andre arbejdsgivere også sige det samme til deres folk. Man må holde igen, for ellers kan man ikke konkurrere, og hvad er det så, der sker? Det er arbejderne indbyrdes, der konkurrerer mod hinanden ved at holde igen på lønningerne. Det er en udvikling, som er set i lidt over et halvt hundrede år.

Forbundsformanden mente, at de, der stiller sig i spidsen og kæmper for at forbedre forholdene, faktisk er med til at trække andre op, fordi det giver et spillerum for andre til også at kunne følge med. Men det var klart, at det fænger alle steder, når man nævner 3 ting: Betalingsbalancudskuddet – det går ikke godt, men det går bedre. Statens finansbudget – det går ikke godt, men det går bedre. Aldrig har der været så mange mennesker i beskæftigelse. Det er noget, man har fået at vide gennem de sidste 10-15 år i offentlige medier osv., at det er et kæmpeproblem. Det er klart, at når man har stoppet den nedgang og har vendt den til en

fremgang uden at forklare, at der også er nogle udefra kommende konjunkturer, der er medårsag, så kan man ride på denne bølge.

Forbundsformanden var enig i, hvad Svend Auken sagde på konferencen: Det er os, der har været for dårlige til, da vi havde regeringsmagten, at køre frem og sikre os den alternative politik. Vi kørte på de borgerliges præmisser. Vi skabte de resultater, som de borgerlige har fået, og det kan vi ikke forklare nogen mennesker. – Det er rigtigt sagt, og derfor håber forbundsformanden, at det kunne være med til, at man sadler om.

LO-økonomen kørte meget stærkt på, at man må lade være med at høre efter, når de render og fortæller os, at det skal gavne konkurrenceevnen. Vi har en lang række muligheder for både at kunne nedsætte arbejdstiden og få en bedre løn uden, at det går ud over konkurrenceevnen.

Forbundsformanden håber, at det vil slå igennem, fordi det er vigtigt nu, hvor Socialdemokratiet placerer sig. Mente, at de skal placere sig dér, hvor de bliver et alternativ til den politik, som de borgerlige fører i dag, og at de ikke – hvis de får regeringsmagten – blot skal administrere det borgerlige samfund. Det er nogle erfaringer gennem 10 år, der har fortalt dem, at man skal finde nogle andre veje.

Forbundsformanden ønskede ikke at kommentere sagen fra Københavns mandlige afd., da enhver bemærkning ville skærpe situationen, og dette var der ingen grund til.

Forbundsformanden havde ikke ændret indstilling i sagen med de bemærkninger, der var faldet, men havde en rettelse til Bent M.s udtalelser om, at forbundet henvendte sig til afdelingen 25. maj – det var den 30. maj.

Bent Embo:

Bent E. omtalte, at kendsgerningen i den sidste lønstatistik er, at forskellen i lønnen mellem mandlige bryggeriarbejdere i København og øvrige grupper er kr. 4,96 pr. time. Udviklingen er betænkelig. For ca. 6 år siden var forskellen mere end 10 kr. pr. time.

Bent E. var enig med forbundsformanden i, at en forklaring fra Bryggeriforeningen var nødvendig, samt at vi i overenskomstkravene måtte dæmme op for denne negative udvikling.

Forbundsformanden var i beretningen inde på en del depotsager. Bent E. havde som kredsformand tit henvendelser fra kredsens medlemmer med forespørgsel om, hvad de enkelte sager var endt med. Ønskede derfor, at forbundet tilsendte kredsformændene afgørelserne i relevante sager.

Selv om forbundsformanden ikke ønskede at lægge op til en videre debat i spørgsmålet om forholdet til Københavns afd., ville Bent E. som FU-medlem give udtryk for, at det er groft, at Holger F. i FU kan komme og bebrejde forbundsformand Preben Mortensen, at forbundsformanden ikke har kaldt Holger F. og Bent M. til et møde. Samme Holger F. og Bent M. har på tværs af opfordringen fra HB-mødet afvist enhver form for samtaler med forbundsformanden. Disse bebrejdelser mod forbundsformanden er at stille tingenes tilstand tolt på hovedet.

Jytte Hansen:

Jytte H. syntes godt, at man i La Cabana-konflikten kunne komme med kritik internt, og at forbundet kan tillade sig at have nogle meninger om de overenskomster, andre indgår.

Jytte H. var enig med Anker S.s betragtninger vedr. den presse-dækning, der var af LO's beskæftigelseskonference, men måtte

tilføje, at arbejderbevægelsens presse heller ikke gav konferencen en ordentlig dækning.

Jytte H. havde i en tid været betænkelig vedr. arbejdet i DfB-koncernudvalget, fordi udvalgets beslutninger ikke holder. Jytte H. kunne godt forstå Fredericia afd.s beslutning og var sikker på, at andre afd. havde gjort det samme, fordi alle ønsker produktion og beskæftigelse.

Problemet var vores manglende indflydelse på planlægningen af produktionens placering, og så presses man lokalt af arbejdsgivernes magt til at bestemme.

Jytte H. mente, at hvis koncernudvalgets arbejde kun kom til at bestå af at udveksle synspunkter, så har udvalget ingen berettigelse – desværre.

Barbara Kryger:

Barbara K. var ikke enig i, at forbundet ikke kan kritisere andre i konflikten om La Cabana. Kvindelig afd. havde selv rejst en kritik i Fællesorganisationen og har haft forslag til en udtalelse til årsmødet vedr. La Cabana, som man fik vedtaget på trods af, at FO's forretningsudvalg var meget imod den.

Med hensyn til DfB-koncernudvalget mente Barbara K., at man skal gennemføre møderne i udvalget. Det ville være en katastrofe, hvis man ikke fortsætter og kan blive ved med at snakke sammen. Når man får det svært, er det, man har allermest brug for at snakke sammen. Kunne godt se den vanskelige situation, man er kommet i i Fredericia. Samme vanskelige situation vil opstå flere gange for andre fagforeninger, men det ville være en katastrofe, hvis man ikke har mulighed for at tale om den. Havde på fornemmelsen, at løsningen, der var tale om med hensyn til Wiibroer, hvor Helsingør afd. skulle sige nej til overførsel af produktion fra Tuborg, er en uholdbar løsning. Udvalget havde presset repræsentanterne

fra Helsingør afd. Man diskuterede nok de problemer, de rejste, men Barbara K. var sikker på, at repræsentanterne fra Helsingør ikke følte sig overbeviste om, at udvalgets beslutning kunne gennemføres lokalt.

Udvalget kan ikke træffe beslutninger, men kan prøve på at blive enige om nogle ting, som man vil arbejde for at gennemføre. Dette er bestemt lige så bindende som andre tilsagn. Syntes, det var vigtigt at arbejde videre i udvalget og så ærlige, som man overhovedet kan være.

Barbara K. mindede i den forbindelse om, at kvindelig afd. har sagt og mener, at øst-salget af 1/1-liters mineralvandsflasker skal foregå i København, og det er klart og tydeligt, hvor afd. er henne i denne sag. Så kan man diskutere med afd., om man syntes, dette er rimeligt.

Med hensyn til lønstatistikken konstaterede Barbara K., at det var et væsentligt spørgsmål ved sidste overenskomst at have fået en garanti for, at lønnen ikke faldt i forhold til andre. Det skal der satses meget på ved den kommende overenskomst.

I forbindelse med LO's beskæftigelseskonference, hvor arbejdstidsnedsættelsen blev debatteret, mente Barbara K., at der er taget fat på det i Vesttyskland, hvilket skal følges op ved de kommende overenskomster.

Når man så på nogle arbejdsgiveres muligheder, f.eks. DfB, så havde de råd til at udskrive friaktier for 25 mio. kr. Ved sidste overenskomst var der et par mio. kr. til rådighed for fornyelsen af overenskomsten. Dette siger noget om, hvilke muligheder arbejdsgiveren DfB har.

Der skal satses på, at der tages fat på arbejdstidsnedsættelsen. Dette var for Barbara K. også et bud på at bevare arbejdspladser ved indførelse af ny teknologi.

Til IUL-formandens holdning til medlemmer af SOFIA-Internation

tionalen i spørgsmålet Finland, mente Barbara K., at IUL-formanden måtte kritiseres mere systematisk og åbent i dette spørgsmål om Finland. Det bør de skandinaviske lande gøre sammen, og hvis man ikke kan finde ind i en holdningsændring, så bør man diskutere, hvad der så skal gøres ved det. – Om det kun er et spørgsmål om formandens person, om holdningen i IUL kan ændres ved at skifte personen ud, eller i hvert fald inden for de skandinaviske rammer diskutere, hvordan man får gennemført en accept af, at der arbejdes på tværs af de to internationaler.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden havde med vilje ikke omtalt arbejdsformen i DfB-koncernudvalget. Fandt det rimeligt, at debatten om udvalgets arbejdsform tages i udvalget, hvor alle udvalgets medlemmer er til stede. Førstkommande møde afholdes 7. november 1984.

Forbundsformanden ville godt sige – og det er sagt tidligere – at københavnernes har betalt den pris, de skal betale vedr. øl- og mineralvandsproduktionen. Man laver i dag mellem 60 og 65% af den produktion, som man lavede for ca. 20 år siden. Der er ikke mere at give af, hvis man skal kunne sikre sig at holde på beskæftigelsen i København.

Forbundsformanden ønskede hermed at tilkendegive, at man ikke kan begynde at holde udsalg over, hvem der skal have dit, og hvem der skal have dat. Det, der står tilbage, er at få nogle overordnede produktionsaftaler for den samlede produktion. Men for at forbundet kan komme videre, mangler der en afklaring i København. Den så forbundsformanden meget gerne kom hurtigt, fordi så snart den afklaring for København er sket, står der tilbage for de øvrige afdelinger at få de samme produktionsaftaler, som man har i København. Men

det var givet, at man ikke kan komme i en sådan situation, før man véd, hvad der sker i København.

Forbundsformanden fandt det i orden, at forbundene kritiserede hinanden. Forbundet har fra HB-mødet sendt en udtalelse til LO, hvor vi opfordrede dem til at være mere aktive, idet vi ikke forstod deres passivitet i La Cabana-konflikten.

Forbundet skal ikke forholde sig passivt, men det gavner ikke sagen, hvis man rundt omkring i dagspressen og blade ser, at man begynder at kritisere hinanden for det, der sker omkring La Cabana.

Forbundsformanden mente ikke, at spørgsmålet om IUL's holdning til SOFIA-Internationales medlemmer handlede om at overbevise Dan Gallin. Det er alle, der har en negativ holdning til samarbejdet, som skal overbevises om noget andet, men det er en lang og sej vej, og vi ved omkring internationale forhold, at man hellere må tage den til sig langsomt end at være helt konstant for derved at skubbe den væk, fordi vi vil have forståelse for, at vi samarbejder med dem på den anden side af grænsen.

Forbundet har inviteret Det ungarske Levnedsmiddelforbund hertil. Forbundet vil gerne have, at IUL viser respekt for det, men også gerne forklare dem nødvendigheden af disse ting. Jo mere, man får mulighed for at drøfte med de andre vesteuropæiske organisationer, jo større mulighed er der for bevægelse. Det kan ikke være rigtigt, at det hele kan ændres blot ved, at Dan Gallin fører en samtale her, eller han fører en samtale der. Det må være organisationen, der i sig selv lægger en sådan linie. Derfor står der altså stadig væk nogle problemer tilbage. Forbundsformanden ville senere under forskellige sager omtale, at forbundet har inviteret det franske, socialdemokratiske forbund

hertil, udover det kommunistiske, og der har Dan Gallin været i Frankrig og lagt et positivt ord ind for det socialdemokratiske forbund om at have et samarbejde med os. Det vil sige, at der kan ske en bevægelse, vi skal følge op, og passe på at vi ikke kører så stærkt, at der i stedet for sker det, at man slår klappen ned og siger, at så langt kan man ikke gå.

Forbundsformanden så det som en opgave for kongressen i 1985 at anvise nogle veje for et bedre internationalt samarbejde.

Thomas Olsen:

Thomas O. havde følgende betragtninger omkring uenigheden mellem forbundet og Københavns mandlige afd. I den sag, der har været diskuteret her i dag, kommer begge parter med en vidt forskellig opfattelse af sagens forløb. Begge parter mener, at deres synspunkter er dokumenteret, og for Thomas O. lyder begge parter forklaring sandsynlig.

Efter Thomas O.s mening kunne situationen kun løses ved udveksling af dokumentationer i sagen med en efterfølgende vurdering af dokumentationen. Dette var den eneste måde, hvorpå der kunne opnås enighed om beretningen. Hvis Thomas O.s forslag til løsning af situationen ikke kunne bruges, måtte han undlade at stemme til beretningen, fordi han grundet mangel på fornøden viden ellers kunne komme til at stemple en for ham tilsyneladende sandsynlig fremstilling af et sagsforløb som usand.

Bent Meyer:

Bent M. fandt det rigtigt, som sagt af Anker S., at kampen La Cabana til dels er Samvirkets kamp, men forbundet har sagt, at det også er vores kamp og skal roses for den store indsats, der er gjort.

Når Bent M. havde bedt om at få be- eller afkræftet, hvad der er sagt om indholdet i overenskomsten for Ritz og Romantica i Herning, var det, fordi forbundets medlemmer i hele landet har ydet en stor indsats ved at møde op i Herning. Forbundet har ført en reel kamp på alle måder for sagen, og så ville det være meget beklageligt, hvis vort forbund senere skulle få at vide, at vi havde ført alle vore medlemmer bag lyset ved, at man i dag tror, at der arbejdes på Ritz og Romantica efter overenskomsten, som var der, før konflikten startede.

Bent M. mente, at det nok var muligt, at økonomerne har ret i deres betragtninger om, hvordan landets økonomiske forhold ser ud. Men der var et spørgsmål, nemlig at vi har stillet os solidariske med den tyske arbejderklasse, som har været ude i en konflikt og har slået nogle kraftige huller i 40-timers ugen. Hvis ikke den danske arbejderklasse markant tager konflikten for at tage hul på arbejdstidsnedsættelsen, så laver man en skæv konkurrence tyskerne og danskerne imellem. Dette ville være at slå hul i al international solidaritet, hvilket Bent M. ikke ville være med til. Opfordrede til, at forbundet havde dette klare synspunkt, og at forbundet ville kæmpe for kravet til sidste ende, såfremt andre forbund gjorde det samme.

Ud fra problematikken, at hvis LO's 1 mio. arbejdere ikke gennemfører nedsat arbejdstid, havde forbundet alene ingen mulighed for at gennemføre kravet. Hvis LO tager kampen, og hvis der opstår økonomiske vanskeligheder med at føre kampen til sejr, måtte forbundet betragte LO's kamp som forbundets kamp og støtte LO økonomisk.

Bent M. kunne godt ønske i forbindelse med situationen forbundsformanden, forbundets

daglige ledelse og Københavns mandlige afd. imellem, at forbundsformanden, som ikke vil gå nærmere ind i de foreliggende problemer, ikke havde taget sagen med i beretningen.

Mandlig afd. skulle nok have forklaret sagen ud fra DfB's brev og det svar, afdelingen gav DfB, så kunne forbundsformanden have taget afdelingens forklaringer til indtægt eller overveje måske det modsatte.

Men med sagen ude af beretningen havde situationen været, at der kunne stemmes ja til beretningen.

Bent M. kunne godt skaffe Thomas O. dokumentation fra afdelingens godkendte protokol på, at Holger F. og Bent M. i sagen havde fremført nøjagtigt de beslutninger, afdelingen havde truffet.

Bent M. var enig med forbundsformanden i, at koncernudvalgets arbejdsform skal diskuteres i udvalget, men ønskede at understrege, at mandlig afd. ikke har og ikke på nuværende tidspunkt agter at stille krav om, at 1/1-liters produktioner af vand skal føres over på DfB's maskiner. Men man havde krævet kompensation for salg af 1/1-liter. I dag tæller en 1/1-liter ikke mere end en 1/4-flaske. Kravet er, at den skal tælle 4/4-flasker.

Bent M. håbede, at problemerne i forbindelse med Fredericia sagen ikke skadede udvalgets fortsatte beståen.

Holger Foss:

Holger F. vidste godt, hvilke problemer Fredericia havde været i vedr. 12 stk.s produktionen og måtte sige til Thomas O., at selv om afd. havde handlet anderledes end aftalt i koncernudvalget, var Holger F. tilfreds med, at Thomas O. delte Holger F.s bekymringer over afd.s handling.

Barbara Kryger brugte ordvalget, at udvalget havde presset Helsingør afd. Holger F. havde i udvalget sagt, at hvis der skulle

være nogen mening med udvalgets arbejde, jamen, så måtte man være solidariske med hinanden.

Holger F. havde intet ønske om, at udvalget skulle nedlægges, men så det som en værdi, at man taler sammen om problemerne og derved kunne rydde misforståelser af vejen. Man skulle nok ikke skrue forventningerne op til, at man via samarbejdet i udvalget pludselig er blevet en ubrydelig enhed.

Holger F. var uenig med Anker S. vedr. kritik i forbindelse med La Cabana-sagen. Det var klart, at kampen skal køre på Samvirkets betingelser, men forbundene uden for Samvirket skal kritiseres, fordi disse kunne have ordnet sagen for længe siden, hvis – som forbundsformanden sagde – de ikke var så negative og formalistiske. Det kan ikke nytte noget, at man er så formalistisk, så man overhovedet ikke kan flytte sig ud af stedet. Derfor må de kritiseres. De må kritiseres for deres mangel på holdning, og hvis kritik skal høres, så må den også fremsættes.

Holger F. var tilfreds, da forbundsformanden havde givet udtryk for, at han ikke ville kommentere spørgsmålet DfB, Københavns mandlige afd. mere, men når forbundsformanden tilføjer, at Bent M. og Holger F.s udtalelser i sagen ikke gav anledning til, at forbundsformanden ændrede på, hvad han har sagt i sagen, så måtte dette betyde, at forbundsformanden fastholder, at Bent M. og Holger F. lyver.

Holger F. kom ind på det nævnte i forbindelse med debatten af disse problemer, at man kunne ordne dem ved udveksling af dokumentation.

Mandlig afd. var klar til at udlevere alt, hvad der var sket i sagen. Dokumentationsmaterialet ville afdelingen udlevere til forbundet.

Holger F. måtte så omvendt forvente, at forbundet udleverede dokumentation for, at De forenede Bryggerier har ret i deres antagelser, og hvem det er, som er forbundsformandens kilde til at kunne bekræfte, at De forenede Bryggerier og forbundet har ret i deres vurdering af hele denne sag.

Barbara Kryger:

Barbara K. pointerede, at Thomas O.s præmisser for at undlade at stemme for beretningen ikke var Babara K.s præmisser. Stemte for beretningen. Ville ikke lade den situation mellem mandlig afd. og forbundet dominere hele det faglige arbejde i forbundet, da dette var urimeligt af hensyn til det daglige arbejde.

Anker Skjødt:

Anker S.s tidligere udtalelser om kritik af La Cabana-sagen skulle ses ud fra det synspunkt, at Anker S. var bange for, at sagen blev tabt ved, at Samvirket ikke kunne klare at fortsætte konflikten. Fra andre forbund har der været kritik af, at Samvirket manglede situationsfornemmelse for, hvor man skulle sætte en sådan konflikt iværk. Denne kritik vil måske tvinge Samvirket til på et tidspunkt at sige, nu kan vi ikke mere, nu giver vi op. Dette ville være meget uheldigt. Derfor bad Anker S. om, at man skruer ned for blusset. At man kritiserer og diskuterer den manglende indsats fra en lang række forbund indenfor os selv, det er i orden, så kan vi fremstille det bag efter. Var ikke uenig i, at andre forbund har været negative og formalistiske i deres reaktioner overfor det, der er sket, og var ikke uenig i, at man sikkert kunne have fundet et meget bedre sted at lave den konflikt i sin tid. Men frygter bare, at der sker det samme som med Århus Mini Taxi. Man siger: Nu har vi ingen folk dér mere, og når de er rejst og har fået anden beskæfti-

gelse, så ophæver vi bare stille og roligt blokaden.

Med hensyn til overenskomsterne med Ritz og Romantica, som Bent M. spørger om, så kunne Anker S. hverken be- eller afkræfte, hvordan de er udfærdiget, men han mente ikke, at forbundets medlemmer kan komme og sige, at forbundet har ført dem bag lyset.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden spurgte Thomas O., hvad det var for en dokumentation, Thomas O. efterlyste i sagen mellem forbundet og Københavns mandlige afd.

Thomas Olsen:

Thomas O. havde en fornemmelse af, at de personer, der over for forbundsformanden havde bekræftet DfB's fremstilling af sagen, er nogle af de samme personer, som har godkendt protokollen i Københavns mandlige afd.

Dokumentationen fra afdelingen kunne måske afdække årsagen til de uenigheder, der er. Thomas O. mente, at det godt kunne være, at der er nogle personer, der går og spiller et spil og er årsag til en del splittelse i forbundets forretningsudvalg. Hvis dette er tilfældet, måtte det stoppes.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden havde allerede kendskab til DfB's brev 3 måneder tilbage. Vel at mærke et kendskab, der ikke kom gennem en ledelsesrepræsentant eller Bryggeriforeningen. Forbundsformanden fandt, at der var noget bekræftende i det, Holger F. havde fremlagt, nemlig at man på et FU-møde i afdelingen havde besluttet at tage et initiativ over for DfB. Deri lå, at påstanden fra mandlig afd. om, at DfB stort set kom kravlende, ikke holder.

Det var denne påstand fra mandlig afd., forbundsformanden

havde sat spørgsmålstegn ved i HB.

Forbundsformanden meddelte, at daglig ledelse i forbundet – efter et kort møde – var af den opfattelse, at man fastholdt ikke at genoptage diskussionen i sagen DfB's brev, mandlig afd. og forbundet, da den daglige ledelse i forbundet ikke ønskede, at situationen skulle blive skærpet.

Man ønskede heller ikke, at personer, der ikke er til stede på mødet, bringes frem ved navne og dermed kan føle sig brugt i nogle konflikter i forbundets FU. I forbindelse med, at Thomas O. havde efterlyst dokumentation i sagen, måtte forbundsformanden fastholde, at hvis man i FU skulle til at drøfte personer, der ikke var til stede på mødet, deltog forbundsformanden ikke yderligere i dette FU-møde.

Barbara Kryger:

Barbara K. foreslog, at sagen DfB's brev, mandlig afd. og forbundet diskuteres færdig i et mindre forum mellem forbundsledelsen og mandlig afd. og de berørte personer, og at det forhåbentlig resulterer i en konklusion, som man er enige om, og som forelægges FU på næste møde eller sendes til FU. Og at der så ikke tales mere om den sag i dag.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden forstod ikke, hvad Barbara K.s forslag gik på. Ridsede op, at det eneste FU-medlem, der har ønsket dokumentation i sagen, er Thomas O.

Det kunne ikke være rigtigt, at fordi Thomas O. savnede dokumentation i en sag, så skulle sagen henvises til behandling i et andet forum end FU.

Forbundsformanden havde lagt sagen frem med oplæsning af breve osv. i FU og fandt ikke, at det tjente noget formål at diskutere sagen mere.

FU måtte tage stilling i sagen.

Poul Erik Guldborg:

Poul Erik G. fandt, at hvis debatterne i denne sag fortsatte i FU, ville der blive gravet grøfter, som ikke kunne dækkes til igen. Dette var ærgerligt, fordi den generelle faglige linie, der er i forbundet, roses i stort set enighed.

En sag som denne burde ikke kunne ødelægge enigheden, der er om den faglige linie.

Poul Erik G. mente derfor, at Barbara K.s forslag ikke var dårligt.

Thomas Olsen:

Thomas O. trak sit forslag om dokumentation i sagen. Havde troet, forslaget kunne løse op for situationen, men det modsatte var sket.

Holger Foss:

Holger F. var af den mening, at mandlig afd. fortsat ønskede at aflevere dokumentation i sagen. Holger F. ville i relation til de samtaler, der havde været, medens forbundsledelsen havde holdt et lille møde, komme med et forslag, der kunne løse op for situationen – et forslag, som Holger F. havde forventet, at andre, som deltog i samtalen, havde fremsført.

Holger F. foreslog, at forbundsformanden tager hele sagen – DfB's brev, mandlig afd. og forbundet – ud af sin beretning. Diskussionen til sagen har ikke fundet sted officielt. Snarest muligt mødes forbundet og mandlig afd. og ser på den dokumentation, der er i sagen.

Holger F. og Bent M. kunne dokumentere deres udtalelsers rigtighed i sagen. Holger F. slog fast, at selv om det kunne bekymre både Bent M. og Holger F., at nogle personer ved en gennemgang af dokumenterne kunne komme i klemme, så var der ikke noget at gøre ved dette. Hvis forbundsformanden havde

undladt at læse DfB's brev op, eller hvis forbundsformanden havde læst DfB's brev op, men undladt at citere det afsnit, hvori der står: »... at Arthur Jensen ikke havde haft nogle indvendinger imod den fremstilling af sagen, DfB giver,« så havde der ikke været hængt personer ud.

Holger F. fandt det ulogisk, at først læser forbundsformanden et brev op, hvori en person nævnes ved navn. Derefter vil forbundsformanden ikke komme med navne og diskutere personer, der ikke er til stede på mødet.

Holger F. fandt dette urimeligt. Der var givet udtryk for overfor Holger F. og Bent M., at det, der sker, er ødelæggende for forbundet. I relation til dette stillede Holger F., som en udvidelse af Barbara K.s forslag om at mødes i et mindre forum, sit forslag.

Hverken Bent M. eller Holger F. ønskede at være med til at ødelægge forbundet, men der måtte være rimelighed i tingene. Ingen kunne forvente, at man stemte for en beretning, hvori omtalen af en sag stemplede en som løgner.

Bent Meyer:

Bent M. var helt sikker på, at der var noget forkert i måden, forbundsformanden fremlægger sine ting på.

Bent M. var ikke enig med Poul Erik G. i, at det eneste, der er uenighed om, er nogle breve mellem DfB, mandlig afd. og forbundet.

Der havde ikke været nogle problemer, hvis forbundsformanden bare havde læst brevet op i beretningen. Det er forbundsformandens konklusioner i sagen, at Københavns afd.s repræsentanter var fyldt med løgn, uenigheden drejer sig om. Ingen kunne affinde sig med at blive kaldt løgner.

Bent M. ville gerne bevise, at viljen til at forsøge at søge samarbejde med forbundet ikke manglede fra mandlig afd.s repræsen-

tanter. Det er forbundsformanden, der helt klart til ethvert forsøg siger: »Der er ikke noget at komme efter«.

Derfor bad mandlig afd. sig fritaget for at få drøftelserne med forbundet om samarbejdet.

Dette blev udlagt til, at det er mandlig afd., der har ansvaret for tingenes tilstand.

Bent M. mente, at alle måtte kunne høre, at det bliver svært at få drøftelserne om samarbejdet – og at få dem til at bære frugt.

Bent M. konkluderede, at mandlig afd. fortsat godt ville forsøge at tage drøftelserne med forbundet, men det skulle siges, at før drøftelserne tages, måtte man starte med at rive hovedet af hinanden for at komme til bunds i de problemer, som er imellem os. Ellers kom man aldrig frem til et fornuftigt samarbejde.

Ud fra disse motiveringer tilsluttede Bent M. sig Holger F.s forslag.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden fandt, at FU-mødet nu var i en situation, som næsten alle tidligere FU-møder var endt i.

Forbundsformanden havde altid fundet det gavnligt, at folk kunne mødes over en øl og snakke nogle ting igennem. Det var sundt, at man uforpligtende kunne snakke ideer og tanker igennem, som gik længere ud end de ting, den enkelte ville tage op på faglige møder.

Sådan skabes grundlaget for mange faglige initiativer.

Denne form for samvær burde ikke ende i, at man som person aldrig ved, hvor og hvad man bliver citeret for, fordi det må være den enkelte person, der selv afgør, hvornår man ønsker at gøre sine tanker og ideer forpligtende ved at rejse tingene på faglige møder. Usikkerheden omkring, at man ikke ved, hvor og hvornår man citeres, følte forbundsfor-

manden havde skabt problemer, som bevirkede, at FU havde haft nogle problemer.

Forbundsformanden måtte klart sige, at naturligvis omtales de ting, der sker i mandlig afd. i afdelingens protokoller. De sager, forbundet beskæftiger sig med, omtales naturligvis i forbundets beretning og på FU-møderne, andet ville være uhyrligt. Det måtte være helt klart, at sagen ikke kunne tages ud af beretningen.

Sådan kunne man ikke tilpasse en situation. Sagerne må fremlægges til debat. Dette var vilkårene for fagligt arbejde.

Forbundsformanden erindrede om, at der på HB-mødet blev tiltrådt et forslag om, at forbundet og mandlig afd. skulle tage nogle drøftelser om samarbejde. Hvis man havde haft disse drøftelser, var FU måske ikke kommet i denne situation. Forbundsformanden fandt det uacceptabelt, at den ene part efter HB-mødet nu stiller betingelser for at deltage i drøftelserne om samarbejde. Derfor havde forbundsformanden sagt, at det ikke kun er et spørgsmål om en drøftelse mellem nogle bestemte personer. Der lå også i tilsagnet, at man bagefter skulle finde nogle samarbejdsformer mellem forbundsledelsen og mandlig afd. Men den ene part har stillet nogle betingelser op for at deltage i drøftelserne. Derfor er situationen, hvor den er.

Forbundsformanden mente, at sagen omkring København, HT-konflikten og det, der skete i maj-dagene, var tilstrækkeligt belyst.

Forbundsformanden havde ikke stemplet nogle som løgnere. Havde til en konkret sag sagt sin mening om, at Holger F. og Bent M. i denne sag havde talt usandt.

Forretningsudvalget

besluttede at stoppe debatten til denne sag med, at Barbara Kryger, Holger Foss, Bent Meyer og

forbundsformanden fik ordet til afsluttende bemærkninger.

Barbara Kryger:

Barbara K. bekræftede Holger F.s udtalelser om, at nogle havde talt sammen, medens daglig ledelse i forbundet havde holdt et lille møde.

Barbara K.s forslag om, at sagen blev diskuteret færdig i et forum, hvor der er repræsentanter for forbundet, mandlig afdeling og de personer, der er talt om i forbindelse med sagen, er til stede, var et forslag, der ikke vandt gehør umiddelbart, fordi Holger F. under samtalen havde sagt, at sagen skulle tages ud af beretningen.

Barbara K. havde sagt, at hun fandt dette krav urealistisk. Derfor var dette ikke med i Barbara K.s forslag.

Barbara K. var klar over, at hendes forslag ikke kunne stilles under afstemning, fordi FU ikke kan pålægge de forskellige parter at mødes i et andet forum. Men mente stadig, det var måden at løse op for situationen på, fordi disse konfrontationer og sammenstød forstyrrer alt det øvrige faglige arbejde, som fortjente mere opmærksomhed og debat, samt det, at der er nogle personer, som kommer i klemme. Personer, som ikke er i FU, og som bliver brugt i en sammenhæng, som de ikke selv har nogen indflydelse på, hvilket er en urimelig situation at stille folk i.

Holger Foss:

Holger F. konstaterede med beklagelse forbundsformandens holdning i sagen. Uanset om det er i en enkelt sag eller generelt ønsker ingen at få hæftet betegnelsen på sig, at man taler usandt. Derfor havde Holger F. tilsluttet sig Thomas O.s forslag om at fremskaffe dokumentation for de påstande, der var fremsat i sagen.

Holger F. var enig i, at det var forbundsformandens pligt at tage forbundets sager med i beretningen og på FU-mødet, men det var ikke forbundsformandens pligt at komme med de kommentarer, der havde affødt Holger F.s og Bent M.s reaktion.

Holger F. var stadig klar til at komme med dokumentation i sagen, men følte sig frit stillet med hensyn til at møde op til et møde, fordi det forekom Holger F., at forbundsformanden ikke havde sagt, at han var klar til at tage en samtale med mandlig afd. og de personer, som er involveret i sagen.

Bent Meyer:

Bent M. syntes, at forbundsformanden er kommet dårlig fra start som forbundsformand. Ville gentage, at mandlig afd. ikke på nogen måde forfølger eller er personlige over for forbundsformanden.

Bent M. havde det indtryk af forbundsformanden, at han under ingen omstændigheder vil bakke op om afdelingens synspunkter. Hvis dette skete, så skete det, efter Bent M.s mening, fra forbundsformandens side med ikke berettiget kritik af afdelingens synspunkter.

Forbundsformanden vidste bedre. Bent M. mente derfor, at der måtte være nogle målsætninger, forbundsformanden skulle nå. Målsætninger, som tiden ville vise, hvad var.

Preben Mortensen:

Formanden fandt det rigtigt, som tidligere sagt, at der var fremført rigelig dokumentation i sagen.

Fastholdt, at forbundets daglige ledelse ikke har afvist at tage de drøftelser med mandlig afd., som HB lagde op til.

Det er konstateret, at mandlig afd. har afvist at tage de drøftelser, sådan som HB lagde op til.

Bent Meyer:

Bent M. efterlyste forbundsformandens bemærkninger til de forskellige synspunkter, der havde været i debatten til kravet om en 35 timers arbejdsuge.

Vedr. det af Bent M. rejste problem om overenskomstdækning af Ceres depotet i Herlev, hvor der ingen ansatte depotfolk var, ønskede Bent M., at forbundsformanden ridsede fremgangsmåden op.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden var enig i det, der var sagt i debatterne til begge spørgsmål.

Tilføje, at bemærkningerne omkring 35 timers arbejdsugen skal vi holde fast i. Det er vi forpligtet til, ikke kun over for tyskerne, men også fordi det er et rigtigt krav. Men det var klart, at når andre gennemfører det, er vi også forpligtet.

Forbundet kan ikke juridisk få ret i, at en person, der ikke har folk beskæftiget, skal lave overenskomst. Men man kan forsøge at få indføjet, at såfremt de har beskæftigede, så have overenskomst med forbundet. Man laver en tiltrædelsesoverenskomst, før afdelingen overhovedet kan gå ind og lave særftaler. Det er klart, at dette er i forbundets regi. Mange steder har man det sådan, at man accepterer, at afdelingen går ud på depotet og meddeler, at vor overenskomst er sådan. Depotindehaveren meddeler så, at han vil underskrive overenskomsten, som forbundet så fremsender til underskrift, når afdelingen har orienteret forbundet om situationen. Hvis afdelingen ikke kan komme igennem over for en depotindehaver, indberettes sagen af afdelingen til forbundet.

Bent Meyer:

Bent M. ønskede, at forbundsformandens fremstilling vedr. depotoverenskomstdækningen kom til det landsdækkende depotudvalgs kendskab.

Bent M. havde givet sagen, Ceres depotet i Herlev, videre til Anker S., fordi Bent M. havde forstået, at sagen så kørte med, at forbundet krævede overenskomst på depotet, selv om der ingen ansatte var på depotet. Dette skete altså ikke?

Anker Skjødt:

Anker S. orienterede om, at der på det landsdækkende depotudvalgs første møde den 1. august fra en lang række af de provinskammerater, der var til stede, blev rettet forespørgsel angående enkeltmandsdepoterne – altså dér, hvor indehaveren kører alene – idet det aldrig tidligere har været kutyme, at man har haft overenskomst med dem. På baggrund af Herlev-sagen og på baggrund af andre forhold redegjorde Anker S. på udvalgsrådet og der var Bent M. til stede – for, at forbundets holdning var, at alle skulle tegne overenskomst.

Anker S. havde redegjort for den aktion, forbundet lavede imod Thor-depoterne og nogle enkelte Albani-depoter med stort held, hvor alle underskrev hovedoverenskomsten.

Forbundsformanden har så i beretningen redegjort for, at forbundet samler oplysninger om depotforhold, således at forbundet samlet kan gå videre i arbejdet.

Det er Ceres-depoterne, der står for tur.

Det har altid været således, at det er de enkelte afdelinger, der går ud og taler med depotindehaveren, og så fremsender forbundet overenskomsten til underskrift.

Bent Meyer:

Bent M. havde på papiret, at Anker S. havde bedt Bent M. om at oplyse, hvilke Ceres- og andre depoter, afdelingen ikke havde overenskomst med. Derfor havde Bent M. forventet, at forbundet så kørte sagen, hvilket åbenbart ikke skete.

Preben Mortensen:

Formanden mente, at det fremgår af det materiale, forbundet udsendte om samarbejdsaftalen med SID, som også omtalte mineralvandsfabrikker, at dér, hvor der ikke er organiserede, er det dermed lagt ud til afdelingerne at sørge for, at man får overenskomst på det område. Der er ikke noget ny i det.

På depoter og mineralvandsfabrikker, hvor forbundet ønsker overenskomst, er det afdelingen, der går ud og får bekræftet, at arbejdsgiveren vil underskrive en overenskomst.

Bent Meyer:

Bent M. følte ikke, tingene blev taget alvorligt. Havde tidligere omtalt, hvad baggrunden i sagen om Ceres depotet i Herlev var. Afdelingen kunne ikke komme igennem med en overenskomst på depotet og beder forbundet overtage sagen.

Anker Skjødt:

Anker S. ridsede op, at forbundet til afdelingerne – efter at forbundet har samlet oplysningerne, som er kommet ind fra afdelingerne vedr. depoter – laver en liste over depoter forbundet skal stille krav overfor.

Afdelingerne skaber så de første kontakter. Løses problemerne hermed, er det godt. Hvis ikke går forbundet ind i sagen som omtalt af forbundsformanden.

Forretningsudvalget

vedtog beretningen med 10 stemmer for, 2 var imod og 1 stemte hverken for eller imod.

3. Forskellige sager

Preben Mortensen:

Forbundsformanden meddelte, at HB-medlem Ib Christensen fra Københavns mandlige afd. har trukket sig fra HB. I stedet er Henrik Christensen valgt til HB.

NNF har meddelt, at et forsøg på at etablere et Intro-kursus i Storstrøms Amt er mislykkedes grundet mangler på tilmeldinger til kurset.

Forbundet har udsendt til afdelingerne vedr. fyraftensmøder for sikkerhedsrepræsentanter over hele landet, meddelt af LO. Lokale FO arrangerede møderne.

LO-pjecer vedr. lønmodtagerrepræsentanter – LO i samfundet – Tryghed – Barselsorlov.

Lokalaftaler modtaget af forbundet fra Helsingør afdeling. Vedr. forklaring på tidligere omtalt akkordsatser for, at 30 stk.'s akkordbetalingen i forhold til 12 stk.'s akkordbetalingen blev nedsat, er afdelingens forklaring, at generelt er sikkerhedsnettet hævet, men ud fra den produktion, man kørte, ville det i sig selv betyde, at det var en lønfremgang for dem, der var beskæftiget på kolonnen.

Så har forbundet modtaget lokal aftale for 26 håndværkerassistenter fast tilknyttet på værkstedtap, og en aftale vedr. arbejde på flaskelageret, hvor der ikke kører nogen kolonne. Det er Ny Tap aftehold. Ligeledes aftale vedr. toholdsdrift på fustagetapperiet for april 1984 til ultimo august 1984. Endelig har vi nu fået en lokal aftale vedr. afdelingsforhold i kolonne H-1 i opstartsperioden.

For Saltum Houlbjerg lå der særaftaler med forhøjelse på 30 øre – Den samlede forhøjelse var herefter 3,38 kr.

Formanden rejste spørgsmålet vedr., at nogle aftaler er lang tid om at nå frem til forbundet.

Forretningsudvalget

diskuterede problemet ud fra, at aftaler, der først når forbundet, efter at aftalerne er trådt i kraft, er aftaler hvis indhold kan være svært at ændre på – i de tilfælde, hvor forbundet kunne have indsigelser/rettelser til aftalernes indhold.

Forretningsudvalget besluttede, at lokale aftaler, herunder også

midlertidige tidsbestemte aftaler, indsendes af afdelingerne til forbundet umiddelbart efter, at afdelingerne har modtaget aftaler fra tillidsrepræsentanterne.

Forbundets daglige ledelse vil behandle aftalernes indhold løbende og kan hurtigt vejlede afdelingerne i forbindelse med aftaler, der har et indhold, som der er tvivl om. Lokale aftaler, som daglig ledelse i afdelingerne finder ikke kan godkendes, skal ikke indsendes til forbundet.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden omtalte, at forbundet nu har rettet henvendelse til de afdelinger, der manglede at svare på spørgeskemaerne fra forbundet vedr. discount-øl.

Sjælland-Falster Kredsen har gjort opmærksom på, at der er en kritik vedr. 30 km grænseaftalen med SID, og at flere bestyrelsesmedlemmer udtalte, at i tvivlstilfælde tror mange SID-afdelinger, at folk skal over i deres afdeling.

Forbundsformanden slog fast, at i hver en sag, hvor der opstår tvivlsspørgsmål, skal sagen øjeblikkelig indbringes for forbundet, hvorefter forbundet så kontakter SID, og begge forbund tager af sted og sørger for, at tingene bliver bragt i orden.

Forbundet har sager i Vig ved Holbæk og på Nykøbing F. Forbundet har skrevet til afdelingerne. Alle tvivlsspørgsmål skal øjeblikkelig indbringes til forbundet.

Efter ønske fra Poul Erik Guldborg tilsendes spørgeskemaerne vedr. discount-øl til Viborg og Silkeborg afdelinger.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden omtalte, at forbundet havde modtaget et brev fra Sydjysk Kreds, hvori man skriver, at man fra Århus mandlige afd. har fået en henvendelse, og kredsen er enig i, at man skulle rette en henvendelse til forbundet for herigennem at konstatere,

hvor mange af forbundets afdelinger, som har baggrund og interesse i at etablere EDB-anlæg til den daglige drift.

Afdelingen giver udtryk for, at det eventuelt kunne etableres med en fællescentral, og ligeledes at der ved fælles køb kunne opnås nogle fordelagtige økonomiske vilkår.

Thomas Olsen skriver bl.a.:

»Jeg opfatter henvendelsen som meget interessant, ikke mindst fordi forbundet for tiden er i forhandlinger med et EDB-firma med henblik på anskaffelse af et nyt anlæg til forbundets hus, som måske kunne anvendes i den forbindelse«.

Så forventer man, at forbundet kan give svar, så det kan behandles på efterårets generalforsamlinger.

Forbundsformanden orienterede om, og håbede, at undersøgelserne vedr. forbundets behov for etablering af data m.m. snart lå klar. Forbundet var, når situationen var afklaret, positive overfor et system, hvorefter lokale afdelinger kunne tilkøbes et forbundssystem, men mulighederne lokalt var afhængige af omkostningerne for etableringen lokalt og især omkostningerne ved et dagligt brug af systemerne.

Forbundet har fra IUL modtaget en henvendelse vedr. en konflikt på et bryggeri i Guatemala. Man opfordrer til at skrive en række breve til forskellige ministre, organisationer m.v. og protestere mod forholdene på bryggerierne. Opfordringen blev fulgt af forbundet.

På sidste FU-møde vedtog FU at tilmelde Barbara K. til en konference under IUL vedr. skærmterminaler og EDB. IUL har bekræftet deltagelsen fra forbundet i konferencen.

Forbundet har fra Københavns mandlige afd. modtaget en henvendelse, hvor man foreslår, at FU tilslutter sig følgende fredsap-
pel:

»Fredsappel til konferencen i Stockholm for sikkerhed og tillidskabende foranstaltninger:

Faglige repræsentanter fra USA, USSR, DDR, Vesttyskland, Tjekkoslaviet, England og Danmark forsamlet til Øst/Vest-fredsmøde i København den 1.9. 1984 retter følgende appel:

Pludselig kan det ske. En lille gnist starter en verdensbrand. Atomstøvet sænker sig over en kold klode. Der er ingen vej tilbage.

Ingen vil det, – alle frygter det. Oprustningen kalder på modstand. Frygt og opgiveness skal forvandles til en aktiv indsats for freden.

Oprustningsmilliarderne anvendt til civile formål kunne give millioner af arbejdspladser til de arbejdsløse, de sultne mad, de syge medicin og de boligløse boliger.

Vi vil ikke længere leve i oprustningens og krigens mørke skygger. Vi skylder vore børn en tryk og sikker fremtid.

Vi konstaterer, at udstationeringen af de 572 nye atomraketter er påbegyndt i Vesteuropa. Dette skridt er taget af USA og NATO, hvilket førte til en afbrydelse af nedrustningsforhandlingerne i Geneve. Vi konstaterer, at USSR nu opstiller atomraketter i DDR og Tjekkoslaviet.

Således fortsætter oprustningsspiralen ufortøvet, trods befolkningernes krav om afspænding og nedrustning.

Befolkningerne i alle lande retter deres skærpede opmærksomhed på den nu igangværende »Stockholm-konference for sikkerhed og tillidsskabende foranstaltninger«.

Det er det sidste formelle forum for en Øst/Vest-forhandling. Det må ikke tabes på gulvet.

Vi forlanger, at alle anstrengelser bliver gjort for at få Stockholm-konferencen til at afspejle de folkelige krav om fred og nedrustning og opnå resultater. Belært af de seneste års erfaringer med resultatløse forhandlinger og konferencer mellem Øst og Vest, erkender vi, at kun et folkeligt pres, fredskamp og mellemfolkeligt samvirke for in-

ternational forståelse og fredelig sameksistens er den farbare vej frem for fredens kræfter.

Vi opfordrer fredstilhængerne på Stockholm-konferencen, den internationale fagbevægelse, fredsbevægelserne og alle folkelige fredskræfter til at forene kræfterne, øge modstanden mod oprustningen, samt tage fornyede initiativer, der i hidtil uset omfang kan forene fredens kræfter på tværs af eksisterende politiske og ideologiske skel, og på tværs af landegrænserne.

VI KRÆVER:

– En fastfrysning af alle kernevåbenlagre for gennem forhandling at fremkalde en efterfølgende nedskæring.

– Et gensidigt stop for udstationering af nye atomraketter i Vest- og Østeuropa. Nedtagning af de allerede opstillede atommellemdistanceraketter for at skabe grundlag for nye reelle nedrustningsforhandlinger om begrænsning og afskaffelse af alle kernevåben ud fra princippet om lighed og lige sikkerhed.

– At der aftales ikke-angrebspagt mellem Øst og Vest, samt at begge parter giver afkald på militær magtanvendelse ved løsning af internationale konflikter.

– At alle lande og militære alliancer giver afkald på førstebrugen af atomvåben og arbejder for, at der indgås internationale aftaler herom.

– At inddragelse af verdensrummet i rustningskapløbet forbydes gennem internationale aftaler.

– At der indledes konkrete forhandlinger om atomvåbenfri zoner i Europa, frem mod et atomvåbenfrit Europa, videre frem mod en atomvåbenfri verden.

– At der træffes internationale aftaler om forbud mod at producere, oplagre og anvende kemiske våben.

Vi afviser enhver sikkerhedspolitisk doktrin, der bygger på en atommagtanvendelse, ligesom vi tager afstand fra tanken om, at op-

rustning med konventionelle kemiske våben udgør et sikkerhedspolitisk alternativ.

Hovedprincippet skal for fremtiden være at søge fælles gensidig sikkerhed. Vi opfordrer alle deltagende lande i Stockholm-konferencen til at tage selvstændige fredspolitiske initiativer og derigennem søge et gennembrud for afspænding og nedrustning.

I konsekvens af denne fredsappel opfordrer vi fagbevægelsen i de lande, der er repræsenteret på Stockholm-konferencen, til at gennemføre faglige fredsaktioner den 24. oktober 1984 – på FN-dagen – til støtte for de her rejste krav, samt de øvrige regionale og nationale fredskrav, der understøtter de samlede fredskræfter.

Vi opfordrer alle til at slutte op om denne fredsappel.

Underskrevet af faglige repræsentanter fra:

USA, England, DDR, USSR, Tjekkoslaviet, Vesttyskland og Danmark.«

Barbara Kryger:

Barbara K. havde gerne set, at der i næstsidste afsnit på 1. side havde stået: »at USSR nu fortsætter opstillingen af atomraketter...«, men på trods af denne lille mangel kunne Barbara K. tilslutte sig fredsappellen.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden fandt, at tilslutningen måtte ske uden ændringer i appellen, når appellen er underskrevet og vedtaget af andre.

Forbundsformanden fandt, at appellen var holdt i en rimelig god og politisk neutral tone, men fandt samtidig, at en tilslutning til appellens indhold ikke senere skal kunne bruges til at sige, at dermed har forbundet markeret, hvilken holdning det har til bestemte organisationer.

Holger Foss:

Holger F. var enig i forbundsformandens bemærkninger. Var tilfreds med forbundets modtagelse af appellen.

Forretningsudvalget

tiltrådte fredsappellen. Tiltrådte, at forbundet lader sig repræsentere på arbejderkonferencen den 16.-19. maj 1985, indbydere er Den danske Komité (Østersølandene) samt tiltrådte, at forbundsformanden og Lone C. deltager på Nordisk Unions konference den 25.-28. november 1984 vedr. ligestilling.

Preben Mortensen:

Forbundet har fra Nærings- og Nydelsesmiddel Samvirket modtaget besked om, at man kan forvente en indbydelse til skandinavisk-tysk fællesmøde i København den 6.-8. februar 1985 og til et dansk-tysk seminar med skandinavisk deltagelse i tiden 6.-11. maj 1985.

Anker Skjødt:

Anker Skjødt oplyste, at det dansk-tyske seminar er et led i den udveksling, der har været imellem landene indenfor EAL, hvor to lande holder en konference, hvor man drøfter forskellige spørgsmål. Det er det, der afholdes i maj måned fra den 6.-11. her i landet. Danskerne har fået pålagt at være arrangør, og det betales delvis med EF-midler via EAL. Det skandinavisk-tyske fællesmøde, der holdes i februar måned, er et møde, hvor man forhåbentlig kommer til at drøfte de tanker, der ligger omkring en sammenslutning mellem IUL og ICEF. Det skulle have været her i oktober måned, men da arbejdsudvalget ikke har barslet med nogen betænkning omkring en sammenlægning af de to internationaler, så fandt man, at det ikke var nødvendigt at afholde møde på nuværende tidspunkt. De holder møde i december måned i arbejdsudvalget, og så kommer der materiale

ud omkring sammenlægningen eller forslag hertil.

Fandt ikke, at sammenlægningen blev aktuel. De fleste europæiske lande er negative overfor en sammenlægning.

Det er klart, at hvis der skal komme noget ud af det, så skal det også behandles på IUL's kommende kongres. Men vi ved allerede nu, at det ikke er blevet behandlet på ICEF's kongres her i juni måned.

ICEF er den kemiske industris internationale. Det er den, eksempelvis SID's fabriksgruppe tilhører. Det er altså den kemisk-tekniske internationale. Schweizerne, italienerne og hotel- og restaurationspersonalets nordiske union og nordmændene er bange for, at man drukner i mængden i denne internationale, og at levnedsmiddelarbejdernes interesser ikke vil blive varetaget.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden omtalte, at forbundet havde inviteret CFDT, det socialistiske franske fagforbund, til samtaler om internationalt samarbejde, samtidig med en forklaring om det nødvendige i, at der samarbejdes med CGT, det franske kommunistiske fagforbund. Begge fagforbund dækker områder indenfor bryggeriindustrien.

Fra forbundets miljøkonference lå der en orientering om, hvilke forslag der lå til godkendelse til HB-mødet i februar 1985 vedr. forbundets arbejdsmiljøprogram.

Forbundsformanden omtalte dette, fordi der fra miljøkonferencen i 1982 stod bl.a. en række spørgsmål tilbage om organisatoriske forhold, hvor igennem miljøarbejdet skulle foregå. Forhold, som konferencen her i 1984 havde beskæftiget sig med.

Forbundsformanden fandt, at der var sket meget positivt på miljøkonferencen.

Der blev drøftet samarbejdsforhold mellem sikkerhedsrepræsentanter, tillidsrepræsentanter og

organisationer. Der er selvfølgelig nogle problemer, idet sikkerhedsrepræsentanten ifølge lovgivningen skal deltage i planlægningen af enhver ændring af arbejdsprocessen både omkring det fysiske og psykiske arbejdsmiljø. Man vil ikke på konferencen fra konferenceledelsens side pådutte eller tvinge de faglige folk ind i et samarbejdsforhold eller en accept af, at sikkerhedsrepræsentanterne omkring det psykiske miljø kunne gå ind på områder, der gjaldt spørgsmål om arbejdsforhold, altså aftaler vedr. pauser og rotation. Men det løstes ved, at de faglige folk formulerede, at man i stedet for burde orientere hinanden og sikre, at der var en koordination, sådan at begge parter var forpligtet overfor hinanden. Dette fandt forbundsformanden positivt og følte, at vi fra 1982, hvor vi fik formuleret nogle ting, til denne konference også er begyndt at sikre os at få sat i rammer, hvordan vi skal gennemføre forbundets arbejdsmiljøprogram.

På sidste konferencedag omtaltes arbejdsskader, hvor forbundet finder, at den måde, det kører på, er for tilfældig. Der er tre former for arbejdsskadesager. Det kan være spørgsmålet om en arbejdsulykke, det kan være skader, som kun giver kortvarig sygdom, men som senere viser sig at kunne give anledning til yderligere sygedage, hvor der er mulighed for at rejse krav om fuld erstatning for arbejdstab.

Endelig er der det tredje forhold omkring erhvervssygdomme. Det bør sættes i betydeligt bedre system. Forbundet bør have centralt hold på statistikker, men måske på et senere tidspunkt på baggrund af arbejdsulykkernes art, og hvor de forekommer, at have ret til hvert andet år, når man anmelder arbejdsulykker, at få dem godkendt som erstatningsskadesager.

Henrik Hansen:

Henrik H. forklarede, hvad forbundet lagde op til vedr. skadeserstatningssager, nemlig, at forbundet centralt fra får lavet en »køgebog« for, hvordan man egentlig griber disse sager an hele vejen gennem systemet, så vi får nogle retningslinier for, hvordan man gør ude på arbejdspladsen, hvordan fagforeningerne forholder sig til tingene, og hvordan sagen i sidste ende kan behandles i forbundet, således at vi behandler arbejdsskader på linie med, hvordan vi i øvrigt behandler andre faglige sager. Dette vil formentlig indebære, at forbundet på et tidspunkt skal have én eller anden form for juridisk ekspertise knyttet til forbundet, som kan rådgive i disse ting. Det var det, forbundet foreslåede på konferencen og fik konferencens tilslutning til, at det blev overladt til de kompetente organer.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden ønskede, at forbundet i første omgang får mulighed for at foretage nogle undersøgelser ved henvendelse til andre forbund om, hvordan man kører sådanne sager, og at vi på et senere tidspunkt vil komme tilbage til FU med et oplæg om, hvordan vi organisatorisk kan klare dette arbejde.

De enkelte sager må nøje gennemgås og vurderes i forbundet, om de skal køres som en sag eller ej, men at vi i princippet tilslutter os, at sager, som rejses som arbejdsskadesager, for det første får en registrering, der sker centralt i forbundet. For det andet, at sager, som man kører lokalt og ikke kan komme igennem med, skal afdelingen ikke betale den juridiske bistand for. Det bør automatisk føres videre til forbundet, som gennem en fast tilknyttet advokat sørger for sagen.

Forretningsudvalget gav en bred tilslutning til, at forbundet går i gang med at undersøge og planlægge, at forbundet centralt bistår

afdelingerne i behandlingen samt registrering af arbejdsskadesager.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden havde følgende bevillingssager:

Fra kvindelig afd. ligger en ansøgning om tilskud til vinterskoleophold.

Ud fra, at ethvert medlem, hvis forudsætningerne er i orden, kan deltage i et FIU-kursus 2 uger om året, indstilles, at forbundet betaler kursusafgift plus arbejdstab lig omkostninger ved 2 ugers FIU-kurser, til arbejdsløse medlemmer, der på et 20 ugers vinterhøjskole-ophold på en arbejderhøjskole.

Forretningsudvalget tiltrådte forslaget vedr. bevilling til vinterhøjskole-ophold for arbejdsløse medlemmer.

Thomas Olsen bad forbundet om at orientere afdelingerne om beslutningens indhold.

Preben Mortensen:

Forbundet har fra en organisation, som kalder sig »Kulturoffensiven« fået meddelelse om, at der skal være en kulturoffensiv i efteråret 1984.

Formålet er for så vidt absolut noget, forbundet kan sympatisere med, men vi har drøftet det og finder, at der må være nogle grænser for, hvor forbundet går ind, og hvor vi støtter. Derfor foreslås ansøgningen henlagt.

Forretningsudvalget henlagde ansøgningen.

Preben Mortensen:

Forbundet har fra den selvejende institution Mødrehjælpen modtaget en ansøgning om støtte.

Selv om det er et privat initiativ, finder forbundet, at det tjener et sådant formål, at det er rigtigt at støtte det.

Forretningsudvalget bevilgede kr. 5.000,00.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden omtalte, at forbundet med baggrund i et udviklingsudvalgsmøde havde afholdt et møde med Bryggeriforeningen, hvor direktør Ebbe H. Kristiansen redegjorde for hele udviklingen omkring discount-øl og -vand.

Det går den gale vej, der er stadigvæk en generel stigning i discount-øl, og det er ikke kun på grund af en afmatning, men også i antal flasker, og det går meget stærkt fremad. Det går endnu stærkere omkring mineralvand.

Man kom ind på, hvilken betydning, det kunne have for virksomhederne, og det, der især bekymrer, er, at det går ud over de lokale bryggeriers eget salg, hvad der er nødvendigt for eksistensen af en selvstændig dansk bryggeriindustri. Man var opmærksom på, at der var overkapacitet indenfor bryggerimarkedet, ligesom der er det indenfor mineralvandsmarkedet, og det er klart, at man kom ind i en drøftelse af, hvordan man egentlig kunne forestille sig, det skulle gå, og hvilke konsekvenser, det ville have. Man kom længere ind i drøftelserne af disse ting, og det endte med, at forbundet foreslog, at hele bryggeriindustrien og samtlige bryggerier, hvor forbundet har overenskomst, afholdt en 2 dages konference, hvor man redegjorde for hele udviklingen i discount-øl og -vand, og hvilke konsekvenser det vil have for udviklingen indenfor bryggeriindustrien, altså i virksomhederne.

Forbundsformanden havde lagt op til, at såfremt en sådan konference skulle afholdes, ville det være med vor hovedbestyrelse og samtlige afdelingsformænd. De ville møde med Bryggeriforeningens bestyrelse samt med en repræsentant for hver af samtlige bryggerier i landet. Der var enighed om, at formålet er, at forbundet vil have en viden om, hvordan Bryggeriforeningen vurderer situationen. Ikke så meget en di-

skussion om, hvorvidt de handler rigtigt eller ej, men at der kunne stilles spørgsmål og indlæg, som kunne skabe og sikre en bedre forståelse for, hvordan tingene hang sammen.

Dette fandt forbundsformanden var et vigtigt mål for konferencens afholdelse.

Forbundet havde tilbudt at tage initiativ til afholdelse af konferencen under forbehold af Forretningsudvalgets accept.

Forretningsudvalget tilsluttede sig det rigtige i, at konferencen afholdes.

Holger Foss:

Holger F. orienterede om, at afdelingen havde haft besøg af 4 engelske kulminearbejdere.

Forbundet var repræsenteret ved hovedkassereren, Erik Nielsen.

På mødet fik man en realistisk beretning om forholdene for disse kammerater, som havde været ude i strejke i over et halvt år.

Afdelingen havde bevilget et beløb på mødet til kammeraterne fra England. Reaktionen blev fulgt op af Erik Nielsen på den måde, at han gjorde opmærksom på, at han sidst på ugen ville forelægge forbundets daglige ledelse den situation, der var for kulminearbejderne, og anbefale at der skete en bevilling fra forbundet til kampen, ud over de kr. 30.000, forbundet har støttet med.

Hvad er der sket?

Preben Mortensen:

Forbundsformanden orienterede om, at forbundet er medlem af repræsentantskabet for kulminearbejderne, dvs. at vor støtte går generelt til samtlige kulminearbejdere via deres forbund.

Men der er det problem, at landsindsamlingen kører med et stort underskud i administrationen, som man skal have dækket ind, og såfremt de tilsluttede organisati-

oner ikke kan betale det, må underskuddet dækkes ud af indsamlede midler.

Forbundsformanden ville gerne være med til at bevilge, men ville ikke have, at vi bevilger penge til de engelske kulminearbejdere, som bruges på administration og kampagner. Det er uansvarligt af alle de organisationer, der har tilsluttet sig, at de ikke betaler de penge, det koster i administration, og at det skal tages af de bevilgede penge.

Forbundet havde særskilt bevilget til administration m.m. Foreslog en bevilling på kr: 30.000 til de engelske kulminearbejdere.

Holger Foss:

Holger F. var enig i forbundsformandens betragtninger, men omtalte, at der var tale om kulminearbejdere fra et bestemt distrikt, Northumberland, hvor man kom med en introduktionsskrivelse fra minearbejderne i England, der gav disse kammerater ret til at rejse rundt og direkte indsamle penge, fordi dette distrikt ligger afsides og kan ikke overleve af de penge, der kan indsamles centralt, idet hele det område, de bor i, udelukkende lever af minedrift. Her havde forbundet en mulighed for at gøre noget andet, end at støtte centralt.

Mandlig afd.s repræsentantskab havde anbefalet, at man ude på arbejdspladser ved borgestuemøder, simpelthen vedtog, at der blev trukket kr. 5,00 om ugen fra samtlige. Kr. 5,00 er ikke ret meget om ugen for den enkelte, men meget, når det er 3.500 mennesker, der samlet yder til kampen. Var tilfreds med forslaget fra forbundsformanden.

Forretningsudvalget besluttede at bevilge kr. 30.000 til de engelske kulminearbejderes kamp.

Poul Erik Guldborg:

Poul Erik G. efterlyste, om der var sat en anden person ind i arbejds-

opgaver for det landsdækkende depotudvalg i stedet for formanden for Vejle afdeling, som overgik til at blive depotindehaver.

Thomas Olsen:

Thomas O. oplyste, at man var ved at planlægge, at en anden gik ind i arbejdet.

Bent Meyer:

Bent M. omtalte følgende brev fra afdelingen til hovedkassereren:

»Gode kammerat!

Hermed fremsendes lister med navne og CPR-nr. på de af vore kammerater, der deltog i demonstrationen ved La Cabana den 17. august 1984 og med angivelse af, hvor mange timer, der er udbetalt i tabt arbejdsfortjeneste som diæter.

I forbindelse med demonstrationen samme sted den 7. februar har vi endnu ikke fået afregning for tabt arbejdsfortjeneste og diæter.

Forbundet har meddelt på en forespørgsel fra undertegnede, at man ikke vil udbetale tabt arbejdsfortjeneste til de kammerater, der på daværende tidspunkt var i strejke eller hjemsendt som følge af konflikten. På den baggrund har sagen været drøftet i afdelingen, og vor begrundelse for at udbetale tabt arbejdsfortjeneste til disse kammerater var, at inden konflikten opstod, havde vi modtaget alle tilmeldinger til turen til Herning. Altså var der tale om aktive kammerater, der ikke ville udnytte en konflikt, som jo ikke var opstået, til at få tabt arbejdsfortjeneste udbetalt. Vi er derfor af den opfattelse, at forbundet må udbetale tabt arbejdsfortjeneste til alle de kammerater, der deltog i demonstrationen den 7. februar 1984.«

Bent Meyer efterlyste A-kassens svar på brevet.

Erik Nielsen:

Hovedkassereren bekræftede modtagelsen af brevet. Indholdet

havde været oppe at vende på et postmøde. Daglig ledelse fastholder den tidligere trufne beslutning om, at der ikke bliver udbetalt tabt arbejdsfortjeneste til de af vore medlemmer, der har været i konflikt eller ikke har fået fri på lovlig vis. Det er rigtigt, som der står, at der er tale om aktive arbejdskammerater, men vi har nogle retningslinier, vi skal gå efter, og der er da heller ikke andre afdelinger, der har bedt om tabt arbejdsfortjeneste for medlemmer, som ikke har fået fri, men som har taget fri. Kvindelig afd. som også havde medlemmer, der var blevet hjemsendt, havde trukket disse medlemmer ud af den refusion, man skulle have fra forbundet. Forbundet fastholder den først trufne afgørelse om, at der ikke bliver udbetalt arbejdstab til disse medlemmer, der har været i konflikt.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden beklagede, at Torben Olsen ikke havde fået et skriftligt svar. Fandt, at det er nødvendigt for os at præcisere, at forbundet dækker for arbejdstabet. Det har været princippet hele tiden, at forbundet udbetaler, når der er tale om et arbejdstab i de forskellige situationer.

Barbara Kryger:

Barbara K. mente, at der kan ikke udbetales arbejdstab til forbundets medlemmer, som intet arbejdstab har haft. Det kan der ikke være nogen som helst tvivl om, hvilket kvindelig afd. ikke havde været i tvivl om, som omtalt af Erik Nielsen.

Afdelingen havde ikke udbetalt arbejdstab eller lagt ud for forbundet for de af medlemmerne, som var i Herning, hvor deres øvrige kolleger på det tidspunkt var hjemsendt uden løn. Der var en situation mere, som også er baggrund for indstillingen. På Tuborg, hvor der på et tidligere tidspunkt var problemer omkring at komme til Herning, besluttede Tuborgs tillidsmandsgruppe – det

var inden der var organisationsmøde i Bryggeriforeningen, og der kom en parole ud fra forbundet om, at man kun kunne tage af sted, hvis man havde fri – at hvis man tog af sted alligevel, og produktionen gik i stå og kollegerne hjemsendtes uden løn, så ville de, som deltog i turen til Herning, ikke kunne hente deres arbejdstab i forbundet.

TR har ikke været i tvivl om, hvad der var det rigtige at gøre – nemlig ikke at hente arbejdstab, hvis andre kolleger ikke har en løn.

Bent Meyer:

Bent M. mente, at der måtte være nogle misforståelser. Der er ingen af de kammerater, som ikke havde fået fri til at tage til Herning, som afdelingen kræver arbejdstab for. Men det sker bare på den måde, at alle dem, som afdelingen beder om arbejdstab for, havde skriftligt tilsluttet sig i afdelingen, at de vil til Herning. Så sker der en udvikling i en helt anden afdeling, hvor der bliver konflikt. De medlemmer, som ikke er konfliktberørte, bliver hjemsendt, fordi man ikke kan beskæftige dem, og så siger man hermed, at så kan de ikke få arbejdstab. De skal lide den samme tort, som andre, der bliver hjemsendt. Det mener Bent M. var urimeligt.

Forstod ikke Barbara K., at man overhovedet ikke har været i tvivl i kvindelig afd. Man var i tvivl. Bent M. havde en samtale med Jytte Hansen om, hvad man gjorde i den aktuelle situation, hvor Bent M. sagde, at det måtte være rigtigt. Dem, der har tilmeldt sig inden det skete, må have deres arbejdstab. Men der var altså nogle fra kvindelig afd., der senere tilmeldte sig, og de kunne selvfølgelig ikke få arbejdstab dækket.

Jytte Hansen:

Jytte H. havde rettet en henvendelse til Bent M. i betalingssspørgsmålet, fordi kvindelige medlemmer havde spurgt, hvor mændene havde fået dækket arbejdstab ind.

Jytte H. havde forstået, at Bent M. havde sagt, at det kunne lyde rigtigt, det kvindelig afd. havde gjort i sagen.

Holger Foss:

Holger F. slog fast, at der ikke hersker tvivl om, at man meget vel havde forstået princippet, men principper behøver jo ikke altid at være rigtige. Det er nøjagtig det samme princip, som man har reageret mod på et tidspunkt i Folketinget, hvor Hanne Reintoft rejste spørgsmålet om, hvad der var meningen med, at man tog fra Sygesikringen – altså folks dagpenge – hvis de f.eks. var syge, hvor der var konflikt et sted. Så mistede man sine sygedagpenge, og dem mistede man i kraft af den meget enkle filosofi, at hvis vedkommende havde været på arbejde, havde vedkommende konfliktet, og havde så ikke fået nogle penge, og derfor skal man heller ikke have det, når man er syg. Det var samme princip, forbundet kørte, men dette kunne ikke være rigtigt.

Kunne ikke acceptere, at man skulle tage noget som helst hensyn til, at andre, som ikke havde tilmeldt sig demonstrationen, at de skulle kunne gøre vrøvl over, at aktive kammerater, der har meldt sig, får deres betaling.

Barbara Kryger:

Barbara konstaterede i denne situation, hvor der var konflikt på Carlsberg, at de, der deltog fra Carlsberg, ikke havde noget arbejdstab og ikke kan få dækning for arbejdstab. FU kan ikke forsvare i denne situation at være med til at godkende, at folk, der ikke har haft et arbejdstab, får en dækning. Hvis de havde været på arbejde eller mødt på arbejde på Carlsberg, ville de være blevet sendt hjem uden løn. Det er hele systemet omkring dækning af arbejdstab, der skrider, hvis forretningsudvalget accepterer det af mandlig afd. rejste krav.

Erik Nielsen:

Hovedkassereren beklagede, som forbundsformanden, at der ikke var svaret afdelingen skriftligt i sagen.

Orienterede om, at sagen har været lang tid undervejs.

Demonstrationen var den 7. februar. Først i april måned fik Akassen papirerne op på hvem, der skulle have arbejdstab dækket og refunderet igennem forbundet. Erik Nielsen meddelte Torben Olsen, at der ikke kunne udbetales tabt arbejdsfortjeneste til de kammerater, der på daværende tidspunkt var i strejke eller som var hjemsendt som følge af den konflikt, der var. Først den 29. august har Torben Olsen så reageret igen. Beklagede, at der er gået knapt en måned, men syntes, at mandlig afd. også havde været med til at sinke denne sag gevaldig meget.

Bent Meyer:

Bent M. mente ikke, at sagen hænger sammen, som Erik N. nævner. Kunne nu godt tænke sig, at man ikke prøver på at løbe fra et ansvar. Man har glemt at svare på mandlig afd.s brev. Forbundet vil vel ikke løbe fra at give diæter, selv om man har været i konflikt.

Torben Olsen har meddelt, at der er givet besked på – ingen diæter. Måtte fastholde, når man havde tilmeldt sig demonstrationen, så skal man have arbejdstab dækket.

Holger Foss:

Holger Foss omtalte en argumentation fra forbundsformandens side vedr. et kvindeligt medlem, som skulle på højskole.

Som argumentation for formandens udmærkede forslag blev brugt, at når vi sender arbejdsløse på kursus, så får de samme betaling for tabt arbejdsfortjeneste, som dem, der er i arbejde. Her bryder man princippet. Det var godt. Det var ingen bebrejdelse. Mere

for at få hold på, at man ikke skal holde fast i nogle principper, hvis de ikke er gode.

Holger F. forstod de bemærkninger, der er faldet på den måde, at man er enig med samfundet, man er enig med arbejdsgiverne. Det er dem, der har presset det igennem i deres lobby-virksomhed i Folketinget, at én, der er sygemeldt, ikke får sine dagpenge, hvis vedkommende er berørt af en konflikt ude på sin arbejdsplads, og hvor man måtte formode, at hvis vedkommende havde været rask, så havde vedkommende ingen penge fået, og derfor stryger man sygepengene. Det er nøjagtigt samme princip. Det er umoralsk og forkert. Der er jo ikke tale om, at man prøver på at tilsvindle sig nogle midler. Der er tale om ordentlige kammerater, der har tilmeldt sig en ordentlig demonstration, som er hele fagbevægelsens, og som ikke kunne vide, at de ville ryge ud i en konflikt, eller at de blev hjemsendt. Var bestyrtet over, at man kører et sådant princip.

Preben Mortensen:

Forbundsformanden mente ikke, at man taler om at bryde princippet, når man sender folk på kursus. Man har en gang vedtaget, at der ikke betales individuelt arbejdstab for folk på kursus. Der er nogen, der får mere, end de ville have haft i arbejdstab, og der er nogen, der får mindre, og der skelner forbundet ikke imellem, om der er nogen, der har mindre enten i forbindelse med deres arbejde eller i forbindelse med understøttelse. Det er et princip, der har været sådan altid, at de, der går på FIU-kurserne, får det samme, da der ikke findes individuelt arbejdstab.

Synes ikke om bemærkningerne – at fordi forbundet ikke vil betale – at man skulle være enige med arbejdsgiverne. Forbundets holdning er, at man selvfølgelig bør betale, også når man taler om sygedage osv. Det er ikke rigtigt at sige, at så er vi enige med arbejds-

giverne. Når nu systemet er sådan, og at de, der bliver hjemsendt, ikke får arbejdstab, er det heller ikke rimeligt, at forbundet så i den situation skal vurdere, om de skal have det eller ej, selv om de har tilmeldt sig en demonstration. Princippet er, at når der ikke er noget arbejdstab, så skal forbundet heller ikke dække det.

Forretningsudvalget stemte om følgende forslag fra Københavns mandlige afd.:

Forbundet betaler arbejdstab for deltagelsen i demonstrationen ved La Cabana i Herning til de medlemmer, der samme dag, som demonstrationen fandt sted, havde været hjemsendt fra DfB uden løn.

Forslagt blev forkastet. 11 stemte imod forslaget, 2 stemte for forslaget.

Mødet hævet.

Lone Christensen

Gruppe 4, skolen, kulturen og samfundet

Skolen er for ringe – politik og skole skal holdes adskilt – der bruges for mange penge til kultur.

Det er udtalelser og bemærkninger, vi støder på hver dag. De dækker måske over usikkerhed og manglende kendskab til skolen og kulturen.

En arbejderbevægelse, der ikke har en fremtids tro bliver en inetsigende bevægelse.

Arbejderbevægelsens holdninger til skolen – kulturen og samfundet vil være udgangspunktet for diskussionerne.

Husk, der skal være skolenævnsvalg i februar 1986.

Gruppe 5, dansk fagbevægelse

På kurset foretager vi et historisk tilbageblik i tiden til arbejderbevægelsens og fagbevægelsens opståen. Vi definerer, hvad en arbejder og en arbejdsplads er. Ser på en faglig organisations opbygning og tillidsmandsbegrebet. Beskriver tillidsmandens arbejdsopgaver og rollekonflikter i forhold til de ting, der omgiver ham, samt tillidsmandens uddannelsesmuligheder.

Vi ser på »Hovedaftalen« og en typisk overenskomst og andre aftaler arbejdsmarkedets parter imellem. Det arbejdsretlige system beskrives.

I kurset indgår besøg hos tillidsmænd på en stor arbejdsplads og

besøg på et fagforeningskontor, hvor vi bliver orienteret om deres konkrete arbejdsopgaver.

Gruppe 6, politik, samfundsøkonomi og spil

Vi ser på de politiske beslutningsprocesser og på hvilke midler, der kan løse dagens politiske problemer.

Med udgangspunkt i en konkret kommune spiller vi forskellige situationer igennem. Vi udarbejder næste års budget og spiller forskellige politiske partier.

Ved hjælp af EDB simulationspil, vil deltagerne også få indblik i forskellige samfundsøkonomiske problemer.

fortsættes side 14

Tilmeldingsblanket til LO-Skolens sommerkursus '85

Alle, som ikke tidligere har deltaget på et sommerkursus på LO-Skolen, vil have fortrinsret til at blive optaget indtil den 1. februar 1985. Disse vil modtage svar på deres tilmelding ca. 2 uger efter, vi har modtaget den. Tidligere deltagere får besked i slutningen af februar 1985.

Navn og fødselsdag på samtlige deltagere bedes anført nedenfor.

Der skal ligeledes markeres hvilken gruppe, hver enkelt deltager ønsker at deltage i. Da gruppen allerede kan være optaget, bedes man markere hvilken gruppe, man vælger som alternativ.

Har du/I tidligere deltaget på sommerkurset på LO-Skolen, skal dette angives nedenfor med årstal.

Tilmeldingsblanketten fremsendes til LO-Skolen, Gl. Hellebækvej 70, 3000 Helsingør, mærket »Sommerkursus«.

Navn	Fødselsdag	Gruppe	Alternativ	Været her før Årstal

Adresse:

Postnr.

By

Telefon: (privat)

Arbejde

Skriv venligst med blokbogstaver.

Evt. spørgsmål kan rettes til kursusledere Kristian K. Jensen og Niels-Erik Nielsen på telefon 02-21 72 72 fra kl. 9.00-16.30.

LO-Skolens sommerkursus '85

fortsat fra side 13

Gruppe 7, dukketeater

Efter at vi sidste år lavede dukketeater med børnegruppen, kom der reaktioner fra voksne, som spurgte, om vi ikke kunne lave dukketeater for alle. Derfor vil vi i år lave et dukketeaterhold for både børn og voksne, som sammen laver en forestilling, selv laver dukker m.m. og som arbejder hver dag på lige fod med de andre tilbud, der er om formiddagen. Der kommer en instruktør fra det ungarske nationale dukketeater som vejleder denne gruppe. I den normale undervisningstid fra kl. 9.00 til kl. 12.00, vil der være specielle aktiviteter for børne- og ungdomsgrupperne.

Tilbud til gruppen 6-12 år

Børnene vil blive inddelt i 3 grupper, primært efter alder. Til hver gruppe er der tilknyttet en voksen med en pædagogisk uddannelse. Aktiviteterne vil foregå i fællesskab.

Vi vil beskæftige os med hyttebygning, bål og vævning. Endvidere vil der være mulighed for boldspil, strandture, film (i dårligt vejr), og meget andet.

Herudover forventer vi, at børnene selv kommer med forslag og ideer til aktiviteter.

Der vil være mulighed for, at børn og forældre i fællesskab arrangerer fællesaktiviteter, f.eks. folkedans, sangkor og udflugter. Intentionerne med børnegruppen er at give børnene en god ferieoplevelse, dels sammen med deres forældre, dels med deres jævnaldrende.

Tilbud til gruppen 13-17½ år

Vi vælger sammen det, gruppen skal beskæftige sig med. Det kan være mange forskellige ting, men det skal dog være noget, der har med samfundsspørgsmål at gøre.

Vi vil i den udstrækning, det kan lade sig gøre, tage ud og undersøge tingene på stedet og bagefter bearbejde materialet. Der vil også være mulighed for »dramatik« og »musik«.

Der vil blive lagt meget vægt på at deltagerne selv er medbestemmende og de drivende kræfter i gruppens aktiviteter.

Værkstedstilbud til alle

Udover formiddagsaktiviteterne, vil skolens værkstedslokaler være åbne på alle hverdage fra kl. 13.00 til kl. 15.00.

Her kan man under kyndig vejledning tegne, male, arbejde med ler, lave stoftryk, batik m.m.

Man betaler selv sine materialer.

Geneveskolen 1985

Den nordiske folkehøjskole i Geneve afholder sit 50. kursus i tiden 25. maj til 6. juli 1985.

Geneveskolens formål er at give undervisning i nordiske og internationale spørgsmål, hvor hovedvægten vil blive lagt på den internationale fagbevægelses struktur og arbejdsopgaver, samt følge arbejdet på ILO's – Den Internationale Arbejdsorganisation – arbejderkonference i Geneve. Skolen indledes med en uges ophold i Sverige, derefter 4 uger i Geneve og afsluttes med en uge i Paris.

Geneveskolen står åben for alle – dog henvender den sig især til unge, som gennem fagligt og politisk foreningsarbejde har fået interesse for nordiske og internationale spørgsmål.

Ansøgningsfristen er sat til den 14. januar 1985.

Kursusprisen er kr. 9.700,-.

Ansøgningskema samt nærmere oplysninger fås i skolens danske sekretariat:

*AOF i Danmark
Internationalt sekretariat
Teglværksgade 27, 3.
2100 København Ø.
Tlf.: 01-29 60 66*

FORBUNDET

Aktuelle sager

*KORT OMTALT – Supplerende omtale i forretnings-
hovedbestyrelsesprotokoller bringes senere*

Sendt til afdelingerne: Forbundscirkulære

*Vedr. salg af vin fra 13 Carlsberg
depoter i Nordsjælland*

Forbundet har for følgende depoter indgået aftale om salg af vin i en prøveperiode fra 3. december 1984 til 28. februar 1985:

Helsingør - Helsingø - Hillerød - Gilleleje - Frederiksværk - Frederikssund - Stenløse - Birkerød - Farum - Hørsholm - Slangerup - Lyngby - Ballerup.

Salgsenhederne er aftalt til 3 enheder, og der skal kun afregnes for det solgte. Ligeledes udbetales der genetillæg i 20 dage à 13,20 kr. pr. dag.

Aftalens præcise indhold kender afdelingen.

Iflg. forretningsudvalgsbeslutning af 5.12.84 vil forbundet forsøge at trække depoter hørende under Københavns mandlige afdeling ud af aftalen.

Lovvedtagelse: Om fonde og visse foreninger

Folketinget har vedtaget en lov, hvor der pålægges anmeldelsespligt for afdelinger, der har aktiver på kr. 250.000,00 og derover. Ved aktiver skal forstås kasse-, bank- og girobeholdninger, værdipapirer, kapitalandele i virksomheder, tilgodehavender, værdien af fast ejendom og indestå-

ende i konfliktfonde, forhandlingsfonde, hjælpefonde el. lign. Oplysningerne skal tages fra regnskabsåret 1/1 1983 til 31/12 1983. Der skal endvidere indsendes en fortegnelse over bestyrelsesmedlemmer samt kopi af afdelingens vedtægter og årsregnskabet gældende fra 1/1 1983 til 31/12 1983.

Anmeldelsesblanketten m.m. skal indsendes til:

Fondsregistret
Holmens Kanal 20
1060 København K
inden 31. december 1984.

*Vedr. transport af pallerede,
stabelbare plastickasser*

Som det vil være afdelingerne bekendt, har forbundet søgt at gennemføre Arbejdstilsynets meddelelse nr. 2/1975 vedr. transport af pallerede, stabelbare plastickasser på samtlige arbejdspladser under forbundet.

I en sag desangående fra Thor, Randers, har Direktoratet for Arbejdstilsynet behandlet en anke fra Thor's ledelse.

I en Tilsynsrapport, dateret 19/10-84, fastholdes kravet om sikring mod nedstyrtning af kasser, og det påpeges, at en effektiv foranstaltning derimod kan være ombinding af øverste lag kasser. Forudsætningen for påbudet er risiko for personskader på folk, der færdes i lagerområdet.

Tilsynsrapporten må ses som en understregning af, at det er reglen, at der skal sikres mod nedstyrtning, når der færdes personer på en lagerplads, og at denne sikring derfor må gennemføres overalt, hvor der foregår transport og stabling af plastkasser.

Faglig voldgifts afgørelse

Den 29. november 1984 blev sagen om ompakning/omposning af øl og mineralvand fra de oprindelige emballageformer til andre emballageformer med et afvigende antal behandlet ved en faglig voldgift.

I opmandskendelsen af 5. december 1984 fastslår opmanden, at i henhold til hovedoverenskomstens § 17, særlig bestemmelsens stk. 2, er depotarbejderne pligtige til uden særskilt betaling at foretage ompakning/omposning i overensstemmelse med, hvad de hidtil i det væsentlige har gjort. Forbundet beklager, at vi har tabt denne faglige voldgiftssag og må i henhold til voldgiftskendelsen meddele, at man fremover er pligtig til at ompakke/ompose uden betaling derfor, og såfremt man nægter dette, er det overenskomststridigt.

fortsættes næste side

Bevillinger

Forretningsudvalget har bevilget følgende støtter:

2000 kr. til støtte for oprettelse af en fredshøjskole.

Skolen vil blive drevet som en alm. folkehøjskole og skal hvile på det grundtvigsk-pædagogiske idégrundlag.

Undervisningsudgangspunktet bliver UNESCO's opfattelse af fredsundervisning, der foreskriver en kombination af nedrustnings-, udviklings- og menneskerettighedsundervisning.

2000 kr. til støtte for aktionsgruppen mod dagpengeforringelserne.

Gruppen arbejder tværfaglig og tværpolitisk ud fra parolen: Arbejderne arbejdsløse – fælles kamp.

Gruppen har bl.a. til formål på landsplan at medvirke til en generalmobilisering af fagbevægelsen imod den om sig gribende højredrejning i vort samfund.

**Da
Prop & Kapsel
ikke udkommer i
januar måned
skal indlæg til
førstkommende
nummer være
redaktionen
i hænde senest
6. februar 1985**

PROP & KAPSEL

**ønsker alle
godt nytår**

*Det sker for vore øjne.
Vi ved godt, hvad der sker.
Trods drømme, flugt og løgne,
så ser vi det, vi ser.*

*Der sker det, ingen fatter.
De bange danser, ler.
Bag glæde, håb og latter,
gror truslen endnu mer.*

*Vi ved, hvad der kan komme.
Vi ved, at hvis det sker
før denne dag er omme,
så er der ikke fler.*

*Vi ved, at alt er rede.
Vi hører nogen ber,
men hjælper det at bede
og frygte det, man ser?*

*Det sker for vore øjne.
Jeg sender varselsskrig.
Gør op med flugt og løgne
og stands den sidste krig!*

Af Carl Scharnberg

personalia

Vi gratulerer

KØBENHAVN

*25 års jubilæum på
Carlsberg Bryggerierne*

Den 12. januar
Lise Rasmussen
Nærumgade 18, 2.
2200 København N.

Den 29. januar
Bent Johs. Nielsen
Egtvedvej 14
2770 Kastrup

Den 3. februar
Edvard Larsen
Refsnæsgade 51, 2.
2200 København N.

Den 3. februar
Anna Grethe Andersen
Hørsholmsgade 14, 1. th.
2200 København N.

Den 6. februar
Erling Eilif Andersen
Kammasvej 2, st. tv.
1909 København V.

Den 26. februar
Erik Ljungstrøm
Budstikken 68
2630 Tåstrup

Den 28. februar
Svend B. Borggaard Olesen
Wagnersvej 5 C, 3. tv.
2450 København SV.

Overens- komsten 1985

Så skal vi til det igen

En ny overenskomst er på trapperne og kravene er rejst:

Nedsat arbejdstid (35 timer på daghold - 30 timer på skiftehold) med fuld kompensation.

Betalt Frihed til Uddannelse (BFU).

En høj ens løn til alle.

Disse krav er et udtryk for, hvad flertallet i vores forbund mener, er rimelige krav til overenskomsten.

I dagens Danmark er der ca. 300.000 arbejdsløse. Det er også vores ansvar at bekæmpe arbejdsløsheden. Det kan kun ske ved en radikal nedsættelse af arbejdstiden. En nedsat arbejdstid som samtidig giver mulighed for et større overskud til bl.a. at dygtiggøre sig, være sammen med familien osv. BFU-kravet skal også ses i den sammenhæng. Et krav, der vil give os mulighed for en udvikling af os selv i fællesskab med andre arbejdere. Et fællesskab, som skal gøre os stærke, så vi kan

bekæmpe arbejdsgiverne og den borgerlige regerings overgreb på os.

En løn til at leve af. Det gi'r sig selv. Det reallønsfald, vi har oplevet, skal ikke bare standses, det skal vendes til fordel for os.

Overskuddene fra f.eks. DfB-koncernen, berettiger os til at stille disse krav, ikke kun ud fra synspunktet, at vi skal have del i overskuddet, men at vi skal udvikle os.

Nu skal der så forhandles. Vi ved med usvigelig sikkerhed, at arbejdsgiverne lægger op til en 0-løsning. Og vores tro på, at der ved forhandling kan opnås anstændige resultater er meget lille.

Får vi overhovedet indflydelse på overenskomstresultatet?

LO-områdets overenskomstforhandlinger er jo afsluttet inden vi næsten er kommet i gang. Vil resultatet på det store arbejdsmarked ikke bare blive overført til vores område? Eller vil et evt. regeringsindgreb, som vi tidligere har set, blive udslagsgivende for vores løn- og arbejdsforhold i den næste overenskomstperiode?

Det er en dårlig vane at lade andre bestemme vores overenskomst. Kun ved kamp kan vi få vores krav igennem. Men vi skal bruge vores kræfter lige så rationelt, som arbejdsgiverne bruger deres magt over kapitalmidlerne. Vi kommer ikke langt med at sidde og trille tommelfingre.

Vi er ikke svage – hverken hvad angår sammenhold eller økonomi. Over 100 mill. kroner har vi i vores strejkekasser. Danmarks rigeste forbund i forhold til medlemstallet.

Disse ressourcer skal bruges til at kæmpe vores krav igennem.

*Bryggeriarbejdere
på weekend-kursus
den 8.-9. dec. 84 på LO-Skolen*

Den 8.-9. december 1984 afholdt 5 faglige klubber fra Carlsberg, Tuborg og Fredericia og de arbejdsløses klub 13, Kbh., et weekend-kursus på LO-Skolen. Formålet var at opstille og diskutere vores overenskomstkrav. Og søndagen blev brugt til at videreforme vore diskussioner fra om lørdagen. Det blev til denne artikel, en løbeseddel og adskillige udkast til plakater.

Vi var hurtigt enige om kravene. Det, der tog tid, var diskussionen om, hvordan vi kan mobilisere vores arbejdskammerater på arbejdspladserne og hos de arbejdsløse, til at kæmpe for vores anstændige krav.

Vi tror nemlig, det bliver nødvendigt at kæmpe for kravene for at sikre os en fremtid såvel indenfor som udenfor vores branche.

Og vores problemer i hele forbundet er ens:

Arbejdsløshed p.g.a. ny teknologi.

Faldende realløn.

En bryggeri/brønderibranche, som har uanede midler og som kan jonglere rundt med mandskab og produktion, som det næsten passer dem.

Det er en styrke, at vi på tværs af bryggerier i København og provins kan udveksle erfaringer og diskutere fælles problemer og krav til fremtiden.

Den styrke skal bruges. Og vi håber, at vi med vores artikel kan være med til at styrke diskussionerne rundt i landet.

fortsættes næste side

NY OVERENSKOMST

– Vi kræver 35 timers uge her og nu BFU betalt frihed til uddannelse Bedre fysisk og psykisk arbejdsmiljø Lønfremsgang

Mange kammerater skal ud af arbejdsløsheden – de, der har arbejde skal ha' det bedre, derfor 35 timer med fuld kompensation – altså ikke bare for løn, men også fuld mandskabskompensation! BFU fordi vores indsats i produktionen ikke nu giver os mange muligheder for at dygtiggøre os. Vi er udelukket fra meget på grund af vore skiftende arbejdstider. BFU vil også give arbejdspladser til mange.
Derfor er det vigtigt med betalt frihed til uddannelse!

Lønfremsgang fordi:

Vi vil ikke blive fattigere, medens de rige bliver rigere: Vi har ret til at kræve vores del af overskuddet, for uden vores indsats, var der intet overskud!

Derfor kammerater!

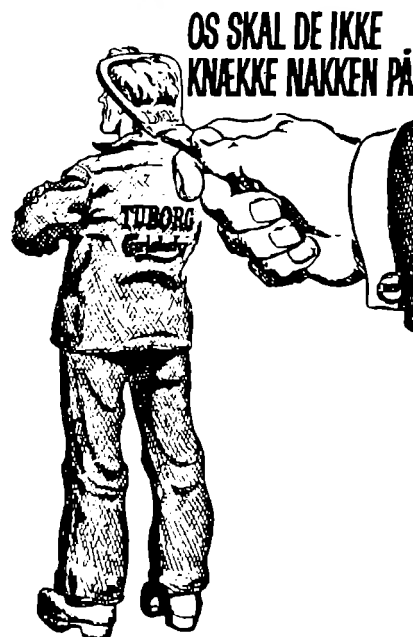
Lad os bakke vort forbund 100 pct. op i de kommende forhandlinger.

Enighed gi'r styrke!

Kommentar til:

Kommentar og opfordring

Erik O. Nielsen opfordrede os i Prop & Kapsel 4/84 til at deltage i en fredsdebat, idet han forsøgte at forklare, at det var »absolut nødvendigt«. Ingen reaktioner. Bortset fra, at en stridbar vendelbo gav sin mening til kende. – Det irriterer tydeligt nok Erik O.

En gruppe bryggeriarbejdere samlet til Eekend-kursus på LO-Skolen den 8.–9. dec. 1984.

Nielsen, at han ikke bakkes op i sine synspunkter, og derfor opfordrer han os i det seneste nummer af P&K igen til »at tage hul på denne væsentlige diskussion«. Resultatet bliver sikkert det samme denne gang; og det er vel nødvendigt at fortælle hvorfor.

Ingen vil nemlig spilde tid og kræfter på en diskussion med Erik O. Nielsen, når det skal foregå på hans flabede facon. Han spiller fornærmet, når han tales imod, er til tider direkte sjofel og ryger uklar med alle mennesker. Se nu blot hans seneste brev. Her er det forstanderen på Roskilde Højskole, han er kommet på kant med. Og forstander Hans J. Ellegaard er da ellers kendt i vide kredse for at være en fornuftig mand! Dernæst giver Erik O. Nielsen i samme brev redaktionen af vort udmærkede blad en »næse«.

Behøver jeg at sige mere? – Det er jo indlysende, at arbejdskammeraterne ikke finder det ulejligheden værd at diskutere med Erik O. Nielsen. Jeg gør for resten heller ikke!

Men jeg har lovet ham at gengive de kommunistiske langtidsmål, og dem skal han få. Af hensyn til spaltepladsen følger her kun en del af dem. Resten vil blive bragt frem under valgkampen i 1985.

17. Skaft kontrol over skolerne. Brug dem som indpodningssted for socialisme og fortløbende kommunistisk propaganda. Nedbryd studieplanerne. Skaft kontrol over lærernes organisationer. Put det kommunistiske partis linje ind i lærebøgerne.
18. Opnå kontrol med alle studenteraviser.
19. Brug studenteruroligheder til at rejse offentlige protester imod de programmer eller organisationer, som angribes fra kommunistisk side.
20. Infiltrér pressen. Få kontrol over boganmeldelser, udgivelser og bestyrelsesposter.
21. Få kontrol over nøglestillinger i radio, TV og filmproduktion.
23. Kontroller kunstkritikere og ledere af kunstmuseer. »Vor plan er at skabe modbydelig, frastødende og betydningsløs kunst«.
24. Afskaf alle love vedrørende pornografi ved at erklære dem for »censur« og et brud på ytringsfrihed og pressefrihed.

25. Nedbryd kulturelle normer og moral ved at ophjælpe pornografi og utugtighed i bøger, blade, film, radio og TV.
26. Omtal homoseksualitet, degeneration og sexuel omgang i flæng som »normale, naturlige og sunde«.
27. Infiltrer kirkerne og erstat religion – efter at den først er afsløret – med »social« religion. Nedvurder kirken og ophjælp behovet for intellektuel modning, som ikke behøver en »religiøs krykke« til støtte.
28. Afskaf bøn og enhver form for religiøsitet i skolerne.
36. Infiltrer og få kontrol over flere fagforeninger.
37. Infiltrer og få kontrol over storindustrien.
38. Overflyt noget af retten til indgriben fra politiet til socialkontorerne.
Behandl alle opførselsproblemer som psykiatriske sygdomme, som ingen andre end psykiatikere kan behandle eller forstå.
39. Dominer den psykiatriske profession og brug sindssygelove til at opnå tvangskontrol med dem, der sætter sig op mod kommunistiske mål.
40. Nedvurder familien som begreb.
41. Skaf behov for børneopdragelse uden forældrenes »negative« indflydelse. Ophjælp fordomme, mentale blokeringer og hæmninger hos børn for at undertrykke forældrenes indflydelse.
42. Skab det indtryk, at vold og oprør er lovlige aspekter i vor tradition, at studenter og interessegrupper skal rejse sig og anvende »forenede kræfter« på at løse økonomiske, politiske eller sociale problemer.

(Sætningerne er samlet ud fra rapporter over kongreshøringer og tilgængelige bøger, skrevet af tidligere kommunister).

PS: I øvrigt *tak* for sympatitilkendigelser og reaktioner på mine breve!

Børge Stride
Tap Syd, Tuborg

Svar til Børge Stride

Redaktionen af P&K har været så venlig at lade mig læse Børge Strides seneste læserbrev, inden det blev bragt i bladet. Jeg har ingen kommentarer til dette. – Mit formål med at tage en debat op med B.S. var netop at afsløre, hvad der ligger bag holdninger af den type, som B.S. gør sig til talsmand for, men det ser ud, som om at B.S. udmærket klarer denne opgave alene.

Erik Ole Nielsen
Kbh. mdl. afd.

Klub for arbejdsløse

Arbejdsløshedsklubben på Mors har ønsket følgende optaget i P&K.

Nogle arbejdsløse på Mors, som følte sig socialt og økonomisk presset af tankerne, der rumlede i forliget vedrørende forringelsen af dagpengene, gik til den lokale FO-formand og bad ham indkalde til et møde, hvor vi kunne finde ud af, om vi var flere, der havde en interesse i at danne en klub for arbejdsløse.

Interessen var stor, og vi står i dag – kun 14 dage efter første møde – med en klub med vedtægter og det hele.

Vi har dog hverken penge eller lokale endnu, men det arbejdes der på hurtigst muligt at få.

Vores formålsparagraf siger, at klubben er tværfaglig, økonomisk og partipolitisk uafhængig samt åben for alle.

Hvad vil vi så med en sådan klub? Jo, som det sikkert er alle læserne bekendt, er det en meget nedbrydende situation at være arbejdsløs, og det vil vi råde bod på ved – foreløbig én gang ugentlig – at holde klubdag, hvor vi arbejdsløse kan snakke sammen. Vi vil også meget gerne have kontakt med folk i arbejde, da vi jo deler fælles sag.

Igennem vores klub vil vi desuden gerne, om vi kan bringe be-

folkningen til forståelse for vor situation.

På nuværende tidspunkt er vi i gang med, sammen med kommunen m.fl., at stable en offentlig høring på benene. Denne høring skal forklare, hvilke konsekvenser dette forlig vil få i lokalsamfundet Mors.

Endvidere har vi fået kontakt med flere nystartede arbejdsløshedsgupper rundt om i landet – også her i det nordvestjyske område.

Vi håber, dette indlæg vil sætte endnu flere i gang med at lave deres egen arbejdsløshedsklub.

Hvis I vil have gode råd, er I meget velkomne til at kontakte os.

Venlig hilsen
Arbejdsløshedsklubben
på Mors
v/ Per Svenningsen
Næssundsvej 505, 7960 Karby
Tlf. 07-76 12 70

Udtalelser fra

**STOP
Schlüter**

**STOP
Regeringen**

afdelingerne

Kvindelige bryggeri- arbejderes generalforsamling den 24. november 1984 udtaler:

Den borgerlige regering har i sin to-årige regeringsperiode vist sit sande ansigt ved, støttet af andre arbejderfjendske partier, at gennemføre den ene grove forringelse efter den anden overfor den arbejdende del af befolkningen og de svage stillede grupper.

Unge kan se en håbløs fremtid i møde uden mulighed for arbejde og rimelige levevilkår.

Børn passes p.g.a. besparelser under stressede og utrygge forhold i dyre institutioner.

Arbejdsløse får mindre og mindre at leve for samtidig med, at regeringen forsøger at gøre arbejdsløsheden til et privat problem og gøre de arbejdsløse til 2. klasses borgere.

Den arbejdende befolknings real-løn falder stadig samtidig med, at kapitalejerne får lov til at hente stadig større profitter hjem, og får lov til både at ødelægge miljøet på arbejdspladserne og i hele samfundet.

Arbejdsgiverne udnytter groft situationen, og med den borgerlige regering i ryggen, stiller de fagbevægelsen overfor det ene angreb efter det andet på tidligere opnåede goder.

Vi vil arbejde af alle kræfter på, at få væltet den borgerlige regering for at give plads for en regering, som vil føre en retfærdig arbejderpolitik. Vi opfordrer derfor til samling indenfor arbejderbevægelsen og arbejderpartierne, så der kan opstilles et troværdigt alternativ til den borgerlige regering.

Indenfor vor industri kræver vi del i rationaliseringsgevinsten i form af lønforbedringer, arbejdstidsnedsættelse og arbejdsmiljøforbedringer i forbindelse med indførelse af ny teknologi. Det er

os, der har skabt baggrunden for DfB A/S overskud, som i år stærkt nærmer sig én milliard kroner. Denne fremgang for DfB skal komme os til gode både i forbindelse med den igangværende rammeaftalefornyelse og i forbindelse med de kommende overenskomstforhandlinger.

Vi siger nej til deltidsarbejde og flex-tidsordninger.

Vi siger nej til overgrebene mod de arbejdsløse og A-kasserne og vil arbejde aktivt sammen med den øvrige fagbevægelse for at stoppe den borgerlige regerings forringelser for de i forvejen hårdest ramte grupper.

Generalforsamlingen opfordrer alle fagforeningens medlemmer til at arbejde aktivt for fred i verden ved at kræve: Stop af raketopstilling i øst og vest! Fjern alle atomraketter! Reelle nedrustningsforhandlinger nu! Gør verden atomfri! Frihed til fredsarbejde i øst og vest! Brug militærmilliarderne til solidaritet med den 3. verden!

Generalforsamlingen anerkender den støtte fagforeningen har ydet til andre grupper i konflikt, til arbejdet for politiske fanger og undertrykte og forfulgte grupper.

København F., den 24. nov. 1984.

Lajla Håsum *Jytte Hansen*
Dirigenter

Bryggeriarbejdere samt smede og elektrikere på »Thor« i Randers har ved et kantinemøde d. 4. dec. kl. 10.30 vedtaget følgende udtalelse:

Som arbejdere i dette samfund kan vi ikke længere blive ved med at se på, hvordan den borgerlige regering piner og plager os.

Med velvillig hjælp fra Det radikale Venstre, skåner man ikke engang vore arbejdsløse kolleger, de syge og de gamle.

Det er helt tydeligt en ganske bestemt gruppe af befolkningen, disse tiltag fra regeringen går ud over.

Det er simpelthen klassepolitik så det oser langt væk.

For at gøre disse overgreb på de svageste i samfundet så let som muligt, gennemfører man lovindgreb som svinebinder fagbevægelsen, der er arbejdernes eneste værn mod de økonomiske konsekvenser, der følger ledighed. Vi mener, at vi er mere værd, end at vi skal trampes på på denne måde. Det er os, der har været med til at skaffe industrien det kæmpeoverskud, som taler deres tydelige sprog.

Fra 1982 til 1983 er overskudene steget med mere end 50 pct. Det er penge, som i hvert fald ikke er ofret på arbejdsløse, i arbejdspladser eller lønforbedringer.

Regeringens mål er uden tvivl på længere sigt at fjerne A-kasserne fra fagbevægelsen, så de arbejdsløse henvises til bistandskontorerne.

Vi vil ikke længere finde os i denne ydmygende behandling. Målet må være ved at være fuldt.

Den regering må fjernes, og det kan ikke ske hurtigt nok.

Vi opfordrer derfor alle fagforeninger til at mobilisere, så vi i fællesskab kan få væltet denne arbejderfjendske regering.

De skal stoppes og det skal være nu.

Fællestillidsmand
Bryggeriarbejderne
Jens Nielsen

Tillidsmand
Smede & elektrikere
Allan Hansen

Bryggeriarbejdernes
fagforening, Randers afd.
Form. Knud E. Kvortrup

Faglig valgte tillidsrepræsentanter

Hovedbestyrelsens adresser

Forbundsformand:

Preben Mortensen, Vigerslevvej 11, st. th., 2500 Valby 01-16 74 56

Næstformand:

Anker Skjødt, Bæverbo 24, 2660 Brøndby Strand 02 54 83 73

Hovedkasserer:

Erik Nielsen, Tranehaven 42, 1., 2600 Glostrup 02-45 11 73

Sekretærer:

Lone Christensen, Korallvej 41, 2650 Hvidovre 01-77 04 57

Erik Kielberg, Sankt Mikkels Allé 55, 2630 Tåstrup 02-52 12 65

Holger Foss, Nordhøjvej 5, 3250 Gilleleje 02-30 24 13

Bent Meyer, Gillesager 224, st. tv., 2650 Hvidovre 01 75 16 46

Barbara Kryger, Ingolfs Allé 9, 2300 København S. 01-59 57 80

Inge Jensen, Vibekegade 25, 1., 2100 København Ø. 01-29 37 69

Poul Erik Guldborg, Elmevænget 1, 8444 Balle 06-33 74 72

Thomas Olsen, Søndermarksvej 100, 1., mf. 7000 Fredericia 05-93 38 60

Jens A. Olsen, Klokkens Kvarter 33, 5220 Odense Ø. 09-14 58 07

Bent Embo, Vinkelhuse 5, 3., 2770 Kastrup 01-52 15 03

Ovenstående danner forretningsudvalg.

Kirsten Hasstrup, Vigerslev Allé 184, 2500 Valby

Torben Olsen, Lundtoftegade 57, 8. th., 2200 København N.

Henrik Christensen, Leen C 4, 1. tv., 2630 Tåstrup

Kristian Nielsen, Horsevænget 228, 2610 Rødovre

Finn Holm, Magsvej 1, 9000 Aalborg

Knud Erik Kvortrup, Kollerupvej 23, 8900 Randers

Karsten Jensen, Parkvej 14, 3., 9000 Aalborg

Erna Kristensen, Kærvængen 8, 9500 Hobro

Bjarne Frandsen, Stautrupvej 28, 8260 Viby J.

Kaj Fonnesbæk, Plutovej 7, 7080 Børkop

Dora Rasmussen, Skansevej 25, 7000 Fredericia

Allan Lund Nielsen, Lollandsgade 30, 8700 Horsens

Aage Jensen, Lundtoftevej 25, 5700 Svendborg

Kaj Knudsen, Køllegårdsvej 44 B, 2730 Herlev

Søren Jørgensen, Spurvevænget 23, 4700 Næstved

Verner Johnsen, Strandboulevarden 48, 4800 Nykøbing F.

Ritta Hansen, Nysøgård 7, 4230 Skælskør

Konsulenter:

John Pedersen, Hegnet 21, 2., 2600 Glostrup

Henrik Hansen, Bybækepark 21, 3520 Farum.

FORBUNDETS KREDSE

Nordjysk Kreds

Formand: Poul Erik Guldborg, Grenaa Afd.

Kasserer: Erna Kristensen, Aalborg II

GRENÅ

Formand: Poul Erik Guldborg, Elmevænget 1, 8444 Balle

Kasserer: Ejnar Helweg, Baldursvej 20, 8500 Grenå

HJØRRING

Formand: Ole Jacob Dam Nielsen, Løkkensvej 844, 9480 Løkken

Kasserer: Bjarne Nielsen, Fynsgade 38, 9870 Sindal

RANDERS

Formand: Knud Erik Kvortrup, Kollerupvej 23, 8900 Randers

Kasserer: Arne Svoldgaard, Rosenholmvej 9, 8900 Randers

SILKEBORG

Formand: Benny Borke, DBBMF, Sanatorievej 14, 8600 Silkeborg

Kasserer: Jens Martin Jensen, DBBMF, Sanatorievej 14, 8600 Silkeborg

SKIVE

Formand: Egon Andersen, Grønvænget 86, 7800 Skive

Kasserer: Jens Petersen, Sandbyvej 52, 7800 Skive

THISTED

Formand: Verner Dahl, Åbrinken 69, 7700 Thisted

Kasserer: Nis Arne Jørgensen, Solbakkevej 45, 7700 Thisted

VIBORG

Formand: John E. Jensen, DBBMF, Volden 7, 8800 Viborg

Kasserer: Birgit Mouritsen, DBBMF, Volden 7, 8800 Viborg

AALBORG I

Formand: Finn Holm, Magsvej 1, 9000 Aalborg

Kasserer: John Jensen, Vedstedvej 37, 9220 Aalborg Ø.

AALBORG II*Formand:* Erna Kristensen, Kærvangen 8, 9500 Aalborg*Kasserer:* Karsten Jensen, Parkvej 14, 3., 9000 Aalborg**Sydjysk Kreds***Formand:* Thomas Olsen, Fredericia afd.*Kasserer:* Hans Madsen, Horsens afd.**FREDERICIA***Formand:* Thomas Olsen, DBBMF Vejlevej 55, 7000 Fredericia*Kasserer:* Erik Michelsen, DBBMF, Vejlevej 55, 7000 Fredericia**HADERSLEV***Formand:* Arne Skourup Juhl, Fjeldstrup Nørrevej 47, 6100 Haderslev*Kasserer:* Johan Kjær, Lænkebjerg 49, 6100 Haderslev**HEDENSTED***Formand:* Jan H. Nielsen, DBBMF, Dalbyvej 1, 1. 8722 Hedensted*Kasserer:* John W. Jørgensen, DBBMF Dalbyvej 1, 1., 8722 Hedensted**HORSENS***Formand:* Allan Lund Nielsen, Lollandsgade 30, 8700 Horsens*Kasserer:* Hans Madsen, Kollegievænget 6 A, 8700 Horsens**KOLDING***Leif Andersen, DBBMF, c/o SID, Sdr. Havnegade 40, 6000 Kolding**Kasserer:* Knud E. Petersen, DBBMF, c/o SID, Sdr. Havnegade 40, 6000 Kolding**SØNDERBORG***Formand:* Christian Strojeck, Solsortevej 25, 6400 Sønderborg*Kasserer:* Peter Voigt, Krog-Meyersvej 4, 6400 Sønderborg**VEJLE***Formand:* Kaj Fønnesbæk, Plutovej 7, 7080 Børkop*Kasserer:* Kaj Fønnesbæk, Plutovej 7, 7080 Børkop**ÅRHUS MD.***Formand:* Bjarne Frandsen, DBBMF, Christiansgade 20, 8000 Århus C.*Kasserer:* Henning Nielsen, DBBMF, Christiansgade 20, 8000 Århus**ÅRHUS KV.***Formand:* Gerda Nielsen, Samsøgade 4, st., 8000 Århus C.*Kasserer:* Kirsten Jørgensen, Vibyvej 49 A, 8230 Åbyhøj**Fyns Kreds***Formand:* Jens A. Olsen, Odense afd.*Kasserer:* Aage Jensen, Svendborg afd.**ASSENS***Formand:* Erik Jenssen, Bøgevænget 3, 5631 Ebberup*Kasserer:* Hans Nielsen, Fuglebakken 28, 5610 Assens**NYBORG***Formand:* Niels Skyggelund, Lilleløllevej 8, 5800 Nyborg*Kasserer:* Ernst Mundt, Nytoften 13, 5871 Frørup**ODENSE:***Formand:* Jens A. Olsen, DBBMF, Langegade 4-6, 5000 Odense C*Kasserer:* Jens B. Larsen, DBBMF, Langegade 4-6, 5000 Odense C.**SVENDBORG***Formand:* Aage Jensen, Lundtoftevej 25, 5700 Svendborg*Kasserer:* Benny Poulsen, Munkevænget 10, 5700 Svendborg**Sjælland-Falster Kreds***Formand:* Bent Embo, Brænderiarb. Kbh.*Kasserer:* Birger Pedersen, Brænderiarb. Kbh.**FREDERIKSVÆRK***Formand:* Jørn Krogsgaard, Gormsvej 2, 3300 Frederiksværk*Kasserer:* Jørn Krogsgaard, Gormsvej 2, 3300 Frederiksværk**HELSINGØR***Formand:* Jack Nielsen, Esrumvej 9 B, lejl. 25, 3000 Helsingør*Kasserer:* Poul Rasmussen, Horsensvej 20, 2. tv., Postbox 330, 3000 Helsingør**HOLBÆK***Formand:* Jørgen Hyrup, Pilevej 8, 4390 Vipperød*Kasserer:* Kaj Pedersen, Bjergmarken 44, 1. th., 4300 Holbæk**KALUNDBORG***Formand:* Keld Chr. Pedersen, Hovedgaden 30, 4532 Gislinge*Kasserer:* Carsten Henriksen, Møllestræde 30, 4400 Kalundborg**Københavns Brænderiarb.:***Formand:* Bent Embo, Vinkelhuse 5, 3., 2770 Kastrup*Kasserer:* Karl Madsen, Skærbækvej 46, st., 2610 Rødovre**Københavns Mineralvandsarb.:***Formand:* Kaj Knudsen, DBBMF, Valdemarsgade 51, kld., 1665 København V.*Kasserer:* Gunnar Carlsen, DBBMF, Valdemarsgade 51, kld., 1665 København V.**KØGE***Formand:* Mogens Hansen, Københavnsvej 23, 4600 Køge*Kasserer:* Per B. Pedersen, Nyvænget 37, 4654 Fakse Ladeplads**NYKØBING F.***Formand:* Verner Johnsen, Strandboulevarden 48, 4800 Nykøbing F.*Kasserer:* Kirsten Sivebæk, Kohavevej 8, 4800 Nykøbing F.**NÆSTVED***Formand:* Søren Jørgensen, Spurrevænget 23, 4700*Kasserer:* Kurt Torben Jensen, Spurrevænget 19, 4700 Næstved**ROSKILDE***Formand:* Jens Krøjer Hansen, Gundsøllillevej 55, Gundsøllille, 4000 Roskilde*Kasserer:* Bent Kjær, Ringstedgade 76, 4000 Roskilde**SKÆLSKØR***Formand:* Steen Hansen, Sorø Landevej 308, Høve Mark, 4261 Dalmose*Kasserer:* Jytte Andersen, Toften 1, 4230 Skælskør*Formand:* Egon Andersen, Hallelevvej 35, 4200 Slagelse*Kasserer:* Bent Christensen, Vestervang 21, 4200 Slagelse**Københavns md. afd.:***Formand:* Holger Foss, Lindevangs Allé 6, 2000 København F.*Kasserer:* Torben Olsen, Lindevangs Allé 6, 2000 København F.**Københavns kv. afd.:***Formand:* Barbara Kryger, Lindevangs Allé 6, 2000 København F.*Kasserer:* Jytte Hansen, Lindevangs Allé 6, 2000 København F.

Ferie på Malta i forbundets egne huse

Dagfly fra Kastrup og Billund

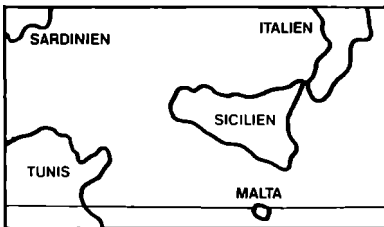
Forbundet har i samarbejde med Dansk Folke-Ferie muliggjort det for medlemmerne at holde ferie i Mellieha Feriecenter, til en meget favorabel pris.

Her er Malta.

Solskinsøen i det sydlige Middelhav, er en selvstændig stat som består af 3 små øer: Malta, Gozo og Comino.

Her bor 300.000 maltesere, som udover deres eget sprog også taler engelsk.

Ø-gruppen ligger på samme breddegrad som Tunis og har derfor en behagelig temperatur i vinterhalvåret.

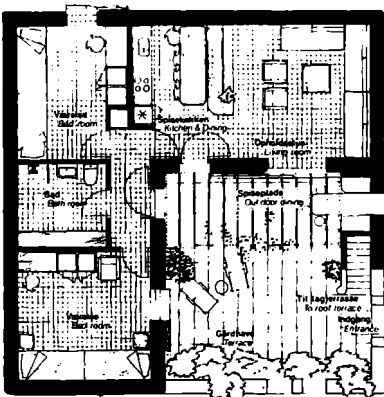

Mellieha Feriecenter.

150 dejlige gårdhuse på den spændende Middelhavsø Malta. Feriecentret ligger på den nordlige del af øen på en skrånning ned mod Maltas bedste badestrand, med en storslået udsigt over Middelhavet og til den gamle by Mellieha, som ligger kun 5 minutters buskørsel fra centret.

Få minutters kørsel fra centret ligger ligeledes den lille havn, hvorfra færger går til nabøen Gozo flere gange om dagen.

Feriecentret består af: Supermarked, møntvaskeri, restaurant, barer, hobbyrum, bordtennis, stor swimmingpool og soppebassin for børn.

Gårdhusehusene består af 2 soveværelser, bad og toilet, moderne spisekøkken, stor opholdsstue med direkte adgang til dejlig gårdhave og skyggefuld pergola. Hvorfra en indvendig trappe går op til det private soltag med milevid udsigt over det blå Middelhav.

Klima.

Ideelt klima hele året. Selv i vintermånederne januar og februar kan man opleve dagtemperaturer omkring 17-18° og 5-6 timers solskin.

Den varmeste tid er fra midt i juli til midt i september med max. temperatur i august omkring 33°.

Den friske brise fra Middelhavet gør, at varmen ikke føles generende trykkende.

Sådan kommer man til Malta.

Fly hver tirsdag og lørdag fra Kastrup og Billund.

Behagelige fly som på 3 timer og 30 minutter sørger for din transport. Ombord på flyet får du serveret en lille anretning inden du lander på solskinsøen Malta.

Priser for fly:

Fra Kastrup og Billund:

Tirsdage: 1290,- kr. t/r.

Lørdage: 1390,- kr. t/r.

Dertil kommer statsafgift p.t. kr. 185,- + eventuelle olietillæg.

Børnerabatter til alle under 15 år.

Børn mellem 0- 2 år gratis

Børn mellem 2-15 år kr. 200,- rabat

Priser for bungalow.

Ugepris pr. hus max. 6 personer incl. linned, el og rengøring.		
kr. 995,-	1. januar	- 9. februar
kr. 1395,-	9. februar	- 30. marts
kr. 2195,-	30. marts	- 13. april
kr. 1395,-	13. april	- 18. maj
kr. 1695,-	18. maj	- 15. juni
kr. 2895,-	15. juni	- 10. august
kr. 1995,-	10. august	- 28. september
kr. 1695,-	28. september	- 12. oktober
kr. 1995,-	12. oktober	- 19. oktober

Priser der er til at betale

Priseksempel:

6 pers. fra Kastrup 2 voksne + 4 børn	
Afrejse tirs. 7/5 i 2 uger	
Bungalow i 2 uger à 1395	2790,-
Fly, far	1290,-
Fly, mor	1290,-
Storesøster 14 år	1090,-
Storebror 12 år	1090,-
Lillesøster 7 år	1090,-
Lillebror 1½ år - GRATIS	—
	8640,-
Statsafgift 5 x 185	925,-
	9565,-

Eller 1594,- kr. pr. person for 2 uger, incl. statsafgift.

Udfyld kuponen med ferieønsket og send den til forbundet inden 01.03. Mærk kuverten i nederste venstre hjørne med "feriehus Malta".

Alle praktiske oplysninger vedr. reisen bedes henvendt til Dansk Folke-Ferie tlf. 01-13 91 50.

Ansøgning om et feriehus på Malta

Ansøgningen gælder i perioden 01.01-19.10 1985

Navn: _____ Tlf. dag: _____

Adresse: _____ Tlf. aften: _____

Postnr.: _____ By: _____

Cpr. nr.: _____ Afdeling: _____

ønsker et hus i Mellieha Feriecenter Afrejse tirsdag lørdag
fra den / til den / - eller fra den / til den /

Fly fra Kastrup Billund

Antal voksne _____ Antal børn _____ alder _____

Antal fysæder _____ (Børn over 2 år skal have deres eget flysæde).

Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejder Forbund

Lindvangs Alle 6, 1., 2000 København F.

